

Giới thiệu Suyt! Đại ca bị đè rồi

Truyện Suyt! Đại ca bị đè rồi của tác giả Bối Nhi Quá Kỳ (Bối Nhi hết hạn) thuộc thể loại ngôn tình hiện đại - hài hước nói về một ông trùm trong giới thương nghiệp. Câu chuyện xoay quanh đời sống của ông trùm này. Diễn biến hồi hộp, tình tiết câu chuyện logic, dễ hiểu.

Vậy lúc trước, sau khi làm việc xong đập 20 đồng lên mặt gã có thể đến đòi lại không? Không được thì thôi, vậy mà còn dám uy hiếp dụ dỗ cô ký xuống hợp đồng bán thân làm người hầu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Con bà nó! Không phải lợi dụng say rượu cướp sắc gã sao! Chẳng lẽ một đấng mày râu còn muốn lập lên đèn thờ trình tiết à?

Gi? Gã lại là ông trùm trong giới thương nghiệp hả?

Vậy lúc trước, sau khi làm việc xong đập 20 đồng lên mặt gã có thể đến đòi lại không?

Không được thì thôi, vậy mà còn dám uy hiếp dụ dỗ cô ký xuống hợp đồng bán thân làm người hầu nữa!

Ông trùm buôn bán thì ngon lắm hả? Cô vẫn là mẹ của con gã đấy....

*****

Anh, ông trùm buôn bán ở phía sau quốc gia, tiếng tăm lừng lẫy trong nước, bề ngoài tà khí tuấn mỹ, có thể lực ở trong hai giới hắc bạch, hoàn toàn có năng lực hồ mưa gọi gió, ngay cả ông trùm hắc đạo nhìn thấy anh cũng phải nhường nhịn ba phần.

Nhưng chưa từng nghĩ anh cũng có ngày sa chân, trong ngõ tối bị một cô gái không thấy rõ người chỉ vào mũi nằng to đồ bụi đời, anh nhìn, coi như là phát huy tố chất thân sĩ vờ như không nghe thấy!

Nhưng bị, bị cưỡng dâm. . .

Cực kỳ tức giận, khuấy động khắp thành phố, quấy đến lòng người hoang mang, lại không nghĩ rằng cô đã sớm đưa tới cửa.

Đoạn ngắn đặc sắc 1:

Một buổi chiều ngập tràn ánh nắng mặt trời rực rỡ nào đó, bên cạnh một bể bơi sang trọng.

“Đứng đứng, chính là như vậy, ừ, hai chân mở rộng ra một chút, đứng đứng...Hàn Hàn, anh thật giỏi...”

Trong từng tiếng kêu kích thích, chỉ thấy vị ông trùm nào đó toàn thân mặc mỗi cái quần lót ở bên cạnh hồ, gương mặt tuấn tú đen sì, lộ ra vóc người kiện mỹ, vẫn đang lắc lư tư thế mãnh nam vô cùng kỳ quặc.

“Thêm một lần nữa, lần này mạnh mẽ hơn một chút....Oh, đừng cử động, tư thế này thật sự quá tuyệt vời....Quá đẹp trai rồi.”

Tên đàn ông nào đó ần nhẩn hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được nữa: “Cô gái chết tiết, muốn chụp ảnh anh để giải mối tương tư, cũng không cần phải bày ra điệu bộ buồn nôn như thế, trở về phòng trực tiếp làm sẽ tốt hơn.”

“Ai nói chụp để em ngắm? Thân xác này của anh có thể kiếm tiền, biên tập bên ngoài tạp chí cũng đã tới 1000 đồng 1 tấm rồi, anh đứng ngay ngắn đi, để cho em chụp thêm mấy tấm nữa.”

Chỉ thấy vị ông trùm luôn tự mình đa tình nào đó, khoe miệng lập tức giật giật, ngổn ngang trong gió rồi....

Đoạn ngắn đặc sắc 2:

“Đại ca, anh phải bày ra uy nghiêm của mình để tới cứu, cứu chúng em!”

Tên đàn ông nào đó đang xem tài liệu nghe xong liền ngắt đầu, lạnh nhạt quét mắt nhìn ba người hùng hùng hổ hổ xông tới.

“Làm sao?”

“Chị dâu nguy hiểm thật, ở trên các tờ tạp chí lớn cổ động ồn ào, đã bôi nhọ hết hình tượng của chúng ta rồi, đại ca anh phải phụ trách đi.”

Tên đàn ông nào đó xem thường, nói: “Vậy thì có sao đâu? Chị dâu của các cậu đã thích, vậy các cậu giúp tôi thu mua hết những tờ soạn đó đưa cho cô ấy, coi như tặng quà valentine trước thời hạn cho cô ấy.”

“Đại ca, làm sao anh lại biến thành bất lực thế này hả? Chị dâu đang tuyên bố trên tạp chí là anh bị bất lực kìa!”

“Cái gì...” Chỉ thấy tên đàn ông nào đó mới vừa rồi còn bình tĩnh tự nhiên, nhất thời bật dậy khỏi ghế tựa, “Cô gái chết tiệt, các cậu nhanh chóng đi thu mua toàn bộ tạp chí về đây, lập tức báo người kia là đổi thành một đêm bảy lần!” (Ý là báo với nữ 9 một đêm làm bảy lần đó!)

Khi nam kim cương lợi hại nhất bị nữ cường XXOO, sẽ nã sát ra dạng tia lửa gì?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1: Ông trùm đứng phía sau.

Editor: heisall

Monaco, là một đất nước nằm ở một eo biển nhỏ phía Nam nước Pháp với bờ biển xanh thẳm, rực rỡ như một viên trân châu, tuy diện tích của nó rất nhỏ, nhưng cả thế giới phải ghen tị với sự giàu có của nó.

Ngoài sông bài Monte Carlo nổi tiếng xa hoa nhất thế giới, thì công nương hồng nhan bạc mệnh Grace Kelly cũng thêm vào cho đất nước này một chút sắc thái đau thương buồn bã.

Khi hoàng hôn vừa buông xuống, ánh mặt trời màu vàng cam chiếu rọi vào một căn phòng sang trọng ở khách sạn cao cấp năm sao, thì mười ba chiếc xe limousine màu đen cũng vừa dừng ngay ở cửa, nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu đỏ đứng ngay công bãi đậu xe lập tức ra đón, toàn bộ khách đi đường khắp bốn phía đều ngạc nhiên kêu lên, người nào mà lại phô trương lớn như vậy? Thật là hoành tráng.

Nhưng còn chưa bước được mười bước đến gần sườn xe, thì đã xuất hiện một loạt vệ sĩ áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh xếp thành hai hàng mở ra một lối đi riêng, khiến không ít người đứng xung quanh tò mò bàn tán xôn xao, một vệ sĩ với gương mặt không có một chút cảm xúc nào đi tới ngay giữa chiếc xe Rolls-Royce, cung kính cúi thấp người mở cửa xe, đưa tay chặn trên trần của cửa xe.

Đầu tiên là chiếc giày da màu đen chạm đất, sau đó là gương mặt khô ngò lạnh lùng của một người đàn ông xuất hiện, khóe miệng nhếch lên, lộ ra vẻ dịu dàng mê hoặc, sau khi đứng ngay ngắn, lại cao hơn không ít so với người bên cạnh, đôi mắt phượng mị hoặc liếc nhìn khách sạn xa hoa rực rỡ ở trước mắt, kiểu ngạo đứng giữa sảnh lớn rộng rãi của khách sạn.

“Oa . . . . . Đẹp trai quá. . . . .” Bốn phía phát ra tiếng thét ngạc nhiên và hâm mộ, tác phong phô trương cộng thêm gương mặt đẹp trai như thế này, thì cho dù đi đến nơi nào cũng sẽ dẫn đến những tiếng hô kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Lúc này, giám đốc của khách sạn không biết từ đâu xông ra, đứng cách xa mười bước khom lưng cúi chào, cười híp mắt, vẻ mặt ân cần cung kính nói với người đàn ông mới vừa bước ra khỏi xe: “Huyền Vũ tiên sinh, phòng của ngài đã chuẩn bị xong, theo như dặn dò của ngài, toàn bộ những phòng gần phòng ngài đều không có ai ở, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ người nào xuất hiện trong phạm vi nơi ở của ngài.”

“Nếu xảy ra chuyện như lần trước một lần nữa, thì ông cũng không cần thiết tồn tại ở nơi này nữa.”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, nói chuyện giống như nhẹ nhàng vui vẻ, nhưng nghe vào tai của vị giám đốc này lại giống như sét đánh giữa trời quang, khuôn mặt tươi cười cũng cứng đờ, toát mồ hôi lạnh.

Anh là ông trùm đứng phía sau giới thương mại trong nước, tiếng tăm lừng lẫy nhưng lại không thích xuất hiện trước giới truyền thông, cho nên bình thường những nơi anh đến đều phải dọn dẹp sạch sẽ những phiền toái không cần thiết.

Bề ngoài đẹp trai mị hoặc, tính tình vui buồn thất thường, bá đạo phúc hắc, thể lực nằm ở cả hai giới hắc bạch, có năng lực tháo tung mọi việc, hô mưa gọi gió.

Danh hiệu Huyền Vũ tiên sinh luôn có sức ảnh hưởng không hề nhỏ trong tất cả các lĩnh vực như dịch vụ, sòng bạc, đất đai . . . , đừng nói chỉ một khách sạn nhỏ nhỏ này, dù là cả giới dịch vụ ở Monaco cũng phải chấn động vì cái danh hiệu này.

“Vâng . . . vâng, đương nhiên rồi, Huyền Vũ tiên sinh xin cứ yên tâm, khách sạn của chúng tôi tuyệt đối sẽ không để xảy ra những chuyện khiến ngài không vui.” Giám đốc len lén lau mồ hôi lạnh, vẫn chưa tỉnh hồn, trong lòng liên tục nhắc nhở chính mình, bọn họ nhất định không thể để xảy ra những chuyện giống như khách sạn cao cấp trước đây được, nếu không bệnh tim của ông sẽ tái phát và phải xin nghỉ hưu sớm rồi.

Người đàn ông khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cao cũng phải một mét tám, đầu tóc cắt ngắn, mặc áo sơ mi trắng cổ áo hơi mở, ống tay áo sơ mi cuộn tới giữa cánh tay, lộ ra làn da màu lúa mạch, sống mũi cao thẳng, đôi môi hấp dẫn, nhất là khi phối hợp lại một chỗ, thì càng giống như tác phẩm khéo léo tuyệt vời của Thượng Đế.

Mặc dù người đàn ông chỉ ăn mặc đơn giản, nhưng khi giờ tay nhấc chân lại toát ra khí thế vương giả rất tự nhiên, gương mặt tuấn mỹ, khóe môi nhếch lên tạo ra nụ cười tà mị, nhưng ánh mắt lại sắc bén như chim ưng săn mồi, làm người ta phải sợ.

Đoạn đối thoại ngắn ngủi kết thúc, người đàn ông vẫn còn duy trì dáng vẻ tà mị cao quý và ưu nhã, những vệ sĩ cường tráng mặt lạnh đang đứng ở hai bên nhanh chóng tản ra vây xung quanh, chỉ chừa lại bốn vệ sĩ và một người đàn ông mặc tây trang màu đen.

Người đàn ông kia, ước chừng cũng khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, gương mặt khôi ngô tuấn tú, kính gọng vàng che đi đôi mắt gian xảo của anh, làm cho người ta cảm thấy rất lịch sự hiền lành, bước chân trầm ổn thận trọng, trên người mang theo hơi thở u ám, là một người luyện võ.

“Mời giám đốc dẫn đường.” La Vũ Hiên đi theo sau lưng Huyền Vũ Thác Hàn, mỉm cười nói với vị giám đốc vẫn còn đang lau mồ hôi.

Giọng nói lịch sự, nhẹ nhàng như gió xuân, nhưng lại không có ai biết, anh ta là trợ lý đặc biệt ở bên cạnh Huyền Vũ Thác Hàn, nam hiểm xảo quyết chính là bản tính của anh ta, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Vị giám đốc không ngừng gạt đầu lia lia, vẻ mặt hết sức cung kính mời những nhân vật lớn trước mắt này đi vào trong, những nhân vật lớn này thật sự không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội được . . . . .

Ban đêm, sòng bài Monte Carlo lên đèn rực rỡ đến lóa mắt, đây là nơi xa hoa bậc nhất của thành phố này, chỉ cần đẩy một cánh cửa ra, đã làm cho người ta trầm mê mà tiêu xài tiền. Ở nơi này, có thể thỏa mãn tính ham bài bạc của con người một cách triệt để.

Trong phòng làm việc xa hoa của sòng bài, một bóng dáng thon dài, nghiêng người dựa vào cửa sổ sát đất, Huyền Vũ Thác Hàn vòng tay ôm ngực ngồi dựa trên ghế làm việc nhìn anh ta, lười biếng nở một nụ cười quý dī, nhíp chân, nói: “Gần đây trong nhà những lão già kia có động tĩnh gì không?”

La Vũ Hiên vừa là bạn bè kiêm cấp dưới, đôi mắt dưới cặp mắt kính khẽ chớp động che dấu sự lạnh lùng và tàn nhẫn, phát ra một chuỗi âm thanh sắc bén u ám không phù hợp với dáng người thư sinh anh tuấn chút nào: “Chú của anh đang âm thầm thu mua không ít cổ phần nhỏ, còn muốn mua chuộc người của chúng ta nữa, Húc đã theo dẫn dò của anh, làm như không biết, xem ra, thật sự muốn đem những lão già kia ra làm trò đùa.”

Ánh mắt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn thoáng qua ý giễu cợt, xem thường, gác đôi chân thon dài lên bàn làm việc, khóe miệng khẽ nhếch, đôi mắt tà khí híp lại quét về phía anh ta: “Các người đùa quá đáng là được, nói thế nào tôi cũng mới vừa tiếp nhận tập đoàn không bao lâu, quá kiêu ngạo cũng không phù hợp với phong cách của tôi, dù sao ông ta cũng là chú của tôi, đùa giỡn phải có chừng mực, đừng đùa chết ông ta là được rồi.”

La Vũ Hiên dựa vào bên cửa sổ trợn mắt nhìn anh ta, anh ta nói giống như không liên quan đến mình vậy! Nhưng anh cũng không trả lời lại.

Hơn nữa, những lão già kia chơi mảnh khỏe, cũng không đối trò nào mới một chút, thu mua cổ phần ư? Bọn họ tưởng thu mua những cổ phần nhỏ lẻ tẻ kia là có thể lật đổ được anh sao? Huyền Vũ Thác Hàn có năng lực ngồi lên cái vị trí kia, chứng tỏ thủ đoạn và năng lực của anh ta tuyệt đối không thể xem thường, nếu như không phải anh ta cố ý làm bộ như không biết, thì bọn họ cho là bọn họ có thể tùy ý làm gì ở dưới con mắt của anh ta như vậy sao?

Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, diệt trừ vĩnh viễn tránh tai họa về sau, luôn luôn là phong cách của Huyền Vũ Thác Hàn, hình như bọn họ thật sự không nhận thức ra được điều này thì phải.

“Ngày mai cậu đi Mĩ tập hợp cùng Vũ trước, tôi trở về nước một chuyến.”

“Vũ có thể giải quyết việc mở rộng ở nước Mĩ bên kia, còn xử lý những lão già kia không cần ông trù như anh tự mình ra tay đâu.” Hạ Tuyên Vũ cũng là trợ lý đặc biệt của Huyền Vũ Thác Hàn, năng lực tuyệt đối không kém chút nào so với La Vũ Hiên.

“Ai nói là tôi trở về xử lý những lão già kia? Bọn họ đã thích chơi, vậy thì hãy để cho bọn họ chơi lâu hơn một chút đi.”

Huyền Vũ Thác Hàn đứng lên, một tay cầm vào túi quần, miệng nhếch lên một đường cong tà mị, vừa đi tới cửa vừa thảnh thơi nói: “Cậu đi nước Mĩ còn có những nhiệm vụ khác, khu chợ đen ở thành phố A bên kia, tôi sẽ tự mình đi xử lý.”

. . . . .

Võ quán Sùng Vũ huyện Tam Lục Thành phố A.

Xá Cơ Hoa mới vừa bước chân trước vào cửa chính võ quán, thì sau lưng cô đã truyền tới giọng nói oang oang của Đại sư huynh kiêm vị hôn phu của cô: “Cúc Hoa, Cúc Hoa. . . . .”

Cô mới vừa chạy vội từ bên ngoài về đã nghe thấy như vậy thì dưới chân liền bước xiêu vẹo, thân thể mảnh khảnh thiếu chút nữa té xóc hông rồi, trên mặt lập tức hiện lên mấy vạch đen, cô đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng gọi cô là Cúc Hoa, vừa nghĩ tới tên của mình, cô liền cảm thấy chán nản, đặc biệt là cô còn mang họ Xá.

Cúc Hoa — Cơ Hoa, Xá Cơ Hoa — Đâm Cúc Hoa, một cái tên đen tối biết bao, chỉ cần tư tưởng hơi tà ác một chút, thì mỗi lần ai vừa nghe đến tên

của cô đều nhìn chằm chằm cái mông của cô, cô thật sự rất muốn rống to một câu: ‘CMN, nhìn cái gì mà nhìn, mỗi người đều có một đóa, muốn đâm thì đâm vào cái của mình ấy’. (cúc hoa là hậu môn đó mn...^^!)

“Cúc Hoa, Cúc. . . . .” Một bóng người màu trắng vội vã vọt ra từ phòng luyện võ bên cạnh đại sảnh.

“Dừng lại. . . . .” Xá Cơ Hoa đưa một tay ra ngăn cản đại sư huynh đang xông về phía mình, sắc mặt chợt khó chịu, cắn răng nói: “Sư huynh, đã nói với anh bao nhiêu lần rồi hả, không được gọi em là Cúc Hoa, tên của em là Cơ Hoa.”

Khuôn mặt vuông vức, cân đối, không tính là đẹp trai nhưng chừng chạc, giữa hai hàng lông mày của Phùng Thiên Bảo lại có khí khái mạnh mẽ, anh là con nuôi do mẹ cô Xá Thanh Hoa nhận nuôi từ nhỏ, đã sớm chọn anh cho vị trí ứng cử viên con rể, năm nay vừa mới hai mươi bốn tuổi, cũng là quán trưởng của võ quán Sùng Vũ, chẳng những võ nghệ rất cao, mà còn là người ngay thẳng trung thực, lấy việc giúp người làm niềm vui, ở huyện Tam Lục này có thể được con là người đàn ông độc thân cao giá, được đồng đạo các cô gái xem là bạch mã hoàng tử ở trong lòng đấy.

Nhưng ở trong lòng Xá Cơ Hoa lại không đáng một đồng, đến tiền mà cũng dễ dàng đưa cho người khác người, thì sao cô có thể giao tương lai của mình cho một người ngu ngốc như vậy được chứ!

Nhưng hình như cô đã quên mất, người kia ngu ngốc như vậy chính là do cô mà ra, từ nhỏ cô đã tẩy não anh, nói là phải nộp tiền cho người khác, thế mà hiện tại cũng chính là cô ghét bỏ người ta khi người ta dễ bị lừa tiền như thế kia, quả thực là vô sỉ.

“Cúc. . . . . Cơ Hoa, mới vừa có điện thoại tìm em.”

“Không rảnh, lần sau cho dù ai tìm em đều nói em không rảnh.” Xá Cơ Hoa mặc kệ anh đang cản đường, cô vòng qua anh đi về phía sân nhỏ ở bên cạnh.

Nghe nói đến việc có người tìm mình nên cũng không còn bao nhiêu hứng thú, cô nhảm tính, trừ ba người phụ nữ chết tiết đã mất tin tức kia, thì còn ai rảnh rồi dám tới tìm cô chứ? Người khác tới tìm cô khẳng định không có chuyện tốt.

Chân mày của Phùng Thiên Bảo hơi nhíu lại, nhìn bóng lưng của Xá Cơ Hoa kiên quyết rời đi, có chút không hiểu thầm nói: “Không phải nói có chuyện tốt phải thông báo với cô trước tiên sao? Sao bây giờ người ta mời khách lại không để ý chứ? Hôm nay Cúc Hoa làm sao thế? Chẳng lẽ là đổi. . . . .” Chữ “tính” còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị một bóng dáng đột nhiên xông tới không cho nói câu kế tiếp.

“Anh nói lại một lần nữa, ai muốn mời khách? Lúc nào? Ở đâu? Sao anh không nói sớm, đi trễ sẽ không tốt, nói mau lên.” Xá Cơ Hoa nhào tới túm chặt lấy áo của Phùng Thiên Bảo, hai mắt tỏa ánh sáng, chỉ còn thiếu nước không kéo bộ võ phục (quần áo tập võ) màu trắng trên người anh xuống mà thôi.

Vui quá, vốn tưởng rằng cả kì nghỉ hè phải trôi qua trong cái huyện nhỏ này chứ, không ngờ lại có chuyện tốt như thế này, sao cô có thể không kích động được đây? . . . Phùng Thiên Bảo âm thầm cảm thán ở trong lòng một câu, lỗi tại chẳng những mọc ở phía sau mà còn rất thánh nữa.

“Cơ Hoa, đừng. . . . . Đừng kích động.”

Thật sự bị túm chặt đến không thở nổi, Phùng Thiên Bảo không thể không dùng sức kéo hai tay của người đang kích động quá mức này xuống, còn chưa kịp thở dốc đã thấy cô lại đưa tay qua lần nữa, anh bị dọa sợ đến nỗi lui ra sau vài bước để bảo vệ an toàn cho bản thân mới dám mở miệng nói: “Bạn học thời trung học trước kia của em gọi điện thoại tới nói tối nay sẽ mở tiệc họp lớp vào lúc tám giờ ở quán bar Phụng Hoàng đường XX khu phía Nam tại thành phố A, nói em phải đến đúng giờ, bạn học kia còn nói, năm đó nhờ có em quan tâm chăm sóc, cho nên tất cả tiền xe cộ và ăn uống đều do bọn họ chi trả, hơn nữa còn đặc biệt chuẩn bị một phần quà thật lớn để cảm ơn em nữa.”

“Tiền xe cũng bao sao? Có thể ăn uống thoải mái, còn tặng quà lớn nữa ư?” Chỉ thấy đôi mắt của cô gái sáng lên, ngửa đầu cười vang dội: “Haha, sư huynh, giúp em nói với mẹ là tối nay em sẽ về trễ, không cần chờ cơm em.”

Xá Cơ Hoa còn chưa nói hết lời, chân đã phóng đi như gió, Phùng Thiên Bảo muốn gọi lại cũng không còn kịp nữa, chưa mang băng dán đã chạy ra khỏi võ quán.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Chương 2: Món hàng như cô, không đáng 20 tệ.

Editor: heisall

Bóng đêm như nghiền mực đậm đặc, sâu lắng không tan được. . . . .

Phố xá về đêm ồn ào sầm uất, ánh đèn lấp lánh, vốn là một cảnh đêm xinh đẹp rực rỡ thì trên một con đường u tối vắng vẻ, thỉnh thoảng lại vang lên mấy

câu mắng chửi khó chịu.

“Con mẹ nó! Còn dám kéo bè kéo lũ tới trêu chọc tao, lần sau tao mà thấy tụi mày một lần liền đánh tụi mày một lần, tụi mày coi chừng đó.” Xá Cơ Hoa tức đến cắn răng nghiền lợi. Cái gì mà bỏ tiền ra cho cô đến tham gia họp lớp, ăn uống thoải mái, còn có một phần quà bí mật muốn tặng cho cô nữa chứ, nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Xá Cơ Hoa càng cháy lên dữ dội hơn.

Cái gọi là tiệc họp lớp tối nay, thật ra là do những bạn học “giàu có” từng bị cô bắt chẹt một cách trơ tráo và trắng trợn ở trường học trước kia lập ra để trả thù, từng câu từng lời đều có gai, còn nói đã chung tiền để thuê một ông chú thô tục đến phá cái chỗ ấy của cô, ĐM thật sự là khinh người quá đáng mà. . . . .

“Tức chết mất, bản tiểu thư có phải là xử nữ hay không thì có liên quan gì đến các người? Có phải các người chán sống rồi hay không hả? Họp lớp cái gì! Món quà lớn gì chứ, đừng để tôi nhìn thấy các người, tôi sẽ cắt đứt cái đồ của các người. . . . .”

Bị đùa giỡn trong tiệc rượu làm cho cô tức điên lên, dùng chân đá mạnh cái chai trên đất bay thật xa, chẳng có mục đích đi ở trên đường, vừa đi vừa chửi loạn, vô tình đi tới một con hẻm nhỏ không một bóng người, đêm về khuya, càng đi càng yên tĩnh.

Chẳng biết lúc nào. . . . .

“Người phía trước, đứng lại cho chúng tao, cướp đây.”

Xá Cơ Hoa đang mắng thuận miệng thì nghe vậy, liền ngừng chửi, bước chân hơi lảo đảo dừng lại, rồi quay đầu nhìn, lắc cái đầu say đến mơ hồ, mở to mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh ở sau lưng, cổ gồng chóp chóp đôi mắt xin đẹp, mới loáng thoáng thấy được, thì ra là hai cậu nhóc trắng trẻo đẹp trai.

Chắc tầm hai mươi tuổi, ngoại hình không tệ, cũng không biết có phải là do thời tiết quá nóng hay không, mà gương mặt của hai người đều là mồ hôi, hơi thở có chút rối loạn, trong tay hai người còn cầm dao gọt trái cây, tay hơi run rẩy.

Xá Cơ Hoa nhìn quanh trước sau trái phải, cũng không thấy ai khác, lúc này mới đưa tay chỉ vào mình: “Các người vừa gọi tôi phải không? Có chuyện gì?” Hình như cô không biết bọn họ.

Hai anh chàng có chút khần trương nhìn phía sau, anh chàng cao lớn hơn tiến lên một bước, giọng nói trầm thấp hung ác nói: “Cô, lấy hết tiền trên người ra, nếu không, . . . nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Giọng nói này nghe ra có vẻ hơi run rẩy, làm cho người ta hoàn toàn không nghe ra được bất kỳ tính chất uy hiếp nào.

Tiền? Vừa nghe đến cái từ nấn cầm này, đầu của Xá Cơ Hoa vốn đang choáng váng, đột nhiên giật mình một cái giống như bị sét đánh: “Các người vừa nói gì? Nói lại một lần nữa.”

Cô đột nhiên nâng cao giọng, khiến tay của hai cậu nhóc càng căng thẳng hơn, sợ giọng nói của cô kéo theo người tới, hai cậu nhóc lập tức tiến lên, một trước một sau vây quanh cô, quơ qua quơ lại con dao gọt trái cây uy hiếp: “Mau đưa tiền đây, nếu không thì đừng trách chúng tôi không khách khí với cô.”

Cả đêm bị người ta khinh thường chế giễu, chưa có chỗ để xả giận, thế mà hai tên nhóc này không muốn chết từ tế còn dám tới cướp của cô! Con mẹ nó, thật sự xem cô là đồ trang trí sao?

“Nếu như tôi không đưa, các người sẽ không khách khí với tôi như thế nào? Con mẹ nó, tiền của bà đây mà các người cũng dám tới cướp, có phải các người chán sống rồi không hả?”

Chỉ thấy Xá Cơ Hoa giận đến hai mắt bốc lửa, nghiền răng ken két, bộ dạng giống như muốn ăn thịt uống máu bọn họ vậy, mặt mũi dữ tợn, mái tóc dài đen nhánh chỉ chờ bùng nổ.

Hai tên nhóc bị tiếng hô bất ngờ của cô làm kinh sợ lui về sau nửa bước, con dao gọt trái cây thiếu chút nữa đã rớt xuống đất. Cô ổn định lại tinh thần thì thấy vẻ mặt vừa rồi của cô đã dọa hai tên nhóc lui về sau ba bước lớn, sắc mặt của hai người giống nhau, cực kỳ khó coi, tình huống lúc này, cũng không biết là ai đánh cướp ai.

“Cô. . . . .” Hai tên nhóc cà lăm, khần trương nhìn chằm chằm cô, hai người thiếu chút nữa đã ôm chặt nhau.

“Cô cái gì mà cô, vẻ mặt của các người như vậy là sao, đáng đáp của tôi dọa người lắm sao hả?” Có thể là do bị kích động cả một đêm, nên khi Xá Cơ Hoa vừa nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ kinh sợ như vậy thì trong lòng cũng không thoải mái, coi như đáng đáp của cô không phải nghiêng nước nghiêng thành, thì cô cũng tự nhận thấy đáng đáp của mình cũng không đến nỗi tệ, vậy mà vẻ mặt của hai người bọn họ lại như thế, thật sự là một sự sỉ nhục đối với cô.

Đúng vậy, tóc dài đen mượt, khuôn mặt trái xoan lớn chừng bàn tay, làn da trắng nõn không tỳ vết còn có chút hồng nhợt, đôi mắt trong veo sáng ngời, mày lá liễu cong cong, lông mi dài hơi rung động, đôi môi đỏ thắm mềm mại ướt át như cánh hoa hồng, làm cho người ta không nhìn được muốn hôn lên.

Nếu tách ra nhìn, thì gương mặt như vậy cũng được coi là xinh đẹp hoàn mỹ, nhưng, khi nhìn hết tổng thể thì xuất hiện gương mặt búp bê sờ sờ ra đó, rõ ràng đã hai mươi ba tuổi, lại làm cho người ta tưởng là cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi, lại thêm thân hình mảnh mai nhỏ nhắn, nếu như không nhìn thấy bộ ngực có chút lồi lõm, thì người không biết còn tưởng rằng cô là thiếu nữ vị thành niên mới mười lăm mười sáu tuổi.

Đây chính là nguyên nhân tại sao tối nay hai tên nhóc này lại lựa chọn cô để cướp tiền, vốn tưởng rằng chọn con dê nhỏ béo mập, lại không nghĩ rằng đó

là con cộp cái, khí thế đó thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn hai tên nhóc hoảng sợ không thôi, sắc mặt Xá Cơ Hoa càng khó coi hơn, nhưng thấy gương mặt của bọn họ cũng không tồi, trắng trẻo nõn nà! Ánh mắt chợt lóe lên ý nghĩ gian trá.

Trong lòng thầm nghĩ ra một ý tưởng, chân mày đang nhíu chặt tức giận cũng từ từ giãn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vẹo vẹo cũng chậm chậm khôi phục lại như cũ, cặp mắt nhìn theo hai người, mới vừa rồi còn nghiêng răng ken két, bây giờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại xuất hiện một nụ cười mờ ám.

Mà hai tên nhóc bị nhìn chăm chăm như vậy thì liền sợ hãi, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Xem ra chắc các người cũng là lần đầu tiên đến đây đúng không?”

Bị hỏi bất ngờ, hai tên nhóc khiếp sợ gật đầu một cái, có chút không hiểu cô đang định làm gì, sao đột nhiên lại cười gian trá như vậy. . . . .

“Lần đầu tiên làm nghề này nếu để cho các người về tay không, thì không phù hợp phép tắc chút nào, đúng không?”

Hai tên nhóc vừa nghe, hơi nghi ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, sợ hãi nhìn ánh mắt ánh mắt đầy ‘chân thành’ của cô.

“Mà đối tượng bị cướp như tôi, sao có thể để cho các người trở về tay không như vậy được, đúng không?”

Những lời này là câu nói xuôi tai nhất bọn họ được nghe trong đêm nay, lúc này hai tên nhóc giống như ăn phải thuốc lắc, gật đầu liên tục, ánh mắt nhìn cô lập tức trở nên ‘nóng bừng’, thật sự đã biến Xá Cơ Hoa ở trước mắt thành khối vàng.

“Cho nên, cho các người tự lựa chọn.” Xá Cơ Hoa nghiêng đầu, khoe miệng giết giết, cố gắng nặn ra một nụ cười ngọt ngào, còn phô trương khoa tay múa chân tạo ra tư thế quyến rũ bọn họ: “Giao tất cả những thứ đáng giá ở trên người các người ra cho tôi...thì tôi sẽ cho người cướp sắc.”

Phốc. . . . .

Trong chốc lát, mới vừa rồi hai tên nhóc còn nhiệt tình gật đầu, bây giờ thì lạnh run, đầu nổi đầy vạch đen, khi Xá Cơ Hoa nháy mắt quyến rũ bọn họ, thì thiếu chút nữa bọn họ đã phun hết bữa cơm tối hôm qua vào mặt cô rồi.

Đây, đây là, cô gái này rốt cuộc có phải là con gái không vậy? Đã không biết xấu hổ thì thôi đi, cô còn đặc biệt cố gắng vẹo vẹo tư thế, thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.

Xá Cơ Hoa chờ giây lát, cũng không thấy hai tên nhóc này có phản ứng, khuôn mặt tươi cười có chút không kiên nhẫn, lại say rượu, khiến cho bản tính ngang tàng bộc phát, cho nên cô chống nạnh trực tiếp quát bọn họ: “Rốt cuộc đã suy nghĩ kỹ chưa, mau đưa những thứ đáng giá ra đây để dễ nói chuyện.”

Xem ra dáng dấp bọn họ cũng sạch sẽ dễ nhìn, thôi thì cô miễn cưỡng bán mình cho bọn họ cũng được, nhưng sao bọn họ lại làm ra bộ mặt đau khổ giống như cô vợ nhỏ bị uất ức vậy?

Chỉ thấy hai cậu nhóc đẹp trai ấy hết sức sợ hãi nhìn cô chăm chăm, lấy con dao gọt trái cây trong tay che chắn trước người, giống như người bị cướp sắc chính là bọn họ vậy, khiến cho Xá Cơ Hoa cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Rốt cuộc các người cướp không cướp hả?”

“Tôi...tôi chỉ cướp tiền không cướp sắc.” Một trong hai tên nhóc đó dừng cảm bước lên nói với cô.

“Đúng, chúng tôi chỉ cướp tiền không cướp sắc.” Một người khác cũng phụ họa nói.

“Con mẹ nó, rốt cuộc các người có phải là đàn ông không, một người đẹp như vậy đứng ở trước mặt các người mà các người không cướp là sao, có phải nơi đó của các người không được hay không? Đúng như vậy thì cứ nói thẳng ra, nếu như không phải là nhìn dáng dấp của các người cũng không đến nỗi tệ, thì các người cho rằng một cô gái xinh đẹp giống như tôi đây lại chịu bị nhóm các người cướp sắc à? Thật sự là mơ tưởng hão huyền, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. . . . .”

Đàn ông không thể chịu được nhất chính là bị phụ nữ nói ‘cái đó không được’, sắc mặt của hai tên nhóc lập tức khó coi tới cực điểm, thêm vào đó Xá Cơ Hoa còn nói không dứt, hai người cùng tức giận rống lên: “ĐM, món hàng như cô, không đáng 20 tệ. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3: Phi vụ cướp sắc kinh điển

Editor: White Silk-Hazye

“Hàng như cô, ngay cả 20 tệ rớt trên đường cũng không bằng. . . . .”

20 tệ cũng không bằng. . . . .

Cô lại có thể ngay cả 20 tệ cũng không bằng sao? 20 tệ? Cũng không bằng? . . . . .

Trong nháy mắt lửa giận trong lòng nổi lên, trong mắt của Xá Cơ Hoa nổi lên hai ngọn lửa, giống như muốn muốn thấp sáng con đường tối này, âm thanh nắm đấm vang lên kèn kẹt, ở trong màn đêm yên tĩnh khiến cho đáy lòng của người ta nảy sinh một loại cảm giác sợ hãi, lông tơ dựng đứng.

Hai tên nhóc đã sớm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, chăm chú đặt dao gọt trái cây ở trước ngực: “Cô, cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì? Ha ha, hai người hỏi tôi muốn làm gì sao?” Xá Cơ Hoa cười lạnh, vừa bẻ tay, vừa chậm rãi ép sát hai tên nhóc.

“Cô, cô đừng có làm vậy, tôi, chúng tôi có dao đó, nếu mà lỡ cô bị thương tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu.” Hai tên nhóc liên tục lùi về phía sau, hoảng sợ cả lăm quất lên.

“Thật sao?” Sắc mặt của Xá Cơ Hoa tối sầm lại: “Ngày hôm nay tôi mà không đánh cho ba mẹ hai người nhìn không ra, tôi sẽ không gọi Xá Cơ Hoa...” Tiếng nói vừa mới dứt, Xá Cơ Hoa đã bay lên đá xoáy, trong nháy mắt hai con dao gọt trái cây đã bay xa ba thước, hai tên nhóc còn chưa kịp phản ứng lại, nắm đấm đã hướng lên người của bọn họ.

“Bịch, bốp, bốp.” Nhất thời một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên ở trên con đường yên tĩnh, nghe có chút thê lương.

“Á... Đừng... Chúng tôi sai rồi... Á... Cứu mạng... Á...”

Tay nắm chân đá, mãi đến khi cảm thấy hết giận không ít, Xá Cơ Hoa mới phui phui tay ngừng lại.

Trên đất, hai tên nhóc mặt mũi sưng phù như đầu heo, xanh tím lẫn lộn, còn hai mắt thì ngập nước, sau khi Xá Cơ Hoa ngừng lại, hai người lập tức đứng dậy, diu nhau lảo đảo chạy khỏi con đường tối thui này, nhanh chóng biến mất, đối với chuyện ăn cướp lần này, trong lòng bọn họ vô cùng hối hận, lưu lại bóng ma, luôn gặp ác mộng..

Nhìn thấy dáng vẻ sợ cô đến mức đái trong quần của bọn họ, Xá Cơ Hoa thật vất vả mới có sắc mặt tốt, lại lần nữa đến đến không thể nào đen, bọn họ như vậy là ý gì?

“Con mẹ nó, có ý gì vậy, dung mạo của bản tiểu thư rất đáng sợ sao? Ngươi con mẹ nó sao không soi cái mặt của mình xuống nước tiểu đó, đã lớn như vậy còn dám ra ngoài làm mất mặt xấu hổ, chê hàng của bản tiểu thư sao? Dung mạo của bà đây rất kém sao? Đám đàn ông các người OOX, các người còn dám nói bà đây là lão xử nữ không ai muốn phải không? Bà đã liên phá thân cho các người xem...”

Uống cạn rượu Bán Đại bây giờ mới có công hiệu thật sự, đứng trên con đường yên ắng, Xá Cơ Hoa chống eo hướng về hẻm tối nhỏ chửi, cuối cùng ngay cả chính cô cũng không biết mình đang chửi cái gì.

Nơi nào đó ở bãi đậu xe dưới đất của một căn hộ cao cấp ở thành phố A..

“Các người không cần đi theo, tôi chỉ đi hai vòng trong thành phố, sau đó sẽ về khách sạn nghỉ.” Một người đàn ông từ thang máy chuyên dụng đi ra lắc mình đi vào một góc tối, vừa cởi áo khoác trên người xuống ném cho vệ sĩ ở phía sau vừa nói.

Về mặt của năm vệ sĩ áo đen đi theo sau lưng không hề có cảm xúc, đối với hành động của lão đại cũng không có bất kỳ kinh ngạc nào, giống như đã sớm tập thành thói quen, sau thấp giọng trả lại “Vâng”, một người trong đó liền mặc vào áo khoác màu đen của người đàn ông kia, đeo kính râm, dưới sự bảo vệ của bốn tên vệ sĩ đi về bãi đậu xe.

Ở trong bóng tối, người đàn ông dựa vào ánh sáng mờ ở dưới đất, xoay người đi về phía lối ra khác.

Vì phiền phức không cần thiết, Huyền Vũ Thác Hàn một mình ở trong bóng tối đích thân tới thành phố A, mặt ngoài là người chỉ huy thu mua một lượng lớn cổ phần của xí nghiệp Xí Hoa, nhưng thực ra ở trong tối anh đang lũng đoạn con đường máu của thị trường chợ đen ở thành phố A, chỉ là muốn một ăn được cái bánh lớn béo bở như vậy, thì phiền phức vẫn phải có.

Bây giờ anh không có gây phiền phức, nhưng phiền phức sẽ tự động tìm tới anh, chỉ là thời cơ còn chưa tới, vì vậy chơi đùa với bọn họ một chút để tiêu khiển cũng tốt.

Đêm nay bầu trời đầy sao, cảnh đêm yên tĩnh, chính là thời gian tốt để ngắm cảnh đêm, chỉ là đêm đã khuya, thành phố ồn ào náo nhiệt, mọi người cũng từ từ rơi vào trong giấc ngủ yên tĩnh, đèn đường giống như một con rồng dài, chiếu sáng cả con đường vắng lặng, người đi trên đường đã thưa thớt dần không còn mấy người đi lại.

Xá Cơ Hoa ngồi xỏm ở góc tối trong hẻm nhỏ, con người mơ hồ nhưng không mất đi ánh sáng như trộm, nhắm tới trên người của mỗi người qua đường,

lén lén lút lút ở trên đường càng ngày càng lạnh nhìn đến nửa đêm, chân bời vì ngồi lâu mà tê rần, vẫn không nhìn thấy ai vừa mất.

“Con mẹ nó, sao buổi tối có nhiều muỗi như vậy chứ? Rốt cuộc đàn ông chết đâu mất rồi?” Trong hẻm tối nhỏ thỉnh thoảng truyền ra tiếng mắng thiếu kiên nhẫn, theo sát đó là tiếng bàn tay đập muỗi vang lên.

Cô không tin, phá thân lại khó như vậy, không phải chỉ là một cái màng mỏng nho nhỏ thôi sao? Tìm đàn ông phá là được, chỉ có điều, đến bây giờ cô vẫn chưa nhìn thấy ai vừa mất, đêm lại dần tối hơn, người đi lại cũng không nhiều, lẽ nào tối nay cô phải buông tha như vậy sao? ...

Ngồi xỏm ở góc tối trong hẻm nhỏ, Xá Cơ Hoa vừa đuổi muỗi, vừa dùng nạng cặp mắt như ăn trộm kia mà nhìn chăm chăm vào người còn lại ít ỏi đang đi trên đường, ngay lúc cô nghĩ con mắt của mình sắp rớt ra, cuối cùng một bóng người cao lớn cũng lọt vào trong mắt cô.

Chỉ thấy người đàn ông cao lớn kia, chăm chap lười nhác từ hẻm tối nhỏ ở đối diện đi ra, đèn đường mờ chiếu lên trên người của anh ta, về lười biếng lúc này, khiến cho anh ta càng tăng thêm cảm giác thần bí.

Đó là một người đàn ông cực phẩm, lông mi dài như lá liễu (sao giống tả con gái quá vậy O.o), dáng người rắn chắc, trên người mặc áo sơ mi màu trắng, cúc áo somi được tùy ý cởi ra ba nút, có thể nhìn thấy lồng ngực và da thịt lúc ẩn lúc hiện ở bên trong, tóc ngắn hỗn loạn nhưng có thứ tự, ống tay áo được cuộn lên một cách thô lỗ!

Một tay của anh vừa đóng đưa, một tay tùy ý đút ở trong túi quần, gương mặt thon dài tuấn tú, trong tà mị mang theo chút lưu manh, trong lưu manh lại mang theo sự tuấn tú, khỏe miệng còn có nụ cười tà như có như không.

Ở góc tối trong hẻm tối nhỏ, hai mắt như tên ăn trộm của Xá Cơ Hoa, trong bóng tối phát ra ánh sáng hưng phấn và tham lam, chờ cả đêm, cuối cùng cũng để cho cô tóm được một tên gia hỏa cực phẩm vừa mất như vậy, điều này có thể không khiến cô vui vẻ sao?

Dưới sự che giấu của màn đêm đen kịt, Xá Cơ Hoa trốn ở một góc, giống như một con thú lớn ngủ đông tùy thời sẽ ăn thịt người, hai mắt giống như tên trộm hưng phấn nhìn chăm chăm tới con mồi đang đi tới gần mình, nghĩ thầm, chỉ cần anh ta lại gần thêm vài bước, cô sẽ lập tức nhào tới kéo anh ta vào trong hẻm XXOO.

Nhưng lúc này, người kia lại dừng bước, sau đó lười nhác xoay người đi về hướng khác.

Lo lắng đến mức lòng của Xá Cơ Hoa quỳnh lên nóng như lửa đốt, con mẹ nó, thật vất vả con vịt mới tới tay, chẳng lẽ cứ để cho nó bay đi mất như vậy sao? Nhớ lại cả một buổi tối mình hi sinh là thức ăn cho muỗi, nếu như cứ buông tha anh ta như vậy, như thế không phải là việc cô đã hi sinh nhiều máu như vậy là vô ích sao?

Can đảm do rợn mà ra, quân anh ta ba bảy hai mươi mốt (Ý là tính tình tốt hay xấu đó), nhào tới mới là đúng.

Lúc Huyền Vũ Thác Hàn vừa đi ra khỏi cái hẻm nhỏ kia cũng cảm giác được trong bóng tối có một ánh mắt nhìn mình chăm chăm, chỉ là không cảm giác được ở trong ánh mắt đó có bất kỳ sát khí nào, vì vậy nên anh mới không có để ý mà lại gần, đêm tối không ngăn được đôi mắt tinh tường của anh, nhìn thấy đối phương chỉ là một cô nhóc, cũng không có gì thú vị, liền có chút vô vị xoay người rời đi.

Chỉ là anh không nghĩ tới, anh vừa mới xoay người chuẩn bị rời đi thì cảm giác ở phía sau mình có một luồng khí thể mãnh liệt nhào tới, từ lực đạo xông tới kia có thể nhìn ra thân thủ của người này nên không tệ, chẳng lẽ là do anh đã đoán sai sao?

Mắt ung sắc bén của Huyền Vũ Thác Hàn hiện ra sát khí lạnh lẽo, ngay lúc anh muốn xoay người đánh trả thì từ phía sau truyền tới giọng nói trong trẻo của phụ nữ.

“Người ở phía trước, đứng lại, ăn cướp đây...”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4: Có chút đạo đức đàn ông được không

Editor: trang bubble ^^

Tôm tép! Ăn cướp? Huyền Vũ Thác Hàn khẽ sững sờ, anh có nghe lầm hay không chứ?

Xá Cơ Hoa lao ra từ trong ngõ hẻm, vừa thấy đàn ông phía trước ngừng lại, bèn khí thế hùng hục ba hai bước đi lên trước, kéo tay anh lại xoay người bèn kéo về phía chỗ hẻm nhỏ tăm tối.

Bị lôi kéo chạy, Huyền Vũ Thác Hàn cũng không tránh né, chỉ là nhuróng mày nhìn người phụ nữ trước mặt chỉ tới vai anh có lẽ còn ở dưới một chút, dường như đôi mắt như chim ưng đang thăm dò quan sát đối với thân phận của cô.

Kéo người vào trong hẻm nhỏ, thích ứng tia sáng tối tăm, đôi tay Xá Cơ Hoa ôm ngực sau một phen nhìn lướt toàn thân cao thấp sức người anh một lần nữa. Mặc dù ngũ quan nhìn không rõ ràng lắm, nhưng vẫn rất hài lòng mở miệng lần nữa; “Nhóc con, bà chị chỉ là cướp sắc, sẽ không làm cậu bị thương, ngoan ngoãn hợp tác, nếu không đừng trách bà chị đây thô lỗ.”

Tuy là dưới ánh sáng u ám cũng không thể nắm rõ thấy rõ ràng tướng mạo ngũ quan con người, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, cô gái đánh cướp này nhỏ nhắn mảnh khảnh, chiều cao chỉ đến ngực anh.

Chỉ thấy Huyền Vũ Thác Hàn hơi nhíu mày, sau khi nghe tùy tính không tập trung dựa vào tường, cũng học bộ dạng đôi tay ôm ngực của cô ấy. Ánh mắt lười biếng tà khí liếc mắt nhìn cô gái vô cùng nhỏ nhắn trước mắt này, tối nay còn có kiên nhẫn, thoáng nhếch miệng lên cười tà khí, đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với cướp sắc này?

Dù sao trước mắt vừa vận nhảm chán vậy thì vui đùa cùng cô một chút, xem cô có thể bày trò chơi gì, coi như là trong lòng trêu đùa cũng không tệ.

“Vậy cô muốn tôi hợp tác như thế nào?” Đôi mắt tà mị nhìn thẳng vào cô, giọng nói khàn khàn dễ nghe lười biếng hỏi.

Xá Cơ Hoa đã sớm kế hoạch xong xuôi, nếu anh ta dám không cố gắng hợp tác, thì cô vung quả đấm tới, đấm gãy răng anh ta, lột quần của anh ta, xem anh ta còn dám hay không.

Nhưng mà lại khiến Xá Cơ Hoa làm sao cũng không nghĩ đến chính là anh ta lại sẽ phối hợp như vậy, chẳng lẽ anh ta nhìn ra được kỹ năng đập bí mật kia của cô, sợ rồi?

Mặc kệ, dù sao trực tiếp ra tay lột quần anh ta tuyệt đối là cách làm chính xác, thật đúng là, phá thân có cái gì khó, coi quần một cái, xong chuyện. . . .

Xá Cơ Hoa đang muốn tiến lên, có thể tưởng tượng loại chuyện coi quần phiền phức đó để cho bản thân anh coi là tốt rồi, “Ngoan ngoãn coi quần áo, trải ở trên mặt đất, nằm xuống.” Nơi này cũng không có giường, trên đất lại bẩn như vậy, sử dụng quần áo của anh ta trải một chút cũng miễn cưỡng coi như xong.

“Cô không coi? Không phải là cô cướp sắc sao? Chẳng lẽ cô vẫn mặc quần áo cũng có thể làm việc?” Huyền Vũ Thác Hàn cười tùm tùm nhìn cô nói.

Xá Cơ Hoa nghe vậy, suy nghĩ một chút hình như có chút đạo lý, “Ai nói tôi không coi? Tôi đang chuẩn bị coi, sao cậu nói nhảm nhiều vậy làm gì! Nhanh chóng coi hết nằm xuống cho tôi.” Hung tợn nói xong, tay bèn bắt đầu uốn éo coi bỏ quần áo của mình.

Sau khi uốn éo coi ra hai cái phía trước, Xá Cơ Hoa lại cảm thấy hình như chỗ nào đó không đúng, rốt cuộc ai mới là bị người đánh cướp đây? Ngắc đầu trừng mắt nhìn anh ta còn chưa có động tác; “Tôi thích làm việc thế nào mặc mớ gì tới cậu chứ, đừng hồng lừa tôi, cậu làm việc nhanh lên một chút cho tôi, nếu không đừng trách bà chị thô lỗ.”

Nghe vậy, Huyền Vũ Thác Hàn nhếch mày kiểng lên, khoe miệng thoáng nhếch lên đường cong cười như không cười, đôi mắt yêu mị nửa hí kia trực tiếp nhìn chằm chằm cô nói; “Vậy không biết cô muốn làm phương pháp thô lỗ thế nào?”

“Câm miệng cho tôi, sao cậu nói nhảm nhiều vậy làm gì?” Xá Cơ Hoa vừa nghĩ tới vừa thiếu chút nữa lại bị anh nắm mũi dẫn đi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Muốn Xá Cơ Hoa cô có thể lừa gạt lũng đoạn thị trường mua bán, kẻ bịp bợm luôn luôn là cô, nhưng tối nay lại thiếu chút nữa đập bảng hiệu, có thể không tức giận sao?

Thấy anh vẫn đứng ở đó nhúc nhích cũng không nhúc nhích, lửa giận cũng lên theo, Xá Cơ Hoa đi lên trước ba hai bước, đẩy một phát hai tay ôm ngực của anh ra, trực tiếp ra tay cởi nút áo trên quần áo của anh.

Huyền Vũ Thác Hàn luôn luôn không thích phụ nữ đụng chạm thân thể anh, chỉ là tối nay lại xuất hiện một ngoại lệ, nhìn cô gái trước mặt đang cởi quần áo anh, ngược lại anh có chút không muốn cứ dừng lại nhanh như vậy. Tuy là tuổi còn nhỏ nhưng lời nói việc làm của cô thật sự là thú vị.

Trong ngõ hẻm tối tăm, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt Huyền Vũ Thác Hàn Ưng đột nhiên thoáng qua một vẻ giảo hoạt, khoe miệng vui vẻ thoáng nhếch lên hình cung tươi cười, ngay sau đó vào lúc cô không tự giác, cũng đưa ra móng vuốt sói.

Không bao lâu, cuối cùng Xá Cơ Hoa đã cởi tất cả nút áo của anh, nhìn bộ dáng anh gầy yếu, không ngờ bên trong lại có nguyên liệu như vậy, chắc chắn, lại còn có cơ bụng sáu múi ư.

Từ nhỏ Xá Cơ Hoa đã lớn lên ở trong đám đàn ông, nhìn thân thể của đàn ông quả thật còn nhiều hơn so với ăn cơm, giống như những sư huynh đệ học nghề nhà cô kia thường chỉ thích trên người nhả bóng lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt cô, có điều lại không có một người có thể đẹp mắt như người trước mắt này vậy.

“Chắc chắn, không ngờ vóc người thẳng nhóc này còn khá tốt mà.” Xá Cơ Hoa không có ý thức đạo đức phụ nữ gì, cặp mắt phóng ra ánh sáng lang sói trực tiếp đưa ra móng vuốt sói bèn sờ soạng về phía bụng anh, khoe miệng kia chỉ kém không có nhò giọt chi bạc kia.

“Vậy thích thú cô thấy không?” Huyền Vũ Thác Hàn cười khẩy, mắt nhìn xuống cô, dưới mờ tối vẫn có thể cảm thấy được cặp mắt cô phát sáng lên, không khỏi có chút buồn cười, tay như có như không lướt qua gương mặt xúc cảm tốt đẹp của cô, chậm rãi trượt xuống xương quai xanh trắng nõn của cô. Không ngờ cô gái nhỏ này thoạt nhìn tuổi không lớn lắm nhưng đáng về da thịt lại còn khá tốt nha.

“Không tệ không tệ.” Xá Cơ Hoa thoả mãn mà gật gù, chẳng những đáp thuận mắt, ngay cả cảm xúc tay cũng tốt như vậy, thật sự tốt hơn rất nhiều so với hai tiểu sinh mặt trắng trước kia. Đặc biệt là cánh trước mắt làm cho cô vô cùng hài lòng, cho nên trả lời đối với lời nói của anh đến vô cùng thoải mái sang sảng.

“Tôi cũng cảm thấy không tệ, vậy chúng ta tiếp tục cời đi, cô đến gần một chút, tôi giúp cô cời quần.”

Cời quần? Cời quần gì chứ? Lúc này Xá Cơ Hoa mới đột nhiên cảm giác được ngực lạnh lẽo, cúi đầu vừa nhìn, sắc mặt trắng xanh tối sầm lại, một cái tát đầy móng vuốt sói kia ra, theo bản năng lấy tay khép lại vạt áo, “Con mẹ nó, cậu đây là ý gì? Ai bảo cậu cời quần áo của tôi hả?”

Chẳng biết lúc nào nút cài áo sơ mi trắng nhỏ trên người cô đã sớm bị cời hết sạch, áo lót màu hồng của cô lộ ra ngoài không khí.

“Không phải là cô muốn cướp sắc sao?” Mắt Huyền Vũ Thác Hàn nhìn xuống cô, cười tà nâng cằm cô lên, sử dụng giọng nói gọi cảm của anh cười điệu dàng hỏi.

Đập một phát tách tay nắm cằm cô ra, ngọn lửa trong mắt Xá Cơ Hoa mạnh mẽ oai vệ bốc cháy lên, “Tôi cướp hay không cướp mặc mớ gì tới cậu chứ, cời hay không cời quần áo là tôi định đoạt, ma-cà-bông bé nhỏ như cậu kêu la cái rầm đây.” Người nào chứ.

Ma-cà-bông nhỏ bé? Mắt Ứng thoáng qua một tia xảo quyệt nham hiểm, bình sinh tới nay vẫn là lần đầu tiên có người dám gọi anh như vậy, đặc biệt còn là một giống cái! Tầm mắt sắc bén liếc qua cô, nhưng biểu tình trên mặt lại đối về mặt hài hước trong nháy mắt.

“Cô xác định cô hiểu được thế nào là cướp?” Xem trên nét mặt động tác chọc cười của cô, anh bèn thân sĩ không so đo với cô, giọng nói không nhịn được muốn chơi đùa với cô lần nữa.

Xá Cơ Hoa giận, lời kia của hắn lại có ý gì chứ, xem thường cô à? Không phải cướp “sắc” sao? Anh ta xem cô là ngu ngốc ư! Giọng điệu hung ác quát lên; “Câm miệng, ai nói tôi không hiểu.”

“Cô hiểu thật?” Huyền Vũ Thác Hàn buồn cười dùng ánh mắt xem xét cô kỹ lưỡng, giống như không thể nào tin được.

Thấy hai hàng răng trắng xanh kia hở ra ở trong bóng tối, một cô gái nào đó cũng khó chịu.

“Con mẹ nó, cậu có chút đạo đức đàn ông có được hay không, là tôi đang cướp sắc cậu, cậu cười đến gian xảo như vậy làm gì? Cậu cho rằng hàm răng cậu rất trắng à.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5: Nổi giận

Edit : Sóc Là Ta

Truyện chỉ được chia sẻ miễn phí tại .....

Con mẹ nó, người cười phải là cô, còn anh ta cười cái rầm. Xá Cơ Hoa nổi giận.

Huyền Vũ Thác Hàn hơi cong khóe môi. Đột nhiên anh tà ác cúi gần đến trước mặt cô, nhìn khuôn mặt càng lúc càng âm u của cô, nói nhỏ “Tôi muốn nói, nếu cô không hiểu, có thể ra ngoài mua một đĩa DVD về nhà học tập trước, để sau này làm không đến nỗi khó coi như vậy.” Dứt lời, anh chậm rãi cài nút lại, không để ý đến khuôn mặt biến sắc của người phụ nữ nào đó, sau đó anh xoay người bỏ đi giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh ta. . . . . có ý gì? Xá Cơ Hoa đang tức giận đến nỗi khói bốc lên đỉnh đầu, vậy mà anh ta không để ý, cứ vậy mà bước đi. Cô dường như có cảm giác uất ức.

“Anh kia, đứng lại.”

“Lần sau, nếu có cơ hội, tôi sẽ chơi với cô, nhóc con.” Huyền Vũ Thác Hàn không quay đầu lại, lười biếng khoát tay nói.

Nhóc con sao? Dám xem thường cô sao? Cô tức giận đến tột độ, không nhịn được nữa quát to, “Cái tên cà chớn này, tôi liều mạng với anh. . . . .”

Ánh mắt Xá Cơ Hoa tức giận đỏ ngầu, nhào tới anh, nhưng chưa kịp đụng thì anh nhanh nhẹn lách mình sang một bên thoát thân. Còn Xá Cơ Hoa rõ ràng quyết tâm sống chết cũng phải bắt được anh nên kiên quyết nắm chặt. Chỉ một lúc sau, cô giằng co và đè được anh vào một góc tường trong con hẻm nhỏ.

“Chạy đâu cho thoát, tôi xem anh có thể chạy đi đâu được.” Hơi thở gấp gáp hòa cùng nỗi tức giận tột độ, Xá Cơ Hoa ép sát người anh, nhìn anh với

ánh mắt hài lòng như đã đạt được mục đích.

Huyền Vũ Thác Hàn chưa từng gặp qua người phụ nữ liều mạng như thế nên sắc mặt anh thật sự khó coi “Tôi không có thời gian chơi đùa với cô đâu, mau tránh ra.”

Nghe vậy, sắc mặt Xá Cơ Hoa cũng trở nên nặng nề, “Không có thời gian thì hãy hợp tác một chút, đừng giờ trò khôn lỏi với tôi.” Anh ta cho là cô có nhiều thời gian đùa giỡn với anh ta chắc? Hừ, cô cũng không rảnh để đùa giỡn với anh ta.

Dứt lời, tay của Xá Cơ Hoa mò vào trong quần của anh.

Huyền Vũ Thác Hàn cau mày nắm tay cô lại, túm cả người cô xách lên, “Tôi không có cảm giác với cô. Tốt nhất cô đừng nên chọc giận tôi.” Giọng nói âm trầm có mang theo tia cảnh cáo.

Nhưng lời nói đến tai Xá Cơ Hoa lại không phải như vậy, anh ta không có cảm giác thì mặc kệ anh ta miễn là cô cảm thấy hứng thú là được. Nghĩ vậy, hai chân cô quấn quanh hông anh, một tay ôm anh, còn tay kia lại xâm nhập vào quần anh.

“Anh có hứng thú hay không cũng không liên quan gì đến tôi.”

Trong nháy mắt, gương mặt tuấn tú của Huyền Vũ Thác Hàn trở nên trầm xuống, đây chính là cảm giác bị kẻ mạnh ức hiếp sao? Trán anh nổi lên gân xanh, đây là lần đầu tiên anh có suy nghĩ muốn mạnh mẽ bóp chết một người nào đó mà người đó lại là phụ nữ. Anh chụp lấy tay cô, “Cô không biết mình đang đi tìm cái chết sao?”

Bẩm sinh đã ngang ngạnh, Xá Cơ Hoa cũng không để ý anh đang có suy nghĩ muốn giết người. Cô say mê quần quýt trên người anh. Hôm nay cô nhất định phải hoàn thành chuyện này. Anh ta bắt được một tay của cô thì cô vẫn còn một tay khác.

Huyền Vũ Thác Hàn thực sự muốn ném cô ra xa, nhưng kỹ thuật đeo bám của cô cũng không phải vừa. Dù anh làm thế nào cũng không thể ném cô ra khỏi người anh được. Trong góc tối của con hẻm nhỏ, hai người cứ dây dưa như vậy, không thể phân định thắng bại.

Cả hai người đang quần quýt chặt chẽ, thân thể dán chặt vào nhau nên không tránh khỏi va chạm và tiếp xúc thân mật. Thậm chí, hai chân của Xá Cơ Hoa còn đang cuộn chặt quanh hông của Huyền Vũ Thác Hàn. Khoảng cách giữa hai người bỗng xuất hiện một dòng nhiệt lưu.

Huyền Vũ Thác Hàn cảm thấy dưới bụng mình như có dòng nhiệt chạy qua. Sắc mặt anh bỗng u ám vì hiểu rằng phía dưới của anh đang có phản ứng.

Xá Cơ Hoa quấn quanh anh một lúc lâu. Tuy cô đã thấm mệt vì giằng co với anh nhưng cô vẫn không muốn buông tay. Thừa lúc anh phản ứng chậm chạp, cô muốn trực tiếp cỡi quần anh ra nhưng thật khó khăn. Xá Cơ Hoa phải vận eo để kéo khóa quần của anh.

“Đừng lộn xộn, đang bị mắc kẹt.”

“Ách. . . . .” Người phụ nữ đáng chết này, Huyền Vũ Thác Hàn cắn răng nghiêng lợi âm thầm chửi rủa trong lòng.

Đỉnh đầu phát ra một giọng khàn khàn buồn bực, nhưng cô không để ý, bởi vì cô đang không biết có vật gì ngăn chặn ở mộng. Cô cảm thấy rất khó chịu nên theo bản năng Xá Cơ Hoa đưa tay túm vật đó.

“A. . . . . Đáng chết.” Không ngờ cô lại mạnh mẽ nắm cái kia.

Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên gầm nhẹ, mạnh mẽ xoay người cô ép sát vào tường. Đôi tay anh nắm chặt eo cô, tròng mắt đỏ ngầu vì dục vọng, vẻ mặt không còn khổ sở mà là thoải mái. Không ngờ một người vốn tự chủ và kiêu ngạo mà hôm nay lại mất không chế trước mặt người phụ nữ này.

Xá Cơ Hoa bị tiếng gầm nhẹ làm giật mình, chưa kịp phản ứng thế nào thì đột nhiên bị người nào đó xoay người mình lại, lưng dựa vào vách tường lạnh lẽo.

“Anh làm. . . . .” Xá Cơ Hoa mới vừa nhìn anh, thấy trong mắt anh toát ra lửa dục khiến cô sợ hãi. Sau đó lời nói chưa kịp thốt ra đã bị đôi môi nóng bỏng của anh chặn lại.

Anh ta, anh ta đang làm gì trong miệng cô? Xá Cơ Hoa nghiêng đầu muốn đẩy anh ta ra nhưng đỉnh đầu cô lại bị bàn tay anh đè trên tường, không thể động đậy.

Vừa khi cô có cảm giác ngực mình bị xâm phạm, Xá Cơ Hoa trợn to mắt nhưng cô không thể kêu lên được. Cô muốn đẩy tên đàn ông đột nhiên nổi điên này ra nhưng hai tay cô lại bị anh khóa chế trên vách tường. Cô tức giận há miệng muốn nống nhưng lại bị một chiếc lưỡi âm áp nhân cơ hội này tiến sâu vào miệng.

Thật buồn nôn, đây là thứ gì?

Huyền Vũ Thác Hàn cũng đang cảm thấy hoảng hốt khi thấy cô sợ hãi vì bị anh hôn. Mà một điều anh không hiểu chính là cô chỉ là một cô gái bình thường nhưng tại sao môi cô lại ngọt ngào đến như vậy, thơm đến như vậy khiến anh cứ muốn nếm thử. Tuy thân thể nóng ran nhưng cũng chưa tới mức kích động.

Đầu óc Xá Cơ Hoa choáng váng, toàn thân dường như vô lực, cảm thấy hít thở không thông. Mặt khác, cô lại cảm thấy có một cảm giác tuyệt diệu đang

vây lượn trong lòng mình. Nhịp tim đập nhanh, thân thể càng lúc càng nóng. Một bàn tay đang chuyển động không ngừng trên người cô, mỗi sự đụng chạm trên da thịt là một dòng điện chạy qua như muốn đốt cháy thân thể cô.

“Ừm! Buông ra, anh thật đáng chết, anh làm miệng tôi đầy nước bọt của anh rồi đây này? Mau rút ra cho tôi.”

Đột nhiên cô có cảm giác xa lạ, không biết phải đối phó với tình huống này thế nào nên cô chỉ có thể ưỡn ẹo thân thể mình để tránh thoát. Nhưng việc này như thể cô đang thêm dầu vào lửa.

Đột nhiên Huyền Vũ Thác Hàn gầm nhẹ một hồi, lửa dục bốc lên không thể khống chế được.

Đôi mắt thâm trầm tỏa ra ánh lửa cùng với giọng nói khàn khàn đứt quãng như chìm vào đáy cát “Người phụ nữ đáng chết.”

Một tay anh nắm chặt eo cô, một tay di chuyển đến nơi tư mật của hai người, mạnh mẽ kéo khóa quần short jean của cô ra. Sau đó, kéo vật cứng rắn của mình ra, bắt đầu tập luyện.

“Ồ. . . . .” Trong phút chốc, Xá Cơ Hoa đột nhiên cảm thấy hạ thân bị đau đớn, đau đớn như có ai xé rách cô. Nước mắt bắt đầu tuôn ra, móng tay cắm vào thật sâu trên lưng anh.

Huyền Vũ Thác Hàn cũng cảm thấy cô kháng cự nhưng giờ phút này anh không thể khống chế bản thân mình mà chỉ có thể mạnh mẽ in lại dấu ấn xuống người cô. Thêm vào đó, anh đang điên cuồng và mãnh liệt để cô có thể đáp ứng yêu cầu của mình.

Không ai biết cuộc kích tình kéo dài bao lâu, cho đến khi anh gầm nhẹ và dừng lại sau cuộc công kích cuối cùng. Đến lúc đó, hai người mới chậm rãi phục hồi tinh thần.

“Thật đáng chết.” Huyền Vũ Thác Hàn cắn răng khế nguyên rủa. Anh còn thô lỗ đẩy Xá Cơ Hoa đang vô lực dán chặt lên người anh ra.

“A, anh làm gì thế? Anh muốn giết tôi à?” Trời ạ, cô đau chết mất. Con mẹ nó, ai nói chỉ là một lớp màng thôi? Cả người đang đau nhức mà còn bị ném xuống đất, Xá Cơ Hoa suýt chút nữa ngất xỉu vì đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6: Phí bồi thường

“Ahhh, anh làm gì thế, muốn mưu sát à!“. Trời ạ, đau chết cô mất, CMN rốt cuộc thì ai đã nói chỉ là một lớp màng mà thôi chứ? Toàn thân đau nhức, đã thế còn bị ném xuống đất đầy thô bạo, không ngất đi mới là lạ.

Bình sinh lần đầu tiên mất trí như thế, sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn âm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô gái đang ngồi bệt dưới đất, tay cuộn chặt thành nắm đấm tựa như một giây kế tiếp sẽ nhào tới xé xác người trước mặt ra làm đôi vậy. Quả thực là thế, lúc này trong đầu anh đang phân vân không biết có nên trực tiếp bóp chết ai kia hay không.

Ánh mắt của anh thực kinh khủng, Xá Cơ Hoa vừa mới trải qua một cơn vận động kịch liệt, nên hiện tại men say trong người cũng biến mất không còn tăm tích, lập tức thức thời ngậm miệng, giả vờ không thèm để ý đến tầm mắt sắc bén của người nào đó, dùng tư thế có chút quái dị từ đứng dậy mặc quần áo.

“Được rồi, chuyện cũng đã xong xuôi, vậy tôi đi trước đây!“ Trong bóng tối, Xá Cơ Hoa đột nhiên ngửi thấy mùi nguy hiểm, vội vã nói.

Mặt Huyền Vũ Thác Hàn trầm xuống, nhanh chóng chặn hết đường lui, khiến Xá Cơ Hoa giật nảy mình, lùi lại phía sau vài bước, cảnh giác nhìn người trước mặt.

“Anh muốn làm gì?”, chẳng lẽ thật sự muốn mưu sát?

“Tôi đã cảnh cáo, đừng chọc vào!“ Giọng nam trầm thấp đầy không vui cất lên.

“Tôi chọc giận anh khi nào chứ, rõ ràng vừa rồi chính là anh trêu chọc tôi thì có!“ Cô vừa nói, vừa nghĩ đến việc bản thân đột nhiên bị ức hiếp, thiếu chút là đau đến chết rồi.

Mạnh miệng là thế nhưng Xá Cơ Hoa rất nhanh liền đầu hàng trước ánh mắt sắc chứa đầy gai của người nào đó: “Thôi được rồi, cùng lắm thì tôi đưa cho anh hai mươi tệ xem như bồi thường là được chứ gì!“

Đau lòng rút từ trong ví ra hai tờ mười tệ đưa cho Huyền Vũ Thác Hàn, mới vừa rồi không phải hai tên nhóc kia đã nói hàng ở đây chỉ tầm hai mươi tệ

thôi sao. Anh ta có lẽ cũng là hàng đứng đường ở đây? Hai mươi tệ đấy, thật tiếc mà. . . . .

“Cô, đáng chết. . . . .”

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Huyền Vũ Thác Hàn lóe lên sát khí, trán nổi đầy gân xanh, mọi ẩn nhẫn trong nháy mắt đều bị tiêu rụi, tùy thời sẽ xông lên bóp chết kẻ không biết lượng sức mình kia.

Cảm giác nguy hiểm ập tới, chuông báo động mãnh liệt rung lên trong đầu Xá Cơ Hoa, lập tức vội vàng lùi về phía sau vài bước, phân trần: “Vị đại ca này, chúng ta đều là người văn minh, có lời gì cứ từ từ nói, anh xem một cô gái như tôi lại dăng lẩn đầu tiên cho anh ... xét ra thì anh chẳng thua thiệt chút nào. Hơn nữa, anh cứ nghĩ mà xem, hàng ở đây đều có giá hai mươi tệ, tôi lại không hề bớt xén của anh một đồng nào, đúng chứ!”. Nói xong, còn hào phóng cầm hai mươi tệ tiền lên đưa cho người nào đó.

Cô càng nói, sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn càng khó coi, gân xanh nổi đầy trán, dậm chân giậm dữ lên tiếng: “Cô muốn tìm chết phải không?”.

“Này! Anh có phải là đàn ông không đấy, ngay cả phụ nữ cũng đánh!”

Không phải chỉ XX anh ta thôi sao! Đường đường một đấng mày râu , chẳng lẽ còn muốn lập đền thờ trình tiết? Hay là còn muốn cô phải phụ trách?

“Cô mà cũng được gọi là phụ nữ sao?”, giọng nói lạnh lùng pha lẫn âm thanh nguyền rủa đầy tức giận.

Con mẹ nó, người này nói thế là có ý gì! Nhưng không đợi cô nghĩ ra, thì quyền phong đã theo gió quét tới, Xá Cơ Hoa cố gắng nhẫn nhịn toàn thân đau nhức liên tiếp tránh né.

Tên nhóc bụi đời này thật không có phong độ!

“A! Sư huynh đến rồi sao, mau tới giúp em!”. Xá Cơ Hoa đột nhiên nhìn về phía sau, vui mừng nói lớn.

Huyền Vũ Thác Hàn hơi khựng lại, nhân lúc này cô vội vàng vo hai tờ tiền trong tay lại khế ném vào mặt người đối diện, thấy anh sững sờ liền nhanh nhẹn xoay người chạy vụt ra khỏi ngõ tối, biến mất dưới bóng đêm.

Chờ đến lúc Huyền Vũ Thác Hàn phản ứng kịp đuổi theo ra thì sao còn thấy bóng người . . . . .

“Đáng chết!”, một tiếng chửi tục khê vang lên giữa đêm khuya thanh vắng.

Tại căn phòng sang trọng dành cho tổng thống của một khách sạn cao cấp năm sao tọa lạc tại thành phố A, từ phòng ngủ đến phòng khách, thậm chí ngay cả phòng tắm cũng trắng lè đến dọa người.

Hiện tại, trong căn phòng xa hoa ngập tràn bóng đêm, người đàn ông đang đứng trước cửa sổ sát đất, thu hết tất cả cảnh sắc bên dưới vào tầm mắt.

Huyền Vũ Thác Hàn đứng ở đó, sắc mặt âm trầm, nhìn xuống cảnh đêm của thành phố A, trông mắt sắc bén lóe ra tia ác độc bén nhọn, tay nắm chặt ly rượu đến nổi khớp xương cũng trắng bệch, bên dưới cổ áo ngủ màu xanh dương có mấy vệt đỏ vô cùng bắt mắt như muốn nhắc nhở anh chuyện vừa xảy ra tối hôm nay.

Cô gái chết tiết kia, tốt nhất đừng để anh bắt được, nếu không nhất định sẽ khiến cho cô chết rất khó coi, hai mươi tệ sao. . . . . Nghĩ đến hành động buồn nôn kia, sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn lại càng thêm âm trầm.

. . . . .

Mà lúc này trong con hẻm nhỏ tối đen hun hút của thành phố A, sau khi thấy người đàn ông cao lớn kia rời đi, thì một bóng dáng nhỏ nhắn mới run lên, nghiêng ngả chạy ra ngoài.

“Ai ui. . . . . Con mẹ nó, đau chết chị đây rồi, sớm biết người chịu tội chính là bản thân mình...thì chị đây đã không thèm đưa hai mươi tệ kia ra làm gì!“.

Mới vừa chạy trốn chui trốn lủi, hiện tại bên dưới càng nóng hừng hực, nếu như biết trước làm chuyện kia sẽ đau thành như vậy, thì cô tình nguyện làm xử nữ cả đời, Xá Cơ Hoa hối hận nhủ thầm.

Chậm chạp ra đến đường lớn, nhưng lại phát hiện bị nhỡ mất chuyến xe cuối cùng, đây quả thực có thể nói là ngày xui xẻo nhất từ lúc cha sinh mẹ đẻ của người nào đó. . . . .

Đêm hôm khuya khoắt muốn gọi xe cũng khó khăn, giữa ngã tư đường vắng lặng như tờ, ngay cả một bóng người cũng không thấy, cũng may bây giờ mới là cuối tháng bảy, ban đêm cũng không lạnh lắm. Vì thế Xá Cơ Hoa đành nhận xui xẻo kéo hai chân như sắp nhũn ra đến nơi đi đến trạm xe buýt gần đó ngồi tạm một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Xá Cơ Hoa liền lật đật chạy về võ quán, chỉ sợ nếu mẹ cô mà biết cả đêm qua cô không về ngủ, nhất định sẽ đánh gãy hai chân của cô mất, nghĩ đến dáng vẻ ác độc của mẹ mình, trái tim nhỏ bé không nhịn được liền run rẩy. . . . .

Nhưng mà thật không may, vừa mới vọt vào võ quán, còn chưa kịp vọt về phòng đã bị một tiếng quát gọi giật lại.

“Xá Cơ Hoa!”

Mẹ? ! Ôi trời ơi, làm sao mà lại xui xẻo thế này, khỏe miệng Xá Cơ Hoa cứng đờ, cố gắng cười cười, xoay người nhìn bà mẹ ngọt ngào khả ái nhà mình lấy lòng: “Ha ha, mẹ, chào buổi sáng, sao hôm nay mẹ lại dậy sớm thế?”.

Người ta rất khó tưởng tượng, người có dáng dấp nhỏ nhắn động lòng người như Xá Tĩnh Hoa, lại là chủ một vũ quán, so với thực tế thì mặt bà còn trẻ hơn đến mười mấy tuổi.

Điều này cũng được di truyền lên người con gái của bà, gương mặt nhỏ nhắn như búp bê, ngay cả vóc người nhỏ nhắn kia cũng thế.

Nhưng đừng xem thường thân thể nhỏ nhắn này, nghe nói lúc còn trẻ bà đã đạt được chức vô địch võ thuật cấp thế giới, không những Thái quyền, Judo, hay tán đả, mà mọi công phu Trung Quốc đều tinh thông, đã từng vinh dự được truyền tụng như một đóa hoa tuyệt thế trong giới. Nhưng hai mươi ba năm trước, bà lại đột nhiên biến mất trong giới võ thuật, không ai biết nguyên nhân là gì.

“Cúc,... Cơ Hoa, sư phụ đợi em cả đêm, tối hôm qua em đã đi đâu hả?”. Thật ra thì anh cũng muốn nói, mình cũng lo lắng cho cô mà thức trắng cả đêm, nhưng ngại Cơ Tĩnh Hoa ở đây, nên ngại không mở lời.

Nghe vậy, đôi mắt tinh quái của Xá Cơ Hoa mở to, nhìn Phùng Thiên Bảo sau lưng Xá Tĩnh Hoa, nở nụ cười tươi rói: “Ah, sư huynh cũng ở đây sao, hôm nay cũng dậy sớm quá nhỉ. “. Hừ, nhất định là người này thâm độc, trong lòng lập tức thầm nhủ, tối nay nhất định phải tìm ai đó tính sổ.

Phùng Thiên Bảo thấy cô cười với mình, chẳng những không có cảm giác gì, ngược lại từ đáy lòng lại âm thầm cảm thấy thật sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7: Giận dữ

Editor: Heisall

“Xá — Cơ — Hoa.” Thấy cô vẫn đang cười ha hả, một chút ý định giải thích cũng không có, Xá Thanh Hoa đã lo lắng cả đêm nên nhất thời lửa giận đột nhiên tăng nhanh, quát.

Xá Cơ Hoa giật mình sợ hãi, khuôn mặt tươi cười cũng dừng lại, ánh mắt xoay chuyển một cái, vội vàng nhào tới trước người Xá Thanh Hoa, cái miệng nhỏ nhắn cong lên đáng thương, nũng nịu lắc lắc tay bà: “Mẹ, mẹ đừng lớn tiếng như vậy, con sẽ bị dọa sợ đó, tối hôm qua không phải sư huynh đã nói với mẹ rồi sao! Con đi tham gia tiệc họp lớp cùng bạn học mà.”

Khỏe mắt hung ác âm thầm nháy mắt ra dấu với Phùng Thiên Bảo, uy hiếp trắng trợn, anh ta dám không giải quyết mẹ cô giúp cô một tay, thì anh ta sẽ không xong với cô.

Xá Thanh Hoa giống như nghe được chuyện lạ có thật nào đó, liền hừ lạnh nói: “Hừ dọa được con sao? Trên đời này còn có cái gì có thể hù dọa được Xá Cơ Hoa con chứ, con nói mẹ xem con đi tham gia tiệc họp lớp nào? Con đưa số điện thoại của những bạn học kia cho mẹ, mẹ gọi hỏi bọn họ một chút, rốt cuộc là tiệc họp lớp gì mà cả đêm không về.”

Sao bà không thể không hiểu tính tình của con gái mình chứ, là do bà quá nuông chiều nó, nên mới có thể khiến cho nó trở thành người không sợ trời không sợ đất như vậy được, nếu nó cứ sống như thế, bà sợ sớm muộn gì cũng có một ngày nó phải chịu thiệt thòi.

Đừng thấy dáng dấp Xá Thanh Hoa xinh xắn lạnh lợi, bộ dạng ngọt ngào như mùa hè, tính tình dịu dàng đảm đảm, đối xử với mọi người rất thân thiện (trừ Xá Cơ Hoa), nhưng bộ dạng đó của bà đến một giới hạn nào đó cũng là người duy nhất có thể áp chế Xá Cơ Hoa.

Nghe được lời của bà, Xá Cơ Hoa lập tức khóc lóc thảm thiết: “Mẹ, mẹ hãy tha cho con đi, tối hôm qua con không cẩn thận nên uống hơi nhiều một chút, nằm ngủ trên ghế ở ven đường một đêm, sợ mẹ lo lắng, cho nên sáng sớm vừa tỉnh dậy con đã lập tức chạy về, thật đó, đến bây giờ đầu của con vẫn còn đau, mẹ để cho con trở về phòng nghỉ ngơi một chút.”

“Đừng đó sư phụ, trước hết nên để cho Cơ Hoa đi nghỉ một chút, tối hôm qua Cơ Hoa có thể gặp lại bạn học cũ nên rất vui mừng, vì thế uống hơi nhiều, bây giờ trở về tới nhà là tốt rồi, người cũng đã lo lắng cả đêm mà không ngủ, người cũng mau đi nghỉ ngơi đi, chuyện trong vũ quán người cũng không cần lo lắng, con sẽ trông coi.” Phùng Thiên Bảo cũng nói thêm vào, trong mắt tràn đầy lo lắng nhìn về phía Xá Cơ Hoa.

Xá Cơ Hoa vội vàng hùa theo: “Đúng, đúng đó mẹ, mẹ cũng đã một đêm không ngủ, mẹ nhanh đi nghỉ ngơi một chút, đầu của con thật sự rất đau, con cũng phải trở về phòng đây, mẹ ngủ ngon . . . .”

Xá Cơ Hoa nắm bắt cơ hội, không đợi mẹ cô mở miệng, vừa nói vừa bỏ chạy mất dạng về phía phòng của mình nhanh như tia chớp.

Nhìn bóng lưng của Xá Cơ Hoa bỏ chạy thật nhanh, Xá Thanh Hoa thở dài trong lòng, từ nhỏ tính tình của nó đã như vậy, sao bà lại không biết được.

“Thiên Bảo, con quá cứng chiều con bé rồi, nếu như các con kết hôn, con sẽ bị nó ăn hiếp, sao quản được nó đây.” Cũng không biết là nên lo lắng cho tương lai của Thiên Bảo về sau, hay là cảm thấy bà thật may mắn khi có thể chọn được cho cô một người chồng tốt như vậy nữa.

Mặc dù trong lòng Phùng Thiên Bảo đã sớm đối xử với Xá Cơ Hoa như vị hôn thê của mình, nhưng nghe Xá Thanh Hoa nói như vậy, thì vẫn đỏ mặt: “Sur phụ, đã nhiều năm như vậy, tâm tư của Thiên Bảo người còn không hiểu sao? Chỉ cần cô ấy vui vẻ, Thiên Bảo cũng sẽ vui vẻ, cho dù có cứng chiều cô ấy đến tận trời, con cũng bằng lòng.”

Cho dù có bị cô ăn hiếp, anh cũng nguyện ý, lần đầu tiên Phùng Thiên Bảo nói những lời như vậy trước mặt Xá Thanh Hoa, nói xong, mặt của anh cũng sắp cháy rồi, vội vã nói một câu đề cho bà đi nghỉ ngơi, thì xoay người bước như bay vào bên trong vô quán.

Xá Thanh Hoa nhìn về phía hai người vừa biến mất, bất đắc dĩ lắc đầu, Thiên Bảo là do bà nuôi từ nhỏ đến lớn, sao bà có thể không hiểu, nhưng tính cách của con gái, haiz. . . . . Xem ra đã đến lúc phải tính toán hôn sự cho hai đứa nó rồi.

Xá Cơ Hoa trở về phòng, ném mình lên giường, âm thầm thở phào một cái.

Nếu như bị mẹ của cô phát hiện ra tối hôm qua cô đã làm một chuyện rất hoang đường, thì nhất định cô sẽ bị chinh đốn rất thảm, có thể sẽ nửa tháng không xuống giường được, bây giờ nghĩ lại một chút, vẫn cảm thấy rất nguy hiểm, nếu không phải nhờ sư huynh nói giúp một tay, thì không biết. . . . . Nếu như vậy, thì tha cho anh ấy, không tìm anh ấy tính sổ nữa.

Xá Cơ Hoa ở trên giường trần trọc mấy vòng, rồi đứng dậy, cầm áo ngủ vào phòng tắm tắm rửa, tối hôm qua cả người đầy mồ hôi vẫn chưa tắm, nên bây giờ cả người cô đều không thoải mái, chính nước đến độ ấm vừa phải, mở vòi hoa sen, Xá Cơ Hoa cởi quần áo trên người ra, nhưng khi cô mới vừa cởi quần xuống, thì liền hít một hơi.

Từ tấm gương lớn ở phòng tắm, cô có thể thấy một vết máu đỏ thắm đã khô lại trên đùi giữa hai chân mình, đôi mắt của Xá Cơ Hoa nheo lại rất hung ác, trong nháy mắt sắc mặt của cô trắng bệch, giật đến nghiêng răng, lập tức trong phòng tắm vang lên một tiếng hét thất thanh.

“Mẹ nó, khốn kiếp. . . . . Lần sau đừng để tôi gặp lại anh, nếu không tôi nhất định sẽ đánh gãy răng rồi thiên anh. . . . .”

Âm thanh nghiêng răng trèo treo giằng dứ vang lên trong phòng tắm nhỏ hẹp. . . . .

Đồng Thăng Thần Dương mới vừa xuất hiện trong phòng tổng thống, đã thấy một thân hình đang ngồi trên chiếc ghế sa lon bằng da thật xa hoa đắt tiền ở trước cửa sổ sát đất, đôi chân thon dài hoàn mỹ bất chéo, khuỷu tay phải cong lên tựa vào tay vịn của sofa chống đỡ đỉnh đầu, còn một tay thì đặt trên đùi như có như không gõ gõ.

Gò má trắng nõn tròn bóng, lộ ra góc cạnh lãnh tuấn (đẹp trai nhưng lạnh lùng) rất rõ ràng, chỉ thấy đôi mắt của anh hơi lim dim, làm cho người ta không nhìn ra biểu cảm gì, cái bộ dạng kia, giống như đang suy nghĩ, lại giống như là đang tự hỏi cái gì, từ chiếc giường lớn xa hoa nhưng lại chính tề không một vết nhăn nào là có thể thấy được, cả đêm người kia chưa từng chớp mắt.

Trên bàn thủy tinh bên cạnh sofa, có một ly rượu cao cấp, còn có một chai rượu đỏ chục năm tuổi rất đắt. . . . .

Khi ánh mặt trời chói mắt ở ngoài cửa sổ chiếu vào trên người thì ngón tay đang gõ của người đàn ông mới ngừng lại, lông mi rung rung, bỗng nhiên đôi mắt đen nhánh hẹp dài sắc bén mở ra, hai tròng mắt lạnh như băng khiến người ta khiếp sợ, thật sự làm cho người ta không nhìn ra được một chút một mồi nào khi thức uống rượu cả đêm, ngược lại khí thế càng kiêu ngạo lạnh lùng đến bức người, là khí thế của người đứng trên vạn người.

Lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho hai vệ sĩ ngoài cửa, không bao lâu, hai người mặc tây trang màu đen đã đứng nghiêm ở trước cửa căn phòng ‘dành cho tổng thống’, sau khi gõ cửa, mới bình tĩnh bước chân vào.

“Lão đại, xin hỏi có chuyện gì dặn dò.” Một trong hai người vệ sĩ vừa đi vào, mặt không biểu cảm cung kính hỏi.

Trong căn phòng sang trọng, trên ghế sa lon gần cửa sổ, lúc này Huyền Vũ Thác Hàn đang bất chéo hai chân, hai tay đang rộng tựa lên thành ghế, bộ dạng giống như một vị vua cao quý, khuôn mặt tuấn mỹ đã bình tĩnh lại, tròng mắt đen thâm thúy sắc bén đến nỗi khiến người ta không thể đoán được bất kỳ tâm tình gì của anh.

“Cho người đem tất cả video trong camera ở nơi đó tối hôm qua đến đây cho rồi, còn nữa, trong thời gian ngắn nhất, phải điều tra ra thân phận của cô gái đã xuất hiện ở nơi đó tối hôm qua, vóc dáng nhỏ nhắn, ước chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi.” Lúc ấy trong ngõ rất tối, nên hình dạng gương mặt rất mơ hồ, anh cũng chỉ nhớ được những chi tiết này.

Con nhóc chết tiệt? Không một ai có thể trêu chọc anh xong mà còn có thể sống yên ổn trên thế giới này, nghĩ đến việc cô phách lối nhét vào mặt anh hai mươi tệ, thì đáy mắt lạnh lẽo của anh thoáng qua chút giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 8: Rất phách lối đúng không?

Editor: White Silk-Hazye

Nghe vậy, trên mặt của vệ sĩ vừa nói chuyện xuất hiện tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt không hề có cảm xúc như lúc trước, từ lúc anh đi theo bên cạnh ngài ấy đến nay, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy lão đại của bọn họ lại có thể để ý đến một người phụ nữ, có điều, ở bên cạnh ngài ấy lâu ngày, vẫn hiểu một điều là cần phải nhìn sắc mặt mà làm, nên anh hiểu được là phải thức thối dừng lại đúng lúc.

“Vâng, vậy chúng tôi đi làm đây.” Mặt không hề có cảm xúc nói xong, hai vệ sĩ lập tức xoay người đi ra ngoài.

Lúc hai người họ định rời khỏi thì chuyện xảy ra vào tối hôm qua đột nhiên lóe lên trong đầu của Huyền Vũ Thác Hàn, chân mày của anh hơi nhíu kêu bọn họ quay lại: “Đôi đã, sau khi lấy được video thì không được cho ai xem hết, còn nữa, xóa video đó đi.” Anh cũng không có sở thích ở trước mặt mọi người trình diễn loại xuân cung đồ này, huống chi, vừa nghĩ tới sau khi lão phật gia nhà anh biết việc này, anh liền đau đầu.

Vệ sĩ nghe vậy, sau khi đứng ở cửa chần chờ mấy giây, có chút khó xử quay qua nói với anh hẳn: “Lão đại, nếu như không xem video, thì không có cách nào có thể trong thời gian ngắn nhất điều tra ra cô bé kia được.” Chỉ với dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn khoảng mười sáu, mười bảy tuổi thì ở thành phố A mấy cô bé như vậy có rất nhiều đó nha.

Sắc mặt của Huyền Vũ Thác Hàn nhất thời trở nên âm trầm, con ngươi đen nhánh sắc bén vô cùng ác liệt: “Chút chuyện ấy còn muốn tôi nhắc lại sao? Chẳng lẽ chút chuyện ấy đối với người đã từng trải qua đặc huấn của tập đoàn Huyền Vũ các người rất khó khăn? Còn muốn tôi tự mình đi dạy các người sao?” Vừa nghĩ tới tối hôm qua, tâm tình người nào đó liền trở nên buồn bực.

Sắc mặt của vệ sĩ vừa nãy mới mở miệng trở nên cả kinh, có điều rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt không cảm xúc cúi đầu nói: “Không dám, chúng tôi sẽ trong thời gian nhanh nhất thời gian tra ra cô bé kia.” Ngắn gọn dứt lời nói xong liền lui ra khỏi phòng cùng với một người vệ sĩ khác.

Sau khi thấy cửa phòng được đóng lại, Huyền Vũ Thác Hàn mới chậm chậm từ trên ghế sa lông đứng dậy, xoay người nhìn toàn cảnh thành phố A vào buổi sáng, vừa âm trầm xoay người biến mất không còn bóng dáng.

“Rất phách lối mà đúng không? Để tôi xem đến thời điểm đó cô còn có thể kiêu ngạo như vậy được nữa hay không!” Nghĩ đến vẻ mặt sợ hãi của cô gái nhỏ phách lối tối hôm qua sau khi biết chính mình đã chọc phải người nào, khóe miệng của Huyền Vũ Thác Hàn không khỏi cong lên.

Con ngươi đen nhánh thâm thúy, hiện ra ánh sáng mê người, lông mày rậm, mũi cao thẳng, bờ môi tuyệt mỹ, dưới ánh nắng ấm áp, vào giờ phút này anh không hề có vẻ không đang hoàng mà trở nên cao quý và tao nhã, khác xa so với nửa tiếng trước, chuyện này đúng là khác một trời một vực, người không biết còn tưởng rằng anh đang diễn kịch, âm tình bất định.

Mà lúc này, một bóng người cao lớn xuất hiện ở trước cửa phòng, không thèm gõ cửa mà mở cửa đi thẳng vào, bước chân thong dong lười nhác đi tới, có thể thấy được người đến có bao nhiêu thành thoi nhàn nhã.

“Hàn, sao rồi? Vừa nãy ở cửa tớ thấy vệ sĩ của cậu làm việc vội vã, chẳng lẽ lại là con chó săn (mấy phóng viên ấy mọi người) nào điếc không sợ súng lẫn vào sao?” Long Hằng Húc hai tay dứt ở trong túi quần, vừa vào cửa liền cười híp mắt đi về phía người đàn ông đẹp trai nào đó đang đứng ở trước cửa sổ trên chọc nói.

Dáng người của người mới đến này cũng là một anh chàng đẹp trai, chiều cao ít nhất kà một mét tám lăm trở lên, vẻ mặt tươi cười xấu xa, ngay cả hai hàng lông mày rậm cũng cong lên thành những gợn sóng mềm mại, giống như anh ta vẫn luôn mang theo ý cười, cong lên giống như là trăng lưỡi liềm ở trên bầu trời đêm vậy.

Da thịt trắng nõn tôn lên làn môi màu hồng nhạt, ngũ quan vô cùng tuấn tú, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt là bông tai kim cương ở trên tai trái luôn lấp lánh ánh sáng, khiến cho dưới ánh mặt trời vẻ đẹp trai của anh ta lại có thêm một tia ngang ngạnh.

Có điều, anh ta lại có một đôi mắt hoa đào đặc biệt quyến rũ phụ nữ, cái này có thể làm hại không ít phụ nữ vì nó mà điên cuồng.

Huyền Vũ Thác Hàn nghe vậy xoay người liếc mắt nhìn người đến một cái, hàng lông mày đẹp rậm nhíu một cái, trên mặt có chút ý xem thường nhìn quần áo đẹp trên người cậu ta nói: “Chỉ là để cho bọn họ đi xử lý một chút chuyện nhỏ thôi, sao cậu không ở công ty làm việc mà lại chạy tới đây làm gì? Còn mặc cái kiểu như vậy? Lẽ nào đường đường là tổng giám đốc công ty của chúng ta lại phải làm diễn viên để quan hệ xã giao sao?”

Quần áo trên người của cậu ta thật là lố lăng, y hệt playboy (Chắc ai cũng biết nhể ý anh là ám chỉ mấy kẻ ăn chơi ấy mọi người) vậy, ai có thể nghĩ được cậu ta lại là tổng giám đốc của tập đoàn Huyền Vũ.

Mắt đẹp của Long Hằng Húc đột nhiên tròn to, đi đến ghế sofa lớn ở giữa phòng lười nhác lại không hình tượng mà ngồi xuống, hai chân thon dài gác lên trên bàn trà thủy tinh, cặp mắt hoa đào ai oán nhìn anh nói.

“Mặc kệ tớ mặc gì đi, lão đại, sao cậu không thèm hỏi sao tại sao tớ lại chạy tới đây, nói đến mới nhớ, còn không phải là bởi vì lão phật gia nhà cậu sao, cậu trở về từ nước Anh quốc trở về nói cũng không nói liền chạy tới đây, lão phật gia thì hầu như mỗi ngày đều đến công ty nhắc tới cậu ở bên tai của tớ, nếu như tớ còn không tìm cậu mang về nữa, thì lão phật gia sẽ làm thịt tớ mất, hơn nữa, chuyện mờ rọng đầu tư đất đai bên phía Vũ ở Mỹ cũng gần như đã ổn định trở lại, hiện tại chỉ có chờ lão đại cậu tự mình đi một chuyến rồi cho quyết định thôi.”

Nói đến vị lão phật gia quá mức uy vũ kia, khóe miệng của Long Hàng Húc cũng không nhin được mà co rút, thực sự là quá mạnh, ngay cả người luôn luôn tự xưng là đối với phụ nữ con gái đều cực kỳ thân sĩ như anh, cũng sắp sửa không chịu nổi mà muốn phát điên.

Lão phật gia của nhà Huyền Vũ này cũng không đơn thuần chỉ là làm người ta đau đầu đơn giản như vậy đâu, bây giờ hể ba người bọn họ nghe thấy tiếng của lão phật gia thì lập tức có dấu hiệu muốn chạy trốn mất dạng rồi.

Việc này muốn trách thì trách nhà Huyền Vũ cả năm đời mà mỗi đời đều chỉ sinh duy nhất có một đứa con trai, lão đại trong bốn người bọn họ là Huyền Vũ Thác Hàn, mới có hai mươi tám tuổi, không chỉ đáng dấp vô cùng tuấn mỹ, tác phong nhanh nhẹn, còn là người nắm quyền đương nhiệm của tập đoàn Huyền Vũ có ảnh hưởng lớn nhất trong cả nước, là một con hắc mã (ám chỉ người không thể lường được thực lực ra sao) mạnh mẽ, cũng là nhân vật truyền kỳ nổi tiếng là giàu có về về mặt nhất.

Riêng vấn đề này mà nói, điều này lại có thể khiến rất nhiều thiếu nữ vì vậy mà điên cuồng, trong lòng của rất nhiều thiếu nữ cậu ta chính là Hắc Mã Vương Tử! Lại nói đến con hắc mã này, lại vừa vặn là một người lãnh tinh đến cực điểm còn là cực kỳ thanh tâm quả dục, mười năm qua, bên cạnh của cậu ta chưa bao giờ có một động vật giống cái nào có thể lại gần, điều này lại khiến cho vị lão phật gia trông mong muốn làm bà nội kia phải sốt ruột, ở nhà không thấy được người, liền trực tiếp đến công ty bắt người, kẻ đáng thương chính là anh lại ở đóng đô ở trong công ty.

Sớm biết như vậy, anh tình nguyện đi đến Philippines để đi học hỏi mở mang, cũng tốt hơn này bà la sát tập kích, Long Hàng Húc nhớ lại, cũng không nhin được mà lau mồ hôi lạnh.

“Lão đại, nếu không cậu chuyển tớ đi đi, chỗ nào cũng được hết! Tốt nhất là trong khoảng một năm hay nửa năm nữa cũng đừng để cho tớ về công ty.” Trên ghế salông Long Hàng Húc nhìn Huyền Vũ Thác Hàn kéo kéo vạt áo của anh ta có chút dăng trào nói, đối mặt với lão phật gia, thực sự khiến cho anh bó tay chịu thua rồi.

Đứng phía trước cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên bóng lưng cao lớn kia, Huyền Vũ Thác Hàn kéo lại vạt áo, con ngơoi đen nhánh khiến cho người ta không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, hai tay ôm ngực nhử mảy nhìn về phía người đang ngồi ở trên ghế salông: “Được, đây là chính cậu yêu cầu, chuyện cậu muốn đi bao lâu đều được, tớ không có ý kiến.”

Nhất thời không nghĩ tới lần này cậu ta lại dễ nói chuyện như vậy, dường như là sợ cậu ta sẽ đổi ý, Long Hàng Húc đột nhiên từ trên sofa đứng dậy: “Vây bây giờ tớ đi chuẩn bị đây, chiều hôm nay tớ sẽ bay đến Mỹ đi tụ họp với Vũ, tất cả ở bên đó tớ sẽ làm hết.”

Hi hi, vậy là có thể thoát khỏi loại hành hạ gần như là mỗi ngày kia, anh không nhin được cặp mắt hoa đào cong cong, lão đại thực sự đối tốt với mình quá đi.

Bước chân đi thông thả, rất nhanh đã đi tới trước cửa, bóng người xinh đẹp kia, lúc tiếng nói vừa dứt, người đã đi tới cửa, có thể thấy được tác dụng của lão phật gia lớn đến mức nào.

“Ai nói là để cho cậu đi Mỹ.” Dáng người cao lớn khuất sáng chậm chậm đi về phía phòng tắm, tiếng nói đột nhiên vang lên, lại giống như tảng đá ngàn cân đè lên vậy, người đàn ông nào đó đang nhanh chân muốn đi ra khỏi, bước chân chợt ngừng lại, nụ cười ở khóe miệng đột nhiên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9: Đủ phúc hắc

Editor: trang bubble ^^

“Trước mắt đúng lúc ở Italy có ý đồ đầu tư một sòng bạc ngầm, mà cậu lại tích cực như thế, vậy thì cậu đi đi, tôi tới trấn giữ công ty. Tôi tin tưởng, với năng lực của cậu ở phương diện kia nhất định có thể hoàn thành rất tốt.”

Italy? Đây không phải là muốn đẩy anh vào giường sươi sao! “Đừng! Lão đại, cậu cũng không phải không biết chuyện của tớ, trừ Italy, cậu bảo tớ đi chỗ nào cũng có thể, Nam Phi? Châu Phi? Dù là sa mạc Ai Cập cũng được.” Vào lúc cửa phòng tắm sắp đóng thì chỉ thấy Long Hàng Húc nhanh chóng chặn ở cửa, trên mặt tuấn dật nhất thời xếp đầy nụ cười lấy lòng, ánh mắt có chút cầu khẩn nhìn Huyền Vũ Thác Hàn sừng sững không nhìn ra bất kỳ biểu cảm gì nói.

Long Hàng Húc có nhiều quốc tịch: Italy, Trung Quốc, Nhật Bản, lại nói ở trong bốn người bọn họ, huyết thống của anh ta cũng coi là quyền thế nhất rồi.

Nghe nói, cha anh ta là con lai Trung - Ý, mẹ là con lai Trung - Nhật, hai người con lai này hợp thể là con lai, có thể nghĩ huyết thống của anh ta có bao nhiêu hỗn tạp, trước không nói cái này, trước tiên nói một chút về nguyên nhân khiến anh ta dừng bước với Italy.

Nếu như nói rõ chi tiết có thể nói mấy ngày mấy đêm cũng không nói xong, nói đơn giản chính là, ông nội nhà anh ta muốn anh ta vào lúc đủ hai mươi tuổi tiếp quản buôn bán gia tộc. Được rồi, thật ra thì tiếp quản cũng không có gì ghê gớm, nhưng điều kiện lại muốn anh ta đồng thời cưới một cô em họ không có quan hệ máu mủ làm vợ, chắc chắn, cái này đủ là loạt phim truyền hình máu chó, mà anh ta vừa vặn chính là nhân vật chính.

Có điều, vóc người cô em họ kia ngược lại đầy khen ngợi, khi còn bé anh ta từng gặp hai lần, cô nàng rất phóng khoáng, nhưng cũng không phải món ăn của anh ta. Người vợ trong cảm nhận của anh ta nhất định phải là một cô gái nhỏ dịu dàng ngọt ngào, nhu mì điềm đạm, nhu tình như nước giống như mẹ anh ta vậy.

Nhưng ông cụ kia của anh ta cũng là một người Italy chính tông, thế lực gia tộc lại hùng hậu, còn là một Lão Đồ Cổ, cố chấp muốn chết, nhất định muốn anh ta cưới cô em họ có huyết thống chính tông Italy, năm đó còn không tiếc vận dụng thế lực gia tộc, ép buộc anh ta định sẵn cưới xin với cô em họ này, còn giới hạn tự do của anh ta. Nếu như không phải là Huyền Vũ Thác Hàn, thì có thể nghĩ tình cảnh lúc này của anh ta.

Thế lực của ông cụ ở Italy kia có thể được coi là số một số hai, nếu như anh ta tự chui đầu nhào vào lưới, vậy thì anh ta thật sự không cản trở về Trung Quốc rồi, càng khỏi nói về công ty.

“Nhưng ngoại trừ Italy, dường như không có chỗ khác có thể dùng đến Tổng giám đốc như cậu ra tay rồi, không phải là cậu không muốn ở lại công ty sao? Thật ra thì Italy không tồi, nghe nói Italy rất nhiều mỹ nữ, cậu đi còn có thể thuận tiện đi xem một chút vị hôn thê xinh đẹp kia của cậu, không phải một công đôi việc sao?” Đứng ở cửa phòng tắm xa hoa, Huyền Vũ Thác Hàn ôm ngực dựa vào bên cạnh cửa, khoe miệng gọi cảm thoáng nhếch lên một đường cong nhìn anh ta nói.

Long Hàng Húc đã phát tởm một hồi, ban đầu tại sao lại bị cậu ta lừa gạt vào cơ chứ? Anh đây không rõ ràng là vua bịp sao! Sao lại gặp phải thứ bạn bè như vậy? Phần tử ác tặc ăn tươi nuốt sống cả.

“Ha ha, lão đại nói đùa, đây không phải là, tớ đột nhiên nhớ tới, công ty còn có thật là nhiều chuyện đều phải chờ tớ tự mình đi xử lý đấy, gần nhất một năm nửa năm này thật sự không đi được. Đầu tư bên Italy cứ để cho Vũ đi đi, tớ tin tưởng, với thiên phú của cậu ta để vào hạng mục đầu tư, tuyệt đối có thể mạnh hơn so với tớ gấp trăm lần, nhất định có thể tốt hơn mấy lần.”

Nếu như Hạ Tuyền Vũ thấy anh ta nói mặt không đỏ hơi thở không gấp đẩy trách nhiệm cho anh, không biết Lăng thị có thể biến núi băng thành núi lửa hay không.

“Thật sao? Nhưng mà! Cậu mới vừa nói lão phật gia đều muốn ăn cậu, thân là bạn tốt tại sao tôi đây có thể để cho cậu khó xử như vậy, vẫn là. . . . .” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn anh ta chần chờ nói, lông mày thô hơi dựng thẳng như gò núi, giống như vẫn còn đang suy nghĩ có muốn để anh ta đi Italy hay không!

Mắt đào hoa của Long Hàng Húc run rẩy, lập tức đứng đắn vỗ ngực lớn tiếng nói; “Lão đại yên tâm, bên lão phật gia kia tớ có thể ứng phó, tới nay tớ sẽ gọi điện thoại nói với lão phật gia bà. Vì một đề án đầu tư quan trọng, tôi hôm qua lão đại đã suốt đêm đến Italy, để cho bà cụ có thể yên tâm.”

Gặp phải ông chủ như vậy, anh dễ dàng sao? Nhưng làm ra lựa chọn ở giữa Italy và lão phật gia, vậy anh tình nguyện lựa chọn người sau.

Và lại, bốn người ngoài mặt là cấp trên và thuộc hạ, thường xuyên cãi vả chèn ép, thật ra thì tình cảm bốn người còn thân hơn so với anh em ruột thịt, vì lẫn nhau, nếu như thật sự muốn liều đến tánh mạng thì chắc hẳn bốn người ai cũng sẽ không nháy mắt.

Ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn lướt qua anh ta, thấy vẻ mặt anh ta cười đến còn khó coi hơn so với khóc, đáy mắt tinh nhuệ thoáng qua một chút ý cười, giọng nói gắng gượng nói, “Dĩ nhiên là thế, vậy tôi cũng chỉ có thể tự mình đi Italy một chuyến rồi.” Thật ra thì chuyện bên Italy kia, anh đã sớm thông báo với Vũ rồi!

“Đúng vậy, loại vụ án lớn đó nhất định phải lão đại ra tay mới được, tớ cứ ở công ty an phận thủ thường cố gắng chia sẻ cho lão đại.” Chưa quá à? Hai người này cũng không sợ chưa gãy rớt hàm răng, nếu như hai người khác cũng ở đây, thấy thế khẳng định lại sẽ trêu chọc chán ghét một trận.

Thành phố H, chỉ một đồng biệt thự sang trọng trên giữa sườn núi Minh Dương.

‘Àm ăm păng’!

“Thằng nhóc thú kia, tức chết tôi rồi, vứt tất cả những thứ kia đến đồng rác cho tôi.”

Một rương hành lý tinh xảo bị mạnh mẽ quăng ở ngoài cửa phòng, ngay sau đó bản ghi chép máy vi tính, giày, sữa rửa mặt, chòm râu đồng bộ, kem đánh răng bàn chải đánh răng, đồ dùng phái nam vân vân. . . . . Toàn bộ bay ra ngoài cửa.

Ngoài cửa mười người giúp việc nữ mặc đồng phục làm việc cùng một màu trắng đỏ đan xen cùng đứng một hàng, còn có thím Liễu quản gia bên cạnh cũng đều im lặng không dám nhiều lời, chỉ có thể ngẫu nhiên hơi tránh né một tý ‘ám khí’ thỉnh thoảng đập ra.

Biệt thự lâu ba chỉ một cửa gian phòng ngủ, một bóng dáng hùng dũng oai vệ, mặt lan tràn tức giận chống nạnh, khí thế bùng bùng chỉ vào đồng quần áo đồ dùng nam sĩ trên đất kia, giận dữ ra lệnh; “Đều ném toàn bộ những thứ này ra ngoài cho tôi, ở trong nhà này, từ nay về sau đừng để cho tôi thấy được bất kỳ đồ đạc gì của đứa cháu bất hiếu kia.”

Chỉ thấy đứng ở cửa phòng chính là một vị lão thái thái hơn sáu mươi tuổi, đầy đầu lụa trắng Bách Xuyên lượn vòng ở sau ót giống như đã trải qua tang thương, năm tháng để lại dấu vết tàn nhẫn ở trên mặt vốn là xinh đẹp quyến rũ của bà, vóc người 1m65 hoàn mỹ, rèn luyện dưới năm tháng cũng đã biến thành một bộ dáng lão Tang phát tướng.

Nhưng khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ của bà cũng càng ngày càng hiên ngang giữa năm tháng.

Lần này đã không biết là lần thứ mấy trình diễn cảnh tượng như vậy rồi, mười người giúp việc nữ ở đây, không một ai không bình tĩnh như thường, giống như chuyện như vậy đã không cảm thấy kinh ngạc rồi, có điều vẫn làm đáng một chút, ném đi đồ nên vứt rồi, đồ không thể ném thì thu dọn xong để phòng khách đi. Đối chiến của bà cháu hai người cũng không biết lúc nào thì mới có thể ổn định dừng lại.

“Các người, đều vứt tất cả những thứ đó vào trong rác cho tôi đi, ai dám giữ đồ lại thì cút ra ngoài cho tôi.”

Thấy hai người giúp việc nữ đang định lấy máy vi tính rương hành lý này về, Chu Hữu Mai tức giận hừ quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10: Ép buộc kết hôn

Edit : Sóc Là Ta

Truyện chỉ thuộc ...

Công tác gì chứ? Bà thấy anh rõ ràng không muốn gặp bà già này mà. Bộ anh không muốn cho bà bông cháu sao? Lại còn nói muốn đi công tác nước ngoài một năm rưỡi nữa? Muốn bà tức chết sao?

“Thưa bà chủ, máy tính của cậu chủ đều là những tài liệu cơ mật. Nếu máy tính bị mất, e rằng những tài liệu này cũng sẽ. . . . .” Quản gia Liễu làm việc ở đây cũng lâu nên cũng quen với việc nổi giận của bà chủ. Bà nghiêng người, bình tĩnh thì thầm bên tai bà chủ. Vội lại, bà cũng đã quá quen với sự tức giận của bà chủ rồi.

Chân mày Chu Hữu Mai nhíu chặt, đôi mắt lướt nhìn người phụ nữ trên màn hình máy tính, cắn răng nói, “Hãy ném chiếc máy vi tính này vào nhà kho, còn những thứ khác thì đem vứt vào sọt rác.”

Quản gia Liễu lại nhắc nhở bà chủ, “Bà chủ, đồ trong rương đều là quà tặng của ông chủ. Nếu đem vứt những thứ này thì ông chủ dưới tuổi vàng sẽ. . . . .”

Nhắc tới lão già đã mất cũng vài chục năm rồi, trong lòng Chu Hữu Mai cũng giảm bớt sự giận dữ, cảm thấy thoải mái phần nào.

“Được rồi, hãy đem rương kia ném vào nhà kho cho tôi, còn những thứ khác đem vứt vào sọt rác đi.”

Thấy Chu Hữu Mai tức giận lên đến cực điểm, quản gia Liễu không cảm thấy sợ hãi mà vẫn dự định tiếp tục bình tĩnh nhắc nhở bà chủ. Bà lại bước lên phía trước, nói “Bà chủ, việc đó. . . . .”

“Dừng lại ngay, quản gia Liễu, bà làm việc ở nhà Huyền Vũ hơn hai mươi năm rồi, bà cũng biết tôi nói một là một, nói hai là hai. Nếu bà dám nói giúp cho nó thì tôi sẽ đuổi bà ngay lập tức.” Thấy bà quản gia định mở miệng nói giúp cho tên nhóc thối tha kia, Chu Hữu Mai lập tức nhìn chăm chăm bà quản gia với ánh mắt đầy uy hiếp.

Bây giờ đứa cháu thối tha kia đã lớn rồi. Nếu bà không dạy dỗ cậu một chút thì cậu ta sẽ mau chóng quên mất bà nội này. Bà biết cậu có bệnh thích sạch sẽ. Vậy bà sẽ khiến cậu thay đổi, trị dứt căn bệnh này.

Thật ra trông bà thật sự đẹp lão. Nếu tóc bà không bạc thì không ai nghĩ bà đã bước qua cái tuổi bảy mươi rồi. Mà lúc này bà đang mạnh mẽ ưỡn ngực như rồng như hổ không khác gì thanh niên đầy nhiệt huyết.

Trong lòng bà quản gia Liễu đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì lời nói của bà chủ. Bà làm việc trong nhà Huyền Vũ này cũng gần ba mươi năm. Sao bà lại không rõ tính tình của bà chủ chứ? Đúng là bà chủ nói một không nói hai nhưng bà cũng có thể nói lại nhiều lần với cậu chủ. Ai mà không biết người bà chủ yêu thương nhất là cậu chủ chứ. Mà tính tình của bà chủ lại luôn thay đổi bất thường. Bà nổi giận lúc đó nhưng một lát sau lại hòa hoãn. Quản gia cũng chợt suy nghĩ có lẽ bây giờ cậu chủ như thế này cũng do học hỏi từ bà chủ mà ra chăng? Nhưng nghĩ vậy thôi chứ bà cũng không dám nói ra.

“Bà chủ, tôi đâu có bênh vực cậu chủ. Tôi chỉ suy nghĩ sơ dĩ cậu chủ sợ phụ nữ có phải là do sự kiện mười năm trước hay không. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi.”

Bà Liễu cũng hơn năm mươi tuổi, lại thật thà, vóc người cũng mập mạp. Bà thấp hơn Chu Hữu Mai một chút nhưng đôi mắt lại chứa vẻ thông minh, hòa nhã, hiền hậu. Không những tính tình bà ôn hòa mà khi có chuyện cấp bách, bà cũng bình tĩnh, khôn khéo suy nghĩ ra phương pháp để giải quyết vấn đề.

“Sự kiện mười năm trước sao?” Chu Hữu Mai nghe xong, trầm tư một chút, lại cau mày nói “Phụ nữ như thế thì tốt chỗ nào? Tôi không biết sao mất nhìn người của tên nhóc kia lại kém như vậy? Mà cũng qua nhiều năm rồi mà nó cứ còn nhớ người phụ nữ kia sao?”

“Tôi cũng không biết cậu chủ có còn nhớ đến người phụ nữ kia hay không nhưng bản tính của cậu chủ rất ngang bướng. Nếu bà chủ càng ép cậu thì cậu sẽ càng hành động ngược lại. Mà bà chủ muốn cậu chủ nghe lời thì bà chủ nên thay đổi phương cách khác, đừng ép cậu chủ đến bước đường cùng.”

“Thay đổi cách khác sao?” Chu Hữu Mai nghi hoặc nhìn quân gia Liễu, bà cũng hiểu rõ tính cách của cháu bà thế nào nên quyết định suy nghĩ lại. . . . .

Thời tiết thật đẹp, bầu trời xanh thẳm như ngọc sứ. Mặt trời chói chang sáng rõ, đầu đó những vầng mây xanh nhấp nhô uốn lượn trông thật đẹp mắt.

Cũng trong lúc đó, ở thành phố A, huyện 36, vũ quán Sùng Vũ Đế cũng xảy ra một chuyện khiến người khác kinh ngạc.

“Cái gì? . . . . .” Đột nhiên vang lên một giọng nói với volume cực đại khiến nóc phòng muốn bung ra.

Ba người đang dùng cơm trên bàn ăn. Xá Cơ Hoa vừa mới nghe xong, buông chén cơm xuống, tròn tròn mắt nhìn Xá Tinh Hoa đang ngồi đối diện, kịch liệt phản đối lớn tiếng nói “Sao lại muốn con kết hôn? Mẹ, hôm nay mẹ thật sự tỉnh táo chứ?”

Lúc nào cô nói mình muốn kết hôn chứ? Lại là kết hôn với anh trai Phùng Thiên Bảo nữa chứ? Đột nhiên mẹ cô lại nói vậy khiến cô thật sự sợ hãi?

Xá Tinh hoa cũng buông đũa xuống nhìn Xá Cơ Hoa đang nổi giận, bà nghiêm nghị nói: “Xá Cơ Hoa, con ngồi xuống cho mẹ. Mẹ và Thiên Bảo cũng bàn bạc xong rồi. Ngày mười tháng sau là ngày tốt lành.”

“Con không đồng ý.” Xá Cơ Hoa mạnh mẽ ngồi xuống, cũng không thèm quan tâm đến sắc mặt của Phùng Thiên Bảo. Mặt cô đỏ hồng vì tức giận, vốn đang đói bụng lại nghe tin tức này nên cũng cảm thấy no ngang, không muốn ăn gì thêm nữa.

Trong lòng cô, cô chưa muốn kết hôn, vì cô chưa tiết kiệm đủ tiền mà cũng vì bây giờ cô thật sự chưa nghĩ đến việc kết hôn.

Nghe vậy, Xá Tinh Hoa đập bàn thật mạnh, vẻ mặt nghiêm nghị, và giọng nói cường ngạnh chứng tỏ bà đang tức giận, nói: “Xá Cơ Hoa, mẹ nói cho con biết, không phải mẹ muốn xin ý kiến của con. Con cũng hai mươi ba tuổi rồi. Ở tuổi con, người ta đã có con trai, con gái dẫn ra đường. Còn con thì sao? Sao con lại là đứa không hiểu chuyện như thế chứ?”

Con cái của nhà người ta thì có liên quan gì đến cô? Nhưng Xá Cơ Hoa vẫn sợ hãi vì sự nổi giận của mẹ mình. Ngay tức khắc, cô uất ức nhìn về phía Phùng Thiên Bảo, mắt cô nhú lại, nhỏ giọng hỏi, “Anh đã nói gì với mẹ em vậy?”

Nếu không thì làm gì có chuyện đột nhiên mẹ cô ép cô kết hôn. Nếu do anh ta mở lời thì anh ta nhất định sẽ chết dưới tay cô.

Phùng Thiên Bảo cũng cảm thấy mình thật sự quá oan ức. Sáng nay anh cũng mới biết sự phụ đã quyết định việc này. Mặc dù trong lòng anh cũng thầm mừng rỡ nhưng nhìn thấy thái độ của Xá Cơ Hoa đang căm tức nhìn mình nên anh cũng giả bộ làm ra vẻ mặt mày ỉm đột như bị ai ép buộc. Anh lắc đầu nói, “Anh không có mà.”

“Nếu anh dám đồng ý, em sẽ. . . . .”

Sắc mặt Xá Tinh Hoa trầm xuống, “Hai con đang thì thầm gì đó?”

“Không có, không có. . . . .”

Trong khi đó, ở phi trường thành phố A, người ra vào, tới lui đông đúc, ồn ào náo nhiệt. Đột nhiên lúc này ở cổng phi trường xuất hiện một bóng người thu hút không ít ánh nhìn. Người phụ nữ kia ngược mặt lên khiến bao nhiêu người nuốt nước bọt thêm khát.

“Thật là xinh đẹp, nhìn ánh mắt cô ấy cũng đủ làm tim tôi xao xuyến. . . . .”

“Trời ạ, một người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng. . . . .”

“Cậu xem kia. . . . .”

“Nhìn cô ấy thôi cũng đủ khiến trái tim đàn ông xao xuyến. . . . .”

Bóng dáng đó đi tới nơi nào cũng khiến phụ nữ đổ kỵ, còn đàn ông thì ngưỡng mộ ước ao. Đó là một người phụ nữ chân chính, rất xinh đẹp, trang điểm cẩn thận kỹ lưỡng lại không qua loa, là một người phụ nữ xinh đẹp lại dịu dàng có mái tóc dài đen nhánh, óng mượt. Cô mặc chiếc áo T-shirt có vạt áo ôm lấy chiếc eo thon thả khiến thân hình cô càng thêm quyến rũ. Chiếc quần short jean đơn giản làm lộ ra đôi chân thon dài, trắng nõn khiến đàn ông mê mẩn ngắm nhìn, còn phụ nữ thì tỏ ý ghen tỵ.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 11: Kẻ keo kiệt chạy trốn!

Cô gái kia trước ánh mắt ngưỡng mộ lẫn soi mói của bao người, thong dong đẩy hành lý ra khỏi sân bay, vừa bước ra ngoài lập tức lấy kính đeo lên. Tuy gọng kính mờ hồ che khuất nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng bóng dáng xinh đẹp mềm mại vẫn thu hút không ít ánh nhìn.

Đứng ở cửa sân bay, Hạ Tinh Vũ khoan khoái hít vào thật sâu bầu không khí quen thuộc, gương mặt dịu dàng yêu kiều là thế, nhưng trong lòng lại đang hết sức kích động, chỉ muốn gào thét thật to, bởi vì kìm nén mà bàn tay nắm thanh xe đẩy xiết chặt đến trắng bết.

Mười ba năm rồi, cuối cùng cũng đã quay về, khung cảnh xung quanh đã hoàn toàn khác xa với trí nhớ, kiến trúc đơn sơ đã được những dãy nhà cao tầng thay thế, không khí trong lành mát mẻ cũng dần dần bị thay bởi sự xa hoa lãng phí, ngày càng nồng nặc mùi vị cạnh tranh.

Tuy rằng như thế, cô vẫn rất yêu thích thành phố này, nơi đọng đầy những kỷ ức ‘ rung động lòng người’ cùng với tuổi thơ vô cùng đặc sắc.

Bên ngoài, xe đi xe lại như mắc cửi, Hạ Tinh Vũ đứng ở trước cửa sân bay, giờ tay vẫy xe, không bao lâu, một chiếc taxi màu vàng liền dừng ở trước mặt, tài xế vội vàng xuống xe, giúp đưa hành lý lên.

Lúc này, một chiếc taxi màu xanh lá cây cũng đứng lúc trở tới, xe còn chưa dừng hẳn, thì người trong xe đã nhanh chóng xách túi hành lý xinh xắn lên, vội vàng mở cửa xuống xe, rút tiền từ trong túi ra đưa cho tài xế.

“Trả cho chú, chú nhanh nhanh trả lại tiền thừa cho cháu!“. Chỉ thấy cô gái có dáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu mặt đầy lo lắng, vội vàng hết nhìn đồng lại nhìn tây, người không biết còn tưởng rằng người này đang bị mãnh thú đuổi theo phía sau ấy chứ. Vừa đưa tiền cho người ta, đã thúc giục mau mau rồi, từ đó có thể thấy được cô có bao nhiêu vội vàng.

Trên mặt tài xế lập tức hiện lên vài vạch đen mảnh liệt, lúc đi trên đường đã giục như muốn đòi mạng, còn hại ông nhiều lần thiếu chút nữa bị phạt vượt quá tốc độ, nếu như không phải thấy tuổi cô còn nhỏ lại có chuyện gấp thì còn lâu anh mới chờ đến tận đây. Sau khi xem kỹ tờ tiền là thật hay giả, tài xế mới bắt đầu từ lấy tiền lẻ trong hộp bên cạnh đưa cho người đang vội đến vất chân lên cổ kia.

“Chú à, nhanh lên một chút, đừng lè mề nữa, cháu còn phải lên máy bay nữa đấy!“ Xá Cơ Hoa thấy ông chú kia động tác chậm chạp, không nhịn được lớn tiếng quát, tay cũng nhanh chóng đưa vào cửa sổ đang mở ra.

Khỏe mắt tài xế giật giật, chưa từng gặp qua người nào có gia giáo như vậy? Người ta mới hơn ba mươi tuổi, liền được lên chức chú rồi? Bực mình trả tiền cho cô bé xong, trong lòng âm thầm mặc niệm liền khởi động xe rồi đi.

“Đội đã nào...!“, Xá Cơ HOa cầm tiền, mặt lập tức trầm xuống, khom lưng nhìn chằm chằm vào người trong xe, mắt to chớp chớp, duỗi tay tiến vào, lớn tiếng quát: “Còn thiếu sáu tệ rồi nữa, nhanh lên một chút, đừng nghĩ lừa được tôi!“.

“Cái gì mà còn thiếu sáu tệ rồi? Cô nhóc không có lễ phép này đừng nói bậy, cô nhìn giá ngoài cửa thử xem, tôi còn bớt cho cô vài xu nữa ấy!“ Tài xế chỉ vào cửa xe lớn tiếng trả lời, nhưng từ đáy mắt lại thoáng qua chút chột dạ. Cái này là bí mật của giới chạy xe, người ngoài tuyệt đối không thể nào biết.

“Cái người này, đừng tưởng tôi không nhìn thấy nhé, lúc sắp dừng xe ông đã làm gì thì tự biết, mau mau trả tiền thừa đây, nếu không chúng ta cùng đến cục cảnh sát nói rõ lí lẽ!“ Xá Cơ Hoa khí thế mạnh mẽ kinh người, muốn gạt cô sao? Không có cửa đâu, những trò mèo này làm sao qua nổi mắt cô được!

Tài xế mặt xám xịt lại, khẽ nghiêng răng ken két, từ trong hộp móc ra hai tờ một tệ cùng một tờ năm tệ, ném vào trong tay người nào đó. Hôm nay thế nào mà lại xui xẻo thế không biết, vừa ra khỏi cửa liền gặp ngay phải ôn thần, tài xế tức giận ngay nhìn cũng không thèm nhìn, lập tức nổ máy.

“Đội chút. . . . .“, giọng nói mềm mại lại vang lên lần nữa.

Chỉ thấy xe tài bên trong xe chẳng những khỏe mắt giật giật mà ngay cả gân xanh cũng nổi đầy trán, không phải chỉ có mấy tệ thôi sao! Dù sao anh ta đã đưa cho cô rồi, người này còn muốn như thế nào nữa?

Xá Cơ Hoa cho tay vào túi ra, chọn ra một đồng năm xu đưa trả lại: “Tôi cũng sẽ không chiếm tiện nghi của chú, trả lại chú năm xu này, thấy chú dễ nói chuyện thế này, lần sau có cơ hội tôi lại ngồi xe của chú lần nữa!“ Nắm chặt bảy tệ trong tay, Xá Cơ Hoa tốt bụng nhiệt tình nói.

Tài xế kia vừa nghe, thiếu chút nữa là nôn ra máu, tiền xu này vẫn còn có người sử dụng hay sao?

“Hôm nay cứ xem như mình xui xẻo!“, chỉ thấy tài xế cắn răng nói thầm câu, sau đó đóng chặt cửa xe, trong nháy mắt phi vù ra ngoài, lần này tốc độ so với lúc đến còn nhanh hơn nhiều. Cho dù anh ta có làm ăn, cũng tuyệt không giao dịch với quý keo kiệt này, thật sự quá ức chế rồi.

“Này. . . . . chú à, năm xu của chú này. . . . này. . . . .“, nhưng trên đường nào còn thấy bóng dáng chiếc xe kia đâu nữa.

Đứng ở cửa sân bay, Xá Cơ Hoa liếc nhìn năm xu trong tay, lại nhìn theo phương hướng chiếc xe kia rồi đi, tâm tình càng tốt hơn, người này thế nhưng lại không cần, vậy thì lợi quá còn gì, nói thế nào thì cô đỡ tốn thất mất năm xu? Hi hi. . . . .

Hiện tại tâm tình tốt vô cùng, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, rộng lớn thường xuyên có những chiếc máy bay qua bay lại, hòa hợp vô cùng.

“A! Máy bay!“, máy bay vù vù bay qua đỉnh đầu, lúc này Xá Cơ Hoa mới nhớ mình đang chạy trốn, vội vàng kêu lên, cầm túi hành lý lên, chạy như bay vào bên trong, chỉ sợ tối nay, những người đến đuổi bắt mình sẽ tìm được tới đây.

“A Hoa! A Hoa. . .”. Nhưng ngay khi cô khăn trương chạy vào bên trong sân bay thì Hạ Tinh Vũ đứng một bên quan sát hồi lâu, trong con người ánh lên hưng phấn, nhất thời vui vẻ hồ to.

A Hoa? Ha ha, tên ai mà lại quê như vậy? Cha mẹ người nào đúng thật là có tài, nhưng không đợi cô cười xong, thì một tiếng ‘ A Hoa ’ này lập tức được thay thế bằng ba chữ ‘ Xá Cơ Hoa ’ khác, cô gái nào đó đang chạy như gió cuốn vào trong sân bay lập tức loạn choạng té nhào xuống đất.

Ồi mẹ ơi, một tiếng ‘ Cắm vào Cúc Hoa ’ kia so với ‘ A Hoa ’ còn kinh khủng hơn nhiều, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt nhìn lại đây.

Xá Cơ Hoa, mãnh liệt từ dưới đất đứng lên, hoàn toàn nổi cơn thịnh nộ: “Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào, ở chỗ này gào thét như cháy nhà . . . . .”, cô vừa hung dữ quay lại vừa lên tiếng khiêu chiến.

Nhưng vừa quay người lại nhìn thấy bóng dáng mềm mại đẹp đẽ thì lập tức im bặt! Cau mày nhìn chăm chăm người đứng cách mình mấy bước, không phải bị vẻ xinh đẹp kia hấp dẫn, mà là do cảm giác quen thuộc đang ủa tới.

“Thế nào? Mới có mười ba năm không gặp, mà ngay cả mình cũng không nhận ra, chán sống rồi phải không?”, giọng nói mềm mại dễ nghe lọt vào trong tai, cũng là một sự hưởng thụ.

Đôi mắt to tròn của Xá Cơ Hoa nhất thời nhú lại, đặt túi hành lý xuống, tiến lên, trong lúc Hạ Tinh Vũ dang hai tay ra thì bả vai mảnh mai đã bị người nào đó xông tới vỗ thật mạnh: “Con nhóc chết tiệt, còn biết trở lại cơ đấy, tớ tưởng cậu đã quên hết bạn bè rồi, đồ không có lương tâm này!”.

Hốc mắt Hạ Tinh Vũ nóng bừng, đáp: “Mình đã trở về, không ngờ lẽ ra mắt của cậu khiến cho mình thật sự kinh hi!”.

Rất lâu không gặp, mới vừa lại chứng kiến một màn đặc sắc như vậy, trong lòng thật hoài niệm! Nhớ năm đó, từ lúc ở nhà trẻ cho đến khi lên năm thứ ba tiểu học, bộ tứ bọn họ uy phong lẫm lẫm, phong quang đến mức nào, cũng hết sức vui vẻ, từ cái năm mười một tuổi sau khi rời đi, bộ tứ đầu tròn liền thay đổi, ắt hẳn sẽ rất trống vắng?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 12: Làm sao mình còn để ý đến cái đêm đó như vậy chứ?

Editor: heisall

Hốc mắt Xá Cơ Hoa cũng ửng đỏ, nhưng giọng nói vẫn nhất quyết không tha như cũ: “Biết trở lại là tốt rồi, nếu không tớ nhất định sẽ đánh đến nước Anh.”

“Coi như cậu cũng có chút lương tâm, có thể nhận ra tớ, nếu không cậu nhất định sẽ chết.” 13 năm không gặp, hai người ôm nhau, giống như không bởi vì thời gian xa cách mà có một chút lạnh nhạt nào.

“Tất nhiên, ai tớ cũng sẽ quên, nhưng sẽ không thể quên người thiếu tiền tớ được, cậu đã trở lại, vậy thì lấy ra đi.” Xá Cơ Hoa vừa dứt lời, liền cười ha hả đưa tay đòi tiền mua kẹo mà năm đó cô đã đưa cho Hạ Tinh Vũ khi cô ấy đi.

Cô gái đáng ghét, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, đã vô lại mà còn keo kiệt! Nếu như cô ấy thật sự có thể thay đổi, vậy thì tớ tiên cũng phải mở mắt.

Hạ Tinh Vũ liếc mắt, nhìn đến khoe miệng muốn rút gân: “A Hoa, sao cậu vẫn không thay đổi một chút nào vậy!” Sau đó liền xem bàn tay đang duỗi ra như không có, cô gái này, thật sự có năng lực khiến Thánh Nhân cũng phải nổi điên.

Xá Cơ Hoa trừng mắt: “Hạ Tinh Vũ, nếu còn dám gọi tớ là A Hoa, có tin tớ sẽ đánh cậu hay không!”

Cô vừa nghe đến chữ A Hoa liền tức giận, đây là chuyện gì chứ, rõ ràng là một bông hoa đẹp lại biến thành gieo vằn hoa, nỗi bức này đừng có kéo dài nữa được hay không.

Hạ Tinh Vũ giật nhẹ khoe miệng, khiếm tốn cười một tiếng, vài chục năm không luyện quyền cước, lúc này khẳng định đánh không lại cô ấy: “Ha ha, thật ra thì tớ cảm thấy vẫn rất dễ nghe. . . . .” Cô còn chưa nói hết lời, liền cảm giác ánh mắt uy hiếp của Xá Cơ Hoa đang bắn tới, cô vội vã chuyển đề tài: “Mới vừa rồi cậu muốn đi đâu? Sao lại gấp gấp như vậy.”

Mới vừa? “A!” Mặt Xá Cơ Hoa liền biến sắc, lúc này mới nhớ tới cô đang trốn kết hôn: “Tinh Vũ, hiện tại tớ không có thời gian giải thích với cậu, nếu như có ai đến tìm tớ, cậu nhất định không được nói là có nhìn thấy tớ biết không? Tớ nay tớ sẽ liên lạc với cậu.”

Vừa dứt lời liền cầm túi hành lý trên đất lên, lo lắng nhìn cửa chính của sân bay, rồi xoay người chạy nhanh vào trong sân bay.

Cô kêu lên sợ hãi, dọa Hạ Tinh Vũ giết mình, xảy ra chuyện gì vậy? Cầm lấy hành lý từ trong tay tài xế, vội vàng đuổi theo.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Cơ Hoa.” Bên trong sân bay người lui tới tấp nập, tầm mắt không khỏi bị hai bóng dáng này hấp dẫn.

Tốc độ dưới chân Xá Cơ Hoa cũng không chậm lại nửa bước, cũng không quay đầu lại mà trả lời: “Lần sau sẽ nói với cậu, hiện tại tớ phải bắt máy bay rời khỏi Thành phố A.”

“Tại sao? Vậy cậu muốn đi đâu? Tớ làm thế nào mới có thể tìm được cậu?” Hạ Tinh Vũ chạy đuổi theo bên cạnh cô hỏi, lần này Hạ Tinh Vũ trở về nước chính là muốn tìm cô.

“Hiện tại tớ cũng không biết muốn đi đâu, điều quan trọng trước mắt chính là rời khỏi Thành phố A.” Xá Cơ Hoa chạy đến chỗ bán vé máy bay, mắt to nhanh như chớp nhìn chăm chăm vào bảng thông báo thời gian cất cánh của các chuyến bay, sau đó cầm hộ chiếu thẻ và chứng minh vội vàng đi mua vé máy bay.

Hạ Tinh Vũ vẫn đi theo phía sau cô, thấy cô gấp gáp thành như vậy, trong lòng càng lo lắng hơn, đến trước quầy mua vé, ngay khi Xá Cơ Hoa đưa hộ chiếu ra thì cô liền đoạt lấy, trong đôi mắt dịu dàng có vài phần lo lắng ôn giận và tức giận: “Cơ Hoa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô ấy như vậy, không phải làm cô nóng ruột đến chết sao?

“Tớ bị buộc phải cưới rồi!”

“Hả!” Hạ Tinh Vũ tròn tròn mắt, chỉ vào cô, còn có người có năng lực ép cô ấy à?

Xá Cơ Hoa quả thật muốn đáp cho người bạn tốt đã nhiều năm không gặp này ngắt đi mối thối, đây không phải là đang chặn đường lui của cô sao? Nếu như cô bị tóm trở về, không phải nửa đời sau của cô sẽ bị chôn vùi ở cái nơi buồn chán ấy hay sao? Vừa nghĩ tới thì da đầu của cô liền tê dại.

“Tiểu thư, xin hỏi cô muốn mua ý vé máy bay sao? Để tránh cho người phía sau khỏi chờ lâu, xin phiền cô nhanh lên một chút.” Tiểu thư bán vé lễ phép nhắc nhở hai người, mà hình như hai người cũng không chú ý tới, lúc này mới nhìn lại, phía sau các cô đã có hơn mười mấy người đang xếp hàng rồi.

Hai người quay đầu nhìn lại, cũng tròn tròn mắt, toàn là đàn ông, những quầy khác thì lại vắng ngắt!

Xá Cơ Hoa đưa hộ chiếu và chứng minh qua: “Làm phiền cho tôi một vé máy bay cất cánh trong thời gian sớm nhất, chỉ cần trong nước, nơi nào cũng được, càng nhanh càng tốt.” Hôm nay cô thật sự vất vả mới tìm được cơ hội, mẹ và sư huynh đi ra ngoài chuẩn bị bữa tiệc, liền leo cửa sổ chạy trốn ra ngoài.

Tiểu thư bán vé kiểm tra một lúc, mới lễ phép nhìn cô cười hỏi: “Mười phút sau có hai chuyến máy bay đồng thời cất cánh, thành phố H và thành phố G, xin hỏi tiểu thư là cô muốn mua vé máy bay đi thành phố H hay là thành phố G?”

“Thành phố H đi, nhanh lên một chút là tốt rồi.” Trừ Thành phố A, nơi nào cô cũng chưa từng đi, cho nên chỗ nào đối với cô mà nói cũng không có gì khác nhau, Xá Cơ Hoa tùy tiện chọn một nơi là được.

Hạ Tinh Vũ cũng đưa hộ chiếu và chứng minh tới: “Hai vé máy bay.”

.....

Cũng trong lúc đó, tại vũ quán Sùng Vũ huyện Tam Lục, phát ra một tiếng nổ, cái bàn bị một cái vỡ mà xiêu vẹo sang một bên chỉ chực sụp đổ, Xá Thanh Hoa chưa từng tức giận như vậy ở trước mặt mọi người, toàn bộ bà con họ hàng xung quanh đều thức thoi ngậm miệng.

Một tờ giấy chỉ viết ba chữ ‘con đi đây’, giống như cánh bướm bay xuống trên mặt đất. . . . .

Phùng Thiên bảo khom lưng nhặt tờ giấy kia lên cất vào, rồi vội vàng đi lên đỡ Xá Thanh Hoa ngồi xuống: “Sư phụ, người đừng tức giận, tính cách của Cơ Hoa không phải người không biết, cô ấy luôn luôn hiếu thuận với người nhất, có thể là cô ấy đi ra ngoài giải sầu, mấy ngày nữa sẽ trở lại thôi.”

Giải sầu? Con gái của bà làm sao bà có thể không hiểu rõ được chứ, đứa bé kia rất giống bà năm đó, từ nhỏ đã tùy tiện không biết trời cao đất rộng là gì, mà nó lại chưa từng rời khỏi thành phố này, mặc dù trên mặt Xá Thanh Hoa đều là giận dữ, nhưng có người mẹ nào lại không đau lòng và lo lắng cho đứa con của mình được chứ!

“Đúng vậy, Xá sư phụ, người đừng nóng giận, Cơ Hoa là một đứa bé ngoan, vừa cá tính lại hiếu thuận, đi chơi mấy ngày sẽ trở lại thôi.”

“Đúng vậy, đứa nhỏ Cơ Hoa này luôn chăm sóc bản thân rất tốt, lại hiếu chuyện, mấy ngày nữa nhất định sẽ trở về, người cũng đừng lo lắng cũng đừng tức giận, tức giận sẽ không tốt cho cơ thể.”

Người nói lời này, trong lòng lại len lén ghê tởm, Xá Cơ Hoa là đứa không tài không đức còn vô lại, ở huyện Tam Lục này, có ai mà không biết chứ, hôm nay cô ta rời nhà trốn đi, cũng không biết có bao nhiêu người muốn tung hoa ăn mừng!

Cũng vào lúc này, ở Luân Đôn nước Anh, tại công ty con của tập đoàn Huyền Vũ, trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Cho các người thời gian dài như vậy để điều tra, vậy mà các người lại đem về cho tôi những thứ này sao?” Quét mắt nhìn vệ sĩ vừa đưa tài liệu tới, con mắt của Huyền Vũ Thác Hàn rét lạnh ném xấp tài liệu thật dày lên bàn, tức giận hỏi.

Hai vệ sĩ đứng trong phòng làm việc xấu hổ cùng nhau cúi đầu, chỉ cho bọn họ một chi tiết nhỏ là cô gái nhỏ nhắn cỡ mười sáu mười bảy tuổi, bọn họ đã dùng thời gian nhanh nhất để tìm ra tất cả những cô gái phù hợp với điều kiện ở Thành phố A.

“Lão đại, chúng tôi đã cố gắng hết sức, xin nhận xử phạt.” Trong suốt thời gian nửa tháng, bọn họ gần như đã lật tung cả Thành phố A, nếu như lão đại muốn phạt, bọn họ cũng không thể nói gì hơn.

Huyền Vũ Thác Hàn yên lặng quét mắt nhìn bọn họ, cũng đã lâu như vậy, làm sao mình còn để ý đến cái đêm đó như vậy chứ? Đáng chết, vuốt vuốt cái trán đau âm ỉ: “Trong thời gian một tháng, mặc kệ các người dùng cách gì hoặc bất kỳ thế lực nào thì nhất định phải tìm cho ra người đó cho tôi, nếu như đến lúc đó các người còn đưa ra những thứ vô dụng này, thì các người hãy liệu mà làm.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13: Một con dê béo múp!

Một tuần lễ sau! Trong một biệt thự xa hoa giữa lưng chừng núi.

Bên trong phòng ăn tráng lệ, trên bàn ăn dài thật dài đang bày 12 món ăn một món canh, chỗ này có thể đủ cho mười người ăn cũng còn dư dả, lại chỉ có một bà lão lớn tuổi ngồi một mình ở đó, bên cạnh là đám người giúp việc đang đứng thành một hàng.

“Cái thằng nhóc thối kia đâu rồi? Sáng sớm hôm nay đã trở về chưa?”, Chu Hữu Mai quay đầu lại hỏi tổng quản Ôn bên cạnh.

Ôn quản gia ước chừng hơn 50 tuổi liền nhàn nhạt trả lời: “Sau khi thiếu gia biết sức khỏe của lão phu nhân không có gì đáng ngại đã quay trở lại công ty, cậu ấy còn nói, gần đây tạm thời sẽ ở lại Tiêu Vân Các, để lão phu nhân có thể an tâm tĩnh dưỡng. Hơn nữa thiếu gia còn đuổi mấy người làm ở bên đó đi hết, còn dặn về sau nếu như còn có người khác ở trong nhà, liền trục xuất ngoài.”

Ngay sau đó liền nghe thấy bàn ăn bị vỗ ‘ Rầm ’ một cái.

“Đồ hỗn láo, nó lại dám nói như vậy!” Có phải muốn bà tức chết hay không?

Chu Hữu Mai thở hổn hển đứng lên, những cô gái kia đều do bà tỉ mỉ lựa chọn, thế mà thằng nhóc này lại cứ thế trả về? Nó đã 28 rồi, chẳng lẽ còn muốn người sắp sửa nằm vào quan tài đi cầu xin nữa sao?

Ôn quản gia thấy thế liền vội vàng tiến lên đẩy cái ghế kia ra, lên tiếng trấn an: “Lão phu nhân, ngài huyết áp cao, đừng kích động, có thể là gần đây thiếu gia có nhiều việc bận rộn, chờ cậu ấy rảnh rồi nhất định sẽ quay về, ngài ăn cơm trước đi.”

“Còn ăn cái gì nữa mà ăn, giận cũng đủ rồi, mau gọi Tiểu Tùng chuẩn bị xe!” Chu Hữu Mai vung tay lên xoay người hùng hùng hổ hổ đi ra cửa lớn, nếu như không phải chị Liễu xin nghỉ trở về chăm cháu trai, thì đâu có thể dợi ý vài chiêu hay ho rồi, ở đây từ lớn đến bé chẳng người nào có khiến bà yên tâm, cả cái kẻ làm cha kia nữa. . . . .

“Lão phu nhân. . . . .”

Ôn quản gia vừa đuổi theo, vừa quay sang quát những người còn lại: “Còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh chóng bắt tay dọn dẹp lại phòng của thiếu gia, trở về trạng thái ban đầu, cái gì cũng phải thay mới hoàn toàn có biết không?”

“Vâng, thưa tổng quản.”

Đám nữ giúp việc bị giáo huấn nghiêm khắc đồng thanh lên tiếng, sau đó từng người vội vàng đi làm việc của mình, động tác tỉ mỉ lại nhanh chóng còn ngay ngắn rõ ràng, đây mới gọi là hào môn.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, trên con đường phồn hoa nhất thành phố H, một bóng dáng nhỏ nhắn lẳng lặng đứng đó.

“Hạ Tinh Vũ, chuyện như vậy gọi mình tới làm gì? Không phải cậu cũng đang ở một bên hóng mát à? Mình không nhớ là có lĩnh đồng tiền lương của cậu!”

Xá Cơ Hoa mặc quần yếm vàng nhạt, chán ghét cảm tập tò roi trong tay mình, lại nhìn người nào đó hai tay trống không đứng một bên. Con bé này vẫn lười như thế, từ nhỏ đến lớn chỉ biết đứng một chỗ chỉ tay năm ngón, sai bảo người khác nhưng điều đặc biệt là không người nào có thể lên tiếng cự tuyệt.

Hạ Tinh Vũ đeo kính râm, khoác trên người bộ váy ngắn màu vàng, cười híp mắt vội vàng trấn an: “Cậu có từng thấy bà chủ nào đi phát tờ roi chưa? Không phải là chúng ta vừa mới bắt đầu ư, huống chi cậu lại là một cô đồng lớn, đến lúc đó tiền lương nhất định sẽ không thiếu phân nào!”

Xá Cơ Hoa mở to mắt, cô còn không hiểu rõ người trước mặt sao, có điều vừa nghĩ tới sau này mình có thể không cần làm việc cũng có thể nhận được tiền, thì tâm tình liền lập tức thay đổi: “Được rồi, được rồi, còn bà chủ nữa cơ đấy, vậy cậu đã gặp cổ đông nào ở trên đường cái lớn tiếng phát tờ rơi chưa? Nhớ đến lúc đó phải cho mình gấp đôi đấy!”. Trong lúc nói chuyện, vẫn không quên đưa tờ rơi cho người đi đường.

“Đó là tất nhiên, mình đây cũng không phải là vì công ty thám tử tư của chúng ta sao? Cậu cũng đã biết, ở cái thành phố H phồn vinh, được công nhận là một trong những đô thị phồn hoa nhất cả nước này, đâu cũng đều là trung tâm thương mại quốc tế cả. Cậu nghĩ thử xem, nếu như công ty trinh thám của chúng ta mở ra được cánh cửa đầu tiên ở chỗ này, vậy thì về sau chẳng những tiền đồ vang dội, tài nguyên cuộn cuộn. . . . .”

Vừa nghe đến ‘ về sau tiền đồ vang dội, tài nguyên cuộn cuộn. ’ người nào đó mới vừa rồi còn lườm ngang nguýt dọc lập tức sáng mắt lên, vội vàng nhào tới bên cạnh Hạ Tinh Vũ: “Có thật không? Cái thành phố này thật sự còn dễ kiếm tiền hơn thành phố A của chúng ta sao? Tiền tài còn có thể cuộn cuộn mà đến?”

“Đó là đương nhiên, không phải mình đã nói rồi sao! Nơi này là một trong những thành phố phồn hoa nhất nước, những người có tiền kia đại đa số đều định cư ở đây. Cậu thử nghĩ đi, những người có tiền kia hầu hết đều là đàn ông, người nào mà không có thêm bà hai bà ba, còn những phú bà khác vẫn vụng trộm tìm gian phu đây rầy đấy thôi. Cho nên những ông chồng bị đội nón xanh hay những quý phu nhân nào mà chẳng muốn điều tra tìm chứng cứ. Đến lúc đó công ty thám tử tư của chúng ta mở ra, liền như điều gặp gió bay cao mãi không ngừng, tiền cứ thế chen chúc nhau chảy vào túi. Hơn nữa, mình nói cho cậu hay, nghe nói những người có tiền kia đều rất rộng rãi, có lẽ một lần còn có thể cho mấy trăm đồng tiền boa ấy chứ. . . . .”

“Mấy trăm đồng tiền boa?”, Xá Cơ Hoa từ trên băng ghế nhảy lên nói, những người kia đúng là quá hào phóng rồi? Sau đó đảo đôi mắt to nhìn những người đi ngang qua, ai nấy cũng đều như được dát vàng quanh người, sáng rõ lấp lánh.

Ngồi ở chỗ thoáng mát, Hạ Tinh Vũ mở miệng nói không dứt, cũng đắm chìm trong tưởng tượng đẹp đẽ của mình, vừa nghĩ tới tự danh hiệu thám tử tư, thật uy vũ lại vừa phong cách cỡ nào! Đó cũng chính là mơ ước của cô từ bé đến giờ!

“A Cơ, đến lúc đó chúng ta đếm tiền đến mỏi tay thì thôi, ha ha, cho nên tớ đã nói với cậu. . . . . Ah, người đâu rồi?”, Hạ Tinh Vũ từ trong ảo tưởng phục hồi lại tinh thần, vừa định ở nói với bạn thân nhưng lại thấy xung quanh trống không, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

“Muốn bắt gian phu, tiểu Tam xin mời đến văn phòng thám tử Hoa Vũ!”

“ . . . . .”

Trên đường cái đông đúc, vang lên tiếng quảng cáo vô cùng thanh thúy, chỉ cần cô đến đến chỗ nào phát tờ rơi thì y như rằng đều thu hút sự chú ý tới đó, có thể nói là 100% quay đầu lại nhìn.

Đây chính là sức quyến rũ nhân tiền, trong thời tiết nóng bức này, lại gặp một cô gái nhiệt tình như lửa, nụ cười trên mặt kia so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn mấy phần.

“Muốn bắt gian phu, bắt tiểu Tam, mời đến văn phòng thám tử Hoa Vũ. . . . .”. Vừa nhìn thấy một phụ nữ trung niên mập mập đi ngang qua, người nào đó lại có ý rộng to! Ngay lập tức hứng nguyên một đồng ánh mắt xem thường.

“Bắt tiểu Tam xin hãy đến văn phòng thám tử Hoa Vũ!”

Trên con đường phồn vinh, một chiếc limousine, dưới ánh nắng mùa hè gay gắt, chậm rãi dừng trước một tòa nhà cao chọc trời.

Trước cổng lớn có hai cột trụ bằng thạch anh, bậc thang làm từ đá cẩm thạch, bồn hoa lớn vây quanh đài phun nước, bên trong là những chiếc lông vũ bắt chéo nhau tạo thành hình tam giác, vừa đập vào mắt đã mang đến cảm giác xa hoa tráng lệ vô cùng.

“Thám tử Hoa Vũ. . . . .” tiếng rao vang vọng nhất thời biến mất, thay vào đó là âm thanh rắc rắc vang lên trên đường phố nóng bức ồn ào.

Cửa xe Limousine vừa mở ra, một cụ bà gần bảy mươi tuổi bước xuống, người này cao khoảng một mét sáu mươi, ăn mặc đoan trang thanh nhã, tóc trắng búi sau gáy, tinh thần phấn chấn, trông cực kỳ cao quý , cho dù trên gương mặt trắng nõn kia đã in hằn dấu vết của năm tháng, thế nhưng khí chất tao nhã của bà lại khiến cho người ta trầm trồ không thôi.

“Con dê béo đấy rồi!”

Chỉ thấy trên mặt cô gái nào lóe sáng, khóe miệng nhỏ vênh lên, vài giọt nước miếng khê ri ra, ánh mắt gian tà lập lòe, khóa chặt lên người Chu Hữu Mai mới vừa bước xuống từ chiếc kia xe sang trọng ở góc phố đối diện. Ánh mắt kia chẳng khác nào sói hoang đã đói bụng mấy trăm năm, ngăm ngăm quan sát để nuốt sống con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14: Cọ thêm chút dầu

Editor: trang Bubble ^^

“Lão đại, không xong, không xong rồi. . . . .”

Ngay cả cửa cũng không gõ, Long Hàng Húc đã hấp tấp trực tiếp xông tới phòng làm việc tổng giám đốc, giọng điệu vội vàng này giống như xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa.

Trước bàn làm việc, Huyền Vũ Thác Hàn phê tập hợp văn kiện, cũng không có bao nhiêu vẻ mặt, chỉ là ngẩng đầu lên mắt liếc anh ấy; “Chuyện gì?” Văn kiện xét duyệt xong rồi, tiêu sái vung xuống tên của mình, cũng không bị quấy rầy chút nào bởi người đột nhiên xông vào.

“Lão đại, cậu còn có tâm tình làm việc công. Lão phật gia đã giá lâm, chúng ta mau chóng đến nơi nào tránh một chút đi, nếu không chờ một chút lỗi tai này có lẽ lại gặp xui xẻo.”

Vừa nhắc đã tới, biểu tình trên gương mặt tuần tú của Long Hàng Húc cũng thay đổi, nhưng lúc này có biện pháp gì, lão phật gia này quả thật không xem bọn họ là người ngoài, bài học từ người, đây chính là một dạng với lão già kia nhà anh, không niệm người ta đến máu chó đầy đầu thì thề không dừng miệng.

Nói đến lão phật gia này thật là cực phẩm rồi, luôn luôn thích làm một chuyện chính là hùng dũng oai vệ néo eo, vận lỗi tai của người ta, niệm ở bên tai người ta trên nửa ngày. Bà cũng mặc kệ anh ta có phải ở nơi công cộng hay không, cũng không quan tâm anh là tổng giám đốc công ty hay là Tổng giám đốc, nhắm vào néo không lầm.

Ở trong công ty này, bọn họ là bốn người đứng ở trên đỉnh, ai chưa từng bị vận lỗi tai trước mặt mọi người, dĩ nhiên, Hạ Tuyền Vũ chạy khắp nơi hàng năm là số ít.

Tay ký văn kiện bỗng nhiên dừng lại, lão phật gia? Nghĩ đến bà nội cực phẩm kia, trong nháy mắt chân mày Huyền Vũ Thác Hàn thành chữ ‘xuyên’ (川), “Người đâu?”

“Mới vừa đến cửa lớn dưới lầu.” Nhưng mà anh vừa nhận được tin tức bèn vội vàng vọt tới, nhắc tới cái loại kinh nghiệm bị néo lỗi tai đó, anh đúng là thân kinh bách chiến đấy, thật sự quá mất mặt rồi.

“Lão đại, nếu không chúng ta đi chỗ khác thị sát một chút trước, tối nay lúc rảnh rồi lại trở về nhà, đến lúc đó coi như bị néo lỗi tai cũng không cần ở trước mặt mọi người.” Nhìn một chút, anh quả thật sẽ suy nghĩ vì lão đại nhà anh đấy.

Thật ra thì tầng 68 này, cả một tầng là phòng làm việc tổng giám đốc, bình thường chỉ trừ ba người đặc biệt giúp quản lý bọn họ ra có thể có tư cách bước lên tới bên ngoài, cũng chỉ có bốn trợ lý nhỏ và sáu thư ký tiếp tân mà thôi, dĩ nhiên ngoại trừ cô đồng cao cấp có một vài chuyện cần thiết.

Mụ nội nó cá tính của anh còn chưa rõ ràng lắm sao! Đến cả già bộ bệnh đã đem ra hết, bà còn có cái gì không dám làm, không đạt mục đích thề không bỏ qua mà, hơn nữa, anh có thể trốn đến nơi đâu chứ? Đây chính là bà nội ruột của anh.

Huyền Vũ Thác Hàn đứng dậy mặc vào áo khoác giắt trên ghế sau lưng, quét mắt người đàn ông nào đó đang định chuẩn mắt, trong giọng nói không phập phồng lên tiếng; “Cậu theo tớ cùng đi xuống.”

“Đừng mà lão đại, cậu cũng không thể đẩy tớ vào chỗ chọi trong lửa chứ, vào đoạn thời gian cậu đi nước Anh đó đôi lỗi tai của tớ đây vừa bị giày vò đến vết thương chổng chát đấy. Lão đại, cậu hãy tha cho tớ đi.” Về mặt Long Hàng Húc đưa mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn dù chết cũng không có lương tâm, trong ánh mắt buồn bã liên tục! Anh dễ dàng sao?

“Tha cậu, bị tội lại là tớ.” Huyền Vũ Thác Hàn nheo lại đôi mắt đen thâm thúy liếc nhìn anh, hoàn toàn không thấy buồn bã trong mắt anh, trực tiếp lướt qua anh rồi đi ra ngoài.

“Lão đại, tớ bị oan mà, không nói cho cậu tình hình thật tế sự kiện kia cũng không thể hoàn toàn trách tớ mà. Lão phật gia nói nếu như nói cho cậu biết bà già bộ bệnh, bà sẽ ném tớ về Italy ngay. Lão đại, tớ là bị ép buộc.” Long Hàng Húc cũng lười ở già bộ đáng thương rồi, dù sao đáng thương nữa cũng không có người nhìn đến, vội vàng đuổi theo.

Cửa lớn tập đoàn Huyền Vũ!

“Lão phu nhân, chúng ta vào đi thôi.” Thân thể bác Ôn khỏe mạnh, đứng ở một bên thay bà đỡ hơn phân nửa phần ánh nắng, trên mặt cung kính nghiêm túc cũng không có bao nhiêu vẻ mặt.

Chu Hữu Mai ngẩng đầu lướt mắt bảng hiệu thể chữ vàng tập đoàn Huyền Vũ nóng bỏng phía trên cửa lớn kia, trên mặt kia không nói mà phát ra uy nghiêm xuất hiện chút nụ cười.

Tuy rằng có lúc thẳng nhóc thú kia quả thực đủ khiến bà quan tâm, cũng không thể không nói, cháu trai kia của bà làm cho bà rất tự hào, lúc mới nhận lấy công ty từ trong tay bà chưa tới một năm, cơ nghiệp này đã hơn gấp hai lần, quả thật có thể liều một trận với lão già ma quỷ kia của bà.

“Tiểu Ôn à, ông cũng ở nhà Huyền Vũ này nửa đời rồi, thẳng nhóc thú này cũng là ông nhìn lớn lên, ông nói, làm sao thẳng nhóc thú này lại luôn gây khó dễ với tôi trên chuyện này chứ? Ông xem một chút nó cũng trưởng thành rồi, nó không nghĩ vì mình, cũng phải suy nghĩ một chút cho bà già như tôi đây chứ! Cháu trai đáng yêu thông minh này phải sinh ra càng sớm càng tốt mới được, làm sao nó lại không hiếu chứ!”

Nói đến sự kiện kia, nét mặt già nua của Chu Hữu Mai giống như là vô cùng đau đớn, hết sức thờ dài!

Từ nhỏ bác Ôn đã ở nhà Huyền Vũ lớn lên, đối với Huyền Vũ Thác Hàn cũng được xem là một bề trên, mặc dù ông thì không đồng ý lắm Chu Hữu Mai ép buộc, nhưng cũng không thể không hiểu nỗi khổ tâm này của lão phu nhân, nhận lấy cái ô tai xế bên cạnh đưa tới, thay bà che chắn ánh nắng cực nóng, trên mặt vẫn là nghiêm túc không thay đổi.

“Lão phu nhân nói cũng có đạo lý, có điều, từ nhỏ thiếu gia đã rất có chủ kiến đối với chuyện của mình, càng ép cậu ấy thì chuyện này có thể lại càng hoàn toàn ngược lại.”

Đối với cháu trai của mình, làm sao Chu Hữu Mai không biết chứ, có thể thấy được mười năm nay, bên cạnh anh ngay cả một người phái nữ cũng không có, điều này có thể làm cho bà không lo lắng ư? Nếu ngộ nhờ anh không thích phụ nữ mà thích đàn ông, vậy làm sao bà không phụ lòng liệt tổ liệt tông nhà Huyền Vũ? Làm sao không phụ lòng lão già ma quỷ kia của bà đây?

Càng nghĩ cái này trong lòng lại càng không ổn, “Không được, hôm nay tôi nhất định phải hỏi rõ ràng. Bây giờ đã hai mươi tám tuổi rồi, còn kéo dài, lão già ma quỷ kia của tôi cũng phải nhảy ra từ trong đất trách mắng tôi.”

Chu Hữu Mai nói gió thì có mưa, khí thế bùng bùng bèn muốn xông tới cửa lớn.

Bác Ôn bên cạnh đã không có cơ hội mở miệng, chỉ có thể vội vàng đi theo.

Mà lúc này! Lúc này bọn họ mới vừa đi chưa được mấy bước, sau lưng đã truyền đến một tiếng kêu gào thờ hồn hên.

“Bà ơi, bà cụ trước mặt, xin chờ một chút! Đợi chút. . . . .”

Chu Hữu Mai nghe vậy, tò mò dừng bước lại xoay người sang, chỉ thấy trên đường phố đối diện một cô gái mười bảy mười tám tuổi chạy tới thật nhanh, trong tay còn cầm trang giấy lác tới lác lui về phía bà.

Chờ Xá Cơ Hoa phanh lại ở trước mặt con ‘Dê béo’ kia thì mồ hôi đã sớm làm ướt quần áo trong người, đầu đầy mồ hôi, còn thở hồng hộc há miệng to liều mạng thờ hồn hên, tóc đen buộc ở sau ót, bởi vì mới vừa chạy mà có chút xóc xếch buông xuống vài lọn, hình tượng hơi nhếch nhác, nhưng phối hợp với cặp mắt trừng lớn của cô ấy lại khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Bà, bà ơi, chào bà! Con tên là Xá, Xá Cơ Hoa.” Vừa nghĩ tới làm một chút thì có mấy trăm tiền bo, Xá Cơ Hoa còn chưa có làm cho hơi thờ hồn hên đều đều, đã vội vàng tự giới thiệu mình.

‘Phốc. . . . .’

Chu Hữu Mai vừa nghe, lúc này bà nhất thời không nhận được, lại không có hình tượng phụt ra bật cười như thế.

“Cắm, cắm vào Hoa Cúc?” Dứt khoát tron to mắt quan sát cô gái đáng đáp mềm mại trước mắt, đây rốt cuộc là nhà ai lấy tên như vậy cho con cái chứ? Thật tài tình.

Ngay cả bác Ôn bên cạnh luôn luôn nghiêm túc quá mức nghe vậy cũng không nhận được giựt giựt khoe miệng dưới, thật sự quá tổn hại phong nhã!

Mặc dù quen loại hiểu lầm này của người khác, nhưng mồ hôi phân bố trên mặt Xá Cơ Hoa vẫn là khẽ rút lại, nhưng nghĩ đến việc chính, trên mặt này bèn lập tức bị nứt ra; “Ha ha, cha mẹ cho đều là ban ân, tên chỉ là một cái xưng hô, hi vọng bà chớ để ý.”

Chu Hữu Mai vừa thấy cô bé này đã thấy vui vẻ, trang@ddldq@bubble editor nghe cô vừa nói như thế, yêu thích trong lòng đối cô liền càng quá mức rồi, nếu như thẳng thốt thú kia nhà bà có một nửa hiểu chuyện hiểu thuận như cô vậy, bà cũng không cần bận tâm như vậy.

Nhưng lại không biết, cô gái bây giờ đang ở trước mặt bà cười đến giống với đoá hoa, bàn tính trong lòng nhất thời tính đến vang lên kèn kẹt, thầm nghĩ, nếu như có thể bắt được con dê béo như bà này, nhất định phải cọ thêm chút dầu từ trên người bà trở về!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 15: Tiền bo năm mươi vạn

Edit : Sóc Là Ta

“Cháu gái, cháu gọi bà có việc gì sao?” Chu Hữu Mai mỉm cười nhìn cô, khuôn mặt hiền lành ôn hòa hỏi.

Tuy lúc này Xá Cơ Hoa đang bận phát tờ rơi nhưng cô cũng không quên nịnh hót bà, nói: “Bà nội cười thật đáng yêu, cháu vừa nhìn liền biết tính tình bà ngay thẳng, chân thật. Cháu cũng sẽ không nói vòng vo nữa, chuyện là thế này, nhóm chúng cháu là thám tử Hoa Vũ, cũng là nhóm thám tử nổi tiếng,

luôn giúp đỡ những người gặp khó khăn hoạn nạn. Người khác phiền lòng việc gì, chúng cháu đều có thể giải quyết được. Khi này chúng cháu nhìn thấy bà cháu này ừ ừ, nghĩ chắc bà đang phiền lòng việc gì nên muốn đến để giúp bà.”

“Nhóm thám tử Hoa Vũ? Sao từ trước đến giờ, bà chưa từng nghe qua?” Vì tên tiểu tử thúi kia mà bà đã tìm đến rất nhiều thám tử. Có thể nói những thám tử trong thành phố H này, bà rõ như lòng bàn tay.

“Nhóm thám tử chúng cháu mới vừa khai trương ở thành phố H này nên có thể bà chưa biết, nhưng danh tiếng của chúng cháu ở thành phố A thì ai cũng biết. Nếu nói đến thám tử Hoa Vũ thì ai cũng khen ngợi. Vì lẽ đó, nếu bà nội muốn mời chúng cháu làm việc gì thì bà cứ nói thẳng. Chúng cháu nhất định giúp bà giải quyết vấn đề.” Người kia nói dối trắng trợn, mặt không đỏ tim không đập, vỗ ngực xưng tên, tự mình nói khoác mà không biết ngượng.

Thật ra cô cũng không nói dối, ba mươi sáu huyện ở thành phố A, khi nói tới cô thì phải dựng thẳng ngón tay lên khen ngợi nhưng chỉ có điểm khác thay vì là ngón tay cái thì họ sẽ dựng ngón tay út lên.

Lăn lộn trên thương trường hơn nửa đời người, Chu Hữu Mai chỉ cười cười không nói gì và đứng nhìn cô. Cô gái này thật thông minh, lanh lợi, nói chuyện làm cho người khác tin là thật, trong mắt cô lại thể hiện nét ngây thơ, chân thành.

Xá Cơ Hoa thấy bà không nói gì, cho rằng bà không tin, “Bà nội, bà không tin sao? Vậy cháu cũng nói thật với bà, nhóm trinh thám Hoa Vũ có thể nói là xuất hiện nhiều nhân tài xuất chúng, văn võ song toàn. Chỉ cần bà muốn nhân tài nào, chúng cháu đều có. Ngoài việc họ có kinh nghiệm phong phú thì họ cũng còn có tính bảo mật cao. Chúng cháu để bà lựa chọn người tốt nhất, bà nội cảm thấy thế nào?”

Nghe đến đây, bà cảm thấy giống như cô đang chào hàng. Ai không biết cô đang mè nheo khen mè nheo dài dui.

Mà cô gái này lại đến trước cửa công ty phát truyền đơn. Nếu bà không dịu dàng tươi cười đứng đây tươi cười nói chuyện với cô thì có lẽ bốn nhân viên bảo vệ kia đã nhanh chóng đuổi cô ra khỏi nơi này rồi.

Lúc này, bác Ôn bước đến, nghiêm mặt nói: “Nếu như có yêu cầu thì chúng tôi sẽ liên hệ với thám tử các người. Còn bây giờ, chúng tôi còn có chút việc, xin cô cứ tự nhiên.” Sau đó xoay người quay sang Chu Hữu Mai lạnh nhạt nói: “Bà chủ, thiếu gia có dặn bà bị huyết áp cao nên không thể ở dưới lâu. Chúng ta cũng nhanh chóng vào nhà thôi.”

“Không phải, chúng cháu thật sự có thể giúp bà giải quyết vấn đề mà.” Tay sắp bắt được con dê thì sao cô lại dễ dàng để cho nó thoát được? Bác Ôn vừa muốn bước tới dìu Chu Hữu Mai vào trong thì Xá Cơ Hoa không suy nghĩ nhiều, vội vàng chạy đến ôm lấy tay Chu Hữu Mai.

Chu Hữu Mai liếc nhìn cô, còn bác Ôn thì nói chen vào: “Cô gái, cô nói thật chứ? Nhóm thám tử tư Hoa Vũ các người, loại nhân tài nào cũng có sao?”

“Bà chủ, những cô gái này đều là...” Bác Ôn vốn luôn có phản cảm đối với những loại người chào hàng ở đường phố như thế này.

Xá Cơ Hoa cũng không nhún nhường, vừa nghe bác Ôn nói xấu mình liền lớn tiếng nói: “Đúng, chỉ cần bà nội có thể nói với chúng cháu những vấn đề khó khăn của bà thì nhóm thám tử tuyệt đối sẽ cố gắng tìm cách giải quyết tất cả các vấn đề khó khăn của bà.”

“Bà chủ không thể...”

“Tiểu Ôn, trước tiên ông hãy đến xem thiếu gia tới chưa?”

Những người này tốt hay xấu, trong lòng bà tự phán đoán được.

Giọng Chu Hữu Mai trầm xuống, bác Ôn cau mày liếc nhìn nụ cười tươi như hoa của Xá Cơ Hoa. Ông không nói gì, xoay người đi vào trong.

“Bà nội, bà thật sự biết nhìn người nha. Cháu đảm bảo chỉ cần bà muốn điều tra hoặc cần giải quyết vấn đề gì thì cứ nói ra. Chúng cháu nhất định khiến bà hài lòng.” Vừa nghĩ tới tiền boa, tâm tình của cô vui vẻ hẳn lên.

Cô gái nhỏ này cứ luôn miệng gọi bà là “bà nội” như rót mật vào lòng bà. Nếu như tên nhóc thúi kia có thể lấy một người vợ như thế này thì bà có chết cũng cam lòng. Không, bà còn chưa được ẵm chất cơ mà.

Chu Hữu Mai cũng cười ha ha, càng nhìn đôi mắt trong veo của Xá Cơ Hoa thì trong lòng bà càng cảm thấy yêu thích. Bà kéo Xá Cơ Hoa về phía mình, thờ dãi nói: “Đúng là một đứa trẻ đáng thương, trời nắng gắt thế này mà con cứ đứng đó mãi sao? Không khéo lại bị cảm nắng đấy. Sao ba mẹ của con lại nỡ lòng nào để một đứa bé như con đi phát truyền đơn đây?”

Bà trông cô chắc chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, có lẽ còn là học sinh cấp ba mới lớn, muốn ra ngoài kiếm thêm một chút để phụ giúp gia đình đây. Haizz, rốt cuộc người làm ba mẹ nào lại nhả tâm sai khiến con mình làm những việc như thế này đây.

“Cháu không có ba, mà cháu cũng không biết mặt mũi ba mình thế nào nữa.” Xá Cơ Hoa thản nhiên nói, trong lòng không có chút cảm giác nào. Ngược lại điều cô đang suy nghĩ chính là cô làm sao mở miệng xin được chút ít tiền boa đây?

Nhưng Chu Hữu Mai nghe xong lại có ý nghĩ khác, một cô gái tốt như vậy lại có hoàn cảnh thật đáng thương.

Ánh mắt tinh anh thản nhiên nhìn đứa con gái đang “miễn cưỡng vui cười” trước mặt, trong lòng cảm thấy thương tâm, không nịn được nắm lấy tay cô.

Qua một lúc lâu, dù trong lòng cảm thấy tiếc nuối vô cùng nhưng bà vẫn buông tay cô ra. Đôi tay mang đầy vết nhăn lấy từ trong túi ra tờ chi phiếu. Bà

cũng hy vọng có thể giúp đỡ chút ít cho cô gái nhỏ này.

Mà lúc này Xá Cờ hoa lại cảm thấy kinh hãi, sao ánh mắt bà nhìn cô như thế chứ? Chẳng lẽ bà nhận ra được cô đang nói dối? Không thể nào, nhưng ánh mắt kia thật dọa người khiến cô nổi da gà.

Vì lẽ đó, khi Chu Hữu Mai vừa buông tay cô ra thì Xá Cờ Hoa vội vã lui về phía sau một bước. Việc này không phải phạm pháp chứ hay là bà ta muốn báo cảnh sát?

Xá Cờ Hoa giật mình, cô lập tức hít thở sâu một hơi để cho mình bình tĩnh lại. Sau đó cô mở miệng nói, “Bà nội, cháu không lừa bà, cháu nói thật lòng chứ không dám nói dối.” Dù lúc này ai có đánh chết cô, cô cũng sẽ không thừa nhận.

Chu Hữu Mai nhìn thấy dáng vẻ của Xá Cờ Hoa như vậy thì càng tỏ vẻ thương mến, nói “Cháu ngoan, bà nội biết rồi, cháu đừng sợ. Tuy bà nội không giúp gì được nhưng cháu cũng nhận chút tiền này xem như lễ ra mắt của bà.”

Nói xong, bà chậm rãi móc ra tờ chi phiếu đưa cho cô. Sau đó bà cầm bút viết gì đó lên tờ giấy, “Vội lại, cháu hãy đưa địa chỉ này đến cho lãnh đạo nhóm thám tử, nói ngày mai anh ta đến đây nhé.”

Nói xong, bà đưa tờ chi phiếu và tờ giấy có ghi địa chỉ kia nhét vào tay Xá Cờ Hoa.

Tay Xá Cờ Hoa khẽ run lên, đôi mắt to trong veo như nước hồ thu đột nhiên mờ ảo, nhìn chăm chăm vào tấm chi phiếu đang cầm trong tay kia.

“Chuyện này...” Đầu ngón tay thon dài không nhận được run rẩy dữ dội hơn, đôi mắt to tròn nhìn vào tờ chi phiếu.

Năm mươi vạn sao? Toàn thân Xá Cờ hoa run lấy bầy, thậm chí có chút kích động. Cô thật sự không nằm mơ chứ?

Nhìn xem, cô cảm động đến nỗi sắp khóc. Cuối cùng việc một đứa trẻ phơi nắng suốt ngày đỏ cả da cũng kết thúc.

Mà lúc này, bên trong đại sảnh lộng lẫy, qua chiếc kính bằng pha lê trong suốt, có vài người đang đi về phía cổng, sau lưng họ lại có nhiều thuộc hạ, trong đó Huyền Vũ Thác Hàn xuất hiện như thủ lĩnh cấp cao, dẫn đầu bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 16: Hai người lại gặp nhau.

Editor: Heisall

Ôi trời! Đẹp trai quá!

Xá Cờ Hoa vừa đứng đối mặt với cửa, thấy người này đi tới, đáy lòng liền cảm thấy sợ hãi, đồng thời dâng lên cảm giác quen thuộc! Chỉ là rất nhanh sau đó cô liền ném cảm giác đó ra sau óc, bởi vì nếu như cô thật sự quen biết người có tiền như vậy, thì cô đã sớm hút sạch máu anh ta rồi (ý nói là hút sạch tiền của anh đó)!

Ngay cửa công ty, nhóm người mới vừa ra ngoài liền chia làm hai bên, đứng ngay ngắn.

“Chào lão phu nhân.” Ba mươi mấy nam nữ mặc tây trang cao cấp thẳng tắp, từng người một gật người 90 độ cùng hướng về phía Chu Hữu Mai ở phía cửa cung kính chào.

Có thể nói tập đoàn Huyền Vũ này có một nửa là do một tay lão phu nhân gây dựng nên, cho nên những người lãnh đạo cấp cao này đều không khỏi cảm thấy vừa bội phục vừa kính trọng đối với bà.

Thấy Chu Hữu Mai đứng dưới ánh mặt trời, Huyền Vũ Thác Hàn nhướn mày, vội vàng cầm cái ô trong tay Ôn Bá đi tới, quan tâm nói: “Bà nội, sao bà lại tới đây? Không phải thân thể bà không khỏe hay sao?” Đứng ở bên cạnh Chu Hữu Mai, bóng dáng cao lớn ngăn ánh mặt trời chiếu vào.

Mà cô gái đứng ở bên cạnh Chu Hữu Mai thì hoàn toàn bị xem nhẹ.

“Bà nội ư? Hừ, bà thấy trong mắt con đã sớm không có bà nội này rồi.”

Quá oai! Mới vừa rồi còn gương mặt còn rất hiền lành, trong chớp mắt đã trầm xuống, hoàn toàn không chừa cho ai đó chút mặt mũi nào.

“Làm sao có thể chứ, trong mắt và trong lòng con từ trong ra ngoài lúc nào cũng nghĩ đến bà nội mà, mới vừa rồi con còn bảo Húc hôm nay tan việc sớm một chút rồi cùng nhau trở về thăm bà đó! Sáng sớm hôm nay không phải có một cuộc họp quan trọng sao?”

Long Hạm Húc nghiêm chỉnh đứng ở bên cạnh, lập tức thức thời phụ họa vào: “Đúng vậy đó bà nội, mới vừa rồi lão đại còn rất bản khoắn lo lắng, áy náy rằng không có nhiều thời gian để chăm sóc cho bà! Không ngờ vừa nói như thế, bà nội đã tới rồi, bà và lão đại quả thực là tâm ý tương thông.”

“Thật sao? Bà thấy nó căn bản là ước gì bà đừng bao giờ tới đây thì có!”

Hừ, mấy cái thằng nhóc này cứ nghĩ bà không biết gì, nhưng bà cũng biết trong lòng bọn họ thật ra cũng thật sự coi bà như bà nội ruột, cho nên tới bây giờ, bà cũng không khách khí mà dạy dỗ!

“Bà nội nói gì vậy, chúng cháu vẫn luôn rất kính yêu bà nội mà, chúng cháu kính yêu bà còn không kịp nữa là! Bà thấy không, trông sao trông trắng cũng không bằng trông bà nội, lão đại và con đều rất vui mừng, đến cơm trưa cũng không ăn liền vội vàng chạy ra đây đón tiếp bà nội rồi còn gì.”

Ngay khi ánh mắt sắc bén kinh người của Chu Hữu Mai quét xuống, Long Hạm Húc nói xong thì mặt không đỏ hơi thở không gấp, thần linh oí, xin tha thứ cho tôi vô si lấc lư theo gió!

Rất nhiều thuốc hạ trộn to mắt kinh ngạc, Huyền Vũ Thác Hàn mỉm cười giang cánh tay dài thân mật ôm lấy bả vai của Chu Hữu Mai, giống như dụ dỗ người tình nhỏ, dịu dàng nói: “Mới vừa rồi nghe Ôn Bá nói, bà nội còn chưa ăn cơm trưa, như vậy sao được, bà đói bụng không phải sẽ làm cho cháu nội đau lòng sao? Con đã bảo thư ký đi mua cho bà món bánh đậu xanh và canh ngô mà bà thích ăn nhất rồi! Chúng ta đi vào ăn một chút có được hay không?”

Đúng là hù dọa người khác mà! Sao hai vị lão đại này vừa nhìn thấy lão phu nhân thì liền thay đổi bộ dạng cơ chứ? Thật là xấu hổ!

Sắc mặt Chu Hữu Mai vẫn còn rất nghiêm trang, tức giận nói: “Không ăn, dù sao bà lão như bà cũng làm cho con cảm thấy phiền! Còn ăn cái gì, đói chết cũng được.”

Không thể cứ luôn bị nó dễ dàng như vậy được, nếu không thì không biết chắc trai đến khi nào mới có tung tích, chỉ là, lúc này khỏe miệng của bà lại bắt gặp lạng lẽ giương lên một đường cong.

“Sao bà nội có thể nói như vậy, chẳng lẽ cháu thương yêu bà, mà bà nội lại không có chút cảm giác nào sao? Thì ra là bà nội nghĩ cháu trai của mình như vậy.” Nhất thời Huyền Vũ Thác Hàn giống như bị cái gì đã kích, khuôn mặt mới vừa tươi cười đã chuyển thành uất ức! Anh ta thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh rồi.

Lần này Chu Hữu Mai cũng không nhượng bộ anh, đẩy tay anh ra: “Bà có thể nghĩ như thế nào! Hiện tại con cũng đã dọn ra ngoài ở, không phải là con ghét bỏ bà già này dài dòng thì là cái gì?”

“Làm sao mà con bỏ được bà nội chứ, đây không phải là vì công việc sao? Hơn nữa cũng không phải là con không trở về nhà ở, chờ đến khi con hết bận, con liền về nhà chăm sóc cho bà thật tốt không được sao!”

Chờ nó hết bận thì hai chân cũng đi hết rồi, trở về chăm sóc cái quý á, cái bà cần chính là được ôm chắc trai. . . . .

Ôe! Sao một người đàn ông mà lại lộ ra vẻ mặt giống như con dâu nhỏ vậy? Thật là ghê tởm, Xá Cơ Hoa đứng bên lạnh buồn nôn đến run rẩy! Bây giờ thì nhìn không nổi nữa, vội vàng cất chi phiếu và địa chỉ vào, dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, rồi phui mông một cái, tự nhiên xoay người rồi đi.

Nhìn người thật sự không thể nhìn bề ngoài!

Nhưng ngay lúc cô vừa xoay người, thì Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên cau lông mày lại, bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn Xá Cơ Hoa vừa xoay người đi, ở trong đầu chợt lóe lên dáng vẻ rất quen thuộc!

“Đứng lại!” Đột nhiên quát lên một câu khiến người khác không thể chống cự, nhất thời dẫn tới sự chú ý của tất cả mọi người.

Đứng lại? Không phải anh ta đang gọi cô đó chứ? Xá Cơ Hoa hơi dừng lại một giây sau, không cho là đúng, vừa nghĩ tới trong túi này giấy bạc trắng lóa, thì bước chân của cô tựa như bay lên, vui vẻ ngâm nga một bài hát rồi bước nhanh đi, hoàn toàn không chú ý đến phía sau lưng có một ánh mắt rất sắc bén đang quan sát mình.

Đám thuốc hạ trộn tròn mắt, lại có người phụ nữ dám không nhìn lão đại của bọn họ như thế sao, thật là không biết điều!

Huyền Vũ Thác Hàn nghi ngờ nheo mắt lại, bóng lưng này! Có thể nào? Trong đầu thoáng qua cô gái phách lối đêm hôm đó, đáy mắt thoáng qua một tia ác độc! Nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào.

Mà Chu Hữu Mai nhìn theo tầm mắt của anh, là cô bé vừa rồi, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hạ xuống! Làm bộ nghi ngờ hỏi: “Sao thế? Chẳng lẽ con biết cô bé?”

Nếu như cô ấy thật sự là cô gái đêm đó, vậy bọn họ đâu chỉ biết nhau, nhưng trong lòng chỉ hơi nghi ngờ mà thôi, cho nên cũng không muốn ngăn cô lại.

“Không biết!” Trong chớp mắt, Huyền Vũ Thác Hàn đã khôi phục lại nụ cười nhạt vừa rồi, lúc này ánh mắt ôn hòa nho nhã, cùng với ánh mắt sắc bén kinh người vừa rồi tạo thành hai thái cực đối lập nhau!

“Ồ. . . . .” Kéo dài giọng nói, tên nhóc này thật sự coi bà là người già mất mồm rồi sao, đột nhiên đáy mắt Chu Hữu Mai thoáng qua một vẻ quý dị.

Vừa đi vào trong công ty vừa thở dài nói: “Con dọn ra ngoài ở, bà nội cũng không cần, nhưng bà nội không yên lòng nhất chính con có thể tự chăm sóc tốt cho mình được không, tối nay bà nói chị Liễu mang theo mấy người nữa giúp việc đến chỗ ở của con, có chị Liễu ở đây, bà nội cũng yên tâm một chút, có được không?”

Huyền Vũ Thác Hàn vừa đỡ bà đi vào bên trong vừa lên tiếng: “Không cần đâu, không có chị Liễu ở bên cạnh bà nội, con cũng không yên tâm.” Sau lưng còn đi theo một đoàn lãnh đạo cao cấp của công ty!

Long Hàm Húc đi phía sau cùng, tận lực làm {người trong suốt}, âm thầm chắc lưỡi hít hà, lão đại giỏi lắm! Cố gắng thêm chút nữa giải quyết cho xong “lão phạt gia”, cố gắng lên!

“Nếu vậy, thì giữ lại mấy người nữ giúp việc mà bà nội chọn cho con, như vậy thì mỗi ngày bà nội mới không cần phải lo lắng việc con không có ai chăm sóc chuyện ăn uống hàng ngày!”

“Bà nội, Tiêu Vân Các là khi cháu còn nhỏ ông nội cho cháu, Tiêu Vân Các vẫn luôn có quần gia Phúc trông nom! Huống chi còn có thím Lưu ở đây, bà nội cứ yên tâm đi!”

Bà nội nghĩ như thế nào sao anh có thể không biết được chứ, anh chính là muốn được tình tảo nên mới đến Tiêu Vân Các ở!

“Chuyện này không giống nhau, bác Phúc và thím Lưu thì bà có thể yên tâm, nhưng từ nhỏ con đã thích sạch sẽ, coi như thím Lưu có thể làm, nhưng cũng không thể quét dọn cả Tiêu Vân Các được có phải hay không? Bà nội biết con đang nghĩ cái gì! Lần này con có thể yên tâm, thế nhưng con đưa tất cả những cô gái kia trở về, bà nội cũng không thể không biết mắc cỡ mà đón những người đã đưa đến bên này cho con quay về được! Như vậy đi, bà nội liền chọn ra một người có khả năng nhất . . . . .”

Sau khi giải quyết xong bà nội, Huyền Vũ Thác Hàn trở lại phòng làm việc, sắc mặt nghiêm khắc tối tăm tiếp một cú điện thoại: “Người đã tra ra được chưa?”

“Đã có đầu mối, trước mắt vận dụng năng lực của cảnh sát thành phố A, đã triển khai tìm kiếm khắp thành phố.”

“Nhanh chóng tìm ra người cho tôi.” Ánh mắt thâm thúy của Huyền Vũ Thác Hàn thoáng qua chút sương mù, sau khi nhìn thấy bóng dáng ấy, thì bóng dáng đêm đó luôn chòng lên bóng dáng này!

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17: Ý nhiều hiếp ít?

Tại một tòa nhà cũ kỹ nằm trong khu vực dân nghèo. Trước cánh cửa gỗ cũ kỹ của một căn hộ tồi tàn ở tầng năm, có treo một tấm bảng hiệu ghi dòng chữ “Trụ sở Công ty thám tử Hoa Vũ”

Nhìn bên ngoài căn phòng này thật là cũ kỹ, nhưng khi bước qua cánh cửa, nhìn thấy không gian bên trong được chỉnh trang, ngược lại, đã làm cho người ta cảm thấy hết sức vui mừng. Tất cả mọi dấu vết mà thời gian đã in lại ở nơi này đều đã được xóa bỏ, từ khung cửa cho đến vách tường, bất cứ nơi nào cũng được lớp nước sơn màu hồng bao phủ ánh lên sáng sủa! Còn có hai lẵng hoa màu lam ngày khai trương bày ở cửa ra vào, qua một thời gian tuy nhìn đã có vẻ hơi bị héo đi, nhưng dù sao vẫn có thể sử dụng được thêm một thời gian nữa, không cần phải mua hoa khác thay thế!

Đột nhiên, từ trong phòng có một tiếng thét vang lên, âm thanh tiếng kêu lớn đến độ làm cho người ta phải kinh hãi! Tường chừng như tấm bảng hiệu vô cùng kiên cố kia cũng lập tức trở nên lung lay, run rẩy như sắp sửa rơi xuống, lớp bụi bám trên trần lâu ngày cũng rung lên rơi xuống lả tả!

“Cái gì!” Hạ Tinh Vũ trừng lớn mắt, từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên một cái cực kỳ mạnh mẽ, giống như một con gió lốc vọt lao tới chỗ kia: “Cậu nói cậu nhận được một đơn đặt hàng lớn sao? Có thật không? Ở nơi nào vậy?” Hôm nay mới là ngày đầu tiên sau khai trương, vậy mà đã nhận được đơn đặt hàng rồi, điều này làm sao có thể không khiến cô bị kích động đến mức bị nhảy dựng lên như vậy được chứ!

Trong phòng khách nhỏ hẹp, có kê hai chiếc bàn làm việc, trên giá sách cũng bày đầy một loạt tài liệu sách vở nhìn cũng có chút rất ra dáng!

Xá Cơ Hoa ngồi trên chiếc ghế sofa duy nhất được bày đặt trong phòng, hé nở một nụ cười mê hoặc, bàn tay cầm tờ chi phiếu giơ lên: “Thấy không, tiền boia tờ đã thu vào tay rồi, năm vạn cơ đấy! Cậu nói xem, như thế này có phải là đơn hàng lớn chưa hả?”

Hạ Tinh Vũ lập tức đi qua cầm lấy chi phiếu trong tay Xá Cơ Hoa, sau khi nhìn thấy phía đằng sau có tới bốn số không, lập tức mở to mắt, cảm giác có chút gì đó không thể tin nổi, kêu lên “A Cơ à, có phải là cậu đi cướp ngân hàng không vậy? Xin cậu đó, ngàn vạn lần xin cậu đừng có làm chuyện điên rồ này, đây chính là việc phạm pháp, phải ngồi tù đó!”

Nghe Hạ Tinh Vũ nói như vậy, khoe miệng Xá Cờ Hoa co rút lại, đưa tay ra, một phát rút tờ chi phiếu lại nghe “soạt” một cái, đứng dậy đập cho Hạ Tinh Vũ một cái: “Cậu nói bấy bọ cái gì đó! Xá Cờ Hoa tở đây, mà lại là hạng người như vậy hay sao? Tở đường đường là một người dân cực kỳ lương thiện đó, vậy mà cậu lại nghĩ tở đi làm mấy chuyện phạm pháp đó hay sao?”

Một người dân cực kỳ lương thiện sao? Hừm, phát buồn nôn lên được! Xá Cờ Hoa cô nếu quả thực một người dân cực kỳ lương thiện, thì chắc chắn khắp thiên hạ này sẽ không có người xấu nữa rồi!

Hạ Tinh Vũ vuốt vuốt chỗ đầu bị Xá Cờ Hoa đập, trừng mắt bất mãn nhìn lại Xá Cờ Hoa, nói: “Thì vốn dĩ cậu là như vậy mà, năm vạn khối tiền bo a cơ đấy, làm sao có thể tin được chứ, nếu như không phải cậu đã đi cướp được, thì đúng là cậu đã mở ngân phiếu không để lừa giỡn mọi người!”

“A, đúng vậy đó. Một khi tở đã nắm được tờ chi phiếu trong tay, trước hết tở phải đi đến ngân hàng để nhờ kiểm tra trước đã, đây chính là tờ chi phiếu thật đó!” Xá Cờ Hoa cười ha hả, xem tờ chi phiếu tựa như bảo bối cất đi rất cẩn thận, sau đó cũng không quên ngẩng đầu nói rõ: “À mà khoản tiền bo a này cũng không phải bỏ vào sung công đâu đấy, cậu cũng đừng có mơ tưởng gì về khoản tiền bo a này của tở nhé!”

Hạ Tinh Vũ liếc mắt, ai là người tài giỏi có thể móc được một chút gì đó gọi là tốt đẹp từ cái con người vốn nổi danh là nữ vương keo kiệt kia đây? Nhìn bộ dạng đầy vẻ căng thẳng của Xá Cờ Hoa, Hạ Tinh Vũ lập tức thấy tức giận nói lại: “Biết rồi, ai mà thêm cái tiền bo a của cậu chứ, cậu mau chuyển lại địa chỉ của khách cho tở, hiện tại tở cũng muốn chuẩn bị trước một chút, tránh để cho con vịt béo đã tới tay mình rồi mà còn bay mất.”

“Cái này chính là một con dê béo lớn đó! Ngày mai khi cậu đi thương thảo giá tiền với bà ta, nhưng cậu nhớ rõ là phải nói tăng giá tiền lên thêm mười lần nữa nhé, phải kiên quyết đòi bà ta một giá cao thật cao nhé!” Vừa đưa tờ giấy cho Hạ Tinh Vũ, đồng thời Xá Cờ Hoa vẫn không quên nhắc nhở cô, chuyện này vốn có liên quan đến vấn đề tiền lương của cô sẽ được bao nhiêu đó.

“Được rồi!”

Hạ Tinh Vũ cất địa chỉ của khách hàng thật cảm thấy, sau đó quay đầu cười hi hi với Xá Cờ Hoa nói một câu: “Vậy thì bữa ăn tối, bữa ăn khuya hôm nay cậu bao hết nhé. Bữa tối tở muốn ăn món thịt bò bít tết có nước sốt ở quán bên kia ngã tư đường, còn ăn khuya ở quán đồ nướng bên Thành Đông nhé!” Nói xong, cô đi trở về chỗ ngồi của mình với vẻ rất ưu nhã!

Quá ghê tởm! Lại còn dám mở miệng nói không thèm có quan tâm gì đến khoản bo a kia của cô nữa chứ! Ở ngã tư đường bên kia chính là một nhà hàng cao cấp, một phần thịt bò bít tết thôi cũng đã phải đến hơn mấy trăm đồng rồi. Nhà hàng nướng ở Thành Đông chẳng phải là nơi có vị trí địa lý thật lý tưởng đó sao! Nhưng có điều, món ăn ở đây giá tiền còn đắt hơn gấp bội lần ở bên Thành Tây nữa. Cái này rõ ràng chẳng phải là hút máu cô hay sao!

Khoe mắt của Xá Cờ Hoa lập tức như bị rút gân, cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Muốn ăn thịt bò bít tết để tở làm cho cậu ăn! Còn quán thịt nướng ở Thành Đông ấy hả, cậu đừng có mơ tưởng nhé. Cậu có muốn ăn ở Thành Tây hay không, nếu không muốn thì cứ việc tự mình bỏ tiền của mình ra mà ăn.”

“Đương nhiên là tở muốn rồi, cậu nhớ rõ là mua cho tở hai phần nhé!”

“Hai phần hả? Cậu có phải là loại người tham ăn không đấy hả? Không thể nào ăn hết nhiều như vậy được đâu, đừng mong tở đây lãng phí!” Đúng là quỷ hút máu người mà, nhất định đây là quỷ hút máu người không sai!

“Ai bảo là tở ăn hết, một phần nữa là tở để dành cho con mèo trắng nhỏ mà tở vừa mới mang về nuôi thôi!”

“Vậy sao! Cậu cứ việc bỏ tiền ra mà mua!”

.....

Đêm nay trăng sáng khác hẳn những ngày thường, ánh trăng chiếu xuống sáng ngời đến lạ thường. Dưới màn đêm tối đen, ánh trăng phảng phất như dát lên trên mặt đất một lớp bạc mỏng.

Cũng dưới bầu trời đêm đó, lúc này có một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đang lặng lẽ bước đi ở trên đường. Dưới ánh đèn đường, chiếc bóng của cô bị kéo thành một vệt thật dài.

“Tang tang...ý a... tang, tang tang...ý a... tang tang... keng...” Một tiếng sênh gõ không đúng theo nhịp của tiếng ngâm nga đột nhiên vang lên trong bầu không khí ban đêm yên tĩnh.

Lúc này trời đã tang tắng sáng! Trên đường phố cũng đã không còn có mấy người đi lại nữa, chỉ thấy Xá Cờ Hoa đang đi bộ rờn rã ở dưới ánh đèn đường. Hai tay trái phải của cô đều đang bận xách hai chiếc túi lớn đựng đồ nướng để ăn khuya, chân bước nhanh nhẹn đi qua mấy cái ngã tư để về đến khu nhà trọ.

Mà tiếng hát ngâm nga hừ là không ngừng vọng ra từ trong miệng kia, cũng có thể thấy được đêm nay tâm tình của mỗi nữ kia dường như có vẻ không tồi.

Đêm nay Xá Cờ Hoa đi đến Thành Tây để mua đồ nướng, cô không ngờ rằng tối hôm nay là ngày cuối cùng những hàng quán ở ngã tư Thành Tây này đều phải di dời. Do đó tất cả các đồ nướng ở đây đều được bán ra với một giá khá thấp, nhìn cũng biết, khối lượng đồ để trong hai chiếc túi lớn mà cô đang xách trên tay đây, lúc trước cũng phải mua mất hơn hai trăm đồng, nhưng bây giờ chỉ mua với giá có hai mươi mấy khối! Điều này mà không làm cho mỗi nữ Xá Cờ Hoa thấy cao hứng được sao, đến nỗi cô còn có thể cất tiếng hát vang vui vẻ là khác!

Nhưng mà, nỗi sung sướng và sự yên lặng kia, cũng rất nhanh chóng đã bị tiếng động của một trận va chạm đánh nhau kia phá vỡ!

Ở khu đất nằm ở phía chếch với ngã tư bên này nhìn ra xung quanh thấy hình như vắng vẻ hơn, cho nên bình thường những người cảnh sát tuần tra cũng không hay đến đó. Dần dà, do khu này không có người giám sát nên đã trở nên hỗn tạp. Trên đường phố của khu này thỉnh thoảng lại thấy diễn ra cảnh đánh nhau, chém giết nhau rất bình thường.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, những người dân ở vùng lân cận đã sớm trở thành chai lì. Chỉ cần không có chuyện gì gây nguy hiểm cho sự an toàn của bản thân, tất cả mọi người coi như có nhìn thấy cũng không ngăn chặn. Trên tay đang xách nặng hai túi đồ nướng, miệng Xá Cơ Hoa còn đang không ngừng “tình tang hừ là...” liền lập tức ngừng lại, cô hồ nghi quay đầu lại, nhìn về phía nơi có những tiếng động đang phát ra kia!

Ánh trăng sáng như bạc chiếu rọi ở trên mặt đất, chỉ thấy nơi con đường không có ánh đèn kia, hai mươi mấy người trong tay đang cầm gậy gỗ còn sắt đang vây quanh tấn công một người đàn ông mặc tây trang màu đen! Tuy người đàn ông kia thân thủ cũng không tệ, thế nhưng hai tay không cũng khó mà địch nổi bốn người, huống chi đôi phương lại còn cả đám người trong tay người nào cũng cầm vũ khí thể kia!

Không đến một hồi, rõ ràng người đàn ông kia đã rơi vào thế hạ phong!

“Wow, đánh không nổi rồi! Hóa ra là ý thế đông để ức hiếp ít người sao?”

Lúc này đột nhiên có một tiếng nói cất lên, lập tức làm cho hai mươi mấy người đang hung mãnh vùng gậy gỗ đập xuống người đàn ông kia đều dừng lại.

Chỉ thấy những người kia sau khi dừng lại, ngay lập tức hai mươi mấy ánh mắt đầy hung ác cùng đồng thời nhìn chằm chằm vào trên người Xá Cơ Hoa, chẳng biết đã đứng ở bên cạnh từ lúc nào.

Trước mắt cô lúc này là nguyên một đám người nhìn đáng sợ rất lưu manh, trên người chúng như tản ra hơi thở lưu manh, mang theo một luồng khí như muốn dọa dẫm “tao là phân tử bất lương đây”. Tất cả đám người đều mang bộ dạng như “hung thần ác sát”, nếu như đối với một người bình thường khác, chắc đã sớm bị khủng bố, dọa sợ đến mức chân tay mềm nhũn rồi rồi.

Tên lưu manh cầm đầu trên cổ đeo một chiếc dây chuyền vàng nhìn rất tầm thường, quay đầu lại vừa nhìn thấy Xá Cơ Hoa, vẻ mặt hung ác tay cầm cây gậy gỗ chĩa về phía cô quát! “Mày là ai vậy hả? Vừa rồi, mày vừa mới nói cái gì đó? Có phải là đã chán sống rồi không hả?”

Người đàn ông đang bị đám người vây chặt vào giữa kia, sức lực dưới chân cũng đã có chút suy yếu đi rồi, sắc mặt đã tái nhợt, hơi thở đã trừ nên hơi bị hỗn hển, khi nghe thấy tiếng nói ở đằng kia vang lên, cũng khẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía đó!

Xá Cơ Hoa khoe miệng cười cười, ngược đôi mắt to của mình lên chớp chớp, hai tay lên hai chiếc túi lớn trong đó đựng đồ ăn khuya, vội lắc lắc đầu, nói: “Không nói gì, không nói gì, tôi chỉ là người đi mua đồ ăn khuya đi ngang qua đây thôi. Xin mời các người tiếp tục, cứ tiếp tục đi, cứ coi như tôi đây không hề tồn tại là tốt rồi.”

Khoe mắt cô hơi quét qua người đàn ông đang bị vây ở trong trung tâm, bộ dạng chật vật không chịu nổi. Khoe miệng, cái mũi đều có vết máu chảy ra, một bên gò má dường như đã bị một cây gậy gỗ đập trúng rất mạnh, bị sưng đỏ giống như một cái đầu heo vậy. Nhưng mà nhìn bộ dạng gương mặt ở phía bên kia vẫn có thể thấy được vẻ tuấn tú của ông ta, ngay cả bộ quần áo mặc trên người cũng không tồi, chỉ có điều đã hơi bị nhàu nhĩ, xộc xệch một chút.

Xá Cơ Hoa ha ha cười nói xong, liền đi về phía bên kia. Bọn lưu manh đánh người kia thấy sự thế cũng không có chuyện gì là tốt rồi, liền lập tức bỏ qua chuyện này. Xá Cơ Hoa cũng không có hứng thú tự tìm phiền toái, nhất là chính cô cũng cảm thấy không muốn để bản thân mình bị dây dưa với loại người không chút lương thiện....

Nhưng cô vừa mới quay người lại, đã lại nghe thấy phía sau lưng mình lại vang lên tiếng đánh nhau lần nữa, sau đó tiếng nói đầy vẻ hung dữ của gã lưu manh cầm đầu lúc này lại vang lên: “Gọi điện thoại cho đàn em của mày bàn giao lại khu đất phía tây đi, bằng không qua đêm nay chúng tao sẽ làm cho mày dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không cứu nổi số mệnh của mày đâu.”

Tiền?!! Chỉ thấy Xá Cơ Hoa vừa mới đi không đến vài bước, bước chân còn đang vội rào bước lập tức liền dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18: Giao ra thứ đáng giá

Editor: Puck

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng người đàn ông quỳ một chân trên đất hừ ra! Bị gây sát nện tạm thời quỳ trên đất không đứng dậy được!

Lông mi lạnh lùng bị tóc trên trán che lấp run lên, đột nhiên không cảnh cáo ngẩng đầu lên, cặp mắt màu đỏ như máu kia giống như được truyền giết chóc sang, giống như ma quỷ lấy mạng, làm cho người ta sờn cả tóc gáy, “Tội mày cũng xứng muốn mạng của tao?”

Ánh mắt sát khí chống lại kia, khiến đáy lòng lưu manh đối diện trực tiếp với anh run lên sợ hãi, bước chân không tự chủ lui về sau một bước, đây là phản ứng sợ hãi vô thức trong tiềm thức con người khi đối mặt với người mạnh hơn.

Sắc mặt lưu manh cảm đầu khế biến thành dữ tợn, âm thầm sinh ra ác độc mạnh mẽ, đi lên phía trước vung một cái tát lên khuôn mặt sưng như đầu heo của người đàn ông, giọng khàn khàn oai vệ quát lên trước đám đàn em.

“Hừ, không xứng? Mày TM không phải chỉ là một đường chủ của một bang hội nho nhỏ Minh Cát sao, mày cho rằng mày là lão đại Minh Hạo Thiên của hội Minh Cát sao! Tao nhỏ vào! Ở trên địa bàn bang Thiên Sát chúng ta, giết người thì thế nào? A, coi như là lão đại Minh Hạo Thiên của mày nhìn thấy chúng tao, vậy cũng phải nhường nhịn ba phần, mày là thứ gì, còn dám trừng chúng tao, có tin tao móc tròng mắt mày ra không.” Nói xong lại vung một cái tát tới.

Khóe miệng Minh Hạo Thiên tràn ra một vòng đường cong khát máu, tròng mắt đen rét lạnh, giờ tay lên chặn đứng tay vung xuống, âm thầm xiết chặt lực tay, một tiếng răng rắc thanh thủy vang lên.

“A!” Lưu manh hung ác kia mới vừa rồi còn phách lối, lập tức kêu lên thảm thiết, mắt thấy, tay bị gãy thành hình dáng khác thường!

Minh Hạo Thiên một phát hất tay hất ta ra, thông thả đứng lên từ trên mặt đất, lúc này toàn thân phát ra sát khí mù mịt, giống như đi từ trong địa ngục ra, khiến cho hai mươi mấy người vừa rồi còn về hung thần ác sát, trên mặt lập tức hiện lên sợ hãi, toàn bộ lui lại một bước theo bản năng!

“Này, chết tiệt! Tội mày TM còn thất thân cái gì vậy, đều đánh mạnh cho tao, đánh gãy hai tay hai chân nó cho tao! Móc mắt nó ra.” Lưu manh bị gãy tay, sắc mặt trắng bệch nhăn nhó giận dữ hét!

Bị mất mặt lớn như vậy trước mặt đàn em, nếu cứ như vậy bỏ qua cho hắn ta, anh còn có mặt mũi gì xen vào trên đường? Một tay khác vì thẹn mà hóa thành giận cầm lấy gậy sắt vung đến!

Dưới đèn đường mờ nhạt, tròng mắt đen với sát khí lạnh lùng nhui lại, thân hình lóe lên, trở tay túm lấy gậy sắt trong tay hắn, nghiêng người đưa tay đập vào lưng hắn, trong một tiếng ục, người nọ chặt vật nằm sấp xuống đất! Một cước đá hắn ra xa ngoài năm bước.

“Lão đại... Các anh em, cùng tiến lên, báo thù cho lão đại!”

Những đàn em kia coi như cũng nghĩa khí, thấy lão đại của mình bị đánh đến nằm sấp xuống đất, lập tức bắt chước sợ hãi, nguyên một đám nhào tới!

Thế lực của Minh Hạo Thiên vốn hao tổn không ít, một chọi mười anh còn có thể miễn cưỡng được, nhưng hai mươi mấy người vây đánh, không lâu sau anh cũng cảm thấy thế lực ăn không tiêu, trên người đã trúng không ít gậy.

Lúc này lưu manh cảm đầu đứng dậy từ dưới đất, mặt dữ tợn hung ác quát lên, “Đánh, đánh mạnh cho tao, ai có thể đánh gãy tay chân nó, tao TM mời kẻ đó đi nhà hàng cao cấp thoải mái một lần!”

Lời này của anh vừa rơi xuống, hai mươi mấy người vây đánh Minh Hạo Thiên lập tức giống như cắn thuốc lác, từng người một xuống tay càng độc ác hơn.

“Cạch bộp...” Gậy sắt Minh Hạo Thiên cầm bị một gậy sắt hung hăng đánh rớt, cánh tay bị trúng một kích nặng nề! Xương tay âm hưởng vang lên một tiếng “Crắc”, ngay sau đó chân cũng bị hung hăng đá một cước quỳ trên mặt đất.

“A!” Sắc mặt Minh Hạo Thiên tối sầm lại, mồ hôi lạnh chảy ra kêu lên một tiếng đau đớn, ngược mắt, thoáng nhìn gậy sắt từ ba phía, đồng thời đập lên đầu anh, bốn phía đã không biết là gậy sắt hay gậy gỗ, toàn bộ công kích về phía tứ chi của anh.

Phản bội? A! Không ngờ Minh Hạo Thiên anh sẽ có ngày thuyền lật trong mương.

Trong mắt bắn ra khát máu lạnh lùng, nâng một tay không gãy lên bảo vệ đầu, cả người ẩn chứa sức lực bộc phát, đang định ra sức giết ra, sau lưng có một người lao ra, công kích trên đỉnh đầu không đánh xuống, ngược lại vang lên tiếng “Keng keng” sắt va sắt.

Minh Hạo Thiên quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người tới, lạnh lùng trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Xá Cơ Hoa một tay giờ lên hai túi đồ ăn khuya lớn, một tay siết chặt lấy gậy sắt nhặt được trên đất, chẳng biết chen vào đám người từ lúc nào, trong giây phút nguy hiểm đó, ra một tay, đỡ ba lực đang hăng hái đánh lên đỉnh đầu anh.

Tay giờ gậy sắt lên quơ quanh người, một cước đá bay những người còn định đến chào hỏi trên người Minh Hạo Thiên, khí thế của Xá Cơ Hoa như một đại vương trên núi, nhảy vào giữa hai mươi mấy người, hét lớn một tiếng, “Ngừng... Mọi người ngừng trước một chút! Muốn đánh cũng chờ một chút rồi đánh.”

Những người này là người nào chứ, thật sự không có chút tổ chất nào, đánh hòng kẻ có tiền này của cô thì làm sao!

Những tên lưu manh kia không giờ đang đánh giết đột nhiên nhảy ra một Trình Giảo Kim, lại vừa vặn là cô gái kia, nguyên một đám sắc mặt khó coi giống như bị gì.

“Cô rốt cuộc là ai, lại dám nhúng tay vào chuyện của bang Thiên Sát chúng tôi, quả thật là chán sống, cùng đánh cho tao!” Giọng nói hung ác kia vừa rơi xuống, hai mươi mấy người cầm gậy hung tợn định nhào lên quần đấu lẫn nữa.

“Đợi một chút!” Xá Cơ Hoa vội vàng phát tay nói, “Tôi chỉ là người qua đường, mấy người đều là đàn ông to lớn, còn định ức hiếp phụ nữ là tôi sao? Mấy người chờ một chút, một chút là được rồi!”

Nói xong, cũng không để ý tới những người kia định thế nào, ngồi xổm xuống nhìn Minh Hạo Thiên trước mặt, mắt to lóe sáng nhìn chăm chăm hỏi anh: “Này, anh rất có tiền sao?”

Mắt lạnh của Minh Hạo Thiên quét qua cô, hé miệng cũng không mở miệng trả lời, chỉ bằng thân phận của anh, đâu chỉ có tiền!

Xá Cơ Hoa coi như không thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh bắn tới, cười cười nhìn túi trên quần áo anh nói, “Trên người anh có bao nhiêu tiền mặt? Giao cho tôi, tôi cứu anh ra ngoài, thế nào?” Hình như đồ mặc trên người anh ta là hàng hiệu rất đắt tiền, xa hoa, như vậy trên người anh ta nên có rất nhiều tiền rồi?

Vừa nghĩ đến điểm này, trong lòng Xá Cơ Hoa kích động đến cuồng loạn, hai mắt sáng lên!

“Không tiền!”

Lại không nghĩ đến trong miệng anh thốt ra hai chữ như vậy, giống như một chậu băng đổ xuống đầu cô! Khóe miệng Xá Cơ Hoa rụt rụt, chưa từ bỏ ý định, “Vậy chi phiếu?” Viết chi phiếu cũng được.

“Không có!”

Xá Cơ Hoa hít một hơi thật sâu, khóe mắt rút gân trên mặt cười căng thẳng, hết sức không phát ra tiếng nghiến răng hỏi, “Vậy anh có chi phiếu chứ?” Đến lúc đó lấy tiền cho cô cũng như vậy!

Minh Hạo Thiên nhìn vẻ mặt tham tiền của cô, không biết trong con ngươi đen thâm thúy suy nghĩ cái gì, chỉ có điều môi mỏng vừa động, lại là hai chữ thế này, “Không có.”

Thân là thủ lĩnh quyền uy nhất trong hội Minh Cát, những thứ đó đều do tay chân xử lý, trên người anh không có những thứ đó cũng không phải lạ.

“Không?” Khóe miệng Xá Cơ Hoa co rút mãnh liệt, không nhịn được lớn giọng, “Nhìn anh mặc đồ chỉnh tề như vậy, thế trên người anh dù sao cũng có chút gì đáng giá chứ? Đồng hồ đeo tay nổi tiếng, điện thoại di động, dây chuyền cái gì cũng có thể!” Bận rộn một đêm, đừng nói cho cô rằng con dê béo này thật ra là con dê giả nha.

Rất rõ ràng, nhìn cổ tay trống trơn của anh, Xá Cơ Hoa lười chờ anh trả lời, mạnh mẽ đứng dậy từ trên đất, không nhịn được phát tay nói với hai mươi mấy người rõ ràng bị hành động của cô sợ đến ngất người, “Được rồi được rồi, các người tiếp tục đánh, coi như tôi chưa từng tới.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 19: Đàn ông chính là không khen được

Editor: trang bubble ^^

Người sao mà! Trên người đến cả chút mỡ cũng không có, hoàn toàn là lãng phí thể lực của cô, còn có cái đó... cái gì... What, mới vừa kêu là chữ ‘tiền’ làm cái rắm á? Không công hại cô kích động vui mừng như vậy!

Xá Cơ Hoa bực mình mang theo ăn khuya, giận lướt mắt qua Ngụy Dương trên đất, về mặt thú vị hoặc xoay người định đi.

Đèn đường mờ vàng, mấy chục người cứ ngây ngốc nhìn như vậy sau khi người phụ nữ này đột nhiên đứng dậy, bộ dáng khí thế như nữ đại vương quát lên, nhất thời quên mất phản ứng!

Cho đến sau khi Xá Cơ Hoa đang đưa lác lư đi qua từ trước mắt bọn họ, tên lưu manh cảm đầu bị gãy tay đó mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

Ở địa bàn của mình mà lại bị người nắm mũi dẫn đi như vậy, về mặt tên lưu manh cảm đầu nhất thời khó coi, hung ác quát lên “Thứ không biết chết sống ở đâu đến đây, lại dám phá rối đến trên đầu chúng tao, tối nay không dạy cho mày một bài học, mày thật sự coi Bang Thiên Sát chúng tao là dễ lừa gạt.” Tay không bị gãy vẩy bốn tên dưới quyền bên cạnh bắt người!

Xá Cơ Hoa vốn là tâm tình đã khó chịu, hiện nay đột nhiên bị người ngăn cản đường đi, mắt to nhất thời nhắm lại, khó chịu quay đầu lại nhìn chăm chăm lưu manh bị ôi này, chỉ vào mũi hần cũng quát lên theo;

“Mày XX hung cái gì mà hung? Còn cản đường tao? Hừ, mày cho rằng tao thích khuấy chuyển nước dơ này của mày à? Cũng không phải là ăn no rừng mỡ, đây cũng còn không phải bởi vì miệng mày dơ tiện, nói gì tiền tiền tiền, chẳng lẽ mày không biết nói chữ ‘tiền’ là khiến người ta phạm tội sao? Thế

nào? Hiện tại mày người ác cáo trạng trước, lừa gạt tao là muốn bắt tao đến xanh mét phải hay không?”

Lúc này bị đũa con gái chỉ vào lỗ mũi mắng ở trước mặt rất nhiều anh em, trong khoảng thời gian ngắn về mặt tên lưu manh cầm đầu kia khỏi phải nói có bao nhiêu khó coi, giận đến mặt hần cũng tím rồi, “Mày. . . . .”

Hần mới vừa mở miệng, Xá Cơ Hoa đã đi lên trước một bước, đang lúc mọi người sững sờ, một cái tát liền vỗ vào sau ót tên lưu manh cầm đầu kia, ở giữa đám người cũng tức giận, dùng ngón tay hung ác chọt thẳng trán của hắn!

“Mày cái gì mày! Lại nói, tao còn chưa tìm mày tính sổ đấy, mày nói một chút đi, người lớn lên vốn là hèn hạ, lúc này còn thỉnh thoảng lại vịn vẹo gương mặt ánh mắt nhìn chằm chằm, muốn hù dọa ai vậy? Đáng ghét hơn chính là mày kêu la cá P với tao à, mày cho rằng mày là ai đấy? Mr Bean sao? Tao thấy nhiều nhất mày chỉ là một ông chú bỉ ổi, tỏ vẻ cái gì, mày còn dám trừng mắt ở trước mặt ta, có tin tao móc hai tròng mắt của mày ra làm bóng đập hay không? Mày. . . . .”

Xá Cơ Hoa càng chọt lại càng thuận tay, càng mắng càng thuận miệng, một chút cũng không để ý về mặt tên lưu manh cầm đầu kia xanh đỏ đan xen, cho đến lúc đầy mặt hần đều bay đầy chấm nước bọt nhỏ của cô, lúc này trong lòng cô mới sáng khoái ngừng lại!

Người sao mà, vậy đã lợi cho hắn, nếu không phải là xem ở dưới người đồng thể mạnh của hắn, cô nhất định muốn hắn bồi thường tổn thất phí tinh thần!

Lúc này trong lòng thoải mái, Xá Cơ Hoa cũng lười mắt lớn trừng mắt nhỏ với những người này, trực tiếp cầm ăn khuya xoay người đi.

Hơn hai mươi người, từng người một hiển nhiên vẫn còn ở trong lúc kinh ngạc, mà một tên lưu manh bị chọt trán nửa ngày, hoàn toàn nổi khùng, ngũ quan dữ tợn quát: “TM bắt à ti tiện này lại cho tao, đánh hung hăng cho đến chết cho tao, tối nay bố mày không giết chết đồ dê tiện này, tao sẽ không gọi. . . . .”

“Àm!”

Tiếng hô này còn chưa nói hết, thân thể người nọ lại đột nhiên bị côn sắt xông tới mặt đánh bay đi ra ngoài, dùng tốc độ nhìn bằng mắt thường không tới, lỗ mũi khòe miệng đỏ như máu đồng thời tung bay ra.

À ti tiện? Về mặt Xá Cơ Hoa nhất thời tức giận, cất bước tiến lên một tay chống nạnh, một phát giẫm ở trên bụng người nọ; “Dám mắng tao dê tiện? Con mịa mày, tao thấy mày không chỉ miệng ti tiện, người này càng ti tiện! Thế nào? Còn dám trừng tao?”

“Bốp!”

Đập một cái tát ở trên mặt tên lưu manh cầm đầu đang choáng váng nặng nề còn không hiểu nổi tình huống thế nào kia, học hắn ta kiêu ngạo đối với Minh Hạo Thiên như lúc trước, to tiếng quát lên: “Bà cô tao lớn lên là cho mày trừng sao? Mày nói một chút mày tính cái gì đấy? Bây giờ còn dám trừng tao? Có tin tao móc hai tròng mắt của mày ra hay không?” Nói xong, lại một bàn tay mạnh mẽ đập xuống.

“Thế nào? Không phục à? Lại trợn mắt nhìn tao? Tao thấy lần này mày là mắt dê tiện” nói xong, ‘bốp’ một tiếng lại một cái tát.

“Mày? Mày còn trừng?” Dù sao thấy Xá Cơ Hoa lại muốn giơ bàn tay lên.

Ngay vào lúc muốn đập xuống thì tên lưu manh cầm đầu kia vốn là bị đập hôn mê, bị đập đến đỉnh đầu toả ra ánh sao đã tỉnh táo lại, dùng tất cả hơi sức giơ tay lên che kín mặt!

Hắn oan ức mà! Rốt cuộc lúc nào thì hắn trừng cô? Mới vừa bị một côn sắt của cô đánh cho thiếu chút nữa chưa bị đánh cho liếc trắng mắt, rốt cuộc là con mắt kia của cô thấy hắn có hơi sức tránh ra trừng mắt cô?

Xá Cơ Hoa ngồi xổm người xuống, mắt to trực tiếp nhìn chằm chằm thân thể tên lưu manh cầm đầu khề ngoa nguẩy kia; “Hừm! Thế nào? Hiện tại cũng biết tự ái rồi hả? Mày nói một chút cái người như mày bị nhiều người ghét, cả ngày chỉ biết rống tới rống đi về phía người ta, mày cho rằng người khác cũng giống như những người anh em đầy nghĩa khí này của mày à? Bị mày đuổi đi rồi lại cũng không có câu oán hận, bây giờ còn liều mạng vì mày.”

Chính phải chính phải! Trong lòng hai mươi mấy người phía sau cô định liều giết qua cứu người từng người một gật mạnh đầu, những người làm đàn em như bọn họ dễ dàng lắm sao? Bị kêu đến kêu đi không nói, tâm tình lão đại khó chịu một chút, còn phải bị chửi mắng chửi đầy đầu.

“Người lớn lên khiến người ta ghét còn chưa tính, bây giờ mày còn động một chút là muốn mạng người ta, mày cho rằng mày là Thiên Hoàng Lão Tử à? Những anh em kia vì mày liều mạng ngoại trừ cả ngày lo lắng hãi hùng còn phải chịu đựng mày vẫn trái một câu chửi mắng con bà nó, phải một câu chửi mắng con mẹ mày, bọn họ là đầy tớ của mày à? Người ta cũng là có ba mẹ sinh, sao mày không tôn trọng người ta, người ta còn liều mạng vì mày như vậy, hiện tại mày xem các anh em của mày một chút, còn có nghĩa khí xông lại muốn quan tâm mày như vậy...Mày mới thật sự TM cố gắng nghĩ lại thử xem”

Tri âm! Hai mươi mấy người nhất thời từng người một gật mạnh đầu, cô gái này thật sự là TM nói đến trong tâm khảm của bọn họ rồi!

Trên đất tên lưu manh cầm đầu bị đánh ngay cả cơ hội mở miệng kêu oan cũng không có, tay bịt mắt đột nhiên bị Xá Cơ Hoa kéo rời ra, âm thầm dùng chút sức, xương vang lên một tiếng rắc.

“A!” Trên đất, tên lưu manh nào đó vốn là nhắm hai mắt, nhất thời trợn to mắt kêu gào đau đớn ra tiếng.

“Thế nào.. Thế nào? Khó chịu chỗ nào sao?” Xá Cơ Hoa giờ lên án khuya của cô khăn trương đứng lên, mặt mẽ mạp: “Các anh em, các người mau tới đây xem một chút, quan tâm một chút lão đại của các người đây là thế nào? Sắc mặt trở nên thật tái nhợt, giống như sắp không xong rồi, mau đi.”

Vốn vẫn còn là trường hợp hung ác bùng bùng nhào tới, lúc mới vừa bị cô nói như vậy, nhất thời từng người một nghễ khí bành trương, trên mặt quan tâm liên tục bỏ nhào lên phía trước quan tâm.

Bà nó, người đàn ông này chính là không khen được, Xá Cơ Hoa chen đi ra từ trong đám người, đến cả thờ mạnh cũng chưa kịp thờ, trực tiếp nâng đỡ con dê giả kia lên, chuồn mất!

Bọn họ đây chân trước vừa mới đi, lúc này đầu đường đã tuôn ra lượng lớn xe cảnh sát, phía sau còn đi theo chiếc xe cứu thương!

Hai mươi mấy tên lưu manh kia còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, lúc này cũng được mời lên xe cảnh sát, vị cầm đầu lưu manh đáng thương kia, trực tiếp bị đỡ lên xe cứu thương.

“Ồ ồ. . . . . Xem dáng dấp anh cũng không mập, làm sao lại nặng như vậy chứ?” Ngõ tối đầy bí ẩn, một tay Xá Cơ Hoa kéo xuống người gác ở trên vai ném qua một bên, cũng không thèm xem người nọ thế nào, tiện thể không hình tượng dựa vào trên vách tường hé miệng ra thở to hỏn hển, cứu người sống này thật đúng là không phải chuyện người làm, một chết cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 20: Nhanh lên một chút, thừa dịp máu chưa có đông lại.

Editor: Heisall

Cô vừa để Minh Hạo Thiên xuống, anh đã không chịu nổi mà ngồi bệt trên mặt đất, gân xanh nổi lên, mồ hôi lạnh tủa ra trên trán, vừa rồi đánh nhau tay bị gãy, giống như đứt đứt dây, buồng thông ở bên người.

Cô gái này thật đúng là lợi hại, cánh tay này vừa mới bị gãy, liền bị cô kéo đi một trận như vậy, cũng không biết sau này có để lại di chứng không nữa.

Nâng trông mắt lạnh lùng lên nhìn cô gái đang tựa vào trên tường, chân mày Minh Hạo Thiên nhíu chặt, lạnh lùng hỏi: “Tại sao cô giúp tôi?”

Giúp anh ta? Cô có sao? Đây chính là nhận tiền làm việc, Anh ta tưởng cô là chúa Jesus xả thân cứu người à? Anh ta muốn, cô cũng không đồng ý đâu.

Xá Cơ Hoa liếc mắt nhìn xe cảnh sát bên ngoài đã lái đi, sau khi thấy bốn phía cũng im ắng, mới vội vàng buồng gói đồ ăn khuya đang cầm trong tay xuống, móc móc trong túi quần, rút ra một tờ giấy trắng.

“Cô đang làm gì?” Minh Hạo Thiên kỳ quái nhìn cô gái ở bên cạnh cứ sờ tới sờ lui ở trên người.

Mặc dù không muốn thừa nhận rằng, anh đường đường là một lão đại xã hội đen lại để phụ nữ tới cứu, nhưng sự thật là như thế, hơn nữa mới vừa rồi cô cũng thật sự đã khiến cho anh không thể không kính trọng vài phần.

“Có thể làm cái gì, đương nhiên là tìm. . . . .” Xá Cơ Hoa không nhịn được quay đầu tròn mắt nhìn sang, đột nhiên, mắt to nhất thời sáng lên, cười quỷ dị vội vàng đi tới.

“Này, tôi mượn đồ anh có sẵn dùng một chút, anh không ngại chứ ?” Xá Cơ Hoa ngồi xổm ở trước mặt anh, đôi mắt lóe sáng nhìn thẳng vào mắt của anh.

Minh Hạo Thiên bị ánh mắt của cô ấy nhìn thì cảm thấy khóe miệng chợt co rút, trong lòng cứ có cảm giác nhộn nhạo, da đầu tê dại.

“Được rồi, được rồi, nhìn anh cũng là người phóng khoáng, chắc sẽ không ngại.” Xá Cơ Hoa cũng lười chờ anh đồng ý, trực tiếp vươn tay chọc vào miệng vết thương trên mặt anh.

“Ách! Đau. . . . . Cô làm gì thế?” Minh Hạo Thiên nhất thời cau mày giận dữ hét, dùng tay đẩy cái tay đang chọc vào mặt anh ra, thân thể vội tránh về phía sau, cô gái này rốt cuộc đang làm gì? Gương mặt bị đánh sưng lên như đầu heo lại bị cô chọc vào thì càng đau nhức hơn, thiếu chút nữa nước mắt đã rơi ra.

Xá Cơ Hoa vội vàng mở tờ giấy trắng ra, lấy máu dính ở trên ngón tay viết thật nhanh lên tờ giấy trắng mấy chữ: ‘Nợ 500 tệ’. (ED: Ặc, bó tay cho chị này luôn, mượn máu của người ta viết giấy nợ mới ghê chứ)

Sau đó đưa tới trước mặt Minh Hạo Thiên, ánh mắt khăn trương nhìn mặt anh rồi vội vàng nói: “Nhanh lên một chút, thừa dịp máu còn chưa đông lại,

nhanh ký tên cho tôi.”

Bận rộn cả một đêm, cũng phải vót vát lại chút dầu nước chứ, quan tâm đến việc anh ta có phải là dê giả (người không kiếm được tiền) hay không làm gì chứ, cho dù thế nào thì cũng phải móc ra 500 tệ này, hơn nữa mới vừa rồi anh ta còn dùng một tệ của cô để gọi điện thoại nữa, đây chính là tiền đấy.

Xá Cơ Hoa thấy anh ta không động đậy, thấy vết máu trên vết thương kia đang muốn đông lại, cho nên rất sốt ruột, lại đưa tay tôi.

Hoảng sợ, mặt Minh Hạo Thiên liền biến sắc, đưa tay che trước mặt mình: “Cô muốn làm gì?” Đây mắt lạnh lùng thoáng qua một chút quái dị, hai mắt Xá Cơ Hoa sáng lên nhìn chăm chăm vào vết thương trên mặt anh ta, khuôn mặt lạnh lùng của Minh Hạo Thiên cuối cùng cũng nứt nẻ!

Rốt cuộc cô gái này có biết đồng cảm với người khác hay không vậy? Chẳng lẽ không thấy anh đang bị thương nặng à?

Cô còn có thể làm gì chứ? Anh ta ra nông nổi như vậy, có đưa cho cô cướp sắc cô còn không muốn! Xá Cơ Hoa không nhịn được vỗ vỗ giấy nợ: “Đương nhiên là ký tên, nếu không anh cho rằng tôi muốn làm gì? Đây là giấy nợ 500 tệ, khi nào gặp lại anh phải trả cho tôi đó, bây giờ nhìn bộ dạng quỷ nghèo này của anh, có coi quần áo anh đang mặc đi đôi một ít tiền thì cũng phải bồi thường thêm tiền giặt khô, thôi, tôi nay cũng chỉ có thể coi như tôi xui xẻo, nhanh lên một chút, đừng nghĩ đến việc cò kè mặc cả với tôi, đây là tiền mới vừa rồi tôi giúp anh đánh cái bọn lưu manh kia, cho nên 500 tệ này một đồng cũng không thể thiếu.”

Nhìn tờ giấy nợ được viết bằng máu của mình, cuối cùng khóe mắt của Minh Hạo Thiên cũng không nhịn được mà giật mạnh! Cô gái này. . . . . Im lặng không nói gì, gơ tay lên thoải mái viết xuống ba chữ ‘ Minh Hạo Thiên ’, ngay khi chữ mới vừa vận roi xuống, Xá Cơ Hoa đã rút mạnh tờ giấy qua!

“Minh Hạo Thiên? Anh thật sự là Minh Hạo Thiên ư?” Xá Cơ Hoa liếc nhìn chữ ký phía dưới, ánh mắt nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt anh!

Người ta thường nói, muốn biết một người nói chuyện thật hay giả, chỉ cần trực tiếp nhìn vào mắt anh ta, nói láo sẽ chột dạ né tránh.

Đây chính là 500 tệ, nếu như anh ta cho tên giả, không phải lần này cô sẽ thua thiệt sao? Thế nào cũng phải nhìn cho rõ ràng, tránh để đến lúc đó có lý cũng không nói được.

Cái tên ‘ Minh Hạo Thiên ’ này, nổi tiếng ở hai nhà hắc bạch, ai mà không biết. . . . .

Nhìn cô gái trước mặt đang nhìn mình chăm chăm, Minh Hạo Thiên cho là cô đã nghe nói đến danh tiếng của anh, nên mới lộ ra bộ dạng không thể tin được anh chính là Minh Hạo Thiên, lão đại của Minh Cát hội, đáy lòng đang lạnh lẽo như băng, nhất thời dâng trào một cảm giác tự hào không nói nên lời, lần đầu tiên cảm thấy, cái tên này thật tốt!

Khóe miệng lạnh lẽo nâng lên một đường cong, ánh mắt lạnh lẽo hơi ảm lại một chút, gật đầu trả lời: “Đúng, tôi chính là Minh Hạo Thiên kia, Minh Cát hội. . . . .”

“Tốt lắm, mặc kệ anh là Minh Hạo Thiên nào, chỉ cần anh nói tên thật là được, tránh cho đến lúc đó anh không thừa nhận, lên tòa án cũng phải có chứng cứ, anh còn phải in dấu tay nữa mới được.”

Vũ Tinh còn đang ở nhà chờ đồ ăn khuya nữa, đồ nướng này bị nguội sẽ ăn không ngon, mới vừa rồi còn bị chậm trễ một lúc lâu, cho nên Xá Cơ Hoa vừa nói vừa đưa tay kéo bàn tay anh qua, chọc vào trên mặt anh một cái, rồi trực tiếp nhấn xuống tờ giấy nợ.

Xá Cơ Hoa cũng không thêm quan tâm nhìn xem về mặt của tên dê giả này như thế nào, dù sao cô cũng thu lệ phí rất tiêu chuẩn, thoải thoải tờ giấy nợ mang theo mùi máu tươi, khi chữ viết đã khô rồi, cô mới cẩn thận cho vào trong túi sau.

“Được rồi, mọi chuyện đã làm xong, tôi phải đi đây, tạm biệt!” Cuối cùng cô gái cũng cảm thấy hài lòng đứng dậy, xoay người xách túi đồ ăn khuya trên đất lên, tính toán phải mong chạy lấy người.

Minh Hạo Thiên kinh ngạc nhìn cô gái định cứ như vậy mà rời đi, không phải cô đã biết anh chính là lão đại của Minh Cát hội rồi sao? Sao lại không giống như những cô gái khác một chút nào vậy?

“Này, cô cứ như vậy mà đi sao?” Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên anh có ý nghĩ muốn giữ một cô gái lại như vậy.

Xá Cơ Hoa quay đầu lại liếc nhìn anh, đã trẻ thế này, một người gãy tay gãy chân cũng rất đáng thương, sau mấy giây suy nghĩ, cô xoay người đi về phía anh, ngay khi ánh mắt Minh Hạo Thiên hơi lộ ra một chút ảm áp, thì cô móc trong túi ra một đồng tiền xu rồi thả vào trong tay anh: “Ra khỏi con hẻm này, băng qua con phố đối diện kia, đi một đoạn, thì sẽ có một trạm điện thoại công cộng, rất gần, coi như một đồng tiền này là tôi cho anh mượn trước, đợi đến lúc gặp lại nhớ trả lại cho tôi nha.”

Làm người tốt phải làm đến cùng, dù sao đến lúc đó gặp lại nhất định phải đòi lại lợi ích cho mình, aiz, coi như là làm đầu tư trước, Xá Cơ Hoa nói xong liền tự nhiên xoay người một cái, dưới vẻ mặt kinh ngạc của người đàn ông nào đấy, bước nhanh biến mất ở con phố bên kia.

Một đồng tiền? Nhìn đồng tiền xu trong tay, rồi nhìn về phía bóng dáng đã biến mất kia, khóe miệng Minh Hạo Thiên co rút mảnh liệt, đây rốt cuộc là loại phụ nữ gì vậy chứ?

Tập đoàn Huyền Vũ, cửa phòng họp to lớn đột nhiên mở ra, từng nhóm một nhân viên cao cấp lục tục đi ra ngoài, ngang nhiên đi ra cuối cùng là ba bóng dáng cao lớn xuất sắc, đi về phía thang máy dành riêng cho tổng giám đốc!

Vừa vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Huyền Vũ Thác Hàn liền giăng chân ngồi xuống cái ghế sa lon sang trọng trong phòng làm việc, vuốt vuốt cái trán căng thẳng, mỗi tháng đều phải mất cả buổi sáng, phải nói chủ của anh thật sự có năng lực, có thể vụng trộm ở trong bóng tối chơi anh một vỏ như vậy.

La Vũ Hiên cùng Long Hàm Húc theo sát đi vào, cũng ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, mặc dù trên mặt cũng không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại ánh lên tia tàn nhẫn u ám.

“Lão đại, theo tình hình hôm nay, có muốn thu lưới trước thời hạn hay không? Nếu không tôi sợ con cá này lớn, sẽ thừa dịp lưới rách mà chui ra.” Long Hàm Húc cũng thay đổi sự lỗ mãng lúc trước, giọng nói lộ ra một chút nghiêm nghị hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 21: Nữ giúp việc!

Huyền Vũ Thác Hàn nhấc tay, ngược đôi mắt thâm trầm sâu không thấy đáy, khoe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Vẫn chưa được, con cá này đã cắm rễ sâu hơn nửa đời người, thế lực tuyệt đối không chỉ ít như vậy, Húc, cậu nghĩ cách đưa lưới sâu xuống một chút, lần này tôi muốn đào hết gốc gác ra ngoài ánh sáng!”.

“Hiện nay, trước mắt lực chú ý của công ty phần lớn là ở thành phố A, cho nên chúng ta sẽ ném mồi ra từ đây, dành nguyên cả chợ đen phiền phức cho hắn ta, có điều, mọi chuyện ở đó rất có thể sẽ bị phơi bày hết ra ngoài!”. Long Hàm Húc ngồi trên ghế sofa đối diện cũng cùng chung một ý tưởng này.

“Điểm này có thể để cho Hiên âm thầm đi xử lý.”

La Vũ Hiên ở bên cạnh bị điểm tên liền gỡ chiếc kính gọng vàng xuống, lộ ra ánh mắt âm u tàn bạo, lịch sự cười nhạt quét mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, đáp lời: “Lão đại, cậu muốn điều tra chuyện của ông ấy, đến lúc đó không biết sẽ phải ăn nói với Lão Phật gia như thế nào?”.

Nhắc đến Lão Phật gia là lại thấy đau đầu, nói thế nào thì chủ của anh cũng đã có mặt từ lúc sáng lập tập đoàn Huyền Vũ cho đến nay đã qua ba đời, đồng nghĩa với việc một nửa cơ ngơi này cũng có công sức của ông ta và đám bọn lâu la đi theo Lão Phật gia giành giật được. Lần này, anh lại mạnh tay đào bới nội tình của người ta lên, không biết sau khi Lão Phật gia nhận được tin này có dậm chân giận dữ hay không?

Không đợi Huyền Vũ Thác Hàn trả lời, Long Hàm Húc đã lên tiếng thay: “Điểm này cậu tuyệt đối có thể yên tâm, bản thân tôi rất hiểu Lão Phật gia, nếu bà mà biết Huyền Vũ Kiến Nhân vụng trộm làm những việc kia, nhất định sẽ là người đầu tiên ra tay trừng trị, đừng quên, những người khác không thể nào so với bà được!”.

Nghĩ đến khí thế hùng dũng oai vệ kia của bà, ba vạch đen trên trán liền chạy thẳng xuống dưới.

Từ đó cũng thấy được Lão Phật gia hoàn toàn khác với người thường, cho nên bọn họ mới vừa bội phục vừa sợ hãi như vậy.

“Lão đại, không phải cậu sẽ thật sự nghe lời Lão Phật gia, chấp nhận tai mắt nằm vùng ở Tiểu Vân Các kia đấy chứ? Vậy chuyển ra khỏi nhà còn có ý nghĩa gì?”. Nói đến lão Phật gia, lúc này Long Hàm Húc mới nhớ tới chuyện ngày đó bà nói muốn đưa một nữ giúp việc toàn năng tới Tiểu Vân Các, đích thực là muốn giám thị rõ rành rành!

“Tai mắt? Tai mắt nào? Trong lúc tôi không có ở đây đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”. La Vũ Hiên mới từ Mỹ về nghe thấy vậy liền tò mò héch mảy lên hỏi.

“Cái này. . . . .”

“Được rồi, nếu các cậu đã thích buôn chuyện như thế thì tôi sẽ cho người chuẩn bị phòng hai người cùng nhau qua đó ở!”.

“Đừng!”

“Không cần.”

Huyền Vũ Thác Hàn vừa mới dứt lời, thì hai giọng nói quả quyết đã đồng thời vang lên, vô vùng nhanh chóng.

“Ồ vàng ồ bạc còn không bằng ổ chó của mình, Lão đại, thịnh tình của cậu tôi xin nhận, nhưng trước mắt chúng ta cứ bàn về bản thiết kế đã!”. La Vũ Hiên vừa nói vừa nhặt bản kế hoạch lúc trước vừa bị ném sang một bên lên.

“Đúng vậy, đúng vậy, trước mắt chuyện quan trọng nhất vẫn là thả lưới bắt bằng được con cá lớn đã, chúng ta cần thảo luận chi tiết hơn nữa!”. Long Hàm Húc rút bản kế hoạch vừa bị mình ngồi lên ra, mặt nghiêm túc giả bộ thâm trầm.

Đi đến đó còn có gì là tự do nữa, cuộc sống riêng này một khi bị Lão Phật gia phát hiện, không biết có bị bà kéo tai mắng cho ung não hay không? Vì

này cuộc sống sau này tốt đẹp hơn, Tiêu Vân Các kia vẫn ít đến là tốt nhất.

.....

Mà lúc này, tại khu biệt thự tư nhân yên tĩnh đắt giá ở vùng ngoại ô của thành phố, trong ngôi nhà bí ẩn rộng lớn tựa như trong hoàng cung với khuôn viên rộng mấy ngàn mét vuông trừ khi chủ nhân cho phép, nếu không dù là cảnh sát cũng có không quyền tự tiện xông vào.

Trên con đường lớn duy nhất dẫn vào khu biệt thự, một chiếc xe hơi sang trọng đang chạy như bay tới, sau khi đến trước cánh cổng lớn, mới dừng lại, một bóng dáng nhỏ nhắn kéo valy hành lý từ trên xe nhảy xuống.

Xá Cơ Hoan mặc trên người chiếc quần sooc vàng nhạt, vừa xuống xe, còn chưa kịp chú ý an ninh bốn phía xung quanh, mắt đã bị cánh cửa lấp lánh ánh vàng hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, hai mắt lóe sáng ngược nhìn thứ uy nghiêm cao ngất trước mặt.

Vàng?

Nhìn biển hiệu ‘ Tiêu Vân Các ’ lấp lóe bên dưới cánh cổng mỡ nữ nào đó trong lòng kích động đến run rẩy, mắt cứ chớp chớp liên tục.

Xá Cơ Hoa cười híp mắt hô: “Hào nhoáng quá!”. Mẹ ơi, đây rốt cuộc có phải là vàng thật hay không? Nếu như là thật, không phải mình sẽ phát tài rồi sao?

Tâm tình không thoải mái vì bị dụ dỗ làm người giúp việc lúc trước trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi, nhìn ánh sáng rực rỡ lấp lóe trên tấm biển kia, nhất thời không tìm ra từ nào để hình dung nổi ‘ nhiệt huyết sôi trào ’ lần kích động trong lòng.

Ha ha, tấm biển lớn như vậy, cạo xuống một chút xú sẽ không bị người ta phát hiện ra đâu nhỉ?

“Xá tiểu thư, Xá tiểu thư!”. Người nào đó đột nhiên cười khúc khích khiến cho tài xế vừa xuống xe không tài nào giải thích được liền lên tiếng gọi.

Tầm mắt của Xá Cơ Hoa vẫn dính chặt vào tấm biển, bất ngờ bị lôi kéo mới miễn cưỡng dời mắt hỏi: “Sao thế? Không phải đã đến rồi sao? Anh cứ trở về đi, không cần phải để ý đến tôi!”.

Nói xong lại đưa mắt đảo một vòng quanh cánh cửa cao vút nghiêm trang, không biết cô có thể leo lên để kiểm tra xem đây rốt cuộc có phải được làm từ vàng hay không?

Tài xế triệt để im lặng, nhưng vẫn phải nói lại với cô những lời trước khi đi lão phu nhân đã giao phó: “Xá tiểu thư, lão phu nhân nói mỗi tuần cô có thể nghỉ ngơi một ngày, đến lúc đó tôi sẽ đến đây đón cô”.

Xá Cơ Hoa không yên lòng khẽ gạt đầu, rồi phát tay nói: “Biết rồi, anh có thể đi về được rồi, đi thôi, đi thôi.”

Cánh cổng lớn này chỉ ít cũng cao đến hơn ba mét, phải tìm thang ở đâu đây?

Tài xế cũng không hề rời đi, trong lúc cô đang mãi phát tay lại tiếp tục nói: “Xá tiểu thư, lão phu nhân còn dặn, sau khi cô vào nhớ tìm Phúc tổng quản, có chỗ nào không biết thì đến tìm chị Lưu, bên phía thiếu gia cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi!”.

“Biết rồi!”. Người này không thể nói một mạch cho xong sao? Âm thầm liếc mắt, nhưng khóe mắt vẫn không rời được thứ vàng óng kia.

“Còn có. . . . .”

Còn có? Người sao mà còn dài dòng hơn cả mẹ cô?

Nhưu nhưu mi thu hồi tầm mắt, Xá Cơ Hoa kéo valy hành lý, vội nở nụ cười nói: “Tài xế đại ca à, anh cứ bảo lão phu nhân yên tâm đi, tôi sẽ trông nom cẩn thận, những việc bà phân phó tôi đều ghi lòng tạc dạ hết rồi, ha ha, tôi đi vào trước đây, anh cứ đi thông thả!”. Nói xong, liền quét mắt bốn phía, cũng biết này mớ vàng trước mắt không có hy vọng gì rồi, đành xoay người đi tới trạm an ninh.

Nhưng, ngay cả chỗ này cũng đủ làm cho người ta không nói được lời nào .

Người có tiền quả nhiên thật phiền toái, một câu nói rất thích chia làm mấy lần mà nói thì cũng thôi đi, cô đây không phải chỉ làm người giúp việc thôi sao, lại cứ như đang vào làm trong hoàng cung đại viện, thật tức chết mà. Cô đứng đây gần được một tiếng rồi đến lúc sắp bị thiêu cháy thì cái cổng bảo an này mới mở ra cho vào.

Sớm biết liền trực tiếp kéo anh tài xế kia vào cùng thì tốt rồi, Xá Cơ Hoa bị phơi nắng, thậm chí cắn răng kéo hành lý từ cửa chính sang cửa nhỏ bên cạnh đi vào.

“Nơi quá quý gì không biết, lại còn phải trình cả thẻ căn cước, thật sự cho rằng chỗ mình là hoàng cung đại điện hay sao . . . . .”. Cánh cửa phía sau vừa đóng lại, tiếng kêu bị phản vừa vang lên, nhưng trong chớp mắt lời muốn nói liền nuốt ngay xuống cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22: Lão đại, anh bị cưỡng bức phải không?

Edit : Sóc Là Ta Đọc theo đường nhỏ, trúc xanh um rậm rạp mọc đan xen thành hai hàng, lá trúc mọc kín trên ngọn cây tạo thành mái hình vòm, ánh mặt trời vào mùa hè chiếu thẳng xuống, đồng thời toả ra khí nóng như gần cách nơi đây với thế giới bên ngoài.

Cho nên dù có ai muốn đi vào khuôn viên hay là đi đến nơi khác cũng không thấy rõ con đường phía trước cách đó mười mét. Họ chỉ thấy một quang cảnh thiên nhiên tươi mát, rừng trúc màu xanh lá như ôm kín cả khuôn viên rộng lớn, thấp thoáng đâu đó chỉ có lối đi quanh co, ngoằn ngoèo nhưng cũng được rừng trúc bao phủ.

Ánh mặt trời soi thẳng vào rừng trúc, thấp thoáng nơi lối đi bỗng xuất hiện một bóng dáng yếu kiêu, nhỏ nhắn. Cô đang lúi chúi hành lý của mình, đi giữa rừng trúc u tĩnh này, đặc biệt nhất là cô đi một lúc lại dừng một lúc, thì thoảng kinh ngạc thốt lên vài tiếng chặc lưỡi.

Theo lối đi vào rừng trúc, Xá Cơ Hoa bắt đầu kéo rương hành lý đi từ từ chậm rãi giống như lão Lưu thường đi dạo trong vườn. Ánh mắt cô tròn to vì ngạc nhiên chứng tỏ trong lòng cô cũng cảm thấy kích động không nhỏ.

“Trời ạ, trời ạ, này, rốt cuộc nơi đây có thật không?”

Đang hưng phấn nhìn đông ngắm tây, từ nơi khúc quanh ven đường, đột nhiên cặp mắt cô sáng ngời, tiếng la vì ngạc nhiên chưa kịp thốt ra thì cô bỗng nhào ra một trụ đèn thủy tinh với tốc độ khá cao. Ánh mặt trời chiếu rọi hoà với ánh sáng toả từ ngọn đèn trắng kia cũng đủ khiến người khác chấn động cũng không ít.

“Chắc chắn, thật thoải mái, đây nhất định là sự thật.” Lúc này ánh mắt Xá Cơ Hoa nhìn như lang sói, sống chết gì cũng cố ôm cây cột, hết sờ lại cọ chỉ còn hành động chưa hôn nó mà thôi. Quả thật lúc này ai nhìn cô cũng thấy trụ đèn này còn thân thiết hơn người cha già của cô.

Cây cột đèn thủy tinh này có thể được bán bao nhiêu tiền nhỉ? Trời ạ, cô sắp phát tài, ha ha. . . . .

Vừa nghĩ tới tương lai tươi sáng với ước mơ mình có thể đếm tiền không xuê, Xá Cơ Hoa kích động càng ôm chặt trụ đèn thủy tinh kia “Muoa, tớ thật sự là yêu cậu chết mất.”

Ném rương hành lý qua một bên, cô dùng hết sức lực muốn nhô trụ đèn đã được cắm rễ dưới lòng đất lên nhưng trong nhất thời cô lại quên mất , đây chính là nền xi măng, dù cô có cố sức thế nào cũng vô ích mà thôi.

Bởi vì bốn phía rộng rãi lại thoáng mát mà Huyền Vũ Thác Hàn lại không thích ồn ào nên ngoài việc tuần tra thì ở đây thường không có người nào lang vãng quanh đây. Nếu không, theo hiện tại, với hành động của Xá Cơ Hoa lúc này đã bị người ta ném vào bệnh viện tâm thần rồi.

“Hò. . . . .” Xá Cơ Hoa thở hổn hển nhìn chằm chằm trụ đèn thủy tinh kia, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống nền gạch xi măng, khẽ nghiêng răng ken két, “Người nào lại nhảm chán đến nỗi đặt nền móng này bằng xi măng như vậy? TM, chẳng lẽ lại không biết nếu làm như vậy sẽ gây phiền toái cho người khác sao?” Thật sự là xúi quẩy, là ai, nếu lần sau để cô bắt gặp người nào đặt nền móng bằng xi măng thì trước tiên cô sẽ đá cho tên đó bay lên không trung.

Liếc nhìn trụ đèn bằng thủy tinh dưới ánh mặt trời sáng long lanh, Xá Cơ Hoa sờ sờ mấy cái, lưu luyến không rời, sau đó mới nói “Ngoan ngoãn chờ tớ ở đây, tớ nhất định sẽ giúp cậu thoát khỏi cảnh khổ cực này.”

Dứt lời, cô dứt khoát kéo rương hành lý đi một mạch, tự nhắc nhở mình lần sau nhớ mang theo dụng cụ để đào bới.

Phòng làm việc của chủ tịch Huyền Vũ.

“Hàn, cậu không có chuyện gì muốn nói với chúng tôi sao?” La Vũ Hiên và Long Hàng Húc chưa gõ cửa mà trực tiếp bước vào phòng với vẻ mặt muốn cười mà không dám cười, hai người bước vào đã lên tiếng hỏi.

“Chuyện gì?” người đàn ông vẫn tiếp tục làm việc, không ngẩng đầu lên hỏi, hình như không cảm thấy bất mãn điều gì về hành động không gõ cửa của hai người này.

Còn hai người kia, vừa vào cửa liền đi thẳng đến trước bàn làm việc, Long Hàng Húc ngồi một bên bàn làm việc, cúi người neho mắt nhìn đối phương “Lão đại, tôi nghe nói, cậu bị người khác cưỡng bức, có thật hay không?” Tin tức này quá chấn động, người kia mới vừa nghe được thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Huyền Vũ Thác Hàn vẫn còn đang xử lý công việc, tay đang lật giấy thoảng chốc dừng lại, đáy mắt tối tăm chợt sáng lên, sau đó cũng biến mất. Chân mày anh khẽ nhíu lên, tà mị nhìn bọn họ, khoé miệng hơi cong lên, nhàn nhạt thốt ra những lời nói lạnh lùng “Gần đây các cậu rảnh rồi à?”

“Rốt cuộc đó có phải là sự thật hay không? Tớ muốn được biết chuyện này.” La Vũ Hiên dựa lưng vào ghế sofa lại không hề có ý dừng lại mà vẫn mỉm cười tiếp tục tra hỏi.

Trong bốn người, lão đại là người kín tiếng, không ai có thể đoán ra cậu ấy đang nghĩ gì. Nếu như không phải bận xử lý chuyện ở chợ đen thành phố A thì có lẽ đến giờ này họ chẳng hay biết gì. Người anh em này cũng thật quá đáng nhưng nếu suy nghĩ một chút, người phụ nữ nào có thể cưỡng bức lão đại thì cũng thật quá mạnh mẽ rồi. Vậy rốt cuộc người phụ nữ kia là ai?

Huyền Vũ Thác Hàn để tài liệu xuống, lấy tay ôm ngực dựa vào sau ghế, đáy mắt đen thẫm thẫm khiến người khác không nhìn ra được cảm xúc của anh thế nào. Khoé miệng khẽ nâng lên khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Sao bọn họ lại không hiểu chứ? Một khi anh lộ ra vẻ mặt sâu thẳm thẳm này thì cũng có nghĩa tâm tình anh đang có chút dao động, nói cách khác bọn họ đang gặp nguy hiểm.

“Thế nào? Các cậu rất muốn biết?” Huyền Vũ Thác Hàn cười yếu ớt nhìn hai người. Ánh mắt này khiến người khác càng không đoán được tâm tình của anh lúc này.

Sẽ không ai biết được chuyện đêm đó, anh chưa bao giờ nhắc đến việc này trước mặt họ, làm sao bọn họ biết . . . . Đáy mắt anh thoáng tia lo âu.

“Dĩ nhiên là muốn biết, nếu không sao chúng tôi vừa biết đã chạy đến đây hỏi lão đại rồi.” Long Hàng Húc thấy vậy, khuôn mặt không đứng đắn đùa giỡn nói. Anh thật sự rất tò mò, bản lĩnh của lão đại cũng không tồi, rốt cuộc là làm sao lại bị một người phụ nữ cưỡng bức? Hôm nay dù có bị dày ra biên cương nguy hiểm, anh nhất định phải biết rõ sự thật.

La Vũ Hiên nâng mắt kính từ sống mũi lên, nhẹ ho một tiếng, mắt tròn trắng liếc Long Hàng Húc.

“Thật sao? Vậy tớ cũng thật may mắn vì có các anh em tốt như vậy đây.” Gương mặt Huyền Vũ Thác Hàn tuần tú, mặc dù đang cười nhưng lời nói lại băng lãnh như Bắc Cực, “Xem ra gần đây các cậu đang rồi, vậy chuyện ở Italy và Châu Phi thì. . . .”

Tôm tép! Lại dùng chiêu này? Hai người đang khí thế hùng hục, xông xáo tấn công còn cười không ngớt thì nhất thời sắc mặt biến đổi.

Không đợi anh ta nói xong, La Vũ Hiên lập tức nghiêm mặt, vội vàng cầm trong tay tài liệu đưa tới “Đây là tài liệu mà tôi lấy được từ tay cảnh sát ở thành phố A. Căn cứ vào khẩu cung này, khoảng mười một giờ ngày X tháng X, có hai học sinh cấp 3 thuê một người phụ nữ đánh cướp, lại không ngờ người phụ nữ kia lại muốn bọn nó đứng cướp ở cửa. Bọn họ không đồng ý liền từ chối, mà cũng trong đêm đó đúng lúc lão đại cũng ở thành phố A. Tại nơi đây, hôm sau lão đại cho người điều tra nên tớ mới lờ mờ đoán ra được. Điều quan trọng nhất là trong khoảng thời gian gần một tháng gần ngủ, thành phố A bị thế lực cảnh sát lớn mạnh lật tung lên, khiến người khác bàng hoàng. Tớ nghĩ không bao lâu nữa lão phật gia cũng sẽ biết thôi.”

Long Hàng Húc đứng bên cạnh cũng liền vội vàng nói, “Đúng vậy, mặc dù gần đây lão phật gia không phải người đi điều tra tình hình của lão đại nhưng cũng không thể nói rằng lão sẽ không biết gì. Chuyện này phải mau sớm giải quyết, lão đại, chuyện này cứ giao cho tớ, tớ nhất định sẽ điều tra rốt cuộc là người phụ nữ nào dám động đến lão đại. “

Đầy đi biên cương nguy hiểm thế nào vẫn không có gì quan trọng, nhưng nếu là Italy thì không được.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23: Nịnh hót

Editor: Heisall

“Những người có tiền này thật sự là không biết nơi để tiêu tiền mà, chắc chắn, thật là lãng phí.” Nơi này rộng lớn thì coi như xong đi, vườn hoa, rừng trúc thì cũng thôi đi, nhưng cứ mỗi mấy bước là có một cây đèn thủy tinh, có thể nhìn ra được chủ nhân của căn nhà này rất phung phí.

Nhìn cảnh tượng chung quanh, Xá Cơ Hoa kéo cái vali hành lý, gương mặt già vờ đứng đắn chắc chắn lắm lắm, thật ra thì trong lòng lại hưng phấn đến điên lên được, nhìn quanh bốn phía, cô giống như thấy được túi tiền nhỏ của cô đang điên cuồng to lên!

Vừa nghĩ đến điểm này, cô không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, còn chưa kịp cười, cô gái nào đó đang vô tư đi trên đường, thì đột nhiên cặp mắt lóe lên một cái, quay đầu nhìn về phía bên kia, lập tức bị cảnh tượng bên kia hấp dẫn toàn bộ chú ý.

Đẹp quá!

Hai con đường bắt chéo hình chữ thập, tạo thành hình bầu dục, vườn hoa ghé đá, đình nghỉ mát, so với Ngự Hoa Viên ở trong cung thì chỉ có hơn chứ không kém, quả thật giống như phong cách của hoàng cung, xa xỉ đến nỗi làm cho người khác tức giận.

Chỉ thấy ở giữa là một bể phun nước siêu xa hoa, trong hồ ngoại trừ những con cá nhiều màu sắc khác nhau ra, thì dưới đáy ao lại có rất nhiều viên thủy tinh rực rỡ, dưới ánh mặt trời, càng chiếu lấp lánh, thiếu chút nữa làm lóa mắt của cô.

Quan trọng hơn nữa là, trong ao nước còn có một pho tượng đứa bé trai vàng óng ánh, được chạm trổ rất sống động, dưới ánh mặt trời những viên thủy tinh lóe lên, khiến cho bức tượng giống như được phủ lên một tầng ánh sáng lung linh mờ ảo, như thiên sứ giáng trần.

Xá Cơ Hoa đứng ở bên bờ ao bên, một cơn gió thổi vào mặt cô, cô âm thầm nuốt ngụm nước miếng, mắt nhìn chăm chăm vào pho tượng vàng không chớp!

Vàng, là vàng ư? Bề ngoài sáng bóng, màu sắc đậm đặc, trời ạ, trong hồ còn có vàng sao?

“Trời ạ, giàu, giàu rồi, ha ha, tôi giàu rồi.”

Chỉ thấy cặp mắt của cô gái sáng lên, một tiếng hô kích động vừa roi xuống, liền ném rương hành lý qua một bên, chân lướt như bay về phía đài phun nước cao cỡ nửa người, đôi tay chống thành đài, rồi phi một chân nhảy lên, bản lĩnh khôi phục nói có bao nhiêu nhanh nhẹn, không nhìn đến mực nước bên trong, lao thẳng tới pho tượng người ở trên kia.

Đây chắc chắn là vàng thật, chắc chắn!

Chỉ thấy Xá Cơ Hoa nhào vào pho tượng đứa bé trai kia, cái gì cũng không kịp chú ý, liền mở miệng, răng trắng vừa lộ ra liền cắn mạnh lên lỗ tai của pho tượng đứa bé trai kia.

Nhưng ngay thời điểm kích động lòng người như thế, hàm răng của cô gái mới vừa chuẩn bị cắn lên pho tượng, thì sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng quát uy nghiêm.

“Cô đang làm gì?”

Chỉ thấy một ông lão hơn sáu mươi tuổi mặc áo Trung Sơn* giản dị, nhìn bộ quần áo này của ông ấy, liền giống như lọt vào thời đại dân quốc cách đây vài chục năm trước.

*áo Trung Sơn ở Việt Nam mình gọi là áo đại cán, là kiểu áo sơ mi cài kín cổ mà ông Tôn Trung Sơn (nhà cách mạng Trung Quốc) thường mặc hàng ngày.

Mặc dù ông lão kia tuổi đã cao, nhưng lại có một đôi sắc bén, một chòm râu màu trắng, thân thể thẳng tắp, cao khoảng hơn một mét bảy, có thể tưởng tượng, lúc ông lão còn trẻ tuổi khẳng định là một người đàn ông cao to đẹp trai.

“Cô là ai?”

Ông lão kia nhú mồm nhìn Xá Cơ Hoa đang nằm trên pho tượng, ngay sau khi ông lão quát lên, không biết từ đâu xông ra bốn người vệ sĩ cao lớn lực lưỡng, trong lúc cô gái vẫn còn chưa kịp phản ứng, đã nhanh chóng kéo người từ trong hồ xuống.

Trong mắt Xá Cơ Hoa đều là vàng, còn chưa kịp phản ứng, liền bị người lôi đến trước mặt ông lão.

“Buông tôi ra, buông ra, các người làm gì mà bắt tôi.” Thấy khối vàng càng lúc càng xa, cô gái nổi giận giống như một con heo con bị làm thịt, gờ hai bàn tay đang nắm chặt mình ra rồi quát lên.

Cô đây là được lão phu nhân mời đến làm ‘nữ giúp việc’, ông lão này rốt cuộc là vị nào chứ? Lại thô lỗ bắt giữ cô giống như một tên trộm (tự coi thường hành động mới vừa rồi của chính mình), thật là đáng giận mà.

Quát lên với cô, ánh mắt của Phúc quản gia rét lạnh nhìn cô, trầm giọng nói: “Rốt cuộc cô là ai? Làm thế nào cô có thể đi vào Tiêu Vân Các của chúng tôi?”

Mặc dù hệ thống phòng vệ của Tiêu Vân Các không nghiêm ngặt như Bộ Quốc Phòng, nhưng cũng không thua gì, làm sao cô nhóc trước mặt này có thể đi vào được?

Vuốt vuốt cánh tay đau nhức, Xá Cơ Hoa hung tợn liếc nhìn ông lão có chòm râu dê kia, đương nhiên là cô đi bộ vào, chẳng lẽ ngồi xe vào à?

“Tôi đi vào thế nào thì liên quan gì tới lão già mắc dịch ông chứ? Tôi tới đây là để tìm Phúc quản gia báo cáo, tôi mới phải hỏi lão già mắc dịch ông là ai đó?” Hừ, còn để chòm râu dê nhỏ nữa chứ, nghĩ mình là Tôn Trung Sơn à!

Sắc mặt của bốn vệ sĩ đứng bên cạnh bỗng biến đổi, ánh mắt sắc bén, muốn tiến lên bắt người, cô gái này thật sự quá kiêu ngạo rồi, lại dám ở trước mặt Phúc quản gia mà ông ấy là lão già mắc dịch.

Xá Cơ Hoa vừa nhìn thấy, vẻ mặt chợt thay đổi, lập tức khoa tay múa chân làm ra tư thế đánh nhau: “Thế nào, muốn đánh hội đồng phải hay không? Tôi cảnh cáo các người, tôi chính là đai đen Taekwondo, các người có can đảm thì cùng nhau tiến lên đi.”

Phúc quản gia đứng ở một bên cũng không biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng trong lòng lại cảm thấy nghi ngờ, giơ tay lên ra hiệu cho bốn vệ sĩ lui ra sau, nhìn vào ánh mắt khiêu khích của Xá Cơ Hoa, đột nhiên tuôn ra một câu khiến Xá Cơ Hoa trợn mắt há mồm.

“Tôi là Phúc, chính là quản gia của nơi này.”

lại không nhìn thấy là sao nhỉ? Hơn nữa hành vi của cô lúc này chẳng phải...

Vừa mới nhìn thấy vàng, cặp mắt của mỗi nữ nào đó thiếu chút nữa đã dính chặt mắt lên đó rồi, cho dù là một người khổng lồ có đứng ở trước mặt cô, có lẽ cô cũng sẽ dứt khoát bỏ qua luôn.

Khỏe miệng của Xá Cờ Hoa co rút lại, vội vàng âm thầm hít một hơi thật sâu, làm cho mình trở nên bình tĩnh lại. Cặp mắt to liền xoay chuyển một vòng, sau đó lại quét cái nhìn về phía bác Phúc đang ở trước mặt, cùng bốn người bảo vệ đang đứng ở phía sau ông ta, có chút chột dạ, nhưng vẫn ha ha cười nói: “A, ha ha! Tôi không biết đường mà, chuyện này không vấn đề gì, hôm nay là lần đầu tiên tôi đến đây, cho nên mới không cẩn thận bước đi sai đường thôi, nhà sau ở chỗ nào vậy? Bây giờ tôi sẽ đến đó báo danh ngay lập tức.”

Thế này mà là đi nhầm đường sao, nhầm đường mà có thể chạy vào trong hồ cá? Lại còn nằm xoài ở trên đó?

Ánh mắt sắc bén của bác Phúc chăm chú nhìn cô một lát. Khi Xá Cờ Hoa cười đến mức gương mặt gần như sắp bị rút gần đến nơi, ông mới cất tiếng, giọng nói rất nghiêm nghị: “Báo danh có thể chờ tối nay cũng được, cô lại là người do lão phu nhân bố trí đến đây, vậy thì ngay bây giờ, trước hết cô hãy dọn dẹp lại cái hồ cá này cho thật sạch sẽ đi đã, sau đó cô sẽ đi tới bể bơi ở phía sau nhà tháo nước ra, cọ rửa, thay lại nước khác sạch sẽ, sau khi làm xong đến báo lại cho tôi biết.” Dứt lời, ông ta liền xoay người đi về phía biệt thự!

Cái ao? Bể bơi? Cái gì và cái gì vậy nhỉ? Có ý tứ gì đây? Xá Cờ Hoa nghe xong thấy người như ngẩn ngơ, sững sờ. Nhưng lão già kia lại cứ như vậy xoay người rời đi, gì vậy chứ, không thấy cô đang băn khoăn hay sao? Cô lập tức dời bước chạy theo, xông tới gọi: “Áy này, quản gia, những lời mà ông vừa mới nói kia là có ý tứ gì vậy? Muốn tôi dọn dẹp cái gì?”

Bác Phúc nhú mày một cái, vẻ uy nghiêm trên mặt càng trở nên hà khắc hơn. Ông quét mắt nhìn Xá Cờ Hoa đang ngăn cản đường ở trước mặt mình, giọng nói trầm thấp trước sau vẫn giữ vẻ tuyệt đối nghiêm khắc, mở miệng nói lần nữa: “Lúc này cô đã bước chân vào trong hồ cá, đã làm ô nhiễm nước ở trong hồ rồi. Cô hãy thay nước mới cho hồ cá sau đó tiếp tục dùng nước sạch rửa lại từng viên pha lê màu ở đáy hồ một lần nữa cho thật sạch, sau đó thả lại vào đó những loại rong dùng cho cá ăn, phải thực hiện đúng trình tự theo từng bước một, nhất định không được phép để xảy ra chút sai lầm nào. Tất cả những loại cá đủ loại màu sắc rực rỡ trong hồ này đều thuộc giống cá quý hiếm, nếu để xảy ra bất cứ sai lầm gì, cô cũng không cần phải đến trình diện tôi nữa.” Nói xong ông ta cũng không thêm quét mắt liếc nhìn cô thêm một cái, xoay người bước đi luôn.

Chuyện này làm thế nào nhỉ, cái gì rửa sạch, cái gì loại bỏ? Lão già quái gở này tại sao không thể giải thích từng câu cho rõ ràng được chứ? Xá Cờ Hoa không hiểu ra sao vội gọi với theo: “Chẳng phải...Áy này... quản gia, quản gia...”

Bốn người bảo vệ ở phía sau người quản gia cũng có chút gì đó thông cảm khi thấy ông ta tỏ thái độ uy nghiêm đối với cô như vậy. Ông lão quản gia tuy ngày thường, thoạt nhìn con người ông ta cũng không đến mức lúc nào cũng giữ cái bộ dạng uy nghiêm không nói không cười như vậy. Chỉ có điều, kỳ thật ông ta lại một lão già có đầu óc siêu đen tối, đặc biệt khi cô lại đã chọc trúng vào điều cấm kỵ của ông ta - gọi ông ta là “lão già mắc dịch” như thế!

Nghe nói người ta lúc còn trẻ cũng đường đường là một “trai đẹp” có tiếng, cho nên tâm lý tự kỷ từ lúc còn trẻ như cái rắm thúi kia, đã ám ảnh trong đầu ông ta, được ông ta giữ cho đến tận bây giờ. Trừ những người thân thiết ở trong nhà ông ta ra, cũng không có người nào dám nhổ lông trên móng đất của lão già thâm hiểm này? Muốn chết sao!

“Này, ông già kia, người dù sao thì ông cũng phải nói cho tôi biết tôi phải làm như thế nào chứ! Ừm...” Cho dù có yêu cầu cô làm việc, vậy ít ra cũng phải nói cho cô biết rõ cuộc trình tự công việc này sẽ phải làm như thế nào đã chứ! Mỗi nữ kia lớn tiếng rống hỏi với theo bóng lưng người đã dần dần đi xa kia, nhưng tựa như cũng không có chút hiệu quả gì, ngay cả cái lông chân người ta cũng vẫn không thêm nghĩa lại cô.

“Làm người mà như thế hả?”

Chiếc va ly đựng hành lý vô tội lại bị quăng sang một bên thêm lần nữa. Xá Cờ Hoa đột nhiên xoay người nhìn những tia sáng rực rỡ đang lập lòe phun ra theo dòng nước phun trong bể phun nước rộng lớn kia. Khắp nơi đều thấy ánh sáng nhấp nháy tỏa sáng, lão già kia nói đó là thứ mà cô phải dọn dẹp lại cho sạch hả?

Lão già kia rõ ràng chính là đang cố ý tìm cách muốn điều tra cô đây mà. Cô cất bước đi đến bên cạnh hồ nước, thò bàn tay trắng nõn chụp một con cá ở trong hồ nước, “Shitt, cái gì mà giống cá quý báu chứ, chẳng phải đây cũng chỉ là những con cá vàng nhỏ có màu sắc rực rỡ thôi sao, cầm lọ màu nước quẹt vài cái lên trên người nó chẳng phải sẽ thành nhiều màu hay sao.” Cô có chút hèn mọn tự nhủ thầm xong, sau đó động tác rất thô lỗ, thả chú cá vàng nhỏ ở trong tay mình trở lại vào trong bể nước.

Lúc này, lão già kia cũng đã để lại cho cô những lời dằn dò, trong chuyện này, muốn sống thì cô vẫn phải nhớ kỹ mà làm theo. Nhưng thực sự, những công việc mà ông lão quản gia kia đã dặn dò, nào là tháo bỏ cái gì, rửa lại cái gì, từng câu cô đều nghe rất rõ, nhưng cũng không thể nào hiểu nổi, hơn nữa ông ta cũng chẳng muốn trông nom cô làm việc thế nào kia mà. Cô dứt khoát tháo sạch nước ở trong hồ cá ra, còn cố ý ngắm nghía nhìn tình cảnh đàn cá quý đang quẫy đạp trong những hạt pha lê kia. Cô chợt nhận ra, những viên pha lê đủ màu sắc rực rỡ dao động trong bể phun nước kia, lúc này khi không còn bị ngâm trong nước, nếu đem so sánh với những bóng đèn thủy tinh trên trụ đèn dựng ở hai bên đường kia còn thua kém hơn nhiều hơn, đây nhất định là hàng giả.

Sau đó cô còn cố ý đi kiểm tra xác định lại xem, có đúng pho tượng đứa bé trai ở giữa bể phun nước kia là bằng vàng thật hay không. Kế tiếp đó, đến giờ phút này, lương tâm của mỗi nữ kia mới sực nhớ ra phải bơm nước vào trong hồ cá kia. Khụ, khụ..., chờ đến khi mỗi nữ cất vòi bơm nước xong xuôi, mới chợt phát hiện ra có mấy chú cá vàng quý giá kia đã bắt đầu nhẹ nhàng ngửa bụng lên trời, hy sinh rất quang vinh.

Mồ hôi của cô đổ xuống thành giọt, mấy con cá này chết rồi, không biết liệu cô có bị tố cáo không đây? Xá Cờ Hoa không khỏi giật mình lên một cái, vì bát cơm manh áo của mình, mỗi nữ thừa dịp bốn bề vắng lặng, vụng trộm đến đào một cái hố chôn cá ở trong vườn hoa bên cạnh đó, sau đó lại loay hoay lên lên xuống xuống ở trong hồ một hồi, sắp xếp lại những viên pha lê màu trong hồ cá một chút.

“Như vậy chắc là có thể được rồi? A, mình thật sự là một thiên tài, xem ra thật sự là không có việc gì có thể làm khó mình được.” Mồ nữ nào đó đứng ở bên cạnh hồ cá, chống nạnh về đây thoả mãn vừa tự kỷ nhìn bề phun nước dưới ánh mặt trời phản chiếu xem ra còn lấp lánh hơn cả lúc trước. Cùng lúc này, đàn cá vàng nhiều màu sắc rực rỡ cũng đang vui vẻ bơi lội du ngoạn trong nước, nụ cười trên mặt cười rạng rỡ, tự thưởng cho mình một lời khen ngợi.

Lão già kia hình như đã quá coi thường cô rồi, nói thế nào, coi như cô cũng đã được rèn luyện tinh thông đủ mọi kiểu kỹ năng để làm việc này. Chẳng phải đây cũng chỉ là một cái hồ cá nhỏ nhỏ thôi sao, cái chuyện vật còn con này mà có thể làm khó được cô hay sao! Cô khinh! Điều này làm cho mồ nữ nhất thời không sao có thể kiềm chế nổi mình, liền ngửa đầu lên trời, mở miệng cười lên một tràng thật lớn: “Ha ha...”

Mà đúng lúc này, một chiếc xe Limousine màu đen nhìn lóa mắt phóng vụt qua. Chiếc lượn một vòng qua khúc cua trên đường, vượt qua bề phun nước, chạy sạt qua ngay bên cạnh cô, lướt nhanh trên đường, chạy theo hướng về phía bên trong khu biệt thự.

Trong một ngày nóng bức thế này, đã bị một luồng khí nóng phả ra sát bên người thì chớ, lại còn thổi đám bụi trên đất bay tung lên mù mịt, lập tức làm cho mồ nữ nào đó, vừa mới rồi còn há mồm cười to liền bị sắc bụi đến mức phát ho thành tiếng sặc sụa liên tục.

“Khụ... khụ... Phi... phi! Phi! Ai vậy? Không nhìn thấy bà cô tổ đang đứng đây hay sao! Tên khốn kiếp nào vậy, rốt cuộc có biết lái xe hay không hả, chẳng lẽ không có mắt sao?” Cặp mắt của cô cũng không chịu ngoại lệ, cũng bị đám bụi của chiếc xe kia tạt vào một nắm bụi bặm, đau không sao mở ra được. Khiến Xá Cơ Hoa vừa mới rồi tâm tình còn cảm thấy vô cùng phấn khởi, thoáng chốc liền nổi trận lôi đình rống to vọng theo về phương hướng mà chiếc xe kia đã lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25: Hồ bơi

Editor: Puck

Huyền Vũ Thác Hàn ngồi ở ghế sau nhìn tài liệu, đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng gào giận dữ, tự nhiên nâng cặp mắt đen thui thâm thúy quét mắt nhìn vào kính chiếu hậu, thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn không biết đang khoa chân múa tay những gì bên cạnh bề bơi.

Chỉ có điều, không đợi anh nhìn rõ ràng, xe đã từ khúc quanh đi thẳng vào trong sân biệt thự, dừng trước sân biệt thự, xe vừa dừng lại, tài xế vội vàng xuống xe mở cửa xe cho anh.

Quản gia chờ ở cửa ra vào, cũng thân nhiên tiến lên đón, giọng nói uy nghiêm nói với người làm phía sau: “Nhanh đi gọi thím Luru chuẩn bị xong cơm trưa, thiếu gia trở lại.”

Nam giúp việc trẻ tuổi cũng nhanh trí, sau khi gật đầu đáp vâng, rồi bước nhanh chạy về phía đường nhỏ.

“Thiếu gia trở lại, hôm nay vui vẻ chứ? Cơm trưa đã chuẩn bị xong.” Bác Phúc tiến lên cười nhạt hỏi thăm, nhìn trong ánh mắt ông mang theo cung chiêu, một người giúp việc ba mươi mấy tuổi đi theo sau lưng ông, khi Huyền Vũ Thác Hàn vừa xuống xe vội vàng nhận lấy cặp tài liệu trong tay anh, hơi khom lưng lặng yên không lên tiếng.

Huyền Vũ Thác Hàn như tập mãi thành thói quen, nét mặt tuấn mỹ lộ ra ý cười, vừa đi vào nhà vừa đùa giỡn, “Mỗi ngày đều lặp lại chuyện không thú vị, cũng sắp nhàm chán muốn chết, đâu còn vui vẻ mà nói chứ, còn không thú vị bằng bác Phúc ở nhà đó.”

Bước vào sảnh chính xa hoa, lúc này anh mới nhớ tới người vừa thấy, không khỏi hơi nghi ngờ hỏi, “Đúng rồi, lúc vừa tiến vào thì hình như tôi thấy một người phụ nữ xa lạ bên cạnh bề hồ.”

Nơi này trừ thím Luru là nữ, toàn bộ đều thống nhất là đàn ông, nơi này không nên có người xa lạ.

“Là nữ giúp việc lão phu nhân phái tới, hôm nay vừa đến.” Bác Phúc đi theo sau lưng anh, hình như không có ấn tượng tốt với Xá Cơ Hoa.

Nghe vậy, Huyền Vũ Thác Hàn nhướn mày, chỉ có điều nhanh chóng thả lỏng, “Lại là bà nội phái tới, vậy thì lưu lại đi, chỉ có điều, đừng để cô ta đến trước mặt tôi quá rầy tôi.”

Bác Phúc đi theo sau lưng anh, cùng đi vào phòng ăn theo nói. “Sẽ để cho cô ta phụ trách chuyện vườn hoa phía sân sau.”

“Ừm!”

Hai người trước sau vừa mới bước vào phòng ăn, thím Luru năm mươi mấy tuổi bụng mơn ản từ sảnh bên tiến vào, vội vàng cười tủm tỉm lớn tiếng nói, “Thiếu gia trở lại, nhanh lên một chút, trời nóng như vậy, uống chút nước mơ ướp lạnh khai vị.”

Dáng người thím Lư phát tướng đến đầy đặn, hơn năm mươi tuổi nhưng một đầu tóc đen như mực, lúc cười lên khoe mắt cau lại thành nếp nhăn thật sâu, nhưng từ trên mặt đầy dấu vết năm tháng của bà vẫn có thể thấy được, khi còn trẻ bà chắc hẳn cũng là một người đẹp.

Bà lớn lên từ nhỏ trong nhà Huyền Vũ, mà bởi vì chuyện năm đó, Huyền Vũ Thác Hàn coi như do một tay bà nuôi nấng, cho nên trong lòng coi anh như chính đứa bé của mình mà cưng chiều không dứt.

Lúc này trên mặt Huyền Vũ Thác Hàn đâu còn vẻ thâm trầm khiến cho người ta không nhìn ra cảm xúc lúc ở ngoài, trên khuôn mặt tuấn mỹ nụ cười như ánh nắng mặt trời rực rỡ, tiến lên ôm chầm lấy vòng eo thô mập của bà ấy, dáng vẻ không đứng đắn trên đầu nói: “Nước mơ ướp lạnh? Đây chính là thức uống mà con và bác Phúc thích nhất, ở trong đó khẳng định thím Lư tăng thêm rất nhiều tình yêu đúng không? Có thể trong lúc trời nóng uống một ly nước mơ tình yêu do chính tay thím Lư nấu, khẳng định vô cùng hạnh phúc, thím Lư, thím cũng cho bác Phúc một ly, bác Phúc chờ cả ngày ở cửa ra vào cũng sắp bị cảm nắng rồi.”

Bị cảm nắng? Ánh mắt lo lắng của thím Lư nhìn về phía bác Phúc, vẻ mặt hơi khẩn trương chăm sóc hỏi, “Ông cảm thấy như thế nào? Có muốn kêu bác sỹ tới xem một chút không?”

Cũng không biết có phải ảo giác không, đáy mắt bác Phúc thoáng qua vẻ thẹn thùng, chỉ có điều rất nhanh chóng khôi phục uy nghiêm lúc trước, ho nhẹ nói, “Bà đừng nghe thiếu gia nói lung tung, tôi còn có chuyện, ra ngoài trước.” Nói xong, rồi xoay người bước đi.

Làm cho người ta có một cảm giác chạy trời chết, mà điểm này, khiến thím Lư hiểu ra, mặt móm lập tức đỏ lên, “Thiếu gia đừng cứ mãi túm lấy đi Lư trên đầu, cậu uống nước trước đi, thím gọi người mang thức ăn lên.” Nói xong, xoay người vội vàng tránh về phía phòng bệnh.

...

“Đầu là hồ bơi sau vườn? Sao vòng tới vòng lui cũng không sai lắm! Cụ già kia thật là, cũng không nói rõ ràng, nơi lớn như vậy, thậm chí không thấy một bóng người, đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?”

Xá Cơ Hoa kéo va li hành lý, trên đỉnh đầu được ánh mặt trời nóng bỏng chăm sóc, toàn thân mồ hôi đầm đìa, da thịt trắng như tuyết trời sinh của cô cũng bị phơi ửng đỏ bừng.

Nói một chút, người có tiền thật TM Nhị Thế Tổ *, chỗ lớn như vậy, cho ai ở chứ? Ngay cả một bóng người cũng không thấy thì thôi đi, hai cô vòng tới vòng lui cũng không tìm được một người để hỏi đường.

(*) Nhị thế tổ (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua. (Nguồn Wikipedia)

Cũng không biết lượn vòng ở sau vườn bao lâu, người phụ nữ nào đó bị mặt trời chói chang chiếu thẳng trên đỉnh đầu, thật sự không thể nhìn được nữa đây luôn một cánh cửa yên tĩnh ra đi vào.

Cứ phơi tiếp như vậy, cô sẽ bị phơi thành người khô, cũng không quan tâm nhiều như thế, đi vào, Xá Cơ Hoa cũng không quan sát nhiều bốn phía xa hoa, cả người nóng rát, lần này chỉ bằng ý thức đi về chỗ mát mẻ.

“Hiền, hội nghị xế chiều nay cậu mang tài liệu đã sửa sang xong đặt trong phòng làm việc của tôi, còn nữa, đây xã giao tối nay sang tối mai, đúng, ừ, cứ như thế.” Một giọng nam trầm thấp tràn đầy cuốn hút, vang lên trong gian phòng hào hoa.

Chỉ thấy một người đàn ông cực phẩm, vóc người tráng kiện đẹp đẽ, bên hông vòng một chiếc khăn tắm đi ra từ trong phòng tắm, Huyền Vũ Thác Hàn sau khi ăn trưa xong trở về phòng dội một trận nước lạnh, nghĩ xế chiều nay cũng không có chuyện gì quan trọng, cho nên dặn dò qua điện thoại.

Ánh mặt trời giữa trưa, chiếu xuống cửa sổ sát đất, sau khi Huyền Vũ Thác Hàn kết thúc điện thoại, khẽ ném di động lên ghế sa lon, đi tới cửa sổ sát đất kéo cửa sổ ra.

Ánh sáng chột lóe lên trước mắt anh, chỉ thấy sau cánh cửa sổ này, là phân nửa hồ bơi siêu hào hoa bên ngoài, dưới ánh mặt trời khúc xạ, sóng gợn lăn tăn trong hồ bơi trong suốt thấy đáy, làm cho người ta thấy có một đẹp đẽ của bờ cát đại dương.

Cũng khó có được thoải mái, Huyền Vũ Thác Hàn giặt khăn tắm bên hông, cứ trần truồng như vậy đi tới tủ treo quần áo, lấy ra quần thun màu đen mặc vào, định đi bơi mấy vòng.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, không bao lâu, bác Phúc bung thức uống đi vào, “Thiếu gia, trà chanh cậu cần, đúng rồi, vừa nãy lão phu nhân gọi điện thoại, muốn cậu gọi điện thoại lại.”

Huyền Vũ Thác Hàn đi lên trước cười nhạt nhận lấy, “Được, bác Phúc cũng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Sau khi bác Phúc đi, Huyền Vũ Thác Hàn mới cầm điện thoại lên bấm dãy số quen thuộc.

Đồng thời, một cánh cửa trên hành lang cạnh hồ đột nhiên bị mở ra.

Xá Cơ Hoa không biết đường xuất hiện từ chỗ đó, giống như từ trong sa mạc thấy ốc đảo ngạc nhiên kêu lên, “Hồ bơi?”

Từ sau khi đi vào từ cửa kia, cô vẫn dọc theo hành lang đi xuyên qua mấy cánh cửa, vốn cô định tìm người hỏi thăm một chút, nhưng đừng nói người, ngay cả bóng quỷ cũng không thấy.

Mà cô đã sớm phơi nắng đến miệng khô nóng, do đó, vừa thấy được hồ này, hai mắt đã sớm tỏa sáng khê ném va li hành lý sang bên cạnh, giầy đá lung tung đi rồi vọt vào bể bơi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26: Con mẹ nó, buông tay cho tôi.

Editor: Heisall

Xá Cơ Hoa cũng không cởi quần áo, cứ như vậy trực tiếp nhảy xuống hồ nước sóng gợn lăn tăn, ‘bùm’ một tiếng nhảy vào nước, vừa vào nước giống như cá gặp nước, lặn xuống đáy hồ.

Huyền Vũ Thác Hàn ngồi trong phòng đưa lưng về phía cửa sổ, mơ hồ nghe thấy một âm thanh vang lên, nhất thời nghi ngờ liền quay đầu lại nhìn về phía hồ bơi, lại chỉ thấy mặt hồ yên lặng không có sóng sóng gợn lăn tăn, nên cũng không muốn nhìn nhiều.

Dáng người kia ở trong nước, động tác đông đưa lắc lư kia, khỏi phải nói có bao nhiêu nhanh nhẹn, người không biết còn tưởng rằng cô sinh ra đã là loài động vật sinh sống trong nước.

Thoải mái quá! Ở trong hồ bơi, xá cơ hoa tùy ý bơi qua bơi lại, gương mặt thoải mái trôi lên khỏi mặt nước, bởi vì mới vừa rồi cả người đều nóng ran, bây giờ được ở trong nước, nên da thịt toàn thân đều giống như đang kêu gào thoải mái.

“Lần sau có cơ hội sẽ gọi thượng vũ tới thử mới được, hồ bơi lớn như vậy, thật sự bơi quá đã.”

Trước kia khi đi bơi, cái hồ bơi có mấy chục mét vuông mà phải chen lẫn với mấy chục người, đừng nói là bơi, muốn chen xuống cũng khó, đâu có như hôm nay vậy chứ, có thể tùy ý bơi thoải mái, cảm giác kia thật sự là quá tốt rồi.

tại sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được, xá cơ hoa quét mắt nhìn bốn phía, một bóng ma cũng không có, cho nên cũng không chút kiêng kỵ, ở trong hồ nước trực tiếp cởi hết quần áo, trong nháy mắt toàn thân đã bị lột sạch.

Da thịt trơn nhẵn tiếp xúc trực tiếp với nước, cảm giác đó, làm cho cô cảm thấy rất thoải mái, không lãng phí thời gian nữa, lại lặn xuống hồ một lần nữa, dù sao ông lão kia gọi cô tới, đợi cô bơi đủ rồi, sẽ tới dọn dẹp.

Trong phòng, huyền vũ thác hàn cúp điện thoại rồi đứng dậy từ trên ghế salon, vọt vọt hai bên thái dương đang có cảm giác đau đớn, bà nội thật đúng là làm cho anh rất nhức đầu, anh còn chưa tính tới chuyện kết hôn, nhưng, nếu như bà nội thật sự muốn có cháu nội, có lẽ anh có thể thực hiện ước nguyện của bà.

Khẽ ném điện thoại lên ghế sofa, huyền vũ thác hàn cởi quần áo ra rồi chỉ mặc độc một cái quần con như vậy mà đi ra khỏi phòng.

Đôi chân thon dài bước vào bên cạnh hồ bơi thì dừng lại, trông mắt đen thâm thúy quét qua cái bóng trắng đang bơi qua bơi lại trong hồ bơi kia, trên gương mặt tuấn mỹ này hiện lên vẻ nghi ngờ, nhìn bóng lưng trắng bóng nhấp nhô trên mặt nước, trông mắt xanh đen chợt lóe lên ánh sáng sắc bén.

Trong hồ bơi, cô gái nào đó đang bơi rất thư thái, còn thoải mái nhô lên khỏi mặt nước, cũng không hề chú ý đến bốn phía một chút nào, hình như còn đắc ý vênh vác, còn vừa kỳ cọ vừa ngâm nga một câu hát không hoàn chỉnh, vừa mới nghĩ đến ở bên ngoài chảy một đồng mồ hôi nhiều như vậy, thì cả người càng thêm khó chịu, ha ha, vì thể thuận tiện tắm rửa luôn.

“Tôi kỳ cọ tắm rửa sạch sẽ, rửa cái tay rồi đến cái chân.” Còn vừa hát vừa chà xát lên tay chân, hình như giọng hát này còn rất vui vẻ, mà lại không hề phát hiện ra sau lưng có một bóng dáng nguy hiểm giống như cá mập đang nhanh chóng bơi về phía cô.

“Tôi kỳ cọ tắm rửa sạch sẽ, vắn eo kỳ lưng, cọ rửa soàn soạt. . . . .” xá cơ hoa lơ lửng ở trong nước, thật sự vừa uốn qua uốn lại ở trong nước, vừa đưa tay ra sau lưng chà qua chà lại.

“Cọ rửa soàn soạt. . . . . Aiz, sao đồ lót này lại thấm nước, mới có một lúc chứ mấy, nhất định mua phải hàng thấm nước rồi, lần này đúng là thua thiệt lớn, lần sau nhất định không giúp cửa tiệm bán quần áo lót tăng lợi nhuận nữa.”

Trở tay xoa lưng mấy cái, cảm giác đồ lót kia không được thoải mái, xá cơ hoa liền trực tiếp trở tay cởi nút áo lót ra, hai cái bánh bao trắng đáng thương được thả ra.

Vọt vọt hai cái bánh bao trắng, xá cơ hoa cau mày, cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, nghi ngờ lầm bầm: “Chẳng lẽ gần đây mình lại trở mã* nữa sao? Sao lại có cảm giác ngực cao lớn hơn không ít? Gặp quỷ sao.” Một người hai mươi ba tuổi còn có thể trở mã lần nữa sao?

*trở mã là từ thường dùng để chỉ những cô bé/cậu bé phát triển cơ thể vào tuổi dậy thì.

Bộ ngực tuyệt trắng mê người nửa che nửa hở trong nước, thoát nhìn rất mềm mại ngon miệng, cô gái cúi đầu nhìn, đưa hai tay ra vuốt vuốt, lại ngất một cái, rồi chà xát, vẫn cảm thấy nó lớn thêm không ít so với trước kia.

Toàn bộ lực chú ý của Xá Cờ Hoa đều đặt trên hai cái bánh bao trắng của mình, cho nên càng không chú ý tới bóng dáng đang nhô ra khỏi mặt nước ở sau lưng.

Chọc chọc hai cái bánh bao trắng toát, Xá Cờ Hoa bất đắc dĩ nói: “Thôi, mặc dù lớn thêm thì lại tốn vài vóc, nhưng nhìn lại rất đẹp, nên đành chấp nhận vậy, nhưng mà tao cảnh cáo mày đó, mày không được lớn hơn nữa đâu, nếu không tao sẽ không mặc áo lót.” (ed: ôi, bó tay với chị này luôn)

Nói xong, đang muốn trở tay cài áo lót lại, thì đột nhiên có cảm giác như đụng phải vách tường, âm ẩm, lông mày nhíu lại: “Thứ gì vậy? A. .a. .a. .” Xá Cờ Hoa quay đầu lại nhìn, nhất thời bị cái người đột nhiên xuất hiện này dọa cho trở tay không kịp.

Tiếng kêu sợ hãi của Xá Cờ Hoa mới vừa vang lên, thân thể ở trong nước theo bản năng muốn trốn, lại không nghĩ rằng thân thể của cô mới vừa động đây, đôi tay đã bị anh siết thật chặt.

“Ai đó, buông tay!”

Huyền Vũ Thác Hàn lặng lẽ không tiếng động xuất hiện, khi nhìn thấy gương mặt búp bê của cô thì sức lực trên tay vẫn không thương hương tiếc ngọc chút nào mà ngược lại càng dùng sức hơn, trông mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào trước người Xá Cờ Hoa, gương mặt tuấn tú trở nên u ám, âm trầm hỏi.

“Cô là ai? Tại sao lại ở chỗ này?”

Sắc mặt Xá Cờ Hoa rất khó coi, tay giùng giàng muốn thoát ra, rất muốn thoát khỏi người phía sau: “Con mẹ nó, tôi mới phải hỏi anh là ai đó, anh mau buông tay cho tôi.” Trước mắt cô còn chưa hiểu đây rốt cuộc là tình huống gì.

Huyền Vũ Thác Hàn không những không buông tay, ngược lại còn kéo tay cô bơi về phía bờ của hồ bơi, gương mặt tuấn tú u ám bất định: “Rốt cuộc cô gái đêm đó có phải là cô hay không?” Giọng nói trầm thấp mang theo sự nguy hiểm.

Chẳng những bóng lưng giống nhau, mà ngay cả giọng nói cũng giống nhau như đúc, nghĩ đến đêm đó, dường như đáy mắt sắc bén ấy lại tăng thêm một chút lo lắng.

Lúc này Xá Cờ Hoa nào biết anh ta đang nói cái gì, hai tay bị anh ta nắm chặt ở sau lưng rất đau: “Cái gì mà đêm đó với đêm nay, tôi không biết anh...anh buông tay cho tôi.” Hai chân đá lung tung ra sau.

Bởi vì ở trong nước, nên vừa trở người một cái thì nửa người dưới đã dễ dàng nghiêng về phía sau, nhất thời nửa người dưới của hai người liền dán chặt vào với nhau.

Huyền Vũ Thác Hàn nhướn mày, đáy mắt sắc bén thoáng qua một chút kinh ngạc! Bụng dưới của anh thế mà lại bùng lên một luồng nhiệt quen thuộc, điều này sao có thể? Nhưng bụng dưới nóng dần lên, đang nhắc nhở cho anh biết rằng bản năng của anh đã trực tiếp phản ứng.

“Con mẹ nó, buông tay ra, anh buông tay ra cho tôi, nếu anh không buông tay thì tôi sẽ không khách khí với anh đâu.” Nếu như có thể, lúc này Xá Cờ Hoa rất muốn thưởng cho anh ta một đấm.

Huyền Vũ Thác Hàn nghiêm mặt dừng lại động tác, khi cô phản kháng gãy gập, liền dùng hai chân dài ở trong nước vây chặt hai chân của cô lại.

Anh luôn kiêu ngạo về sự tự chủ của mình, chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại dễ dàng nổi lên dục vọng như vậy, sau khi kinh ngạc qua đi, thì đáy lòng lại vọt lên sự tức giận.

“Nói, rốt cuộc cô gái đêm đó có phải là cô hay không?” Huyền Vũ Thác Hàn cắn răng hỏi lần nữa, trên gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng có thể thấy được sự nhẫn nhịn cùng tức giận!

Cảnh tượng biến hóa bất ngờ này, thật sự khiến người ta suy nghĩ xa xôi, đặc biệt là lúc này hai người còn đang uốn éo quần vào nhau như cái bánh quai chèo.

Bị một người không biết từ đâu chui ra quần chặt lấy hai tay hai chân, Xá Cờ Hoa cũng hết sức tức giận, quát: “Tên điên, cái gì mà có phải là tôi hay không? Mẹ nó, tôi hoàn toàn không biết anh, mau buông tay cho tôi, buông tay có nghe hay không?”

Bởi vì vịn vào gãy dựa, nên thân thể hai người đang lơ lửng ở trên mặt nước chỉ có thể ma sát theo sự dao động.

“Chết tiệt.” Trong hồ bơi bỗng nhiên vang lên một tiếng rủa khàn khàn.

“Đừng nhích tôi nhích lui nữa.” Huyền Vũ Thác Hàn cau mày quát lên, một tay kia dùng sức giữ cô gái đang không ngừng gãy gập kia lại, nhưng cái tay kia lại vừa đứng díp, trực tiếp nắm vào cái bánh bao mới lớn hơn không ít.

Chương 28: Chương 27: Anh có phải là đàn ông hay không?

“Thiếu gia, xảy ra chuyện gì? Mới vừa. . . . .”

Cửa chính hồ bơi đột nhiên bị mở ra, bác Phúc nghe thấy tiếng ồn ào liền dẫn người xông tới, dường như không ngờ sẽ nhìn thấy chuyện như vậy nên ông nhất thời ngây ngẩn cả người, ngay cả mười bảo an phía sau cũng thế.

“Đi ra ngoài!”

Cho đến khi một tiếng quát vang lên, bác Phúc mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng dẫn người lui xuống, hơn thế nữa còn nhân tiện khép cửa lại.

Còn Xá Cơ Hoa hình như cũng không kịp phản ứng, cho đến khi ngực thấy đau xót, cúi đầu xem xét mấy móng vuốt đang đặt lên bánh bao trắng của mình, mắt càng mở to hơn, tiếp theo đó một tiếng thét chói tai muốn banh cả nóc nhà lập tức đập vào màng nhĩ.

“A. . . . .”

Trong tiếng the thé, mỗi nữ nào đó liền biến sắc, hùng dũng quát to: “Cái đồ lưu manh háo sắc này, tôi nhất định phải phế anh!”.

Mắt to hung dữ nhú lại, đầu mãnh liệt đập về phía sau, thừa dịp phía sau buông lỏng, xoay người huých khủy tay vào ngực tên mới vừa động đực, hai chân bị giữ chặt cũng nhân cơ hội này lập tức co lên, hung hăng đập tới gốc rễ vừa áp chặt vào mông mình.

Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên bị đánh, còn chưa kịp rên lên một tiếng, liền cảm giác một luồng nhiệt lưu từ trong mũi trào ra, nhất thời trở tay không kịp, tiếp đó ngực lại bị trúng một kích, nếu như không phải anh phản ứng nhanh hơn, thì cú đá tiếp theo đang hướng vào vị trí quan trọng kia hậu quả khó mà lường được.

“Đáng chết!” Lau vết máu trên mũi đi, mặt Huyền Vũ Thác Hàn tối đen như mực.

Cô gái đáng chết, rất tốt, chưa từng có ai dám đối xử vô lễ với anh như vậy.

“CMN, đồ lưu manh thôi, dám sờ ngực tôi, lại còn dám mắng tôi đáng chết! Nhìn bà cô đây dễ bắt nạt đến thế sao? XXOO nhà anh, hôm nay tôi sẽ cho anh nếm thử xem, ai mới là đáng chết!”.

Lại dám bóp “meo meo” của cô, con bà nó, ăn đậu hũ của cô ngon đến vậy sao? Bây giờ lại còn dám mắng cô đáng chết? Thật tức quá mà.

Xá Cơ Hoa bức bối khó chịu liền thẳng tay nắm đá, mặc dù trong nước hành động không tiện bằng trên đất, nhưng sức lực không kém là bao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp hiện tại âm u hung dữ.

Nhưng, những lời vừa rồi chẳng phải chưa đánh đã khai sao (dĩ nhiên, cô nhóc thiếu gân nào đó đã sớm quảng chuyện đêm đó đến xó xỉnh nào rồi)? Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa chỉ ôm chút hoài nghi, nhưng vừa nghe thấy mấy chữ lưu manh thôi, đáy mắt tối tăm nhất thời lóe sáng.

“Thật sự là cô! Đáng chết, thế mà lại dám đưa mình tới tận cửa, rất tốt!”

Lúc này Huyền Vũ Thác Hàn đã chân chính bị chọc giận, lần đầu tiên sau hai mươi tám năm lý trí bị ném ra sau ót, theo nước di động, không chút nào thương tiếc trực tiếp nghênh đón, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy ác độc.

“Đồ lưu manh thôi. . . . .”, người này thế nhưng lại ra tay với phụ nữ?

“Cô gái đáng chết, thử gào lên nữa xem!”; anh chàng nào đó bị chọc giận không chút lưu tình lên tiếng!

Đột nhiên bị quyền phong lao tới, mỗi nữ nhất thời hô lớn: “A, con mẹ nó, anh có phải là đàn ông hay không!”. Thậm chí ngay cả phụ nữ cũng. . .

“Có phải là đàn ông hay không không phải cô đã sớm biết!”. Nhớ tới hành động đêm đó của người phụ nữ này, đáy mắt của anh lập tức âm trầm xuống.

“Biết anh bị XO!”

Ngoài cửa hồ bơi, mắt bác Phúc lóe lên kinh ngạc, liếc nhìn này cánh cửa đang đóng chặt, trong tiếng huyền ảo câu nào câu nấy đều ‘ liếc mắt đưa tình ’ liền bắt đầu dĩ lắc đầu mở cửa ra.

Phía ngoài ánh nắng tươi sáng, chiếu lên những con sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, nhưng lúc này bên trong hồ bơi lại không hề yên tĩnh, hai bóng dáng ướt đầm dường như đã đánh đến đỏ mắt rồi, không hề chú ý đến việc cảnh xuân có lộ ra ngoài hay không, chỉ còn lại tiếng nước rầm rầm rào rào, kèm theo

tiếng mắng mỏ vang lên không ngớt.

Xá Cơ Hoa liền tiếp tránh né quyền cước của Huyền Vũ Thác Hàn, ở trong nước vốn đã tổn hao thể lực, huống chi nam nữ cách biệt, không bao lâu sau, thân thể đã có chút chịu không nổi.

Cứ tránh né mãi như vậy cũng không phải là biện pháp hay, quả đấm của người đàn ông kia ở trong nước đều rất mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết công phu của anh ta tuyệt đối không dưới cô.

Nhìn quả đấm đang lao tới, trong mắt đột nhiên lóe sáng, Xá Cơ Hoa đột nhiên nghiêng người, trong nháy mắt giơ tay lên rồi hung hăng bỏ xuống.

Nhưng Huyền Vũ Thác Hàn bản lĩnh hơn nhiều, nhanh nhẹn ra tay trước cả Xá Cơ Hoa, chân dưới nước như rắn nước quấn quanh người đằng trước, trong nháy mắt cả người Xá Cơ Hoa liền mất ổn định ngã vào trong nước.

Hừ, người đàn ông này xuống tay thật CMN không chút lưu tình, chẳng lẽ anh ta không hiểu được thương hương tiếc ngọc là gì? Xá Cơ Hoa nhất thời không kịp phòng bị sặc vài ngụm nước hồ, tay chân vùng vẫy từ trong nước giãy giụa đứng dậy.

Nhưng đầu còn kịp ngoi lên, trí óc còn chưa tỉnh táo, đã bị một cánh tay bèn chắc túm lấy lôi lên bờ.

“Khục, khụ khụ! Anh... mau buông tay!”. Xá Cơ Hoa bị ném lên bờ, toàn thân thiếu chút nữa rụng rời, còn chưa kịp kêu rên, lại bị người nào đó nhấc lên.

Da thịt cô trời sinh đã trắng như tuyết, đặc biệt dưới ánh mặt trời càng lộ vẻ mềm mại nõn nà, trái ngược hoàn toàn với làn da màu đồng của Huyền Vũ Thác Hàn.

“Hừ! Buông tay?”. Nhìn cô gái đang giãy giụa trong tay mình, Huyền Vũ Thác Hàn giễu cợt hừ lạnh một tiếng cũng không để ý đến vết hằn đỏ thẫm trên làn da trắng nõn: “Không phải đã nói với cô, đám trêu chọc người của tôi tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt sao?! Thế mà lại tự mình đưa tới cửa!”.

Nụ cười này quá chói mắt, con mẹ nó, rốt cuộc cô đã chọc vào người nào, rõ ràng chính tên này đã trêu chọc cô, bây giờ lại còn ác nhân cáo trạng trước, thế mới nói đám đàn ông tất cả đều khôn kiếp hết.

Nếu như không phải lúc này cô rơi vào thế hạ phong, thì nhất định sẽ đánh cho tên này răng roi đầy đất, nhưng hiện tại...

Xá Cơ Hoa vừa giùng giàng kéo tay mình lại, vừa lấy tay che đi phần ngực tuyết trắng mê người, trong chớp mắt thoáng mờ mịt quay đầu nhìn người trước mặt, cất tiếng nói mềm mại sau khi bị sặc nước lại trở nên khàn khàn: “Này, đau quá, anh... anh thả tôi ra trước đã được không?”

Đôi mắt thâm trầm của Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nhú lại, tay càng nắm chặt hơn, nhìn cô không chớp hỏi: “Nói, ai phái cô tới đây, cô rốt cuộc là ai?”. Có thể đi vào Tiêu Vân Các này, rốt cuộc cô có thân phận gì?

CMN, có lời gì không thể bình tĩnh nói sao? Nhất định phải lôi kéo cô thế này mới hài lòng à?

Xá Cơ Hoa nhú chặt mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại, uất ức nhìn anh, hòng nói cũng trở nên mềm mại khiến người nghe cũng nổi hết cả da gà nói: “Tôi... tôi là người giúp việc do lão phu nhân phái tới, Phúc quân gia muốn tôi tới dọn dẹp hồ bơi!”.

Tuy nhẹ nhàng là thế nhưng nếu như cẩn thận chú ý, nhất định sẽ nghe được tiếng nghiến răng khe khẽ của cô.

“Lão phu nhân?”. Cô gái này chính là nữ giúp việc mà bà nội anh phái tới? Con bà nó, cái quỷ gì đang diễn ra ở đây?

“Đúng đúng, chính là lão phu nhân sai tôi tới, anh thả tay ra đi có được không, tôi đau đến sắp chết rồi đây này!”.

Ánh mắt thâm thúy tới lại, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn xuống cánh tay đang bị mình siết chặt của Xá Cơ Hoa, đây cũng chính là lần đầu tiên anh nghiêm túc quan sát một người phụ nữ thế này.

Mây liễu cong cong lúc này đang nhú lại, tuy thế nhưng hề mất đi vẻ xinh đẹp, đôi mắt to tròn hơi mê mẩn, cánh mũi đẹp dễ tính xảo, má khẽ ửng hồng, đôi môi anh đào đỏ mọng, mặt trái xoan trong suốt như ngọc, xương quai xanh bị nửa cánh tay đặt lên tạo thành khe rãnh mê người, tron mềm trắng nõn như băng như tuyết.

Không ngờ nhìn dáng vẻ như một bé gái vị thành niên nhưng dưới lớp quần áo này lại là một thân hình quyến rũ đến vậy, đột nhiên, bụng dưới lại trở nên nóng ran, hầu kết của Huyền Vũ Thác Hàn không tự chủ đưa lên đưa xuống, tròng mắt đen cũng từ từ thâm lại.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28. Mau mở miệng, nếu không thì không

khách khí

Editor: trang bubble ^^

Bên hồ bơi, một trắng một mạch, một cao một thấp, hai người cứ như vậy anh nhìn tôi...tôi nhìn anh, tăng thêm một chút mập mờ không biết tên ở dưới sóng nước khúc xạ thoáng lấp lánh.

Thoáng thấy ánh mắt anh nhìn cô, Xá Cơ Hoa không khỏi giật mình một cái, sống lưng nhất thời dâng lên một luồng lạnh lẽo kích thích kinh sợ, anh kia là ánh mắt gì chứ?

Tay dùng sức giãy giụa muốn kéo về, lần đầu tiên thật sự lắp bắp nói; “Này, anh...Anh, anh buông tôi ra, tôi còn phải đi báo cáo.” Bước chân trực giác muốn lui về phía sau cách xa anh ta.

Đường như sau một giây, ánh mắt từ từ nóng rực lên kia sẽ giống như muốn ăn cô, khiến Xá Cơ Hoa bắt đầu nhanh chóng nổi da gà, mặc dù không hiểu nhiều lắm ở phương diện kia nhưng không có nghĩa cô chính là người ngu ngốc.

Thấy bộ dáng cô hoang mang sợ hãi, đáy mắt Huyền Vũ Thác Hàn thoáng xẹt qua một chút vui vẻ, thay đổi sự tức giận mất khống chế lúc trước, gương mặt tuấn tú nhếch lên một vệt cười tà.

Lúc này mới nhớ tới trước đó người phụ nữ này đã phách lối đến cỡ nào, từ xưa tới nay chưa từng có người nào có thể chọc anh sau đó còn có thể yên vui, thấy vẻ mặt cô lúc này, khóe miệng cười tà kia không khỏi sâu hơn.

“Vậy cô nói một chút, lão phu nhân phái cô đến làm cái gì?” Thiết chương đột nhiên nắm chặt vừa dùng sức, giữ ôm cô vào trong lòng, cười tà cúi đầu, mỗi móng gọng cầm treu đùa hời như có như không ở vành tai cô.

Xá Cơ Hoa run rẩy lắp bắp, người đàn ông này không phải là biến thái chứ? Mới vừa rồi còn mặt hung thần ác sát, giống như hận không thể bóp chết tươi cô, vậy mà bây giờ một mặt cười gian đối với cô.

Trong lòng Xá Cơ Hoa lạnh đến buồn nôn một hồi, khi anh đụng chạm vành tai thì ngay sau đó cô vội vàng quay đầu, lập tức lui về phía sau.

Nhưng Huyền Vũ Thác Hàn lại giống như sớm đoán được, dùng một tay kia vòng qua tấm lưng trắng nõn như tuyết của cô, hai người dán chặt ở chung một chỗ lẫn nữa.

Chỉ thấy khóe môi tà tà của anh thoáng nâng lên nụ cười ác liệt, “Cô sợ cái gì? Lại không ăn cô, nhiều nhất chính là. . . . . Như vậy.” Lời nói dừng lại, anh liền lấy xu thế sét đánh, vừa lên tiếng bèn hung hăng cắn ở trên bả vai tuyết trắng nõn này.

“A!” Đột nhiên truyền đến một cơn đau nhức trên bả vai, Xá Cơ Hoa cảm giác hàm răng lọt thật sâu vào trong bả vai kia, thoáng chốc vang lên tiếng giết heo tung nóc nhà.

Lúc này, danh hiệu quen thuộc kia, một từ ‘Bệnh chó điên’ bỗng nhiên chọt lóe ở trong đầu, mặt Xá Cơ Hoa liền biến sắc, nhất thời cũng không kịp nhớ cái gì, đôi tay mạnh mẽ chống đỡ người đàn ông hung ác cắn bả vai cô không buông.

“Cứu mạng. . . . . Chó điên, mau mở miệng!” Thảm rồi, nghe nói bị người mắc ‘bệnh chó điên’ này cắn thì sẽ lây bệnh đấy!

Làm sao cô lại xui xẻo như vậy, vừa đến đã gặp phải chuyện này.

Chó điên? Vốn chỉ muốn cho cô chút dạy dỗ, Huyền Vũ Thác Hàn vừa nghe thì khóe mắt giật giật, mày kiếm vừa nhú, tâm tình mới vừa tốt liền biến mất không còn tăm hơi. Người phụ nữ đáng chết này, rất tốt, vậy mà dám mắng anh chó điên, thật sự là rút ra không đủ dạy dỗ.

Cảm giác hàm răng trên bả vai lại lọt vào một chút, đau đến Xá Cơ Hoa mồ hôi lạnh không ngừng, bản tính này cũng không giấu nổi rồi, cắn răng quát lên; “Chó điên, nhanh, mau mở miệng, nếu không cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Tay không bị anh kéo vừa đẩy vừa đâm ở trên người anh vẫn không lay chuyển anh được nửa phần, đây chính là chênh lệch trời sinh giữa đàn ông và phụ nữ!

Không khách khí? Người phụ nữ đáng chết, lại còn dám lớn lối như vậy, trông mặt đen thâm thúy nguy hiểm của Huyền Vũ Thác Hàn nửa nheo lại.

TM, cắn cô đúng không? Muốn chết thì cùng chết, Xá Cơ Hoa nhe răng vừa hít sâu, răng trắng vừa lộ, thoáng chốc cũng hung hăng cắn tới trên bả vai anh.

“Ách!” Lòng mày Huyền Vũ Thác Hàn cau lại rên lên một tiếng, cô lại dám cắn anh? Vẻ mặt khó coi rồi, thật sự là người phụ nữ không biết sống chết, buông hàm răng ra, tay vượn dùng sức bèn muốn kéo cô từ trên người ra.

Nhưng cô gái nào đó đâu chịu thua thiệt như vậy chứ, lần này đổi thành cô liêu chết lời anh, chính là không thả miệng.

“Cô kia, cô buông ra cho tôi.” Vẻ mặt Huyền Vũ Thác Hàn khó coi găm nhẹ nói, tuy rằng chút đau đớn này đối với anh không coi là cái gì, nhưng người phụ nữ này cũng đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của người đàn ông như anh.

Buông ra? Anh nghĩ hay thật, thật sự coi cô là kẻ thù thì vậy thì đi hay sao? Anh nói chưa dứt lời, vừa nói chuyện, Xá Cơ Hoa lại dùng hết tất cả hơi sức hung ác cắn.

“Đáng chết.”

Ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn rét lạnh, thân thể nhất thời căng thẳng, không nhìn hàm răng còn cắn trên bả vai, một tay bèn nhấc cô lên ném về phía trong hồ bơi.

“A!”

Một tiếng ‘Tôm!’, ở trong hồ long lanh dưới ánh mặt trời liền nổi lên một đợt bọt nước.

‘Ừng ục ừng ục’ Tiếng kêu sợ hãi của Xá Cơ Hoa còn chưa có hạ thấp thì liền bị sắc uống vài ngụm nước.

“Khụ! Khụ. . . . .” Bàn năng vội vàng giãy giụa đứng lên từ trong hồ bơi, Xá Cơ Hoa sắc đến nước mắt nước mũi cũng chảy ra, vuốt nước trên mặt, mắt to hồng hồng hung hăng nhìn chăm chăm người đàn ông đôi tay ôm ngực bên cạnh bờ; “Khụ, anh, khụ khụ. . . . .”

“Tôi thế nào?” Gương mặt tuần tú của Huyền Vũ Thác Hàn thoáng nâng lên nụ cười giấu cợt mắt lạnh nhìn xuống cô, đáng người kia khúc xạ ở dưới ánh nước lại giống như là một vương giả cao cao tại thượng nhìn xuống nô bộc của anh ta.

“Khụ! Anh...Anh TM bệnh thần kinh, nổi điên làm gì chứ.” Vậy mà thiếu chút nữa cô chết đuối.

Đàn ông đáng chết, thật là nên cầm cái cưa đến, cắt anh ta thành miếng lại lấy đi hàm cách thủy, tức chết cô rồi, hàm răng cũng sắp cắn đứt, vậy mà mới cắn rách chút da.

“Bệnh thần kinh? Cô thật đúng là dám kêu lên, chẳng lẽ cô cũng không biết tôi là ai?” Thấy bộ dáng cô giận đến nhe răng nứt răng tức cười, lửa giận ở đáy lòng lại ngừng, khóe miệng ác liệt nhếch lên cười tà.

Lần đầu tiên Huyền Vũ Thác Hàn phát hiện, người này trời sinh đã có thói hư tật xấu ác tục, đặc biệt là thấy cô giận đến giờ chân thì tâm tình không khỏi trở nên vui vẻ.

Nghe vậy, cô gái nào đó trong nước vô cùng không nề mặt nói; “Anh TM là người nào liên quan chuyện P tôi chứ.” Ở trong nước thẳng băng ổn định thân thể, Xá Cơ Hoa vội vàng mặc áo lót móc trên một tay.

Nhưng lại không cẩn thận liếc thấy trên bả vai còn dấu răng thấm máu, nhất thời mặt biến sắc ngẩng đầu quát lên về phía anh; “Đồ bị bệnh chó điên, tuy rằng anh có bệnh, luật pháp cũng có thể châm chước, phí tổn thất tinh thần này coi như xong, nhưng dù như thế nào, anh cũng phải bồi thường tôi tiền thuốc thang.” Bệnh chó điên này chắc sẽ không truyền nhiễm rất nhanh chứ?

Nghe vậy, chỉ thấy khóe miệng cười tà của người đàn ông nào đó lập tức cứng đờ; “Cô nói cái gì? Đồ bị bệnh chó điên?”

Là nói anh? Nhìn người phụ nữ trong nước quát lên, giờ mới hiểu rõ ra, Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên có loại xúc động muốn bóp chết cô, thì ra là cô mới vừa mắng chó điên, lại là ý nói anh bị bệnh chó điên?

“Bị bệnh thì nhanh ngay ngó ở bệnh viện, đặc biệt ‘Bệnh chó điên’ động một chút là cắn người linh tinh giống như anh. Đây chính là sẽ hại chết người, hôm nay thật TM xúi quẩy, gặp phải anh cũng không biết là tôi bị vận rủi tám đời gì. . . . .” Xá Cơ Hoa càng nói thì cảm giác càng nguy hiểm, vội vàng dùng nước trong rửa vết thương trên vai, thật giống như dính vào bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng gì đó.

Cái gì? Gặp phải tôi lại là vận rủi tám đời? Cô vừa dứt lời, chỉ thấy trong nháy mắt vẻ mặt Huyền Vũ Thác Hàn cực lạnh xuống, trong tròng mắt đen cũng chuyển động một cỗ tức giận dữ dội kinh người, người phụ nữ trời đánh này. . . . .

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, đột nhiên, Xá Cơ Hoa cảm thấy một luồng ón lạnh dâng lên từ sống lưng, trực giác vừa ngẩng đầu nhất thời rung mình một cái.

Chỉ thấy người đàn ông tuần dật tà mị ở bờ bên cạnh, gương mặt đen, khóe miệng còn lẩy dính một tia máu đỏ, ánh mắt dọa người nhìn chăm chăm cô, đi từng bước từng bước về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 29: Anh ... anh muốn làm gì?

“Này, anh...anh muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, hãy tránh xa tôi trong vòng năm mét, nếu không quả đấm của tôi sẽ không nể tình.”

Nhìn anh càng ngày càng tới gần, Xá Cơ Hoa âm thầm nuốt nước bọt, thầm nghĩ nếu lúc này anh nhào tới cắn cô thì chứng tỏ anh cũng giống như chó điên.

Xá Cơ Hoa âm thầm lùi lại phía sau, đôi mắt tròn to nhìn thẳng vào anh, phòng hờ khi anh đến gần thì sẽ nhanh chóng tìm cách chạy trốn và la toáng lên để kêu người đến giúp đỡ.

Ngược lại, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô càng ngày càng lùi về phía sau, gương mặt tuần tú bỗng trở nên lạnh lẽo, có cảm giác khó chịu thậm chí cô ấy có vẻ mặt như thể là có ý gì? Anh đường đường là một chủ tịch tập đoàn xuyên quốc gia lại hiếp đáp cô ngay ở đây sao? Rốt cuộc cô nghĩ anh là ai? Chính là hồ báo hung dữ muốn ăn thịt cô sao? Cô lại còn ngốc nghếch đến nỗi nghi ngờ anh là chó điên nữa chứ.

Đáng chết, mặc kệ có chuyện gì, nếu giờ đây cô có biểu hiện thế này thì cũng có nghĩa rằng cô đang xem thường anh. Nghĩ vậy, ngọn lửa trong lòng anh lại càng bùng cháy dữ dội.

Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay lau máu đỏ trên khóe miệng mình, tròng mắt đen toát ra lửa giận nhìn cô đang lùi dần về phía sau, mở miệng giễu cợt hừ lạnh nói: “Hừ! Cô không nể mặt sao? Thật là phách lối, vậy tôi cũng thật sự muốn xem rốt cuộc cô không nể mặt tôi ra sao.”

Giọng nói trầm thấp đầy nguy hiểm vừa dứt, ở phía bên kia bờ một bóng dáng nhảy xuống hồ bơi gần đó.

Má ơi! Lại phát tác rồi sao?

Khuôn mặt Xá Cơ Hoa biến đổi, thừa lúc anh chưa có động tĩnh, cô lại chạy trốn chết tới bờ với tốc độ thần tốc, nhảy xuống hồ và bơi sang bờ bên kia. Sau đó cô lên bờ, cầm rương hành lý của mình và chạy ra cửa.

Một ánh mắt giết người được phóng ra như muốn ăn tươi nuốt sống người vừa chạy ra đến cửa kia.

“Người phụ nữ đáng chết.”

Trong hồ bơi, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô gái cõng bỏ PP để chạy trốn, hàm răng anh cắn lại nghe tiếng kêu “lách cách”. Ánh mắt lóe lên tia giận dữ không thể nào khắc chế nổi, trong lòng lại như có ngọn lửa đang bùng cháy thiêu đốt lòng anh. Nhìn dáng vẻ anh lúc này giống như là một cuồng sư đang bị ai đó chọc giận.

‘Rầm’ quả đấm phát tiết rơi vào trong nước, phản chiếu khuôn mặt dữ tợn và ánh mắt thể hiện tức giận tột độ, giống như ngọn lửa đang bùng cháy muốn thiêu đốt những chương ngại vật trước mặt nó, “Trốn hả? Đáng chết, tôi xem cô có thể trốn đi đâu.”

.....

Giữa trưa, mặt trời lên cao, khí trời oi bức như muốn đốt cháy da người.

“Hô, hô! Má ơi, đã thoát rồi, rốt cuộc chó điên này là ai? TM mà rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì đây?”

Khuôn viên biệt thự vẫn còn có chỗ để trốn, một cô gái thờ không ra hơi, yếu ớt vịn vào góc tường thỉnh thoảng lại quay đầu liếc về phía sau giống như nhìn xem có mãnh thú nào đang đuổi theo hay không.

Khi xác định không có ai theo mình ở phía sau, Xá Cơ Hoa mới thả lỏng người, lúc này cô mới nhận thấy trên người mình đầy mồ hôi, từng giọt mồ hôi rơi xuống ướt áo. Gì vậy? Không nghĩ ngại nhiều, cô vội vàng khoác chiếc áo lên người để che đậy vệt nước thấm vào áo mình.

Nhưng khi cô mới vừa mặc chiếc áo khoác vào thì đột nhiên cô nghe sau lưng mình vang lên một giọng nói đầy uy nghiêm.

“Sao cô lại ở đây?” Bỗng đâu bác Phúc xuất hiện sau lưng cô, nãy giờ ông đứng ở trong góc cau mày theo dõi động tĩnh của cô gái đang lén lút lút nhìn trước ngó sau như sợ ai phát hiện ra mình.

Giọng nói ông vang lên đột ngột khiến Xá Cơ Hoa sợ hết hồn, nhưng khi cô nhận ra đó là quản gia thì cô cũng chột định thần, âm thầm lau mồ hôi, bắt đầu lên tiếng.

“Cháu. . . . .” Xá Cơ Hoa kéo dài giọng mình.

Vốn chưa biết trả lời thế nào, lại như nhớ ra điều gì, nhanh như chớp ánh mắt to tròn di chuyển liếc qua liếc lại, miệng cười hi hi còn tay cũng vội kéo rương hành lý bước đến “Quản gia, cháu đến trình diện ạ.”

Lão phu nhân ra tay hào phóng như vậy, thì cô cũng không thể cứ như vậy mà đi. Nếu cô bỏ đi như thế chắc chắn Vũ sẽ nổi giận. Huống chi, cô còn chưa lấy lại được tài liệu kia, tiền cũng còn chưa tới tay thì cô tuyệt đối sẽ không bỏ đi dễ dàng như vậy được.

Mà quả thật nơi này cũng thật quái dị. Tiêu Vân lớn như vậy mà không có một bóng người, dù vậy cô đi đến đâu cũng có người phát hiện ra mình. Mà những đồ vật ở đây lại sang trọng đến nỗi ai thấy cũng phải trầm trồ khen ngợi. Đây không phải là dụ dỗ người khác thì là gì?

Nhưng hình như cô đã quên một việc, dù thế nào cô cũng chỉ là một người ngoài, lén lút vào đây mà chưa được sự cho phép của chủ nhân và lại nơi đây còn có bảo vệ.

“Trình diện sao ?” Bác Phúc với dáng vẻ uy nghiêm nghi ngờ nhìn cô, nhưng cũng chỉ trong vài giây thôi. Sau đó ông nhìn chăm chăm vào mắt cô, xoay người ra ngoài sân nói “Cô đi theo tôi.”

“Đi đâu?” Xá Cơ Hoa vội vàng kéo rương hành lý của mình, hấp tấp chạy theo sau, vừa đi vừa hỏi. Ánh mắt tròn to lóe sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, chốc chốc lại nhìn ngang liếc dọc bốn phía như đang tìm kiếm ai. Mãi cho đến khi chiếc nón trên đầu cô đột nhiên rơi xuống đất thì cô mới bừng tỉnh.

“Về sau, công việc của cô là chăm sóc vườn hoa này, lát nữa cô cũng đừng nên đi lung tung, cứ ở đây là tốt nhất.” Khuôn mặt bác Phúc cũng dịu hẳn xuống, ông chân thành nhắc nhở cô.

Nghĩ lại lúc trước, ông cũng đã từng nhiều lần quan sát cô. Ông là người chăm nom thiếu gia từ nhỏ đến lớn, ông hiểu tính tình thiếu gia hơn ai hết nhưng ông chưa từng nghĩ tới một người phụ nữ khiến thiếu gia vui thích, mến yêu lại là cô gái nhỏ đang đứng trước mặt ông đây. Vậy bây giờ ông có nên đi báo với lão phu nhân hay không đây?

“Quản gia, ông thật sự muốn cháu xử lý vườn hoa sao?” Xá Cơ Hoa nhìn quanh bốn phía thấy tất cả các loại hoa đã nở, mắt mở to vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ hỏi quản gia.

Ai cũng nói việc làm vườn không phải là việc đơn giản nhưng cũng không quá cực khổ, nhưng đối với một cô gái nhỏ mới chân ướt chân ráo vào đây thì quả là không phải chuyện dễ.

Nhìn cô, ánh mắt sắc bén của bác Phúc cũng chợt dịu lại nói: “Lão phu nhân sai cô tới đây sao? Cô cứ ở đây ngoan ngoãn làm việc thật tốt, chiều nay tôi sẽ dạy cô nên làm gì. Còn bây giờ tôi dẫn về phòng dành cho người giúp việc và nghỉ trưa ở đó.”

“Không cần chờ đến chiều, bây giờ cháu cũng có thể bắt đầu làm việc. Trước kia cháu đã từng làm công việc này nên cháu nhất định sẽ làm tốt.”

Xá Cơ Hoa tự hào nói, thậm chí cô cũng không chờ bác Phúc lên tiếng mà trực tiếp ném rương hành lý của mình sang một bên. Cô kéo lại chiếc nón rộng vành, một tay cầm dao bổ xuống, còn một tay vác cuốc, đưa về phía bác Phúc cười ha hả: “Cháu bắt đầu làm việc đây.” Nói xong, cô đi thẳng về hướng vườn hoa, vừa đi vừa huýt lên điệu nhạc vui vẻ.

Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn, ngang tàng, đầy khí phách của cô đi thẳng đến vườn hoa, nét mặt nghiêm trang vốn có trên khuôn mặt lão Phúc bỗng dịu lại, không còn bất kỳ oán trách và bất mãn nào nữa.

“Chẳng lẽ những chuyện xảy ra lúc trước đều là hiểu lầm?” Bác Phúc vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn kỹ bóng dáng cao gầy của Xá Cơ Hoa, trong lòng đầy hoài nghi.

Mà bốn phía quanh đây cũng không thấy ai. Thật ra nơi đây đều có gắn camera quan sát cho nên ngay từ lúc cô bước vào đây, mọi hành động cử chỉ của cô đều không thoát khỏi cặp mắt của ông.

Một lát sau, bác Phúc liếc nhìn Xá Cơ Hoa đang đứng đó chuẩn bị bắt đầu công việc làm vườn, sau đó ông xoay người rời đi, gương mặt hiền hòa vừa đi vừa lầm bầm “Lão phu nhân đã sắp xếp như vậy chắc là không có chuyện gì đâu. Tuy cô gái này cũng có khuyết điểm nhưng xem ra vẫn không tệ, chắc mình cũng nên bẩm báo với lão phu nhân một tiếng.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 30: Để cô ta phụ trách quản lý cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của tôi.

Editor: heisall

“Ồ, hoa hồng mà có tới năm màu hồng đậm – hồng nhạt – trắng – xanh – tím, chắc chắn, giỏi thật, người này thật đúng là xa xỉ, nhưng lại có chút đáng tiếc, sao người như vậy mà lại đi trồng hoa?”

Nhìn thấy trong vườn hoa có nhiều loại hoa như vậy, cô gái vừa đi vào vườn hoa, trong lòng liền kích động đến một hồi, cái này... trí nhớ giống như trở lại cái năm đó, một ngày mùa hè năm thứ tư tiểu học vô cùng nóng bức nhưng lại tràn đầy âm áp lắng mạn, trong sinh mạng của cô đã xuất hiện đối tượng thâm mến sáng chói như ánh mặt trời.

Làn da đen sạm, mỗi lần cười lên, lộ ra hàm răng trắng sáng ngời, cặp mắt thì giống như mắt mèo, nhưng chiều cao lại thấp hơn cô gần nửa, hơn nữa trên người anh ta toàn mùi mồ hôi, khự khự, phải nói là ánh mặt trời đầy mùi, thế mà năm đó lại làm cho cô mê đắm đến ‘thần hồn điên đảo’.

Đặc biệt nghe nói nhà anh ta có nghề làm vườn, kiếm được rất nhiều tiền.

Lúc ấy vì anh ta, mà cô tập trung nghiên cứu nghề làm vườn trong một khoảng thời gian khá dài, mặc dù cô lấy tất cả vườn bông cải của mình và hàng xóm ra làm thí nghiệm, nhưng vẫn không học được cái nghề này, sau đó, ‘Hắc Mã Vương tử’ trong lòng cô lại xuất ngoại, nên vườn bông cải bị cô lấy ra đào bới nghiên cứu, tất cả cũng héo tàn theo.

Lúc ấy cô còn chưa kịp đau lòng đến chết, thì cô đã bị mẹ đánh cho mấy ngày không xuống giường được, suy nghĩ một chút, trong lòng vẫn còn một chút tiếc nuối!

Bây giờ nhìn đến vườn hoa trước mặt, sao trong lòng cô lại cảm thấy kích động và hưng phấn? Hơn nữa, hiện tại cô được quang minh chính đại đến chỗ này dùng tay nghề của mình để làm việc, nên sự hưng phấn này cũng không phải là bình thường.

Dưới ánh mặt trời nóng rực, một cô gái hưng phấn giống như không hề cảm thấy nóng một chút nào, đối với cái nóng ác liệt ở trên đỉnh đầu này, có thể nói là hoàn toàn bị bỏ quên, xuyên qua vườn hoa chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn ấy đang hết sức vui vẻ chăm sóc cho cây cối.

Sau khi gõ ‘cốc cốc’ lên cửa phòng, thì cửa phòng liền mở ra.

Bác Phúc vẫn mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, đôi chân bước vững vàng đi vào.

Ông vừa trở lại nhà trên, đã nghe được thiếu gia muốn tìm mình, mới vừa từ bên ngoài trở về còn chưa lau mồ hôi ông đã trực tiếp đi qua.

“Thiếu gia, ngài tìm tôi?”

“Cô gái hôm nay tới đây là do ông sắp xếp sao?” Trong căn phòng tao nhã sang trọng, Huyền Vũ Thác Hàn đứng trước cửa sổ sát đất đưa lưng về phía ông, gương mặt tuấn tú đầy vẻ u ám, nhưng giọng nói lại không nghe ra được cảm xúc gì.

Bác Phúc đứng ở trong phòng, sắc mặt vẫn trước sau như một, uy nghiêm trả lời: “Theo như dặn dò của thiếu gia trước đây, đã để cho cô ấy đến làm việc ở vườn hoa phía sau.”

Bác Phúc cho là anh đang lo lắng tới vấn đề cô ta sẽ tới quấy rầy anh, nên ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tôi sẽ cho người để ý đến cô ta, sẽ không để cho cô ta có cơ hội lên nhà trên.”

“Cô ta không có phản đối gì sao?”

Bác Phúc ngừng lại suy nghĩ rồi trả lời: “Không có, xem ra cô ấy rất nhiệt tình thích thú đối với công việc ấy, có vẻ là một cô bé tốt.”

Trong hai mươi mấy năm qua, vườn hoa ấy đều do chính ông tự mình chăm sóc, nên trong lòng cũng có tình cảm nhất định đối với vườn hoa này, vì thế khi nhìn thấy Xá Cơ Hoa vui thích như vậy, nên trong lòng ông cũng có cái nhìn khác đối với hành động lúc trước của cô.

Nhiệt tình thích thú? Trong đầu lại thoáng qua vẻ mặt kiêu ngạo hung hăng của cô: “Thật sao?” Ngược lại anh rất muốn nhìn thấy biểu hiện nhiệt tình thú của cô là như thế nào.

Huyền Vũ Thác Hàn đang nhíu chặt lông mày đột nhiên giãn ra, trong nháy mắt khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, hai tay ôm ngực xoay người lại, ngay lúc đó trên khuôn mặt tuấn mỹ lại hiện lên vẻ tà mị, nói: “Bắt đầu từ bây giờ, gọi cô ta đến nhà trên, để cô ta phụ trách quản lý cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của tôi.”

Bệnh chó dại đúng không? Hừ, ngược lại anh rất muốn xem cô có bao nhiêu ‘nhiệt tình thích thú’, vừa nghĩ tới hành động đáng ghét của cô gái đó, ánh mắt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn càng thêm u ám tối tăm, khóe miệng nhếch lên càng thêm nguy hiểm.

Lời của anh, khiến cho bác Phúc đang đứng bên cạnh lướt qua một chút kinh ngạc, nhưng nói cho cùng thì ông cũng đã trải qua vô số năm tháng gian khổ vất vả, trong những lúc như thế này ông luôn có năng lực không để lộ ra cảm xúc.

“Vậy phía bên lão phu nhân thì sao?”

Người thiếu gia này không phải là vì lão phu nhân bên đó nên mới trốn đến bên này sao? Bây giờ lại đột nhiên để người lão phu nhân đã sắp xếp ở bên cạnh mình, chuyện này thật sự làm cho ông không thể ngờ tới được.

Huyền Vũ Thác Hàn cười lạnh ngồi dựa vào trên ghế sa lon ở cửa sổ sát đất, cảm lý trà chanh lên đưa vào miệng nhấp một hớp, trên gương mặt lạnh lùng của anh thoáng qua một chút u ám, ngẩng đầu, thân nhiên nhìn ông nói: “Chỉ cần bác Phúc không nói ra chuyện này, phía bên bà nội không phải để xử lý sao?”

Chuyện mới vừa xảy ra ở bể bơi, nếu bác Phúc nhìn thấy, rồi nói cho bà nội bên kia biết, bảo đảm ngày mai anh chắc chắn sẽ bị lôi trực tiếp đến cục dân chính.

“Nhưng thiếu gia. . . . .”

“Bác Phúc, có một số việc tôi sẽ tự xử lý, chỉ cần bác Phúc làm như không biết là được rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng nghiêm nghị nói.

“Vâng!” Bác Phúc mở miệng lần nữa, ông còn không rõ tính cách của Huyền Vũ Thác Hàn sao! Một khi anh đã xác định chuyện gì, thì dù là mười bò kéo lại cũng không được, nếu không như thế thì lão phu nhân không cần cứ cách một khoảng thời gian lại náo loạn một lần.

Bác Phúc thờ dãi trong lòng, khôi phục lại vẻ mặt không biểu cảm, nói: “Dạ, vậy tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ.” Dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Ngay khi bác Phúc vừa chuẩn bị mở cửa thì Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên nghĩ đến một chuyện thú vị, cười nham hiểm nói: “Sau đó dẫn người đến phòng tôi.”

Bác Phúc gật đầu một cái, liền đóng cửa đi ra ngoài.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Huyền Vũ Thác Hàn nhếch miệng cười nham hiểm, giang rộng hai tay đặt lên hai bên ghế salon, dựa vào thành ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô gái! Ngược lại tôi muốn nhìn xem đến lúc đó cô còn có thể hung hăng kiêu ngạo nữa được hay không.

Bên ngoài, mặt trời đã hơi ngã về phía tây, ánh mặt trời vừa đúng lúc chiếu vào chỗ ngồi của anh, nước trong hồ bơi cũng theo dao động mà sáng ngời lên, nửa người dưới chỉ quấn một tấm khăn tắm, vóc người cường tráng hoàn mỹ, làn da màu cổ đồng, gương mặt tuấn tú đến quá đáng, dưới khúc xạ của ánh mặt trời, tản ra lực hút chết người.

Mà lúc này, trong phòng căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động.

Đôi mắt đen đang đóng chặt nhất thời mở ra, trong đôi mắt thâm thúy mang theo một vài tia máu, vào một khắc có thể nhìn ra được sự môi một bên trong.

“Chuyện gì?” Vừa nhận nút nhận liền nói, trong giọng nói có chút mơ hồ.

La Vũ Hiền ở bên đầu kia điện thoại một đầu khác, sắc mặt liền trầm xuống nói thẳng: “Khu chợ đen ở thành phố A xảy ra chút chuyện, có lẽ lão đại anh phải tự mình đi một chuyến đến thành phố A.”

“Nguyên nhân gì?” Trong giọng nói không nghe ra được chút cảm xúc nào, chỉ thấy Huyền Vũ Thác Hàn lạnh nhạt đứng lên khỏi ghế salon, đi vào phòng thay quần áo.

“Hiện tại tình huống cụ thể vẫn còn chưa rõ ràng lắm, nhưng có thể xác định là có liên quan đến Minh Cát hội.”

Thành phố A vẫn luôn là địa bàn của Thiên Sát Bang, Minh Cát hội và Thiên Sát Bang chia hai vùng, ngoài mặt thì luôn là nước giếng không phạm nước sông, nhưng bên trong lại hết sức căng thẳng.

“Minh Cát hội?” Dừng một chút, “Cậu cứ đến đó trước, tôi sẽ đến liền.”

Cúp điện thoại, Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng nhú chân mày lại, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như thường, một tay cầm vào túi quần, ra về vô lại đi ra ngoài cửa.

Không bao lâu, trong gara của biệt thự một chiếc xe thể thao màu đen phóng cực nhanh ra ngoài, chỉ trong mấy giây, chiếc xe kia đã biến mất trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31: Xem từ nay về sau anh còn dám hay không!

“Cô đã làm nơi đây thành cái gì thế này?” Vào lúc mặt trời nhô lên cao tỏa ra những tia nắng gay gắt, một tiếng rống to lớn như sấm động ngang trời, đột nhiên vang lên.

Trong vườn hoa ở phía sau nhà, mỗi nữ nọ đang vừa mái mê cắt tỉa vừa ngâm nga “hừ là”, bằng cái giọng phá tiếng không biết phải diễn tả thế nào, bị tiếng rống vang động đột ngột kia làm cho giật nảy mình, “răng rắc” lại một đóa hoa hồng phấn còn hàm tiếu liền rơi xuống, nhẹ nhàng hy sinh rất quang vinh.

“Ai vậy? Ai mà lại lớn tiếng như vậy thế? Chẳng lẽ không nhìn thấy là tôi đang làm việc hay sao?” Bị nhảy dựng lên vì hoảng sợ, Xá Cơ Hoa liền nhú mày quay đầu lại trừng mắt nhìn.

Cô đã phải cực kỳ vất vả mới gây dựng được lĩnh cảm nghệ thuật thế này, cứ như vậy liền bị tiếng rống hét kia làm cho biến mất sạch trơn, điều này có

thể làm cho cô không giận dữ được sao?

Chỉ thấy bốn phía quanh vị trí cô đang đứng, một đồng lớn những cành hoa chỉ còn lá xanh nằm rải rác khắp nơi. Bên trái, phía trước lúc này chỉ còn những thân cây hoa hồng đã bị cắt cụt hoàn toàn. Cả một vườn hoa hồng vốn dĩ dày đặc những hoa, nhìn đẹp đến tê dại cả mắt, nhưng bây giờ đã bị phá hủy sạch sẽ gần như đến quá nửa. Toàn bộ cây hoa giờ này đều nằm ở trên mặt đất, bốn phía chỉ còn lại những gốc, những thân với những chiếc lá tro trụi, không còn lấy một đóa hoa nào nữa.

Vườn hoa hồng mà ông đã dồn tất cả tâm huyết, tốn rất nhiều thời gian công sức mới trồng được, lại còn loài hoa Bách Hợp đỏ được ông lai tạo thành công nữa chứ, giờ đây ở bên phía tay phải, phía trước đồng thân cành kia, chỉ còn sót lại một vài đóa hoa xinh đẹp đang lay động trong gió, dưới ánh nắng gay gắt.

“Cô...cô...cô...”

Bác Phúc tức giận đến nghẹn lời, trên gương mặt đã đỏ rực lên. Ông nhìn khu vườn hoa mà mình đã mất bao công sức cẩn thận chăm sóc kia, giờ đây đã trở thành cái hình dạng thế này. Ông dường như đã bị cơn tức giận kích động đến nghiêm trọng, cánh tay chìa thẳng vào cô cũng run rẩy, nói “cô...cô...” mãi một hồi lâu mà cũng không biết phải nói tiếp từ gì khác sau từ “cô” này nữa. Có thể nói, chỉ thoạt nhìn cũng đã nhận ra, lúc này ông lão quản gia đang đau lòng lẫn tức giận đến mức nào

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, thì mỗi nữ luôn thô lỗ không biết một cái gì kia, rất có khả năng trên cơ thể đã sớm đã bị ánh mắt của bác Phúc bắn thành mấy ngàn mấy vạn cái lỗ thủng rồi.

“Quản gia, ông không sao chứ?” Nhìn sắc mặt của ông lão kia càng ngày càng thêm đỏ rực, thân thể cũng ngày càng lão đảo run bần cả lên, Xá Cơ Hoa có chút lo lắng vội vàng đứng dậy tiến lên định đỡ lấy ông lão.

Ông già này cũng thật là, đã già cả đến ngàn ấy tuổi rồi, còn đi ra đây để phơi người cho khô sao? Chắc hẳn tại ông ấy đã bị cảm nắng rồi, làm sao bây giờ?

“Quản gia, nhanh lên, để tôi đưa ông đến chỗ có bóng mát nghỉ ngơi nhé!”

Xá Cơ Hoa đưa tay định đỡ bác Phúc rồi đi, nhưng đột nhiên cánh tay cô liền bị một lực rất mạnh gạt ra một cái, chỉ thấy bác Phúc vừa mới tức đến đỏ mặt kia đang thờ phì phì, trừng mắt nhìn cô, phẩy tay một cái, xoay người rồi đi.

Lúc trước ông còn tưởng rằng cô gái trẻ này vẫn còn có chỗ dùng được, lại nhưng ông không ngờ rằng...Ngực bác Phúc phập phà phập phồng mãnh liệt, nổi giận đùng đùng, chạy thẳng đến sảnh trước, ông dự định gọi điện thoại cho lão phu nhân xong, sau đó, sẽ đuổi cô gái kia ra ngoài, thật sự cô ta đã làm ông tức chết mất.

“Ấy này, quản gia, quản gia...”

Nhưng ông già kia lại đang tức giận đến mức, cũng không thèm nhìn lại cô đến một liếc mắt.

Nhìn tám lưng kia, mỗi nữ nào đó, lông mày nhăn lại vẻ rất bất mãn: “Có chuyện gì vậy nhỉ?”

Xá Cơ Hoa vuốt vuốt cái tay vừa mới bị ông già kia gạt đi, mắt lại nhìn về phía bác Phúc rồi đi mà vẫn còn nổi giận đùng đùng, vẻ mặt khó chịu, lầu nhầu tự nói với mình: “Cũng thật là, đột nhiên xuất hiện, rống lên một tiếng rồi lại bỏ đi, chẳng lẽ ông ta lại là người chuyên môn đến để dọa mình hay sao?”

Động một chút lại chạy đến rống vài ba câu, lại còn không chịu nói cho thật rõ ràng, bây giờ lại còn định đi bẩm báo nữa hay sao? Thật là một ông già có tật xấu.

Quên đi, mặc xác ông ta, cái đồ giới tính hót! Xá Cơ Hoa gờ tay che ngang trán ngẩng đầu nhìn lên ánh nắng trên bầu trời, đôi mắt nhắm lại nhắm tính thời gian một chút, lúc này trước hết cô phải đi tưới nước một chút đã.

“Thật đúng là, cái kẻ có tiền này đã làm cả một vườn hoa lớn như vậy lại không chịu quản lý cho tốt, chẳng lẽ lại không biết rằng tất cả những loại hoa này đều bị tàn rất nhanh chóng sao? Chỉ có điều may mà bọn họ có vận khí tốt, nên mới gặp được một người có tay nghề làm vườn cao như mình.”

Xá Cơ Hoa kéo đường ống nước từ đằng xa lại, nhìn vào chỗ những cây hoa Bách Hợp đỏ mà mình vừa mới trồng lại ở chỗ góc thoáng mát kia, cô vừa tưới nước cho cây rất cẩn thận, vừa cảm thấy vô cùng thoải mái và kiêu hãnh.

Đến khi đã tưới nước xong xuôi, cô dùng những cành lá xanh cắm ngay ngắn xung quanh làm thành một hàng rào nhỏ. Lúc này, người nào đó vẫn luôn luôn bận rộn làm việc dưới ánh mặt trời dưới chói chang kia mới hải lòng ngừng tay lại, mồ hôi đầm đìa, làn da bị phơi nắng đến hồng rực, nhìn rất đáng yêu.

Xá Cơ Hoa xoay người lại, ngồi chồm hổ xuống nhìn những đóa hoa Bách Hợp đỏ như máu kia, cười híp mắt, vuốt cằm nói: “Xem ra tay nghề làm vườn của mình vẫn không đến nỗi tệ lắm! Lần sau nhất định phải tìm lão phu nhân kia để bà ấy bổ sung chuyện mình thêm chút tiền lương nữa mới được, nói như thế nào đây cũng coi như phí lao động của mình chứ!”

“Ồ, nhưng mà “cái thằng nhóc thối” mà trong miệng bà cố nội đó vẫn hay nói kia, rốt cuộc là ai đây nhỉ?”

Ngày đó, cô đã được lão phu nhân ghé vào tận bên tai dặn dò đến nửa ngày, cô nghe nhưng cũng chỉ hiểu “cái thằng nhóc thối” mà miệng bà hay nhắc

đến kia, chính là “thằng cháu nội” của bà, nói rằng lúc trước cô đã từng gặp ở nơi cửa chính ra vào của công ty rồi. Thật là buồn bực, ngay cả một tấm ảnh chụp “thằng cháu nội” thôi, mà bà cũng không chịu đưa cho cô. Sự việc này đã qua từ lâu như vậy rồi, cô làm sao còn nhớ rõ được chứ, huống chi, giữa tiền và người lại không có một chút liên quan nào, mà cô gần đây lại lười ghi nhớ.

Xả Cờ Hoa ngồi xổm chỗ thoáng mát không ngừng suy nghĩ, mãi một lúc sau, khi đã không còn nghĩ ra được hình ảnh gì nữa, cô mới đứng lên, đi đến bên đồng cánh hoa hồng đủ các màu mà lúc trước cô đã đặt chúng thành đồng lớn ở một chỗ thoáng mát, bưng tất đồng cánh hoa hồng đó đi ra.

Sau đó, cô lác lác đi về hướng mà lúc nãy cô thấy bóng lưng của bác Phúc đi vào đó, hy vọng trước khi chỗ cánh hoa hồng này có thể hoa bị phơi khô, cô sẽ tìm thấy phòng bếp, ướp những cánh hoa hồng này rồi sau đó sẽ ép để làm nước hoa hồng, nhất định uống sẽ rất ngon.

Mà đồng thời ở phía bên kia, điện thoại được nối thông giữa một người làm công ở trong đình viện của khu biệt thự xa hoa nằm ở sườn núi, với một người trong tòa thủy đình được xây dựng trên mặt nước, trong hồ có đủ các loại các chếp vàng đang bơi qua bơi lại.

Bốn góc của tòa thủy đình được bao phủ lớp không khí nóng rực do ánh nắng gay gắt tỏa ra. Chu Hữu Mai mặc trên người một bộ quần áo thoải mái, nằm ở trên một chiếc ghế đặt trên bãi cát, hai chân gác lên nhau một cách thoải mái, một tay cầm chiếc cần câu cá, tay kia cầm chiếc điện thoại di động, bà vừa nằm vừa nói chuyện.

“Cô gái kia là một đứa bé ngoan, tiểu Phúc à, ông hãy chăm sóc cô ấy nhiều hơn một chút. Còn về phần vườn hoa bị phá hỏng ấy, ngày mai ông hãy gọi người bảo mang một số loại hoa khác mới được lai tạo cấy ghép ở nước ngoài tới, những cây hoa kia ta cũng đã nhìn chán rồi, thay đổi một chút cũng tốt.”

Đầu điện thoại bên kia, bác Phúc tựa như không ngờ Chu Hữu Mai lại không hề có một chút nào gọi là âm âm giận dữ, mà ngược lại, bà lại giải vây giúp cho cô gái kia, lập tức ngạc nhiên nói: “Lão phu nhân, vấn đề không phải là nằm ở việc thay đổi lại những cây hoa kia một lần nữa cho đẹp hơn, mà chính là, đây là tất cả những gì của lão gia khi còn sống đã để lại cho thế hệ tiếp theo.”

Bên kia Chu Hữu Mai nhắc thân thể mệt mỏi của mình từ trên ghế ngồi dậy, đầy mắt thoáng hiện vẻ chán chờ một lát, hơi ngáp ngừng một chút, nhưng sau đó sắc mặt trở nên nghiêm nghị, giọng nói vang lên có vẻ lớn hơn: “Lão già ma quỷ kia đã lâu như vậy rồi vẫn không hề báo mộng cho ta, hiện tại chúng ta đập phá vườn hoa mà lão ta đã để lại như vậy là rất tốt, cho lão một chút giáo huấn, thử xem từ nay về sau lão ta còn dám nữa hay không.”

“Nhưng mà, lão phu nhân...”

“Đã xong rồi, ta rất yêu mến cô gái kia, anh đã giúp thì hãy chú ý thêm một chút. Mà này, anh hãy nói với thằng nhóc thúi kia một chút, nếu như nó dám đuổi cô bé kia ra, vậy thì cũng không cần gọi, cũng không cần chấp nhận mụ già như ta đây là bà nội.” Dứt lời, không đợi bác Phúc chen vào lời nói, liền “soạt” một tiếng, dứt khoát cúp điện thoại.

Chu Hữu Mai để chiếc điện thoại xuống ở một bên trên mặt chiếc bàn, vừa bưng ly nước trái cây lên, tiếp đó ngả người xuống nằm lại như cũ, cũng không quay đầu lại, tiếp tục nói chuyện với chị Liễu đang ngồi ở bên cạnh: “Chị Liễu à, chị có lời gì cần nói thì cứ nói ra đi, không nên dừng lại nửa chừng như vậy.”

Nghe vậy, chị Liễu, một người phụ nữ cũng khoác trên mình bộ trang phục của người quân gia, xoay người phát phát tay đối với hai người hầu gái khác đang đứng ở phía sau lưng. Mãi đến khi các cô gái kia đã lui xuống dưới, chị Liễu mới tiến lên phía trước nói: “Lão phu nhân, ngài thật sự cảm thấy cái cô gái nhỏ kia có thể làm được việc chứ? Dựa vào cá tính của thiếu gia, tôi e rằng sẽ có chút khó khăn, ngài xem có cần phải phái thêm vài người nữa qua đó hay không, như vậy sẽ càng có nhiều người để có thể chăm sóc được cho thiếu gia được nhiều hơn.”

Người này buổi sáng vừa mới đi, buổi chiều liền đã xảy ra cái vấn đề này, điều này lại có thể không làm cho người ta lo lắng hay sao?

Đối với sự lo lắng của chị Liễu, Chu Hữu Mai ngược lại, tuyệt không hề có chút gì gọi là lo lắng, tinh thần vô cùng phấn chấn, đôi mắt lão phu nhân hơi liếc nhìn về phía chị một chút: “Chăm sóc cho nó để làm gì vậy! Chị có một mình thằng nhóc thúi kia thôi, vậy mà còn phải cần thêm bao nhiêu người để chăm sóc cho nó nữa đây?”

Chu Hữu Mai đặt lại ly nước trái cây ở trên mặt bàn, đột nhiên hình như bà vừa chợt nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng đột nhiên tràn ra một nụ cười vui vẻ, ánh mắt vụt lóe sáng, trở nên giao hoạt, lập tức quay đầu về phía chị Liễu đang đứng ở bên cạnh nói: “Nhưng mà, vừa lúc này nghe chị nói như vậy, ta lại nghĩ tới một chuyện khác. Chị Liễu, chờ một chút, chị hãy gọi điện thoại đến đó cho ta, bảo rằng từ hôm nay thím Lưu bắt đầu liền trở về nơi này để ở, nói bà lão già này rất nhớ món dưa muối của thím ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 32: Vừa chính vừa tà khó có thể diễn tả bằng lời

“Lão phu nhân muốn bà trở về nhà tổ? Như vậy sao được, bà đi về thì thiếu gia làm như thế nào? Về sau ai nấu cơm?”

Nơi khúc quanh ở cửa phòng bếp, bác Phúc vừa mới từ sảnh chính quay lại, chỉ thấy thím Lưu mang bao lớn bao nhỏ bình lớn bình nhỏ xách ra từ trong phòng bếp.

Bác Phúc nhất thời không giữ miệng, lời nói không thận trọng cứ như vậy vội vàng bật thốt ra rồi, thật ra ông muốn nói, cái nhà này không thể tách rời khỏi bà, ông... Ông cũng không thể tách rời!

Nhưng thím Lưu nghe được lại không phải có nghĩa như vậy! Vừa nghe đã khó chịu, chẳng lẽ bà chính là một bà cụ nấu cơm sao? Tức chết bà, nét mặt già nua căng lên, bình tương lớn cầm trong tay ném vào trong ngực ông, “Rau ngâm, đủ cho ông cái thùng cơm này ăn một tháng rồi, thiếu gia ăn không quen thì kêu cậu ấy về nhà ăn, hừ!”

Thím Lưu trừng mắt nhìn ông, hừ hừ một tiếng, cặp mông đẩy ông ra, xách theo bao lớn bao nhỏ giậm đùng đùng rời đi.

Trên khuôn mặt già nua uy nghiêm của bác Phúc, lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt khác, “Tôi... Tôi... Không phải, không phải như vậy...” Không đợi ông lí nhí nói xong, người đã đi xa, trong ngực ông còn ôm bình tương lớn, cái này lên xuống không được.

Mà Xá Cơ Hoa đi từ một hành lang khác tới, vừa nhìn thấy bác Phúc, cứ vui vui vẻ vẻ cầm bó hoa đi thẳng về phía ông.

“Quán gia, thì ra ông ở đây? Tôi vừa tìm thật lâu cũng không tìm ra đường, bây giờ vừa đúng, xin hỏi phòng bếp ở đâu? Tôi phải...”

Bác Phúc vừa thấy hoa trong tay cô, chân mày nhíu lại, nhưng không có nhiều tâm tư để ý đến, “Cô tới vừa lúc, cô cầm cái này, về chuyện vừa rồi, tối nay tìm cô tính sổ.” Không đợi cô nói xong đã nhét luôn bình tương trong ngực vào trong lòng cô, sau đó chạy như bay đuổi theo phương hướng vừa rồi.

“Này! Quán gia, quán gia... Này...” Nhìn ông già chớp mắt đã bỏ chạy không thấy bóng, Xá Cơ Hoa lập tức cảm thấy trán đầy vạch đen, người ở đây rốt cuộc là sao? Sao ai cũng nói một câu không đầu không đuôi rồi bỏ của chạy lấy người?

Thật là!

Xá Cơ Hoa âm thầm tròn mắt quét mắt nhìn bình tương trong lòng mình, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, bây giờ không phải cô cần bình tương lớn như vậy để làm tương hoa hồng sao? Ông già này đúng là, còn săn sóc như vậy, hì hì.

Nhưng mà, phòng bếp này rốt cuộc ở đâu? Xá Cơ Hoa đứng ở ngã ba hành lang muốn tìm người hỏi một chút, bốn phía lại không có một bóng ma nào, haizz! Kẻ có tiền chẳng lẽ đều thích làm cho thần bí?

Trong ngực ôm vừa hoa vừa tương, cũng cảm thấy mệt mỏi, Xá Cơ Hoa quét mắt về ba phía hành lang bên cạnh, một phía vừa vặn đi đến, còn hai phía, cô sẽ tùy tiện chọn một cái, nhân nhả tiếp tục chặng đường “gian khổ” của cô.

Mà phương hướng kia, một đường đi xuống, ngay cả một cánh cửa cũng không thấy, ngược lại càng chạy, lại là cửa sổ bằng thủy tinh, cột lưu ly, đèn treo bằng thủy tinh càng ngày càng hoa lệ hoang phí, thấy khiến cô sững sờ không thôi!

Trong quán bar sáu sao thành phố A, một chiếc xe thể thao màu đen siêu lóa mắt, từ đằng xa cấp tốc chạy như bay đến, ở chỗ ngoặt, thì đột nhiên quay tám mươi độ, nghe một tiếng phanh “Két!” xe rách không khí, xe cũng không hề dừng lại, xông thẳng vào cửa chính quán bar, bánh xe vẽ nên ánh lửa trên mặt đất, ngay sau đó tiếng thắng xe chói tai vang lên.

Chỉ trong chớp mắt, xe vừa mới điên rồ xông thẳng, cứ ổn định như vậy dừng trước cửa chính quán bar xa hoa.

Người đi đường bốn phía, còn chưa kịp rõ ràng chuyện như thế nào, chỉ thấy xe dừng lại ở đó, trước cửa chính quán bar, đã có một đồng lớn vệ sỹ mặc áo đen chen chúc lao ra, trong nháy mắt bốn phía cửa chính đã bị vây quanh đến nước chảy không lọt.

Một đôi giày da màu đen, duỗi từ trong xe ra, bóng dáng cao lớn mặc âu phục màu đen nửa dựa trên cửa xe, đôi mắt thâm thúy quét ngang bốn phía, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người La Vũ Hiền đi từ cửa chính quán bar ra.

Chỉ thấy người đàn ông này cao lớn, khuôn mặt điển trai còn hơn đại minh tinh mấy lần, áo caro mà xanh lam nhạt phối cùng áo vest đen, càng tăng thêm phần tao nhã, cổ tay áo thả lỏng được xắn lên, đơn giản lại hơi hoa lệ, lại có chút gợi cảm khó có thể diễn tả bằng lời, đôi mắt thâm thúy khiến người ta đoán không ra, mỗi mòng gợi cảm mỉm cười làm cho người ta có cảm giác ấm áp, nhưng toàn thân anh lại tản ra hơi thở tà ma, người đàn ông như vậy, làm cho người ta có cảm giác vừa chính vừa tà khó có thể diễn tả bằng lời...

Ngay cả như vậy, khi anh từ trong xe đi ra, bốn phía lập tức vang lên từng đợt hút khí, là tiêu điểm của ánh mắt mọi người.

“Rất đẹp trai!”

“Đó là ai? Lại có thể vây quanh sáu sao lại?”

“Trời ạ! Người đàn ông kia còn đẹp trai hơn minh tinh... Nhanh, chạy nhanh cầm điện thoại chụp lại.”

“Nhìn xem, những người kia đều là vệ sỹ, thật tuyệt vời...”

“...” Bên đường càng tụ tập nhiều đám người, trong từng tiếng thán phục thầm mang theo ái mộ nhiệt liệt!

Ánh chiều tà màu vàng đỏ ở phía tây, ít đi nóng rực chiếu lên mặt đất, dưới trời chiều chiều nghiêng xuống, cả quán bar sang trọng phẳng phất như dát lên một tầng sáng vàng, mà bóng dáng cao lớn dựa vào bên cạnh xe, bởi vì như vậy mà giống như càng tăng thêm vẻ thần bí cao quý thanh nhã khó có thể diễn tả bằng lời.

La Vũ Hiên từ trong quán bar đi ra, trên khuôn mặt tuần tú còn mang kính đen, đôi mắt xảo quyết tinh ranh giấu dưới kính, đi thẳng về trước, chừng chạc bình tĩnh nói thẳng với Huyền Vũ Thác Hàn: “Lão đại, hội trưởng Minh Hạo Thiên hội Minh Sa ở trong hành lang quán bar chờ anh, nói là có chuyện làm ăn muốn bàn với anh, nhưng mà, toàn bộ hơn mười sòng bạc, quán bar, phòng đấu giá ở chợ đêm của chúng ta bị anh ta chặn lại vào hôm nay.”

Huyền Vũ Thác Hàn nghe vậy, nhếch môi, cảm xúc cũng không thay đổi quá nhiều, giống như hơi mười chỗ bị chặn này không phải của anh, chỉ nhét một tay vào túi quần, trên mặt tuần mỹ vẫn xững với lưu manh tà mị nói, “Là sao? Vậy tôi còn thật sự muốn trông thấy hội trưởng hội Minh Sa.”

Dứt lời, vệ sỹ trùng trùng điệp điệp vây quanh, vượt lên đầu đi tới cửa chính, La Vũ Hiên theo sát phía sau.

Bên ngoài quán bar lộng lẫy xa xỉ, bên trong càng nguy nga lộng lẫy, hoàn cảnh không đến nỗi nào, ngược lại đúng là hơi kém một chút.

Vừa đi vào cửa chính, Huyền Vũ Thác Hàn đi ở phía trước, thì dừng bước, đứng ngay tại chỗ, quét mắt bốn phía, nhếch môi cười nhạt, không nói gì, chỉ có điều tay còn lại cũng dứt vào trong túi quần.

“Lão đại, làm sao vậy?” La Vũ Hiên vẫn theo sau lưng anh tiến lên một bước nhẹ giọng hỏi, đôi mắt âm trầm dưới mắt kính âm thầm quét mắt bốn phía không người, lúc trước cũng không phát hiện có gì không đúng, nhưng mà, vừa dứt lời, tầm mắt cố định tại một chỗ, ánh mắt nhú lại, vẻ thù địch hiện lên nơi đáy mắt.

“Lão đại, anh đi vào trước, bên trong đều sắp xếp xong xuôi, em xử lý chuyện ở đây một lát rồi tới.”

“Ừ!” Đầu Huyền Vũ Thác Hàn nghiêng sang bên liếc mắt nhìn cậu ta, giọng nói cuốn hút mang theo chút nguy hiểm mờ ám, “Đừng nghịch quá xa, tôi vẫn chưa muốn chuyện bên này vỡ lở ra.”

“Yên tâm, em sẽ có chừng mực.” Dứt lời, La Vũ Hiên xoay người đi về phía sảnh bên.

Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt về phía mới lóe lên ánh sáng, khóe miệng nhếch lên nụ cười quý dị như có như không, thành thạo cất bước vào sảnh chính quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 33: Đừng đùa quá trớn.

Editor: Heisall

“Ừm!” Đầu Huyền Vũ Thác Hàn hơi nghiêng về một bên liếc nhìn anh ta, giọng nói từ tính mang theo nguy hiểm: “Đừng đùa quá trớn, tôi còn chưa muốn chuyện bên này vỡ lở ra.”

“Yên tâm, tôi sẽ liệu tình hình mà xử lý.” Dứt lời, La Vũ Hiên liền xoay người đi về sảnh bên kia.

Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt về phía mới vừa lóe lên tia sáng, khóe miệng nâng lên một nụ cười quý dị như có như không, thành thạo cất bước đi về phía sảnh lớn của khách sạn.

‘Cộp cộp. . . . .’

Tầng hai, trên hành lang dài hoa lệ lại xa xỉ, cách mỗi mười mét liền treo một chiếc đèn thủy tinh, rất tốt để ẩn nấp.

Núp trong bóng tối, từ khi nhận được tin tức liền bắt đầu len lén đi vào ẩn nấp ở đây, Hoàng Bộ Tuyết lén lút bò đi, gương mặt xinh xắn, nhưng đôi mắt bò câu kia, lại bởi vì người ở trong đại sảnh lâu một, mà cứ chớp động sáng loáng.

Nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, lão đại thần bí trong truyền thuyết của giới kinh doanh đang ở lầu dưới, trên gương mặt xinh đẹp của Hoàng Bộ Tuyết cũng không nhìn được hiện lên sự hưng phấn, đáy lòng kích động không thôi tự lẩm bẩm: “Mới vừa trở lại, đã bắt mình chạy đến đây, để xem lần này, chủ biên kia (chủ tòa soạn) còn dám mặt nặng mặt nhẹ coi thường mình nữa hay không.”

Hàaaa...! Nghĩ đến tiền thưởng tháng này kiếm được, thì càng hăng say hành động.

Chỉ thấy Hoàng Bộ Tuyết xách theo máy chụp hình, ngay khi Huyền Vũ Thác Hàn tiến vào, thì máy chụp hình trên tay không ngừng chụp lia lịa, vì để tránh bị phát hiện, cô còn cố ý quỳ rạp trên mặt đất, để có thể đạt tới hiệu quả tốt hơn, cô còn bò trườn để di chuyển vị trí.

Cho đến khi bóng dáng bước vào đại sảnh ở lầu dưới, Hoàng Bộ Tuyết mới đứng dậy từ trên đất, vội vàng nhoài người về phía trước tìm một khe cửa, nhưng bước chân còn chưa kịp nhấc lên, đột nhiên cổ áo cô bị người kéo lui về phía sau.

“Á! Ai đó? . . . . .” Cổ áo bị kéo căng, vẫn còn duy trì tư thế đang đi tới của Hoàng Bộ Tuyết, lông mày liền nhíu lại, theo bản năng xoay người, quay đầu lại nhìn.

Mà liếc thấy sau lưng không biết khi nào xuất hiện một người đàn ông, sắc mặt Hoàng Bộ Tuyết rét lạnh, một tay túm chặt máy chụp hình, một tay thì trở tay kéo cổ tay phía sau qua theo bản năng, hai chân lấy đà, trực tiếp ra đòn ném qua vai!

Thân thể cao lớn bỗng nhiên nhào lên phía trước, gương mặt tuấn tú nhăn lại, động tác đột ngột như vậy, khiến cho người luôn cẩn thận như La Vũ Hiên cũng không ngờ đến, nếu như không phải công phu của bản thân không tệ, có lẽ mới vừa thật sự sẽ bị té xuống đất.

Ổn định lại bước chân, đôi mắt dưới mắt kính của La Vũ Hiên lóe lên một tia ánh sáng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Bộ Tuyết, liền ra tay phản đòn, muốn ném người ra ngoài.

Hoàng Bộ Tuyết không nghĩ tới sẽ gặp được cao thủ, dưới chiêu phản đòn mạnh mẽ, liền nhanh trí phản ứng kịp, thân thể nhanh nhẹn nghiêng người bay lên không lật người lại, nhất thời hai người mặt đối mặt.

“Anh làm gì thế, sao đột nhiên lại đánh lên tôi?” Vừa lạnh lùng thốt ra, lập tức tặc lưỡi!

Mẹ nó, nhìn thấy người đàn ông trước mặt, lúc này Hoàng Bộ Tuyết mới giật mình, trong cái giới sân ảnh này, nếu cô không nhầm thì người đàn ông trước mặt này chính là trợ lý đặc biệt ở bên cạnh Huyền Vũ Thác Hàn, tuy có rất nhiều người cho rằng anh ta là một người lịch sự nho nhã, người đàn ông nhã nhặn như gió xuân.

Nhưng cô lại không cho là như vậy, mặc dù cô mới vừa trở về từ nước Mỹ, nhưng ở Mỹ cô đã sớm nghe nói đến những trợ lý đặc biệt bên cạnh tổng giám đốc thần bí của tập đoàn Huyền Vũ này rồi, mỗi người một sở trường, mặc dù không có người nào thật sự hiểu rõ năng lực thực tế của bọn họ, nhưng tuyệt đối không phải người bình thường!

Mà trong ba người, người trợ lý đặc biệt nhìn có vẻ như vô hại, La Vũ Hiên, lại là người xảo trá nham hiểm nhất, từ thủ đoạn xử lý công việc của anh ta, có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn.

Hoàng Bộ Tuyết âm thầm bước lui về sau nửa bước! Che chở máy chụp hình thật chặt, dưới ánh mắt của La Vũ Hiên, trên trán hơi rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng trên gương mặt xinh đẹp vẫn lạnh lùng như vậy, giọng nói trong trẻo lại lạnh như gió núi: “Nếu không có việc gì, vậy tôi cũng không làm phiền.”

Dứt lời, Hoàng Bộ Tuyết liền xoay người bước nhanh về phía cửa.

“Cầm theo đồ còn muốn đi?”

Ngay khi cô vừa bước chân ra, cánh tay liền bị một bàn tay bắt được, kéo về phía sau, đồng thời, một bàn tay khác nhắm thẳng về phía máy chụp hình đang treo trước ngực cô kéo qua.

La Vũ Hiên mới vừa nhìn thấy đáy mắt cô thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bị vẻ lạnh lùng thay thế.

Những tay sân ảnh có thể còn phiền toái hơn cả phóng viên, hơn nữa còn đáng ghét hơn nhiều, cho nên đám người Huyền Vũ Thác Hàn luôn luôn nhảy cảm với những thứ này có thể gọi là ‘ruồi nhặng’ này, nhưng không ngờ một cô gái có vẻ ngoài đẹp lạnh lùng như vậy, lại có thể là chó săn (những người sân ảnh hay paparazzi). . . . .

Mặt Hoàng Bộ Tuyết liền biến sắc, duỗi tay ra đánh mạnh vào bàn tay của anh một cái: “Anh làm gì thế?”

La Vũ Hiên nhíu mày, liếc mắt nhìn cô, mu bàn tay vẫn còn cảm giác nóng hừng hực, cô gái này. . . . .

Đáy mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn, kéo cánh tay cô qua không chút thương hương tiếc ngọc nào, cái tay mới vừa bị đẩy ra liền bắt được cái máy chụp hình cô đang bảo vệ, nguy hiểm nói: “Giao máy chụp hình ra đây.”

Giao ra đây? Đùa gì thế! Những thứ này đều do cô bất chấp nguy hiểm mới chụp được, anh ta nghĩ mình là ai chứ?

Tay Hoàng Bộ Tuyết càng thêm túm chặt: “Anh cho rằng anh là ai! Việc gì tôi phải giao đồ vật cá nhân của mình cho anh chứ, anh buông tay ra, nếu không tôi kiện anh tội cướp bóc.” Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, lại mang theo một tia tức giận nhìn anh chằm chằm.

“Thật sao? Vậy tôi đợi xem.”

Cướp bóc? Cô cho là anh không dám sao? Hừ, cô đưa ra một đề nghị rất hay, vậy anh liền cướp cho cô xem.

Cô vừa nói dứt lời, khóe miệng La Vũ Hiên liền nâng lên một đường cong giễu cợt, buông cái tay đang túm lấy tay cô ra, trực tiếp dùng tay giật lấy máy

chụp hình đang treo trước ngực cô!

“La Vũ Hiền, anh. . . . .” Cô sớm nên nghĩ đến, người đàn ông này là người nham hiểm, sao có thể lo ngại giống như những người đàn ông khác được chứ.

Mặc dù khi còn bé cô thường đi theo các chị em trong võ quán học một chút võ thuật quyền cước, thể nhưng cũng chỉ là chút võ vẽ mèo quào, so với người luyện võ trước mặt này, thì như châu chấu đá xe, không chịu nổi một cú, không bao lâu, máy chụp hình cũng sẽ nhanh bị anh ta tóm đi thôi!

Nghĩ đến việc bận rộn cả ngày, còn không màn nguy hiểm vậy mà thành quả lại bị cướp đi như vậy, Hoàng Bộ Tuyết làm thế nào cũng không buông tay được, bỗng nhiên liền dùng hết tất cả hơi sức đẩy mạnh bộ ngực của mình tới, nhưng khi dùng sức, lại không cẩn thận, ngay khi đôi tay kia còn đang kéo máy chụp hình, thì cũng vừa vịn nắm vào bộ ngực đầy đặn.

Không gian, nhất thời trở nên hư vô, trôi qua mấy giây, mà thời gian giống như dừng lại, trong đôi mắt tàn nhẫn thoáng qua một chút kinh ngạc, mà đôi mắt lạnh kia, hình như đã đại ra.

Cho đến khi trong cổ họng của một trong hai người đột nhiên vang lên một tiếng ừm ực.

Lúc này chỉ thấy ánh mắt của Hoàng Bộ Tuyết vẫn còn đờ đẫn, nhưng sắc mặt lại đột nhiên xảy ra biến chuyển dữ dội, đôi môi mới vừa còn đỏ tươi bỗng nhiên trắng xanh.

“Cô làm sao vậy?” Nhìn gương mặt của cô gái hết tím xanh lại chuyển qua trắng bệch, La Vũ Hiền khẽ nhíu mày hỏi, trong lòng liền có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên!

“Oe! . . . . .”

Ngay lúc đó tiếng nôn mửa kịch liệt vang lên, vang vọng cả dãy hành lang yên tĩnh, âm thanh kia có thể nói là kinh khủng đến tê tâm liệt phế. . . . .

Chỉ thấy đôi tay của người đàn ông đặt trên ngực cô gái, đã hóa thành pho tượng, hơn nữa trên đỉnh đầu càng ngày càng ngưng tụ nhiều vạch đen.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34: Cao quý mà ưu nhã!

‘ Ôi chào. . . . . ’

Trên gương mặt tuần tú của người nào đó mới vừa còn nghiêm nghị như một pho tượng lập tức giãn đầy mây đen, trong bầu không khí ô uế, nhất thời như bị sét đánh, cả người căng thẳng, đồng thời một tiếng rống to đập vào màng nhĩ: “Đáng chết, cô, lại dám. . . . .”

Trên tay, trên người đều dính đầy tang vật, mùi vị âm ẩm đó phảng phất như thứ vi khuẩn mãnh liệt nhất của ngày tận thế, khiến La Vũ Hiền sùng sốt, sắc mặt kịch biến, tức giận đến xù lông, lập tức rút tay về.

“Nôn. . . . .”

Mà lúc này, trên mặt tái nhợt khác thường của Hoàng Bộ Tuyết thật giống như có chết cũng muốn liều mạng với người trước mặt, khi anh vừa rút tay về thân thể mảnh khảnh mềm mại đột nhiên liền run lên, nghiêng về đằng trước, trực tiếp phun thẳng lên ngực La Vũ Hiền.

“A. . . . .”

Tiếng hét không có hình tượng vang lên trong khoảng không vắng lặng, kèm theo đó là tiếng nôn mửa không dứt.

. . . . .

Thiết kế của Kim Ngọc Đường vô cùng xa hoa, tráng lệ, vừa vào khách sạn, từ những thiết bị được lắp đặt ở đây liền có thể nhìn ra được cấp bậc của nó, cũng đại diện cho thân phận của những người đến đây.

Những chùm đèn bằng pha lê lấp lánh treo trên trần nhà ở đại sảnh càng tôn lên nét sang trọng hào nhoáng, đặc biệt nhất là hai con rồng vàng đang giương nanh múa vuốt quấn quanh hai chiếc cột thủy tinh lớn, trông cực kỳ uy phong.

Ở nơi này, không một góc ngách nào không thể hiện sự xa hoa, lộng lẫy, hào nhoáng lẫn xa xỉ.

Theo lẽ thường mà nói, nơi như thế này chính là nơi mà những người có tiền thường thường xuyên ra vào, cho dù không náo nhiệt như phố xá sầm uất, nhưng cũng ồn ào không kém. Thế mà hiện tại, tại khách sạn sáu sao cao cấp này, bốn phía lại yên tĩnh đến dọa người, mỗi một góc bên trong tòa nhà đều sáng rực đến chói cả mắt, nhưng ở đại sảnh chỉ có vài nhân viên phục vụ hết chạy vào lại chạy ra, những người còn lại, ai nấy đều cẩn thận giữ im lặng.

Vào đúng lúc này một nữ nhân viên phục vụ từ ngoài sảnh học tốc chạy đến, mặt hồng rực lên, vừa e ngại lại vừa ái mộ không thôi.

Chỉ thấy, trong hành lang, bốn phía xung quanh có không ít người mặc áo đen mặt nghiêm như tượng đứng ở đó!

Về phần những người kia là ai, từ trang phục của bọn họ lập tức liền nhận ra rõ ràng.

Có điều, đây không phải là trọng điểm, mà thu hút ánh nhìn nhất là hai người đàn ông đang ngồi đối mặt trên ghế sofa sang trọng ở giữa đại sảnh.

Hai người đàn ông đẹp trai cứ anh nhìn tôi ... tôi lại nhìn anh đến mấy phút, ai cũng không chủ động mở miệng trước.

Huyền Vũ Thác Hàn khôi ngô tuấn tú, mà Minh Hạo Thiên lại lạnh lùng tuấn kiệt, rõ ràng là hai thái cực, cho nên sức quyến rũ tỏa ra cũng không giống nhau.

Minh Hạo Thiên mang trong mình dòng máu lai Trung - Mỹ, thân hình cao lớn, bề ngoài lạnh lùng, ánh mắt sắc bén được che khuất bởi cặp kính đen, nhưng vẫn không che giấu được khí thế cường giả bẩm sinh, cùng vẻ nguy hiểm vốn có.

Chỉ thấy người này lạnh lùng thản nhiên, khoanh tay trước ngực tựa vào trên ghế, không hề có ý định mở miệng, lạnh lùng quan sát người trước mặt.

Lại ba phút nữa trôi qua!

Huyền Vũ Thác Hàn lạnh nhạt ngồi trên ghế quét mắt nhìn người đối diện, khóe miệng nhếch lên cười tà như có như không, hai chân thon dài vắt chéo lại, trên tay bưng ly hồng trà vẫn còn bốc hơi nghi ngút, chậm rãi thổi một hơi, khẽ nhấp một ngụm, sau đó thoáng nâng tay trái lên, thuộc hạ bên cạnh thấy thế liền bước lên trước cung kính nhận lấy.

Sau khi người áo đen kia lui xuống, một thủ hạ khác dường như đã sớm chuẩn bị tốt lập tức bưng lên một món điểm tâm theo đúng khẩu vị của anh, chờ Huyền Vũ Thác Hàn cầm xong, tiện tay giờ giờ lên, người kia lại nhận lấy rồi lập tức lùi phía sau hẳn.

Dáng vẻ kia so với kia Hoàng đế cổ đại còn phải uy vũ gấp mấy lần, vừa thành thoi lại vừa cao quý mà ưu nhã.

Minh Hạo Thiên ngồi đối diện, thấy vậy, trên gương mặt anh tuấn lạnh lùng cũng không có vẻ gì khác thường, nhưng đáy mắt đã nhanh chóng tối lại.

“Bộp bộp. . . . .”, tiếng vỗ tay đột ngột vang lên.

Tiếp đó là giọng nói đầy lạnh nhạt: “Không hổ là Tổng giám đốc Huyền Vũ, khó trách có thể trong thời gian ngắn ngồi liền vững vàng giành được vị trí Lão đại trong Vương quốc thương mại này, lúc trước đã đắc tội nhiều, hiện tại tôi có một mối làm ăn, không biết Tổng giám đốc Huyền Vũ có cảm thấy hứng thú không!”.

Khóe miệng Minh Hạo Thiên lạnh lùng nhếch lên, dưới tầm mắt chăm chú của bao người khẽ nâng tay lên, một ngón thon dài chỉ thẳng lên trời, ngay lập tức một thủ hạ đứng ở sau lưng anh ta liền lặng lẽ đi tới, nhanh chóng thao tác trên máy vi tính.

Mà Huyền Vũ Thác Hàn cũng không nói gì, chỉ ưu nhã ăn điểm tâm, uống Hồng trà, trông mặt đen tà mị tinh mịch không gọn sóng khiến người đối diện không nhìn ra được bất cứ tâm tình gì, chuyện chợ đen bị động chạm dường như cũng không gấp giải quyết.

Minh Hạo Thiên từ khi đảm nhận Minh Sa, cũng không ít lần nghe nói về sự thần bí cùng thủ đoạn của người mới nắm quyền tập đoàn Huyền Vũ, sau khi nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn, anh ta cảm thấy người này còn thâm thúy sâu xa hơn nhiều, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy người trước mặt vô cùng thích hợp sinh tồn ở hắc đạo, bởi vì từ con người anh ta toát ra sự hắc ám kinh khủng. . . . .

“Nhìn thử xem, xem có hứng thú không?”, Minh Hạo Thiên chỉ chỉ vào tư liệu vừa được đưa tới trước mặt Huyền Vũ Thác Hàn.

Huyền Vũ Thác Hàn nhận lấy tài liệu, mở ra, rồi liếc mắt nhìn, thì ra là tư liệu về chú của anh từ lúc nhận tập đoàn đã âm thầm hợp tác cùng với bang Thiên Sát, mà bên phía chợ đen, cũng đã bày ra bấy rập, khó trách lần trước lại có thể dời sự chú ý của ông ta dễ dàng đến vậy, thì ra là có nguyên do, thật sự không có nghĩ đến, người này có thể ‘Đại Nghĩa Diệt Thân’. . . . . như thế.

Huyền Vũ Thác Hàn gấp xấp tài liệu lại, trên mặt cũng không biến hóa nhiều, trông mặt đen khê nâng lên, khóe miệng hàm chứa ý cười nhìn Minh Hạo Thiên, lạnh nhạt nói: “Muốn bàn chuyện làm ăn với tôi, thì phải đưa ra chút thành ý, tôi là người kinh doanh, không cần thiết vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt với bang Thiên Sát!”.

Nghe vậy, trên gương mặt anh tuấn của Minh Hạo Thiên tăng thêm một chút ý cười: “Dĩ nhiên, đã sớm nghe nói Tổng giám đốc Huyền Vũ luôn luôn lấy chữ lợi làm đầu, quả thật không sai, có điều, tôi lại thích hợp tác với người như vậy hơn!”.

Đứng dậy, tự mình tiến lên đưa thêm một phần tài liệu: “Hợp đồng hợp tác chợ đen tại các thành phố V, thành phố H và thành phố A, kèm thêm kế hoạch hợp tác ở thành phố A sau này, Tổng giám đốc Huyền Vũ cảm thấy như thế nào về vụ làm ăn này?”

“Nghe cũng không tồi, tuy nhiên, bốn phương tám hướng đều chìa vào mũi nhọn vào chỗ tôi, Minh lão đại cảm thấy vụ làm ăn này có thể tiến hành sao?”

“Điều này có thể không thể làm, đương nhiên còn phải xem Tổng giám đốc Huyền Vũ quyết định thế nào đã”.

Huyền Vũ Thác Hàn cười cười từ trên ghế đứng dậy, nhìn thẳng vào người đối diện: “Vì quyền quyết định ở trong tay tôi, vậy chờ đến lúc thấy được thành ý của anh khi đó chúng ta lại bàn tiếp!”.

Lạnh nhạt dứt lời, không hề dừng lại, Huyền Vũ Thác Hàn nhếch miệng cười tà, rồi lập tức xoay người, đi thẳng ra cửa, nhóm hộ vệ áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh theo sát phía sau, lưu lại một nhóm người áo đen khác cùng người đàn ông lạnh lùng đứng im ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35: Tuyệt đối không thể nào

Editor: trang bubble ^^

Lạnh nhạt dứt lời, không dừng lại, Huyền Vũ Thác Hàn nhếch miệng cười tà, xoay người, đi về phía cửa đại sảnh, mà một nhóm hộ vệ áo đen sau lưng được huấn luyện nghiêm chỉnh theo sát ra, để lại một nhóm người áo đen khác với người đàn ông lạnh lùng vẫn còn đứng im ở đó.

. . . . .

“Lão đại, hiện tại cậu ở nơi nào? Mới vừa đi xử lý chút chuyện làm trễ chút thời gian, chuyện bàn bạc ra sao?” Bên kia điện thoại, La Vũ Hiên chau mày vội hỏi, thân là trợ lý, hôm nay lại không làm tròn bổn phận, vừa nghĩ tới nguyên nhân không làm tròn bổn phận, chỉ thấy trong nháy mắt gương mặt tuần tú kia căng đầy mây đen.

Ban đêm bầu trời đầy sao lấp lánh, từng chiếc đèn đường như hàng rồng rắn vẩy chiếu vào trên đường xe chạy.

Một chiếc xe thể thao đen loá mắt, lao nhanh như bay trên làn xe chạy trong đêm tối, xe tốc độ nhanh, vòng qua từ trước mắt làm cho người ta không kịp nháy mắt.

Chỉ thấy Huyền Vũ Thác Hàn ngồi ở trên chỗ tài xế, mang theo tai nghe mi ni tiên tiến, mày đẹp thẳng nhú lại nhưng lại nhẹ nhàng nói: “Ngày mai cậu chạy về thành phố V trước, thông báo Vũ, bảo cậu ấy xử lý một chút chuyện bên nước ngoài kia, là lúc nên trở lại rồi.”

Trước mặt chính là đèn đỏ, nhưng xe vẫn không chậm lại từng chút một ngược lại chân ga kéo hết tốc lực.

“Còn nữa, thông báo mấy ông già kia, sáng mai đi họp.” Cũng lại bắt đầu rồi, vậy hãy để cho trò chơi càng tận hứng hơn một chút!

La Vũ Hiên không hỏi gì nhiều, qua nhiều năm như vậy, ăn ý đó là không cần phải nói.

“Được!” Dứt lời, tiếp đó liền cúp điện thoại.

Đèn đỏ ngã tư đường mới vừa vắn nhảy qua đèn xanh, chiếc xe thể thao kia điên cuồng chạy như bay ở trên đường, lại đột nhiên quẹo cua 90 độ, nghe thấy một tiếng phanh lại ‘Két!’ thủng trời sau đó tiếng sức kéo động cơ, cửa xe vù một cái, trên đất xẹt qua một chút ánh sao, bốc lên một con bụi rồi đi cực nhanh. . . . .

Bên trong biệt thự Tiêu Vân Các, ánh sáng đèn thủy tinh nơi nào đó dưới bóng đêm, khắp nơi đều tràn ngập sự không bình tĩnh, chỉ thấy chỗ đình viện hoa lệ tảo nhâ, ở dưới bóng đêm tươi đẹp đó, trong đình viện trang hoàng bài trí trở nên đặc biệt thanh nhã, đặt không ít bình bình lọ lọ, trong đó cũng không thiếu là một vài chậu hoa sứ đỏ cổ không biết từ đâu đưa tới, to to nhỏ nhỏ, đặt phân tán rời rạc ở trong đình viện.

Mà một bóng dáng bận rộn, vẫn còn đang lên trên xuống dưới, lo trong lo ngoài khuấy cánh hoa đỏ vào bên trong bồn kia, trong đó còn có một mầm sứ thanh hoa hơi lớn hơn đựng nước, phía trên còn trôi nổi mấy đám cánh hoa tàn đã rửa qua giữ lại, bên cạnh còn ném mấy cuống hoa cành xanh của mấy cánh hoa bị hái.

Tìm một buổi chiều, Xá Cơ Hoa cũng không tìm được phòng bếp, đi xuống ở hành lang kia, thì lại để cho cô phát hiện chỗ tốt như vậy, trong lòng kích động không thôi, gọi cũng không thấy người, không thì trực tiếp ra tay, nếu không hoa sẽ sắp héo tàn rồi.

Nơi này thật giống như là một thế giới bị một mình cây xây dựng, núi giả nước chảy, bồn cảnh quạt gió, đứng ở trong đình viện trên đỉnh còn có thủy tinh ngoài trời che phủ, vào lúc ánh mặt trời có thể chiếu xuống lại có che đây, nếu như gửi ở loại địa phương này, vậy mùi hương hoa hồng sinh ra nhất định sẽ càng tốt hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, một tiếng ùng ục lại vang lên từ trong bụng cô gái nào đó!

Xá Cơ Hoa thắm nuốt ngụm nước miếng, ờ bụng một cái; “Đây rốt cuộc là chỗ nào nha, còn có người có tiền nhì, chỗ lớn như vậy, đến cả người cũng luyến tiếc mời, làm một chỗ vắng ngắt lớn như vậy cho ai ở chứ?”

Thấy cánh hoa cũng làm được xấp xỉ còn thiếu gia vị, mặt Xá Cơ Hoa buồn bực đứng dậy từ trên mặt đất, nhìn xanh vàng rực rỡ chói mắt chung quanh nhưng là chỗ ngay cả một bóng người cũng không có, cau mày vuốt bụng nói; “Thiệt là, mình còn chưa có ăn cơm tối đây, chỗ này cũng không biết có người tìm đến gọi ăn cơm hay không.”

Tính tính toán toán, cô tối cũng đã mấy tiếng rồi, đến trong biệt thự này, trừ quản gia với tên mắc bệnh chó điên kia, thế nào cũng không thấy thẳng nhóc thú trong miệng lão phu nhân kia? Chẳng lẽ. . . . .

Trong đầu thoáng qua người đàn ông thân thể sạch sẽ, trên mặt xấu xa khó chịu, Xá Cơ Hoa nhất thời giật thót mình, lông tơ đột nhiên run lên nổi da gà đây mình khó chịu vội nói; “Phi phi. . . . . Chính là chó điên kia, làm sao có thể! Tuyệt đối không thể nào.”

Vội xoa nhẹ lông tơ dựng lên ở trên hai tay, cô gái nào đó bỏ qua suy đoán mới vừa lóe lên từ trong đầu, chỉ với kiến thức thân kinh bách chiến của cô đến xem thì cháu trai nhà người có tiền kia không phải toàn thân từ trên xuống dưới béo trắng, núc ních non mềm, cho dù nơi nào đều thấy là một bộ đáng phúc hậu.

Trước hết tên mắc bệnh chó điên kia trừ lớn lên đẹp để một chút xíu như thế, vóc người đẹp mắt một chút xíu như thế, giọng nói kia dễ nghe một chút xíu, màu da khỏe mạnh dễ nhìn một chút xíu, chỉ toàn thân cao thấp kia của anh ta thì điểm này có thể so với nhà người có tiền? Chỉ cần hình tượng phúc hậu của người ta vừa đứng lại, cũng khiến anh ta so đến chân trời rồi!

“Đúng, chỉ là tên mắc bệnh chó điên kia thấy thế nào không giống lắm, tuyệt đối không thể nào.”

Lúc này càng nghĩ, Xá Cơ Hoa lại càng thấy vô cùng có lý, cuối cùng cũng vút ý nghĩ này đến sau óc.

Quét mắt bốn phía, cũng sẽ không mong đợi có bóng người ra ngoài.

Cơ Hoa lấy ra vài tờ giấy từ trong phòng sang trọng duy nhất liên kết với dinh viện kia qua loa đắp lên miệng, đợi đến khi tìm được phòng bếp, lấy được gia vị, đang thêm vào, ém miệng thì OK rồi.

Chỉ là, trước mắt việc quan trọng lớn nhất chính là tìm một chút đồ tối lấp đầy bụng mới là quan trọng. . . . .

Đèn đường thủy tinh, ánh sáng trong suốt chiếu sáng trên lối đi rừng trúc, một chiếc xe thể thao đen chói mắt cấp tốc chạy như bay từ trên lối đi, chạy thẳng phía biệt thự ở trên lối đi uốn lượn sáng ngời này.

Ở dưới tiếng thảng xe chói tai vừa đến, xe thể thao dừng ở trước cửa lớn biệt thự, mà ngay từ lúc xe tiến vào cửa sắt chắn bên ngoài Tiêu Vân Các thì cửa biệt thự đã sớm có người chờ đợi, lúc xe dừng lại, người giúp việc nam chờ đợi lập tức nghênh đón!

Huyền Vũ Thác Hàn từ trên xe xuống bèn đưa chìa khóa cho người tiến lên đón, “Sao không thấy bác Phúc?” Quét mắt bốn phía cũng không thấy bác Phúc, không khỏi hỏi.

Nam giúp việc đi theo phía sau vội lên tiếng; “Xế chiều hôm nay, Phúc quản gia và thím Lưu đã trở về nhà cũ rồi.”

“Đi về?” Huyền Vũ Thác Hàn vừa đi vào đại sảnh vừa cời nút cổ áo ra, thả ống tay áo vừa hỏi; “Vậy có nói lúc nào trở lại hay không?”

“Phúc quản gia không nói.”

“Ừ, cậu đi xuống đi.”

Vào sau khi nam giúp việc lui ra, Huyền Vũ Thác Hàn không dừng lại thêm ở trong đại sảnh, trực tiếp đi tới phía phòng của mình, bởi vì nguyên nhân thời tiết khô nóng, trên người cảm giác dính nhớp khiến anh cảm thấy cực kỳ không thoải mái, vừa đi, vừa bắt đầu cởi quần áo trên người ra.

Cả tòa biệt thự sang trọng, vắng vẻ đến khiến người có chút cảm giác quái dị, ở dưới ánh sáng đèn thủy tinh, rõ ràng mỗi một góc đều sáng đến chói mắt nhưng cũng không cách nào từ trong không khí nơi này cảm thấy được từng chút hơi ấm, di động trong không khí là loại hiu quạnh vắng ngắt, tĩnh lặng không nói được.

Có lẽ trở lại chỗ của mình, bản năng không che giấu vẻ mệt mỏi trước mắt kia nữa, Huyền Vũ Thác Hàn trực tiếp cởi nút cài áo sơ mi ra, hơi nói ra cổ áo, trực tiếp đi tới địa bàn thuộc về mình kia. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36: không cần thận làm rơi khăn tắm của

anh

Edit : Sóc Là Ta Muốn đi xuống đại sảnh thì phải đi ngang qua hành lang, hành lang lại là lối đi duy nhất có thể đi thông tới phòng của anh. Ngoài hành lang, anh cố ý thiết kế độc lập một đình viện nhỏ kết hợp với hồ bơi và đài phun nước. Quang cảnh thật tươi đẹp, lại không kém phần tự nhiên khiến người khác cũng cảm thấy thoải mái khi bước chân vào nơi này.

Ở ngoài cửa, Huyền Vũ Thác Hàn không chú ý chỗ khúc quanh ngay đình viện mà anh trực tiếp mở cửa đi vào. Đôi mắt thể hiện vẻ mệt mỏi, vừa bước vào phòng, anh tiện tay bỏ áo khoác lên ghế, sau đó là áo sơ mi, dây nịt, quần dài, cuối cùng chỉ còn sót lại chiếc quần lót trên người anh mà thôi.

Dáng người mạnh mẽ, cơ ngực vững chắc trông anh thật mạnh mẽ. Hơn nữa, cơ bụng sáu múi kết hợp với dáng người cân đối của anh khiến người khác không thể tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào từ trên người anh.

Huyền Vũ Thác Hàn có thói quen thích mặc quần lót màu đen. Sau khi cởi quần áo, anh cầm chiếc khăn bước vào phòng tắm mà không để ý trong phòng mình còn có một thứ khác.

Chùm đèn treo bằng thủy tinh xa hoa, lồng lầy lặng lẽ chiếu thẳng xuống nền gạch men bằng sứ, chiếu qua mặt bàn gỗ hương đen nhánh làm bằng thủy tinh, chiếu vào ghế dựa cao cấp, thậm chí không quên quét qua tấm thảm cao cấp cùng ghế salon hào hoa tuyệt đẹp, khiến cả căn phòng bừng sáng. Một cảnh đẹp xa hoa như thế có lẽ chỉ có nơi đây mới có được.

Phòng tắm cũng sang trọng không kém, một người đàn ông đang từ từ cởi chiếc quần lót, đứng dưới vòi sen và chuẩn bị mở nước. Thậm chí anh cũng không để ý đến những đóa hoa Tử Mân Côi ướt át được cắm vào bình từ lúc nào.

‘Ách xì . . . . .’ Bỗng nhiên, trong phòng tắm vang lên một tiếng nhảy mũi.

“Ái?” Mới vừa đi tìm thức ăn xong, cô quay trở lại, khẽ mở cửa phòng, cô ngằm trộm nghe một tiếng ách xì nên quát lên.

Nơi này không một bóng người, huống chi bây giờ là đêm khuya. Chẳng lẽ nơi đây thực sự có trộm?

Mắt to quét nhanh bốn phía, tiện tay cầm một món đồ trang trí bên cạnh bồn hoa. Giờ đây bóng dáng nhỏ nhắn giống như tiểu tặc rón ra rón rén tìm kiếm khắp phòng.

Cả buổi chiều, cô đã để ý phòng này không biết bao nhiêu lần, cho nên cô rất quen thuộc đường đi nước bước. Cô thẳng hướng tiến về phía vừa phát ra tiếng ách xì kia.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào vẫn còn vang dội, bên cạnh đó vẫn còn tiếng âm thầm chùi rửa kèm theo tiếng nhảy mũi của người nào đó vang lên.

“Khá lắm, dám đến đây trộm sao?” Cô còn chưa có ý định ra tay ở đây mà tên trộm này lại to gan dám phồng tay trên cửa cô. Tên này thật không biết sống chết là gì đây mà.

Xá Cơ Hoa phục kích bên ngoài, một đôi mắt to cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng tắm bằng thủy tinh. Đôi tay cô giờ cái chụm lên, chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Nếu tên trộm vừa tới, thì cô liền đập cho anh ta ngất xỉu luôn.

“Ách xì . . . . . Đáng chết, ách xì. . . . . Ách xì. . . . . Rốt cuộc ai lại để chậu hoa ngay chỗ này, ách xì. . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn rống lên, cho đến khi nhìn thấy chậu hoa trong phòng tắm, anh liền tức giận ném bình hoa vào thùng rác.

Còn chưa kịp xả hết bọt xà phòng trên đầu, anh lại ngửi thấy nồng nặc mùi phấn hoa khiến anh nhảy mũi không ngừng. Lúc này khuôn mặt đen lại, lạnh lẽo mà âm u khiến người khác không dám đến gần.

Từ nhỏ Huyền Vũ Thác Hàn rất nhạy cảm với phấn hoa, chỉ cần anh đi đến đâu thì trong vòng mười mét sẽ không có phấn hoa ở đó. Trừ phi trong trường hợp cấp bách, khi phấn hoa đã được xử lý xong thì anh mới miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng thời tiết hôm nay khá nóng, hoa bắt đầu nở rộ, khắp phòng nồng nặc mùi phấn hoa.

Khi trong phòng tắm vẫn còn nồng nặc mùi phấn hoa, Huyền Vũ Thác Hàn vừa nhảy mũi không ngừng, vừa choàng chiếc khăn tắm quanh người mình để che bớt bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể mình và đẩy cửa chạy ra ngoài.

“Tên kia từ đâu tới? Lại dám trộm đồ trước mặt bản tiểu thư, muốn chết sao?”

Xá Cơ Hoa đợi ở ngoài cửa, khi thấy cửa phòng tắm vừa mở ra, cô nhất thời kích động quát to, trực tiếp nhào tới ném chậu hoa vào người Huyền Vũ Thác Hàn.

Vừa ra cửa phòng tắm, Huyền Vũ Thác Hàn cảm giác được có nguy hiểm đang đến gần. Nhanh như chớp, ánh mắt anh nhìn thấy một bồn hoa đang lao về phía anh với tốc độ kinh hãi. Theo bản năng, bóng dáng cao lớn của Huyền Vũ Thác Hàn tránh sang một bên khiến bồn hoa cũng rơi xuống.

‘phanh . . . . .’

“Àm . . . .” Bồn hoa rơi xuống đất tạo nên một tiếng động vang dội.

Nhưng vì dùng sức để ném nên Xá Cơ Hoa mất thăng bằng, mắt cô mở to nhìn thân thể mình đang sắp sửa té xuống sàn nhà.

“A!” Chỉ chút nữa thôi là cô đụng phải sàn nhà nhưng cô lại nhanh chóng quất to một tiếng và dùng tay kéo một người đang đứng gần đó để giữ thăng bằng.

Nhưng chỉ có tiếng bịch vang lên, ngoài ra còn có một giọng nói buồn bực của đàn ông kia.

Xá Cơ hoa có cảm giác ngực bị đè ép, cô đau đến nỗi nằm bẹp xuống sàn nhà. Sau đó khuôn mặt cô nhăn nhó, vịn vịn nói: “Ách! Đau, đau chết tôi rồi.”

“Lại là cô . . . .” Đang lúc cô kêu đau, một tiếng rống giận dữ vang lên khiến cô hoảng hồn.

Cô chỉ nhớ nước sơn đen còn không bằng khuôn mặt của Huyền Vũ Thác Hàn lúc này, trông mắt đen sắc nhọn nhìn chằm chằm người phụ nữ đang nằm trên mặt đất kia. Lửa giận trong lòng bùng cháy, kích động như muốn giết người.

Ai thế?

Xá Cơ hoa vẫn còn đang kêu đau, đột nhiên cô ngẩng đầu lên bỗng hét lên một tiếng chói tai.

“A. . . . .”

Sắc mặt người phụ nữ thoáng chốc đỏ hồng giống như đang thấy một thứ bản thủ. Cô mạnh mẽ đứng dậy, trừng mắt chỉ vào người Huyền Vũ Thác Hàn đang đứng cao hơn cô một cái đầu, thô thực quát: “Anh biến thái, đồ điên, bệnh thần kinh, anh..anh có tật xấu là thích để lộ ra cái vật đáng ghét này đây hả? Anh muốn hại tôi bị đau mất hột sao? . . . . .”

Cô vừa nhìn thấy. . . . .

Chỉ thấy trán người đàn ông nổi gân xanh càng ngày càng nhiều, gương mặt kia không cần nói cũng biết màu gì rồi. Đặc biệt là sau khi nghe cô nói, gương mặt tuấn tú lại bùng lên lửa giận, lạnh lẽo pha lẫn nóng giận, khuôn mặt chuyển màu từ mặt tím xanh sang tím bầm, khiến ai nấy đều run sợ.

Vật đáng ghét? Cô ta lại dám nói vật khiến anh luôn tự hào là vật đáng ghét. Đúng là một người phụ nữ trời đánh.

“Cô nói cái gì, đáng chết, mắt cô mù phải không?”

Lửa trong đáy mắt càng ngày càng dữ dội, cả người Huyền Vũ Thác Hàn tràn ngập hơi thở nguy hiểm. Anh bước đến nắm chặt vai cô, trừng mắt đen giận dữ phát ra tia nguy hiểm.

Tự ái của người đàn ông bị cô chà đạp đến đau thương. Sự kiêu ngạo của người đàn ông bị cô xem là vật đáng ghét thì thử hỏi có người đàn ông nào lại không giận dữ cơ chứ?

Mà đặc biệt từ này lại ở trong miệng người phụ nữ đáng ghét này, Huyền Vũ Thác Hàn thật sự bị chọc giận.

“Mất mù? TM, nếu như tôi biết sẽ gặp anh thì .. tôi cũng hy vọng mắt tôi mù luôn cho rồi. Xem ra tôi tôi không đúng lúc.”

Vốn trước đó, cô bị khí thế mạnh mẽ của anh hù dọa, đến khi nghe anh quát, cô nhất thời hồi hồn quyết tâm tranh cãi một cách công bằng với anh.

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37: Cô nhóc kia, cô đứng lại đó cho tôi.

Editor: Heisall

Thật sự nghĩ rằng cô dễ bị bắt nạt lắm đúng không! Rõ ràng của mình vừa dài vừa xấu như vậy, còn lộ ra hù dọa người khác, đúng là biến thái. . . . . (nhân vật nữ tự động xem thường cái vật ở dưới khăn tắm vừa bị cô lôi kéo muốn xem)

Cô gái đáng chết này, lại dám coi rẻ sự kiêu ngạo của anh?

Ngon lửa tức giận đang mơ hồ dâng trào trong không khí, chỉ thấy một Huyền Vũ Thác Hàn luôn lạnh nhạt không để lộ cảm xúc, mà nay sắc mặt đã trở nên khó coi dọa người, mơ hồ vang lên tiếng nghiến răng.

“Cô dám lặp lại lần nữa?” Đôi mắt đen nguy hiểm nheo lại, túm chặt lấy cô, rồi nhìn chăm chăm vào mắt cô, giống như đang uy hiếp nói..., nếu như cô dám nói lại một lần nữa, anh liền bóp chết cô.

Nói thì bói, Xá Cơ Hoa cô việc gì phải sợ anh?

Nhưng khi cô gái ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh muốn mở miệng nói, thì không khỏi hít một hơi nuốt những lời muốn nói xuống, giật mình một cái liền dùng sức tránh thoát, dòn sức nhảy lui về phía sau.

“Chó điên?”

Chết tiệt, vừa rồi bị anh ta làm ô nhiễm tầm mắt, nên trong lúc tức giận đã không chú ý nhiều đến người đàn ông này, ai ngờ lại chính là tên chó điên mới gặp xé chiều hôm nay.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Xá Cơ Hoa vội bước lui vài bước, cảnh giác nhìn anh hỏi, anh ta, không phải anh ta lại muốn nhào lên cắn cô chứ? Nhìn ánh mắt ấy, quả thực giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô luôn vậy.

Cô gái đáng chết, hành động và biểu cảm này của cô là có ý gì? Chẳng lẽ tới bây giờ cô vẫn không biết anh ư? Lúc trước không phải anh đã dặn dò bác Phúc dẫn cô đến phòng của anh sao? Vậy thì cô nên biết anh là ai chứ.

Bây giờ lại còn dám gọi anh là chó điên? Chết tiệt. . . . .

Gân xanh trên trán Huyền Vũ Thác Hàn giật giật, đôi mắt nguy hiểm nheo lại nhìn cô gái đang nhảy ra xa, cắn răng quát lên: “Cô tới đây.”

Cô tránh anh như tránh rắn, làm anh khó chịu.

“Sao tên chó điên nhà anh lại ở chỗ này?” Cô cũng không phải là ngu, đi qua để bị cắn à?

Xá Cơ Hoa cố gắng không nhìn tới nửa người dưới trần trường của anh, cau mày đưa tay chỉ vào cái kia nói: “Trước khi trả lời, anh nên che cái vật xấu xí kia của anh lại, khó coi chết đi được, đừng làm ảnh hưởng đến ánh mắt của tôi.”

Hại cô bị đau mắt hột mới là có lỗi, lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên cô thấy cái kia của người đàn ông, sao bộ dạng lại xấu xí thế kia? Đừng nói cái kia của mỹ nam trong ngõ hẻm ngày hôm đó cũng dài và ghê tởm như vậy chứ?

Nghĩ đến khả năng này, cô gái liền run rẩy, lạnh đến buồn nôn! Nhìn người không thể nhìn bề ngoài được. . . . .

Cô gái đáng chết này, Huyền Vũ Thác Hàn nhất thời bị cô chọc tức đến nổi đỉnh đầu bốc khói, chân dài bước qua, hai, ba bước liền bước thẳng về phía cô.

“Tên chó điên kia, anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, chó tới gần tôi trong phạm vi năm mét.” Khi anh vừa bước vượt qua, chân của Xá Cơ Hoa lại lướt như bay nhảy về phía sau thật xa, ánh mắt phòng bị nhìn theo anh quát lên.

Vì giữ an toàn tính mạng, nhất định phải cách xa chó điên.

“Chết tiệt, cô nhóc kia, cô đứng lại đó cho tôi.” Huyền Vũ Thác Hàn trần trường, anh tiến lên một bước, chỉ thấy cô gái kia lui về phía sau một bước, nhất thời sắc mặt anh đen lại quát lên một tiếng lớn.

Cô tránh anh như tránh thú dữ, thành công làm cho người đàn ông nào đó cực kỳ khó chịu.

Hù dọa ư!

“Con mịa anh, lớn tiếng như vậy là muốn hù dọa ai chứ?” Anh gọi đứng lại liền đứng à, Xá Cơ Hoa rất không có mặt mũi, tìm chiếc ghế sofa tách hai người ra rồi mới quát lên.

Chuyện gì xảy ra vậy chứ? Đi tới nơi này, không thấy thiếu gia đâu, ngược lại lại gặp được tên điên cuồng này hai lần, thật là xui xẻo.

“Chết tiệt!” Liên tiếp phát ra tiếng nguyên rủa, nghe được trong đó có tiếng nghiến răng nghiến lợi.

“Tôi lệnh cho cô đứng lại, có nghe hay không cô gái đáng chết kia.”

Trong căn phòng lớn, người đuổi người chạy, thật đúng làm cho một người đàn ông giận đến nghiến răng.

Mà một cô gái cũng bởi vì thỉnh thoảng liếc qua cái khu vực H kia, nên cũng tức giận nói: “Anh mặc quần vào trước cho tôi, muốn đem chim đi dạo thì cũng nên tìm một địa phương vắng vẻ không có người chứ, đừng ở chỗ này giết hại đôi mắt của tôi.” Đáng đáp đẹp mắt cô còn không quan tâm, nói gì đến bộ dạng này, vậy mà còn dám ra ngoài đi bộ, thật là tội lỗi!

“Cô gái đáng chết kia, có bản lĩnh thì nói lại một lần nữa.” Một tiếng rống lớn vang lên.

Ai thích trần truồng chứ, cũng không phải đầu óc có vấn đề, nhưng lúc Huyền Vũ Thác Hàn cùng cô dẫn co, cô đã xé khăn tắm của anh, còn dám chỉ vào lỗ mũi anh mắng anh là đồ biến thái, đồ điên, càng làm cho người ta tức giận hơn nữa chính là, cô lại dám nói cái kia của anh là loại côn trùng yếu kém, đúng là đáng chết mà, chẳng phải trong cái đêm đó cô đã sớm được lĩnh giáo rồi sao?

Càng đáng chết hơn chính là, mình luôn không lộ ra cảm xúc dao động, vậy mà sau khi đụng phải cô, thì luôn phập phồng mất không chế!

Trên đời này, ngoại trừ con gái và kẻ xấu rất khó nuôi, đúng là còn có đàn ông khó nuôi. Đặc biệt là loại người biến thái này.

Xá Cơ Hoa đi thẳng vòng qua bên kia ghế sa lon, thấy anh còn muốn tiến lên, liền vội vàng mở miệng: “Dừng, dừng lại. . . . .”

“Có gì thì chúng ta từ từ nói chuyện, anh đừng kích động, đừng quá xúc động.”

“Từ từ nói? Được, vậy cô nói đi.” Anh muốn nghe thử cô có thể nói ra được lời gì tốt, Huyền Vũ Thác Hàn dừng lại, vòng tay ôm ngực nhìn chằm chằm cô, trên gương mặt tuấn mỹ vẫn còn u ám.

Cô gái quét mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đang trần truồng, nhất thời híp mắt lại rồi cầm cái gối ôm trên ghế sa lon lên, vút xuống bên chân anh: “Vị đại ca này, coi như anh không lạnh, thì “tiểu đệ” kia của anh cũng lạnh, rất lạnh đấy, mau cầm lấy che lại đi, kéo lạnh sẽ không tốt.”

Trong lòng âm thầm tăng thêm một câu, thật là xấu xí quá đi, khó trách không muốn người khác nói, tự ti chứ gì!

Gương mặt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn thoáng chốc đã tối xầm xuống, nghe vậy liền cúi đầu nhìn qua, chân mày nhất thời nh皺 chặt lại: “Chết tiệt.”

Như vậy mà cũng có phản ứng được? . . . . .

Huyền Vũ Thác Hàn không đi lấy gối ôm che lại, mà là ngẩng đầu, trông mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm cô nói: “Cô đi lấy cho tôi ly cà phê, bỏ sữa không bỏ đường.”

Nói xong, anh liền xoay người đi về phía phòng tắm, hoàn toàn không thấy ánh mắt phía sau lưng đang liếc trộm mình.

Cái lưng này, cái mông này, xem ra cũng có lực, cảm giác rất co dãn, lúc này Xá Cơ Hoa mới phát hiện ra, thì ra phía sau của anh ta đẹp mắt hơn nhiều so với phía trước, thật đẹp. . . . .

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở đây có cà phê à? Hơn nữa dựa vào cái gì lại bảo cô đi lấy cho anh ta? “Này, này. . . . . Anh phải nói rõ ràng, này. . . .”

‘rầm’ một tiếng, cửa phòng tắm đóng lại.

Người đàn ông này làm như mình là bà chủ không bằng? A, đúng rồi, cô còn chưa hỏi sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Cái đầu óc chết tiệt này, nhất thời lại bị quên mất.

Thôi, chẳng muốn quản anh ta là cái khi gió gì, vừa rồi đi tìm phòng bếp lại không tìm được, cũng chưa ăn được cái gì, bây giờ ổn định lại, mới cảm thấy bụng đã đói đến rêu to rồi, ở nơi này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ món dưa muối này là ăn được.

Aiz, đang ở dưới mái hiên của người khác, nên chỉ có thể chấp nhận mà thôi!

Không bao lâu, chỉ thấy Xá Cơ Hoa không biết từ đâu lôi ra một cái lọ rất to! Cái lọ này là lúc trước ông lão kia kín đáo đưa cho cô, vốn là cô định dùng để ngâm ớt hoa hồng, nhưng sau đó lại tìm được nhiều lọ tốt, coi như xong, dù sao lúc trước cô cũng có mở ra ăn một chút ớt trong này, mùi vị rất ngon, rất mặn mà.

Vừa mở lọ ớt ra, không bao lâu sau, một mùi hương đậm đà liền tràn ngập khắp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 38: Bị cô gái chết tiệt kia “uy hiếp”?

Editor: Mẹ Bầu

“Nếu như bây giờ thêm chút dấm chua, thả thêm một chút muối nữa, thì hương vị này thật quá hoàn mỹ.” Bởi vì không có dưa, lại không tìm thấy thứ gì đó để gấp lên, Xá Cơ Hoa mở bình dưa muối ra, sau đó dứt khoát dùng tay bóc một chút lên, đưa vào trong miệng nếm thử. Cô vừa nếm thử, vừa kiểm nghiệm lại hương vị món ăn vừa tự nhủ thầm.

Trong đời không có gì quan trọng hơn việc ăn cơm, nhưng suốt cả ngày hôm nay, trời cũng sắp tối rồi mà cơm cũng không vẫn chưa thấy đâu. Mà ở đây, rất chỉ thấy một loại người có tật xấu, thời gian ở nơi này còn chưa hết một ngày, cô đã cảm giác thấy “tiền đồ” của mình là một khoảng đen tối.

Nhưng được cái khá tốt là ở nơi này, khắp nơi đều có những đồ vật quý giá, miễn cưỡng có thể đền bù lại một chút cho những gì đen tối của “tiền đồ” lẫn sự “hiu quạnh” trong nội tâm của cô.

Đang lúc người nào đó dùng ngón tay thon nhỏ để ngắt một ngọn rau cải muối, tống vào trong cái miệng đang há to kia thì cánh cửa phòng tắm vẫn luôn đóng chặt kia đột nhiên được mở ra.

Một bóng dáng thon dài cao lớn, mái tóc còn ướt đầm vừa vịn đi ra ngoài. Cũng không biết có phải là bởi vì chuyện đã xảy ra lúc trước hay không, thời gian trước, Huyền Vũ Thác Hàn quen khi tắm rửa xong chỉ thích vẩy quanh mình một cái khăn tắm, hoặc cũng chỉ sẽ mặc một chiếc quần lót co giãn, lần này cố ý mặc thêm một cái quần pygama dài màu xám trắng, trên người cũng mặc một chiếc áo may ô rộng thùng thình.

Xem ra vừa mới rồi mỗi nữ nào đó đã “nói thật”, mà câu nói đó thật sự đủ làm tổn thương người, một người đàn ông trưởng thành vậy mà lại bị một người phụ nữ chỉ vào cái đó chê xấu xí, bóng ma này, chắc chắn là đủ để cho mỗi nam khắc sâu ấn tượng rồi.

Một giọt nước từ trên mái tóc ngắn còn đang rối loạn, rơi xệt qua khuôn mặt tuần tú của Huyền Vũ Thác Hàn đang bước từ trong phòng tắm ra ngoài, tầm mắt vừa vịn rơi đúng vào người cô gái đang há cái miệng thật to kia.

Cái miệng kia lớn đến mức có thể nuốt cả một cái đầu voi được, đây mà cũng được coi là một phụ nữ hay sao? Ánh mắt đen thui quét nhìn sang cô gái kia với vẻ khinh bỉ.

Nhịp bước thành thoi, sải bước từ tốn, nhưng vừa mới bước ra ngoài được hai bước, hàng lông mày đẹp mắt đột nhiên nhú chặt lại, cánh mũi đột nhiên khẽ lay động, mùi vị nồng đậm của rau ngâm lan tỏa, nhẹ nhàng lướt lơ khắp bầu không khí trong gian phòng.

Chỉ thấy mỗi nam nào đó lúc này còn đầy vẻ ưu nhã, thoáng cái sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, khóe mắt hơi co lại nhìn Xá Cơ Hoa lúc này vẫn còn đang ăn, quát lớn: “Ai cho phép cô mang những thứ này đi vào trong phòng của tôi vậy? Cô mau chóng đi ra ngoài cho tôi!”

Đi ra ngoài thì đi ra ngoài, anh ta cho rằng cô rất thích thú việc đứng ở chỗ này của anh ta à? Hừ, còn không biết rằng để vào được nơi này, cô đã phải liều lĩnh mạo hiểm đến thế nào hay không!

Xá Cơ Hoa cũng lười trả lời anh, liền dứt khoát một tay bưng cả bình rau ngâm kia, trực tiếp đi về phía hướng cửa ra vào, dự định sẽ ngồi ở trên mặt ghế trong đình viện mát mẻ vừa thưởng thức ánh trăng vừa ăn rau ngâm, kiểu ăn như thế này có khẩu vị rất tốt.

Anh có tính thích sạch sẽ, không thể chịu được một chút xíu mùi vị là lạ vương lại ở trong phòng của mình, nhưng lúc này thấy cô không đáp lại một câu, cứ như vậy xoay người lại bước đi luôn, lập tức trong lòng anh liền cảm thấy rất khó chịu.

“Cô đứng lại đó cho tôi! Cà phê mà tôi đã yêu cầu đâu? Tại sao vẫn còn chưa mang tới cho tôi?”

Cà phê sao? Nói đến cái vụ cà phê này, lúc này Xá Cơ Hoa mới nhớ ra, cô còn chưa hỏi anh ta nói là người thế nào ở đây cơ đấy. “Vì sao tôi lại phải mang cái gì đó cho anh chứ? Lại nói tiếp, tôi vẫn còn chưa hỏi gì về anh đấy, rốt cuộc anh là ai vậy? Anh là ai mà đã nửa đêm canh ba rồi còn cời hết quần áo ra, để người trần trụi như vậy mà đi đi lại lại ở trước mặt người khác như thế, anh định làm cái trò gì vậy?”

Trần trụi? Việc này còn không phải do chính cô ta đã giật mất khăn tắm của anh đó sao? Lại nói tiếp, lẽ nào cô ta tới đây chính là để dò la thám thính gì đó về con người anh chăng?

“Tôi là ai hả? Chẳng lẽ cô lại không biết sao?” Chẳng lẽ bác Phúc chưa nói cho cô ta biết? Huyền Vũ Thác Hàn nhún mày nhìn người cô gái kia vẫn còn đứng đó ăn uống, ánh mắt thâm thúy đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu lẫn sự nghi hoặc.

Tôi đã biết rõ rồi mà còn phải tới để hỏi anh sao? Ngụ ngốc.” Xá Cơ Hoa liếc mắt nhìn anh một cái, cũng không buồn chờ anh trả lời, dù anh có nói anh là ai đi nữa, với cô cũng chẳng có gì khác biệt, xoay đầu lại, tiếp tục đi tới cửa.

Ngụ ngốc?

Cô gái này...

Khóe miệng Huyền Vũ Thác Hàn co rút lại, nhìn xem, người kia thực sự đúng là một cô gái ngụ ngốc, anh quát to, âm điệu đầy tức giận: “Cô đứng lại đó cho tôi, cô không phải là nữ hầu mới đến vừa được báo đó sao? Chẳng lẽ tôi đây, thân là ông chủ mà lại không thể ra lệnh cho người giúp việc mang ly cà phê đến cho mình được hay sao?”

“Ông chủ?” Xá Cơ Hoa vừa mới dứt vào trong miệng mình một miếng rau ngâm, vẻ mơ hồ không rõ, mạnh mẽ quay đầu lại, cặp mắt to tròn thật lớn nhìn anh từ trên xuống dưới như muốn đánh giá.

“Anh sao? Không thể nào!” Chắc chắn là cô vừa mới nghe lầm rồi, đúng là anh ta ư? Làm sao anh ta có thể lại là cháu nội của lão phu nhân kia chứ?

Huyền Vũ Thác Hàn đứng đó nhìn cô, khóe miệng nhẹ nhàng khẽ nhếch lên lộ ra một ý cười xấu xa, dường như có vẻ rất thoải mái khi thấy vừa rồi cô đã biểu lộ giết náy mình.

Kỳ thật trong lòng mỗi người đàn ông đều có tâm lý tự tôn đàn ông của mình quá phá, được gọi chung là chủ nghĩa đàn ông, tục gọi là Heo đất lớn, đây chính là một sự minh chứng rõ ràng nhất! (trong nhà mọi người chắc hẳn đều cũng có, đúng không?)

“Vây cô thử nói một chút xem, như thế nào mới có khả năng?” Anh ngược lại, lại cảm thấy rất ngạc nhiên, vì sao cô gái này lại nhất định khẳng định anh không phải là chủ nhân của khu Tiêu Vân Các này

Lại không nghĩ rằng, những lời nghe được từ trong miệng của cô, lại làm cho người ta phải thổ huyết.

“Với bộ dáng của anh thế này, có chỗ nào giống đây, với bộ dáng chân chó thế kia, nhiều lắm anh cũng chỉ là một người hầu nhỏ ở sau lưng thiếu gia của nhà người ta mà thôi.”

Lần này khoe miệng của Huyền Vũ Thác Hàn không thể nào khống chế nổi nữa, lập tức bị co rút mạnh liệt. Cô gái này, tuyệt đối có năng lực làm khơi dậy sự điên cuồng ẩn chứa bên trong một vị thánh. Với kiểu người này cô, thật sự cô phải rất may mắn mới có thể sống đến khi trưởng thành, thật quá mức ngu ngốc...

Xá Cơ Hoa nhìn biểu cảm của người đàn ông, thoáng cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hai đầu lông mày liền nhíu lại, đôi mắt lập tức trừng to nhìn anh, “Chó điên, đừng cho là tôi không biết anh đang nghĩ cái gì nhé, trong lòng còn dám mắng tôi hả, anh nhất định phải chết.” Cô hung dữ dữ quả đấm, dứt lời, xoay đầu lại, xoay người đi tới cửa.

Cái kiểu biểu cảm kia cô đã sớm đã thấy quá nhiều, từ nhỏ đến lớn cô cũng đã từng nhìn thấy xuất hiện trên mặt không biết bao nhiêu người rồi, không cần nhìn cũng biết trong lòng của anh ta đang suy nghĩ gì.

“Cô đúng là một người phụ nữ chết tiệt, cô...”

‘Rầm’ một tiếng, không đợi anh quát xong, cánh cửa kia, xem ra cũng không chút nể nang mặt mũi của anh, liền đóng sập lại luôn.

Đứng ở trong phòng, gương mặt vốn lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn biến chuyển sang sắc hồng. Anh, đường đường là một người đàn ông trưởng thành, vậy mà lại bị một cô gái đáng ghét kia “uy hiếp”? Chuyện này nếu nói ra ngoài, chẳng phải sẽ bị ba tên gia hỏa kia cười anh đến chết hay sao?

Sắc mặt âm trầm, chỉ thấy mỗi nam nào đó cũng nhấc chân lên, nhắm về phía cửa ra vào, bước tới.

Trong đình viện, Xá Cơ Hoa vẫn đang ôm trong lòng bình nước tương, bước chân cẩn thận tránh những bình đựng cánh hoa hồng ngâm đang đặt ở nơi đó, di chuyển đến một chiếc ghế đá đặt ở một góc khá khuất nẻo ngồi xuống.

Kỳ thật sau khi vừa ra khỏi cửa phòng, áp lực vẫn bị đè nén trong lòng cô lúc này mới thoát ra ngoài theo một hơi dài nhẹ nhõm. Chung quy cũng bởi cô cảm thấy áp lực của anh thuộc loại đặc biệt mạnh mẽ.

“Này cô kia, cô cho tôi...”

Huyền Vũ Thác Hàn từ trong phòng đi ra, lập tức đi về phía hướng đình viện, vừa đi vừa nói, nhưng khi anh bước đến trong đình viện, nhìn tình cảnh trước mắt thì giọng nói của anh đột nhiên dừng lại.

Dưới ánh trăng, cả một góc lớn trên mặt đất của đình viện, đang bày ngồn ngang bừa bãi đủ các loại bình lớn nhỏ không đều nhau, mắt thấy các bình phía dưới đó chính là các chiếc bình cổ mà anh yêu thích đã thu gom được.

Bây giờ ở ngay bên cạnh chân của anh, còn đang bày chiếc bồn sứ men xanh thời Khang Hi, cái bồn này hồi nửa năm trước anh mới thắng đấu giá trong phòng đấu giá mang trở về, phần còn lại của tay cầm đã bị cắt, những cánh hoa nát vụn nổi lên trên mặt nước trong chiếc bồn.

Trên mặt đất được lát đá cẩm thạch của đình viện, còn chứng kiến nơi này một dấu chân màu xanh, nơi kia một dấu chân màu tím, hóa ra đây là dấu vết của lá và cánh hoa do mỗi nữ qua lại giẫm đạp lên, nên mới tạo ra ở nơi này có những sắc thái như vậy.

Đang ngồi ở trên mặt ghế đá, đột nhiên Xá Cơ Hoa cảm thấy có một luồng gió mát từ lưng bay lên! Còn chưa kịp quay đầu lại, cô bị một tiếng rống to đột nhiên vang lên, âm thanh bất ngờ làm cho cô sợ hãi, tới mức thiếu chút nữa đã bị ngã ra khỏi chiếc ghế đá.

“Tất cả những điều này là do cô làm ra phải không?...”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 39: Ép chặt trên làn môi kia của cô không chút khách khí

Editor: Puck

Trong biệt thự sang trọng giữa sườn núi!

Trong đêm tối, đèn thủy tinh tỏa sáng chiếu sáng mỗi một góc ngách trong biệt thự, thiết kế sảnh chính của biệt thự, truyền thừa tinh túy kiến trúc truyền thống của Trung Hoa, duy trì kiến trúc truyền thống tao nhã, đơn giản, lộng lẫy cho toàn thể một phong cách nghệ thuật đặc biệt.

Lúc này, Chu Hữu Mai ngồi trên ghế sa lon ở sảnh chính, tỏ vẻ tươi cười rạng rỡ, tinh thần vô cùng phấn chấn nhìn bác Phúc và thím Lư gấp gấp trở về vào tối nay.

“Trở về là tốt, hai người đã lâu không trở lại, trong khoảng thời gian này ở trong nhà, tôi đã lâu không ăn món ăn do tiểu Ly Ly (Vốn tên của thím Lư là Lư Ly) làm, tiểu Phúc, cậu cũng vậy, đã lâu không về, trong khoảng thời gian này cậu ở trong nhà, nhân tiện theo tôi tâm sự giải buồn.”

“Nhưng mà, lão phu nhân, thiếu gia ở Tiểu Vân các...” Bọn họ đều trở lại, vậy thiếu gia làm sao bây giờ?

“Thằng nhóc thúi kia còn có thể làm gì? Không phải nó thích yên tĩnh sao? Chờ ngày nào đó, tôi gọi cả hai nam giúp việc đến đây để cho nó đủ yên tĩnh.” Chu Hữu Mai lớn giọng nói, giống như còn cực kỳ khó chịu với việc cháu mình tự ý chuyển ra ngoài.

Bà thỉnh thoảng lớn giọng, các nữ giúp việc đã sớm tập mãi thành thói quen, cho nên không một ai dừng lại, đều tiếp tục bận rộn công việc trong tay mình.

Bác Phúc đứng bên cạnh thím Lư, vẫn hơi đau lòng nói, “Tiểu gia không ăn quen đồ ăn bên ngoài, như vậy không biết có thể đói bụng đến đâu bao tử không?”

Thím Liễu đứng sau lưng Chu Hữu Mai cũng không nhịn được phụ họa theo, “Lão phu nhân, nếu không phải mấy nữ giúp việc nấu nướng tốt qua đó đi?”

Chu Hữu Mai ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quét mắt qua hai người này ba cái, “Thằng nhóc kia có mấy người nuông chiều thành quen, mới có thể dưỡng thành tính tình như vậy.”

Cái này... Oan uổng mà! Lời này có phải bị lão phu nhân nói ngược không?

Bác Phúc thím Lư thím Liễu tất cả ăn ý liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thở dài một chập, lớn nhỏ này vốn chính là cùng một dạng..

Cuối cùng, vẫn là thím Liễu đi lên phía trước hỏi lần nữa, “Lão phu nhân, nếu không chúng ta phái một đầu bếp nữ đi?”

“Không cần, không phải hôm nay a Hoa đã qua sao, còn phái gì mà phái, thằng nhóc thúi kia, còn có thể đói bụng sao.” Bà chính là muốn cho hai đứa nó đơn độc chung đụng, nếu không bà việc gì phải đồng thời gọi hai người này về đây.

Cô nhóc tinh quái kia, bà thật sự rất thích, tác phong làm việc, rất có dáng vẻ năm đó của bà!

Ngay tại lúc này, cùng một ngày ở Tiểu Vân Các bên kia thành phố.

Trong tiếng gào to, nếu không phải cô gái ngồi ổn định, bị anh làm giật mình, cái miệng sẽ gặp họa rồi, con bà nó, sư tử Hà Đông gào à?

Chưa tỉnh hồn, chỉ thấy Huyền Vũ Thác Hàn sắc mặt đen thui, gân xanh trên trán kiêu thế giận dữ, chân dài bước hai ba bước lên trước, một phát lời cô dậy từ trên ghế, cắn răng gào lên giận dữ: “Cô người phụ nữ đáng chết, ai chấp thuận cho cô làm lộn xộn đồ trong phòng tôi? Cô đừng tưởng rằng bà nội phái cô tới, có thể tùy ý làm bậy, tôi cảnh cáo cô, cô không sửa sang lại hết những thứ này cho tôi, cô cứ chuẩn bị ở trong ngục giam đến hết nửa đời sau đi.”

Xá Cơ Hoa tay còn ôm bình tương, cái gì cũng không rõ ràng lắm, đã bị găm loạn một trận, trong lòng lại càng chắc chắn, người này, tuyệt đối có tật xấu!

Chờ anh gào xong, Xá Cơ Hoa nheo mắt lại đưa tay, lau chấm nhỏ nước bọt bị phun lên mặt, ghét bỏ ngẩng đầu nhìn anh nói: “Vị đại ca này, anh có chút đạo đức công cộng được không? Vui lòng khi nói chuyện đừng phun nước miếng lên mặt tôi, hơn nữa, chẳng lẽ anh không biết nước miếng là con đường lây truyền bệnh truyền nhiễm trực tiếp nhất sao? Huống chi, anh có phải...” Xá Cơ Hoa nói xong, lập tức giật mình tránh tay anh ra, vội vàng định nhảy ra.

Lại nói, lúc này cô mới nhớ tới, người đàn ông này vẫn là người bệnh chó điên, xế chiều nay cô bị cắn còn chưa đi tiêm vắc xin phòng ngừa đâu.

Khi cô tránh ra, Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay tới, lại túm cô lần nữa, âm thầm dùng sức kéo cô tới trước người mình: “Cô người phụ nữ đáng chết, chẳng lẽ trong miệng cô không nói ra được thứ gì hay sao? Hay là nói, trong đầu cô vốn là bã đậu?”

Bã đậu, TM nó, dám cả gan nói móc mắng cô?

Chỉ thấy lập tức, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái trầm xuống, chân ước chừng, một tay túm cổ áo sau lưng anh, cắn tức giận dữ nói với anh: “Dù sao cũng mạnh hơn câu này đáng chết câu kia đáng chết trong miệng chó điên, anh tưởng rằng trong miệng anh có thể nhổ ra thứ gì hay? Tôi thấy trong đầu anh vốn chính là bằng óc heo.”

Hừ, đừng tưởng rằng chỉ có anh mắng chửi người, Xá Cơ Hoa cô ăn gì, chính là không chịu thiệt thòi.

Cô gái này dám cả gan dùng lời của anh đến cãi lại anh? Cúi người, trông mắt đen thâm thúy của Huyền Vũ Thác Hàn, mang theo tia sáng nguy hiểm nhìn chăm chăm vào cô nói: “Cô nói gì? Ốc heo? Cô có bản lĩnh nói lại một lần?”

Từ góc độ bao quát an nhìn lại, lông mi dày của cô vô cùng thon dài, đặc biệt khi chớp mắt, giống như nếu anh cúi xuống một chút, có thể quét đến dưới cằm anh, mà anh cũng vừa vặn phát hiện, thì ra trông mắt cô lại có màu xám bạc.

Có phải là ảo giác không, anh lại thấy được cảm giác một luồng điện mỏng lung từ trong đôi mắt cô.

Hơi thở trong không khí, lập tức xảy ra chuyển biến rẽ nam rẽ bắc, chỉ thấy vừa rồi không khí còn dâng trào con tức, trong nháy mắt thay đổi.

Xá Cơ Hoa vốn là người thích làm gì thì làm, nghe anh khiêu khích như vậy, lập tức giận dữ lên, ánh mắt trợn lên, lớn giọng nói: “Nói lại một lần chỉ nói một lần thôi, anh cho rằng tôi sợ anh à? Ốc heo, ốc heo, ốc heo, ốc heo... Uhm...”

Ánh mắt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của cô khi đóng khi mở trước mặt anh, anh còn có thể ngửi thấy hương thơm như lan từ trong miệng cô tỏa ra, cũng không biết nguyên nhân gì, anh lập tức không kiềm chế được, không chút khách khí ép chặt trên môi cô.

“Đây chính là cô tự tìm!”

Công kích thình lình xảy đến, khiến cô nhất thời không phản ứng kịp, mắt to long lanh, mở thật lớn nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại, giống như có lẽ đã kinh ngạc.

Tia sáng xấu xa trong trông mắt đen của Huyền Vũ Thác Hàn thoải mái phát ra, khi cô còn chưa kịp phản ứng, lưỡi của anh đã như con rắn linh hoạt thăm dò vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, cùng múa với lưỡi mềm của cô...

Mặc dù kinh nghiệm của anh chỉ giới hạn vào đêm đó, nhưng có vài người trời sinh là lãnh đạo, anh không ngừng xâm nhập mút, không ngừng gặm cắn cánh môi cô, hình như trừng phạt, vừa giống như tán tỉnh, động tình.

Trong sân nhà dưới một bầu trời đầy sao tô điểm ánh đèn chiếu rọi, mơ hồ vang lên âm thanh chụt chụt.

Nhưng mà, ngay đang trong có tình có điệu, lại đột nhiên vang lên một tiếng “Rầm” vang thật lớn...

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 40: Tôi hôn cô, cô lại dám ngất hả?

Editor: Heisall

Sau tiếng nổ lớn, thì trong không khí tràn ngập một mùi dưa muối nồng nặc, thì ra là lọ dưa muối này.

Lúc này chỉ thấy tối thui, mà người đàn ông đó cũng không vì tiếng vang đó, mà cắt đứt nụ hôn vô cùng sâu ấy, Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay ôm chặt cái eo thon nhỏ của cô, càng cúi người hôn sâu hơn.

“Ừm!”

Theo nụ hôn sâu của anh, một cô gái nào đó đột nhiên thức tỉnh, không kiềm hãm được phát ra một tiếng rên mập mờ, giống như y hệt đang nằm mơ giật mình tỉnh giấc, sắc mặt biến đổi, lông mày nhíu lại, đôi tay dùng sức đẩy anh ra: “Anh! Buông ra!”

Không biết có phải do nguyên nhân vừa rồi hay không, giọng nói của cô lại trở nên khàn khàn.

Huyền Vũ Thác Hàn bị cú đẩy của cô làm cho hồi phục tinh thần, hình như anh cũng bị nụ hôn này làm cho giật mình, nhưng vừa rồi phản ứng của cô lại ngây ngô tới cực điểm, nghĩ đến điểm này, khiến anh không khỏi trầm đễ chịu trong lòng.

Nhưng anh lại cảm thấy không hài lòng lắm đối với chuyện cô đẩy mình ra, gương mặt tuần tú đầy tà mị bỗng tối sầm lại, không vui nói: “Sao cô lại đẩy tôi ra? Vừa rồi cô cũng không cự tuyệt mà.”

Bộ dạng của cô gái này rõ ràng không làm cho người ta muốn ‘ăn’, nhưng vừa vặn lại làm cho anh có loại kích động muốn nếm thử, chẳng lẽ trên bờ môi của cô ta có thoa son quyến rũ đàn ông?

Vì ý tưởng này mà gương mặt tuần tú của Huyền Vũ Thác Hàn tối sầm lại, trông mắt đen nguy hiểm híp lại nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của cô

gái, đưa tay ra, trực tiếp lau lên cánh môi mê người của cô gái.

Lúc này, trên mặt Xá Cơ Hoa đã khó coi đến mức không thể khó coi hơn, chuyện mới vừa rồi, có phải chính là nụ hôn của sói trong truyền thuyết hay không? Con bà nó, nói như vậy, là cô bị thua thiệt rồi ư?

Không có cự tuyệt? Cự tuyệt cộng lòng nhà anh, cô còn chưa kịp phản ứng, liền bị đánh lén, sao còn có thể cự tuyệt được chứ?

Một tiếng “Bốp. . . . .” vang lên.

Chỉ thấy một người đàn ông mới vừa đưa tay ra, đột nhiên bị đánh mạnh một cái vào lòng bàn tay.

“Chết tiệt, cô làm gì thế?” gương mặt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn trở nên giận dữ, mặc dù mu bàn tay nóng hừng hực, nhưng điều làm anh tức giận nhất chính là cô gái đáng chết này lại dám đẩy tay của anh ra.

“Con mịa anh, tôi mới phải hỏi anh đấy, anh vừa làm gì đấy? Chẳng lẽ anh không biết anh có bệnh sao?” Nghĩ đến người đàn ông này mang theo vi khuẩn đầy người, một cô gái nào đó liền không ngừng vừa phi phi cái miệng vừa dùng tay chùi mạnh lên môi.

Huyền Vũ Thác Hàn lập tức đen mặt, ngay khi cô vừa dứt lời, thiếu chút nữa đã không khống chế được mà trực tiếp bóp chết cô, quả thực không thể nói lý với cô gái này.

“Đã như vậy, tôi liền thử một chút, xem có thể lấy cho cô hay không.” Nói xong, sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn rất khó coi, lại kéo cô qua một lần nữa, ngay khi cô vừa muốn mở miệng nói, anh liền cúi người hôn lên đôi môi đã bị cô lau đến đỏ hồng.

Dùng đầu lưỡi đẩy miệng cô ra, giữ chặt đầu của cô, không quan tâm đến cô đang ‘um...um’ kháng cự, càng không ngừng hôn sâu hơn.

28 năm qua, tối nay thật sự đã bị chọc tức đến không còn lý trí, hay cứ mặc kệ như thế, tùy hứng càn rỡ một lần đi, cuộc sống có thể có mấy lần tùy hứng, có lẽ 28 năm là khá dài, trừ lần trong ngõ tối đêm đó, thì tối nay cứ tính là thứ hai lần đi!

Tối nay trời đầy sao, hình như nhiều hơn so với bình thường, tối nay hình như trăng cũng tròn và sáng hơn bình thường, chẳng lẽ...? Trăng tròn thì sói sẽ lộ nguyên hình thật sao?

Đang không ngừng hôn sâu, Xá Cơ Hoa như lập xường bị anh cắn gặm, chỉ thấy sắc mặt của cô càng ngày càng biến thành màu gan heo, nhưng hình như người đàn ông nào đó vẫn không hề phát hiện, vẫn không ngừng thăm dò vào sâu bên trong.

Giết người, tuyệt đối là muốn giết người!

Xá Cơ Hoa có cảm giác sắp té xỉu vì thiếu đường khí, trong đầu liền nghĩ tới một điều, người đàn ông này, tuyệt đối là thẹn quá thành giận nên muốn giết người.

Chưa bao giờ toàn thân lại cảm thấy bủn rủn như vậy, dù là ngã bệnh, cô cũng chưa bao giờ ‘ suy yếu ’ như lúc này, cái tên chó điên này, đừng nói anh ta muốn XXOO cô rồi sau đó giết chết cô nha?

Má ơi! Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ? Cô vẫn còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, chẳng lẽ cứ như vậy mà tiêu đời sao, cô không cam lòng. . . . .

“Umh. . . . . Umh. . . . .” Cứu mạng. . . (khụ khụ, mọi người thông cảm, đây là nụ hôn đầu, nên đối với một cô gái đầu óc đơn giản và thần kinh không được ổn định, sẽ có nhiều điều không hiểu, mong mọi người hiểu cho)

Sắc mặt Xá Cơ Hoa càng ngày càng đỏ, hai tay vô lực đánh vào tấm lưng rắn chắc, mở to đôi mắt ‘ suy yếu ’ nhìn chằm chằm vào người đàn ông nào đó vẫn đang nhắm hai mắt không ngừng hôn thật sâu, umh umh kháng cự.

Huyền Vũ Thác Hàn âm thầm đau khổ cảm thán ở trong lòng, chẳng lẽ đôi môi của người con gái nào cũng tốt như vậy ư? Chỉ như thế này thôi, đã làm cho anh có loại cảm giác muốn ngừng mà không được.

Nghe thấy tiếng rên như có như không của cô, trong nháy mắt hình như đã kích thích sự hứng phấn của người đàn ông nào đó, càng không ngừng hôn sâu hơn, tay bắt đầu không an phận di chuyển dần lên trên.

“Um!” Người đàn ông nào đó cũng không nhịn được mà ngâm ra tiếng, mùi vị quá tuyệt vời, có lẽ cô gái này vẫn có chỗ không hề kém như vậy.

Huyền Vũ Thác Hàn rất hài lòng với sự phối hợp của cô, cho đến khi cảm thấy đã hôn đủ, lần này anh hài lòng mở đôi mắt đen láy ra, muốn nhìn xem lần này cô gái này còn có thể nói gì, nhưng. . . . .

“Này, cô kia, tôi hôn cô, cô lại dám ngủ thiếp đi hả?” Cẩn rảnh quát lên một câu, âm thanh đột ngột vang lên phá vỡ cả không gian!

Nhưng âm thanh ấy rất nhanh đã dờ ra, bởi vì hình như người đàn ông nào đó phát hiện ra có chỗ không đúng.

Lát sau, một tiếng quát càng lớn hơn vang lên: “Cô gái đáng chết, tôi hôn cô, cô lại dám hôn mê bất tỉnh. . . . .”

Aiz! Tiếc quá, trong một đêm tuyệt vời như thế, đôi trai gái này lại gặp phải một sự cố không giải thích được như thế.

Ánh trắng sáng trên bầu trời kia, hình như cũng không nổi nhìn, một đám mây đen liền trực tiếp che lại, chỉ còn sót lại chút ít ánh sao trợn mắt nhìn không nháy mắt!

.....

Sáng sớm, ánh nắng ôn hòa ấm áp trải khắp mọi nơi, rục rờ làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Trong phòng họp của tập đoàn Huyền Vũ, trên cái bàn dài chừng trăm chỗ ngồi, 108 người nhân viên, ăn mặc rất lịch sự, giống như quân áo đại biểu cho tính cách vốn có của từng người, gần như không cách nào tìm được bất kỳ khuyết điểm nào trên người họ, nhìn từ trên xuống, số tuổi không đồng đều, trẻ có già có, nhưng trên mặt bọn họ lại có thể nhìn ra được một điểm giống nhau đó là vô cùng nghiêm túc, cũng không phải vì lãnh đạo chưa tới mà có ý không tập trung, từng người một ngồi thẳng tắp.

Trừ một người, đó chính là người ngồi ở vị trí phía trên bên trái gần với vị trí người đứng đầu của tập đoàn Huyền Vũ nhất, nguyên lão tam triều*, có tiếng nói nhất định ở trong tập đoàn.

*Nguyên lão tam triều là chỉ người lâu năm và có đóng góp trong việc gây dựng công ty.

Hơn 40 tuổi, nhưng tinh thần vẫn rất sung mãn, với mức độ bảo dưỡng ‘nhân sắc’ của ông ta, thì nhiều nhất cũng chỉ hơn ba mươi một chút, như thế có thể nhìn ra, ông ta là một người vô cùng coi trọng việc bảo dưỡng thân thể!

Hơn một trăm người ở bên trong, trong đó có một vài người là cổ đông không thường có mặt, vì điểm này, có một vài người già cội trong tập đoàn Huyền Vũ vốn chỉ thích tới muộn để người khác chờ, hôm nay lại ngoại lệ đi theo những người này đến từ sớm tinh mơ.

Nhưng đợi như vậy khoảng mười mấy phút, hình như có chút không nhịn được liền dựa vào trên ghế dựa, những đôi mắt sắc bén kia đã lóe lên những tia bất mãn.

Nhưng vào lúc này, cánh cửa thủy tinh đột nhiên bị mở ra, ba bóng dáng cao lớn xuất hiện, trước sau đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41: Nhớ tới cô gái ghê tởm đó!

Cả buổi sáng sắc mặt của Huyền Vũ Thác Hàn vẫn chìm trong tối tăm, nhưng vừa bước vào phòng họp thì khuôn mặt tuấn mỹ nhất thời khôi phục lại vẻ lạnh nhạt vốn có, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt thâm thúy, làm cho người ta không thể đoán được thâm trầm.

Long Hàng Húc đi phía sau, liếc liếc mắt dò hỏi La Vũ Hiên bên cạnh, rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Thế nào mà sáng sớm đã trưng ra bộ mặt thối như vậy!

Nhưng La Vũ Hiên lại không để ý đến tín hiệu của người bên cạnh, nghĩ tới tối hôm qua, là lại nhớ tới người con gái chết tiệt kia, thế mà lại để cho cô nàng nhân cơ hội đổ chạy trốn, quả nhiên sáng nay trên trang đầu tạp chí, là những hình ảnh chụp được ở thành phố A, mặc dù lão đại không nói gì, nhưng người nào đó hãy cứ chờ đây. . . . .

Mặc dù La Vũ Hiên che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng Long Hàng Húc ở chơi với anh ta nhiều năm, làm sao có thể không nhìn ra. Từ đó anh chàng càng thêm hiểu kì không hiểu tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà sáng sớm, sắc mặt hai người này đã đen như đáy nồi.

Lão đại nổi danh âm tình bất định, nhưng hiện tại lại càng thêm kỳ quái, ngay cả La Vũ Hiên cũng thấy tò mò!

Có điều, chút tò mò này cũng phải đợi đến lúc rảnh rỗi mới có thể tìm hiểu.

Khi ba người họ vừa vào cửa, trừ vị kia, thì toàn thể hơn một trăm người, nhất tề đứng lên, cung kính hạ thấp người, cúi đầu, đồng thanh lên tiếng: “Tổng giám đốc!”.

Động tác kia, chỉnh tề, chỉ một hành động đơn giản này đã có thể nhìn ra được, công ty này mạnh như thế nào.

Huyền Vũ Thác Hàn đứng ở vị trí của mình, quét mắt nhìn sang chú của mình, khi hai tầm mắt giao nhau thì anh khẽ nhếch miệng cười một tiếng, sau đó mới ngồi xuống.

Bên phải anh là Long Hàng Húc và La Vũ Hiên, đợi ba người họ ngồi xuống, thì lúc này hơn trăm người kia mới ngồi xuống.

Trong lúc đợi tất cả yên ổn vào vị trí, thì thư ký đang đứng ở một bên, liền tiến lên trước, lên trước bật micro ở trước mặt Huyền Vũ Thác Hàn lên.

Mỗi vị trí đều được bố trí một micro, vì muốn cho mọi người có thể nghe được rõ ràng trong phòng họp rộng lớn này.

Khi micro vừa bật, Huyền Vũ Thác Hàn còn chưa kịp lên tiếng, thì Huyền Vũ Kiến Nhân đã mở miệng trước, chỉ thấy ông ta tiện tay ném trước mặt anh một tờ báo tuy âm thanh không lớn, nhưng qua micro vẫn được phóng đại gấp mấy lần: “‘Lão đại thần bí của tập đoàn Huyền Vũ nửa đêm thương thảo hợp tác với Minh Sa ở khách sạn XX thành phố A’, là như thế nào? Tin tức này vừa lọt ra sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến danh dự của Tập đoàn chúng ta, mặc dù thân là Tổng giám đốc, nhưng dù sao cháu cũng nên cho mọi người một câu trả lời hợp lý, vì đây là chuyện liên quan đến Tập đoàn!”.

Lúc sáng Huyền Vũ Kiến Nhân đọc được tin tức này, trong lòng dự cảm có gì đó không đúng, nhìn người cháu trước mắt này, thật sự có hơi chán chường, bởi vì thằng nhóc này thâm trầm hơn ông anh họ kia nhiều, tuy bề ngoài nhìn như không có gì khác thường nhưng lại khiến người ta âm thầm sợ hãi.

Dù có muốn nắm người này trong tay cũng chỉ là điều không tưởng, huống chi bên cạnh còn có ba thủ hạ không coi ai ra gì kia, từ đó khiến cho lòng chiếm hữu trong ông ta càng thêm sôi sục, muốn đoạt lại mọi thứ vốn thuộc về mình, đều cùng một gốc tại sao gia tộc buồn bán chỉ truyền lại cho con trưởng chứ?

Huyền Vũ Thác Hàn lướt mắt qua tờ báo, trên khuôn mặt tuấn mỹ khẽ nở nụ cười tà, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, thoáng phát tay lên, bốn thư ký đứng ở phía sau lập tức bước lên phân phát tài liệu đã chuẩn bị từ sớm.

Cho đến khi tài liệu được phát xong đâu đấy, thấy vẻ mặt của Huyền Vũ Kiến Nhân đột ngột biến sắc thì lúc này Huyền Vũ Thác Hàn mới lạnh nhạt mở miệng:

“Hôm nay tôi triệu tập các vị cổ đông tới đây chính là muốn thông báo tin tức này, dự án khai thác chợ đen của tập đoàn Huyền Vũ ở thành phố A đã được Chính Phủ thông qua sáng nay, tài liệu hiện tại đang trong tay các vị. Trước tiên mọi người có thể xem qua một chút, tối nay chúng ta sẽ thảo luận kế hoạch chi tiết. Về sự kiện Minh Sa kia, đó là chuyện riêng của cá nhân tôi, không cần thiết phải giải thích với mọi người chứ?”.

Đám cổ đông ngồi ở đây, ai không phải vì ích lợi của tập đoàn mà đến, hiện tại tin tức này, làm gì còn có lời để nói, lợi ích rõ ràng ngay trước mắt, đâu còn tâm trí đâu mà đi quản những chuyện riêng của nhà người ta!

Huống chi, chợ đen thế mà lại có thể lấy được sự chấp thuận của Chính Phủ, chỉ bằng việc này thôi những người đang ngồi đây làm sao dám mở miệng nói một câu? Trong lòng có khi còn đang lớn tiếng hoan hô rầm trời ấy chứ.

Còn những cổ đông trước đó bị Huyền Vũ Kiến Nhân kích động, hoặc có ý định nghiêng về phía ông ta, vừa nhìn thấy tài liệu này, cũng không thể nói gì hơn.

Mà lúc này, Long Hàng Húc hơi nghiêng người lên trước nói tiếp: “Được rồi, tất cả mọi người đã rõ ràng, vậy nhân cơ hội này tôi muốn tuyên bố một chuyện, bởi vì gần đây nền kinh tế biến động rất lớn, có một số chức vị không cần thiết sẽ được điều chỉnh lại lần nữa, còn chi tiết như thế nào, tối nay sẽ có thông báo đến từng bộ phận!”.

Lời này vừa ra, không ít người lập tức không giữ nổi bình tĩnh, hai tay đặt bên người khẽ ngọ nguậy, trên trán bắt đầu rỉ ra mồ hôi lạnh!

Ý này, chẳng phải đang nói phải thay đổi lại những người đang ngồi đây hay sao? Bọn họ đứng ở giữa không lo lắng mới là lạ!

Hội nghị này, chủ yếu là muốn thông báo tin tức, cũng không có thảo luận thêm gì nữa, cho nên trong vòng mười mấy phút liền kết thúc.

Mọi người từ phòng họp ra ngoài, có thể thấy được không hề có chút dị nghị nào đối với hội nghị lần này, thậm chí còn thêm một phần kính trọng đối với vị Tổng giám đốc trẻ tuổi kia.

Mà lúc này, tại phòng làm việc của Tổng giám đốc tầng 68.

“Các cậu mau nói cho tôi biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sáng sớm hôm nay mặt của hai người đều thối thành như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết không?”.

Sau khi ba người từ phòng họp ra ngoài, liền trực tiếp trở lại phòng làm việc, vừa vào trong, Long Hàng Húc liền ngồi phịch xuống ghế sofa nhìn chăm chăm hai người còn lại tò mò hỏi.

“Có thể có chuyện gì? Một đấng mày râu như cậu đừng có bà tám như vậy!”.

La Vũ Hiền cũng ngồi vào trên ghế, vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa lên tiếng.

Nếu như cẩn thận quan sát, có thể thấy xung quanh mắt của anh hiện đầy quầng thâm, vì muốn bắt được người nào đó có thể nói ngay cả mắt cũng không kịp nhắm lần nào, thật đúng là không dễ dàng gì.

“Bà tám cái gì chứ! Đó là quan tâm, cậu hiểu không!”.

Long Hàng Húc trợn mắt nhìn người bên cạnh, tuy gào thét ầm ỹ vẫn nghe ra được sự quan tâm bên trong.

“‘Lão đại!’”, lần này Long Hàng Húc di dời sự chú ý, tràn đầy tò mò tiến lên đến trước bàn làm việc hỏi: “‘Lão đại, cậu nói cho tôi nghe một chút, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì thế?’”.

Lòng hiếu kỳ của người ta có thể giết chết một con mèo.

Quả nhiên!

Huyền Vũ Thác Hàn ngẩng đầu cười tà nhìn người nào đó, đáp: “Xem ra có người đang rảnh rỗi, vậy thì bên Italy. . . . .”

“Đừng, Lão Đại, tôi rất bận rộn, còn có chuyện gấp chưa xử lý xong, vậy tôi đi trước đây!” Lời còn chưa nói hết, bóng người đã lao ra khỏi cửa phòng làm việc.

Huyền Vũ Thác Hàn cười tà, trong đầu lại nhớ tới cô gái ghê tởm nào đó tối hôm qua, từ đáy mắt tối tăm bỗng thoáng qua. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42: Trong lòng vô cùng thoải mái

“Ừm!”

Đến gần buổi trưa, mặt trời nóng hừng hực, treo thật cao giữa không trung, do rèm cửa sổ bị kéo ra, nắng chiều rực rỡ chong chóng ngoài cửa sổ chiếu vào trên ghế sa lon xa hoa to lớn trong phòng này.

“Ừm!” Chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn núp ở trên ghế sa lon kia bất mãn nhúc nhích thờ dãi kháng nghị ở dưới nắng chiều chói mắt đó.

Một lát sau, nắng chiều này không giảm ngược lại càng nóng bỏng, lông mày người trên ghế sa lon sớm vặn xoắn thành bánh quai chèo, cuối cùng không thể nhịn được nữa bạo rống, “Vũ, đóng lại cửa sổ rách của cậu cho tót, còn để cho người ta ngủ hay không đây.”

Nhưng đợi cô mở mắt ra, đập vào tầm mắt lại là đèn treo thủy tinh màu sắc loá mắt, tầm mắt ở dưới ánh mặt trời, trải lên một tầng óng ánh loá mắt, cực kỳ xinh đẹp cao nhã mà cũng không phải là hoa ngô đục ố vàng trong phòng trọ nhỏ ở trong đầu này.

“Cô đúng là đáng về tính tình thật lớn.” Một giọng nói dễ nghe từ tính, thanh thoi vang lên.

Mới vừa tỉnh lại, Xá Cơ Hoa nghe tiếng hát đầu nhìn lại, đầu vẫn còn đồ dẫn đang trong thích ứng, chỉ thấy lên tiếng là người đàn ông ngồi đưa lưng về quang cảnh phía sau, cũng không biết có phải là dưới ánh sáng tôn lên, cảm giác đột nhiên anh ta quá mức tuần mỹ.

Tóc đen bóng thẳng đứng, mày kiếm anh tuấn cực kỳ nghiêm, trông mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén, giống như chim ưng trong đêm tối, môi mỏng manh hơi mỉm, hình dáng góc cạnh rõ ràng, lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo) cô độc yên tĩnh rồi lại mạnh mẽ bức người, tro trọi độc lập phát ra chính là cường thế kinh thường trời đất, đặc biệt là hấn vẫn còn nâng lên đường cong tà khí kia, làm cho người ta nhìn một cái, gần như đều muốn quên hô hấp.

“Làm sao cô lại ở chỗ này?” Xá Cơ Hoa hơi phản ứng lại, vừa thấy là Huyền Vũ Thác Hàn thì giật mình một cái ngồi dậy từ trên ghế salon, tròn tròn mắt nhìn anh, dường như vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp.

Chỉ thấy Huyền Vũ Thác Hàn ngồi ở trên ghế sa lon nhấc hai chân lên, trên người mặc áo sơ mi kẻ ô màu xanh dương nhạt, ba vị trí đầu cổ áo bị lật mở ra hơi rộng mở, ông tay áo sơ mi bị cởi thả ra cuốn lên hai vòng, lộ ra làn da màu lúa mì, mắt thâm thúy có hồn nhìn chăm chăm cô.

Không hề lên tiếng đối với câu hỏi của cô, ngược lại lạnh nhạt nói; “Đã tỉnh rồi hả? Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Tối hôm qua? “Rất tốt, vừa tỉnh giấc không mộng mị. . . . .” Nhưng lời này còn chưa nói hết, trong đầu đã thoáng qua hình ảnh hôm qua trước khi té xỉu tối, mặt Xá Cơ Hoa nhất thời liền biến sắc, choáng nha, người đàn ông này. . . . .

“Thật sao?” Cười lướt qua mắt cô, đang lúc cô gái nào đó biến sắc mặt, giọng nói từ tính đột nhiên kêu lên; “Người đâu!”

Chỉ thấy sau tiếng vang đó, cửa phòng đóng chặt kia đột nhiên mở ra, mười mấy người nhanh chóng đi vào, cộng thêm hai người giúp việc nam.

“Thiếu gia!” Mười mấy người cùng nhau kêu lên, từng người một dáng người đứng thẳng tắp, đó là uy phong lâm liệt.

“Thiếu gia?” Vừa tỉnh dậy đã thấy phô trương như vậy, Xá Cơ Hoa dường như tạm thời không tiêu hóa được, tròn tròn mắt ở trong câu ‘thiếu gia’ kia.

Về mặt cô gái này giật mình ngây người như phỗng khiến trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn vô cùng thoải mái, đáy mắt tối tăm phân tán không ít, cô gái này chính là thiếu dạy dỗ.

Một tay tự nhiên phóng khoáng gõ một chút như có như không ở bên cạnh, “A Phong Tiểu Cương, sau này chuyện cô gái này cần làm, chờ một tý các cậu sắp xếp thật rõ ràng cho cô ấy, một việc cũng không thể thiếu.”

“Vâng, thiếu gia.”

“Còn có các người, chỗ này của tôi không phải sân nuôi heo, nếu như ai cũng có thể bước vào, vậy còn nuôi các người có ích lợi gì? Từ nay về sau, đừng để cho tôi thấy chuyện xảy ra giống như bây giờ.”

Giọng nói của anh mặc dù bình thản không gọn sóng, nhưng mười mấy người an ninh bên cạnh lại đầu hơi hạ thấp xuống, mồ hôi lạnh trên trán khẽ rớt ra.

Bởi vì là không gian tư nhân của Huyền Vũ Thác Hàn cho nên khu vực này cũng không có cài đặt bất kỳ hệ thống theo dõi nào, tối hôm qua, vào lúc thấy cô đi tới phía này, bọn họ cũng cho là quản gia sắp xếp, thật không ngờ. . . . . An ninh không nên đàn áp nhĩ.

“Vâng, thiếu gia.”

Huyền Vũ Thác Hàn cũng không bảo bọn họ đi xuống trước, mà là quay đầu nhìn về phía cô gái nào đó còn u mê; “Dĩ nhiên ngủ ngon rồi, vậy bây giờ có phải nên bắt đầu công tác của cô hay không? Nữ giúp việc mới tới.”

Nghe vậy, Xá Cơ Hoa nhất thời có loại xúc động muốn giậm chân giận dữ, choáng nha, nếu như người đàn ông này là thật, vậy tuần lễ này cô không có tư liệu có thể cầm đi báo cáo lại sao? Vậy tiền đầu kỳ này không phải. . . . .

Chỉ thấy cô gái nào đó mới vừa rồi còn ngây ngốc, nhất thời giống như là bị cắn thuốc lắc, mãnh liệt đứng lên từ trên ghế salon; “Được, được, thiếu gia, tôi lập tức đi ngay.”

Không có bất kỳ xúc động phần nộ nào, cũng không có bất kỳ kháng nghị, thấy người kia không có vẻ mặt phản ứng trong dự đoán của anh, chân mày Huyền Vũ Thác Hàn hơi rung, một vẻ nghi ngờ lướt qua từ đáy lòng, với sự hiểu rõ của anh sau khi tiếp xúc với cô thì không thể nào.

Nhưng anh lại không biết, hành động của cô gái nào đó là không thể lấy lẽ thường để dự đoán, đặc biệt là loại thỉnh thoảng ra chiều không dựa theo bài giống như cô.

Vừa nghĩ tới mấy ngày nữa là có thể cầm được khoản tiền đầu kỳ, Xá Cơ Hoa bèn giống như thấy được phía trước đó là ‘tiền’ đồ bùng sáng, nhiệt tình kia lại liên tục không ngừng dâng lên.

Lúc này đã hoàn toàn không thấy người đàn ông kia, trực tiếp cất bước đi tới trước hai người giúp việc nam kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc nhếch lên một nụ cười sáng lạn sang sảng nói: “Chào các anh, tôi là A Hoa mới tới, về sau xin chăm sóc nhiều hơn rồi.”

Hôm nay nảy sinh việc này là anh đã sắp xếp sau khi trở lại từ công ty, anh chính là muốn cố ý để cho cô biết, chẳng những anh là chủ nhân của nơi này, hơn nữa có quyền lực bắt chẹt tất cả mọi người đi hay ở nơi này. Huống chi, nếu không phải là vì cô do bà nội bố trí tới đây, anh đã kêu người ném cô ra ngoài ngay từ lúc tối hôm qua. (khụ khụ! Về phần sự thật rốt cuộc có phải như vậy hay không, việc này trong lòng người đàn ông nào đó mới rõ ràng.)

Nhưng vào lúc thấy cô gái đáng chết kia cười thành như vậy thì lòng khó chịu kia trong lòng anh lại lần nữa lên cao: “Còn sững sờ làm gì? Có phải là còn muốn tôi dạy cho cô làm cái gì hay không đây?”

Đáng chết! Một người phụ nữ cười thành. . . . . Dâm dăng như vậy, muốn làm gì? Sắc mặt người đàn ông nào đó lại bắt đầu tối tăm xuống!

Người đàn ông có tật xấu này, không có việc gì thì lại thích thỉnh thoảng rống lên đôi câu như thế, làm đến là dọa người.

Tiếng gào bất thình lình của anh, hù sợ mười mấy người ở đấy run run một hồi, Xá Cơ Hoa cũng vô tội móm móm lỗ tai, vội vàng xoay người nhìn người đàn ông đột nhiên thay đổi sắc mặt nói: “Không cần làm phiền thiếu gia, chúng tôi lập tức sẽ đi ra làm việc.” Dứt lời, cô ngược lại làm như chủ, dẫn hai người giúp việc nam này bước nhanh ra ngoài!

Nhìn cô gái kia hấp tấp đi ra, người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon âm thầm nắm quyền, trên gương mặt tuấn tú rất tối, cắn chặt hàm răng: “Chết tiệt!”

“Thiếu gia?” Mười mấy người an ninh còn chưa nhận được chỉ thị đi xuống đứng ở một bên, không có nghe rõ.

Huyền Vũ Thác Hàn âm thầm hít một hơi thật sâu, tròng mắt đen thâm thúy nhìn lướt qua bọn họ, phát phát tay: “Không sao, đi ra ngoài đi.”

“Dạ!” Trong phòng, mười mấy người an ninh rất nhanh sẽ đi ra ngoài.

Mà người đàn ông trên ghế sofa kia, sau khi bọn họ rời khỏi đây, cũng đứng lên từ trên ghế salon, bóng dáng cao lớn, ở dưới ánh mặt trời khẽ chiếu xuống càng thêm lộ ra vẻ khí thế hiên ngang, trong đầu thoáng qua khuôn mặt tươi cười khó ưa mới vừa rồi của cô gái kia, vẻ mặt đã khôi phục lạnh nhạt tà tà vốn có, bước chân bền trực tiếp đi tới cửa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 43 : Đập ruồi

Edit : Sóc Là Ta

Tại sở trình thám Hoa Vũ , cánh cửa sơn màu đỏ chói mắt được mở ra, có thể nghe thấy tiếng sột soạt bên trong phòng.

Phòng tuy nhỏ nhưng lại có đầy đủ tiện nghi của một văn phòng cao cấp. Mọi thứ đều giống nhưng chỉ có một điểm duy nhất không thích hợp đó là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần lại đang nằm trên bàn làm việc, cầm cái vợt đập con ruồi.

“Ai!”

Sở trình thám khai trương đã lâu rồi nhưng đến giờ vẫn vắng ngắt, Hạ Tinh Vũ đã chán nản cùng tức giận bao nhiêu lần rồi.

Suy nghĩ kỹ một chút, nếu có Cơ Hoa ở đây thì có lẽ không khí sẽ khác . Tuy chỉ có mấy người nhưng lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ, cười nói suốt ngày, khụ khụ. Thôi đừng nhắc đến cô ấy nữa.

“Mà rốt cuộc hai cô gái chết tiết kia đi đâu rồi, đi lâu như vậy cũng không liên lạc gì, thật là vong ân phụ nghĩa, một cuộc điện thoại cũng không có. Hừ, nếu lần sau để mình gặp, mình nhất định đánh chết Cơ Hoa ngay tại chỗ.” Cô gục xuống bàn một lúc, sau đó tinh thần cô đột nhiên bị chấn động, cô ngồi dậy nghiêm nghị nheo mắt.

Từ nước Mỹ trở lại, việc đầu tiên cô muốn làm chính là tìm ba người đồng nghiệp kia, nhưng khi cô trở về thành phố A gặp Cơ Hoa mới biết sự thật. Năm đó, sau khi cô bỏ đi để trốn nợ, bốn người kia cũng tan ra, liên lạc được mấy lần, sau đó liền bất vô âm tín.

Quét mắt nhìn bốn phía, lòng Hạ Tinh Vũ mới vừa ổn định lại lần nữa tức giận như khi cầu bị xì hơi, cô nằm trở lại giường.

“Ai! Không biết cô ta chạy đi đâu rồi, rõ ràng cũng phát nhiều truyền đơn như vậy, nhưng sao đến giờ này vẫn chưa thấy cô ấy xuất hiện? Thật là chán nản.”

“Ai. . . . .”

‘ Không một chút phòng bị, không một tia băn khoăn, em cứ như vậy xuất hiện trong thế giới của anh, khiến anh vui mừng khôn xiết. Không ngờ em lại đột nhiên đến bên cạnh anh. . . . . ‘

Trong lòng cô đang thầm hát một ca khúc, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên cực kỳ lớn tiếng khiến cô giật mình.

“Alô! Ai vậy?” Cô đáp lại như không còn hơi sức.

“Hạ Tinh Vũ, cậu nói xem là ai?” Trong điện thoại vang lên một tiếng hô lớn.

Lúc này tay cô run lên, vội đem điện thoại di động kéo ra xa, Hạ Tinh Vũ liếc nhìn điện thoại, là một dãy số xa lạ, nhưng vừa nghe là cô nhận ra ngay đối phương là ai: “A Hoa, là cậu sao? Sao giờ này mới gọi tớ? Đã lâu như vậy rồi, cậu ở đó thế nào? Có ổn hay không? Khi nào trở về?” Cô kích động hỏi một tràng dài.

“Được, được, tốt lắm, sao có thể không tốt đây.”

Mà ở biệt thự sang trọng, một người phụ nữ đang nghiêng răng kèn kẹt trả lời.

“Vậy thì tốt, tớ đã nói rồi, người có tiền sẽ càng nhẹ nhõm quả thật không sai. Vậy khi nào cậu về? Tớ nhớ món thịt bò bít tết của cậu rồi.” Xá Cơ Hoa không có ở đây, cô cũng thật sự nhàm chán hết sức.

“Nhẹ nhõm à? Nhẹ nhõm cái đầu cậu đó, để tuần sau tớ đổi cho cậu nha, lại còn muốn tớ làm món thịt bò bít tết cho cậu ăn sao? Ý kiến hay đó, hiện giờ tớ có ý nghĩ muốn băm cậu thành món thịt bò bít tết rồi đây này.” Nghĩ tới mấy ngày chịu khổ cực, Xá Cơ Hoa chỉ hận không thể nhảy từ trong điện thoại ra chỗ Hạ Tinh Vũ nên chỉ quát to trong điện thoại.

“Sao vậy?” Hạ Tinh Vũ kéo điện thoại ra xa một chút, nuốt ngụm nước miếng chột dạ hỏi.

Ngày ấy, lúc đi nói chuyện làm ăn, cô cũng nhất thời nhanh miệng đồng ý với điều kiện của anh ta nhưng lúc đó cô cũng vì muốn tranh thủ tính toán tiền lời, đó cũng là lỗi cho cô.

“Thật tức chết, cậu cũng chưa biết tên chó điên kia quá đáng đến thế nào đâu. Nhà anh ta lớn như vậy lại muốn tớ lau hết cả căn nhà, lại còn làm bữa sáng, bữa trưa, bữa tối. Bữa sáng phải có tám món ăn và một món cháo trắng. Bữa trưa phải có thức ăn Tây và đồ ăn Trung Quốc. Bữa tối còn muốn mười hai món và một món canh. Sau khi ăn xong phải có trà bánh tráng miệng . . .”

“Ai là chó điên?” Hạ Tinh Vũ nghe không hiểu nên chen vào hỏi.

“Chó điên còn có thể là ai, đương nhiên là cháu trai đích tôn của lão phu nhân kia . . . . .”

Đang lúc cô lớn tiếng nói, một đôi giày da đen bóng bỗng xuất hiện trước mặt cô, anh còn cầm cây lau nhà để dựa trên ghế salon cạnh Xá Cơ Hoa đang ngồi. Còn cô ngược mắt nhìn thấy anh, trong lòng khẩn trương, mọi lời định nói cũng nuốt trôi vào cổ họng.

“Ai ? Cháu đích tôn của lão phu nhân à?” Giọng nói của Hạ Tinh Vũ thét lớn trong điện thoại.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 44: Thật là một người phụ nữ ngốc

Editor: trang bubble ^^

“Này, sao không có tiếng động rồi hả? Chó điên cậu mới vừa nói có phải chính là cháu trai lão phu nhân hay không? A Hoa.” Giọng nói Hạ Tinh Vũ truyền ra từ trong điện thoại.

“Trở về lại nói cho cậu.” Dứt lời, điện thoại ‘Bộp’ một tiếng bị cúp trở về.

Cô gái nào đó bỗng nhiên đứng lên từ trên ghế salon, trong lòng mờ mờ hồ hồ giọt trầm nghĩ, mấy ngày nay, tên biến thái này thật đúng là TM âm hồn bất tán. . . . .

Toàn thân Huyền Vũ Thác Hàn tây trang trắng tấp, đôi tay ôm ngực sâu xa nhìn cô, trên khuôn mặt tuần mĩ làm cho người ta không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, sau lưng còn đi theo một giúp việc nam cầm cặp công văn.

Cô gái nào đó vừa vặn bị tóm, chốt dạ. . . . .

“Ha ha, hôm nay sao thiếu gia trở lại sớm như vậy? Tôi... Tôi đã lau xong rồi, lập tức đi nấu cơm ngay.” Xá Cơ Hoa xoay người, phóng thẳng tới phía phòng bếp giống như bị ôn thần đuổi theo!

Người đàn ông nhếch lên đường cong khóe miệng, ngay lúc cô sắp chạy tới chỗ rẽ kia thì lên tiếng kêu.

“Đội đã nào...!”

“A, thiếu gia còn có cái gì dặn dò sao?” Ngừng lại bước chân, thầm cảm rằng xoay người, cười đến vô cùng giả dối chân chó nói.

Huyền Vũ Thác Hàn cởi áo khoác ra, giúp việc nam sau lưng bèn vội vàng tiến lên nhận lấy, chân thon dài đi tới bên sofa, tay dài lướt qua mặt bàn thủy tinh, một lớp bụi thật mỏng: “Đây chính là thành quả công việc của cô? Nếu như phải, vậy cô có thể rút ra ngoài rồi.”

“Tôi lập tức xử lý.”

Một tiếng lý sự mơ hồ vang lên, tay cầm cây lau nhà cực lực vát một cái, bước chân Xá Cơ Hoa xoay một cái, hùng hùng hổ hổ tiến lên hung hăng lau nhiều lần, chỉ kém không lau tăng thủy tinh kia cho sạch mới thu tay về.

“Xong rồi, thiếu gia xem một chút, không có việc gì tôi sẽ đi làm cơm.” Bà nó, vì phần tiền lương, cô dễ dàng sao! Thấy anh không lên tiếng, Xá Cơ Hoa thăm thò dài một hơi, nhịn xuống xúc động muốn K người, rồi xoay người đi.

Huyền Vũ Thác Hàn ngồi ở trên ghế sa lon, chân dài bắt chéo nhếch lên hai chân, đôi tay rộng mở về phía chỗ dựa lưng hai bên ghế sa lon, tư thế kia lại phảng phất cho người ta một loại khí thế y hệt quân lâm thiên hạ.

“Ai nói để cho cô đi.”

Gi?

Xoay người lại thấy bộ dáng thành thoi của người đàn ông kia, Xá Cơ Hoa nheo lại mắt nhìn người đàn ông trên ghế sa lon, tức giận cắn răng nói: “Làm gì? Anh có lời gì thì trực tiếp nói hết đi? Đừng cứ mãi ngây thơ chơi trò chơi chính người như vậy, đã nhiều ngày như vậy rồi, anh không chán tôi cũng chán rồi.”

Mỗi ngày đều bôi móc cô, anh không phiền cô cũng phiền.

Huyền Vũ Thác Hàn nhỏ giọng cười một tiếng, nhưng đôi mắt thâm thúy nheo lại, lạnh lùng nói: “Nhớ, ở trên địa bàn của tôi, thân là nữ giúp việc không có quyền lên tiếng, tới đây, lau lại sàn nhà một lần nữa.”

Khi anh vừa dứt lời, cơn tức giận của Xá Cơ Hoa cầm cây lau nhà bị kích lên rồi, cắn răng nói: “Còn lau? Ngày nay ba lần, lau vậy thì cũng có thể trực tiếp soi gương trên mặt đất rồi, anh có tật xấu à.”

Phòng khách lớn hãy còn có tiếng vang, từ trong âm thanh kia có thể rõ ràng nghe ra được cực kỳ bất mãn, người đàn ông vốn thấy dấu chân cô mới vừa giẫm dơ kia trên mặt đất, tuy việc mà xét.

Nhưng nghe được lời ấy của cô, đôi mắt thâm thúy nhú lại, giọng nói dễ nghe mang theo nguy hiểm nói: “Nửa giờ không xử lý sạch sẽ sàn nhà phòng khách lần nữa, hôm nay cô có thể cút ra khỏi Tiêu Vân Các rồi.” Dứt lời, Huyền Vũ Thác Hàn đứng dậy, đi tới phía thư phòng làm việc lần hai, mà giúp việc nam sau lưng cũng xách theo cặp công văn, theo sát đi lên.

“Anh. . . . .” Xem như anh lợi hại.

Trùng mắt thẳng cha quan báo tư thù này một cái, Xá Cơ Hoa vẫn bảo mình phải hít sâu rồi thở sâu, mấy ngày nay mệt mỏi gần chết đều nhìn, không phải lau sàn nhà ư cũng không phải là chưa từng lau.

Nhưng quét mắt phòng khách mênh mông ít nhất cũng có ba trăm mét vuông, cuối cùng Xá Cơ Hoa cũng không nhìn được khỏe miệng rụt rụt: “TM, giúp việc nữ này thật đúng là không phải là chuyện người làm.”

“Cậu đi xuống lo việc của mình đi.”

Lần hai, cửa thư phòng, Huyền Vũ Thác Hàn xoay người nhận lấy cặp công văn trong tay giúp việc nam sau lưng nói.

“Dạ!” Giúp việc nam cũng không còn nhiều lời gì bèn lui xuống.

Vào thư phòng, khỏe miệng Huyền Vũ Thác Hàn không để lại dấu vết thoáng nhếch lên một đường cong, đi tới trước cửa sổ sát đất, kéo màn cửa sổ ra, trang tia sáng chói mắt liền chiếu vào.

Lúc này đến giữa thư phòng vẫn nhả rất khác biệt, đầy đủ mọi thứ, ngay cả bộ sách thiên văn địa lý cũng có, thoát nhìn phân loại một loạt hàng sách kia từ trong thư phòng này, thư viện kia có thể cũng không làm được đầy đủ như nơi này, đúng là khiến người ta có chút kinh ngạc.

“Thật là một người phụ nữ ngốc. . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn lướt mắt ngoài cửa sổ, nghĩ đến người phụ nữ mới vừa nảy tức ghen, đáy mắt thâm thúy thoáng dâng lên một tia buồn cười rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45: Thật đúng là loại người thiếu văn hóa

“Lại có chuyện gì xảy ra đây? Còn đang nói thao thao bất tuyệt rất hay lại đột nhiên cúp máy.” Mắt nhìn cuộc điện thoại đã bị cắt đứt, Hạ Tinh Vũ lầm bầm vẻ có chút bức bối.

Hạ Tinh Vũ vừa đặt điện thoại trở lại xuống trên mặt bàn vừa liếc mắt qua, ngắm nghía tập tờ rơi quảng cáo để trên mặt bàn.

Ngắm lại, mấy ngày qua dường như là có bóng người, mà ngay cả một cú điện thoại cũng không có nữa. Cứ theo lẽ thường mà nói, lượng tờ rơi quảng cáo đã được phát ra nhiều như vậy, thì không thể nào có tình trạng như vậy được. Mắt nhìn vào tập chồng tờ rơi quảng cáo để thành chồng lớn trên mặt bàn, gương mặt Hạ Tinh Vũ có chút co rút lại, hiện tại cô không khỏi có chút hoài nghi, không biết liệu số tờ rơi quảng cáo này có đủ để phát tiếp hay không.

“Chẳng lẽ mình vẫn phải tiếp tục đi phát tờ rơi nữa sao?” Cô tự nhủ thầm, mồ hôi túa ra, rơi xuống thành giọt.

Nhưng mà cô không muốn đi cũng không được, nếu không đi, đến cuối tháng ngay cả tiền thuê nhà cũng không có để mà trả được?

“Không được, không thể để tình trạng thế này tiếp tục thêm nữa, không thể để cho a Hoa đập mình bay ra được, gia đình nhà mình bên kia mà biết nhất định sẽ lấy lý do đó để bức mình về, còn chuyện hôn sự kia nữa. . .”

Lúc trước cô vốn vẫn không nghĩ nhiều như vậy, mỗi ngày còn phát chán lên được vì sợ lũ ruồi bọ nhưng về sau này cô càng nghĩ đến nhiều hơn. Lúc này không hiểu sao Hạ Tinh Vũ lại cảm thấy khẩn trương lên, cô phải vất vả lắm mới từ nước Mĩ trốn về được đến đây, chẳng lẽ đồng tờ rơi quảng cáo này lại có thể bức từ được nữ anh hùng người Hán như cô được sao?

Đặt điện thoại xuống còn chưa tới ba phút, chỉ thấy Hạ Tinh Vũ đang ngồi ở trên mặt ghế, mạnh mẽ đứng bật dậy, vợ luôn cả chồng tờ rơi quảng cáo trên bàn, sau đó hấp tấp đi ra cửa.

Cái này được gọi là bạn bè, cũng giống như vật hợp theo loài, Hạ Tinh Vũ ở đây đang hấp tấp, Xá Cơ Hoa cũng không được nhàn rỗi hơn.

Một tay nhắc thùng một tay cầm cây lau nhà, cặp mắt to của Xá Cơ Hoa quét quanh nơi đại sảnh rộng rãi xa hoa kia, cuối cùng tầm mắt rơi vào đầu bậc thang đi lên lầu hai, tổn hơi thừa lời nói: “Hừ, ra về cái gì chứ, có tiền thì giới lắm à, bà cô đây mà mang tiền đổi thành tiền xu cũng có thể đập chết được

nhà anh.”

Xách cái thùng bên trong đựng nửa thùng nước đặt phịch một cái đất, Xá Cơ Hoa lại nhớ đến bộ dáng ra vẻ vừa mới rời của Huyền Vũ Thác Hàn, tốn hơi thừa lời nói: “Nửa giờ nhé? Bà cô đây liền kéo dài cho nhà anh xem, chẳng phải chỉ là một cái đại sảnh thôi ư, vậy thì có khó khăn gì chứ!”

Chỉ thấy cô vừa tự nhủ như vậy, đã thấy một cước đá luôn vào thùng nước cho ngã lún ra. Lập tức nước chảy ào ra, nhanh chóng lan rộng ra khắp cả diện tích đại sảnh rộng rãi!

“Đúng là loại bụng dạ của gà, hẹp hòi quắt queo, mỗi ngày lau nhà ba lượt hả? Tốt nhất là anh đừng có để cho tôi có cơ hội nhìn thấy mặt anh, bằng không hàng ngày mỗi lần nhìn thấy anh, tôi sẽ dùng cây lau nhà này lau vào cái mặt anh cho nát vụn ra nhé, không, phải làm cho cái mặt anh ta giống cái khăn lau chân ấy! Thật uống phí cho cái bộ dạng trưởng thành nhìn thì đẹp mắt là thế mà tâm địa lại đen tối không ai bằng, thật đúng là loại người thiếu văn hóa...”

Cả đại sảnh lớn thế này, vậy mà lại không thấy đến nửa bóng người. Về điểm này cô không loại trừ là do người đàn ông lòng dạ hiểm độc nào đó cố ý bố trí. Chỉ là, trải qua mấy ngày quan sát, cô hoặc ít hoặc nhiều cũng biết được nhất định ở trong đại sảnh này có đặt camera giám sát.

Nhưng mà, cho dù biết được vậy thì đã sao? Cô đây cũng chẳng muốn quan tâm làm gì cho một mối, nhưng mà, loại chó điên kia lại thỉnh thoảng tìm đến gây phiền toái cho cô, đây mới chính là nguyên nhân làm cô căm tức anh ta, chẳng lẽ kẻ có tiền ai cũng chỉ biết ăn no mà không có việc gì làm hay sao?

Mất nhìn vào nước đang chảy lan ở trên sàn nhà, Xá Cơ Hoa vẫn cố ý chờ cho đến khi nước thấm thấu đến dưới chân bộ sô pha đắt tiền kia, mới bắt đầu “nghiêm chỉnh” lau xung quanh bộ sô pha.

Lại muốn cô phải lau chùi sao, đương nhiên là cô thừa nhận mình “chăm chỉ” thật, cái này thì không phải, nhưng mặt sau kia mới đúng là càng ngày càng tích cực!

Tắm thơm quý giá hả? Không đếm xỉa, cô trực tiếp lau qua luôn, cây đèn có trụ bằng ngọc Lưu Ly quý giá đặt dưới đất kia hả? Nhìn chăm chú, dứt khoát cầm cây lau nhà lau lau cọ cọ lên xuống mấy lần, những bức tượng đá được làm bằng ngọc quý trang trí xung quanh, cũng thuận tay dùng luôn cây lau nhà vô cùng bẩn thỉu kia mà lau quẹt khắp một lượt.

Chiếc bàn bằng gỗ hương, mặt bàn bằng Thủy tinh đen nhánh, những chiếc ghế dựa thuộc loại hàng hiệu nhập khẩu kê bên cạnh, tủ sách với những hoa văn được chạm trổ tinh tế, những gì ánh mắt Xá Cơ Hoa đã lướt qua, hết thấy đều không bị bỏ qua.

Sau nửa giờ, “tận tâm tận lực” làm việc, mỗi nữ nào đó lúc này mới ngừng lại, lướt mắt quét qua những nơi mà cô đã từng lau chùi vẫn còn ướt đầm kia, lập tức cảm thấy cực kỳ hài lòng.

“Chẳng phải lau chùi cả đại sảnh đấy rồi sao, muốn làm khó tôi à! Hừ, tôi khinh.” Lúc này tâm tình của Xá Cơ Hoa tràn đầy vui sướng nhìn về đầu bậc thang lên lầu hai với ánh mắt khinh thường, lạnh lạnh nói.

Anh ta định cho rằng mỗi ngày đến làm khó dễ để có thể bức cô rời đi sao? Ngây thơ, chờ khi nào cô đã tìm được tư liệu về anh ta, nhận được tiền rồi, cho dù anh ta có thỉnh cầu cô, cô đây cũng vẫn khinh thường nhé!

“Hừ!”

Cô vác cây lau nhà lên trên vai, xách theo chiếc thùng nước nhẹ bồng, mỗi nữ nào đó tâm tình vô cùng sáng khoái, dứt khoát bước đi về phía phòng bếp.

“Vũ, thật sự không muốn chúng ta đi đón sao? Đã lâu như vậy không gặp, có thể nào cũng phải có ý biểu lộ sự thân tình của chúng ta chứ!” Long Húc Hằng mở cửa xe, không khách khí tiến vào ngôi an vị lên ghế của lão đại.

La Vũ Hiên lườm trắng mắt đối với đồ gia hỏa đang ngồi kia: “Được rồi, cậu đó, lần đó đón máy bay buổi tối đó chẳng phải cũng chỉ có nửa giờ thôi sao, thật không biết là cậu đi đón máy bay hay là người khác đi đón máy bay nữa. Hôn nữa lần này Vũ sẽ trực tiếp trở về Tiêu Vân Các, sau đó chờ chúng ta đến Tiêu Vân Các, cậu còn đang ở đây, bản thân mình chậm rãi để chứng tỏ tình cảm thân thiết của cậu hay sao?”

“Chuyện này chẳng phải tôi đã nói mấy lần rồi đó sao, lúc đó không phải là có việc gấp hay sao, cậu cũng đừng cho là tôi lòi chuyện cũ ra nhé, lái xe đi, lão đại vẫn đang chờ đấy!”

Thật xấu hổ, anh thật sự coi mình là lão đại rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 46: Xem cô như cái gì? Trái cầu à?

Trong thư phòng, ánh mặt trời ám áp chiếu vào, Huyền Vũ Thác Hàn ngồi trên bàn làm việc, về mặt thành thành thật thật xem tài liệu, đã qua hơn nửa giờ, nhưng không nhìn vào một chữ.

Trong đầu anh hiện lên khuôn mặt tức giận cắn răng nghiền lợi của cô gái kia, nghĩ kiểu phụ nữ nào mà anh chưa từng gặp, sao lại phá lệ với cô gái thô tục phách lối không có chút mùi vị phụ nữ nào? Qua nhiều năm như vậy, mụ nội nó cũng không thiếu trên chộc này, lần đó không phải đây thẳng ra, nhưng lần này lại... Chẳng lẽ sau khi khai trai, ánh mắt nhìn phụ nữ cũng thay đổi?

Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên.

“Lão đại.” Trong điện thoại vang lên giọng nam lạnh lạnh để nghe.

“Xuống máy bay rồi hả? Có cần tôi bảo tài xế đi đón cậu?” Huyền Vũ Thác Hàn buông tài liệu, khoe miệng nhếch lên một hình vòng cung vui sướng nói.

Sân bay to lớn thành phố V, trong sảnh chính sân bay người đến người đi, một bóng dáng cao lớn vừa xuống máy bay, mang tới xôn xao không nhỏ.

Chỉ thấy người đàn ông cao lớn này, dáng dấp ngũ quan tuấn mỹ phi phạm, áo sơ mi ca rô màu xanh lam nhạt, cổ tay áo thả lỏng vén lên, đơn giản hơi hoa lệ, lại có mấy phần hấp dẫn không nói ra được, giống như hoàng tử vừa mới tham gia xong yến tiệc tối hào hoa sau đó tiện tay ném lễ phục dạ hội đi.

Trong đám người đến người đi ở sân bay, không khỏi quyến rũ phái nữ lộ vẻ háo sắc rực rộ góc đầu dây, nhưng người đàn ông kia, giữa hai chân mày lại ẩn chứa lạnh như băng người lạ chớ lại gần, lạnh lùng lại tuấn mỹ, như vậy càng tăng thêm lực hút làm cho người ta không dời mắt nổi.

Hạ Tuyền Vũ vừa đi ra khỏi sân bay, không nhìn được nhũ mày với phái nữ bốn phía tràn trề nhìn chăm chú, tiện tay gọi chiếc taxi màu vàng.

“Không cần, tôi đã lên xe, lão đại không cần kêu người tới, tối nay tôi sẽ đến thẳng Tiều Vân các.”

Hạ Tuyền Vũ thật sự được thỉnh giáo mấy lần chờ người đến sân bay đón, tránh cho lại bị tên Hàng kia đùa giỡn, anh vẫn đóng bảo hiểm cho mình, hơn nữa, anh tương đối thích yên phận làm việc hơn là phô trương.

Tay để lên bàn vừa gõ, Huyền Vũ Thác Hàn nhếch môi cười lạnh, trông mắt đen thâm thúy chợt lóe sáng khó hiểu, bóng dáng cao lớn đứng dậy từ trên ghế làm việc, “Vậy thì tốt, tôi chuẩn bị bữa trưa phong phú chờ cậu về, nhưng đừng tới trễ.”

“Được, đúng rồi, lão đại, mới vừa nhận được tin tức bên Italy ông cụ rất không yên phận, anh xem có cần đề ép không?”

Italy? Bước chân của Huyền Vũ Thác Hàn hơi khựng lại, qua nhiều năm như vậy, lão già kia cuối cùng có động tĩnh rồi, mày đẹp chau lên nói, “Hàng dường như còn chưa có ý định trở về, đương nhiên phải đề xuống, nếu như lão già kia thật sự không yên phận, vậy đề bên đầu tư kia quấy nhiễu một chút, ông ấy phải có khoảng thời gian bận rộn không có cách nào không yên phận nữa.”

Quấy nhiễu? Bên đầu tư quấy nhiễu chẳng phải thất bại? Nhưng mà, nghe giọng nói kia của lão đại, đầu tư vài triệu không coi là tiền, đặc biệt khi lão đại nói thì chân mày cũng không nhíu lại một cái.

Đồ mờ hôi! Vài triệu? Đây chính là nhà bình thường mấy đời cũng không kiếm được đó! Khó trách bây giờ kẻ có tiền đều nông nổi như vậy, đó là người ta vốn có tư cách nông nổi, người khác cho dù ghen ghét, cũng không có mà nổi.

“Hiểu được, chuyện này có cần nói với Hàng không? Bút đầu tư này, là kinh doanh trong kế hoạch của công ty, sớm muộn gì cậu ấy cũng biết.”

Hình như Hạ Tuyền Vũ tuyệt đối không ngoài ý muốn với quyết định này của lão đại, ban đầu lão đại kêu anh thiết lập die nda nle equ ydo mn đầu tư ở Italy thì trong lòng của anh ít nhiều cũng đoán được sẽ có tác dụng như vậy.

“Chỗ ghế trống bên chợ đêm kia vừa đúng có thể thay thế bổ sung lên, chút da lông này tùy cậu xử lý một chút cũng được, không cần phải chuyện bé xé ra to.”

Câu nói đầu tiên của anh có thể tồn thất lên đến vài tỷ, trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn không hề có chút đáng tiếc, với bọn họ mà nói, nhiều tiền hơn nữa cũng còn lâu mới bằng tình bạn bè giữa bọn họ, mà Hạ Tuyền Vũ bởi vì có người bạn lão đại như vậy, mà cảm thấy vô cùng tự hào.

“Được, tôi sẽ xử lý tốt.”

Cúp điện thoại, khoe miệng gọi cảm của Huyền Vũ Thác Hàn tràn ra nụ cười quý dị xoay người cất bước ra khỏi thư phòng, xuống lầu đi về phía phòng bếp.

Phòng bếp trong biệt thự, rộng rãi sang trọng, đồ làm bếp cái gì cần cũng có, có thể thấy được người phụ trách phòng bếp này, có nhiệt tình yêu thương cỡ nào với tài nấu nướng, dĩ nhiên, ngoại trừ người phụ nữ lúc này đang vội trên vội dưới ở phòng bếp.

Chỉ thấy lúc này trong phòng bếp, Xá Cơ Hoa cầm miếng thịt bò, coi miếng thịt bò trong tay giống như mặt Huyền Vũ Thác Hàn, gương mặt búp bê dữ tợn, vừa mãnh liệt cho muối gia vị vừa liều chết bóp, hung dữ cắn răng nói.

“Hừ, vừa rồi còn dám quát tháo người ta, tôi làm anh mất chết đồ chó điên, xem anh có còn dám tỏ vẻ như vậy không, TM, tôi còn không tính món nợ đêm đó anh ăn đậu hũ của tôi, anh ngược lại Còn chinh tôi, nhìn anh nhất thời anh thật sự coi tôi là mèo bệnh? Mỗi ngày chinh tôi đến mệt một chết

rất sản khoái đúng không? Tôi cho anh cay chết đồ lưu manh...”

Việc này không nghĩ tới còn tốt, vừa nghĩ tới, lửa giận mấy ngày qua lập tức “Hùng hực” vọt lên đỉnh đầu.

Nghĩ tới cô từ nhỏ đến lớn, lúc nào có ai có thể sai bảo lại sai khiến cô, cho dù mẹ thân ái của cô, vẫn chưa bao giờ gào thét lấn qua lấn lại cô, coi như như cái gì? Trái cầu à?

“Đồ ăn Trung Quốc kết hợp với cơm Tây? Cuộc sống của người có tiền gì chứ? Chó má, ăn như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày chết, mà cà bông nhỏ, đồ lưu manh, đồ khôn nạn chết tiệt, anh tốt nhất đừng cho tôi bắt được cơ hội, nếu không...” Càng nói con tức trong lòng càng bốc hỏa, cũng không nhìn gì, một trào theo sau, mãnh liệt nhào đồng thịt bò. Không lâu sau, một miếng thịt bò màu sắc không ra nguyên trạng gì, cứ như bột mì, vẫn bị nhào tới nhào lui! (Nếu có thể, cô gái nào đó đúng là muốn dùng chân đạp thẳng luôn rồi)

“Nếu không thì như thế nào?” Huyền Vũ Thác Hàn không ngờ nghe thấy ‘Tán thưởng’ đặc sắc ngoài ý muốn như vậy, khí lạnh trên khuôn mặt tuần mỷ lạnh lẽo đến dọa người đứng ở cửa phòng bếp, trông mất hồn thối giá rét, nhìn chăm chăm vào người con gái nào đó đang mắng đến nước bọt bay ngang.

Cô gái đáng chết này, thì ra anh trong miệng cô, lại còn có nhiều danh hiệu ‘Quyền thế’ đến vậy, xem ra danh hiệu trong ngõ tối đêm đó, danh hiệu ma cà bông nhỏ vẫn được coi là khách khí...

“Ài?”

Đột nhiên vang lên giọng nói, khiến người phụ nữ đang mắng đến sáng khoái lập tức giật mình, còn chưa kịp bớt sợ, khi xoay người nhìn lại, đã bị sắc mặt âm trầm làm cho dựng lông tơ sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 47: Làm sao mà cô chịu nổi chứ!

Editor: Heisall

“Anh...con bà nó, anh không thể xuất hiện bình thường được sao hả? Chẳng lẽ anh không biết người khác sẽ bị dọa sợ sao hả?” Thật là xúi quẩy, xoa lông măng vừa dựng lên, sắc mặt Xá Cơ Hoa không tốt trông mất quất lên với anh.

Chẳng lẽ trên mặt cô có ghi bốn chữ ‘rất dễ bắt nạt’ sao? Nghĩ tới thảm cảnh mấy ngày qua, mỗi lần nhìn thấy anh, cô quả thật rất muốn bay qua cho anh một đám, để xem anh chảnh cái gì mà chảnh.

Đặc biệt là bây giờ, thật sự rất muốn ném cho anh ta một câu ‘có tiền thì ngon lắm sao, người như anh bà cô đây không còn lạ gì, mau rút đi cho tôi.’

Chỉ là, lời này cô cũng chỉ có thể âm thầm nung ở trong lòng cho sướng mà thôi, tiền này thật sự rất quý giá, nếu không, sao cô phải ở chỗ này nhẫn nhịn chịu nhục chứ.

Huyền Vũ Thác Hàn vòng tay ôm ngực, đứng ở cửa phòng bếp giống như một vị thần từ trên cao nhìn xuống cô, hừ lạnh nói: “Hừ, hừ dọa cô ư? Tôi có phải là ma đầu mà có thể dọa cô sợ chứ?” Sắc mặt của người đàn ông vẫn khó coi như vậy.

“Anh...anh. . . . .”

“Tôi cái gì mà tôi? Vừa rồi không phải cô mắng rất hăng say ư, sao không mắng nữa?” Gân xanh nổi lên, bàn tay nắm chặt lại tựa như vang lên tiếng kèn kẹt, có kích động muốn bóp chết cô gái chết tiệt này.

Cũng biết cái tên hư hỏng bất lịch sự này chắc chắn đã nghe lén cô nói chuyện, Xá Cơ Hoa nhất thời giận đến nghiến răng đi lên phía trước, chỉ ngón tay vừa chọc vào thịt bò vào lỗ mũi của anh quát lên: “Anh là đồ lưu manh chết tiệt hèn hạ vô sỉ, anh lại còn nghe lén tôi nói chuyện? Tôi mắng anh đó thì thế nào? Anh là con ma không biết xấu hổ, chẳng lẽ anh không biết chính đáng của anh mới khiến cho người ta chán ghét sao? Đã lớn như vậy rồi, vẫn ngây thơ thì thôi đi, còn lộ ra bộ dạng tiểu nhân (kẻ ty tiện bỉ ổi), anh cho rằng gương mặt của anh rất đẹp soao? Tôi nhớ vào, anh như vậy, nhìn thấy nhiều thì chỉ làm ánh mắt của tôi ô nhiễm thêm mà thôi, bây giờ còn không biết xấu hổ xuất hiện trước mặt tôi, mau rút ra ngoài cho tôi.”

Mắng ra được liền cảm thấy rất thoải mái, thì ra chỉ vào lỗ mũi rồi mắng chửi anh ta một trận, lại thoải mái biết bao, ha ha! Sớm biết vậy, mỗi ngày cô đều chỉ vào lỗ mũi của anh mà mắng cái mặt khoa trương lại giả tạo đó của anh.

Trong phòng bếp, phong ba bão tố đã dâng lên cao.

Chỉ thấy sắc mặt mới vừa của Huyền Vũ Thác Hàn vẫn chỉ là khó coi, thì lúc này sắc mặt ấy quả thật không thể dùng từ đen để miêu tả nữa rồi, đáng đáp của anh làm người ta chán ghét ư? Còn làm ô nhiễm ánh mắt của cô nữa chứ? Con mẹ nó, người dám nói những lời này với anh, thì mộ phần đã cao

hơn đầu của anh rồi, cô gái đáng chết này còn dám chỉ vào mũi của anh, mắt lớn trừng mắt nhỏ mà mắng anh, đúng là chán sống. . . . .

Con tức giận đang kiềm chế cũng phải nổi lên, duỗi cánh tay một cái, bàn tay liền trực nắm lấy cái cổ trắng nõn của cô, gương mặt tuần tú tối tăm cúi xuống, lạnh lẽo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, lạnh lùng nói: “Những người dám chỉ vào lỗ mũi của tôi nói những lời như thế, sớm đã thành một đồng xương trắng, cô có gan thì nói lại một lần nữa.”

“Khụ. . . . .” Hô hấp cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi còn mềm mại, nhất thời đỏ lên, sức lực trên cổ cũng không phải giả, có thể thấy được, cô nói những lời này đã thật sự khiến một người đàn ông tức giận không nhẹ.

Nhưng trái ngược với sự tức giận của người đàn ông, con tức của cô gái bị bóp cổ cũng bốc lên như bão tố, đây là chuyện gì chứ? Cô đường đường là cao thủ đai đen lại cứ như vậy bị người đàn ông này bóp cổ, làm sao mà cô chịu nổi chứ!

Một tay giữ lấy cái tay đang bóp cổ mình, một tay kia thì lấy con dao đập qua, tay Huyền Vũ Thác Hàn bị đập trúng tê rần, nhân lúc đó, Xá Cơ Hoa liền kéo cái tay trên cổ ra.

Nhưng Huyền Vũ Thác Hàn cũng kịp phản ứng lại, bắt cánh tay cô lại, cũng học cách của cô, một tay kia cầm con dao đập về phía cô, nhưng sức lực này tuyệt đối mạnh hơn mấy phần so với cú đập mới vừa rồi của cô.

“Á!”

“Anh rốt cuộc có phải hay là đàn ông không! Ngay cả phụ nữ cũng đánh.” Mẹ nó, Xá Cơ Hoa đỡ lấy tay theo bản năng, nhất thời cảm thấy đau đớn tê dại giống như không còn là tay của mình nữa.

“Phụ nữ? Hừ, cô cảm thấy cô có điểm nào giống phụ nữ chứ?” Ánh mắt lạnh lẽo khinh bỉ quét qua cô gái đang gào thét ầm ĩ, châm chọc nói.

“Tôi mà không phải là phụ nữ hả? Mẹ của anh, trên người tôi có điểm nào không giống phụ nữ chứ? Mắt của anh bị mù hả, chỗ nào nên lớn thì lớn, chỗ nào nên nhỏ thì nhỏ, tôi có chỗ nào khiến anh nhìn không ra tôi là phụ nữ hả? Hôm nay nếu anh không nói rõ ràng, thì tôi sẽ không để cho anh yên đâu.”

Từ nhỏ cô vốn đã tùy tiện thô lỗ như vậy, sự dè dặt dịu dàng của con gái thật sự chưa từng xuất hiện ở trên người cô, nhưng hôm nay nghe anh ta nói như vậy, không hiểu sao, trong lòng lại cảm thấy rất tức giận, hai mắt Xá Cơ Hoa nhìn chăm chăm anh thiếu chút phóng ra lửa, quát lên.

“Ha ha, thật là buồn cười, chỉ với vóc người này của cô, tôi nhìn từ trên xuống dưới cũng không nhìn ra những điểm giống phụ nữ mà cô vừa nói, nhiều nhất cũng chỉ là đứa bé chưa trở mã hoàn toàn mà thôi.” Nói xong lời hơi trái lương tâm, nhưng cũng không hoàn toàn không chính xác, nếu như không phải anh đã từng ‘xâm nhập’ qua, chỉ bằng tướng mạo này của cô, ai dám nói cô là một cô gái thành niên chứ.

Đáng ghét! Sắc mặt Xá Cơ Hoa khó coi như ăn phải con ruồi, nắm chặt quả đấm, không chút suy nghĩ liền đấm mạnh về gương mặt tuần tú đáng ghê tởm kia: “Đứa trẻ ư? Con bà nó chứ, nói tôi không phải phụ nữ thì cũng thôi đi, lại còn dám mắng tôi lép sao? Tôi đánh nát cái miệng của anh, xem thử miệng chó nhà anh có thể khạc ra lời hay hay không.”

“Buồn cười!” Ánh mắt anh rất khinh thường nhanh chóng né tránh một đấm kia, bắt được cánh tay cô giang ra, mạnh mẽ kéo cô lại gần hơn, thuận tay nắm luôn quả đấm kia của cô: “Rốt cuộc cô có nhìn rõ hay không, đứng trước mặt cô là ai đây, chỉ với công phu mèo quào này mà cũng dám ra tay, thật là buồn cười, nói tôi ngây thơ, không phải cô càng ngốc hơn sao.”

“Anh. . . . .” Thật tức chết cô mà.

“Tôi cái gì mà tôi? Thế nào? Không nói ra lời? Hay là. . . . .”

Anh đột nhiên phát hiện, nhìn Xá Cơ Hoa tức giận đến toàn thân phát run, lại làm cho anh cảm thấy không muốn buông tha. . . . . Lại có loại kích động muốn ôm cô vào lòng.

Nhưng anh lại bị chính ý nghĩ kỳ quặc đó của mình dọa sợ, nhất thời im miệng, đáy mắt thâm thúy thoáng qua một chút nghi ngờ phức tạp.

“Anh...anh. . . . .” Công phu của cô là mèo quào? Trời đánh, dù là người mẹ thân thương cũng không dám coi thường cô như thế, liền giật một tay ra, đấm mạnh vào bụng anh một đấm.

“Ách. . . . .”

“Lại dám nói công phu của tôi là mèo quào, anh còn dám coi thường tôi nữa không, con ma thôi, tôi đánh chết anh. . . . .” Xá Cơ Hoa cực kỳ tức giận, ngay lúc Huyền Vũ Thác Hàn còn ngây ngẩn, không chút khách khí chút nào đánh lên trên người anh.

Mà quả đấm của cô, đã đánh thức Huyền Vũ Thác Hàn, làm sao anh lại có thể có ý tưởng như vậy với một cô gái chứ? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, trước tiên không nói đến nguyên nhân bên ngoài, dù là hoang tưởng ở trong lòng, cũng không thể.

Nhưng khi ánh mắt anh nhìn xuống, liền thấy cô gái nào đó đang giương nanh múa vuốt, tầm mắt lại dừng lại ở đôi môi đang ửng đỏ lên vì tức giận, cũng trong nháy mắt đó, đột nhiên bụng dưới căng thẳng, một luồng khí nóng đang mạnh mẽ vọt lên.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 48: Cảm thấy nước bọt của tôi ghê tởm?

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn người nào đó đang hung dữ cắn răng nghiêng lợi, tầm mắt dừng lại ở bờ môi đỏ ửng khê mở rồi lại đóng khõe miệng bất chợt nhếch lên.

“Không phải cô mắng tôi hèn hạ vô sỉ sao? Vậy thì tôi sẽ cho cô nếm thử một chút, xem cái gì mới gọi là hèn hạ vô sỉ!“. Vừa dứt lời, trong lúc Xá Cơ Hoa còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng nâng cằm cô lên, áp mặt xuống, dùng nụ hôn như lốc xoáy cuốn lấy toàn bộ giác quan của người trước mặt.

Bầu không khí ngập tràn cảm giác mạnh mẽ hòa lẫn khí phách không cho phép cự tuyệt, trong nháy mắt lại càng trở nên bức bách.

“Ừm. . . . .”

Xá Cơ Hoa giật mình hồi hồn, thế nào cũng không ngờ tên lưu manh này lại đột nhiên làm như vậy, nhất thời kinh ngạc không thôi vội vã xoay đầu sang chỗ khác, tay hung hăng lau chùi đôi môi, khàn giọng quát lên: “Anh... tên khốn này, toàn là nước bọt. . . . . Phi phi, anh không thấy ghê tởm sao?”.

“Ghê tởm?”, tròng mắt đen của Huyền Vũ Thác Hàn nheo lại, tay càng siết chặt chiếc cằm nhỏ bé: “Cảm thấy nước bọt của tôi ghê tởm thật sao? Vậy hôm nay sẽ khiến cô ghê tởm hơn nữa!”.

Xá Cơ Hoa tròn to mắt, lắp bắp: “Anh . . . . . Ừm. . . . .”

Lời còn chưa nói xong, những gì còn dư lại toàn bộ đều Huyền Vũ Thác Hàn nuốt hết, trong đôi mắt nhất thời bùng lên lửa dục, cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm! Nhẹ nhàng khoan khoái cùng chút ẩm áp mùi từ đầu lưỡi mềm nhũn của người nào đó truyền đến tận đầu quả tim Xá Cơ Hoa.

Cô ngây ngẩn cả người, mắt trừng lớn nhìn vào con người âm u lẫn tà mị của người đàn ông trước mặt, sâu trong đó đang bùng lên một ngọn lửa, nụ hôn của anh lại càng thêm nóng bỏng, bá đạo cùng thành khẩn, treu đùa đầu lưỡi dịu ngoan dờ dẩn, thiết tha quét qua hàm răng, hoặc mút, hoặc treu đùa, đầu lưỡi ẩm áp hoàn toàn tương phản với ánh mắt lạnh lùng nghiêm trang kia!

Hai cặp mắt đen nhánh xinh đẹp giao thoa, một ngây ngốc ngẩn ngơ, một âm u lạnh lùng!

“Còn dám nói mình là phụ nữ, ngay cả hôn còn không thành thực!“. Cả khuôn mặt lại còn chứa đầy ảm ức kìm nén đến đỏ bừng, thật ngốc? Huyền Vũ Thác Hàn cười nói, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Anh ... anh, cái tên khốn kiếp này!“. Lúc này Xá Cơ Hoa mới chợt bừng tỉnh, mình lại bị tên chán ghét này ăn đậu hũ à, đã thế lại còn ngơ ngác ngác, chuyện xảy ra phải sau một nhịp mới biết.

Hơn nữa, chuyện hôn môi này cùng với việc cô có phải là phụ nữ hay không thì có liên quan gì đến nhau chứ?

“Bản thiếu gia vốn là người tương đối thông tình đạt lý, nếu cô đã muốn trở thành phụ nữ như vậy thì tôi đây đành uất ức hạ mình chỉ đạo vậy!“. Huyền Vũ Thác Hàn cao cao tại thượng cất lời, chẳng khác nào đang ban ơn cho người khác, khiến Xá Cơ Hoa nghe xong giận đến đỏ bừng cả mặt!

“Mẹ kiếp, chó má, còn thiếu gia nữa cơ đấy? Anh thật sự xem mình là thiếu gia sao, tôi nhỏ vào, nể mặt của lão phu nhân nên tôi mới xưng hô như thế mà thôi, còn muốn tới đây chỉ dạy nữa sao. Tôi thấy, người cần dạy bảo chính là tên khốn kiếp nhà anh, hơn nữa, tôi vốn dĩ là phụ nữ chân chính!“. Câu cuối cùng kia cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra .

“Thật sao? Sao tôi nhìn mãi mà chẳng nhận ra gì cả? Vậy xem ra bản thiếu gia đây cần phải nghiệm chứng lần nữa để không hổ với danh xưng này?“. Huyền Vũ Thác Hàn nhàn nhã cất lời, sau đó nở nụ cười âm hiểm, từ từ đến gần khóa Xá Cơ Hoa vào trong vòng tay, vui vẻ thưởng thức vẻ mặt tức giận lẫn biệt khuất của cô, đặc biệt là dáng vẻ cắn răng nghiêng lợi kia!

Anh, trời sinh vốn là người thích chiếm đoạt, lại may mắn sinh ra trong gia tộc có truyền thống bá đạo, cho nên càng thích xem dáng vẻ phần uất kia, đã thế còn tận tình treu chọc để người nào đó giận đến giờ tay nhắc chân.

Nghiệm chứng? Ánh mắt cô bùng lên ngọn lửa, tung một cái tát lên mặt tên hèn hạ vô liêm sỉ khốn kiếp kia: “Tôi đánh cho anh răng rơi đầy đất!“. Thật sự xem cô như đồ ngọc sao.

Có điều, hiện tại người nào đó treu chọc đủ rồi, lập tức thu chiêu tránh cho cô gái kia giận quá hóa liều.

“Được rồi!“, một bàn tay vươn ra giữ chặt cánh tay trắng nõn, gương mặt tuấn tú của Huyền Vũ Thác Hàn cũng trở nên nghiêm nghị: “Chú ý thân phận, bữa trưa chuẩn bị như thế nào rồi? Hiện tại cô nhanh chóng chuẩn bị ba phần ăn, cùng với đồ tráng miệng đi!”.

Thật ra thì chuyện này chỉ cần ở trong phòng bấm điện đàm gọi thuộc hạ truyền lời là được, nhưng anh muốn nhìn vẻ mặt đặc sắc của cô nhóc nào đó một chút nên mới thân chinh tới đây.

Ba suất? Anh ta là heo chắt?

Trước khi cô mở miệng, Huyền Vũ Thác Hàn đã nhanh chóng lên tiếng trước: “Chút nữa có khách đến, cô cẩn thận đừng làm hỏng chuyện của tôi, cũng đừng lấy những thứ nguyên liệu kia làm thức ăn, nếu không, tôi sẽ khiến cho cô hối hận với kết quả của việc không vâng lời tôi là như thế nào!”. Liếc nhìn màu sắc kinh khủng của miếng thịt bò kia, Huyền Vũ Thác Hàn cảnh cáo xong, không thèm để ý đến sắc mặt khó coi của Xá Cơ Hoa, lập tức xoay người rời đi.

Kết quả của việc không vâng lời anh ta sao? CMN chứ, nếu không nói, có lẽ cô còn chưa cho tí mặt mũi, còn bây giờ thì cứ chờ đó đi.

Tâm lý bộc phát, mở tủ tủ lạnh lấy ba suất thịt bò ra, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ném vào trong bồn rửa, đường a-xít clo-hy-đric đậm cay. . . . . Có bao nhiêu gia vị đều cho tất vào đấy.

“Cứ vào lúc này lại hay bị kẹt xe, anh chàng đẹp trai à, cậu từ vùng khác tới đây à? Vừa nhìn phong cách kia của cậu không giống với người ở đây!”. Chú tài xế mắt thấy tình hình kẹt xe đã hơn nửa giờ rồi mà mới dời được một tí tạo không khỏi lo lắng, sợ vị khách phía sau không đủ kiên nhẫn.

Hạ Tuyền Vũ từ lúc lên xe mở miệng đọc địa chỉ ra còn lại là không hề nói nửa câu, trong xe chỉ có âm thanh lật xem văn kiện sột soạt vang lên khe khẽ.

Chú tài xế thấy anh ta không đáp lời, cũng không hề xấu hổ, vẫn thật thà cười nói: “Cậu lần đầu tiên tới thành phố V sao? Thấy cậu như vậy có lẽ là tới đây bán công chuyện rồi? Có điều chỗ cậu muốn đến kia đều là nơi tắc đất tắc vàng, tuổi còn trẻ đã có thành tựu như thế thật sự rất đáng ngưỡng mộ. . . .”

Lúc này, chiếc xe trước mặt chậm rãi trở về phía trước, chú tài xế cũng lập tức khép miệng, dùng tốc độ rùa bò nhích lên theo, tuy thế trong lòng vẫn thâm cảm thán, chàng trai này tuần tú như thế sao lại lạnh lùng đến vậy! Nhưng người đã lên xe chính là khách, ông cũng không nên tò mò quá làm gì.

Mà Hạ Tuyền Vũ, từ lúc vừa mới bắt đầu, đã vô cùng lạnh nhạt, cho dù ông chủ kia có đừng đừng nói chuyện không ngừng, cũng không còn thấy vẻ mặt kia có chút phản ứng nào.

Đang giữa chính ngọ, nắng như đổ lửa, dù trong xe đã bật điều hòa, nhưng cũng sẽ cảm thấy ngọt ngào oi bức.

Hạ Tuyền Vũ vẫn cúi đầu xem văn kiện, lúc này mới ngẩng đầu quét mắt bốn phía, xe đã từ từ tiến lên với tốc độ nhanh như rùa bò, ngón tay thon dài đưa ra ấn vào nút bên cửa xe, cửa kính hạ xuống, khí nóng ngùn ngụt nhất thời phả hết vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 49: Trai đẹp, để lại số điện thoại được không?

Editor: trang bubble

“Anh chàng đẹp trai, ngoài xe rất nóng, vẫn là đừng quay kiếng xe xuống tương đối khá hơn!” Chú tài xế liếc nhìn kính chiếu hậu, thật thà cười cười đề nghị.

Nhưng mà, Hạ Tuyền Vũ ngày cả ánh mắt dư thừa cũng không cho nhiều, chú cũng chỉ có thể sờ mũi một cái nghiêm túc lái xe của mình, người lập dị lúc nào cũng có, thấy nhưng không thể trách mới phải.

“Đợi chút. . . . .” Ngoài xe, trong dòng xe cộ ầm ĩ vang lên một giọng nói lạnh lạnh.

Không bao lâu, một tay duỗi vào, xe vẫn còn lái ở tốc độ như rùa, cửa xe lại bị cánh tay kia duỗi vào ‘cạch’ mở ra, còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì một bóng người nhanh chóng chui vào, ‘ầm’ một tiếng, cửa xe đóng lại.

“Lái xe, chú, mau lái xe.” Chỉ thấy bóng dáng lên xe kia, nằm sấp ở phía dưới ghế xe, tiếng thở hổn hển, không ngừng thúc giục.

Cũng không chú ý trên xe còn có người nào đó, Hạ Tinh Vũ nằm nhoài trên chỗ ở trong xe, đầu đầy mồ hôi len lén liếc nhìn sau xe, xem những người kia có đuổi theo hay không. Cô không phải là phát tờ rơi thôi ư, cũng không biết xảy ra chuyện gì đột nhiên lại bị hai người đàn ông lớn ra đuổi theo kêu đánh kêu giết mấy con phố.

Nhớ tới cũng là mồ hôi nhỏ giọt, hôm nay cô cũng không biết là gặp cái gì xui chứ!

Lúc này, xe phía trước đã bắt đầu chạy chậm lên, kèn xe phía sau vang lên ‘bìn bìn’ thúc giục, chú tài xế thấy vậy đột nhiên bắt chước người trên xe, cũng vội nói: “Vị tiểu thư này, hiện tại tôi có khách, cô giữa đường lên xe như vậy là sẽ hại tôi bị phạt tiền đấy.”

Hạ Tuyền Vũ bên cạnh nạt lạnh nhìn cô, lông mày đẹp đẽ bởi vì cô đi lên mà hơi nhíu lên.

“Chú, giang hồ cứu cấp, hai người đàn ông phía sau muốn kéo tôi để bức người lương thiện làm gái đó, chú không thể thấy chết mà không cứu, van xin chú mau lái xe có được hay không?” Hạ Tinh Vũ vừa thấy hai người phía sau sắp đuổi tới, cũng không kịp nhớ cái gì, vừa nói xong đã bắt đầu nước mắt lưng tròng ngay.

Tuy rằng lời kịch kia của cô là giả một chút nhưng chú tài xế này cũng coi là người thật thà đáng hoàng, nghe được lời cô nói kia, lại vừa thấy kính chiếu hậu có hai người đàn ông cường tráng đuổi tới, nhất thời tự nhiên sinh ra một tinh thần trọng nghĩa.

“Tiểu thư, cô không phải cần sợ, trước mặt nhân tiện có một đồn công an, tôi đưa cô đi báo cảnh sát.” Nói xong thì xe nhanh chóng xông về phía trước, vượt qua đường vòng, quả thật là không phải là một tác phong so với tốc độ như lúc trước.

Thấy xe chuyển động, Hạ Tinh Vũ liếc trộm hai người bị vút ở phía sau một cái, thờ dài một hơi mới ngồi dậy, trong mắt đâu còn có nước mắt lưng tròng kia, cười hi hi nói: “Cám ơn chú, mới vừa rồi nếu như không phải là chú, cháu có thể đã bị kéo làm tiểu thư rồi, ha ha! Đại ân đại đức cứu mạng của chú, tiểu nữ suốt đời khó quên.” Đôi tay khoanh lại, thật đúng là biểu diễn ra nghi thức cảm tạ của người xưa.

Chắc hẳn chú tài xế muộn này cũng là người mê võ hiệp, bèn tiếng ồ ồ trả lời sang sảng: “Khách khí cái gì, giang hồ cứu cấp, một cái nhắc tay mà thôi.” Cười ha hả vừa lái xe, còn không quên chấp tay đáp lễ.

Tầm gương người tốt mà! “Chú, chú thật là một người tốt!”

“Ha ha! Nói hay lắm . . . .”

Đối lập với ông một câu tôi một câu nịnh nọt ở trong xe, hai người đàn ông đuổi theo ở phía sau mới vừa rồi, lúc này cũng là ‘nước mắt lưng tròng’ rồi, đuổi theo nhiều con phố như vậy, bọn họ cũng chỉ muốn tờ quảng cáo của cô, len lút mời trình thám bắt gian phu mà, có cần phải vừa thấy bọn họ thì bỏ chạy thành như vậy không?

Trong xe, Hạ Tuyền Vũ mắt lạnh nhìn lướt qua cô gái bên cạnh đột nhiên nhô ra, vào lúc bọn họ còn đang liên tục run sợ lẫn nhau, lạnh lùng mở miệng: “Đi xuống.”

Hạ Tinh Vũ còn đang tán dương chú này thật nghĩa khí, cho nên vẫn không chú ý tới bên cạnh còn có người, nghe vậy, nhất thời giật mình quay đầu nhìn lại, vừa nhìn xuống thì tròn tròn mắt.

Đập vào tầm mắt là một anh trai lạnh lùng siêu cực phẩm, chẳng những là như vậy, quả thực thì anh ta cực kỳ phù hợp ‘lãnh thụ’ này trong lý tưởng của cô mà không phải, dẫn tới nhất thời nhìn ngây người.

Ánh mắt si mê của cô khiêu trên gương mặt tuần tú lãnh khốc của Hạ Tuyền Vũ liền thoáng qua một vẻ thiếu kiên nhẫn: “Đừng để cho tôi nói lần thứ ba, đi xuống.”

Lần này, ánh mắt lãnh khốc trực tiếp nhắm về phía chú tài xế, anh thật sự không có hứng thú gì đối với chủng loại phụ nữ mê trai này, coi như vẻ ngoài của cô khá tốt cũng khiến cho anh phản cảm như nhau.

“Xuống? Xuống đâu chứ?” Mắt to ngập nước của Hạ Tinh Vũ thẳng tắp theo dõi anh, tinh thần dao động còn chưa bình tĩnh lại từ trong ‘khuôn mặt xinh đẹp’ kia của anh.

Lúc này, cũng không biết gặp được cái gọi là ‘người trong đồng đạo’, chú tài xế vội vàng giúp đỡ cười ha hả nói: “Anh chàng đẹp trai à, bây giờ là đường quốc lộ lớn, xung quanh cũng không cho dừng xe, phía trước lại có một điểm giao lộ thì mời tiểu thư đi xuống.”

Hạ Tuyền Vũ lạnh lùng liếc đường xe bốn phía, sau đó không hề nói gì, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu trong tay, nhưng cảm thấy tầm mắt bên cạnh, về mặt kia càng ngày càng lạnh lẽo khó coi.

Chú tài xế cũng là mồ hôi nhỏ giọt trong lòng đối với hành động hoa si của Hạ Tinh Vũ, nhưng cũng có thể hiểu, nghĩ tới lúc trước vị đẹp trai này vừa lên xe thì một đám mây râu như ông cũng thiếu chút nữa thấy choáng.

Oa ka ka, anh quả thực là càng hoàn mỹ hơn so với ‘lãnh thụ’ trong tưởng tượng của cô, từ đầu tới đuôi, anh cả ánh mắt ‘bình thường’ cũng không nhìn cô, như thế mà nói, chẳng lẽ anh thật sự là ‘thụ’ trong truyền thuyết? Hay là ‘công’?

Tầm mắt ‘nóng bỏng’ của Hạ Tinh Vũ trực tiếp nhìn Hạ Tuyền Vũ này, không thềm để ý về mặt khó coi kia, ‘trái tim hồng’ trong mắt to kia sa vào say mê trần trụi, chỉ kém không dính đến trên người anh thôi.

Xúc động, thật là xúc động. . . . . Loại cực phẩm công thụ này, bỏ lỡ thì thật sự là rất xin lỗi thân hủ nữ là cô.

Hạ Tinh Vũ nhất thời giật mình một cái, thân thể nghiêng một cái liền nằm nhoài ở trên người anh, ném ánh mắt quyến rũ qua, “Này! Trai đẹp, để lại điện thoại được không?”

‘Bốp. . . . .’ Bàn tay quấy rối đuổi tới vừa vỗ một phát về phía trên mặt anh.

“Lập tức ngừng xe cho tôi, tôi bỏ ra tiền phạt.” Lời này vừa nói ra, nhất thời có cỗ ý lạnh so với Bắc Cực!

“Trai đẹp, dừng thẹn thùng mà, để lại điện thoại, đến lúc đó, chúng ta có thể liên lạc nhiều một chút, tìm hiểu lẫn nhau một chút mà.” Giọng ôn ền dịu dàng này, quả thật còn làm cho người ta thêm nổi da gà hơn so với giọng nói tú bà cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 50

Edit : Sóc Là Ta

“Dừng xe. . . . .”

Đây là lần đầu tiên Hạ Tinh Vũ lại tỏ vẻ quỵên rũ dịu dàng với một người đàn ông như vậy. Thế mà cô lại không đạt được hiệu quả như mong muốn.

Xe chạy đến ven đường thì dừng lại, cửa xe vừa mở ra thì một người phụ nữ bị đá ra khỏi xe. Cửa vừa đóng lại, xe cũng chạy đi mất hút, trong thoáng chốc bụi đất tung bay mờ mịt.

“Khụ khụ. . . . .” Hạ Tinh Vũ vung mạnh tay đâm vào không khí, nhất thời bị sặc, mũi cô hít vào không ít bụi bặm, sắc mặt nhăn nhó đến khó coi.

“Phi, phi. . . . . Con mịa mày, không cho mượn điện thoại thì thôi sao phải đá tao ra khỏi xe? Đáng ghét, lại còn đá vào mông tao.”

Hạ Tinh Vũ vuốt cái mông, khuôn mặt tràn đầy tức giận. anh ta không muốn cô thì thôi vì sao lại dám đá cô ra khỏi xe. Thật chẳng có chút phong độ nào hết. Cô thật tức chết mà.

Đang lúc tức giận đến cực độ, đột nhiên chuông điện thoại reo vang.

“Alo, ai vậy? Có chuyện thì nói, có rắc rối thì xì hơi.” Lúc này Hạ Tinh Vũ tức giận vì không có nơi phát tiết, nên giọng nói cô có chút thô kệch.

Nhưng vừa nghe điện thoại xong, khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ đột nhiên biến đổi, không còn vẻ mặt tức giận như trước nữa mà thay vào đó là nét mặt vui vẻ cùng tiếng cười hồn nhiên phát ra: “Lão phu nhân ạ? Được, cháu lập tức đến đây, bà cũng không cần đón cháu, hiện giờ cháu đang ở bên ngoài, cháu sẽ lập tức tới ngay, dạ, được ạ. . . . .” Chỉ thấy .. một trận gió thổi qua, xe vừa dừng thì bóng dáng cô cũng mất hút.

Buổi trưa ở một nhà hàng Tây cao cấp, ngược với sự náo động, ồn ào vì bận rộn ở bên ngoài thì bên trong phòng ăn lại là một khoảng không khí âm đạm, vắng ngắt.

Trong phòng ăn, ngoại trừ chiếc bàn khách và người quản gia đứng bên cạnh hầu hạ thì cả phòng ăn đều vắng lặng như tờ, không thấy một bóng người nào xuất hiện ở đây.

Chu Hữu Mai nhấp môi một ngụm rượu, sau đó lau khước miệng mình với cử chỉ vô cùng ưu nhã. Cuối cùng, bà mới ngẩng đầu nhìn Hạ Tinh Vũ với ánh mắt vui vẻ.

“Không biết thức ăn ở đây có hợp khẩu vị với tiểu thư Hạ không?” Lúc bà nói chuyện thì quản gia Liễu đứng sau lưng bà chuẩn bị dọn xuống và đem trà bánh lên bàn để tráng miệng.

“Thức ăn rất ngon ạ. . . ha ha, cảm ơn lão phu nhân đã chiêu đãi. Nhưng không biết lão phu nhân có gì dạy bảo ạ?” Hạ Tinh Vũ dịu dàng cười nói.

Trong lòng cô âm thầm đồ mồ hôi lạnh, chỉ ăn bữa trưa thôi mà bà lại bao cả phòng cao cấp này. Thật sự quá xa xỉ, mặc dù cô cũng được xem là hạng người có tiền nhưng cô cũng chưa bao giờ dám bỏ tiền để bao cả phòng hạng sang này.

“Cô hãy dùng thử trà bánh ở đây đi, rất ngon đấy. Tôi cũng không có việc gì, chỉ muốn hỏi tiểu thư Hạ một việc thôi.” Chu Hữu Mai hiền lành cười với cô, vừa nói vừa gấp cho cô một miếng bánh.

“Chuyện gì vậy ạ? Chỉ cần cháu biết thì cháu nhất định nói ra.” Mặc dù ăn rất no nhưng khi nhìn đến nhiều loại bánh ngọt có màu sắc rất đa dạng phong phú thì Hạ Tinh Vũ không nhịn được muốn thử một chút. Vì thế cô cũng không khách sáo. . . .

“Cô nói cô rất hiểu tính tình của Cơ Hoa, vậy cô thấy cô ấy và tên tiểu tử thú nhà ta có thể thành đôi không?”

Chu Hữu Mai vốn không phải loại người tử tế nhưng bà cũng đã từng điều tra cô gái đang ngồi trước mặt mình rồi. Bà cảm thấy cô gái này cũng được, nghĩ vậy bà vui vẻ hẳn lên.

Nhưng khi bà vừa dứt lời thì xuất hiện một tràng ho dài sặc sụa vang lên.

“Khục, khục. . . . .” Nghe được lời bà vừa nói, trong miệng . đang đầy bánh ngọt, Hạ Tinh Vũ lập tức bị sặc, ho đến khản cả giọng.

“Sao vậy? Từ từ nào, sao lại không cẩn thận thế chứ?” Chu Hữu Mai còn chưa làm gì thì quản gia Liễu đã nhanh chóng bước lên đưa ly nước trà cho cô.

“Khụ... Không cần đâu, thật ngượng quá.”

Chu Hữu Mai cũng không để ý nhiều, ngược lại bà đang quan tâm đến vấn đề bà mới vừa hỏi “Không có việc gì là tốt rồi. Tôi chỉ muốn hỏi rằng làm thế nào để Cơ Hoa và tên tiểu tử thú kia trở thành một đôi?”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: chương 51: Con bé đã đào hôn.

Editor: Heisall

Trời ạ! Lỗ tai cô không có vấn đề gì chứ? Liễu chết đuối một ngụm nước miếng, Hạ Tinh Vũ còn có ý móc móc lỗ tai, mắt to tròn to nhìn chăm chăm bà lão đối diện: “Lão phu nhân, thật xin lỗi, mới vừa rồi lỗ tai của tôi có chút vấn đề, bà mới vừa nói gì vậy?”

“Vừa rồi cô không hề nghe lầm, bà già tôi chính là muốn tác hợp cho Cơ Hoa cùng tên nhóc thú kia của nhà tôi, cô mau nói thật cho tôi biết một chút, cô bé Cơ Hoa này thích cái gì, có mong đợi gì đối với đối tượng tương lai không? Tên nhóc thú của nhà tôi, mặc dù hơi kiêu ngạo, nhưng đáng người lớn lên cũng thanh tú, năng lực cũng được, chắc chắn là một đối tượng tốt.” Cá tính của Chu Hữu Mai cũng tương đối thẳng thắn, cũng không quanh co lòng vòng với cô gái này.

“Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.” Mặc dù thật bất ngờ, nhưng sau khi Hạ Tinh Vũ nghe xong liền trực tiếp trả lời, đối với cô bạn này cô hiểu rất rõ, trừ tiền ra, với chuyện tình cảm thì thần kinh thô sơ đó khỏi phải nói nhiều.

Tác hợp, tuyệt đối không thể nào thành công, huống chi, ở nhà cô ấy còn có vị hôn phu nữa!

“Tại sao không thể chứ? Cối đời này không có chuyện gì không thể xảy ra, tôi cảm thấy Cơ Hoa cùng tên nhóc thú nhà tôi cũng rất xứng đôi.”

“Lão phu nhân, cái này không phải là vấn đề xứng đôi hay không xứng đôi, A Hoa đã có vị hôn phu rồi, đây là chuyện không thể đùa, hơn nữa, cháu trai của lão phu nhân là rồng trong loài người, sao những người như chúng tôi có thể xứng với anh ấy được chứ.” Bởi vì cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Phùng Thiên Bảo cũng coi như là anh trai mình, cô vẫn rất coi trọng anh Phùng thật thà hay xấu hổ này.

Huống chi, gia đình Hào Môn, cũng không thích hợp với người có thần kinh không ổn định như cô ấy, chớ nói chi là một gia tộc phức tạp giống như gia tộc Huyền Vũ, cô cũng hi vọng Cơ Hoa cứ sống một cuộc sống thật vui vẻ bình thản và hạnh phúc như vậy mãi mãi, mà không cần phải khuấy vào vũng nước đục không biết sâu cạn đó.

Ánh mắt sắc bén của Chu Hữu Mai nhanh chóng u ám, ý nghĩ của cô nhóc này sao có thể giấu giếm được bà: “Mà tôi nghe nói, Cơ Hoa đã đào hôn, nếu như thế, vị hôn phu này cũng chỉ là một người yếu kém, huống chi, chỉ cần chưa kết hôn, thì ai cũng có cơ hội, cô nhóc Hạ, cô cũng không cần phải lo lắng, chúng ta cũng không phải là xã hội đen, chuyện tình cảm này còn phải để cho bọn họ tự mình phát triển, người làm bà nội như tôi đây cũng chỉ là muốn giúp đỡ cháu trai kia của tôi hiểu rõ hơn về Cơ Hoa một chút thôi mà.”

Sao bà lại biết chuyện A Hoa đào hôn chứ? Hạ Tinh Vũ nhún lông mày lại, những người có tiền này, nếu quả thật muốn đi điều tra, thì cũng không khó.

“Lão phu nhân, người muốn hỏi điều gì?” Cảm xúc này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, Hạ Tinh Vũ vừa hỏi, vừa cầm bánh ngọt trên bàn lên ăn.

“Từ từ ăn, vừa ăn vừa nói, muốn ăn cái gì cũng có, con biết bao nhiêu, đều nói hết với bà là được.” Chu Hữu Mai nâng khóe miệng lên, nét mặt già nua nhất thời hào hứng bùng bùng.

“Vậy thì có rất nhiều, nói một buổi chiều có thể cũng nói không xong.”

“Không có việc gì, chỉ phí chiều hôm nay của cô nhóc Hạ, tôi sẽ bảo thư ký đưa đến.”

“Nếu đã như vậy, tôi liền nói đại khái một chút, nếu như nghiêm túc mà nói, thì nói tầm vài ngày vài đêm cũng nói không xong.”

.....

“Lão đại, phòng ở của anh có thể có chút vấn đề, dưới ánh nắng chói chang, sao lại ướt mem như vậy chứ?”

Hai bóng dáng cao lớn đứng bên cạnh cửa phòng khách ở biệt thự, bọn họ vừa đi vào, chỉ thấy trên sàn nhà trong đại sảnh, khắp nơi vẫn còn ướt chèm chẹp, Long Húc Hàng vừa thấy Huyền Vũ Thác Hàn ra ngoài, liền không nhịn được chế nhạo nói.

La Vũ Hiền quét mắt nhìn bốn phía, cũng không khỏi mở miệng nói: “Lão đại, anh rất thích sạch sẽ? Sao căn phòng sạch sẽ lại thành ra như vậy?” Liếc mắt nhìn qua, không thể không nói là vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, vốn dĩ với tính tình của lão đại, không có khả năng chấp nhận điều này mới đúng.

Sau khi Huyền Vũ Thác Hàn ra khỏi phòng bếp thì phải trở về phòng tắm một trận nước lạnh, lúc vừa bước vào phòng khách thì gương mặt tuấn tú liền biến đổi: “Cô gái chết tiết kia.”

Không để ý tới ánh mắt nhạo báng của hai bóng dáng kia, liền bước chân xông thẳng vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương 52: Anh đã xem thường lá gan của cô

“Có chuyện gì mà nguyên cả một đám người cứ đứng tụ tập ở cửa thế này?”

Lúc này Hạ Tuyền Vũ được một người hầu nam ra đón, đang từ cửa lớn tiến vào, nhưng còn chưa vào đến nơi đã nhìn thấy ngay hai bóng dáng ảo não đứng ở bên cạnh cửa.

“Lão đại... Ở đây, đang có chuyện gì xảy ra thế?” Hạ Tuyền Vũ sai bước tiến vào trong đại sảnh, hai hàng lông mày đẹp mắt liền lặng lẽ nhíu chặt lại, ánh mắt đầy nghi hoặc quét qua nơi đại sảnh cực kỳ nhếch nhác.

Long Húc Hàng vừa nhìn thấy mặt, lập tức liền hưng phấn thông báo một câu với về thông đồng thẩm thiết hiếm thấy: “Vũ, cậu đã trở lại rồi, đi nào, đừng có hỏi trước nhiều như vậy, chúng ta mau chóng cùng đi xem náo nhiệt thôi.”

Vừa nói anh vừa lôi kéo người bên cạnh đi theo, trong nội tâm thật sự thấy hiếu kỳ muốn chết. Rốt cuộc là người nào có năng lực có thể làm cho sắc mặt của lão đại nhà bọn họ lập tức trở nên đen tối như vậy.

Mà La Vũ Hiền cũng rất có sự ấn ý, liền theo sát ở phía sau, chỉ có điều, anh vừa đuổi theo hai người đi trước, đồng thời, cũng không quên bảo người hầu đi bên cạnh.

Tham gia chuyện náo nhiệt thế này, tuyệt đối không thể thiếu bọn họ được, đặc biệt bọn họ lại là những người luôn theo chân lão đại, đây chính là mối quan hệ không phải dễ dàng gì.

Gân xanh trên trán của Huyền Vũ Thác Hàn mờ hồ giật giật, sai bước đi nhanh về phía hướng phòng bếp đằng kia. Người phụ nữ chết tiết này, một ngày không gây chuyện rắc rối với anh thì có phải là toàn thân thấy khó chịu không?

Anh còn chưa đi đến phòng bếp đã nhìn thấy bong bóng nhỏ nhắn xinh xắn đang đi tới ở phía trước mặt anh. Mà không biết cô đang cúi đầu làm gì vậy, cũng không thèm nhìn lên phía đằng trước mình, cứ như vậy vội vội vàng vàng, gấp gấp lao thẳng về phía trong lòng ngực của anh.

“A!”

“Bộp!?”

Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, n đồng thời có tiếng của đồ vật rơi vỡ nghe “bộp” một cái, vang lên tiếp theo, ngay sau đó mùi vị nhàn nhạt của nước sốt hoa hồng tỏa ra, bay lượn bồng bềnh.

“Trời, nước sốt hoa hồng của tôi!” Xá Cơ Hoa đau lòng lập tức kêu to.

“Cô làm gì thế? Không biết mở to mắt nhìn à?” Cô gái chết tiết này, chẳng lẽ khi đi đường cũng không buồn nhìn đường nữa sao? Huyền Vũ Thác Hàn quát to, sắc mặt âm trầm.

Bình nước sốt hoa hồng này chính là do cô đã đặc biệt chế biến ra, vốn dĩ cô muốn mang đi mời những “người anh em” bình thường ở sau nhà, thuận tiện tìm cách giao tiếp tình cảm một chút. Thật không nghĩ đến đã bị đụng rơi vỡ không còn, lại còn bị quát lớn như vậy, mỗi nữ cũng lập tức bùng nổ: “Anh ấy nhá, anh mới là người không có mắt. Anh có biết rằng thứ này tôi đã phải tốn rất nhiều công sức mới ủ thành công được như vậy hay không, hả?”

Hàng lông mày của Huyền Vũ Thác Hàn nhíu lại, anh cúi đầu quét mắt nhìn chiếc bình gốm sứ men xanh từ thời Khang Hi vỡ vụn, nằm lẫn lộn với đủ loại cánh hoa hồng xanh xanh đỏ đỏ được dầm nát ở trên mặt đất. Cũng không hiểu vì sao, lúc trước rõ ràng anh lại có thể kiềm chế được bản thân không phản đối cô đã mang chiếc bình cổ trong phòng ra sử dụng nó để ngâm ủ cánh hoa hồng. Bây giờ nhìn thấy chiếc bình cổ có giá trị xa xỉ kia bị vỡ thành mảnh nhỏ như vậy, trong nội tâm của anh lại chỉ thấy bức bối vì cô đi đường mà lại không chịu nhìn đường.

Nhìn người trước mắt đang chống nạnh như không biết phải trái, hàng lông mày đen của Huyền Vũ Thác Hàn giãn ra, thầm nghĩ: anh sẽ không để mình bộc phát ra tật xấu gì chứ?

Xá Cơ Hoa thấy anh không đáp lại, sự tức giận lúc trước cũng liền dịu lại dần dần, đã tiêu tan đi một chút, “Được rồi được rồi, thiếu gia muốn đi chơi thì hãy đi một bên, đừng ở chỗ này làm vướng chân vướng tay cho những người hầu chúng tôi thêm phiền!”

“A, đúng rồi, cơm canh đã chuẩn bị xong, Tiểu Cương đã bày biện ở phòng ăn rồi, nếu có chuyện gì, ngài trực tiếp tìm Tiểu Cương là được.” Xá Cơ Hoa nói xong cũng không còn tức giận, cũng không buồn ở lại để ngắm cái vẻ mặt đầy âm trầm của mỗ nam nào đó nữa, liền xoay người rời đi, dự định tiếp tục trở lại phòng bếp tiếp tục lấy bình nước sôi hoa hồng khác.

Sự kiện này làm cho ba người phía sau kia, vốn dĩ muốn đến nơi này để được xem náo nhiệt, lập tức liền tròn mắt lên vì kinh sợ. Mãi cho đến khi bong bóng nhỏ nhắn xinh xắn nọ đã biến mất ở phía đầu hành lang bên kia, ba người bọn họ mới hoàn hồn sau một hồi sững sốt, nhìn về phía mỗ nam nào đó vẫn còn đứng một bên, lâm vào trong tình trạng “suy nghĩ sâu xa”, hỏi một câu.

“Lão đại, đây chẳng phải là chiếc bình sứ men xanh mà năm trước ngài đã đấu giá được ở thành phố M mang về hay sao?” Nhìn những mảnh sứ vỡ vụn nằm ở trên mặt đất, trên khuôn mặt tuấn tú của La Vũ Hiền thật sự không kiềm chế được sự kinh ngạc, liền mở miệng hỏi.

Huyền Vũ Thác Hàn có sở thích thu thập đồ cổ, mà bản thân anh lại là trợ lý luôn ở bên cạnh Huyền Vũ Thác Hàn, những thứ đồ cổ ở trong nhà của Huyền Vũ Thác Hàn kia, đều phải trải qua tay của anh, món đồ đồ sứ kia chính là do anh đã ra giá chụp được.

“Lão đại, người vừa mới rời có phải là nữ hầu toàn năng mà lão phu nhân đã nói không vậy?” Long Húc Hàng tựa như cũng bị “kích thích” kêu lên dường như rất hoảng hốt kinh sợ.

“Lão đại, cô gái này không phải là người còn vị thành niên đó chứ? Lần này ánh mắt của lão phu nhân có chút...” Đến ngay cả Hạ Tuyền Vũ vốn là người luôn luôn lạnh lùng băng giá, cũng trở nên hơi có chút bất quá rồi. Ba tháng anh không trở về, anh thật sự đã bị bỏ lỡ không ít những chuyện náo nhiệt ở nơi này rồi.

“Lão đại...”

“...”

Trong nhà ăn, bốn xa hoa đẹp trai tuấn kiệt đang ăn cơm, bên cạnh, còn có hai người giúp việc nam hầu hạ.

Đột nhiên, trước bàn ăn xa hoa, ba người đàn ông cao lớn anh tuấn như bạch mã hoàng tử nhưng hình tượng lại không đồng nhất, phun ra một miếng lớn.

“Phụt... Thứ gì thế này! Mặn chết đi được, nước, mau đi lấy nước cho tôi...”

“Khụ...Khụ... Cay...”

“Phi... đắng qua, thật khó ăn. . . . .”

Dao nĩa chậm nửa nhịp, mới vừa vận đưa đến bên miệng, Huyền Vũ Thác Hàn liền dừng tay lại thả dao nĩa trong tay ra, quét mắt nhìn tảng thịt bò trên bàn cơm, màu sắc, hương vị đều đủ cả, lại đưa mắt nhìn ba người bạn tốt của mình không có chút hình tượng tốt nào kia, tựa hồ đã hiểu ra điều gì đó, ánh mắt lập tức trầm xuống, trong nháy mắt sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Người phụ nữ đáng chết kia, anh thật sự đã xem thường lá gan của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Suy! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 53: Chờ đó cho anh

Editor: Puck

“Cô gái chết tiết kia?” Sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn âm trầm vỗ một cái lên bàn ăn, lập tức khiến người giúp việc nam đưa vội đưa nước bên cạnh sợ đến mồ hôi lạnh đổ như bão.

Từ sau khi a Hoa kia đến, sắc mặt thiếu gia thường xuyên đen thui tức giận, trái tim nhỏ của người giúp việc nam này, thật sự không thể không sợ hãi.

“A, a Hoa nói, lấy chút đồ mang đến sân sau.” Dưới ánh mắt sắc bén, mồ hôi lạnh của người giúp việc nam cũng sắp thấm vào quần áo, dưới cơn tức cuồng đại này của thiếu gia, vội vàng lập bắp trả lời.

Cầm đồ đến sân sau? Lúc này nghĩ tới món sứ men xanh chứa mứt hoa hồng, thứ kia không phải cô coi như bảo bối sao?

Đôi mắt lạnh lẽo quét cơm trưa trên bàn đầy đủ sắc hương ‘Vị’, sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn càng thêm âm trầm: “Dọn hết những thứ này đi, lập tức gọi

người tới cho tôi.”

Hai người giúp việc đã hầu hạ dieendafnleequysddoon trong thời gian lâu rồi, rất rõ ràng tính khí của Huyền Vũ Thác Hàn, hai người lập tức dùng tốc độ cực nhanh lui xuống, bước nhanh cuống quýt đi tìm người, trong lòng đồng thời vẫn không quên cầu nguyện cho người phụ nữ rút tiền boia lập quan hệ ở sau vườn.

Uống một ly nước lớn, cảm giác trong miệng vẫn có vị kỳ quái này, Long Húc Hàng không khỏi vạch đen kỳ quái nhìn chăm chăm vào Huyền Vũ Thác Hàn hỏi: “Lão đại, đừng nói với tôi, đây chính là tay nghề của người phụ nữ toàn năng đó?” Đồ mờ mờ, nếu là thật, lão phật gia này thật sự quá lợi hại.

Ngoài phần của Long Húc Hàng, hai người khác cũng không có chỗ nào tốt, đều là vị giác bỗng tắc nghẹn, hương vị kiểu này trong miệng, uống đến mấy chén nước, mới pha loãng một chút như vậy.

Ngọt bùi cay đắng, hương vị gì cũng có, đây chính là ‘Ăn ngon’ trong miệng lão đại? Sao bọn họ không biết khẩu vị của lão đại trở nên ‘Khẩu vị nặng’ như vậy?

Ba người đồng thời liếc mắt nhìn về phía lão đại, thật sự quá buồn nôn.

“Chết tiết!” Thấy ánh mắt đồng tình của bạn bè tốt cùng nhau quăng tới, người đàn ông nào đó tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, lập tức sắc mặt hơi không nhìn được, mạnh mẽ đứng từ trên ghế lên.

Người phụ nữ chết tiết kia, thật sự rất can đảm, rõ ràng đã cảnh cáo cô, còn lộ liễu chống lại anh? Cô... Chờ đó cho anh.

“Mấy người rõ ràng tiêu hóa không tốt, vậy thì đừng ăn nữa, đi đâu một vòng.” Nói xong, giống như không nhìn thấy ánh mắt phản đối của mấy người kia, đã vượt lên đầu đi về phía hồ bơi.

Bọn họ tiêu hóa không tốt từ lúc nào? Bọn họ vì bữa cơm này, cho tới trưa một giọt nước cũng không uống, tại sao có thể như vậy...

Bên này người đàn ông đầu đen mặt đen, bên kia người phụ nữ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tốt đẹp đến di ien n#đang# yuklle e#q quiq on không đáng yêu, nhưng hưng phấn đến tươi cười rạng rỡ, vội vàng cầm bút ghi chú lên tập.

“Mấy trai đẹp, còn có ai muốn không? Hai mươi đồng một ly, số lượng có hạn đó, cơ hội khó có được, mới vừa rồi mấy anh đã ăn thử rồi, mùi vị tốt nhất.”

Sân sau biệt thự, thật ra chính là một dãy nhà lớn tách rời ra, chính là nơi ở của bảo vệ và người giúp việc, giống như một căn ký túc xá, chỉ có điều, hào hoa hơn một chút mà thôi.

Mà Xá Cơ Hoa mới đến đây vài ngày, phát hiện cái gọi là ‘bóng người’ này vốn đều ở đây, phát triển công phu vô lại mặt dày mày dạn vô địch, thừa dịp giữa trưa đa số bảo vệ quay về, người phụ nữ thường mạo hiểm tới quan tâm thức ăn, mục đích lại đây bầu vịu quan hệ đùa cợt.

Vài ngày ngắn ngủi, đúng là bị cô đã lấn lộn ra, do đó, trong các phòng ở sau vườn, buổi trưa hôm nay, cả đám vô cùng náo nhiệt lạ thường huyền náo xôn xao.

“Anh, anh, đừng lo lắng, cho dù không có bạn gái, cũng mua được hai bình về tặng cha mẹ.” Người phụ nữ trong vôi vàng vẫn không quên tận tình khuyên bảo hai bảo vệ luôn không dám xuống tay, biểu hiện trên mặt, giống như bọn họ không lấy một bình, chính là con cháu bất hiếu đạo nghịch bất đạo, làm người giống như thật đáng xấu hổ.

Trong sảnh chính, Xá Cơ Hoa đứng trên ghế ở giữa, vây xung quanh hai ba mươi người, toàn bộ đều mặc đồng phục bảo vệ, cả đám đều không nề hà móc túi tiền mua cái gọi là mứt hoa hồng ‘Thần tình’ trong nước miếng của người phụ nữ nào đó.

“Nào, hai trai đẹp mới tới, mau mau tới thử, mứt hoa hồng, mùi bị bao tuyệt nhất.” Vôi vàng xách mứt hoa hồng còn thừa lác đác lơ thơ bên cạnh lên, vẫn không quên nói khoác lần nữa.

“Nói với các anh, mứt hoa hồng này tuần hoàn máu, lưu thông máu, lưu thông khí huyết, điều kinh, giải độc dưỡng nhan, mềm gan ngon miệng, giải phóng ứ đọng, giàu dinh dưỡng, nhuận da thịt, dưỡng dung nhan, chống già yếu. Sử dụng trong thời gian dài sẽ duy trì làn da mềm mọng, thơm mát. Còn có, kéo dài tuổi già, cải thiện dạ dày, điều tiết máu, trừ độc dưỡng nhan, giảm bớt đau bụng kinh, tiêu trừ máu đọng, thay đổi mùi thơm thân thể, giải phóng ứ đọng, điều tiết nội tiết, duy trì làn da mềm mọng, khiến màu da càng tự nhiên càng thêm đàn hồi! Nào, còn muốn không, hai mươi đồng một bình, tuyệt đối có lời.”

Lui xuống liên tiếp, để nhường chỗ cho người vây xem thẹn thùng, kể cả hai người giúp việc vôi vàng chạy tới...

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Chương 54: Thiếu chút nữa thì chuột rút!

Nào là mùi thơm cơ thể? Nào là đường nhan? Điều chỉnh nội tiết? Có nói khoác, cũng phải có chừng mực một chút, cánh đàn ông này, chẳng lẽ cơ thể còn phải thơm tho như phụ nữ?

Toàn thể nhân viên bảo an xấu hổ đến nỗi trán nổi đầy vạch đen, dù rất muốn bước chân đi, nhưng vì mục tiêu có thể an tĩnh nghỉ trưa, người nào người nấy vẫn cố nhẫn nại nghe ai kia giảng giải về các ‘ chức năng ’ của sản phẩm.

Một thủ hạ mới vừa chạy tới, cũng bị những lời này của cô dọa cho sững sờ, thiếu chút nữa là dốc túi ra mua.

Cũng may, định lực của A Phong tương đối cao, nhớ tới chuyện chính sự, nhất thời kêu lên: “A Hoa, này. . . . . A Hoa. . . . . Thiếu gia tìm cô!”

Nhưng trước đám đông nhốn nháo đằng kia, vô hình chung câu nói này không hề đủ trọng lượng, huống chi cô gái nào đó đang mài mê kiểm ‘ tiền ’ đã sớm quay về phía người bên cạnh khuyến khích mua thêm vài cái.

“Đến đây, còn ai muốn mua nữa hay không? Các anh thấy rồi đấy, chúng ta đều là người quen cũ, nếu đã có mặt ở đây thì vạn lần không được bỏ qua, số lượng cũng không còn nhiều lắm, nhanh lên một chút . . .”. Xá Cơ Hoa ở giữa đám đàn ông, oang oang hét lớn, quả thật so với chợ bán thức ăn còn náo nhiệt hơn mấy lần.

“Đến đây nào, anh chàng đẹp trai bên kia, mới vừa rồi cậu mới lấy một cái thôi làm sao mà đủ được, mua thêm một cái cho mẹ cậu đi, nói cho cậu biết đây vừa là thuốc đường nhan, vừa chống lão hóa, mẹ cậu nhận được, nhất định sẽ vui vẻ không thôi . . .”

Cậu nhân viên bảo an bị điểm tên, lại thấy cô hăng say tung nước bọt như thế, dưới ánh nhìn sấm soi của đám anh em chung quanh liền cắn răng một cái, đáp: “Được, mua thêm một cái. . .”.

“Ha ha, rất tốt, tôi nhớ kỹ rồi, còn có ai muốn mua thêm nữa không? Số lượng cũng không còn nhiều đâu, nói với các anh. . . . .”

Mất thấy người nào đó vẫn không có ý định dừng lại, anh chàng được lệnh đi gọi người đang đứng bên ngoài vòng đã gấp đến độ xoay vòng, nhất thời cũng cắn răng một cái.

“Xá Cúc Hoa. . . . .” Cả căn phòng đang chìm trong ồn ào náo động lập tức bị tiếng hét này lấn át tại chỗ.

‘ Rầm . . . . . Á . . . . . ’ một nữ nào đó nhất thời bước hụt, ngay sau đó oanh liệt ngã xuống.

Cả phòng mới vừa rồi còn ồn ào náo động, trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, hơn ba mươi bảo an, khóe miệng run rẩy nhìn cô gái đang ngã từ trên ghế xuống, trên mặt muốn cười nhưng lại cố nhẫn nhịn lại càng thêm quái dị.

Mấy ngày qua, mọi người ít nhiều gì cũng biết, mỗi nữ nào đó vô cùng không thích người khác gọi tên đầy đủ của mình ra.

Không khí, nhất thời bùng lên ngọn lửa, đồng thời gió lạnh cũng thổi tới vù vù!

“Chết thật, mới vừa. . . . .”

Sắc mặt Xá Cơ Hoa vô cùng khó coi, mãnh liệt từ trên đất vọt lên, hai ba bước đi đến trước mặt cậu thiếu niên mới vừa rống to kia, bàn tay không hề nhân nhượng vỗ lên đầu bùm bụp.

“Tiểu Cương chết bầm này, đã nói với cậu người bao nhiêu lần, không được tung hô cả họ tên đầy đủ của tôi ra rồi cơ mà, lỗi tai này chỉ để trang trí thôi phải không?”. Nói xong, lại bắt đầu tung chiêu.

“Chị. . . . . Hoa, chị Hoa, đừng đánh nữa, em sai rồi, em biết sai rồi!”. Cậu thiếu niên mới vừa rồi còn hiên ngang lắm liệt, lập tức đẩy tay cô ra, mặt mày đau khổ vội nói.

Rõ ràng là cậu cao lớn hơn, nhìn mặt cũng thành thực hơn nhiều, nhưng thật không ngờ người này còn lớn hơn cậu hai tuổi, kinh khủng hơn nữa là quả đầu của cô còn cứng rắn hơn, mấy ngày qua, mấy cục u trên đầu đều do A Hoa ban tặng.

“Sai làm rồi? Đồ nhóc chết toi, lần trước chẳng phải cũng đã nhận sai, thật sự xem A Hoa chị đây dễ bắt nạt lắm phải không? Cậu ngứa da rồi hả!”

Mất thấy đại chương lại muốn tung ra, mấy chục đôi mắt chung quanh nhất tề đồng tình đối với thiếu niên kia quay đầu sang, cô gái này, vừa tới ngày thứ hai, đã dùng quả đầu quét bọn họ không ít anh em bọn họ, trong lòng âm thầm cầu nguyện thay cho thiếu niên kia, dù có muốn phản kháng nhưng cũng không có năng lực. (Dĩ nhiên, bọn họ tất nhiên sẽ không thừa nhận là vì bọn họ khinh thường người ta mới khơi lên sự việc kia!).

“A! Không phải, không phải, đừng mà chị Hoa, đánh nữa sẽ ngốc mất!”. Mặc dù không ra tay nặng lắm, nhưng Tiểu Cương vẫn ôm đầu cầu xin tha thứ.

“Được, không đánh cũng được, nhưng cậu phải ký tên lên đây, đồng ý lấy hết chỗ mứt hoa hồng còn lại, lấy công chuộc tội mới được!”. Xá Cơ Hoa vừa khí thế bùng bùng, ngay lập tức lại cười hi hi vội đưa quyền sở tới.

Hơn hai mươi, ba mươi người bảo an nhất thời hóa đá, mặt còn đen cả đít nòi!

“Chị, chị Hoa. . . . .” Thiếu niên Tiểu Cương, cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của nữ hiệp, rung rung ký tên xuống! Đây không phải là đào hồ cho người ta nhảy sao. . . . . hu hu. . . . .

“Tốt lắm, thấy cậu biết sai mà sửa như thế tôi cũng nên tha thứ. Nói đi, gọi tôi có chuyện gì?” . Cần thận cất sổ đi, cô cười híp mắt, tâm tình vui sướng vỗ vai cậu thiếu niên đang khóc không ra nước mắt hỏi.

A Phong ở một bên, âm thầm lui về phía sau một bước, nhưng vốn là người đã có vợ, tiền trong túi đã được cống nộp cho bà xã, nên bất đắc dĩ, liếc nhìn Tiểu Cương, tự mình lên tiếng: “Thiếu gia tìm cô, rất gấp!”.

“Thiếu gia? Anh ta tìm tôi làm gì?” . Người nào đó hoàn toàn quên mất chuyện tốt mà mình đã làm.

“Không biết, có điều sắc mặt của thiếu gia rất khó coi!” . Lần này là Tiểu Cương trả lời.

Khó coi? Anh ta có ngày nào mà trưng sắc mặt đẹp cho người khác chứ? Xá Cơ Hoa cũng không để ý nhiều lắm, đáp: “A, được rồi, mấy người cứ từ từ nói chuyện đi, rảnh rồi tôi sẽ trở lại!”. Cô cười hí hí quay về phía đám người vẫn còn đang hóa đá nói, sau đó phất phất tay tạm biệt.

. . . . .

Một bóng dáng nhỏ nhắn, không biết khi nào, đã đứng ở bên cạnh hồ bơi, chớp chớp đôi mắt to, nhìn chăm chăm vào bốn người đang bơi trong hồ, sắc thái không đồng nhất. . . . .

Cho đến khi tám lưng trần của người nào đó lộ ra, liền hấp ta hấp tấp vội vàng tiến lên hỏi: “Thiếu gia, anh tìm tôi?”

Hù dọa. . . . .

Huyền Vũ Thác Hàn mới từ trong nước ló đầu ra, đỉnh đầu bắt chợt vang lên giọng nói, tay đỡ bên bờ run lên, thiếu chút nữa chuột rút.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55: Thoáng qua cảm giác khác thường!

“Chỉ kém có một chút thôi, không được, Lão đại, chúng ta lại thi thêm một vòng nữa!”

Long Húc Hàng theo sát phía sau, không chịu thua, muốn so tài thêm một vòng nữa, không ngờ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một gương mặt cực kỳ đáng yêu: “Ồ! Cô không phải là. . .”, ngẫm nghĩ một lát, lập tức nở nụ cười thân thiện: “Nữ giúp việc toàn năng do Lão phật gia phái tới? Hi! Xin chào!”.

Tổng giám đốc Tập đoàn Huyền Vũ? Người đàn ông độc thân đẳng cấp kim cương, hình như trên tivi đã tuyên truyền như vậy? Người nổi tiếng lại có tiền! (Trong bốn người, anh ta thân là Tổng giám đốc, dĩ nhiên thường xuất hiện trước công chúng!).

Xá Cơ Hoa thoáng giật mình, đôi mắt to nhất thời sáng ngời, cười toét miệng, cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé vội giơ lên, đáp: “Hi! Xin chào soái ca, tôi tên là A Hoa, không biết phải xưng hô với anh thế nào?”

Hai người khác cũng trôi khỏi mặt nước, nghe vậy, cùng nhau nhú mày nhìn sang, tất nhiên, một tầm mắt khác cũng đã sớm bắn tới.

Cô gái chết tiệt kia, đang làm trò khi gì không biết?

Kiểu bắt chuyện như thế có vẻ hơi dung tục một chút, loáng thoáng đâu đó có một ánh mắt nóng rực khác thường đang bắn tới, Long Húc Hàng liền nổi hứng trêu đùa, vội đưa tay ra bắt tay Xá Cơ Hoa: “Long Húc Hàng, bọn họ thường gọi tôi là Hàng, nên cô cứ kêu Hàng là được, không biết tiểu thư xinh đẹp, có thể kéo tôi lên hay không? Chân tôi dường như đang bị rút gân rồi!”.

Không biết mới vừa rồi ai còn la hét muốn bơi thêm một vòng nữa ấy nhỉ?

“Không phải cậu còn muốn thi thêm một vòng nữa sao?” . Huyền Vũ Thác Hàn âm trầm cất lời, con ngươi thâm thúy khẽ quét sang hai bàn tay đang nắm chặt kia, từ đáy lòng thoáng qua một cảm giác khác thường.

Long Húc Hàng cười cười trả lời: “Chân tôi dường như bị chuột rút rồi!”.

Trên bờ, Xá Cơ Hoa nghe thấy thế liền vội vàng đưa một cái tay khác ra, nói: “Nào, đưa tay kia cho tôi, tôi kéo anh lên!”. Đây chính là một kim chủ nổi tiếng, tiền thưởng chắc chắn cũng không ít.

Nhưng bàn tay trắng nõn mới vừa đưa ra, còn chưa kịp kéo vị ‘ kim chủ ’ kia lên, thì đã bị Huyền Vũ Thác Hàn đang âm trầm đứng một bên đẩy ra,

thuận thể bám vào tay Xá Cơ Hoa leo lên bờ.

“Nếu Hàng còn nhiều thể lực đến thể thì cậu mau bơi ba vòng nữa đi, tháng sau chợ đen đi vào hoạt động mà vẫn chưa tìm được người quản lý, tôi cần phải suy xét một chút!“. Sau khi lên bờ, anh trầm thấp bỏ lại một câu, khiến cho người nào đó vừa mới gác một chân lên thành bể vội vã tụt ngay xuống.

Quan báo tư thù? Đây chính là một ví dụ điển hình . . . . .

“Lão đại. . . . .”

Ba vòng? Vừa bơi mấy vòng cũng tiêu hao không ít thể lực, huống chi, anh ta còn chưa ăn cơm trưa, thêm ba vòng nữa, không mệt chết mới lạ?

La Vũ Hiên cùng với Hạ Tuyên Vũ đồng thời liếc sang bên cạnh đây về đồng tình, bọn họ cũng không dư thừa thể lực để bơi thêm ba vòng nữa, hai người vô cùng ấn ý nhún vai một cái rồi lập tức lên bờ.

Hiện tại, trong lòng ba người họ đang hết sức kinh ngạc với hành động vừa rồi của Huyền Vũ Thác Hàn.

“Này, anh làm gì thế? Chẳng có chút lịch sự tối thiểu nào cả, người bước vào cửa chính là khách, làm sao anh lại đối xử với khách như vậy!“. Đặc biệt còn là một vị kim chủ cực kỳ có tiền, Xá Cơ Hoa bị lôi tới trước hàng ghế trên bờ, vội vàng rút tay về muốn đi ‘quyển rũ’ kim chủ của mình, nhưng người nào đó đã sớm bơi đến một bên khác.

Tiền thưởng của cô. . . . . Xá Cơ Hoa oán giận, quay đầu nhìn chằm chằm vào người bên cạnh cắn răng nói: “Thiếu gia tìm tôi làm gì? Có chuyện mau nói, có rắc mau thả, tôi rất bận, không rảnh chơi với anh những trò ngây thơ kia!“.

Trò chơi? La Vũ Hiên và Hạ Tuyên Vũ lập tức đưa mắt nhìn nhau, Lão đại nhà bọn họ lại có thể biết chơi trò chơi? Trò chơi gì? Tầm mắt lại quét sang thân hình nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu của cô nàng kia, tư tưởng bắt đầu XX lên. . . . .

Huyền Vũ Thác Hàn kéo khăn tắm đang đặt trên mặt ghế, xoay người vút lên hai tấm lưng vạm vỡ của hai bóng đèn sáng choang: “Vây được, thay quần áo trước đã, lát nữa tới ăn cơm!“.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56: Các cậu có ý gì?

Editor: trang bubble ^^

Lúc này mới xa mấy bước chứ? Cần phải yêu cầu vây khăn tắm lại sao? Trước kia bọn họ cũng chưa từng có tiền lệ này, hai người La Vũ Hiên, Hạ Tuyên Vũ liếc nhìn khăn tắm trong tay, ánh mắt nghi ngờ sau đó nhanh nhẹn chuyển mắt, cuối cùng ở dưới vẻ mặt càng ngày càng đen của người đàn ông nào đấy, vội vây lại nửa người dưới.

Có điều lúc đi, hai người nhìn nhau một cái, ánh sáng ấn ý lóe lên giống như không thấy mặt đen bên cạnh, bước chân vững vàng chậm chạp đi tới bên cạnh Xá Cơ Hoa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tuần dật.

“Chào cô! La Vũ Hiên, cô có thể gọi tôi là Hiên.” Vươn tay.

“Hạ Tuyên Vũ, bọn họ cũng gọi tôi là Vũ.” Cũng tương tự vươn tay.

Tuy rằng vây quanh tấm khăn tắm, chẳng qua vẫn xem như là trần truồng, Xá Cơ Hoa không phải luôn ‘ham sắc đẹp’ lắm, cũng bị bọn họ làm cho tỉnh thần sững sốt một chút.

Dừng mấy giây mới phục hồi tinh thần lại, hai cái tay đồng thời phủ lên, lắc lư mấy cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ nói về phía bọn họ: “Chào các anh! Trai đẹp, gọi tôi A Hoa là được.”

Bị người đàn ông đẹp mắt như vậy đến gần, không biết sao, trong lòng cô gái nào đó nhất thời dâng lên một tư tưởng hư vinh . . . . .

“Vây chúng tôi đi thay quần áo trước, sau đó tán gẫu tiếp.”

“Được được, mau đi đi, tôi chờ các anh.” Mạnh mẽ phát tay hướng về phía bóng dáng bọn họ, có vẻ vô cùng kích động nhĩ. . . . .

Cho đến khi hai trai đẹp biến mất ở phía sau cửa, Xá Cơ Hoa mới khiêu khích trừng mắt người đàn ông mặt đen không có phẩm chất bên cạnh kia.

“Hừ.” Xem ở trên mặt mũi hai vị trai đẹp này, Xá Cơ Hoa rất rộng rãi tha thứ anh, cũng coi là hơi bồi thường chút tổn thất tinh thần mới vừa rồi.

Huyền Vũ Thác Hàn chưa từng có xúc động muốn lật bàn như vậy, sao anh không rõ trong lòng ba người bọn họ tính chủ ý, có điều thấy người phụ nữ đáng chết này lại còn dám ‘quyến rũ phóng đảng’ như vậy với người đàn ông khác ngay ở trước mặt của anh, trong lòng chính là một cây đuốc đốt mãnh liệt.

‘Àm . . . . .’

Đá một phát bàn nhỏ để thức uống chường mắt văng ra ngoài, Huyền Vũ Thác Hàn liền ngồi ở ghế trên bãi cát, ánh mắt tối tăm nhìn cô, lời nói ép từ kẽ răng ra ngoài: “Bữa cơm trưa hôm nay, cô phải giải thích cho tôi như thế nào?”

Bữa cơm trưa? Xá Cơ Hoa liếc nhìn anh, vẻ mặt không hề thay đổi, ánh mắt rất bình thản: “Là thiếu gia nói có khách đến, tôi bèn hơi bỏ thêm chút mùi vị nữa, ăn không hợp? Vậy chờ một lát tôi lại lần nữa chuẩn bị một vài thức ăn nhẹ một chút cho bọn họ.”

“Cho bọn họ?”

‘Bóp. . . . .’

Đập một phát vào mặt ghế trên bãi cát trên trán Huyền Vũ Thác Hàn nổi lên gân xanh, chợt đứng lên, kéo cô qua trực tiếp rống vào mặt cô: “Cô đáng chết là đang lĩnh tiền lương của người nào? Tôi đã cảnh cáo cô, đừng đùa bốn chút ít khôn vặt kia của cô cho tôi, có nghe hay không, người phụ nữ chết tiệt cô. . . . .”

Chẳng lẽ đáng về anh rất khó coi? Lại lộ ra nét mặt kia, mới vừa rồi lại nhìn chăm chăm người đàn ông khác thiếu chút nữa chảy nước miếng, thật TM mất mủ. . . . .

“Anh nha, đã nói với anh đừng phun nước miếng lên trên mặt ta.” Lau một cái trên mặt, Xá Cơ Hoa cũng tức hờ hết rống lên trở lại.

Mã Đức, anh mới biết Hà Đông Sư Tử Hồng à? Cô cũng biết.

“Được! Rất tốt, lại như vậy, tiền lương tháng này coi như là tiền bữa cơm kia.” Có từng thấy một người giúp việc rống tới rống đi chủ chưa? Thật TM phản rồi, nhưng trong lòng anh ngoại trừ tức giận lại không có một chút ý tưởng muốn cô cút đi, chết tiệt. . . . .

Hít thở sâu một hơi, Huyền Vũ Thác Hàn buông tay cô ra, một lần nữa nằm xuống, đang hít sâu mấy hơi, giận dữ trên gương mặt tuần mỹ rất nhanh đã bình tĩnh lại.

“Cái gì? Một bữa cơm lại khấu trừ tiền lương một tháng của tôi? Anh ăn cướp à?” Cô gái nào đó hét ầm lên.

“Vậy thì có làm sao? Đã cảnh cáo cô.”

“Anh. . . . .”

“Không có việc gì cô có thể đi xuống.”

Người đàn ông bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần nhưng cô đang nghiêng rằng ở trong con giận dữ, hoàn toàn khôi phục bộ dáng lạnh nhạt sâu không lường được trước kia.

Nhìn bộ dáng kia của anh, quả thật chính là thiếu người đá, Xá Cơ Hoa cắn răng nghiêng lợi vung lên quả đấm vào trong không khí, người đàn ông chết tiệt, chờ đó cho cô.

“Lão đại, sao A Hoa nổi giận đừng đừng đi rồi? Không phải nói chờ chúng ta sao?” La Vũ Hiền, Hạ Tuyên Vũ mặc quần áo từ tề đi tới.

Huyền Vũ Thác Hàn mở ra đôi mắt thâm thúy, luồng khí nghiêm nghị trong không khí: “Các cậu rất rảnh rỗi có phải hay không?”

Rảnh rỗi cũng rảnh rỗi nhưng mà anh đó, khó trách buổi trưa buổi chiều mỗi ngày đều đứng giờ tan sở như vậy, thì ra là. . . . .

Hạ Tuyên Vũ ngồi vào ghế bên cạnh trên bãi cát, khoe miệng lãnh khốc nhếch lên một hình cung tươi cười: “Lão đại, lần này tớ cảm thấy ánh mắt lão phật gia cũng không tệ lắm, cô ấy rất đáng yêu.”

“Ừ, có cảm tưởng giống nhau, cười lên còn có hai lúm đồng tiền, không biết lão phật gia tìm đâu ra? Trước kia hình như chưa từng thấy.” Đôi tay La Vũ Hiền ôm ngực, cũng gật đầu phụ họa nói.

Lúc này, gân xanh của người đàn ông nào đó gần như đập liên hồi, mãnh liệt đứng dậy từ ghế trên bãi cát: “Các cậu có ý gì? Chẳng lẽ các cậu cho là tớ sẽ có cái gì đối với người phụ nữ chết tiệt đó?”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 57: Hoàng Bộ Tuyệt

Edit : Sóc Là Ta

“Hoàng Bộ Tuyệt, mấy ngày nay, tôi bảo cô đi theo nhĩ thiếu vào khách sạn XX để bắt gian, vậy mà cô không đem được tin tức về mà ngược lại cô lại bị người khác qua mặt. Cô nói xem cô còn mặt mũi gì để đến đây đòi tiền thưởng? Cô cũng đừng tưởng rằng cô được lão tổng dẫn vào đây thì cô có quyền kiêu căng như vậy ....”

Một tiếng vỗ mạnh phát ra từ bàn làm việc khiến ông đứng bút cũng rung chuyển chao đảo qua lại. Một người đàn ông trung niên với đầu tóc sáng bóng, thân thể mập mạp tương như phát phì, miệng luôn phát ra hơi thở phì phò đang run rẩy vì tức giận. Ông ta chỉ tay về phía cô gái đang ngồi trên ghế salon, hét lớn tiếng khiến nước bọt trong miệng ông bắn ra tung toé trong khoảng mười mấy phút. Ai thấy cảnh này cũng đều kinh hãi.

Hoàng Bộ Tuyệt đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, cô dường như không bị ảnh hưởng bởi những lời la hét đến chói tai từ miệng ông ta mà cô cho đó chỉ như điệu nhạc trong bài hát ru con dịu dàng. Đến đến lúc Tổng biên tập khát nước nên dừng lại uống ngụm nước thì cô mới héch khuôn mặt nhỏ nhắn của mình nhìn lên ông ta, lạnh lạnh mở miệng: “Tôi nhớ khi công bố bản thảo trong đợt xếp hạng tuần trước, bài của tôi giữ ngôi vị đầu bảng. Như vậy, theo quy định của công ty, tôi có quyền đòi hỏi được tăng thêm 0.5 % tiền thưởng , Hôm nay tôi đến đây nhận tiền thưởng, vậy xin hỏi việc này có liên quan gì đến tổng biên tập đây?”

Tạp chí về những danh nhân nổi tiếng Tạp Mạc chuyên đề cập đến những vấn đề bất quải ản sau thế giới thượng lưu. Những người trong thế giới thượng lưu chính là những người giàu có nên khó ai có thể moi tin tức từ họ. Nếu ai chấp nhận làm nghề này cũng đồng nghĩa với việc phải chịu đựng nhiều mối nguy hiểm đang rình rập. Vì vậy toà soạn đưa ra một quy tắc nhằm khích lệ nhân viên, rằng nếu ai có thể đánh bại ba người để giành vị trí đầu bảng trong một tuần lễ thì công ty sẽ có thưởng.

“Vậy bây giờ cô vì thấy mình được thương yêu mà tỏ ra kiêu ngạo sao? Cô cũng đừng quên rằng phải nộp ít nhất một bài trong một tuần lễ mà hôm nay cũng là thứ sáu rồi, cô cũng chưa nộp được bài nào. Ngày nào cô cũng sử dụng toilet, thế nhưng chỉ một đề tài mà cô cũng không viết được. Còn về tiền thưởng, cô nghĩ cô xứng đáng sao? “

Thật ra Tổng biên tập trung niên này rất coi trọng cô gái này. Trong tuần đầu tiên, cô ấy đã chiếm được vị trí đầu bảng, còn ông thì luôn đứng ở vị trí cuối bảng. Đúng là hậu sinh khả úy(*), nhưng cô lại luôn tỏ vẻ coi thường mọi thứ, nói bên tai này lại lọt sang tai kia khiến ông lúc nào cũng nổi giận.

“Hậu sinh khả úy” có nghĩa là lớp trẻ có thể vượt xa cha ông của họ, đáng được tôn trọng. Ở đây tác giả muốn khen ngợi lớp người trẻ thông minh, siêng năng, tương lai sáng sủa .

“Còn chưa tới một tuần lễ mà, ông gấp cái gì?” Mấy ngày nay, cô bận rộn suốt ngày, cũng đã hỏi thăm tin tức rồi. Nếu như không phải vì tiền, không có khả năng chi trả thì cô đã nộp bài lâu rồi chứ còn đứng đây nghe ông tụng kinh sao?

“Tôi gấp gấp sao? Đi đi, người này thật làm tôi tức chết. Mau đi tìm đề tài, đừng ở đây làm tôi chướng mắt.” Tổng Biên không nhịn được đành phát tay đuổi đi. Người này là do lão tổng dẫn vào nên ông phải suy tính cẩn thận.

“Tiền thưởng của tôi đâu?”

“Cô . . . .” Tổng biên tập liếc nhìn cô gái đang ngồi trên ghế sofa kia, hàm răng khể cắn lại, tay vừa kéo hộc bàn ra, lấy tiền thưởng đã chuẩn bị từ sáng sớm. Ông ném trên bàn “bịch” một tiếng và nói: “Cầm đi , đừng ở đây khiến tôi chướng mắt.”

Hoàng Bộ Tuyệt thấy vậy mới từ từ đứng lên rời khỏi ghế salon, cô mở bao thư liếc nhìn vào trong nhìn thấy có vài tờ màu đỏ. Lúc đó khuôn mặt cô mới giãn ra, hài lòng nở nụ cười và nghiêng đầu chuẩn bị rời khỏi nơi đó.

Xã hội bây giờ ai có tiền thì có thể xui khiến ma quỷ. Cô có tiền thì sợ gì không tìm được đề tài để viết? Điều này cũng xem như cô đang cướp đoạt từ tay người khác.

“Cậu thấy chưa, cô ấy vừa bước vào phòng Tổng biên tập kia, tớ nghĩ bằng xếp hạng lần này nhất định có gian trá.”

“Đúng vậy, lỗ mũi cô ta cũng vênh đến đỉnh đầu rồi. Cô ấy đến đây làm việc đã lâu rồi mà cũng chưa bao giờ chào hỏi ai.”

“Tớ cũng nghe nói cô ấy là do lão tổng đưa vào. Vậy nhất định là hai người có gì mờ ám, nếu không như vậy thì sao lần này cô ấy lại được đứng đầu bảng? “

“Cô ấy có gì tốt chứ. Ngày ấy, chính mắt tớ thấy cô ấy bước từ trên xe lão tổng xuống”

“Kỳ thực chuyện này cũng xem như một tin tức nóng, không biết. . . . .”

“Không phải cậu sợ chứ?”

“Suýt, đừng nói gì nữa... Cô ấy ra kia.”

Một đám người đang nói chuyện huyên thuyên, vừa nhìn thấy Hoàng Bộ Tuyệt bước ra thì giải tán ngay lập tức.

Ánh mắt Hoàng Bộ Tuyết thoáng lướt qua họ, tuy trên mặt thể hiện nét lạnh lùng vốn có nhưng cô cũng không nói gì, dường như đã thành thói quen. Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, Đối với những cuộc trò chuyện như thế này, cô chẳng quan tâm, cô trở về chỗ ngồi cảm túi xách lên và bước ra khỏi toà soạn.

Ai cũng thế, nếu như quá để ý đến suy nghĩ của người khác đối với mình thế nào thì sẽ không bao giờ đứng lên được. . . . .

Hoàng Bộ Tuyết vừa ra khỏi tòa soạn, thì lập tức mua vé máy bay đến thành phố H vào sáng hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 58: Ăn cơm tại nhà của mình, cô lại nói tôi phải đưa tiền ư?

Editor: Heisall

Mà đồng thời, ở biệt thự bên kia, trên bàn ăn, hai người giúp việc ra ra vào vào vội vàng bê món ăn lên, trên cái bàn ăn dài xa hoa, đồ ăn được bày biện từng món rất hấp dẫn, bốn người đàn ông tuấn mỹ, từng người một ngồi ngay ngắn nhìn lên bàn rồi không ngừng gấp thức ăn.

“Rất thơm, xem ra, lần này mùi vị chắc sẽ không rất ‘quái dị’?” Thề lực của Long Húc Hàng đã tan hết trong lúc bơi lội, nên sớm đã đói bụng đến nỗi da bụng dán da lưng rồi, nhìn qua những đĩa thức ăn làm cho người ta chảy nước miếng này, tay liền rục rịch chọn rộ, nhưng cũng chỉ là rục rịch chứ không hề hành động.

La Vũ Hiên liếc nhìn hai mươi mấy món ăn trên cái bàn dài kia, cũng không khỏi nuốt ngụm nước miếng: “Ừ, không ngờ, Tiểu Khả đáng yêu lại có thể có loại tuyệt kỹ này.”

Nhìn xem, hai mươi mấy món ăn, không có món nào giống nhau, hơn nữa, nhìn hình thức bên ngoài, hình như bên trong cũng không tệ.

Mặc dù Hạ Tuyên Vũ lạnh lùng hà khắc, nhưng cũng có chút giật mình nhìn lên món Gà nấu dưa: “Thật không ngờ, xem ra, mùi vị cũng không tệ.”

Không tệ ư? Là vô cùng không tệ thì có, nhiều ngày như vậy rồi, anh còn tưởng rằng cô sẽ lặp đi lặp lại mấy món, không ngờ cô lại có thể làm ra nhiều món đa dạng phong phú như vậy, ngồi ở ghế chủ vị, nhìn từng món ăn một được đưa lên, gương mặt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn trầm xuống.

Lúc này, trong phòng ăn rộng rãi, một bóng dáng nhỏ nhắn đang bê món ăn cuối cùng đi vào.

“Hay quá, món cuối cùng cũng đã xong, mọi người có thể ăn rồi, không cần khách sáo.” Đẩy món ăn về phía ba người đang xem kịch vui, Xá Cơ Hoa liền đưa đĩa cho bọn họ, khụ khụ. . . . . Duy chỉ có người ngồi ở vị trí chủ vị là không có.

“Lão đại, tôi thật sự không chịu nổi, tôi ăn trước đây.” Không chịu nổi mùi hương uy hiếp, ánh mắt Long Húc Hàng khao khát, cũng không chú ý nhiều, trực tiếp ăn mở màn.

Mà hai người kia, hình như cũng vì tiêu hao không ít thể lực, nên cũng nhận lấy đôi đĩa, rồi trực tiếp bắt đầu ăn theo, không chú ý đến sắc mặt quái dị của người đàn ông đang ngồi trên ghế chủ vị kia.

Nhìn đi nhìn đi, sẽ để cho anh nhìn được mà ăn không được, hừ, một tháng tiền lương, anh ta cũng thật là đen tối.

Tâm tình Xá Cơ Hoa vui vẻ, đứng ở một bên, không chỉ như thế, dưới con mắt càng ngày càng lạnh của người kia, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn cho bọn họ.

‘ ừng ục. . . . . ’

Tiếng bụng đánh trống đột nhiên vang lên, Xá Cơ Hoa nghe tiếng thì nhìn qua.

Mặt Huyền Vũ Thác Hàn đen thui, sắc mặt liền đỏ thẫm lên: “A Phong, lấy cho tôi đôi đĩa.”

A Phong đứng ở bên cạnh, vội vàng lấy một đôi đĩa từ trong tủ khử trùng đưa tới, nhưng lại bị một đôi tay cản lại.

“Đói bụng hả? Được, muốn ăn sao? Vậy đưa tiền đây.” Tay liền xòe ra, trưng ra bộ mặt muốn ăn thì đưa tiền, không ăn thì dẹp.

“Đưa tiền?” Vỗ lên bàn ăn một cái: “Ăn cơm tại nhà mình, cô lại nói tôi phải đưa tiền ư?”

Chuyện cười, thật là chuyện cười lớn mà, phải trả tiền thì cũng là ba người ăn chực kia trả chứ, mới vừa lớn tiếng như vậy, thế mà bọn họ chỉ liếc mắt

nhìn một cái rồi lại vui đầu xuống ăn, hưởng chi, anh còn là chủ nhà, cô gái đáng chết kia lại còn muốn đòi tiền trên đầu anh, thật là muốn làm phản mà.

“Tôi không tính sẽ ở lại nơi này làm lâu dài, tiền lương cũng đã bị anh trừ sạch rồi, tôi đương nhiên cũng muốn kiếm lợi từ món ăn mình tự làm, mỗi món ăn ở đây, trừ tiền nguyên vật liệu anh cung cấp ra, mỗi món ăn sẽ thu của anh 50 tệ, muốn ăn liền ăn, không ăn thì thôi.”

Huyền Vũ Thác Hàn nghe vậy, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, không có ý định làm lâu dài?

“Như thế nào? Có muốn ăn hay không?” Quơ quơ đôi đũa trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến ranh mãnh đến đáng giận.

Sắc mặt của người đàn ông khẽ rét lạnh, nhưng cũng không nói gì, gơ tay ra giật lấy đôi đũa rồi gấp về phía những món ăn ở trên bàn.

“Đợi chút, đợi chút. . . . .”

“Cô lại muốn làm gì?”

“Giao tiền trước, chỗ này của tôi không cho ký sỏ (ý nói là không cho nợ).”

‘ Bộp! ’ Đôi đũa bị đập mạnh xuống, cắn răng chỉ ngón tay về phía ba người kia: “Vậy tiền của bọn họ đâu?”

“Bảng giá thu tiền cũng giống như vậy, nhưng độ tin cậy của anh không cao, cho nên tôi không thể cho anh ghi nợ được.”

Hài lòng nhìn thấy ba người kia cúi đầu căng thẳng, sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn mới tốt hơn một chút, tay sờ vào trong túi, trực tiếp ném ví tiền cho cô. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 59: Ba người cùng giật mình

“Đến rồi, đến rồi! Đây là mứt Hoa Hồng đó, loại mứt này làm từ cánh Hoa Hồng do chính tay tôi tự ủ lên men làm thành mứt đấy, mọi người hãy ăn thử xem sao nhé, xem hương vị như thế nào?” Vào lúc bữa ăn đã được quá nửa thời gian, Xá Cơ Hoa không biết mang từ đâu ra ba cái đĩa nhỏ nhỏ đựng mứt Hoa Hồng màu sắc nhìn rất mê người.

“Mứt Hoa Hồng?”

“Đúng vậy đó, đây là sản phẩm mới, không thu tiền của ba người.”

Nghe vậy, Huyền Vũ Thác Hàn liền nhìn lại, thấy kia nhóm ba người của Hiên đều có phần, nhưng duy nhất chỉ có một mình anh là không có phần, trên khuôn mặt tuấn tú lập tức liền đen thêm vài phần. “Ồ, ồ, mùi vị món ăn này thật ngon quá đi mất! A Hoa, cô thật lợi hại, không nghĩ tới Hoa Hồng cũng có thể làm thành món ăn ngon như vậy đấy! Nhưng chỉ có điều là hơi ít một chút, có còn nữa hay không vậy?” Hai miếng đã ăn hết sạch, Long Húc Hằng cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, khoé mắt mắt liếc qua người đàn ông đang ngồi ở vị trí chủ tọa, cười mím mím, đẩy cái đĩa nhỏ tới.

Hạ Tuyền Vũ cũng cười nhẹ, nói: “Quả thật rất ngon, ăn vào cảm thấy vừa ngon lại vừa mát, mang đậm mùi hương của hoa, hương vị ngọt ngào thật khoái khẩu. Mà mùi vị lẫn màu sắc cũng thật đặc biệt, sau khi ăn xong vẫn cảm thấy trong miệng còn lưu lại mãi mùi vị của món ăn. Đây là lần đầu tiên tôi được ăn một món ăn có hương vị như vậy đấy.”

Nhìn từng người một, ai nấy đều cười tùm tùm đối với cô, trong nội tâm của một mỗ nam nào đó cũng cảm thấy rất khó chịu, lập tức kháng nghị, vỗ mạnh một cái vào trên bàn cơm: “Của tôi đâu?”

Lúc này Xá Cơ Hoa mới thêm nhìn sang, cười tùm tùm chìa bàn tay về phía anh nói một câu: “Đưa tiền đây, một đĩa giá hai trăm đồng.”

“Đừng có trừng mắt lên, vừa mới nhìn qua cái túi tiền kia một chút, còn chưa đủ để trả tiền com đâu.”

Một chút như vậy mà đến hai trăm đồng? Thật là quá mức độc ác! A Phong, Tiểu Cuồng đứng ở một bên hầu hạ, vừa nghe vậy, trong nội tâm của hai người mờ mờ nhò nhò ra thành giọt, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà kêu lên thành tiếng đầy kinh ngạc.

“Không đủ trả tiền com ư?” Cho dù tiền mặt của anh mang trong người không có bao nhiêu, nhưng chung quy cũng có đến hơn hai nghìn đồng, vậy mà cô lại nói còn chưa đủ để trả tiền com?

“Bằng không anh cho rằng thế nào?” Thật sự tưởng khẩu trừ tiền lương của cô dễ dàng như vậy hay sao, hừ, đồ hẹp hòi.

Gân xanh nơi trán mờ mờ nhảy lên trước ánh mắt nhìn đầy kiêu ngạo của mỗ nữ. Biết rõ người phụ nữ này cố tình muốn đối nghịch với anh, nhưng ngon lửa giận kia anh vẫn phải cố nhẫn nhịn lại, không thể phát tiết ra ngoài được, nhưng cũng không biết phải làm như thế nào, nhìn sang người đang ngồi đối

mặt với anh, miệng liền buông ra một câu.

“Cậu... Hiền, trả tiền đi.”

“Lão đại...”

Ba người kia giật mình, cùng đồng thời hô lên một tiếng kinh ngạc... Ngày mai, chắc chắn mặt trời sẽ phải mọc từ phía tây mất rồi.

Khuôn mặt rét lạnh đầy lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn quay sang nhìn Xá Cơ Hoa, một câu nói nhưng thoát ra khỏi kẽ răng: “Hiện tại có thể mang thức ăn lên cho tôi được chưa?”

.....

Tối nay, bầu trời đêm giống như được bao phủ bằng tấm màn màu xanh đen, tô điểm thêm cho các ngôi sao đang lấp lánh đầy trời, làm cho người ta không khỏi say mê sâu sắc.

Chỉ là, dưới bầu trời sao kia, tiếng ồn ào của cuộc truy đuổi đã phá hủy hoàn toàn cảnh sắc hoàn mỹ này.

Trong màn đêm, ở kho hàng phở hoang nằm ở vùng ngoại thành bên cạnh bờ biển phía tây, có chừng độ ba trăm người, nguyên một đám người trong tay cầm súng ống, từ bốn phương tám hướng bao vây lại.

Mà một người đàn ông trung niên đang ở bên trong vòng vây kia, đang được nguyên một đám thủ hạ bao vây ở bên trong lúc này cũng cách nào giữa được sự trấn tĩnh.

“Tụi bay...tụi bay định làm phản hả, chẳng lẽ không biết tao là ai sao?”

Dưới bóng đêm, có chừng độ ba trăm người, ngoại trừ tiếng hít thở, ngoài ra không có thêm bất cứ tiếng động gì khác nữa, nếu như không phải có một số những nòng súng lạnh như băng, cùng với người đàn ông trung niên lúc này mồ hôi lạnh cũng đã nhỏ giọt kia, có lẽ cả bầu trời đêm sẽ thật hoàn mỹ.

Mà người đàn ông trung niên đang kinh hồn táng đảm ở bên trong kia, chờ giây lát mà cũng không còn thấy những người ở bên ngoài có những hành động gì khác, vốn đã ở thứ bậc cao cấp trong giới hắc đạo đã lâu, không khỏi bắt đầu ra vẻ to gan lớn mật, nói: “Nói cho tụi bay biết, tao đây dù sao cũng ở trong hàng ngũ của các bậc Đại Trưởng lão, những kẻ hạ nhân như tụi bay toàn là một lũ người mất mùa sao? Nhanh chóng tránh ra cho tao đi, bằng không từ nay về sau cũng đừng trách tao không hạ thủ lưu tình.”

Đúng lúc này, hơn mười chiếc xe limousine, đột nhiên dừng lại ở bên ngoài. Giữa lúc ấy, người đàn ông trung niên vừa mới ra oai xong, vừa vận nhìn thấy người ở trong chiếc xe Rolls-Royce, sắc mặt lập tức tái nhợt đi, không còn có một chút huyết sắc, sự kiêu ngạo vừa nổi lên một giây trước đó cũng đã bị sụp đổ hoàn toàn.

Hơn ba mươi người mặc áo đen nhanh chóng xuống xe đứng thành một vòng quanh xe Rolls-Royce kia, một người mặc toàn đồ đen mở cửa xe bước xuống, một thân hình cao lớn lạnh lùng đi ra. Trong nháy mắt, khi người đàn ông kia bước ra ngoài, phảng phất nghe trọn những lời tức giận mà người đàn ông trung niên kia vừa mới nói xong.

“Lộp cộp...Lộp cộp...” tiếng ủng da bước tới của người này vang lên, hình như đã đâm nát hệ thần kinh của người đàn ông trung niên kia, làm cho người ta cảm nhận thấy hơi thở đầy vẻ âm u của cái chết. Khi thấy đôi ủng da đen bóng loáng kia mới vừa vận đi tới gần kho hàng bỏ không kia, người đàn ông trung niên kia liền không nhận được sự sợ hãi, hai chân mềm nhũn, quỵ gối xuống trên mặt đất, trên gương mặt đã tái nhợt đi vì hoảng sợ, toàn thân run rẩy, quần áo đều bị mồ hôi lạnh nhuộm ướt.

“Hội, hội trưởng!” Trong tiếng nói run rẩy mang theo sự sợ hãi đến vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 60: Minh Hạo Thiên

Editor: Puck

Hơn hai năm trước, Minh Hạo Thiên mới từ nước ngoài trở về, dưới tình huống hoàn toàn không có thân tín, tiếp nhận hội Minh Sa, mà bởi vì anh thật sự không phải là cháu trai ruột của hội trưởng đời trước, cho nên có thể nghĩ đến tình huống tiếp nhận bang hội, nhưng chẳng ai ngờ lại có thể trong vòng một năm ngắn ngủi, anh hoàn toàn khuếch trương bang hội cao hơn một tầng, thủ đoạn tàn nhẫn kia khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình, khiến trong bang hội còn có người hai lòng, trong lúc nhất thời cũng nghe tiếng đã khiếp đảm bóp chết ý nghĩ trong đầu.

Nhưng lòng người là vậy, lòng tham không đáy, dừng lại yên tĩnh một thời gian chẳng qua chỉ khiến đầu sỏ dục vọng càng sâu thêm.

Các trưởng lão của hội Minh Sa, bởi vì theo hội trưởng đòi trước bán mạng hơn nửa đời người, cho nên ở trong hội Minh Sa, cũng có được vị trí giờ nặng giờ nhẹ, nhưng lại bị một thằng nhóc vừa mới ra đời trên đầu, nhiều nhiều ít ít cũng sẽ có chút lòng riêng, chỉ có điều, thức thời với không thức thời khác nhau ở chỗ này.

Người áo đen đi theo phía sau anh, khi anh vừa đứng lại, vội vàng đặt một cái ghế thoải mái sau lưng anh, để cho anh ngồi nhìn người đàn ông trung niên kia.

Toàn thân Minh Hạo Thiên tỏa ra khí lạnh, trong mắt đen nghiêm khắc hiện lên khát máu lạnh lẽo, nhìn mà khiến người đàn ông trên mặt đất phát run sợ hãi, cũng không vội mở miệng, giống như đang thưởng thức con gà trống đầu thua, mắt lạnh lùng tĩnh lặng nhìn ông ta, hơn ba trăm nòng súng lạnh, toàn bộ hướng về phía ông ta.

Từ nước ngoài đến trong nước, trốn chết năm ngày năm đêm, hơn sáu tay chân của ông, toàn bộ bị tiêu diệt không còn một mảnh, coi như đầu hàng cũng không ngoại lệ, trước kia đại trưởng lão từng xem thủ đoạn tàn nhẫn đối phó với kẻ phản bội của Minh Hạo Thiên, cho nên vào lúc này thấy cậu ta, đã sớm bị dọa đến hồn phi phách tán.

“Hội, hội trưởng, xin tha mạng, nể mặt tôi theo ông cụ hơn nửa đời người, xin tha cho tôi một mạng.” Người đàn ông trung niên đã không còn thần sắc phách lối lúc trước, dưới tầm mắt cậu thanh niên, sợ hãi vội xin tha.

Minh Hạo Thiên lạnh lùng nhìn ông ta, giống như không nghe thấy lời cầu xin tha thứ này, tay vừa nhấc, hơn ba mươi người đàn ông mặc áo đen sau lưng tiến lên phía trước, không nói bất cứ điều gì, chính là một loạt quyền đâm cước đá.

Tiếng kêu thảm thiết, với tiếng đánh người “Bịch bịch”, hợp thành một.

Đến khi tiếng được kêu là tiếng kêu này chậm rãi thành tiếng kêu rên đau đớn thì trên ghế phát ra tiếng vỗ tay, hơn ba mươi người mới lui ra phía sau như được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Mang vợ con ông ta đến.”

Tiếng nói lạnh như băng, như điện đánh thức đại trưởng lão đang hấp hối trên đất tỉnh lại: “Hội trưởng, chuyện không liên quan đến vợ con tôi... A...” Còn chưa nói xong, đã bị một người áo đen bên cạnh đá một cước tới.

Không lâu sau, một người phụ nữ trung niên và một cô nữ sinh cấp ba bị bắt đi vào, hai người vừa nhìn thấy người trên đất, lập tức la hét định xông qua, nhưng mà một người áo đen vung một tát đánh nằm gục trên đất.

Đại trưởng lão thấy vậy, lập tức bất chấp đau đớn rã rời trên người, vội vàng bò đến dưới chân Minh Hạo Thiên: “Hội trưởng, van cầu ngài, thả bọn họ, bọn họ vốn không biết cái gì.”

“Vậy sao?” Một tay lại giờ lên, mỗi người áo đen một phát lời hai người phụ nữ bị đánh đến ánh sao lấp lóe trên đất dậy, bàn tay không hề lưu tình vỗ lên.

“Hội trưởng... A!” Đại trưởng lão vừa định bò lên trên cầu xin tha thứ, lại bị người áo đen bên cạnh đá một cước bay ra.

“Sa Quỷ, tôi nghỉ ngơi nửa giờ, trong thời gian đó nếu ông ta nói một câu thì chém một tay của ông ta, lớn tiếng một câu thì chém một chân của ông ta.” Nói xong, Minh Hạo Thiên đứng là ngồi trên ghế dựa nhắm mắt thư giãn.

Một trong hai người áo đen đứng sau lưng anh, sau khi người áo đen bị điểm danh gật đầu đáp vâng, không biết rút từ đâu ra một cây đao nắm trong tay, thấy mà đại trưởng lão vừa rồi đau quá đến tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch.

Mà bên này, hai người áo đen cường tráng, không hề thương hương tiếc ngọc chút nào, âm thanh ‘Bốp bốp’, dưới bầu trời đêm có vẻ vô cùng kinh sợ.

Rất rõ ràng cậu ta nói được làm được, sắc mặt đại trưởng lão tái nhợt nhìn vợ và con gái, đặc biệt nhìn cô con gái yêu ông không nở mắng, trong lòng đau nhứt nhối, nhưng lại không dám thốt ra dù chỉ một câu.

Nhìn thấy vợ con đưa ánh mắt cầu cứu lại, cho dù bản khoăn trong lòng, nhưng trong lòng vẫn ích kỷ bảo vệ bản thân, chỉ cần ông còn mạng sống sót, bằng vào nền tảng đã trải tốt âm thầm nhiều năm, ông có cơ hội xoay mình, đến lúc đó nhất định sẽ báo thù cho vợ con mình.

“Cha, cha, cứu con...” Cô bé kia cuối cùng không thể chịu được đau đớn thê lương kêu cứu.

Nhưng đại trưởng lão lại giống như không hề nghe thấy, mặt ngẩng lên im lặng không nói, đến nửa giờ sau, Minh Hạo Thiên ngẩng đầu, tiếng bạt tai mới ngừng lại được, mà hai người kia, trên mặt đã sớm sưng lên mầu thịt be bét, hấp hối té ngã trên đất.

“Như thế nào? Nghĩ xong chưa? Ông muốn tự mình giao ra? Hay là vẫn muốn ăn chút món khai vị trước?” Giọng nói lạnh như băng, dưới bầu trời đêm càng lộ thêm vẻ âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chương 61: Giống như biến mất khỏi thế gian vậy!

Editor: Heisall

Đại Trưởng Lão nhìn vợ và con gái của mình, đang suy nghĩ đến những thủ đoạn phản bội của ông đối với người đó trước đây, trong lòng sớm đã không còn khí thế như ngày trước nữa rồi.

“Hội... Hội trưởng, tôi giao, tôi giao toàn bộ tài sản riêng, và tài khoản XX tại ngân hàng Thụy Sĩ, còn nữa, mấy nhà sòng bạc quây rượu ở thành phố XX, tôi...tôi cũng giao ra đây, mong anh nể mặt tình nghĩa khi xưa mà tha cho tôi một mạng.”

Toàn thân Đại Trưởng Lão phát run nhìn anh ta, mọi người đều biết, mặc dù Minh Hạo Thiên thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cũng không phải là người khát máu, có lúc cũng sẽ giữ lại một cái mạng đối với người hợp tác, nhưng với những người không hợp tác, thì thủ đoạn tuyệt đối không phải là người nào cũng có thể chịu được.

Minh Hạo Thiên quét mắt, lạnh lùng nhìn người trên đất, bóng dáng cao lớn lạnh lùng đứng lên khỏi ghế, khoe miệng mím chặt lại hiện lên một đường cong nhàn nhạt, nghiêng đầu nhìn về phía thủ hạ bên tay phải, lạnh nhạt nói.

“Sa U, đi thu hồi đồ lại.”

“Dạ!”

Mới vừa rồi Đại Trưởng Lão còn phát run đến sắc mặt tái nhợt, giờ liền âm thầm thở dài ra một hơi, sắc mặt từ từ khôi phục huyết sắc, âm thầm lau mồ hôi lạnh, nhưng âm thanh lạnh lẽo vang lên tiếp sau đó, đã đánh ông ta rơi xuống mười tám tầng địa ngục trong nháy mắt.

“Sa Quý, móc cặp mắt của ông ta, mỗi mười tiếng chuông thì vạch lên người của ông ta một dao, kêu Sa Ngr (bác sĩ của Minh Sa hội), trước khi ông ta giao ra, đừng để cho ông ta chết.”

“Không, hội... hội trưởng, anh không thể đối xử với tôi như vậy, anh không thể không nói tín nghĩa (uy tín và tình nghĩa). . . . .”

Sau đó không bao lâu, giữa kho hàng bỏ hoang vang lên một tiếng kêu thảm thiết. . . . .

Tín nghĩa? Một nụ cười mỉa mai lạnh nhạt cong lên!

Ngay sau khi Minh Hạo Thiên lên xe không bao lâu, người áo đen gọi là Minh Quý, đã cầm một phần tài liệu trở về .

“Lão đại, đây là tài liệu thừa kế để lại cho con hai cái chợ ở Tây Quan và thị trường ngầm ở Malaysia.” Khi người áo đen kia tới gần, có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm trên người của anh ta, chỉ là, đối với người trong hắc đạo mà nói, sớm đã thành thói quen.

Minh Hạo Thiên nhận lấy, nhìn cũng không nhìn liền nhét vào một bên: “Lái xe, đi thành phố H.”

Khi Minh Quý ra lệnh một tiếng, mấy trăm người áo đen mang súng, trong thời gian chớp mắt, đã rút lui khỏi kho hàng bỏ hoang kia như làn khói.

Trong xe, Minh Quý ngồi cạnh ghế tài xế, liên tục nhìn Minh Hạo Thiên ngồi trên ghế sau, cuối cùng vẫn nhìn không được: “Lão đại, thật ra thì nếu muốn lấy lại những thứ này, chúng ta chỉ cần cho mấy anh em trực tiếp đi đòi lại là được rồi, cần gì vì loại người phản bội này mà hao tổn tinh thần chứ, dám dẫm thương lão đại, trực tiếp cho một phát súng giết chết, còn người vợ và cô con gái kia, bình thường ý vào thân phận của Đại Trưởng Lão mà điều võ dương oai, xem ra cũng không phải là thứ tốt lành gì, lão đại lại vẫn thả bọn họ về, sống tiếp cũng là lãng phí cơm gạo.”

“Cũng không phải là lãng phí cơm gạo của cậu, cậu kích động làm gì? Hay là cậu nhìn trúng con gái nhà người ta?” Sa U đang lái xe, vào lúc này cũng nhạo báng nói.

“Cút đi, phụ nữ như vậy, có cho tôi, tôi cũng nhìn không thuận mắt, cậu tốt nhất nên lái xe của cậu đi, đừng ngắt lời tôi, lão đại, anh nói có đúng không?”

Bởi vì hai người là anh em sinh đôi, về phần ai lớn ai nhỏ lại không rõ ràng lắm, từ nhỏ đã được hội trưởng đòi trước nhận nuôi, huấn luyện thành hộ vệ của Minh Hạo Thiên, ba người cũng được tính là đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho nên vào những lúc không có người, nói chuyện cũng tương đối thoải mái.

“Được rồi, con mắt nhìn phụ nữ của hai người các cậu cũng không khác nhau lắm, lần đó không phải là người nào trong hai người coi trọng một cô gái, nhưng người kia lại không thích đó sao?”

“Lão đại!”

“Lão đại!”

“Được rồi, Minh U, tối nay phải sửa sang lại tài liệu thừa kế cho xong, còn nữa tối mai cũng phải sửa lại cho xong văn kiện hợp tác cùng Huyền Vũ cho

tôi, về chuyện của Đại Trưởng Lão, thông báo tin tức xuống dưới, lấy đó làm ví dụ, ai có can đảm sống hai lòng thì giết! Từ hôm nay trở đi, huỷ bỏ chế độ trưởng lão.”

“Dạ, lão đại.”

“Minh U, cho người đi điều tra cô gái đó đã được chưa?”

“Xin lỗi lão đại, thuộc hạ bất lực, đã lật tung cả khu vực mà lão đại xảy ra chuyện rồi, nhưng cũng không phát hiện ra bất kỳ người nào giống như cô gái như lão đại đã miêu tả.”

Gần một tháng, đêm đó cô gái kia rốt là ai? Tại sao hôm sau lập tức phái người đi tìm lại không tìm được? Sau khi vết thương của anh tốt hơn, anh cũng đã đi qua đó một lần, nhưng cô ấy giống như biến mất khỏi thế gian vậy!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 62: Có cái gọi là khó chịu, buồn bực!

Không khí dường như đông cứng lại, một chút gió cũng không có, vô cùng ngột ngạt. Đột nhiên trên bầu trời đêm lóe lên một tia chớp, những tiếng đùng đùng đoàng đoàng thi nhau vang lên.

Lúc này, mười mấy chiếc xe hào nhoáng, ngừng lại trước cửa cánh cửa màu đỏ thắm của biệt thự, trên cửa chính có hai khóa đồng tròn vàng rực, dưới ánh đèn rực rỡ nó càng trở lấp lánh sáng ngời, chỉ một chi tiết nhỏ đã cho thấy được sự khác biệt của chủ nhân nơi đây.

Trong sân rộng rãi sáng sủa, khắp nơi đều là hoa tươi cùng cây xanh mơn mẫm; đi vài bước liền bắt gặp một trụ đèn thủy tinh được lồng trong khung gỗ mang hơi hướng cổ xưa mà trang nhã.

Ở giữa khu vườn tươi xanh, trên mặt cỏ êm ái đặt một chiếc bàn tròn màu trắng khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái mà vui mắt, càng tôn lên sự giàu có xa hoa của chủ nhân.

Bên trong phòng khách được thiết kế rất độc đáo, vừa sang trọng vừa quý phái đều là những vị khách có tên tuổi đang đi qua đi lại, từ này quần áo của họ có thể thấy được, những người này không phải quý, hoa tươi, thức ăn ngon, người đẹp, vô cùng hòa hợp.

Đặc biệt hơn cả là tất cả nhân viên phục ở đây đều là nam, trừ một bóng dáng nhỏ nhắn mặc trang phục người làm nữ cứ chạy qua chạy lại như con thoi trong đám người.

Cho đến khi dạ vũ bắt đầu! Ánh đèn trong phòng bắt đầu âm ỉ, tiếng nhạc vang lên. . . . .

Tại một góc ban công khá kín đáo của biệt thự, Xá Cơ Hoa vô lực ngồi chờ dẫn trên ghế, tay không ngừng dấm dấm lên bấp chân mỗi nhứ: “Những người này thật sự coi mình là người máy hay sao, hết gọi cái này lại gọi cái kia, chẳng lẽ họ không có tay à? Má ơi, mệt chết mất, quả thật kiếm tiền không dễ chút nào!”.

Nghĩ tới ngày đó sau khi thu tiền com, cô cứ tưởng rằng tên ‘hẹp hòi’ kia không sớm thì muộn cũng sẽ đuổi việc mình, thật không ngờ anh ta lại tỏ ý muốn cô chuẩn bị đồ ăn cho bữa tiệc sắp tới, không những thế còn trả lại cho cô một tháng tiền lương nữa, chuyện tốt bực này, sao có thể không nhận được?

Ngày đầu tiên đã mệt đến bở bở toại toại, trong lòng bất chợt có chút hối hận, một tháng tiền lương này có giá trị thế nào chứ, tên kia quả nhiên không có ý tốt mới muốn hành hạ cô như thế, bề ngoài cho dù có đẹp thế nào đi chăng nữa chẳng qua cũng chỉ là ‘mặt người dạ thú’ mà thôi.

Có điều, ngày mai cô sẽ phải báo cáo với Lão phu nhân về cuộc sống của tên này, nên nói gì đây nhỉ? Nói rằng người này mắc bệnh chó điên sao? Vừa nghĩ đến đây cô liền quay đầu liếc mắt nhìn đám người trong đại sảnh, bây giờ nhìn Huyền Vũ Thác Hàn thế nào cũng không giống. . .

Mà hình như ngay cả bản thân Xá Cơ Hoa cũng không phát hiện ra, dưới ánh đèn tù mù kia, chỉ cần liếc mắt một cái là cô có thể nhận ra anh ta.

“Lão đại, cậu đang tìm gì thế, mới vừa rồi Tổng giám đốc của Tập đoàn X gọi mấy câu mà cậu cũng không đáp lại, không sao chứ?”.

La Vũ Hiền mặc bộ âu phục xanh dương đậm, càng thêm cao lớn anh tuấn, ngay từ lúc mới bắt đầu, anh ta đã cảm thấy Lão đại nhà mình cứ hốt ha hốt hoảng, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Hôm nay, toàn thân Huyền Vũ Thác Hàn mặc tây trang màu đen, hoàn toàn không có gì khác với bình thường, tuy nhiên cho dù có khoác lên người bất kỳ loại quần áo nào thì trông anh vẫn luôn thần bí cao nhã, kết hợp với ngũ quan tuấn mỹ tà khí cùng cử chỉ lời nói tàn mát ra khí thế vương giả kia đã làm say đắm không biết bao nhiêu phái nữ. Những cô gái, những người phụ nữ đang có mặt ở đây, ai ai cũng đều hy vọng có thể khiêu vũ cùng anh, hoặc chỉ cần nói chuyện với nhau mấy câu thôi cũng được.

Nhưng những người thường xuất hiện ở yến hội đều biết rõ rằng Hàn Vũ Thác Hàn, người nắm quyền tập đoàn Huyền Vũ này luôn hi nộ vô thường, luôn luôn tới kỳ phụ nữ ngã vào, kết quả của việc chọc giận anh, không chỉ đơn giản bị tâng gia bại sản mà còn mất cả mạng sống ....

“Cô nhóc kia đâu?”, nhìn quanh quần bốn phía cũng không thấy bóng dáng của cô gái chết tiết kia, Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nhíu mày không vui, đàn ông ở đây đông như kiến còn người nào đó lại tham tiền như mạng, có khi lại bị người ta mang tiền ra dụ dỗ cũng không chừng, đúng là ngu ngốc hết chỗ nói.

La Vũ Hiền không ngờ anh mới vừa hết nhìn đông lại nhìn tây bao nhiêu lâu là để tìm A Hoa, mặc dù hôm qua đã đủ giết mình, nhưng hiện tại vẫn thăm kinh ngạc một phen, quen biết Lão đại đã vài chục năm, chưa từng thấy anh như thế, dù là người phụ nữ mười năm trước kia, cũng không thấy anh xử sự như vậy.

“A Hoa à, hình như vừa mới thấy cô ấy đi đến ban công đằng đi, cô ấy cũng thật bận rộn, vất vả cả ngày mà vẫn chưa ăn gì, vốn tôi muốn mang cho cô ấy chút đồ ăn, nhưng đúng lúc ấy lại bị Tổng giám đốc Tập đoàn X tìm nói chuyện về việc hợp tác thiết kế bất động sản hàng năm, Lão đại, nếu không cậu đi. ....”

Kỳ thật với cá tính của Xá Cơ Hoa, làm sao có thể để cho mình đói bụng chứ!

“Cậu tích cực thế làm gì? Tôi chỉ hỏi xem cô ta có lười biếng hay không thôi, ai muốn đưa thức ăn cho nữ giúp việc chứ, tôi có bị bệnh đâu!”. Vừa nói xong, đã thấy mũi chân của người nào đó xoay chuyển, bước đến khu để đồ ăn trong đại sảnh.

Haiz! Còn nói là không khó chịu cơ đấy?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 63: Trốn theo bản năng

Editor: trang bubble ^^

Tối nay tới đây đều là thượng lưu danh quý, dĩ nhiên cũng có không ít thiên kim tiểu thư, chỉ thấy Huyền Vũ Thác Hàn vừa đi đến khu thức ăn, không bao lâu bốn phía đã chật ních đủ loại phụ nữ tới lấy thức ăn, tuy không tỏ rõ đến gần thể nhưng từng sóng ánh sáng lần lượt truyền đi, không khỏi lớn vờn truyền tới trên người của anh.

“Ồi chào. ....”

Đang lúc Huyền Vũ Thác Hàn lấy được thức ăn không nhận được xoay người đi thì đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ ôi chào từ sau lưng, không quay đầu lại, Huyền Vũ Thác Hàn bèn nhanh chóng nghiêng người.

‘Àm. ....’

Một bóng người ‘xinh đẹp’ té nhào vào chỗ Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa đứng, vị tiểu thư ‘không cẩn thận’ kia, làm sao cũng không ngờ anh lại né tránh, còn nhìn cũng không nhìn cô một cái đã chạy lấy người, nhất thời cảm giác mất thể diện với lại một cơn uất ức cũng không kịp nhớ tới người chung quanh cười trộm, bỏ dậy vừa khóc rồi đi.

Hai bóng dáng xuất sắc như nhau, lười biếng dựa ở trong góc tối.

“Ồi, lão đại của chúng ta thật là vô tình, phụ nữ mềm mại như vậy, coi như không thích cũng không nên không có phong độ thân sĩ như vậy chứ.” Long Húc Hàng đứng ở bên kia, tầm tắc lắc đầu nói.

La Vũ Hiền vừa nói muốn đi nói chuyện thiết kế kế hoạch, cảm lý rượu đỏ lác lác, nghe vậy ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn anh: “Cậu cho rằng lão đại là loại ngựa như cậu à, chỉ cần người phụ nữ nhìn đẹp mắt một chút thì không nhận được leo lên giường người ta.”

Long Húc Hàng cũng không bỏ qua, “Này này, cậu cần phải nói rõ ràng, là các cô ấy leo lên giường của tớ. Hơn nữa, cậu thật xem tớ là mặt hàng gì cũng găm xuống được đó à, tớ cũng rất kén chọn rất chung tình có được hay không. Trong lúc đang lui tới với họ, tớ lại cũng chưa bao giờ để người phụ nữ thứ hai lên giường của tớ, vì vậy cũng có thể thấy được, tớ đều là một lòng một dạ ‘yêu’ các cô ấy.”

“Ừ ừ, đúng vậy, một tuần lễ đôi một lần, ai cũng có thể nhìn ra cậu vô cùng ‘chung tình’.” Khinh bỉ lại khinh bỉ á. ....

“Được rồi được rồi, biết cậu đồ mất, không nói nữa. Đúng rồi, Vũ đi đón người sao còn chưa tới chứ?”

“Làm sao tớ biết, có điều, Vũ làm việc, chúng ta không cần lo lắng.”

“Cũng phải, chỉ cần cậu đối phó tốt chuyện của cậu, tớ của được cô gái của tớ là được rồi.”

La Vũ Hiền bên cạnh vạch đen thẳng tắp, mới vừa muốn nói cái gì, cảm giác đột nhiên một tia chớp quen thuộc chọt lóe trong hội trường nhưng chờ anh nhìn lại về phía kia lại chỉ thấy một bóng lưng đỏ tươi gọi cảm cùng người đàn ông, cũng không có gì khác thường.

“Thế nào? Có chuyện gì không?” Long Húc Hàng cũng nhanh nhẹn nhìn lại theo tầm mắt anh ấy, vừa đến chuyện đứng đắn, đâu còn có thể tìm thấy một chút lỗ mãng nào ở trên mặt anh!

Tuy rằng bốn phía biệt thự đã sắp xếp bảo toàn, nhưng cũng chưa chắc đã nhất định không xảy ra vấn đề.

“Không có việc gì.” Tuy La Vũ Hiền cho là mình quá nhạy cảm, nhưng tính cảnh giác vẫn tăng cường không ít.

“Anh Thác Hàn? Anh Thác Hàn. . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn đang cầm khay ăn nhẹ, đang sắp đi tới ban công kia thì sau lưng lại truyền đến một tiếng kêu gọi rất mềm mại, chỉ là anh giống như không nghe thấy, ngay cả dừng lại cũng không dừng lại, cho đến khi người nọ chần ở bên cạnh anh.

“Anh Thác Hàn, làm sao anh cũng không trả lời em chứ? Em là Á Hình, Tri Á Hình.”

Tri? Lúc này Huyền Vũ Thác Hàn mới nhìn xuống về phía cô, ngũ quan xinh đẹp hoàn mỹ, vóc người như ma quỷ trên choker lửa, một mái tóc quần gọn thật to vàng óng ánh phát ra tia sáng chói mắt, bắp đùi thon dài mặc một cái váy cực ngắn màu vàng, hiện ra vóc người vô cùng hoàn mỹ.

Một người đẹp hấp dẫn tràn đầy phong vị nước ngoài như vậy, cũng kinh diễm phái nam toàn trường, nhưng ở trong ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn lại tìm không ra một chút kinh ngạc khác thường nào, vẫn là lạnh nhạt sâu không lường được như vậy.

“Có chuyện gì sao?” Trong đầu thoáng qua cô gái nhỏ thường đi theo sau miệng anh trước kia, có điều, không dự định nói chuyện nhiều với cô.

Tri Á Hình mới vừa du học về từ nước ngoài, đương nhiên là da mặt không dày, coi như không phát hiện xa cách trong giọng nói của anh, cô cũng không bỏ qua đột mới vừa rồi kia, thấy anh như thế trong lòng ngược lại mừng rỡ không thôi, nói như vậy, những năm gần đây cô xuất ngoại, cũng không có người tới giành anh? Chính là nói, ai có thể giành với Tri Á Hình cô? Trước không nói hai nhà là thế giao, riêng ba của hai người bọn họ lại là anh em kết nghĩa.

Tri Á Hình mắt to lướt nhìn khay đồ ăn trong tay anh, nhất thời bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Anh Thác Hàn còn lạnh lùng như vậy, chẳng lẽ không có việc gì thì em không thể tới tìm anh à? Chiều hôm nay em mới vừa xuống máy bay thì tới tìm anh, đến bây giờ cái gì cũng còn chưa ăn đấy, anh Thác Hàn coi như không thích nhưng thân là chủ cũng có thể chiêu đãi một chút người khách là em chứ.” Nói xong, bèn muốn đưa tay lấy khay đồ ăn trong tay anh.

Huyền Vũ Thác Hàn né tránh bàn tay duỗi ra của cô, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt chỉ lướt qua cô một cái, “Tay chân mọc ở trên người cô, muốn ăn tự mình có thể đi kiếm.” Nói xong cũng vòng qua cô đi tới trên ban công.

Tri Á Hình có chút lúng túng lấy tay lại, chỉ là suy nghĩ một chút, từ nhỏ đến lớn anh đối với người nào cũng giống nhau, lúc này trong lòng cũng thoải mái, vội đuổi theo: “Không ăn sẽ không ăn mà, anh Thác Hàn tâm sự cùng em đi, thật nhiều năm không trở lại, rất nhiều nơi cũng không biết, lúc nào thì anh Thác Hàn rảnh rồi? Có thể dẫn em đi một chút hay không? . . . . .”

Mẹ nó, người đàn ông chết tiệt kia tới làm gì? Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc đó với một giọng nữ, không biết vì sao, theo bản năng Xá Cơ Hoa bèn trốn tới sau một tủ chứa đồ ở chỗ tới ban công.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 64: Khó chịu trong lòng

Edit : Sóc Là Ta

Đang ngồi chồm hổm, núp sau tủ chứa đồ thì lúc này Xá Cơ Hoa mới nghĩ tới việc vì sao mình lại phải trốn ở đây? Hay là cô ăn no rùng mỡ (ý nói ăn no không có việc gì để làm)?

Vừa nghĩ đến đó, đột nhiên Xá Cơ Hoa giật mình, cô định đứng lên để bước ra ngoài thì thấy hai người kia cũng đã chạy đến ban công. Thấy vậy, cũng không biết vì sao cô lại chẳng muốn bước ra ngoài nữa.

Len lên ghế đầu liếc nhìn hai người kia, cô thấy cô gái đi theo phía sau anh thì cô nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ. Thì ra anh ta thích loại nóng bỏng thế này.

Thật là buồn nôn nhưng nếu ngày mai không có gì để báo cáo thì làm thế nào đây?

Ban công rất rộng rãi, Huyền Vũ Thác Hàn vừa bước vào, anh nhìn đảo dắc như tìm kiếm ai đó nhưng lại không tìm thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Bởi vì trong góc cho nên không có đèn, nhờ ánh sáng yếu ớt phát ra từ trong đại sảnh nên mới có thể nhìn thấy rõ bốn phía.

Tri Á Hình kiên trì bước vào trong đại sảnh, nhìn thấy bốn bề vắng lặng. Cô nghĩ thế cũng tốt, mình có thể ở riêng với anh ấy được rồi, đúng như ước nguyện của cô.

Rõ ràng Hiền vừa nói rằng người phụ nữ kia chạy tới đây, chẳng lẽ cô ấy đã đi rồi? Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt nhìn quanh bốn phía cũng không nhìn thấy ai. Anh lại nghĩ thầm có lẽ cô ấy đói bụng nên đi đến phòng bếp để tìm thức ăn. Nghĩ vậy, anh xoay người định rời khỏi đây để đi đến phòng bếp.

Nhưng thật không ngờ, anh vừa xoay người đi thì anh bỗng nghe tiếng sấm vang rền từ trên không trung, nghe tựa như tiếng bước chân của hàng ngàn con ngựa cùng nhau chạy đến chỗ anh.

“A. . . . .”

Đột nhiên một bóng người xoay người nhào tới Huyền Vũ Thác Hàn. “Anh làm em sợ muốn chết, anh Thác Hàn, em thật sự rất sợ.”

“Rầm rập”

“Ầm”

“Ách, hí hí. . . . . đau chết em rồi.”

Đang núp sau tủ chứa đồ, Xá Cơ Hoa đột nhiên bị tiếng sấm làm cho sợ giật mình. Cô bất giác đụng vào góc tủ, khóc không ra nước mắt.

“Cô ở đó làm gì?” Vừa thoát khỏi Tri Á Hình, Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng nhìn cô gái đang đứng cạnh góc tủ kia. Thật ngạc nhiên, chỗ tốt không ở lại chạy đến đến đây tìm đau khổ.

Tri Á Hình tức giận trừng mắt nhìn người phụ nữ đột nhiên từ đâu xuất hiện này, sau đó cô bắt đầu lại úp người vào thân thể Huyền Vũ Thác Hàn : “Anh Thác Hàn, Cô ấy là ai vậy?” Anh ta không những chẳng thêm ngó ngang đến cô mà còn gỡ tay cô ra khỏi người anh.

Trong khi đó, Xá Cơ Hoa vốn đang đau ê ẩm lại nghe thấy anh ta hỏi mình nên cô tức giận. Cô thì ở đây trốn chui trốn nhủi trong góc tối tăm này, còn anh ta không có việc gì làm, lại dẫn cô gái xinh đẹp kia đến chơi đùa. Nói vậy chuyện tốt của anh ta đã bị cô quấy rầy sao?

Mà khi nhìn dáng vẻ đều giả kia của anh ta, trong lòng cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Tôi ở đây thưởng thức cảnh đêm, còn anh ở đây làm gì? Hay tôi đã quấy rầy chuyện tốt của anh nhưng nói gì thì nói, tôi cũng là người đến trước.” Cô vẫn không quên nhắc lại rằng cô là người tới trước. Nếu anh ta dám khó chịu với cô thì cô cũng không để yên cho anh.

Bầu trời đêm lại lần nữa xẹt qua tia sáng, tiếng sấm vang lên đỉnh tai nhức óc.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô một lúc, sau đó bước đến chỗ cô. Lúc này, bầu trời lóe ra tia sáng, anh nhìn thấy trán cô sưng đỏ, lông mày anh cau lại, ngẩng đầu lên và đưa tay vuốt ve trán cô.

“Anh muốn làm gì? Muốn mưu sát à?” Mặc dù tay anh ta chỉ nhẹ nhàng phớt qua, nhưng cử chỉ đó cũng đủ khiến Xá Cơ Hoa giật mình, cô la lên và đẩy tay anh ra.

“Lấy nước đá đắp lên để bớt sưng”

Xá Cơ Hoa còn chưa nhận thức được hành động của anh ta thì anh kéo tay cô đưa đĩa thức ăn cho cô nói: “Tôi gấp đồ ăn hơi nhiều nên ăn không hết mà những thứ này cũng chưa từng ăn qua, cô giúp tôi ăn hết đi.” Nói xong, anh liền trực tiếp nhét đĩa thức ăn vào tay cô, sau đó xoay người ra khỏi ban công.

Lúc quay ra ban công, anh đột nhiên quay đầu lại, nhìn cô chằm chằm “Nếu để tôi thấy lãng phí thức ăn thì tôi sẽ trừ toàn bộ tiền lương của cô.”

Cho đến khi bóng dáng người đàn ông kia dần khuất khỏi tầm mắt, Xá Cơ Hoa vẫn còn đứng đó thần thờ, đến khi tiếng sấm lại vang lên lần nữa thì cô mới hoàn hồn: “Anh ta, anh ta bị thần kinh à?”

Trên trán, chỗ vừa mới bị anh ta vuốt qua vẫn còn nóng bừng. Cũng không biết tại sao, khi nhớ lại lúc anh ta quay đầu lại nhìn vào mắt cô khiến tim cô đập loạn nhịp.

Không đúng, không đúng, vừa rồi anh ta nói muốn trừ . tiền lương của cô đúng không?

“Này, tên ma-cà-bông cà chớn, anh lại muốn tìm lý do để trừ tiền lương của tôi phải không? Này, anh đứng lại, anh phải nói chuyện rõ ràng với tôi.” Xá Cơ Hoa chợt nhớ ra, cô thay đổi sắc mặt và đuổi theo anh ta. Cô cũng mau chóng quên việc tìm mình mới vừa đập loạn nhịp vì anh ta.

Mà ở trên ban công, Tri Á Hình vẫn tức giận đứng đó làm người vô hình. Cô nhìn bọn họ rời đi, sắc mặt cũng thay đổi khôn lường.

“Mới vừa nãy, rõ ràng anh ta đi hướng này mà giờ lại không thấy đâu?”

Tại bữa tiệc, hòa vào đám người trang điểm lộng lẫy, ăn mặc cao quý, Hoàng Bộ Tuyệt sợ bị người khác phát hiện nên cô cũng ăn mặc khá sang trọng. Cô còn đặc biệt mặc bộ dạ phục màu đỏ tươi, son phấn dày cộm đến dọa người. Có thể nói ai ai gặp cô cũng sẽ không nhận ra cô. Có thể vì được cảnh báo trước nên lần này cô cố ý tránh mặt phụ tá của Huyền Vũ Thác Hàn.

Cô cố ý chờ La Vũ Hiên đi khỏi rồi mới lén lút đi theo sau Huyền Vũ Thác Hàn nhưng đại sảnh được trang trí khá hẹp, cô lách người vài cái, không cẩn thận lại bị người khác đụng phải. Cô cũng thầm nghĩ hiện giờ không có ai ở đây, sao cô lại không nhân cơ hội này chụp hình vài tấm đây?

Mà đang khi cô suy nghĩ thì từ trong góc tối, Huyền Vũ Thác Hàn bước ra khiến cô tròn mắt, lui về trốn sau bình hoa cao lớn cạnh đó, hớn hờ lấy máy chụp hình ra định lưu lại vài bức ảnh.

Thế nhưng cô còn chưa kịp mở máy chụp hình thì cô thấy đột nhiên máy chụp hình bị kéo ra phía sau.

Nhưng Hoàng Bộ Tuyệt cũng nhanh chóng bắt được máy chụp hình, mở miệng nói: “Ai vậy?”

“Là ai sao? Cô dám tự mình đến đây sao?” Ánh mắt La Vũ Hiên nhìn cô từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng cất giọng trầm thấp, mang theo hơi thở lạnh lùng, khuôn mặt như đang chờ cô tự tiết lộ bí mật của chính mình.

“Anh...anh là ai? Tôi không biết anh.” Tại sao cô lại đụng phải cái tên đàn ông đáng chết này? Hoàng Bộ Tuyệt thầm than số phận xui xẻo, cuống quýt chỉ muốn lấy lại máy chụp hình và trốn khỏi đây.

Liếc mắt nhìn thấy Hạ Tĩnh Vũ đang dẫn người tiến vào đây, sắc mặt La Vũ Hiên âm trầm, anh không để ý đến thái độ phản kháng của người phụ nữ này mà trực tiếp kéo cô về hướng phòng bảo vệ.

Khi bọn họ rời đi, từ góc tối trên ban công, Xá Cơ Hoa nổi giận ùn ùn bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 65: Chịu khổ tính toán

Bên ngoài là chớp giạt sấm động vang rền, bầu trời tối sầm chìm trong sự đè nén, nhưng bên trong lại là ánh sáng rực rỡ trắng lệt, bên trong bên ngoài hoàn toàn cách biệt với nhau tựa như trời với đất vậy.

“Thế là thế nào nhỉ, tại sao bây giờ lại thấy có nhiều người hơn vậy?” Bất quá cô cũng mới nghỉ ngơi có một lát mà thôi, thế nào mà cảm giác người ở trong buổi dạ tiệc lúc này hình như lại nhiều hơn thì phải?

“A Hoa, cuối cùng cũng đã tìm được cô rồi, vừa mới rồi cô đi đâu vậy? Đồ ăn trong buổi dạ tiệc đều phải chuẩn bị thực nhanh không có không được. Bà Vương, người chuyên làm đồ ăn trong phòng bếp cũng đã được triệu hồi đến đây, còn có cả bà Lý nữa, nhưng cũng không ứng phó kịp. Lúc trước cô đã từng làm món điểm tâm ngọt, nên mới báo cô nhanh chóng đi phòng bếp để hỗ trợ.”

Bởi vì nơi này là một biệt thự khác của Huyền Vũ Thác Hàn, mà bên cạnh đó, hình như lúc này lại đặc biệt dùng để tổ chức buổi dạ tiệc. Một đồng lớn những người hầu nam, đầu bếp chính ba người, đầu bếp phó cũng đã phải gọi thêm cả hai bà hầu già đến, nhưng cái chính là, hiện tại mới phát hiện ra cô, trông hình thức cũng khá mà không lại sử dụng thì lãng phí, vì thế Mã Đức mới sai khiến cô làm việc như trâu bò vậy.

Mất nhìn mọi người khắp nơi đều ăn mặc áo mũ chỉnh tề, như thế nào cũng không nghĩ ra, lúc này mới được bao lâu chứ, những người nhìn như thế này mà đã có thể ăn hết sạch sẽ tất cả những đồ ăn mà cô đã chuẩn bị lúc ban ngày sao?

Dưới sự thúc giục của người hầu nam kia, Xá Cơ Hoa đành chỉ có thể bắt đầu đi gạt ra đám người ra, đi về hướng phía phòng bếp ở bên kia.

Cánh cửa chính hoa lệ nặng nề đột nhiên được mở rộng ra, mười người đàn ông mặc quần áo màu đen nhanh chóng tiến vào, xếp thành một hàng, phân bố rộng rãi bốn phía trên dưới, xung quanh. Trong sảnh buổi dạ tiệc vừa mới rồi còn huyền ảo xôn xao là thế, đột nhiên trở nên yên tĩnh hẳn.

Chỉ là do tất cả mọi người khi nhìn thấy rõ người tiến vào, lúc này tất cả đều cảm thấy giật mình, nhìn biểu lộ trên nét mặt ai nấy cũng đều có thể nhận ra được, người mới vào này có lai lịch không hề nhỏ.

“Minh hội trưởng, mời vào bên trong.” Hạ Tuyền Vũ ra đón Minh Hạo Thiên đi vào, vẻ mặt lạnh nhạt, cách nói năng không chút hèn mọn.

Người ở trong buổi dạ tiệc hôm nay thân phận của họ đều là những người không phải phú thì cũng là quý, nhưng lúc này, khi những người kia đi tới, cũng đều chủ động giãn ra nhường lại thành một con đường. Bởi vì, khi đi vào bên trong phòng, ngoại trừ Cát quý ra, thì những người mặc áo đen kia cũng không cùng vào theo.

“Tổng giám đốc Huyền Vũ thật sự rất thông minh, lại nhờ vào những cặp mắt của những người quyền quý này để bảo đảm cơ đấy!” Quét mắt bốn phía, lời nói lạnh như băng mang theo một chút vui vẻ.

Đối với điểm này, Minh Hạo Thiên không thể không tán thưởng Huyền Vũ, dựa vào sự lộ diện lần này của anh, anh ta đã cố tình để cho những người khác cũng được biết rằng, Minh Cát của anh sẽ có mối liên quan với tập đoàn Huyền Vũ, nhưng ở bề ngoài anh cũng chỉ là một trong những người khách được mời mà thôi. Những hoạt động nào không hợp pháp cũng không hề có liên quan gì đến tập đoàn Huyền Vũ, ngược lại, lại gián tiếp chuyển hóa những phiền toái của chợ đêm trở nên yên ổn.

“Việc này cũng là nhờ có Minh hội trưởng nể tình thôi, chúng tôi cũng đã được nhờ phúc rồi. Mời ngài vào bên trong phòng khách chính!” Từ đầu đến cuối, sắc mặt của Hạ Tuyền Vũ vẫn không một chút thay đổi, lời nói cũng không có một chút vô lễ.

Mà lúc này, có hai người đồng thời bước ra đi đến trước mặt bọn họ.

“Minh hội trưởng, hoan nghênh và rất vinh hạnh được đón tiếp ngài đã có thể tới đây!” Giọng nói từ tính của Huyền Vũ Thác Hàn lúc này cũng không nhanh không chậm liên vang lên.

Mọi người nghe tiếng nói đó đều nhìn lại, nhưng cái chính là vẫn bị cái vẻ hấp dẫn đầy tà khí kia, thoáng cái làm cho chao đảo một lúc. Mà Long Húc Hằng, người đi theo phía sau Huyền Vũ Thác Hàn cũng hiển thị rất rõ, không có được cái vẻ khô ngô tuấn tú như vậy.

Ông trời vẫn luôn không công bình như vậy, nơi này nguyên một đám người có tiền có thể coi như xong đi, lại còn nguyên cả một đám người khác trưởng thành lại trở nên yêu nghiệt như vậy chứ. Trong lòng tất cả mọi người đàn ông ở hiện trường, ai nấy cũng đều vừa ca thán, vừa hâm mộ ghen ghét căm hận...

Tuy Minh Hạo Thiên xuất thân là hắc đạo, thủ đoạn cũng tàn nhẫn đến mức làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, nhưng lại là một người đàn ông trưởng thành cực kỳ anh tuấn. Chỉ chớp lát, cả một đám người được gọi là “thiên kim đại tiểu thư” kia, liền hoa mắt si mê, ghé tai thì thầm nói nhỏ với nhau, từng luồng sóng điện tựa như các lớp sóng cứ thế thẳng tiến đến nơi đó.

Về phần Huyền Vũ Thác Hàn, thì lại càng không cần phải nói, mọi lần sóng điện cho dù trong tối ngoài sáng, có được phát triển ra vô hạn không hi vọng làm cho anh bắt sóng điện ngược trở lại.

“Tôi cũng vậy!” Minh Hạo Thiên cũng nhàn nhạt nhếch lên một đường cong, từ trên con người tràn đầy tầng tầng lớp lớp các tầng băng lạnh lẽo kia có thể nhìn thấy rõ, cái nhếch môi như cười mà cũng như không phải là cười này, nhưng cũng đã suýt nữa làm cho toàn bộ phái nữ trong hội trường hiện tại phải thét lên thành tiếng.

“Cực kỳ đẹp trai! Cả hai người này đều đẹp trai như nhau!”

“Đúng vậy đấy, đúng vậy đấy, tôi thích cái người cực kỳ lạnh lùng kia đấy. Nếu như có cơ hội có thể được cùng anh ấy nhảy một vũ điệu thôi, cho dù có chết tôi cũng cảm thấy hài lòng rồi!”

“Ừ, nếu như có thể để cho tôi được nắm tay với Huyền Vũ Thác Hàn một lần thôi, tôi nghĩ rằng nhất định tôi sẽ hưng phấn đến bất tỉnh mất... Anh ấy thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, rất đẹp trai!”

“...”

Cũng không biết là từ ai bắt đầu nâng cao giọng nói ra những lời thăm thì kia, lập tức một loạt những giọng nói thăm đầy háo sắc khác được nói ra thành tiếng đã liên tục truyền đến tai cô không ngừng, thiếu chút nữa đã làm cho Xá Cơ Hoa bị kẹp cứng ngắc ở trong đó bị nồn mưa ra.

TM... Thật là một đám háo sắc! Sớm biết như vậy vừa mới rồi cô sẽ không gọi người hầu nam kia đi chuẩn bị đầy đủ mấy thứ nguyên liệu quý gì đó để nấu ăn cho rồi! Hiện tại thì tốt quá rồi, cô bị kẹp ở trong đó có muốn đi cũng không đi được, có muốn chen lên cũng không được, thật sự là không dễ chịu chút nào. Mà càng bức bối hơn nữa chính là, cô lại còn phải nghe mấy cô nàng quạ đen kia thì nhau “quàng quạc”.

“Các tiểu thư, xin lỗi có thể nhường đường cho tôi đi lên phía trước được không?” Cũng không biết có phải thật sự là do khi trưởng thành cô lại quá lùn hay không, nên hiện giờ dù bị kẹp ở trong đám các tiểu thư kia, cô cũng không làm thế nào để đẩy các cô gái cao hơn cô đến nửa cái đầu kia ra được.

Lời nói này của cô còn chưa dứt, má ơi, vừa nói ra một câu, cô liền bị một bóng đen đè luôn lên trên mặt rồi!

“Tiểu... tiểu thư, xin mời cô hãy dời cái dáng ‘kiêu ngạo’ kia của cô ra khỏi tôi một chút được không?” Một lần nữa, rốt cuộc Xá Cơ Hoa đành phải chịu thừa nhận rằng bản thân mình thấp, rõ ràng thiếu chút nữa cô đã bị bộ ngực của cô gái kia làm cho chết ngạt

Bởi vì bị chen chúc ở giữa đám người, đằng trước, đằng sau, bên trái, bên phải, tất cả mọi người đã nghiêm nghiêm thực thực hết luôn cả người cô, mà lúc này hai bóng dáng cao lớn kia đi qua ở trước mặt cô cách có vài người.

“Á! Chân của tôi.” Đột nhiên mu bàn chân của cô bị một chiếc gót giày cao gót bén nhọn đập trúng lên, Xá Cơ Hoa đau điếng người, lập tức hét lên một tiếng nghe như tiếng giết heo.

Mà hai người đang yên lành đi tới kia, lại đột nhiên cùng đồng thời quay đầu nhìn lại về phía âm thanh vừa phát ra.

Thế nào mà hình như anh vừa nghe thấy tiếng kêu của cô gái nhỏ kia thì phải? Huyền Vũ Thác Hân quay đầu lại nhìn vào nơi âm thanh đó phát ra, lại chỉ nhìn thấy nhiệt huyết của đám “thiên kim” đang bốc lên đỏ cả hai mắt.

Mà Minh Hạo Thiên, cũng cảm thấy âm thanh kia rất quen thuộc, chung quy anh có cảm giác giọng nói đó có chút gì đó giống với giọng của cô gái nhỏ ở đêm hôm đó, không khỏi cũng quay đầu nhìn sang.

“Á... Tay của tôi!” Xá Cơ Hoa ngồi xổm người xuống xoa chân, cũng không biết có phải là cái vị tiểu thư chết tiệt kia đã có thù oán gì với cô hay không, một lần nữa chân của cô ta lại dẫm nát lên tay cô.

“A...”

“A...”

“...”

Hai vị soái ca cùng đồng thời quay đầu lại, còn nhìn chăm chú nhiều giây như vậy, lập tức sau khi Xá Cơ Hoa lại thét lên một lần nữa, lập tức những con người nổi danh kia cũng không trì hoãn, chẳng thêm giữ gìn cái gọi là hình tượng khi ăn nói của thực nữ nữa rồi, nguyên cả một đám liền kéo dài yết hầu ra mà hét lên à à ầm ỹ. Lại có người còn trực tiếp chạy lên phía trước, chỉ có điều, chỉ trong nháy mắt những người đó đã bị những người mặc áo đen kia không biết xuất hiện từ chỗ nào ra, chạy đến cản lại rồi, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn một mảnh.

Nhưng mà, đối với sự hỗn loạn này, mỗi nữ nào đó một tay một chân đều đã bị thêm vào một vết máu, coi như là được giải cứu trong nỗi đau thương, đau đến nhe răng nhe lợi ra, từ dưới đất chật vật đứng thẳng người lên.

Nhưng mắt to lại như hàm chứa đầy sương mù, lại dứt khoát nhắm những đôi giày của các tiểu thư đang ở phía trước kia giày, chính xác là tìm đôi giày cao gót thủy tinh có màu lam tím, mặt mũi tràn đầy dữ tợn hung ác nghiền rằng: “Tên khốn kiếp nào hả, cả hai lần đều chỉ chuyên tìm bà cô đây để mà giẫm chứ, đau chết người ta rồi... Tốt nhất đừng có để cho bà cô đây tìm được nhé, bằng không bà cô đây nhất định sẽ đánh cho đồ khốn đó răng rơi đầy đất, TMD, ...”

“A Hoa, tại sao cô còn chưa đi tới phòng bếp vậy chứ? Trường bếp lúc này đã muốn nổi giận lên rồi đó, nhanh lên đi.” Lúc này, cũng không biết cái vị hầu nam kia không thức thời chút nào, cứ như vậy vọt tới, dáng điệu hùng hùng hổ hổ miệng nói như súng nổ, vung dao lên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 66: Bị chán ghét đến rồi

Editor: Puck

“Mẹ nó, ông ta muốn nổi giận thì nổi giận, quản chuyện cái mông tôi, thúc giục, thúc giục, thúc giục cái đờ đờ, bọn họ thật sự xem tôi là bò à, vẫn là con nhóc không cần tiền mà sai bảo hả? Cái gì cũng muốn để tôi làm, tiền lương lại không cho tôi lĩnh! TMD, bọn họ đều ăn những thứ gì?...”

Bồ bồ thô tục, từng loạt từng loạt thốt ra từ trong miệng người phụ nữ nào đó, người giúp việc nam kia nhất thời bị mắng đến tròn tròn mắt, ngẩn người cũng không nhúc nhích, suýt chút nữa khiến cho cái cằm rớt xuống.

Mà mắng quá tập trung, cho nên không chú ý tới, ở chỗ cách các cô không xa, có một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, hơi sững sờ nhìn cô, sóng gợn khó hiểu dao động trong mắt.

Lát sau! Cảm giác mắng thoải mái rồi, khẩu khí bị tắc nghẹn trong lòng cũng thoải mái hơn, lúc này Xá Cơ Hoa mới hắng giọng, vuốt ve cái tay bị đập đến sưng lên, tung tăng nhảy nhót đi về phía phòng bếp.

Nhưng đi được vài bước cũng nghe thấy người phía sau có động tác, lập tức quay đầu lại quát: “Còn sững sờ cái gì mà sững sờ, không phải rất gấp sao? Vậy thì đi nhanh chút, miễn cho lại bị chú này mắng.”

Thật ra thì cô hơi sợ bị nhóm người phụ nữ khủng bố kia vây quanh, phụ nữ, không thù không oán, nắm tay này thật sự không thể hạ xuống.

Nhưng ngay lập tức khi cô quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông trung niên cách đó không xa nhìn cô, nhìn ông ta, cô đột nhiên cảm giác dòng chảy nóng hừng hực chớp động nơi đáy lòng bỗng nhúc nhích, cô không biết hình dung cảm giác dưới đáy lòng này như thế nào.

Luôn cảm thấy, dường như cô đã từng nhìn thấy cặp mắt kia ở đâu đó...

Nhưng không đợi cô đi lên phía trước hỏi rõ ràng, người giúp việc sau lưng đã vội vàng kéo cô xông vào trong phòng bếp.

“Cha, cha đang nhìn gì vậy?” Trì Á Hình nhìn theo ánh mắt của cha, nhưng không thấy gì.

Tri Mộc Dã thu ánh mắt lại, trên khuôn mặt vẫn có thể nhìn ra vẻ đẹp trai nở nụ cười: “Không có gì.”

Xao động nơi đây mắt đã thu lại, nhưng mà, đáy lòng khác thường, lại cảm giác được chân thật như vậy, nhưng cô bé đó không phải cô ấy!

“A, con còn tưởng rằng cha đang nhìn người đẹp nào! Xem ra là con hiểu lầm, hi hi, tình cảm của cha và mẹ còn tốt như vậy, thật hạnh phúc đó!”

Tri Mộc Dã chỉ cười nhạt, không nói thêm gì, chỉ có điều, sau đó nhớ ra chuyện con gái chạy tới nơi này, vẻ mặt hơi nghiêm túc nhìn con gái nói: “Tiểu Á, sao trở về nước lại không về nhà trước, con có biết bà nội vẫn một mực chờ con về nhà không, nếu như không phải lúc trước cha gọi điện thoại về nhà, bà nội của con không phải lo lắng chết sao, con thật sự quá không nghe lời.”

Tri Á Hình lập tức nùng nịu nịnh nọt đáp: “Cha, con sai rồi, không phải vì con quá nhớ anh Thác Hàn sao! Con bảo đảm, trở về con nhất định sẽ dụ dỗ bà nội thật vui vẻ, lần này tha thứ cho con nha, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

“Ừ, chờ một chút rồi trở về cùng cha.”

“Vâng, cảm ơn cha, vậy con đi tìm anh Thác Hàn trước, cha chơi một mình vui vẻ.” Lời còn chưa dứt, bóng người đã bay đi không thấy rồi.

Tri Mộc Dã nhìn ra mắt con gái mình, cũng không biết phải nói cái gì với con bé cho phải, từ nhỏ đến lớn chỉ thích dính lấy thằng bé Thác Hàn kia, nhưng chuyện tình cảm, miễn cưỡng không được.

Bởi vì rồi chỗ lộn xộn này trước, Huyền Vũ Thác Hàn và Minh Hạo Thiên rời khỏi bãi chiến trường đến thẳng nhà chính, bởi vì hai người cũng đã là người trong lòng biết rõ, cho nên việc hợp tác, cũng đã sớm chuẩn bị tốt rồi, chỉ dùng hơn nửa giờ, hai người đã từ nhà chính trở lại bữa tiệc ở sảnh chính.

Ban đầu Minh Hạo Thiên định rời đi luôn, nhưng nói như thế nào, cũng là vừa mới hợp tác, cũng không thể không cho chủ nhà chút mặt mũi, cho nên sau khi từ nhà chính đi ra ngoài, hai nhân vật lớn xuất sắc yên vị nơi góc tối của bữa tiệc, tán gẫu uống trà.

Hai người cũng chán ghét âm ỉ này, cho nên những người không có nhiệm vụ ở bốn phía, đều bị đuổi đi ra ngoài.

“Không biết hội trưởng Minh cảm thấy chiêu đãi tối nay như thế nào?”

“Ừ, không tệ, mùi vị trà bánh rất ngon, không biết tổng giám đốc Huyền Vũ tìm ra đầu bếp ở đâu?” Vừa vào miệng đã tan, vị nhẹ nhàng khoan khoái, ngọt mà không ngán, hơn nữa còn có thể làm tỉnh táo như vậy, sự phụ điểm tâm kia, thật sự là một nhân tài hiếm có.

Vừa nghe anh ta nói như vậy, trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn cảm thấy thoải mái khó hiểu, lời này, giống như khích lệ anh còn khiến cho anh sung sướng.

“Nếu ăn ngon, vậy ăn nhiều một chút.” Mặc dù trong lòng sáng khoái rồi, nhưng anh vẫn không ngốc mà nói người phụ nữ kia ra, người phụ nữ kia ngốc như vậy, nếu như bị anh ta lấy chút tiền lừa gạt đi, vậy không phải anh sẽ thua thiệt sao?

Minh Hạo Thiên thấy anh ta không có ý định nói, cũng không miễn cưỡng, sau khi hai người hàn huyên mấy câu sau, thì ăn ăn uống uống của mình, chỉ có điều, hai người không nói một câu nào, nhưng cũng không hề có chút xíu nào không thoải mái.

Vừa xoay tròn trong phòng bếp, lại vòng vo hơn một giờ đồng hồ, lần này bởi vì tay chân không tiện, cho nên Xá Cơ Hoa chỉ động đây miệng lưỡi ở trong phòng bếp, cũng vui vẻ được thoải mái.

Nhưng mà, không biết buổi tiệc này mở tới khi nào, phòng bếp gần như không có chỗ nào cần dùng đến cô, cho nên người phụ nữ nào đó cầm lấy một cái bánh dẻo đậu đỏ, định tìm một chỗ thật tốt để ‘dưỡng thương’.

Nhưng vừa đi ra ngoài, lại thấy sảnh chính hoàn toàn u ám, đèn màu sắc sắc sỡ lấp lánh, cùng với âm nhạc lúc nhanh lúc chậm.

“Người có tiền thật nhảm chán, có thể lực tiêu hao ở chỗ nào, còn không bằng về nhà bên người thân nhiều, thật là.”

Chỉ có điều lại nói, cô đã sắp hai tháng không gặp mẹ cô và Thiên Bảo rồi, còn có đám thờ nhỏ chết tiết kia, hu hu... Cảm giác tâm tình đột nhiên hơi sa sút.

Cũng không biết có phải bởi vì bị thương không, cô đột nhiên giống như về nhà, giống như nghe thấy âm thanh lộn xộn của mẹ, hu... Nhảy đến góc, đặt mông ngồi trên ghế, phiền muộn ăn điểm tâm.

Mà lúc này, một tiếng giày cao gót ‘Lộc cộc’ vang lên, cô vốn cũng chẳng muốn liếc nhìn một cái, nhưng âm thanh kia, lại làm cho cô tò mò quay đầu nhìn sang.

Trong góc u ám có một người đàn ông và người đàn ông chết tiết đó ngồi, còn có cô gái trên sân thượng đó, cũng không có gì đẹp mắt, cho nên cô nhanh chóng nhắm chán tiếp tục cúi đầu ăn bánh ngọt.

Nhưng không ngờ người phụ nữ kia, lại từng câu từng câu rên rỉ vẫn gọi ‘Anh Thác Hàn’, thật sự khiến cô ghê tởm, cảm giác trong dạ dày đột nhiên quay cuồng một trận, một dòng nước chua vọt lên về phía cổ họng!

“Oe... Oe... Oe...”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 67: Mẹ nó, lại là cô?

Editor: Puck

“Anh Thác Hàn, anh hãy nhảy một bản với em nha, có được không vậy, anh Thác Hàn!...”

Dường như không hề thấy Minh Hạo Thiên ở bên cạnh, Trì Á Hình dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên mảnh liệt dán lên quần lấy trên người Huyền Vũ Thác Hàn nói

Đáy mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, Huyền Vũ Thác Hàn gỡ cánh tay đang bám lấy cánh tay anh, “Đừng quá đáng quá.”

Bởi vì quan hệ với Trì Mộc Dã, Huyền Vũ Thác Hàn mới không để cho người ném cô ta ra bên ngoài, nhưng cũng không chứng minh anh có thể nhận được cô có tình gây sự như vậy.

“Em nào có quá đáng quá, anh Thác Hàn, chỉ một bản, chỉ cần một bản em sẽ không làm phiền anh, có được không anh Thác Hàn? Anh Thác Hàn...”

“Oe...”

“Anh Thác Hàn!”

“Oe... Oe...”

“Thác...”

“Oe... Oe... Oe...”

Mặc dù có tiếng nhạc, nhưng cũng vừa phải, cho nên người xung quanh chỉ cần nói chuyện lớn tiếng chút, cũng có thể nghe được, mà từng tiếng từng tiếng nồn mưa kia, giống như đang đối nghịch với cô, cô không nói cũng sẽ không ói, cô vừa mở miệng, tiếng nồn mưa kia lại không ngừng.

Trì Á Hình vốn tâm cao khí ngạo, bị từ chối còn không cảm thấy xấu hổ, nhưng lại bị người khác nồn mưa như vậy, mặt lập tức biến sắc, trừng mắt nhìn về phía vị trí cách vài cái bàn, chỉ thấy người nọ ngồi khom người, không thấy rõ người.

“Là ai?” Bởi vì còn người bên cạnh, cũng không dám phát tác.

Vài giây sau cũng không có tiếng vang, mà tiếng nồn mưa này, cũng không có! Trì Á Hình mặc dù tức giận, nhưng đành nhận xuống.

Huyền Vũ Thác Hàn và Minh Hạo Thiên cũng nghe thấy tiếng nên nhìn qua, nhưng chỉ thấy một cái thất lưng khom xuống, cho nên cũng không để ý nhiều.

Lúc này, âm nhạc trong phòng tiệc cũng sắp chuẩn bị kết thúc rồi, mà Trì Á Hình đã sớm đổi xong một bản nhạc chậm của riêng mình, vừa nghe, lập tức bắt chập rồi, trực tiếp đi tới ôm chặt lấy cánh tay anh, “Em mặc kệ, dù sao anh Thác Hàn không nhảy một bản với em, em sẽ khóc cho anh xem.”

“Buông tay!” Ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lẽo, định xoay tay lại, nhưng cô lại nắm chặt không buông.

“Không buông, không buông, chính là không buông, nếu như anh Thác Hàn không đồng ý, em sẽ khóc cho anh xem.” Nói xong, nước mắt đã tí tách tí tách rơi xuống không ngừng.

Mẹ nó, Huyền Vũ Thác Hàn không nhận được nửa nháy mắt ra dấu với Minh Hạo Thiên ở bên cạnh, tuy rằng anh không có cảm giác gì với nước mắt của phụ nữ, nhưng chú Trì ở đây, anh cũng không nên quá đáng quá.

Minh Hạo Thiên thấy vậy, lạnh lùng lắc đầu một cái, tiếp tục thưởng thức trà của mình, phiền phức của bản thân, tự bản thân giải quyết, anh cũng không có hứng thú quấy rối.

“Hu... Anh Thác Hàn!” Thấy Huyền Vũ Thác Hàn không lên tiếng, Trì Á Hình vui vẻ trong lòng chiêu này người đàn ông nào không trúng?

“Có được không anh Thác Hàn? Chẳng qua chỉ là một điệu nhảy, chẳng lẽ anh Thác Hàn không thể theo em sao? Hu...”

“Oe...”

Vừa rồi Xá Cơ Hoa không buồn ói như vậy, vừa định đứng dậy, nhưng giọng nói nhõng nhẽo làm nũng của người phụ nữ này phá nát rồi! Người phụ nữ này, có thể khiến người ta đến mức chán ghét, thật sự quá mạnh rồi.

“Oe...”

Nhưng TM nó, cô sắp phun cả dạ dày ra rồi, sao người phụ nữ kia không thể cút đi mà lên tiếng ở đây? Khó chịu muốn chết rồi...

“Oe...”

Huyền Vũ Thác Hàn cau mày nhìn về phía âm thanh phát ra, cứ có cảm giác người này rất giống người phụ nữ kia, nhưng không có đạo lý, thời gian này, cô chắc còn ở phòng bếp!

“Thác...”

“Oe...”

Lần này, Trì Á Hình cuối cùng rõ ràng cảm thấy tiếng nôn mửa này chính là nhắm vào cô mà tới, tính khí đại tiểu thư nổi lên, buông Huyền Vũ Thác Hàn ra rồi ‘lộp cộp’ đi về phía này.

“Rốt cuộc là kẻ nào không biết sống chết dám chống lại tôi vậy? Tôi hôm nay...”

“Oe...” Xá Cơ Hoa khom lưng cúi xuống, vốn định nhin về, nhưng nhất thời trong giọng nói của cô ta, lại nôn mửa.

Mẹ nó, hiện giờ Xá Cơ Hoa thật sự muốn trong tay có một loại thuốc độc có thể độc khiến người ta bị câm, nếu như có, cô nhất định rót cho cô ta mười lọ tám lọ, nhưng cô lúc này, lại nôn đến mức ngay cả hơi sức đứng lên cũng không có.

Mà Trì Á Hình nhất thời không lên tiếng, là bởi vì người chống lại cô, lại là cô ta, mà lúc này, âm nhạc của buổi tiệc đột nhiên dừng lại, tiếng nhạc du dương chậm rãi, bỗng bình vang lên.

Khỏe miệng Trì Á Hình nhếch lên nở nụ cười nhạt, xoay người nhanh chóng chạy về phía bên cạnh Huyền Vũ Thác Hàn, “Một con quỷ uống rượu say, đừng để ý, anh Thác Hàn, mau lên, cũng bắt đầu rồi!” Nói xong, cũng trực tiếp kéo Huyền Vũ Thác Hàn về mặt không kiên nhẫn, đi vào sàn nhảy.

‘Phù phù...’

“Con bà nó, lại là cô ta!”

Xá Cơ Hoa vốn vừa rồi còn yếu ớt, sau khi đôi giày cao gót bằng thủy tinh màu xanh lam chính xác là màu tím ở đó đập vào mắt, giống như hồi quang phản chiếu, cảm giác buồn nôn, lại chậm rãi biến mất không còn tăm hơi rồi, ngoại trừ toàn thân hơi không có sức lực ra, giống như không có chuyện gì, sắc mặt cũng khôi phục đỏ thắm (nhất định là bị tức).

‘Rầm!’ một cái vỗ lên trên bàn, mấy cái đĩa bánh dẻo đậu đỏ chỉ ăn một chút oanh liệt hy sinh.

“Lại dám bắt nạt đến trên đầu bà đây, không thể tha thứ.” Xá Cơ Hoa tức giận dùng dũa mãnh liệt đứng lên.

“A,...”

Không ngờ một bóng người cao lớn đứng trước mắt, lại đứng dậy đối diện với gương mặt phóng đại này, lập tức giống như bị dọa cho hết hồn, chỉ có điều, tinh thần ngược lại tinh thần hơn.

“Anh đó, ai vậy? Không có việc gì ở đây dọa người làm gì? Anh cho anh là người giữ cửa hả, tránh ra tránh ra, đừng chặn trước mặt tôi.” Vừa nghĩ tới hiện giờ trên tay trên chân bị thương, Xá Cơ Hoa siêu cấp không nhịn được gào lên.

Nếu như không có một ánh mắt của Minh Hạo Thiên, thủ hạ nấp trong chỗ tối, đã sớm cho cô một viên đạn rồi.

“Cô không nhớ ra tôi?” Trên khuôn mặt tuần tú lạnh như băng của Minh Hạo Thiên, đã kéo ra một nụ cười nhìn cô hỏi!

Về mặt muốn tiền của cô đêm đó, cho đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ ràng, đáng về hung dữ nói không có tiền không cứu, thật ra thì đã sớm báo cảnh sát rồi, biết mình chống đỡ không được đánh không lại những người đó, còn có thể dùng trí, cô gái như vậy, thật sự rất đặc biệt, anh cũng hơi có ý thừa nhận đúng là anh cảm thấy hứng thú với cô.

Khụ khụ! Thật ra thì, anh thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi, người phụ nữ nào đó lúc ấy nói phải đi, cô thật sự quyết định bỏ đi, chẳng qua đám lưu manh nhiều chuyện kia muốn đánh cả chính cô mà thôi, cho nên cô mới thuận tay ‘Cứu’ anh như vậy, giấy tờ nợ này, cô còn hoàn toàn không giữ gìn hoàn toàn chính chính cần thận đâu!

“Anh là ai? Ai biết anh! Lăn lăn lăn, đừng làm trở ngại bản tiểu thư báo thù.” Cũng không liếc mắt nhìn anh nhiều cái dờ dờ gì, đã đẩy anh ra muốn xông vào trong bữa tiệc!

Con đàn bà chết tiệt này, nó chết chắc, nhất định phải đánh cho con bà nó răng roi đầy đất, nhưng cô nhất thời kích động, cũng quên mất trên chân sưng to một bọc lớn.

May mà tay chân Minh Hạo Thiên nhanh, đón được cô mới miễn cho cô té như chó nằm trên phân!

“Báo thù? Cô muốn tìm ai báo thù? Tôi giúp cô.” Người nào đó thật sự chọc cô, anh không ngại thay cô giết người.

Xá Cơ Hoa không để ý đến ánh sáng giết chóc lóe lên trong đáy mắt lạnh lẽo, chỉ có điều, vừa nghe anh nói như vậy, thật sự có chuyện cần nhờ anh giúp một tay.

“Anh thật sự muốn giúp tôi?” Coi như bồi thường tinh thần kinh sợ cho cô cũng không tệ, cho nên sau khi Minh Hạo Thiên gật đầu, thì vội vàng kéo đầu anh xuống, ghé vào lỗ tai anh thì thầm nói một đồng.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 68: Cho đôi chân của cô ta nếm thử niềm vui

Editor: Táo đồ phổ nui

Chỉ thấy Minh Hạo Thiên dẫn dò với người áo đen, rồi người áo đen kia đi ra ngoài, chỉ hơn bốn mươi giây ngắn ngủi, không biết anh ta lấy được đôi giày cao khoảng bảy tấc ở đâu ra, mà rất vừa với chân của Xá Cơ Hoa.

“Sao rồi? Đã được chưa? Nếu như không được, vậy để tôi sai người đi lấy đôi khác lần nữa.” Minh Hạo Thiên cau mày cúi xuống nhìn mu bàn chân sưng đỏ kia, và cả gót chân cũng sưng đỏ lên, đôi mắt lại trở nên lạnh lẽo hơn.

Có thể là do đôi giày đắt tiền, nên khi đi vào, cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng mà lúc đứng lên, thì có chút không vững, nếu như không phải có Minh Hạo Thiên đỡ, thì có thể cô đã bị ngã rồi.

Chưa từng đi giày cao gót bao giờ, không ngờ khi đi vào, thì lại trở nên cao như vậy, vốn chỉ cao không tới ngực của Minh Hạo Thiên, bây giờ đã cao tới cằm, cảm giác kia, thật là thoải mái làm sao. . .

Nhưng mà, cảm giác thoải mái này nhanh chóng biến mất như chưa từng có, thì ra khi chưa đi chuyển thì còn chưa có cảm giác gì, nhưng mà khi vừa bước chân đi, trước tiên không nói tới những chuyện khác, vết thương trên chân của cô, do bị đụng chạm tới, đau tới mức khiến cho cô phải nhủu mày run rẩy.

“Đau quá thì không cần phải đi nữa.”

“Không được, người phụ nữ đáng chết kia dám cho tôi nếm mùi đau khổ, thì đương nhiên tôi phải trả lại cho cô ta rồi, đi thôi.” Giày quá cao, đi một mình thì khẳng định không đi được mấy bước đã ngã xuống, cho nên Xá Cơ Hoa phải để cho Minh Hạo Thiên nửa ôm cô đi tới sân nhảy của bữa tiệc.

Khi Minh Hạo Thiên ôm cô gái giúp việc đi vào sân nhảy thì toàn hội trường không khỏi hít một ngụm khí lạnh, mọi người đang ngồi ở đây có ai mà không hiểu được, người đàn ông kia, là hội trưởng hội Minh Cát, mà người ở trong ngực của anh ta, lại là người giúp việc bê trà rót nước tối nay!

Những người ở đây giật mình, Vũ Huyền Thác Hàn đang ở trong sân nhảy, cũng biến đổi sắc mặt, anh không thể nào ngờ được, người phụ nữ chết tiệt kia lại ở cùng với Minh Hạo Thiên, lại còn ôm ấp ấp nữa chứ, nhìn bọn họ ôm nhau đi vào sân nhảy, lửa giận không khỏi dâng lên trong lồng ngực.

“Anh Thác Hàn, anh làm sao thế? Đau quá!” Cảm giác tay đau nhói lên, Trì Á Hình kêu lên.

Nhưng mà sức lực ở tay lại không vì lời kêu đau của cô ta mà giảm bớt đi, ngược lại còn tăng lên, “Anh Thác Hàn!” Trì Á Hình đưa lưng về phía đó, cho nên quay đầu nhìn theo tầm mắt của anh.

Khi nhìn thấy người phụ nữ mới vừa nãy ói đến chết đi sống lại, thì sắc mặt cũng trở nên khó coi, nhìn bộ dạng của cô ta như vậy, dáng vẻ này nào giống với người vừa mới nôn mửa hồi nãy, xem ra mới vừa rồi nhất định là cô ta đang trêu chọc mình rồi.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào Xá Cơ Hoa lại càng oán hận nhiều hơn, thứ gì của Trì Á Hình cô, không ai có thể cướp đoạt đi được.

Mặc dù nhiều người ở xung quanh rất ngạc nhiên, nhưng trong sân nhảy cũng có không ít đôi vẫn đang nhảy múa theo điệu nhạc, mà vừa vào sân nhảy, Minh Hạo Thiên ghé sát vào tai của Xá Cơ Hoa nói thầm một câu gì đó xong, thì chỉ thấy hai người, dán chặt vào nhau bắt đầu nhảy theo điệu nhạc, nhưng mà, người nào quan sát kỹ một chút, thì có thể phát hiện ngay, chân của người phụ nữ nào đó dẫm trực tiếp lên chân của người đàn ông, rồi đi chuyển theo bước chân của anh ta.

Khi Huyền Vũ Thác Hàn vừa nhìn thấy Xá Cơ Hoa thì liền dừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn hai người đang khiêu vũ, hai tay của anh buông tay của Trì Á

Hình ra, rồi nắm chặt lại, ngọn lửa dưới đáy mắt, giống như muốn thiêu đốt người ta vậy.

Tri Á Hình ngẩng đầu lên nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, nhìn thấy ánh mắt kia của anh, sắc mặt liền biến đổi, nhưng mà nhanh chóng khôi phục lại, rồi thay bằng nụ cười ngọt ngào kéo tay của anh lên rồi nói: “Anh Thác Hàn, chúng ta tiếp tục nhảy thôi.”

Nhưng mà tay của cô ta mới kéo tay của anh lên, đã bị anh rút ra.

“Anh Thác Hàn!” Ánh mắt của Tri Á Hình nhìn xung quanh, sắc mặt của cô ta rất khó coi muốn giơ tay ra nắm một lần nữa, khi nhìn thấy ánh mắt của anh đang chăm chú nhìn Xá Cơ Hoa thì cánh tay dừng lại giữa không trung, ánh mắt có chút phức tạp.

Ánh mắt của Huyền Vũ Thác Hàn di chuyển theo bóng dáng đang khiêu vũ kia, dưới tiếng nhạc, bàn tay phải vang lên tiếng rảng rắc, người phụ nữ chết tiệt kia. . .

“Cô muốn trả thù người ta như thế nào?” Dĩ N~đ@n.B, quý.đ0n Bàn tay của Minh Hạo Thiên ôm lấy eo nhỏ của Xá Cơ Hoa, vẻ mặt vui vẻ cúi đầu hỏi cô.

“Đương nhiên là đánh cho cô ta răng rơi đầy đất, rồi lại đá thêm mấy cái nữa, nếu không làm sao xả giận được.” Lại nói tới, người phụ nữ nào đó liền tức giận nói một thôi một hồi, nhưng khi nhìn thấy hai người ở trong sàn nhảy thì nhất thời lùi bước.

Quả dấm này đánh người phụ nữ kia, quả thật là có chút khó khăn khi ra tay, mà đáng ghét hơn là, tên ma cà bông đáng chết kia, sao không đứng xa một chút, nếu để cho anh ta nhìn thấy cô dẫm lên chân của người phụ nữ ngực bự bên cạnh anh ta, không biết anh ta có mượn cơ hội này mà trừ tiền lương của cô không?

“Sao thế? Không dám ra tay?” Giống như là nhìn thấu ý tưởng của cô, giọng nói lạnh lùng của Minh Hạo Thiên có chút cười mỉm hỏi.

“Sao có thể như thế được, chẳng qua là, đánh cho người ra răng rơi đầy đất hình như có chút hơi quá đáng, nói thế nào thì người ta cũng là một người phụ nữ xinh đẹp, bị rơi răng thì có chút khó coi, mặc dù tôi rất tức giận, nhưng mà tôi cũng không có thất đức tới mức như vậy, tôi sợ tôi ngủ nằm thấy ác mộng.”

Đồ mờ hôi, cái này cũng lấy ra làm lý do?

Minh Hạo Thiên vẫn dẫn cô đứng đưa theo điệu nhạc, nhìn vẻ mặt của cô lúc nói ra những lời nói này, nhất thời bật ra một tiếng cười to sáng khoái, chậm rãi vang lên cùng với tiếng nhạc trong sàn nhảy.

“Ha ha ha. . . . .”

“Anh cười cái gì? Có gì buồn cười à!” Quét mắt nhìn xung quanh, Xá Cơ Hoa cau mày trừng mắt nhìn người đàn ông, không hiểu anh ta cười vì cái gì, nhìn lại bộ dạng của anh ta, không phải đầu óc có chút ngu ngốc đấy chứ?

Xá Cơ Hoa không thể hiểu được, còn những người xung quanh thì không khỏi giật mình, đặc biệt là mấy thủ hạ của Minh Hạo Thiên, những người ở đây, chỉ cần có chút hiểu biết, thì đều biết rằng Minh Hạo Thiên vốn nổi tiếng là người máu lạnh, quanh năm đều là bộ mặt lạnh lẽo chết người.

Bây giờ chẳng những cười ha ha, mà lại còn cười với phụ nữ, chỉ một điểm này thôi, đã khiến tất cả những người ở đây vô cùng kinh ngạc rồi.

“Cô đó, vô cùng đáng yêu.” Táo đồ le^e quyỵ do^mn.

“Đáng yêu? Đáng yêu cái cọng lông ấy.” Xá Cơ Hoa trừng mắt nhìn anh ta, “Đi đi đi, anh không nói chuyện không ai nói anh là người câm.”

Minh Hạo Thiên cười nhìn cô, cũng không thay đổi sắc mặt vì giọng điệu của cô, ngược lại cánh tay đang ôm tay của cô, càng nắm chặt hơn một chút, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn.

Ánh mắt của Huyền Vũ Thác Hàn càng thâm thúy hơn, khi bọn họ tới gần về mặt càng thâm trầm, đặc biệt là khi nhìn thấy hai người vừa cười vừa nói thì khí lạnh giữa hai hàng lông mày, càng lúc càng nhiều hơn nữa.

Xá Cơ Hoa dưới sự hướng dẫn của Minh Hạo Thiên, chậm rãi di chuyển trong sàn nhảy, đi lại bên cạnh hai người đang nhảy kia, vừa lúc đi lại đối mặt với bọn họ, thì đột nhiên đèn màu thay đổi màu sắc, mà điệu nhạc cũng từ từ chuyển thành điệu nhạc Waltz.

“Đi, không đánh cho cô ta răng rơi đầy đất cũng phải cho đôi chân của cô ta nếm trải niềm vui chứ.”

Vừa dứt lời, thì thấy người phụ nữ nào đó như ngựa hoang mất cương, đột nhiên sai bước, trình diễn kỹ thuật nhảy, đôi giày cao bảy tấc, giống như có ý chọn đúng chỗ hung hăng đạp chân lên!

“A!” Một tiếng thét chói tai bật thốt ra khỏi miệng của Tri Á Hình!

Xuất sắc! Mẹ nó, lại dám khi dễ trên đầu của cô, quả thực là tìm chết mà! Táo đồ le^e quyỵ do^mn. Xá Cơ Hoa vừa dẫm lên một cái, trong lòng vui sướng, vẻ mặt hơn hờ nháy nháy mắt với Minh Hạo Thiên.

Vào lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng xem có chuyện gì xảy ra, thì lại thấy Minh Hạo Thiên đột nhiên kéo cô xoay người một cái, cơ thể của Xá Cơ

Hoa hơi nghiêng nghiêng lui về phía sau, gót chân lại ‘không cẩn thận’ đạp lên một cái chân khác của Trì Á Hình.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 69: Không phải là cướp sắc giữa đường đấy chứ?

Editor: Táo đồ phổ núi

“A. . . . . Chân của tôi.”

Trong lúc nhất thời Trì Á Hình ngồi bệt xuống đất, hai chân đau nhói, về mặt tái nhợt, trong nháy mắt hai chân của cô ta sưng đỏ lên, nhìn kỹ còn có thể thấy trán của cô ta đã toát mồ hôi lạnh ra ngoài.

Cô ta nhất định đã cố ý, đôi mắt to ngấn ngấn nước mắt nhìn về phía Xá Cơ Hoa, đáy mắt chợt lóe lên sự độc ác, đặc biệt là khi nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn ở bên cạnh, nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái, điều này khiến cho lửa giận trong lòng của Trì Á Hình càng trở nên ác liệt hơn.

Chẳng ai ngờ được, người giúp việc kia vậy mà xoa người hai cái, thì đều giẫm lên hai chân của người phụ nữ xinh đẹp kia, mấy người đũa ông thấy vậy cũng hít khí lạnh hột trợn, lục đục đi lại.

Trì Mộc Dã từ bên ngoài sàn nhảy chen vào nhìn thấy như vậy, cau mày liếc nhìn toàn hội trường, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người của Xá Cơ Hoa mấy giây, dưới đáy mắt chợt lóe lên rồi biến mất, không hề nói gì, rồi ngay lập tức gọi nhân viên phục vụ tới, đưa Trì Á Hình ra xe, chạy thẳng tới bệnh viện.

Mà ở phòng an ninh bên kia, Hoàng Bộ Tuyết lấy lý do đi vệ sinh vào toilet, lúc này đang lén lút lút từ cửa sổ ra ngoài, nhân dịp chưa có người làm, xách váy lên chạy như bay về phía tổ chức tiệc.

“Hừ, may mắn là bà đây đã có sự chuẩn bị từ trước.” Mặc dù đã mất cuộn phim, nhưng Hoàng Bộ Tuyết đã sớm chuẩn bị khắp người vài cuộn, vội vàng đưa tay vào trong ngực lấy ra một cuộn phim nhỏ.

Nghiêng trái ngó phải không thấy có ai, mới đi vào trong phòng tiệc, dĩ nhiên đôi mắt tròn to lên giống như ra đa để ý bốn phía xem còn có tên chó săn nào trà trộn vào đây nữa không, đột nhiên nghe thấy tiếng thét của Hoàng Bộ Tuyết, thân là chó săn có khứu giác vô cùng nhạy cảm, nhất thời trở nên hưng phấn tới mức quên mất phải chú ý những gì, hấp tấp chạy tới chỗ sàn nhảy.

“Người giúp việc kia cũng quá kiêu ngạo rồi, lại giẫm lên chân của Trì tiểu thư khiến cô ấy bị thương mà còn tỏ vẻ như không biết.”

“Đúng vậy đó, tôi thấy nhất định là cô ta đã cố ý, ông không thấy bây giờ cô ta có Minh Hạo Thiên làm chỗ dựa hay sao?”

“Vậy thì Trì tiểu thư không phải quá đáng thương hay sao? Mọi người nhìn một chút mà xem, Huyền Vũ Thác Hàn cũng quá. . .”

“ . . . . .”

Ba người đàn bà thì thành một cái chợ, thật ra thì ba người đàn ông cũng không phải là không thể thành một cái chợ được! Hoàng Bộ Tuyết chen chúc ở sau lưng của ba người đàn ông, lúc đang nghe bọn họ nhiều chuyện thì đột nhiên nghe thấy cái tên Huyền Vũ Thác Hàn thì nhiệt huyết nhất thời dâng trào lên, giật nảy mình một cái rồi liêu chết xông lên phía sàn nhảy.

Nhưng mà, người phía trước lại là bức tường rất chắc chắn, Hoàng Bộ Tuyết chen tới mức đầu đổ đầy mồ hôi, nhưng mà cũng vẫn không địch nổi đám người đàn ông kia, cuối cùng phải thở hắt hên đi cả nhấc, giờ mấy chụp hình về phía sàn nhảy, bấm máy tùm.

“Như thế nào? Trong lòng đã thoải mái chưa?” Nhìn Xá Cơ Hoa đang cười vui vẻ, Minh Hạo Thiên giống như bị cô cuốn hút, khoe miệng lạnh lùng cũng khẽ nhếch lên hơi cổ.

“Ha ha, đạp lên vô cùng thoải mái.” Mới vừa nghĩ tới sắc mặt của người phụ nữ kia, trong lòng Xá Cơ Hoa lại thấy thoải mái tới tận tim gan, nhưng mà sự thoải mái này vừa qua đi, cảm giác đau rất ở chân liền ập tới.

“Sao thế?” Nhận thấy cơ thể của cô đột nhiên cứng ngắc lại, Minh Hạo Thiên nhất thời dừng bước nhảy lại, ánh mắt có chút lo lắng cúi đầu nhìn chân của cô.

“Mẹ nó, sớm biết như vậy, mới vừa nãy đạp cô ta thêm một cước nữa.” Xá Cơ Hoa nhăn nhó nói, buông tay của anh ta ra, khom lưng xuống cời giày ra, vừa nhìn thấy thì sợ hết hồn, tại sao lại sưng to như vậy?

Minh Hạo Thiên cũng ngồi xổm người xuống nhìn chân của cô, liền muốn dìu cô, “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Đi bệnh viện cái gì chứ? Chỉ tốn tiền thời, cái cục sưng này, chỉ cần thoa bóp rượu lên là được.” Xá Cơ Hoa vừa dứt lời, cả người bị chúi xuống, một giây sau đó bị bế bổng lên, hướng về phía bên ngoài sân nhảy.

“A! Anh làm cái gì thế? Ăn no không có việc gì làm có phải không? Tôi đã nói rồi không đi bệnh viện.” Cho là Minh Hạo Thiên, cô tức giận hô lên.

Nhưng khi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra gương mặt tuần tú âm trầm kia, thì nhất thời không chút suy nghĩ bật thốt lên: “Anh phát bệnh thần kinh cái gì chứ?”

Xung quanh nhất thời vang lên tiếng hít khí, lại dám mắng Huyền Vũ Thác Hàn bị thần kinh? Chẳng lẽ đầu óc của người phụ nữ này có vấn đề?

Ôi! Cuộc chiến này, thật sự là có nhiều uẩn khúc và phần kịch!

Phát bệnh thần kinh cái gì? Người phụ nữ này . . .

Huyền Vũ Thác Hàn trừng mắt lên nhìn cô, “Câm miệng.”

“Anh đó, tặc xấu gì vậy, mau buông tôi xuống.” Cuối cùng dùng vẻ mặt đó kêu cô câm miệng, nếu như anh ta muốn dùng vẻ mặt này để cho cô xem thay cho người phụ nữ đáng chết kia, thì cô cũng không để cho anh ta yên đâu.

Mà lúc này, Minh Hạo Thiên cũng đi theo đưa tay ra trước mặt anh để ngăn cản anh, lạnh lùng nói: “Cô ấy đã nói buông cô ấy xuống, anh là đàn ông chẳng lẽ lại cật mạnh ép buộc một cô gái hay sao?”

“Điều này hình như không có liên quan gì tới anh thì phải? Minh hội trưởng.” Đây là nữ giúp việc nhà anh, người ngoài như anh ta khản trương làm cái gì? Huyền Vũ Thác Hàn khó chịu trong lòng.

“Cô ấy là bạn của tôi, sao có thể không liên quan tới tôi được.”

“Bạn? Minh hội trưởng thật là dễ gần, mới quen biết không tới mười phút mà lại trở thành bạn bè?” Nghe xong có chút khó chịu.

“Như vậy thì đã làm sao? Thời gian quen biết ngắn hay dài đều không phải là vấn đề, huống chi, chúng tôi đã quen biết từ trước.”

Quen biết từ trước? Huyền Vũ Thác Hàn cúi đầu nhìn ánh mắt của người phụ nữ kia, trong đầu thoáng qua hình ảnh, tim đột nhiên đập mạnh lên một chút, người phụ nữ đáng chết lại, sẽ không phải là cướp sắc giữa đường đấy chứ? Nếu như đúng như vậy, anh nhất định sẽ cắt đứt chân của cô.

“Em biết anh ta? Quen biết như thế nào?” Bàn tay đang ôm eo của cô, đột nhiên dùng sức bóp chặt lại, nếu như cô có ý định nói đúng suy đoán của anh, vậy thì anh trực tiếp bóp chết ý định của cô.

Chân cũng đau mà tay cũng đau, bây giờ lại bị cái tên đàn ông chết tiệt này siết chặt eo tới mức đau sốc hông. Xá Cơ Hoa cũng tức giận, một mực nhắm vào cổ của anh tát tới, vào lúc anh bị đau lập tức buông tay ra, giầy giữa nhảy xuống đất, nhưng mà, không thể tránh khỏi bị đau một trận!

“A. . . . .”

‘Rầm. . .’

Một bóng dáng, không chút hình tượng nào ngã nhào xuống đất, đôi chân dài trắng nõn hoàn toàn hiện ra dưới làn váy.

Khụ! Đừng hiểu lầm, là một người phụ nữ khác xui xẻo bị an ninh xua đuổi, dạ phục màu đỏ, té nhào xuống đất, thật sự là hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

Vì không muốn phiền phức, an ninh cũng là người mặc tây trang, không gây ra tiếng động nhanh chóng từ trong nhóm người chen ra ngoài, rồi muốn đưa người phụ nữ vừa mới trà trộn vào đi ra ngoài.

Nhưng mà Hoàng Bộ Tuyệt đầu chịu, vội vàng đứng dậy từ dưới đất, rồi cuống quýt tìm đường chạy, cũng không biết tại sao, giống như không nhìn thấy ở trước mặt không có người vậy, cứ như vậy trực tiếp đụng thẳng vào.

“A!”

‘Rầm. . .’ Tiếng ngã xuống so với vừa rồi có chút nặng nề hơn.

Chỉ thấy trong lúc mọi người còn đang sững sờ, thì hai người phụ nữ cứ liên tục ngã xuống dưới đất, mà Huyền Vũ Thác Hàn ở bên cạnh nhìn thấy cái máy chụp hình rơi xuống dưới đất thì ánh mắt run lên.

“Người đâu, mau tới đưa người này tới đồn cảnh sát cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 70: Hai người đàn ông khiến cho người ta giết mình

Editor: Táo đồ phở núi

Về phần Minh Hạo Thiên ở bên cạnh, cũng không có biểu cảm dư thừa nào, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, nhưng mà, ánh mắt lại giống như một hiệu lệnh, những người áo đen ở bốn phía liền tạo thành một hàng, trong nháy mắt ‘mời’ những người đang vây xem đi sang bên kia.

An ninh cũng không chần chừ chút nào, cùng nhau tiến lên khiêng Hoàng Bộ Tuyết đi.

Bất ngờ Hoàng Bộ Tuyết vừa tránh né vừa hét lớn: “Này, buông tôi ra, tôi sẽ tự mình đi, buông tay, đừng sờ loạn lên ngực của tôi, buông ra. . .”

Mà Xá Cơ Hoa bị đề ngã xuống, thì chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, sau đó trong nháy mắt con đau nhức ở toàn thân ập tới, “A . . .”

Xá Cơ Hoa đau tới mức nhăn nhó mặt mày, chống người ngồi dậy, nhưng đột nhiên cứng ngắc người lại, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt đi kêu lên: “Ồi cái eo của tôi!”

Ồi mẹ ơi, rốt cuộc là cô đã gây thù oán với người nào? Mẹ nó, làm sao mà tối nay cô bị ngã tới mấy lần vậy?

Huyền Vũ Thác Hàn ngồi xuống đỡ cô, “Đau ở đâu? Chịu khó nhịn một chút, bác sĩ sẽ nhanh chóng tới ngay.”

Trước đó không biết La Vũ Hiền từ đâu chạy tới, khi nhận được ánh mắt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn, thì nhanh chóng bấm điện thoại, cuối cùng ánh mắt thâm trầm dừng lại trên người phụ nữ đang giùng giàng kêu la ầm ĩ kia.

“Thất lung!” Dienn damn leie quyýdon. Có khả năng bị trật khớp rồi, Xá Cơ Hoa cũng không nói gì thêm nữa mà dựa hẳn người vào trong lòng của anh, không chút che giấu khẽ nói.

Lúc này, một người áo đen đưa hai túi đá chườm tới, Minh Hạo Thiên cúi đầu nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đang xoa thất lung cho cô, đột nhiên nhận lấy túi đá chườm, dưới ánh mắt ngạc nhiên của thuộc hạ, ngồi xổm người xuống kéo bàn chân đang bị xưng của Xá Cơ Hoa đặt lên đầu gối của mình, rồi dùng túi đá chườm nhẹ nhàng chườm lên, rồi lại kéo tay của cô, cũng chườm lên như vậy.

Mẹ ơi, Hoàng Bộ Tuyết mới vừa nãy còn giãy giụa phản kháng, bây giờ cầm như muốn rút xuống đất, mà nhân viên an ninh và mấy người áo đen ở bên cạnh, cũng ngăn cản cả người, chuyện này, hai người đàn ông này, đó không phải là những nhân vật rất có tiếng tăm hay sao, nhưng bây giờ lại có thể xoa bóp thất lung và chân cho người phụ nữ kia . . .

Vậy rốt cuộc người phụ nữ này là gì? Lúc này lần đầu tiên Hoàng Bộ Tuyết mới đưa mắt nhìn tới người phụ nữ, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn một cái, cảm chẳng những muốn rút, mà trông mắt cũng sắp lọt ra ngoài.

Con người co rút lại, một tiếng hô kích động bật thốt lên, “Xá Cơ Hoa . . .”

“Người nào? Người nào chán sống thêm chết?” Người phụ nữ nào đó vừa mới thư thái được một chút, nghe thấy vậy, nhất thời sắc mặt liền biến sắc, vào lúc người ta còn chưa phản ứng lại kịp, đã tức giận bùng bùng đứng dậy từ dưới đất, chống nạnh quát lớn lên.

Một cô gái trang điểm đậm, giống như nhìn thấy cái gì đó, vô cùng kích động, hất hai người an ninh đang giữ chặt tay mình, ba chân bốn cẳng đi lại trước mặt của Xá Cơ Hoa: “Cậu nặng mình cái gì? Mấy năm không gặp, ngứa da có phải không?”

Xá Cơ Hoa cũng không chút khách khí giờ nắm đầm lên: “Cậu con mẹ nó mới ngứa da, vừa gặp mặt một cái đã đề mình thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương rồi, cậu có tin là mình đánh cho cậu răng rơi đầy đất không hả?”

Hoàng Bộ Tuyết cũng đẩy một cái hất cô ra, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy khinh bỉ nhìn cô: “Mẹ nó, cậu không thể lịch sự được một chút sao? Lần nào cũng đều thô tục như vậy, đúng là chó không đoi được thói ăn cứt.”

Ánh mắt Xá Cơ Hoa càng hung dữ hơn, một nắm đầm khác vung tới: “Cậu mới là chó không đoi được thói ăn cứt, cậu mới là người chuyên nói tục, cậu nghĩ mình tốt lành lắm à? Thô tục một cục, mỗi lần mở miệng ra thì đều là mẹ nó, chết tiệt.”

Hoàng Bộ Tuyết không vui đỡ tay của cô, sau đó tiến lên nhìn cô chăm chăm: “Đồ chết tiệt, cậu nói một câu nữa thử xem, cậu có tin là mình sẽ đem cậu ra XXOO một lần rồi lại lật lại OXXX một lần nữa không.”

Xá Cơ Hoa cũng trợn mắt lên: “Cậu cho rằng chỉ mình cậu biết làm vậy thôi sao? Mình đem cậu OXXX hai lần rồi ném cậu tới ‘Tiệm uốn tóc’ (Nghe nói là biệt danh của nhà chứa) đề XXOO.”

“Cậu. . . cậu, cậu đúng là đồ độc ác, được, nếu đã như vậy, mình sẽ ra tuyệt chiêu, phục vụ bằng gậy gỗ.” Ddienn damn leie quyýdon.

“Mẹ nó, cậu cho rằng chỉ mình cậu có thôi sao, đáp lễ bằng gậy sắt.”

“.....”

Vạch đen! Ào ạt xuất hiện trên mặt của mỗi người ở đây, chuyện này rốt cuộc là sao đây? Còn chưa ai hiểu chuyện gì, thì chỉ thấy Huyền Vũ Thác Hàn đứng từ dưới đất lên, khoe miệng co giật nhìn người phụ nữ mới vừa nãy còn có bộ dạng giống như sống dờ chết dờ, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác vô lực.

Mà Minh Hạo Thiên và La Vũ Hiên, cũng không khá hơn chút nào, nhìn hai người phụ nữ kia, khoe miệng cũng co giật một trận.

Đặc biệt hai người kia còn dùng tới búa sắt để OOX tranh cãi với nhau, đã khiến cho những người đang đứng ở đây, giống như bị sét đánh cho ngoài khét trong sống, thậm chí còn quên mất chuyện mình vừa mới định làm.

Đợi cho tới khi hai người ‘XXOO’ xong rồi, những người ở đây cũng đã bị sét đánh cho cháy khét hết rồi.

“Mới vừa rồi đề lên người cậu có đau không? Để mình đỡ cậu qua bên kia nghỉ ngơi một chút.” So với Xá Cơ Hoa thì Hoàng Bộ Tuyết cao hơn nửa cái đầu, một tay nửa ôm eo của cô nói.

“Cậu bị người khác đề lên một chút thử xem có đau hay không.” Xá Cơ Hoa đưa tay lên khoác lên vai của Hoàng Bộ Tuyết, không chút khách khí đặt toàn bộ sức nặng cơ thể lên người của bạn mình.

Hoàng Bộ Tuyết diu cô bước đi, vừa đi vừa oán trách quát lớn: “Con mẹ nó, cậu cũng trợ lực một chút đi, cậu không biết là mình rất nặng hay sao.”

“Là ai đã đề lên khiến mình bị thương, đi nhanh lên một chút, đừng nói nhảm nhiều nữa.”

Hai người, cứ như vậy làm như hoàn toàn không thấy tất cả những người ở đây, cứ người này một câu mẹ kiếp người kia một câu con mẹ nó.

“Lão đại!” La Vũ Hiên tỉnh táo lại đầu tiên, sắc mặt có chút quái dị nhìn hai người phụ nữ kia bước đi.

“Cậu đi xử lý chuyện trước đó một chút đi, đừng để truyền ra ngoài.” Nói xong, mũi chân liền di chuyển theo hướng kia, mà ngay sau đó, Minh Hạo Thiên cũng đi theo sát phía sau.

Tao do le quý đđono. Về phần Trì Á Hình bị đưa tới bệnh viện, vết thương ở chân cũng không bị thương quá nghiêm trọng, bác sĩ chỉ dặn dò nghỉ ngơi trên giường hai ngày là được.

Trong phòng bệnh cao cấp.

“Ba, con mặc kệ, ba nhất định phải đòi lại công bằng cho con, hu hu. . .” Hai chân của Trì Á Hình được băng bó lại giống y như cái bánh trưng, sau khi nghe bác sĩ nói không có chuyện gì xong, thì vẫn liên tục lôi kéo Trì Mộc Dã khóc lóc âm ỉ.

“Tiểu Á, con đừng có cố tình gây sự như vậy, có lẽ người ta chỉ bất cẩn một chút thôi, hơn nữa, là do trước đó con đã đập khiến người ta bị thương trước mà.”

Bởi vì lúc đó ông đang ngồi ở vị trí góc kia, nên vừa đúng lúc nhìn thấy con bé cố tình chèn ép người ta, cuối cùng còn đập khiến cho người ta bị thương thân là ba mặc dù thiên vị con gái của mình, nhưng mà quả thật là lần này con mình đã làm không đúng.

“Hu hu. . . Cô ta cố ý, con mặc kệ. . . , hu hu. . . Ba nhất định phải lấy lại công bằng cho con, nếu không con nhất định không về nhà.”

“Tiểu Á, con trưởng thành một chút được không, đừng có mãi tùy hứng như vậy.” Trì Mộc Dã nghiêm mặt lại quát lớn lên, nuông chiều như vậy, nếu tương lai không thay đổi thì chỉ thiệt vào thân mà thôi. Tao do le quý đđono.

Nhưng mà Trì Á Hình lại gây náo loạn lên, giơ tay lên gạt tất cả những chai chai lọ ở trên tủ xuống, còn ném hết gối chăn xuống dưới đất: “Con mặc kệ, hu hu. . . , ba thật đáng ghét, hu hu. . . Con muốn mẹ, con muốn bà nội, hu hu. . . Con muốn bảo bà nội dạy dỗ người phụ nữ kia, con ghét ba. . .”

Trì Mộc Dã đau đầu bóp bóp trán, cũng không nói gì nữa, mà xoay người đi ra ngoài đóng cửa kêu ‘Rầm’ một tiếng, ở trong phòng thì vang lên tiếng đồ đạc rơi vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 71: Nói ra ai mà tin cho nổi!

Editor: Táo đồ phổ núi

Ở bên kia phòng khách, Xá Cơ Hoa thoải mái nằm trên ghế sa lon, vô cùng hưởng thụ sự phục vụ của Hoàng Bộ Tuyết, lúc thì lấy đã chườm, lúc thì lại xoa bóp vai và eo.

“Này, A Hoa, cậu và bọn họ có quan hệ như thế nào vậy?” Thật sự là không chịu nổi hai ánh mắt lạnh lẽo và âm hiểm kia, Hoàng Bộ Tuyết nhỏ giọng hỏi.

Cầm một miếng bánh ngọt nhét vào miệng, giọng điệu của Xá Cơ Hoa không chút che giấu mà nói thẳng: “Một người coi như là ông chủ, một người thì không quen biết, sao thế? Minh còn chưa hỏi tới cậu đâu? Tại sao cậu lại ở chỗ này thế?”

Một người xem như ông chủ? Một người thì không quen biết? Điều này có thể sao? Nói ra ai mà tin cho nổi chứ, Hoàng Bộ Tuyết liếc mắt, nhưng mà không đợi cô mở miệng, ở bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng người.

“Cô thật sự không biết tôi sao?” Nét mặt của Minh Hạo Thiên mặc dù không nhiều biểu cảm lắm, nhưng mà trong lòng ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

Xá Cơ Hoa quét mắt nhìn anh ta, rất tuần tú, nhưng câu trả lời của cô, đã khiến cho người đàn ông nào đó ở bên kia cảm thấy thỏa mãn ở trong lòng, “Không biết.”

Mà Hoàng Bộ Tuyết ở bên cạnh thì muốn ngắt xiu luôn, A Hoa này tại sao lại dằn như vậy chứ, cho dù cô ấy không biết thân phận của anh ta, nhưng mà vừa nhìn là biết giá trị con người không rẻ rồi, tại sao lại không thừa nhận một chút, đây chính là núi vàng núi bạc đó.

Khụ khụ, dĩ nhiên, như vậy thì lần sau lúc ‘xuống tay’, cũng có thể có thêm cái bùa hộ mạng rồi!

Mà lúc này, ngoài cửa có một người áo đen đến gần, đi tới bên cạnh Minh Hạo Thiên, không biết nói thầm vào tai anh ta cái gì, chỉ thấy Minh Hạo Thiên hướng về phía Xá Cơ Hoa nói: “Tôi còn có chút việc, chờ lúc nào cô nghĩ ra, thì cứ tới tìm tôi.” Dứt lời, nhanh chóng bước ra khỏi phòng khách.

“A Hoa, sao cậu lại dằn dặt như vậy chứ, anh ta là Minh Hạo Thiên là lão đại của hội Minh Cát, trên người là cả một đồng vàng bạc đó, cậu thật ngu hết nói!” Một bộ dạng chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

“Minh Hạo Thiên?”

“Đúng vậy.”

Nhớ lại năm đó, lúc hai người bọn họ hợp sức vơ vét ‘mồ hôi nước mắt của nhân dân’, không hề bỏ qua dù là một chút béo bở nào, bây giờ có con cá mập mập như thế này, sao có thể bỏ qua cho anh ta được, trong lòng bỗng cảm thấy ‘hận’ . . .

Tại sao cái tên này lại nghe có chút quen thuộc như vậy? Suy nghĩ một chút . . .

Lúc này La Vũ Hiên đi vào, liếc nhìn hai người phụ nữ, đi tới bên cạnh của Huyền Vũ Thác Hàn: “Lão đại, đã xử lý xong hết rồi! Nhưng mà, người phụ nữ kia . . .” Quét mắt nhìn Hoàng Bộ Tuyết: “Xử lý như thế nào?”

Lão đại ghét nhất là bọn ký giả chó săn này, nhưng người phụ nữ này lại dám vuốt râu hùm.

“Đem . . . . .”

“TM.” Một người phụ nữ đang nằm trên ghế sa lon, đột nhiên nhảy dựng lên, cắt đứt những lời nói đang định nói ra của Huyền Vũ Thác Hàn, dọa cho Hoàng Bộ Tuyết cũng giật nảy mình lên.

“A Hoa, cậu làm cái gì vậy. . . . .”

Cô chưa kịp nói xong, thì đã thấy Xá Cơ Hoa vội vã đứng dậy khỏi ghế salon: “Minh nhớ ra rồi, thì ra, nợ tiền không nói, lại còn dám trốn chạy khỏi mình sao? Minh Hạo Thiên, anh đứng lại đó cho tôi . . .” Một trận gió cuốn qua, vị trí mới vừa rồi, đâu còn bóng dáng của Xá Cơ Hoa nữa.

Chuyện gì xảy ra? Không người nào hiểu được lời nói của cô nghĩa là gì . . .

Nhưng mà, người phụ nữ nào đó đi chân trần đuổi theo, chỉ thấy được được cái đuôi xe trong mưa to gió lớn, nhất thời chỉ biết tức giận giậm chân thật lâu.

Năm trăm đồng của cô, cứ như vậy mà bay mất tiêu rồi sao? Thật sự là không cam lòng mà.

. . . . .

Bên kia, tiếng sấm vang lên ầm ỹ giữa trời đêm, những hạt mưa to rơi xuống cả một vùng đất giống như những tiếng trống đánh, làm nhưng giọt nước li ti bắn lên tung tóe.

Bên này trời mưa dầm không ngừng, khiến cho cả bầu trời giống như rơi vào trong một màn nước mờ mịt, những hạt mưa bụi bay bay, mang theo

một chút buồn man mác của vùng Giang Nam, cứ lất phất rơi xuống không trung. Những cơn gió nhẹ khẽ thổi, mặc dù có chút lạnh lạnh, nhưng lại nhẹ nhàng giống như những bọt biển. Đưa đầu ngón tay ra, từng giọt từng giọt nước rơi vào đầu ngón tay, cảm giác lạnh như băng, giống như những thập tự giá lặng lẽ trôi qua lòng bàn tay . . .

Ban ngày cả thành phố ồn ào náo nhiệt, ban đêm lại chìm vào trong màn mưa vô cùng yên tĩnh, mỗi một nhà ở đây vì trời mưa gió nên đều đi ngủ sớm, duy nhất chỉ có một nhà là còn sáng đèn, giữa màn đêm yên tĩnh như vậy, có vẻ rất nổi bật.

Trong Võ Quán ba mươi sáu huyện Sùng Vũ.

“Sư phụ, trời đang mưa, sao người lại đứng ở ngoài cửa như vậy?” Phùng Thiên Bảo vừa mới thu dọn hết các nơi xung quanh xong, thì nhìn thấy Xá Thanh Hoa đang đứng ở trước cửa, nhất thời có chút lo lắng vội vàng đi lại.

Mưa ban đêm, nên nhiệt độ giảm xuống không ít, không cẩn thận rất dễ bị cảm cúm.

“Thiên Bảo à, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?” Xá Thanh Hoa đi vào bên trong đại sảnh, trên khuôn mặt mệt mỏi càng trở nên tang thương.

“Hai mươi bảy tháng chín rồi ạ, có phải sư phụ lại nhớ A Hoa rồi không? Sư phụ không cần lo lắng, A Hoa nhất định có thể chăm sóc tốt cho bản thân, hơn nữa con đã cho người đi nghe ngóng tin tức rồi, chắc chắn sẽ nhanh có tin tức thôi.”

“Ngày hai mươi bảy à? Cũng sắp hai tháng rồi.” Đứa bé kia, chưa bao giờ xa bà lâu như vậy, bây giờ ngoài trời lại sấm lớn như vậy, cũng không biết con bé có được ăn ngon ngủ ấm không, nghĩ tới, trong lòng lại dâng lên một cảm giác lo lắng và đau lòng.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn bà vẫn thường dùng nắm đấm với cô, nhưng mà có người mẹ nào mà không yêu thương đứa con của chính mình chứ? Cho dù có tức giận nhiều như thế nào đi nữa, thì cũng đã sớm tiêu tan rồi, đối với cô, bây giờ chỉ có lo lắng và lo lắng mà thôi.

“Sư phụ, đừng suy nghĩ quá nhiều, đi ngủ sớm một chút đi ạ, ngày mai con sẽ gọi điện thoại hỏi thăm những người anh em ở khắp các nơi một chút, xem có tin tức gì hay không.”

Thật ra thì trong lòng của Phùng Thiên Bảo cũng lo lắng không thôi, từ nhỏ đến lớn, A Hoa chưa bao giờ rời xa bọn họ, bây giờ đã hai tháng rồi mà không có tin tức gì.

“Thiên Bảo à, con đi thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai hãy đi ra ngoài tìm con bé một chút, ta thấy không yên lòng.”

“Sư phụ, con đi thì Võ quán phải làm sao? Hơn nữa gần đây bệnh phong thấp ở chân của sư phụ lại tái phát, con không yên tâm, hay là ngày mai con đi nhờ mấy người anh em kia, bảo bọn họ để ý nhiều hơn một chút.”

Phùng Thiên Bảo không thể không nghĩ tới, nhưng mà anh không yên lòng để lại một mình sư phụ, mặc dù anh đã gọi tiếng sư phụ này sắp được hai mươi năm rồi, nhưng mà trong lòng của anh coi bà không khác gì mẹ ruột, nếu như anh đi, thì cả võ quán này cũng chỉ còn lại một mình bà, vậy thì phải làm sao?

Xá Thanh Hoa nhìn anh, vui mừng cười cười: “Thiên Bảo, sư phụ biết con là một đứa bé ngoan, là Cơ Hoa không có cái phúc phận này.”

“Sư phụ, con thích A Hoa, mặc kệ như thế nào, con cũng sẽ đợi cô ấy, người đừng nói như vậy.” Phùng Thiên Bảo nói với sắc mặt nghiêm nghị.

Bà biết suy nghĩ của anh rất kiên định, cho nên mới càng lo lắng hơn: “Đi ngủ đi, ngày mai nhớ thu dọn đồ đạc cho tốt.”

“Sư phụ. . . . .”

“Ta cũng mệt mỏi rồi, con đi ra ngoài vào thời gian này, ta cũng đóng cửa võ quán một thời gian, như vậy thì không cần phải lo lắng nữa.”

“Chuyện này, làm như vậy có được không?”

“Có gì là không được, không có gì quan trọng hơn con gái của ta cả, con đi ngủ sớm một chút đi!”

“Dạ, vậy sư phụ cũng đi ngủ sớm một chút đi ạ!”

“Ừ!”

Mưa, lại tiếp tục rơi lách tách cả đêm, sấm, lại tiếp tục vang lên phụ họa!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 72: Đam Mỹ hiểu không?

Editor: Táo đồ phổ núi

Hôm sau, bởi vì cả đêm mưa bão, cho nên khi ánh mặt trời chiếu sáng, cây cỏ cố gắng ngóc thẳng dậy, được tắm ánh mặt trời sau cơn mưa, toàn thân giống như được tráng dĩnh một lớp bạc trắng châu, trong không khí cũng không còn sự khô nóng của thời tiết tháng chín nữa.

Sáng sớm, một người phụ nữ khập khiễng bê hai cái bình, lên chiếc xe hơi mà lão phu nhân phải tới đón, quay qua quay lại tới giữa trưa lúc này mới nói tới chuyện ngày hôm qua một người con trai và người con gái XX ở trên sân thượng, tường tận chi tiết nói lại một lần, rồi lại đem hai chai mứt hoa hồng nhét vào trong tay của bác Phúc, rồi mới nhận lấy phần thù lao đầu tiên trong đời của cô, vui mừng hơn hờ rồi đi.

“Vũ, mình đã trở về rồi.” Trên cánh cửa của phòng trọ nào đó, có treo bảng hiệu Văn phòng thám tử Hoa Vũ, đột nhiên bị một cước đá văng ra, tư thế kia bồng bồng khi thế, một chút cũng không nhìn ra được bộ dạng bị thương tới hôm qua, người không biết còn tưởng rằng gặp phải thổ phỉ.

“Bạn có thể lịch sự một chút được không, chẳng lẽ cậu không biết cửa hư thì phải dùng tiền để sửa sao?” Hạ Tinh Vũ không biết gõ gõ cái gì trên chiếc máy vi tính duy nhất trên bàn làm việc, đầu cũng không ngẩng lên đau lòng nói.

“Không phải là vì mình quá vui mừng sao! Cậu xem, mình đã nhận được món thù lao đầu tiên rồi.” Vứt tiền xuống bàn làm việc của cô, rồi tự mình đi rót ly nước, ừng ực uống mấy hớp, vì quá kích động, cho nên đã quên mất cả ngày mình chưa uống hớp nước nào.

“Ừ, biết rồi!” Mắt chỉ liếc một cái, tay vẫn tiếp tục gõ.

“Bạn đang làm cái gì vậy? . Làm gì mà nghiêm túc như vậy.” Cho dù tiền cũng không thêm dóm tới, Xá Cơ Hoa tò mò cúi người qua để nhìn.

“Phụt . . .” nước vừa mới ngậm vào miệng, không giữ lại chút nào mà phun toàn bộ ra ngoài.

Hạ Tinh Vũ lập tức đứng dậy hét lên: “A! Cậu làm cái gì thế? Máy tính của tôi.” Cuống quýt lau chùi máy vi tính.

Xá Cơ Hoa lập tức đặt cái cốc lên cái bàn ở bên cạnh, rồi kéo Hạ Tinh Vũ qua, quan sát cô từ trên xuống dưới giống như là một quái vật từ trên trời rơi xuống.

“A Hoa, cậu làm cái gì thế?” Hạ Tinh Vũ bị nhìn tới mức nổi cả da gà lên, tức giận hỏi, ánh mắt của cô ấy là nghĩa gì đây chứ?

“Bạn, Hạ Tinh Vũ, có phải cậu bị bệnh rồi không? Có bị sốt không?” Nói xong, đưa bàn tay bé nhỏ lên sờ sờ trán của cô.

“Bị cái đầu cậu đó . . . , mình bị bệnh gì chứ? Mình vô cùng khỏe, cậu đừng cản trở mình nữa, sáng mai phải nộp bản thảo rồi, mình còn mấy vạn chữ chưa viết xong kia kia, đừng lãng phí thời gian của mình nữa.”

Thấy cô lại muốn trở về chỗ ngồi, Xá Cơ Hoa làm ra bộ dạng giống như gắp quỹ chỉ vào cái video đang chiếm một nửa máy tính, hai người đàn ông trần truồng đang XX với nhau, lại còn ‘ừ ừ a a’.

“Này, đó là hai người đàn ông, Hạ Tinh Vũ mắt cậu bị mù sao? Cho dù cậu có cận thị đi nữa, thì cũng không cận thị tới mức như vậy chứ, rốt thì cậu bị làm sao mà đi xem mấy cái này vậy?”

Nghe vậy, trên trán của Hạ Tinh Vũ xuất hiện mấy vạch đen, khóe miệng co rút, lặng lẽ quay đầu đi nói: “Dạ thưa tiểu thư A Hoa, trên thế giới cái này rất phổ biến, không phải là cậu không biết đấy chứ? . Hơn nữa, mình kiểm chức viết tiểu thuyết đam mỹ mà, là đam mỹ hiểu không?”

Vừa nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt của cô, Hạ Tinh Vũ biết là cho dù mình có nói gì với cô cũng là vô ích, cho nên trực tiếp lấy một cái ghế, rồi kéo cô qua, mở màn hình video lớn lên, chỉ chỉ vào hai nhân vật chính, bắt đầu truyền thụ lại kiến thức đam mỹ ‘Công thụ’ cho cô nghe.

Cho tới khi hai người phụ nữ cảm thấy đói ăn vặt, nhìn video này, cậu một câu tôi một câu nhiệt tình thảo luận, cuối cùng rất vinh quang, hai người cứ xem phim như vậy, cho tới chiều, rồi lại tới tối, ngay cả cơm tối, cũng thay bằng mì ăn liền, hoàn toàn quên mất thời gian.

.....

‘Cốc cốc. . . . .’

“Mời vào.”

“Lão đại, còn chưa có ý định tan việc nữa sao?” Cửa phòng làm việc mở ra, ba người lục tục đi vào.

“Ừ, còn một phương án phải chỉnh sửa lại, các cậu cứ về trước đi.” Vũ Huyền Thác Hàn vẫn bận bịu không ngừng nghỉ ở trước bàn làm việc, đầu không ngẩng lên lạnh nhạt nói.

“Ồ! ~”

“Vậy cậu bận thì cứ làm tiếp đi.”

Ba người, nhìn nhau một cái, rồi cùng tự tìm chỗ ngồi xuống!

Trong căn phòng làm việc rộng rãi và xa hoa, chỉ còn tiếng bút ma sát với giấy kêu ‘loạt xoạt.’

Một tiếng đồng hồ sau! Chiếc bút mới dừng lại, lúc này Huyền Vũ Thác Hàn mới xoa xoa cổ nhìn ba người lười biếng kia.

“Hôm nay các cậu làm sao vậy? Không phải là mỗi người đều rảnh rồi tới đây chờ tôi đấy chứ?” Chuyện này đúng là hiếm thấy, nhất là Long Húc Hàng, bình thường đã sớm chạy mất dạng rồi.

Khi anh dừng bút lại thì ba người đã sớm đứng thẳng người dậy, Long Húc Hàng vội vàng tiến lên nói: “Lão đại, có thể tan việc chưa?”

Huyền Vũ Thác Hàn đang sửa sang lại tập giấy tờ liền dừng tay lại, chân mày nhíu lại: “Sao thế? Mấy cậu thật sự đang đợi tôi tan việc?”

Long Húc Hàng tròn mắt lên, cái này không phải là hỏi thừa hay sao? “Dĩ nhiên rồi, nếu không lão đại cho là chúng tôi chờ lâu như vậy là vì cái gì?”

“Các cậu chờ tôi làm gì? Những chỗ như mấy hộp đêm đó tôi không có hứng thú.”

“Cái gì mà hộp đêm? Chúng tôi đang chờ ông chủ cùng đi ăn cơm.” Long Húc Hàng nói xong, thì thấy La Vũ Hiên và Hạ Tuyền Vũ cũng nhìn anh gật đầu một cái. SSdienng dānlew quy9on.

“Các cậu muốn đi ăn cơm thì đi đi, không cần chờ tôi. . . tôi về nhà ăn.” Nhìn xuống đồng hồ, cũng đã hơn bảy giờ, người phụ nữ kia chắc đã chuẩn bị cơm tối xong hết rồi, Huyền Vũ Thác Hàn thu thập tài liệu xong hết, liền đứng dậy khỏi ghế, vừa mặc áo khoác vào vừa nói.

“Vậy đi thôi, cùng về nhà luôn.”

“Cùng về nhà luôn?” Huyền Vũ Thác Hàn nhướn mi nhìn họ nghi ngờ.

Lần này là La Vũ Hiên mở miệng, Hạ Tuyền Vũ và Long Húc Hàng mỗi người đều tích cực phụ họa thêm: “Đúng vậy, thời gian cũng muộn rồi, khẳng định là A Hoa đã chuẩn bị thức ăn xong hết rồi, chúng ta trở về nhanh lên một chút”

“Tôi muốn ăn canh gà nấu nước dừa và cà thịt bò nấu cà của A Hoa nữa.”

Nói tới, bốn người âm thầm nuốt nước miếng một cái.

“Đúng rồi, lần trước A Hoa còn nói cho chúng ta ném thử sản phẩm mới, lần trước tôi đi tìm hiểu mứt hoa hồng, ngoại trừ mùi vị không tệ, còn có không ít tác dụng nữa đó, ánh mắt của lão phật gia quả thực là không tồi.”

“Tốt thì tốt thật, nhưng mà cũng có chút độc ác, nghe nói cô ấy bán cho người khác một hũ là hai mươi đồng, lão đại mới ăn một tí tẹo vậy mà đã tính hai trăm đồng, lão đại cậu nói xem. . .” Long Húc Hàng vừa quay đầu lại mới thấy khuôn mặt đen thui kia, lập tức biết điều dừng lại, cười ha ha vượt lên dẫn đầu đi ra ngoài.

Trước cửa của biệt thự Tiêu Văn các, những chiếc đèn thủy tinh chiếu sáng bốn phía, lúc này bốn chiếc Limousine cực kỳ huênh hoang, lần lượt dừng lại ở trước cửa.

Người giúp việc chờ ở cửa, thấy xe dừng lại, liền vội vàng chạy lại đón.

“Thiếu gia, hoan nghênh trở về.”

Huyền Vũ Thác Hàn vừa xuống xe nhìn thấy bác Phúc, giống như không ngờ tới: “Bác Phúc, bác trở về khi nào thế?”

“Trở về lúc chiều.”

Ba người ở phía sau vừa xuống xe, vừa thấy bác Phúc, thì lần lượt cùng nhau chào: “Bác Phúc, buổi tối tốt lành!”

Bác Phúc mỉm cười gật đầu với ba người một cái: “Các vị thiếu gia, buổi tối tốt lành.”

“Thiếu gia, lão phu nhân tới, đang ngồi chờ thiếu gia ở bên trong.” Bác Phúc chào hỏi xong, liền quay đầu về phía Huyền Vũ Thác Hàn nói.

“Bà nội?”

“Lão phu nhân?”

Bốn người cùng đồng thanh mở miệng, một đám người ngó người ra nhìn mặt nhau không hiểu, lão phật gia không phải lại muốn ra chiều gì đấy chứ? La Vũ Hiên và ba người kia đồng thời đỏ mặt hỏi hột cậu trời đừng đem chủ ý gì đánh lên người của bọn họ.

Theo sau là một đám người giúp việc, bốn người đi vào đại sảnh, không ngoài ý muốn, dáng người của Chu Hữu Mai vững vàng và oai vệ, đang chiếm chỗ ngồi trên ghế salon.

Chương 74: Chương 73: Cô ấy có vị hôn phu?

Editor: Heisall

“Bà nội, sao bà lại tới đây?” Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt nhìn trong đại sảnh, thím Lư, chị Liễu cũng đi theo, nhìn quanh bốn phía cũng không thấy Xá Cơ Hoa, cô gái kia không phải cũng sẽ không để bà nội anh ở trong mắt chứ?

Mà ba người La Vũ Hiên đi vào cũng đồng thanh gọi bà nội giống vậy, sau đó liền yên lặng trầm mặc, nghiêm túc nỗ lực làm ‘người vô hình’.

“Thế nào? Không có việc gì thì bà không thể tới phải không? Hay là nói, bà muốn tới nơi đây cũng phải báo cáo với con một tiếng à?” Trong giọng nói sang sảng mang theo sự không vui, ánh mắt sắc bén nhìn theo anh, giống như anh chính là một người hung ác mang tội giết người vậy.

Nghe ra giọng nói của bà như ăn phải thuốc nổ, thật sự khiến Huyền Vũ Thác Hàn có loại cảm giác vô lực, anh lại chọc giận bà nội bảo bối này của anh lúc nào vậy, aiz. . . . .

“Bà nội, sao bà nội có thể nói như vậy được chứ? Bà nội có biết cháu đã hi vọng bà nội có thể đến đây nhiều hơn biết bao nhiêu không, như vậy cũng đủ biết con nhớ bà nội rất nhiều rồi.”

“Tên nhóc thối nhà anh, nói còn hay hơn hát, anh cho rằng bà già này không biết anh đã làm những gì sao?” Ánh mắt sắc bén hơi mềm mại một chút, nhưng giọng nói vẫn không vui như trước.

Anh đã làm gì chứ? Chẳng những Huyền Vũ Thác Hàn nghe không hiểu, mà ngay cả ba người Long Húc Hàng nghe vậy, cũng tò mò nhướn lông mày lên, rốt cuộc lão đại này đã làm cái gì khiến cho lão phật gia nổi giận như vậy, nhưng nghe một chút là được rồi, còn chen miệng vào thì miễn đi, tránh để khỏi bị lão phật gia nhớ thương.

“Bà nội. . . . .”

Chu Hữu Mai nhướn chân mày, cắt ngang lời anh: “Huyền Vũ Thác Hàn, bà nội hỏi anh, có phải anh thích cô bé nhà họ Trì kia hay không, nếu như thế thì tại sao lúc trước phải giấu diếm bà nội, nếu như bà nội biết anh đã có người trong lòng rồi, thì bà nội cần gì phải lo lắng tới như vậy chứ?”

Mặc dù bà rất thích cô bé A Hoa kia, nhưng nếu như thằng cháu thối nhà bà đã có người khác trong lòng, thì bà cũng không thể miễn cưỡng được, chỉ có thể thầm tiếc nuối mà thôi.

Huyền Vũ Thác Hàn cau mày lên, nghe xong liền sùng sốt một chút: “Bà nội đang nói gì vậy?” Anh thích ai lúc nào?

“Còn hỏi bà đang nói cái gì nữa hả? Cái tên nhóc thối nhà anh.” Lão phật gia nổi giận, từ trên ghế salon đứng lên chụp lấy cái ót của người đàn ông: “Nửa đêm ở trên sân thượng ôm ấp ấp, hứa hẹn cả đời rồi, đến bây giờ anh còn không thừa nhận, tên nhóc thối nhà anh, rốt cuộc anh học ai mà vô tình như vậy.”

Lại một cái tát nữa, trên mặt ba người đàn ông đứng bên cạnh nhìn cũng đã nổi đầy vạch đen, loáng thoáng có thể thấy góc miệng của bọn họ co rúm lại.

“Bà nội!” Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng lui về phía sau một bước rồi nháy mắt về phía bạn tốt bên cạnh ra dấu, có chút lúng túng xấu hổ: “Bà nội nói gì vậy? Cái gì mà ôm ấp ấp hứa hẹn cả đời chứ? Bà nội, do bà nội không nói rõ ràng, còn bắt con nói gì nữa đây?”

“Đúng vậy...đúng vậy, bà nội xin bà nội bớt giận, hãy bớt giận trước, trước tiên bà nội hãy nói rõ ràng cái đã, nếu như lão đại làm cái gì, nhất định sẽ nói rõ ràng với bà nội mà.” Long Húc Hàng bị hai người bạn lòng dạ hiểm độc đẩy đưa, cũng chỉ có thể nhắm mắt tiến lên nói.

Mặc dù không phải thật sự không vui, nhưng Chu Hữu Mai vẫn còn lẩn tránh một lúc rồi mới ngồi trở lại ghế sa lon, ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào bọn họ: “Tôi hôm qua có phải anh ở trên sân thượng cùng Trì Á Hình hay không? Sau đó còn ôm nhau? Cuối cùng còn thân mật nhảy một điệu nhảy lãng mạn?”

Trì Á Hình? Tối hôm qua? Sân thượng? Đầu Huyền Vũ Thác Hàn thoáng qua bóng dáng của một cô gái, gương mặt tuấn tú nhất thời âm trầm xuống, cô gái kia thật sự rất can đảm, lập tức quay đầu lại hỏi Tiểu Cương đang đứng bên kia: “A Hoa đâu?”

Người làm tên Tiểu Cương liếc nhìn Chu Hữu Mai rồi lắc đầu một cái, bày tỏ anh ta không biết.

Đáy mắt Chu Hữu Mai thoáng qua một điểm sáng, nhưng cũng chỉ là thoáng qua rồi biến mất: “Bà đang nói với con chuyện tối ngày hôm qua, con tìm A Hoa làm gì? Đừng ngắt lời bà.”

“Con đối với cô ta một chút hứng thú cũng không có, bà nội, như vậy đã đủ rõ ràng chưa.” Cô gái chết tiệt kia, không biết đây là lần thứ mấy Huyền Vũ Thác Hàn muốn trực tiếp bóp chết cô.

“Ồ!”

Cứ nghĩ rằng lão phật gia chắc chắn sẽ đánh vỡ chảo sắt mà hỏi đến cùng, nếu không cũng sẽ uy hiếp một phen, thật sự không nghĩ đến Chu Hữu Mai lại không đến hỏi nữa, liền kêu thím Lư dọn cơm ăn.

Từ mùi vị của thức ăn, cũng biết đây là tay nghề của thím Lư, từ sau khi bọn họ trở lại, đã không thấy cô gái kia.

Cho đến sau khi cơm nước xong, ba người Long Húc Hàng lấy cốc chuẩn êm, Huyền Vũ Thác Hàn chịu đựng không nổi mới làm bộ mở miệng hỏi: “Bác Phúc và thím Lư về nhà chắc không quay lại nữa chứ?”

“Thím Lư đang dầm một chút dưa muối ở nhà, cho nên bác Phúc và thím Lư có trở về hay không thì phải hỏi bọn họ, nhưng bà lại nhớ món tương hoa hồng do cô nhóc Hoa làm.” Chu Hữu Mai uống một hớp trà, không lo lắng nói, khỏe mặt lại quét nhìn anh.

Sáng sớm hôm nay cô nhóc kia đưa cho bác Phúc một hũ tương hoa hồng, mùi vị thật sự rất nhẹ nhàng khoan khoái, ăn rất ngon, nhưng cô gái nhỏ kia lại không đưa cho bà.

Về mặt của Huyền Vũ Thác Hàn cũng không có gì khác thường, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi: “Nếu bà nội thích ăn, vậy thì cho người mang về một ít. Tương hoa hồng này đều là dùng hoa hồng trong vườn ở hậu viện làm thành, nếu như bà nội thích ăn, lần sau con cho người chuyển một ít cánh hoa hồng từ nước ngoài về đây, chờ sau khi tương chín, con sẽ cho người đưa về nhà bà nội.”

Anh nhớ, cô sử dụng mấy cái bình cổ của anh để dầm tương, còn chưa mở ra, phải để cho bà nội lấy về trước, chứ nếu để cô gái kia đi theo về, thì ai sẽ nấu cơm đây?

Hình như anh đã quên, thím Lư đã làm đầu bếp nấu cho anh ăn hai mươi mấy năm rồi.

“Ồ, nhưng bà muốn A Hoa trở về cùng bà để làm thật nhiều tương, nếu không chỉ sợ sau này muốn ăn món tương hoa hồng ngon cũng không có nhiều cơ hội, ban đầu, đứa nhỏ A Hoa này cũng chỉ đồng ý bằng miệng với bà là sẽ làm người giúp việc trong một tháng, nên không cần thiết phải ký hợp đồng như những người giúp việc khác, hơn nữa nhà con bé còn có vị hôn phu và mẹ già, chúng ta cũng không thể giữ người ta lại quá lâu, để tránh làm chậm trễ chuyện lớn cả đời của người ta.”

Vị hôn phu? Đáy lòng đột nhiên nhói lên một chút, chuyện như vậy, anh không thể nào không biết, báo cáo điều tra vẫn còn ở trong phòng của anh, cô có vị hôn phu lúc nào chứ?

Tay cầm ly trà của Huyền Vũ Thác Hàn thoáng dừng lại, khuôn mặt tuấn mỹ hơi ngốc trẻ vài giây, mới khôi phục vẻ lạnh nhạt nói: “Làm việc ở nhà Huyền Vũ, nhất định phải ký hợp đồng, như vậy mới bảo đảm được quyền lợi của hai bên, không phải bà nội quên mất đây chính là quy định do ông nội đề ra khi còn sống đó chứ, hiện tại cũng không thể phá hỏng quy định này được.”

“Lão già đáng ghét kia, chết rồi mà còn nhiều quy định như vậy, quy định cái con khỉ, bà vừa nhìn cô bé kia liền thích, lời cũng đã nói ra khỏi miệng, muốn đổi thì chính con đi nói với con bé đi, dù sao cũng còn ba tuần nữa, con tự nhìn mà làm, khuya lắm rồi, bà nội về trước đây.” Ngay góc khuất Huyền Vũ Thác Hàn không nhìn thấy được, khỏe miệng của Chu Hữu Mai tràn ra một nụ cười, vội vàng đứng dậy mang theo chị Liễu định rời đi.

Nhưng lúc đi tới cửa, không quên quay đầu lại nhắc nhở: “Tên nhóc thối, ngày mai nhớ đưa tương hoa hồng về nhà đây, nếu không bà sẽ gọi A Hoa về dầm tương cho bà đó.” Dứt lời, quay đầu đi tiếp, gương mặt mới vừa nghiêm túc, nhất thời đã biến thành một bộ mặt hớn hờ, điều này làm cho chị Liễu đi theo bên cạnh bà nhìn thấy cũng phải cảm thán một trận.

Trong phòng khách sang trọng của biệt thự, ngay khi Chu Hữu Mai vừa rời đi, Huyền Vũ Thác Hàn liền gọi điện thoại cho bảo vệ ở cửa lớn hỏi thăm hướng đi của cô gái kia!

Thế mới biết sáng nay cô xin nghỉ, bà nội còn cho người tới đón đi, cô làm người giúp việc thật đúng là thoải mái, một tuần còn có một ngày nghỉ phép.

Sau khi cúp điện thoại, Huyền Vũ Thác Hàn lại gọi điện thoại tiếp, lần trước anh muốn biết thân phận của cô, lần này, anh muốn xem thử vị hôn phu kia của cô rốt cuộc là thần thánh phương nào, ngay cả cô gái ‘hung dữ’ như vậy cũng dám lấy.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 74: Câu Lạc Bộ đồng tính? ?

“Leng keng . . . . . Leng keng . . . . .”

Sáng sớm, trong căn nhà trọ cũ nát, vang lên từng đợt tiếng chuông cửa như muốn đòi mạng, bởi vì không bao đường hàng năm, nên quả thực tiếng chuông này khó nghe muốn chết.

“Tối rồi.. tối rồi, ai vậy, mới sáng sớm, có để cho người ta ngủ hay không.” Quần áo trên người Hạ Tinh Vũ nhăn nhúm, mơ mơ màng màng đi ra khỏi phòng mở cửa, không chịu nổi mà kích động quát lên qua cánh cửa chống trộm rỉ sắt.

“Hạ Tinh Vũ!” Ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu gào vui mừng, nếu như không phải là cách một cánh cửa chống trộm, thì có thể chủ nhân của giọng nói kia đã nhào vào cô rồi.

“Ai vậy?” Xá Cơ Hoa đi ra từ căn phòng bên kia, trên gương mặt xuất hiện một đôi mắt thâm đen cực kỳ khoa trương, sau khi đi ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn Hoàng Bộ Tuyết ngoài cửa, liền trở lại bên máy tính.

“Thế nào? Không biết tôi sao?” Hoàng Bộ Tuyết nghiêng răng kèn kẹt giờ nắm đấm lên, trên gương mặt xinh đẹp bày ra vẻ hung ác, dù là đã qua mười năm, tính cách của cô gái vẫn quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn.

Hạ Tinh Vũ xoa nhẹ đôi mắt còn mơ ngủ, không dám tin chớp mắt mấy cái: “Hoàng Bộ Tuyết, con nhóc chết tiệt, cuối cùng cũng biết trở lại rồi hả?”

Quá kích động, mở khóa rồi vội vàng đẩy cửa ra, không ngờ lại đập vào miệng của Hoàng Bộ Tuyết đang đứng ở cửa.

“Hạ Tinh Vũ, cô nàng chết dâm kia, tôi vừa tới cậu lại đưa lễ ra mắt như vậy đó hả, cậu đúng ác độc mà!” Hoàng Bộ Tuyết bị đụng trúng đầu đến nỗi thiếu chút nữa đã rơi nước mắt.

“Xuyt xuyt. . . . . Cậu muốn bị ném trúng gà thối hả, mới sáng sớm, tất cả mọi người còn đang ngủ đấy, mau vào đi, tớ sẽ lấy cho cậu ít đá.”

“Cái này không phải do cậu à.” Hai người chung sống vẫn giống như mười năm trước.

Hoàng Bộ Tuyết vừa đi vào liền nhìn thấy cô gái đang ngồi chỗ máy vi tính: “A Hoa, sao cậu lại ở đây? Không phải cậu nói là cậu phải đi làm hả? Sao bây giờ lại ở đây vậy?”

Địa chỉ này là tối hôm đó A Hoa đưa cho cô, đáng lẽ ngày hôm qua cô đã muốn đến tìm Vũ rồi, nhưng bởi vì không có tư liệu nào đáng giá, nên Tổng biên chỉ kém không phá hủy xương cốt của cô thôi, aizz, vì bù đắp lại lỗi lầm, hai ngày nay cô phải đi tìm đề tài . . . . .

“Tối hôm qua lão phu nhân gọi điện thoại cho Vũ nói, cho tôi nghỉ một tuần lễ, tôi đương nhiên muốn hưởng thụ thật tốt rồi.” Quan trọng nhất là không đi làm mà vẫn có thể nhận tiền lương, hi hi. . . . .

“Tốt như vậy sao?”

“Ừ. . . . . A. . . . .”

Đột nhiên, liền nghe được một tiếng rên rất kích thích, mới sáng sớm, thật sự là làm cho người ta có rất nhiều cảm xúc!

Hoàng Bộ Tuyết đen mặt nhìn thẳng vào đôi mắt thâm quầng của Xá Cơ Hoa: “Cậu đang xem cái gì?”

Lúc này Hạ Tinh Vũ liền lôi kéo Hoàng Bộ Tuyết đi tới: “Tuyết, có hứng thú gia nhập cùng bọn tớ hay không? Tớ cũng gia nhập cùng A Hoa rồi.”

“Gia nhập cái gì? Vậy các cậu. . . . .” Hoàng Bộ Tuyết tròn to mắt quan sát Xá Cơ Hoa và Hạ Tinh Vũ, nhất thời không thể nào tin nổi nhìn hai người bạn tốt này, bọn họ thể mà lại cùng nhau..

Huhu. . . . . Trong lòng rên rỉ một tiếng, nhưng đã là bạn tốt, thì cô cũng chỉ có thể ủng hộ bọn họ mà thôi.

“Các cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ không có bất kỳ kỳ thị gì với các cậu đâu, tình yêu vốn không phải ai cũng có thể khống chế được, các cậu nhất định phải sống với nhau đến đầu bạc răng long. . .”

‘ Bốp. . . . . ’

‘ Rầm. . . . . ’

Một người dùng bàn tay, một người dùng tài liệu, đồng thời đánh ra.

“Con nhóc chết bầm nhà cậu đang nghĩ cái gì vậy? Chúng tớ đang nói là chúng tớ đều đăng ký làm tác giả viết sách của trang web XX, viết truyện đam mỹ, hỏi xem cậu có muốn gia nhập cùng hay không, thế mà cậu lại nghĩ đến những thứ kia cho được.”

“Không gặp nhau nhiều năm như vậy rồi, sao cậu vẫn vậy hả, quả thật còn làm cho người ta nổi nóng hơn so với con nít.”

“Này, các cậu đừng có hợp lực lại bắt nạt người ta, có tin tớ sẽ XXOO các cậu không?” Rõ ràng là bộ dạng người đẹp lạnh lùng, lại có thể nói ra những lời đó, còn có thể làm cho người ta xấu hổ nữa chứ.

“Tin chứ! Ôi, tớ thật sự rất sợ, A Hoa, cùng tiến lên, trước tiên XXOO cậu ấy mười lần, rồi ngược lại OXXX mười lần nữa, hai ‘ma nữa’ chúng ta hợp lực, xem thử cậu ấy lợi hại hay là chúng ta lợi hại.”

“Này này, không phải các cậu muốn bắt nạt người một thân một mình như tớ đó chứ? Đợi ngày nào đó Nhục Nhi cũng về đây, tớ sẽ gọi cậu ấy cùng đánh ngã các cậu, cầm gậy gỗ phục vụ.”

“Được lắm, còn dám dọa dẫm bọn tớ nữa hả, vậy bây giờ bọn tớ sẽ xử lý cậu trước. . . . .” Hai người đồng thời cười mờ ám rồi liên tục nhào tới.

“A! Đừng mà. . . . .”

“. . . . .”

Trên đường phố náo nhiệt, khắp nơi đều vang lên tiếng ồn ào náo động, hai bên đường các cửa hàng san sát nhau, hàng hóa muôn hình muôn vẻ được trưng bày ngay ngắn chỉnh tề ở trên quầy, thỉnh thoảng có vài người thành thoi đứng bên cạnh quầy hàng sạch sẽ sáng ngời, nhân viên phục vụ nhiệt tình, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ kiên nhẫn giới thiệu cho những khách hàng cũ từng loại hàng hóa một, ngoài cửa hàng, màn hình quảng cáo thật to chiếu ra những tia sáng êm dịu, khúc xạ ra từng mảng màu xinh đẹp, mà gió lại hơi lớn, thổi trũng đồ trang trí treo ở cửa vang lên những tiếng rào rào.

Lúc này xuất hiện ba bóng dáng, đang cùng đi đến trên đường phố, nhất thời dẫn tới không ít người quay đầu nhìn.

“Trong cái thành phố này thật sự có loại địa phương đó sao? Tớ còn tưởng rằng ở nước ngoài mới có chứ.” Hạ Tinh Vũ mặc một chiếc áo màu vàng nhạt và quần đùi, khi vừa mới bắt đầu, trên gương mặt dịu dàng đầy kích động như chưa từng nghe qua.

Vừa nghe đến trong cái thành phố này, thậm chí còn có Câu Lạc Bộ đồng tính, hơn nữa đa số đều là trai đẹp mặc đồng phục, điều này có thể không khiến người nghe hưng phấn hay sao?

Ngay cả Xá Cơ Hoa cũng hào hứng bùng bùng: “Nếu như có thể chụp được hình ảnh bọn họ XXOO, làm thành một bộ tiểu thuyết kèm hình ảnh, tớ dám khẳng định, nhất định có thể kiếm được không ít tiền nhuận bút.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 75: Lại gặp Minh Hạo Thiên!

“Cạn chén!”

“Thêm một chén nữa..., thêm một chén nữa! Hôm nay xem như là tiệc tẩy trần cho Vũ và Tuyết luôn, ha ha, không ngờ đi trên đường còn có thể nhặt được hơn một ngàn tệ, thật sự là quá đã, hôm nay ba người chúng ta cứ uống xả láng, đợi đến tối sẽ hành động!”

Ba người họ vốn đang ở trên đường đi dạo, không ngờ khi ngang qua một con hẻm thì đột nhiên ánh mắt gian tà của Xá Cơ Hoa lại liếc thấy một xấp tiền dính đầy bụi đất ở trong, trong đầu lập tức lóe lên ý tưởng làm tiệc tẩy trần cho hai cô bạn thân trở về nước không lâu, vì thế mới có mặt tại nhà hàng có chút danh tiếng này.

Tiếp tục rót rượu vào, Xá Cơ Hoa vui vẻ giơ ly lên cao, hào hứng uống một hơi cạn sạch, rồi hô lớn: “Nhân viên phục vụ, thêm một ly rượu mơ nữa! À, mang thêm cả bia lên đây!”

“A Hoa, cậu uống nhiều quá rồi đấy? Dường như hôm nay cậu hào hứng phấn chấn hơn mọi ngày thì phải! Nếu say rồi thì buổi tối làm thế nào à?” Hạ Tinh Vũ nhẹ nhàng để ly rượu xuống, cô cũng uống không ít, hai gò má mềm mại cũng đỏ ửng lên nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện tối nay.

Hoàng Bộ Tuyết uống nước chanh, vừa sáng láng nói: “Ái chà, tất nhiên là hưng phấn rồi! Hơn một ngàn tệ cơ mà, trời ạ, biết bao người qua kẻ lại mà chỉ có A Hoa nhìn thấy, con bé này, trời sinh đã may mắn, hi hi, nói cho cậu biết, tối nay đến Câu Lạc Bộ, khẳng định cũng sẽ may mắn liên tiếp, chúng ta cần phải mang theo máy ảnh, có thể chụp bao nhiêu thì chụp bấy nhiêu, đến lúc đó, mình cũng có thể lấy thêm được chút tiền thưởng, lúc ấy sẽ đến lượt mình mời khách, ha ha. . . . .”

Uống mấy ly rượu cộng thêm vài chai bia, ba cô gái hưng phấn, ai nấy cũng chệnh choáng trong men say.

“Nhưng có vấn đề gì không? Chúng ta đều là đàn bà con gái, vào được bên trong cũng là một vấn đề!” Hạ Tinh Vũ khẽ nhíu mày, lo âu nhìn sang Hoàng Bộ Tuyết nói.

“Tuyết, cậu chỗ kia có nhân viên phục vụ nữ không? Nếu như bọn họ không cho chúng ta vào thì làm thế nào?”

“Đúng vậy, nếu vào câu lạc bộ đồng tính, chúng ta có thể giả bộ là les, nhưng nếu như chân chính muốn vào Câu lạc bộ đồng tính nam thì hình như không có khả năng!” Hoàng Bộ Tuyết cũng có chút hoang mang, lúc trước nghe bạn mình vừa kích động vừa nói, cho nên cũng quên mất.

“Để mình gọi điện thoại hỏi một chút.”

Xá Cơ Hoa liền vỗ vỗ hai người kia một cái, rồi cười to nói: “Các cậu ngốc thế, bọn họ không cho vào, chẳng lẽ chúng ta lại không có biện pháp nào sao, hai người đã quên năm đó sở trường của chúng ta là gì à, việc vào cửa có thể làm khó được các chị đây sao?”

“Ừ, có đạo lý.”

“Nếu thế thì chúng ta phải làm thêm một ly nữa mới được!”

Hạ Tinh Vũ và Hoàng Bộ Tuyết sau khi nghĩ thông liền cùng nhau nâng chén.

“Á! Không được. . . . .”, Xá Xơ Hoa đột nhiên đặt ly xuống, đứng lên đi ra ngoài cửa.

“Sao vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Buồn tè!”, bỏ lại hai chữ, cửa đã bị đóng sầm lại, từ đó có thể thấy được mỡ nữ nào đó đang gấp như thế nào.

“Nhà vệ sinh, nhà vệ sinh ở đâu chứ?”, Xá Cơ Hoa lượn đi lượn lại tìm kiếm, mặt kim nén đến đỏ bừng, nhưng lại không thấy bóng dáng của nhân viên phục vụ nào, đây rốt cuộc là nhà hàng khi gió gì, gấp chết cô rồi.

“Á!”

Vội vàng chạy đi, đúng lúc đến chỗ rẽ lại và phải một lòng ngực cứng rắn.

“Cô là ai? Lại dám chạy loạn vào đây!”, tiếng quát tràn đầy sát khí vang lên, hai người áo đen đồng thời bước lên bảo vệ người đàn ông bên cạnh.

“CMN, ai là người sai ở đây chứ, đụng vào người khác đã không xin lỗi còn dám ở chỗ này sủa loạn!”. Xá Cơ Hoa ngã bịch xuống đất, đã đang nín đến sắp hồng đột ngột lại bị va chạm mạnh như vậy, nhất thời bốc khói lên đầu, lập tức đứng vọt lên chỉ vào bọn họ quát lại.

Có điều vừa ngẩng đầu không ngờ lại nhìn thấy một gương mặt đáng chết, không kịp suy nghĩ kỹ đã vội vàng tiến lên nắm lấy cổ áo người đàn ông cao lớn mắng: “Minh Hạo Thiên, đồ đáng chết, mau cho trả tiền lại cho tôi, đừng tưởng rằng lần trước không nhận ra thì không cần trả tiền, tôi cho anh hay, lần này dù có hóa thành tro, tôi cũng có thể lập tức nhận ra anh, tuyệt đối không để cho anh có cơ hội chạy thoát, mau trả tiền đây!”.

Một tên áo đen vừa định móc súng ra, bị Minh Hạo Thiên trừng một cái, đồng loạt lui về phía sau mấy bước.

“Thế nào? Hiện tại cho giả vờ ngây ngô phải không? Tôi cảnh cáo anh, giấy nợ kia tôi vẫn giữ rất kỹ, anh mà dám không nhận, tôi sẽ lập tức đến đồn cảnh sát kiện anh!”. Thấy mặt của người nào đó vẫn lạnh băng băng, có lẽ không nhận ra mình là ai, Xá Cơ Hoa lại tiếp tục hung dữ uy hiếp.

Nhưng vừa dùng lực, con buồn đá lại vọt lên, so với vừa rồi lại càng thêm gấp, mẹ nó chứ, cố nhịn vậy ~

Minh Hạo Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại hồng hồng không chớp, dường như không hề để ý đến việc cô đang siết cổ áo mình, lên tiếng: “Cô nhớ ra tôi rồi hả?”.

Con mẹ nó, lúc này đã là lúc nào rồi mà còn hỏi vấn đề nhảm chán, không nhớ thì có thể nhận ra anh ta sao?

“Đừng có mà ra vẻ, mau mau trả tiền lại cho tôi, nhanh lên một chút“. Nghe sắp chết rồi, hai chân thon dài khép chặt lại, cố nhịn xuống.

Minh Hạo Thiên thấy vậy, khoe miệng lạnh lẽo khẽ nhếch lên hỏi: “Cô ở phòng nào?”

“Số XX!”, Xá Cơ Hoa cũng không biết tại sao lại lại thuận miệng nói như vậy, có thể gấp gấp quá không nhận được nữa liền buông người kia ra, phóng tới hành lang phía đằng sau.

“Nhà vệ sinh ở hành lang thứ hai bên phải!”. Minh Hạo Thiên nhất thời tốt bụng, lớn tiếng nhắc nhở.

Cho đến khi bóng dáng của cô biến mất ở dãy hành lang, tâm tình của ai đó vẫn còn rất tốt, khoe miệng cũng vẫn cong lên.

“Lão đại, làm sao anh lại để cho cô gái kia làm càn như vậy?”. Sa Quỷ nhìn về phía Xá Cơ Hoa vừa biến mất, vội cau mày hỏi, trong lòng không hề có chút cảm tình gì với người vừa rồi.

Mà Sa U ở một bên thì lại ngược lại hoàn toàn, vô cùng thương thức đáng về không hề làm bộ làm tịch kia: “Cô bé kia chính là cô gái trong bữa tiệc tối hôm trước!”

“Cô ta, chính là người mà tôi vẫn muốn các cậu đi tìm!”

“Ah. . . . .”

“Không thể nào. . . . .”

Nói như vậy, cô gái kia chính là ân nhân cứu mạng của Lão đại? Trong lòng hai người đồng thời thoáng qua một tia kính ý! Mặc kệ như thế nào, đó chính là ân nhân cứu mạng của Lão đại bọn họ.

“Vậy Lão đại, chúng ta ở đây chờ cô ấy sao?” Bọn họ còn có việc gấp phải đi, nhưng. . . . .

Minh Hạo Thiên sửa lại cổ áo, sau đó liền quay đầu đi ra ngoài: “Không cần, tôi tin, chúng tôi sẽ còn gặp lại nhau, mau gọi cho quản lý X, bảo hóa đơn của cô ấy cứ tính cho tôi!”

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Suy! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 76: vụng về!

☆,

Editor: trang bubble ^^

Chờ lúc Xá Cơ Hoa giải quyết tất cả yêu cầu đi ra, đầu còn có bóng người chứ! Vốn chỉ cần buông tay cũng biết sẽ có kết quả như vậy nhưng cô vẫn tức cảnh hờn, thật vất vả để cô bắt được, lần sau cũng không biết năm nào tháng nào rồi.

Trở lại phòng bao thì thấy đồ mới vừa gọi đã đưa tới, cô gái nào đó nhất thời hóa lửa giận thành lượng thức ăn, dứt khoát ăn đến bụng thật sự chống đỡ không chịu đựng nổi thì ba người mới khoan thai rời đi trả tiền.

Nhưng lúc tính tiền lại nói đã có người trả tiền rồi, hỏi là ai thì lại nói không biết, ba người nhất thời cho rằng hoá đơn rượu và thức ăn này là người khác không cần thận tính tiền thanh toán nhầm phòng, vui vẻ không thôi mừng rỡ lác lư rời đi.

Trong túi còn nhét hơn mười tờ Red Bull này, bởi vì vẫn chỉ hơn hai giờ chiều, lúc này cách buổi tối còn mấy tiếng, ba người lại đi dạo phố! Dĩ nhiên cũng chỉ đi dạo một chút mà thôi.

Mà một bên khác, trong phòng làm việc, ba người đàn ông vội vội vàng vàng ngay cả cửa cũng còn không gõ đã hùng hống hổ hổ vọt vào.

“Lão đại, cậu thật sự là quá không đủ nghĩa khí rồi, sự kiện lớn như vậy lại cũng không nói với chúng tớ một chút.”

Trước bàn làm việc, Huyền Vũ Thác Hàn ngừng tay lại ngẩng đầu nhìn bọn họ, hiển nhiên ở trong lòng không tự chủ nghĩ tới có phải gần đây quá buông lỏng bọn họ rồi hay không, mỗi lần đi vào đều là thiếu không trực tiếp đá tung cửa, sớm muộn cũng có một ngày cửa này sẽ báo hỏng hay không.

“Lại có chuyện gì? Gần đây ba người các cậu có phải đều quá rảnh rồi hay không? Từng người một không ở phòng làm việc của mình, chạy tới chỗ tớ đây làm gì?”

“Lão đại, cậu làm cho chúng tớ thất vọng quá.” Hạ Tuyền Vũ tiến lên đặt tài liệu trong tay ở sau bàn công tác rồi lui về phía sau ngồi vào một bên trên ghế sa lon, song giữa hai lông mày nồng đậm lạnh lẽo.

Mà Long Húc Hàng cũng đầy khó chịu ngồi vào trên ghế bên cạnh bàn làm việc: “Trước kia, bốn người chúng ta có thể trở thành bạn tốt, nhận thức cậu là đại ca chúng tớ, đó là bởi vì cậu cũng có trách nhiệm hơn so với chúng tớ, chúng tớ đi theo cậu tâm phục khẩu phục (thật lòng tin phục), nhưng việc lớn lần này này, lão đại thậm chí đến cả chúng tớ cũng gạt, thật sự là khiến chúng tớ quá thất vọng rồi.”

Mây kiếm Huyền Vũ Thác Hàn khoá sâu lại, gạt bọn họ cái gì? Sao anh là một người trong cuộc cũng không biết có chuyện gì gạt bọn họ? Cảm lên tư liệu Vũ mới vừa đưa tới, lật xem

“Lão đại, lần này thật sự là cậu làm không đúng, chúng ta là anh em tốt, cậu lại thậm chí chuyện lớn như vậy cũng giấu chúng tớ.” Nhìn tài liệu kia của anh, La Vũ Hiến cũng hai tay ôm ngực nửa dựa vào bên cạnh bàn nói.

“Chính phải, sự kiện lần trước kia, chúng tớ cũng biết nó vẫn luôn là một cây gai trong lòng lão đại, không ngờ người phụ nữ đáng chết kia lại là A Hoa đó, thật sự là quá ghê tởm lại còn dám đưa tới cửa. Lần này nhất định không thể cứ dễ dàng buông tha cô ta như vậy.” Long Húc Hàng nói liên tục giống như anh mới là người bị hại.

Tài liệu là tối hôm qua anh để cho người ta đi điều tra, tại sao lại ở trong tay bọn họ? Đôi mắt đen thâm thúy không khỏi suy nghĩ lướt qua ba người làm trong văn phòng, khóe miệng cười tà, nâng lên lạnh lẽo, nhất thời khiến ba người khác thâm lau mồ hôi lạnh.

“Các cậu cũng là đúng lúc lắm, phần tài liệu này đáng lẽ vừa mới đưa tới, các cậu thật là tận chức (tận tụy với chức vụ).” Ba thằng nhóc thúi này lại muốn giờ trò gì?

“Ha ha! Cái này không quan trọng, quan trọng trước nhất là A Hoa ghê tởm đó vậy mà cưỡng bức lão đại, hiện tại lại đến ẩn núp bên cạnh lão đại. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, các cậu nói có đúng hay không?” Long Húc Hàng cười ha ha nói, trong lòng lại đồ mồ hôi hột rồi, thật ra bọn họ thật sự là chột dạ mà.

“Đúng đấy!”

“Ừm!”

“Thật sao? Vậy các cậu nói cho tớ nghe một chút đi, muốn tớ xử lý như thế nào?” Đôi tay Huyền Vũ Thác Hàn ôm ngực dựa vào trên ghế dựa, nhắc lên hai chân nhìn bọn họ.

Mồ hôi nhỏ giọt tí tách! Lão phạt gia à, bà thật là đủ tàn nhẫn, lại muốn bọn họ ‘phản bội’ lão đại, hu hu. . . . . Nếu như bị lão đại bọn họ biết, bọn họ cũng không biết có còn tồn tại hài cốt hay không.

Hạ Tuyền Vũ mở miệng: “Nếu không, lão đại cứ nhốt cô ấy ở bên cạnh? Vậy là có thể mỗi ngày ‘giám thị’ cô ta, chắc chắn không bay ra khỏi Ngũ Chi sơn của lão đại.”

“Như vậy không tốt lắm, lão đại công việc bề bộn, thỉnh thoảng phải ra nước ngoài gì đó, không thể nào mỗi ngày mang theo một người đâu. Nếu không như vậy, dù sao A Hoa nấu cơm ăn ngon như vậy, nếu không lão đại cứ chấp nhận chút, nhận cô ta đi?” Long Húc Hàng cũng bận rộn cho ý kiến.

“Vóc người rất ngọt ngào, tay nghề lại tốt, cũng có thể nói là ‘ra được phòng khách vào được phòng bếp’. Lão đại, việc này có thể cân nhắc một chút, quan trọng nhất là như thế còn có thể bịt được miệng lão phạt gia, không phải một công đôi việc sao?”

“Đúng đúng, cái này hay, lão đại cứ chọn cái này đi.”

“Đúng vậy, việc này tốt.”

“Vẹn toàn đôi bên. . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn bọn họ một xướng một họa như vậy, ít nhiều gì cũng hiểu là xảy ra chuyện gì.

‘Bộp!’

Tài liệu vừa vắn liền bị dùng sức ném lên bàn, trong đôi mắt đen nhìn bọn họ mang theo sâu xa làm cho người ta đoán không ra, trong lúc nhất thời, thoáng chốc khiến ba người chột dạ vội né tránh tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 77: Đến PUB tìm người

Edit : Sóc Là Ta

“Thế nào? Vừa rồi không phải đang nói hay sao mà giờ tại sao im lặng rồi hả? Ba người các cậu thấy tôi rất dễ bị lừa đúng không?”

“A, ha ha, đâu có, chỉ là chúng tôi đang lo lắng thay lão đại đấy chứ? Chỉ một lòng nghĩ cho lão đại mà thôi, ha ha. . . . .”

Vì cái gì lại bắt một già một trẻ phải làm bia đỡ đạn? Bọn họ dễ bị lừa lắm sao? Thật là. . . . . chịu hết nổi rồi mà.

“Khụ khụ!” La Vũ Hiền khôi phục dáng vẻ làm việc chuyên nghiệp, nói: “Lão đại, xế chiều hôm nay, chúng tôi phải đi thị sát. Tôi đi chuẩn bị một chút.” Dứt lời, anh ta rời khỏi nơi đó, thoáng chốc cũng không còn thấy bóng dáng anh ta đâu.

Hai người còn lại thấy vậy, trong lòng nhất thời khinh bỉ nhìn tên kia rồi đi, thậm chí nghiêng răng ken két thầm khinh thường anh ta không đủ nghĩa khí.

Ánh mắt Long Húc Hàng tròn trũng, mãnh liệt nhảy từ trên ghế đứng lên: “Tôi cũng phải đi chuẩn bị một chút, gặp lại sau.”

Hạ Tuyền Vũ nhìn hai người kia, chân họ đá chân kia chạy trốn thì cũng lo lắng nhảy xuống ghế salon. Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cảnh tượng đó thì không nhịn được cười nói: “Tuyền Vũ, tôi không biết cậu ở đây vui chơi thế nào nhưng lần này để tôi nói cho cậu biết, tôi mặc kệ lão phạt gia có . nhưng tay vào chuyện này hay không thì cậu cũng nên suy nghĩ thật kỹ càng.”

“Nếu cậu không muốn nhúng tay vào, thì tôi sẽ tự mình xử lý.” Anh ta tự xoa đầu mình, đột nhiên có cảm giác nhưc đầu.

“Có một việc, tôi vốn không định nói với cậu nhưng tôi cảm thấy có lẽ cậu nên biết. Đường Hoan Tâm đã kết hôn rồi. Nửa năm trước, tôi gặp cô ấy ở Nhật Bản, cô ấy đã được gả cho một doanh nhân Nhật Bản”

.....

“Tuyệt, cậu dẫn chúng ta tới nơi này làm gì? Không phải nói muốn đi câu lạc bộ đồng tính sao?” Hạ Tinh Vũ quét mắt bốn phía, quát vào tai Hoàng Bộ Tuyệt.

Ba người vừa đi vào vừa ồn ào ở trước cửa PUB khiến không ít ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm vào các cô, tựa như muốn đem ba người lột da lột thịt.

“Tớ cũng không biết, nhưng tin tức cho biết chính là chỗ này, tuyệt đối không sai.” Hoàng Bộ Tuyệt hét lại.

Tên anh trai chết tiết kia, nói rằng dẫn cô đi đến chỗ tốt, thế nhưng trong điện thoại cũng không nói rõ là chỗ nào. Ở đây nhiều người như vậy, cô làm thế nào tìm người được đây?

“Các cậu chờ một lát, hãy nhớ nếu có ai tìm thì cũng đừng quan tâm. Nếu có ai mời khiêu vũ thì cũng không cần đồng ý. Ngoài ra, nếu có ai đó mời các cậu ăn uống gì thì nhất định không được ăn, hiểu không?”

Cho đến khi thấy hai người đều gật đầu, cô mới yên tâm dẫn ba người họ tiến vào bên trong.

PUB có diện tích không nhỏ, là nơi nổi tiếng nhất trong thành phố này. Đặc biệt nơi này được trang trí rất xa hoa, thu hút không ít thanh thiếu niên nam nữ tới đây tiêu phí tiền bạc thâu đêm suốt sáng.

Nhưng diện tích lớn cũng không có nghĩa là sẽ an toàn, nơi đây có đủ mọi loại người. Có những phụ nữ xinh đẹp đến đây săn đón những cánh đàn ông giàu có còn độc thân, cũng như có những bọn hạ lưu trông chờ khách sơ hở để trộm đồ của người khác.

Bởi vì PUB gác cổng khá lỏng lẻo, bất luận kẻ nào cũng có thể tự do ra vào, lại không tính phí nên môi trường quanh đây cũng cực kì tệ.

Nếu ai đang chân ướt chân ráo mới tới đây thì người bán rượu sẽ ra ám hiệu ý bảo con mồi đã xuất hiện. Còn việc ai xảy ra chuyện không may thì chỉ là do người đó xui xẻo mà thôi.

Cũng bởi vì như thế, Hoàng Bộ Tuyệt mới có ý cảnh báo trước với bọn họ, tránh việc hai cô gái này bị người khác ‘khi dễ’.

Khi bước vào bên trong, một mùi hôi thối bốc lên khiến ba cô khó chịu lấy tay che mũi.

“Tại sao nơi này lại có mùi khó ngửi thế?” Hạ Tinh Vũ cũng chưa từng đến những nơi như thế này nên cô nhất thời khó chịu định xoay người đi. Điều đó chứng tỏ cô ấy đã quá mức chịu đựng.

Mà trừ lần trước Xá Cơ Hoa hợp mặt bạn bè, thì cô đến đây đã là lần thứ hai rồi, nhưng khi vừa bước vào, cô lại nhớ đến sự việc đáng nổi giận lần trước.

Cũng chẳng biết nó đặc biệt hay không nhưng lần đó cô chẳng những mất lần đầu tiên, còn bị thua 20 tệ. Nghĩ đến đó, trong lòng cô liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Chúng ta tìm chỗ ngồi trước.” Hoàng Bộ Tuyệt quét mắt nhìn bốn phía, kéo họ tới một chỗ ngồi sau góc tường. Cô nói: “Trước tiên, các cậu ở đây đợi một chút, chờ tớ tìm được anh trai thì có thể đi nha.”

Xá Cơ Hoa cũng từng được nghe nói rằng cô ấy được một gia đình hảo tâm nhận nuôi. Lúc đầu, bọn họ vốn nghĩ rằng muốn cô là cô dâu nuôi từ bé. Thế nhưng mọi chuyện lại đảo lộn khi bọn họ biết sự thật rằng con trai của bọn họ chính là người bị đồng tính luyến ái. Nhưng may mắn thay, gia đình cũng không vì thế mà đối xử tệ bạc với cô, con dâu nuôi từ bé trở thành con gái trong nhà, mà cô con gái này lại thích lăn lộn ở những chốn ồn ào, náo nhiệt như thế này.

Sau khi Hoàng Bộ Tuyệt rời khỏi đây, Xá Cơ Hoa nhìn . chung quanh đánh giá bốn phía. Khó trách đây là nơi nổi tiếng nhất thành phố này, chỉ riêng bảng hiệu bao bọc bởi vàng kia thôi cũng đủ khiến lượng khách vào đây tăng gấp bội.

Cô đang nghĩ không biết chỗ này có thể kiếm bao nhiêu tiền trong một ngày?

“Ừ..... A..... Ừm.....”

Đang lúc Xá Cơ Hoa bấm đốt ngón tay để tính toán xem rốt cuộc nơi này có thể kiếm bao nhiêu tiền thì đột nhiên cô nghe được âm thanh vô cùng mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 78: Buổi thảo luận đặc sắc tuyệt luân

Vừa nghe thấy âm thanh đó, Xá Cơ Hoa liền quay đầu lại nhìn, tiếp đó là Hạ Tinh Vũ đang ở bên cạnh cô cũng vừa vận quay đầu nhìn sang về tò mò!

“A um... A a a a...” Không nhìn sang đó thì còn khá tốt, hai người quay sang đó để nhìn thì vừa vận lúc này thứ âm thanh rên rỉ kia lại vang lên càng ngày càng to hơn, càng ngày càng thêm kịch liệt.

Hả? Được đấy! , Bây giờ tiếp đến sẽ là tình huống gì đây nhỉ?

Té ra, ở trong một tối u ám ở ngay bên cạnh sát vách với chỗ các cô đang ngồi, có ai đó đang truy hoan. Chỉ thấy phía trong góc tối u ám bên kia, một cái mông trắng bóng đang lắc lư lay động, theo đó âm thanh rên rỉ kia càng lúc càng lớn, mà sự lắc lư kia càng thêm mãnh liệt hơn.

Giống như hành động như vậy là làm để cho các cô nhìn vậy!

“Chắc chắn! Thật sự là không có một chút mỹ cảm nào hết, cái mông thì lúc ẩn lúc hiện mà người phụ nữ kia nằm đó dường như là một thi thể vậy, không có một chút sức lực nào.” Xá Cơ Hoa nhìn cái mông kia, buông ra lời bình luận nghe đầy sự khinh bỉ.

Có lẽ là do hay ở cùng một chỗ xem video rồi thảo luận thành thói quen, Hạ Tinh Vũ cũng gia nhập bình luận theo: “Không chỉ có thế thôi đâu, không biết cậu có phát hiện ra không, âm thanh rên rỉ của người phụ nữ đang làm cái đệm thịt kia quá giả tạo, vừa nghe cũng đã biết ngay loại này vẫn thường xuyên được lưu chuyển ở dưới thân đàn ông rồi.” Chẳng những không có một chút mỹ cảm, mà ngay đến một chút cảm xúc cũng không hề có.”

“Không chỉ có như thế, cậu có phát hiện hay không, cái mông kia, ngoại trừ cứ ra ra vào vào, thì cũng vẫn chỉ có tiến tiến lùi lùi mà thôi, hoàn toàn không có một chút tiết tấu nào mang tính chất đột phá của cảm xúc hết!”

Khụ khụ! Nói gì thì nói, cái này cũng tựa như sự vận động của chiếc pít-tông mà thôi, chẳng phải chỉ có ra ra vào vào thì còn có thể như thế nào nữa chứ? Vả mồ hôi...

“Còn nữa còn nữa, này cậu nhìn một chút mà xem, trình độ lắc lư của cái mông kia kia, bộ dạng nhìn cũng giống như đã phải cực kỳ hết sức cố gắng.. Trước khi làm việc cũng nên uống Vi ca (Viagra) nhiều một chút chứ, đừng để cho hiện tại trở nên tiến thoái lưỡng nan như thế kia, thật khó coi biết bao.”

“Có lý có lý, cần phải nhớ kỹ điều này, lần sau khi viết tiểu thuyết, tuyệt đối không thể để phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy.”

“Còn...”

Âm thanh rên rỉ ưm a vừa rồi cũng không biết đã ngừng lại từ khi nào, lúc này ở đằng kia chỉ thấy người đàn ông đang nằm ở trên người của người phụ nữ kia, tiếp đó, phía sau lưng truyền đến tiếng “thảo luận” ở bên trong, vẫn chưa giải quyết được “vấn đề cho ra”, nên cứ “mai danh ẩn tích” mãi như vậy ở chỗ đó.

Sát khí, từ đâu bắt đầu nổi lên ầm ầm! Vài bóng dáng khỏe mạnh đang định từng bước, từng bước một tiến tới gần, nhưng mà hai mỡ nữ đang thảo luận đến kịch liệt kia lại phảng phất như không nhìn thấy những người đó, vẫn còn đang mãi “tớ một câu, cậu một câu”, cùng nhau thảo luận nào là chỗ kia phương vị không đúng, nơi này lực đạo chưa đủ...

Sáng ngời...

“Rầm...” lẫn trong âm thanh đang hỗn loạn kia, ngay lập tức vang lên một tiếng động thật lớn.

Chỉ thấy cái bàn vừa mới rồi còn tốt đẹp là thế, đột nhiên bị một cước đá mạnh một cái, làm cho bay văng ra ngoài xa đến vài bước. Mặt bàn thủy tinh bị đổ lật nhào, lập tức bị vỡ vụn thành các mảnh nhỏ che kín trên mặt đất, mà tiếng động lớn đó cũng đã thu hút sự chú ý từ bốn phía tới nơi này không ít.

Nhưng mà cái góc này còn tốt hơn gấp bội lần so với cái xô xinh mờ tối kia. Cho dù có đồ gì đó không nên nhìn thấy cũng còn tốt hơn chán vận lần cái nơi không nên nhìn vào kia, bằng không sẽ có lỗi vì đã khiến cho người ta bị đau mắt hột!

Chỉ thấy cái người đàn ông thoạt nhìn có vẻ béo tốt kia, lúc này vừa mới ra sức đóng vai nam chính kia, lại không sợ có người xem, cứ để nguyên cả bộ dạng quang quẻ bên dưới thân thể cùng với chiếc áo đã cởi bỏ mấy chiếc cúc bên trên kia, về mặt hung ác đi thẳng tới gần hai vị mỡ nữ kia.

Xá Cơ Hoa cùng Hạ Tinh Vũ liền rất nhanh chóng tránh sang một bên, hai người đều ăn ý với nhau một cách phi thường, đưa hai tay lên che lấy mắt, quát to: “Hóa ra cũng có người lớn lên lại ác tâm như vậy!”

“Chết chết, đau mắt hột mất rồi.”

“Hai người các cô là ai vậy hả? Cũng dám ra đây mà điều võ giường oai ở trên trên địa bàn của Mập này sao, hả?” Miệng thì thối, giọng nói thì thô lỗ, hẳn đã làm cho những người đang đứng ở một bên để xem náo nhiệt liền co rụt lại. Quả thực, tên mập phì nộn kia hiện tại đã làm náo loạn cả nơi này,

thật không chút hổ thẹn với danh tiếng lưu manh của mình.

“Cái gì mà giương oai? Chẳng qua chúng tôi chỉ ở đây để thảo luận những vấn đề của chi nhánh, anh...” Còn chưa nói hết câu, lúc này khóe mắt của Xá Cơ Hoa do không cẩn thận cho nên mới vừa vặn nhìn vào đúng cái nơi còn đang bị dính đầy cái chất nhầy nhầy kia. Không biết vì cái gì, cái thứ quen thuộc này lại khiến cho cô cảm thấy dạ dày trong bụng bắt đầu trở mình quay cuồng, quấy đảo lộn xộn hết cả lên.

“Nôn...”

Ngay lập tức cô cũng vừa vặn nôn mửa ra ngay ở bên cạnh chân của người đàn ông nữa người phía dưới đã cời bỏ, vừa mới làm trò “con heo” ở trong góc tối kia.

“Nôn...” Vấn đề là tại sao thời gian gần đây cô hay bị xảy ra cái chuyện nôn ọe như vậy thế nhỉ?

“A...”

“Thứ gì đó? .... Mày đúng là một con đàn bà đề tiện bản thủ, tui bay đâu, hãy mau trói con đàn bà kia lại cho tao, tao muốn làm cho mấy con đàn bà đó sống không bằng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 79: Mau trả lại tiền cho tôi

Editor: Puck

Mới vừa nhìn thấy hai người còn thoáng qua vẻ ngạc nhiên, nhưng khi bị khiêu khích ngay mặt như vậy, cộng thêm chuyện xảy ra trước đó, thù hận lập tức dâng lên.

Heo mập này xem ra giống như nhà giàu mới nổi, trên cổ đeo xích vàng to như hai ngón tay, đồng hồ cao cấp, trên mu bàn tay còn xăm một miếng vàng rất tinh xảo, thật sự giống như sợ người khác không biết anh ta là một nhà giàu mới nổi thừa tiền.

Trong lúc nhất thời bốn người đàn ông béo mập, vẻ mặt hèn mọn bị ỏi khác nhau vây quanh đi lên phía trước, ánh mắt hèn mọn thô tục dâm dăng.

Hạ Tinh Vũ cho rằng a Hoa chỉ làm đáng một chút, cho nên nhất thời không chú ý đến bất kỳ khác thường nào khác của cô, vội vàng đẩy đẩy cô: “Nhiều năm không động gân cốt, tớ tạm giúp được việc, a Hoa, những thứ hồ lồn này chắc có thể tạm thời đối phó được chứ?”

“Ọe... Chạy...” Lại là vị chua từ trong dạ dày lộn lên, hơi sức toàn thân giống như bị hút khô vậy, nhưng vẫn dùng hết hơi sức đá văng một người ra, kéo Hạ Tinh Vũ bỏ chạy.

“Mấy người mau chóng đi bắt người về cho tôi.” Một tiếng gào thét bất ngờ vừa rơi xuống, chỉ thấy bốn người đàn ông béo mập vẻ mặt dữ tợn truy đuổi tới cùng đuổi theo.

Trong pub nhiều người phức tạp, ánh sáng mờ mờ, nhưng bị đánh tới gặp trở ngại, lật bàn nhấc ghế, lập tức cũng tạo thành một đồng lớn tiếng chửi mắng ồn ào.

Hạ Tinh Vũ lôi kéo Xá Cơ Hoa chạy vào khu phòng bao của hội viên VIP, bởi vì ánh sáng nơi hành lang đầy đủ, lúc này cô mới thấy trên mặt a Hoa tái nhợt, lập tức hoảng hốt trong lòng, dừng lại gấp gấp hỏi, “Hoa, cậu làm sao ấy? Có phải khó chịu chỗ nào không? Chuyện gì xảy ra?”

“Tớ, umh... Tớ cũng không biết, chính là cảm giác trong dạ dày rất khó chịu.” Vừa thở hổn hển vừa kiểm chế cảm giác muốn nôn dâng trào, thân thể dựa trên tường, vẫn dùng sức không được, trên gương mặt đỏ mềm nhỏ nhắn tái nhợt đến dọa người.

“Tại sao có thể như vậy? Bây giờ chúng ta đi bệnh viện kiểm tra xem, này...”

“Mau tìm, tôi nhìn thấy bọn họ chạy qua bên này.”

Chân mày Xá Cơ Hoa nhíu lại, kéo Hạ Tinh Vũ chạy vào bên trong: “Tránh thoát rồi nói.”

“Nhanh lên, bọn họ ở đó.” Không biết năm người đàn ông này đuổi theo kịp từ bao giờ.

“A Hoa cậu tìm chỗ trốn trước đi.” Tiếp tục như vậy, hai người bọn họ đều sẽ bị bắt, những người đàn ông kia vừa nhìn cũng không phải hiền lành gì, không thể để cho a Hoa mạo hiểm, Hạ Tinh Vũ nói xong, ở khúc quanh buồng Xá Cơ Hoa ra.

“Cậu ngu ngốc cái gì? Khi còn bé bảo cậu học công phu cậu lại không học, bây giờ làm anh hùng cái gì, đi mau.”

“Đi? Ha ha... Mấy người nghĩ mấy người đi được không? Tiểu đệ tiện, vậy tối nay tôi sẽ để cho người ta ‘Hầu hạ’ mấy người thật tốt.” Ngay khi hai người dừng lại, năm người đàn ông này đã sớm bao vây bọn họ, người đàn ông giống như con heo kia thật sự đủ hèn mọn bỉ ổi lưu manh như trên TV, cười đến chán ghét khiến người ta toát mồ hôi.

Chết tiệt, nếu không phải đột nhiên như vậy, thì mấy thùng cơm này, đến lượt cô phải chạy sao?

Xá Cờ Hoa kéo Hạ Tinh Vũ ra phía sau, hít một hơi thật sâu đè nén lẫn lộn trong dạ dày: “Thật sao? Vậy tao thật sự muốn biết mấy đứa mày có thể có bản lĩnh gì rồi.” Nói xong, một cước hung hăng đá vào dưới háng người đàn ông dùng ánh mắt háo sắc nhìn các cô hồi lâu.

“A!”

Một tiếng giết heo còn chưa rơi xuống, một cước như gió lốc đã đánh cho heo mập này ngã ra trên đất, mà bốn người khác, thấy vậy, lập tức nguyên một đám thân thể khỏe mạnh dữ tợn đồng thời mãnh liệt nhào tới.

Vừa mới bắt đầu còn có thể tạm thời đối phó chiếm thế thượng phong, nhưng không được một lúc, rõ ràng đã ngã xuống thế hạ phong rồi, sau vài hiệp Hạ Tinh Vũ đã bị người đàn ông đè lên trên tường rồi.

‘Đừng...’ tiếng sùng.

Người đàn ông to con khỏe mạnh đang đánh nhau với Xá Cờ Hoa quỳ một chân xuống, máu nhanh chóng chảy ra từ bắp đùi của anh ta, mà bốn người còn lại ở bên ngoài, ngay từ lúc nhìn thấy người kia đến, lại bị hù sợ đến núp bên cạnh cả đám run lên.

“Kéo tên này ra ngoài làm mồi cho cá cho tôi.” Người áo đen đứng ở cửa phòng bao VIP cao cấp, súng trong tay vẫn còn bốc khói lên, vẻ mặt lạnh lùng nói ra, rồi không biết mười người áo đen đi từ đâu ra, dẫn người bị sợ đến còn không kịp cầu xin tha thứ đi ra khỏi khu vực VIP.

Sa Quý thu súng lại, vẫn còn nhìn chăm chăm vào hai người, ánh mắt lạnh lùng không khỏi dịu đi, đi đến trước mặt Xá Cờ Hoa: “Xin chào Xá tiểu thư, vừa rồi vẫn ổn chứ?” Cũng chú ý tới sắc mặt tái nhợt của cô.

Mặc dù không quen nhưng người này vừa giúp các cô, Xá Cờ Hoa vẫn nói lời cảm ơn: “Cảm ơn anh, không sao, có thể do buổi trưa tôi ăn đồ hỏng.”

“Không cần cảm ơn, là lão đại của chúng tôi cứu các cô, Xá tiểu thư không sao là tốt rồi, hai vị tiểu thư mời vào bên trong.”

“Lão đại của các anh? Là ai?” Sao cô không biết mình quen một nhân vật lợi hại như vậy?

Sa Quý không hề trả lời, mà mang theo họ vào một phòng bao cao cấp kia, đi vào, khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo thì mặt Xá Cờ Hoa lập tức biến sắc.

Sắc mặt mới vừa rồi còn tái nhợt bệnh tật, lập tức trở nên đỏ thắm có tinh thần giống như hồi quang phản chiếu *, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi còn suy yếu, một phát đi tới túm lấy tay của anh ta quát lên: “Minh Hạo Thiên, lần này không phải còn để cho tôi bắt được sao, mau trả lại tiền cho tôi.”

(*) Hồi quang phản chiếu: bắt nguồn từ kinh Phật với ý nghĩa quay ánh sáng trở lại, soi rọi chính mình. Chỉ hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 80: Làm hộ vệ cho tôi được không?

Editor: Puck

Có lẽ đời này, anh đều chưa từng nghĩ mình sẽ bị một người phụ nữ níu lấy cổ áo đòi nợ, cảm giác này, thật sự không biết hình dung như thế nào.

Minh Hạo Thiên cúi đầu liếc mắt nhìn đôi tay nhỏ bé túm lấy cổ áo anh, lúc ngẩng đầu vừa vặn chạm phải cặp mắt sáng trong của cô, đột nhiên, trái tim giống như chuyển qua một vòng rung động, bắt đầu tràn ra âm áp.

“Cô...”

“Thật náo nhiệt!” Đúng lúc này, trước cửa phòng bao có mấy người đi vào, Huyền Vũ Thác Hàn tỏ vẻ lạnh lùng âm trầm quét mắt nhìn tay hai người, đáy mắt thâm thúy sôi lên một tầng lạnh lẽo.

Khuôn mặt tuấn tú của Minh Hạo Thiên vẫn lạnh lẽo như vậy, quét mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đi vào cửa, tay của anh rất thuận theo tự nhiên ôm lấy eo nhỏ của người phía trước, tình huống nhất thời kia, giống như một hình ảnh âm áp đạo đức giả.

Người phụ nữ chết tiệt kia, tay nắm chặt thành quả đắng, mắt tích hai ngày, bây giờ lại cứ để cho đàn ông áp áp ôm ôm, nhìn thấy tay trên eo cô, Huyền Vũ Thác Hàn cảm giác trong lòng giống như cầm một cái gai, chướng mắt vô cùng rồi.

Mà La Vũ Hiền đi theo sau lưng anh, khi nhìn thấy Xá Cơ Hoa thì cũng giật mình một cái.

“Hội trường Minh thật sự có nhã hứng, tôi nói chuyện làm ăn mà vẫn mang theo người ngoài ở đó.” Huyền Vũ Thác Hàn ngồi đối diện bọn họ, trông mắt đen thâm thúy lạnh lẽo xấu xa nhìn bọn họ.

Nhưng Minh Hạo Thiên lại nở một nụ cười yếu ớt, cũng không trả lời anh.

Sao người đàn ông chết tiệt này lại tới? Mẹ nó, ánh mắt như vậy là gì? Lúc Xá Cơ Hoa nhìn thấy anh, chỉ đỡ bờ liếc anh một cái, dù sao cô nghĩ phép, coi như không biết, dù sao hôm nay cô nhất định phải cầm lại món ‘tiền mồ hôi nước mắt’ này.

“Anh...”

Minh Hạo Thiên che cái miệng nhỏ nhắn mở ra của cô, tay ôm eo nhỏ của cô kéo dựa vào trong ngực mình, vụng trộm ôm lấy cô một chút cúi đầu đến gần bên tai cô.

“Mỗi tháng tôi cho em năm trăm ngàn, để làm hộ vệ cho tôi được không?” Hơi thở ấm áp phả ra bên tai cô, Xá Cơ Hoa vốn định nói điều gì, khi giọng nói khê khàng truyền tới bên tai, lập tức dừng lại.

“Cái gì?” Một phát kéo tay anh ra kêu lên.

Năm năm năm trăm ngàn? Tiền Đài Loan? Yên Nhật? Hay là nhân dân tệ? Trợn to tròn mắt suýt chút nữa lòi khỏi mắt rồi.

“Mỗi tháng năm trăm ngàn nhân dân tệ, có muốn suy tính một chút không?” Minh Hạo Thiên liếc nhìn sắc mặt tối tăm của Huyền Vũ Thác Hàn, tuyệt đối không kiêng dè mà hỏi.

“Còn suy tính cái gì? Tôi làm.” Cũng không phải ngu, trời ạ, giàu rồi giàu rồi, năm trăm ngàn, làm một tháng đã đủ tiền nhà người thường vất vả cả đời kiếm.

Xá Cơ Hoa nhất thời hưng phấn một phát bám lấy trên bả vai anh, trên mặt cười đến mức ngay cả mắt chỉ còn dư lại một khe hở ha ha nó, “Ha ha, tôi biết ngay trai đẹp là người có đôi mắt tinh tường nhìn anh hùng, xem ra tôi thật sự không nhìn lầm người, Hạo Thiên, anh yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, tôi tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào động tới anh dù chỉ một cọng tóc gáy.

Đủ phóng khoáng đi! Chỉ có điều mới vừa rồi không biết là ai còn nín lấy cổ áo người ta ác thanh ác khí * đòi nợ ấy.

(*) ác thanh ác khí: giọng nói tức giận và lời lẽ nặng nề.

Sa Quỷ Sa U ở bên cạnh lập tức vạch đen thẳng tắp, nghe được lời cô nói, cũng chỉ thiếu điều không co quắp khoe miệng thôi.

“Xá Cơ Hoa, cô có cần giải thích với tôi một chút không, đang trong giờ làm việc sao cô lại ở chỗ này?” Huyền Vũ Thác Hàn bị coi là trong suốt hồi lâu, trông mắt đen nguy hiểm nhìn cô gái gần như vui mừng quá mức kia.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 81: Không phê chuẩn, nên không được nghỉ

Editor: Táo đồ phổ núi

“Tôi nghĩ phép cũng không được à...” Không nhìn được mà phát tay trả lời.

“Tôi không có đồng ý, nên không được, tôi đây cho tôi.”

Nghe vậy, mọi người đều nhìn Huyền Vũ Thác Hàn bằng những ánh mắt khác nhau, bao gồm cả Hạ Tinh Vũ này giờ vẫn ở bên cạnh trầm mặc, cảm như muốn rơi xuống đất, anh ta, anh ta không phải là...

Bởi vì lúc ở nước Mỹ, thỉnh thoảng cô có cùng đi tham dự những bữa tiệc với ba của cô, cho nên cô cũng gặp mặt anh ta một lần, lão đại huyền bí của tập đoàn Huyền Vũ! Bây giờ nhìn cái vẻ mặt kia, tại sao lại cùng A Hoa...

“Xá Cơ Hoa, tôi đây cho tôi.” Lần này trong giọng nói không khỏi mang theo sự lạnh lùng và buồn bực.

Nhìn người phụ nữ chết tiệt kia kè kè bên người đàn ông khác, lửa giận trong lòng của Huyền Vũ Thác Hàn không khỏi bùng cháy lên, nếu như không phải ngại trong tình huống lúc này, anh không những túm người phụ nữ này dìm trong lồng heo mà còn lột da của cô, con gái con đũa, lại ôm ôm ấp ấp với đàn ông khác như vậy, cô ấy thật sự coi mình là người chết sao?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cô ấy muốn cùng người đàn ông khác rủ rừ thì liên quan gì tới anh, tại sao anh lại thấy chướng tai gai mắt như vậy, đặc biệt là nghe thấy cô ấy gọi một câu ‘Hạo Thiên’, trong lòng lại thấy có chút nóng nảy, cảm giác kia giống như muốn phá kén chui ra, phình to ra đau tới mức khó chịu.

“Anh bị làm sao vậy, tôi lại không nhận tiền lương của anh, cần gì phải được sự đồng ý của anh? Chuyện này là lão phu nhân đồng ý cho tôi nghỉ, Nhị Thế Tổ anh kêu là cái rắm gì chứ.” Có một kim chủ siêu cấp lớn ở bên cạnh, người phụ nữ nào đó không chút lo lắng, vẻ mặt tràn đầy khinh bỉ trợn mắt lên trừng ngược lại anh.

Cả ngày cứ động một chút là lấy tiền lương ra để uy hiếp cô, bây giờ lại muốn cầu xin cô quay trở lại làm việc? Điều này còn phải xem cô có đồng ý hay không đã!

“Cô . . .” Huyền Vũ Thác Hàn nhúm mày lại, vừa mới mở miệng thì bên ngoài phòng bao lại vang lên tiếng quát tháo.

“A Hoa, Vũ, các người không sao chứ? Mình vừa mới nghe nói bên ngoài đại sảnh xảy ra chuyện, các người làm mình sợ muốn chết.” Hoàng Bộ Tuyết từ bên ngoài xông thẳng vào, vừa vào tới phòng thì nắm lấy hai người quét mắt một lượt từ trên xuống dưới.

Mới vừa rồi nghe thấy mấy tên lưu manh kêu đánh kêu giết bọn họ, sau đó năm người kia bị mười người áo đen dẫn ra ngoài, rồi lại nhanh chóng xuất hiện một nhóm người áo đen cầm súng xua đuổi, cảnh tượng kia, thật sự đủ kinh người, nếu không phải là cô đưa theo anh trai của mình đi cùng, thì đúng là không vượt qua nổi cánh cửa kia.

“Không có việc gì, không có việc gì, mình không có việc gì hết!” Vẻ mặt của Xá Cơ Hoa hớn hờ, tia sáng trong ánh mắt kia, có thể nói là còn chói lọi hơn cả ánh mặt trời.

Huyền Vũ Thác Hàn và Minh Hạo Thiên này giờ vẫn chăm chú nhìn cô cũng phải sửng sốt, nhịp tim, đột nhiên đập nhanh hơn nửa nhịp.

“Còn nói không có việc gì, mới vừa rồi bị như vậy, sao có thể nói không có việc gì được, tối nay phải đi bệnh viện kiểm tra một chút biết không?” Hạ Tinh Vũ vừa nghe nói không có việc gì, nhất thời tuôn ra một tràng giống như bà cụ già đọc kinh.

Xá Cơ Hoa bị trách móc thì ôm đầu uất ức, cong môi lên nói: “Được rồi, được rồi, không phải là vì mình không nhìn nổi mấy tên đàn ông ghê tởm đó sao? Bây giờ thì ổn rồi, tới bệnh viện một chuyến lại phải tốn mất một mớ tiền cho người ta, bệnh viện thì khỏi đi, Tuyết cậu tìm được anh cậu rồi sao? Chúng ta đi nhanh đi.”

“Đừng đó, đừng đó, nhanh lên một chút, chậm như vậy không biết đã lỡ biết bao nhiêu cực phẩm rồi.” Giám đốc Hạ Tinh Vũ mới vừa rồi còn vẻ mặt nhăn nhó như bà già, vừa nghĩ tới mục tiêu tối nay, cái gì cũng quên hết sạch, mỗi một tay kéo một người nhanh chân xông về phía cửa.

Mà hai người đàn ông mới vừa rồi còn làm nhân vật chính, đột nhiên bị ba người phụ nữ này lơ đi hoàn toàn.

“Đúng vậy, chúng ta đi nhanh lên một chút, chậm là người ta chạy đi mất rồi.”

“Hai người các cậu đừng có nói gió thì sẽ mưa được không, đi chậm một chút.” Hoàng Bộ Tuyết dường như là bị kéo lê đi, vạch đen trên trán kéo thẳng xuống dưới . . .

Cho tới khi bóng dáng của ba người biến mất khỏi cửa phòng bao, lúc này Huyền Vũ Thác Hàn và Minh Hạo Thiên, ánh mắt mới nhìn đối phương ở đối diện, thâm trầm, rất thâm trầm, lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo, người này như muốn xuyên thấu người kia.

Nhưng mà, không khí nói chuyện làm ăn tối nay, hình như càng lúc càng có áp lực nặng nề hơn, khiến cho thủ hạ của hai bên, không nhận được mà đè nén hô hấp, chỉ sợ thở mạnh một cái, thì sẽ khiến cho bầu không khí ở đây nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83: Chương 82: Một kiểu trai đẹp yêu nghiệt

Editor: Táo đồ phổ núi

Ba người vừa đi ra khỏi khu phòng bao VIP, thì thấy một bóng dáng cao lớn, nhìn rất du côn dựa vào vách tường, bộ dạng nhìn vô cùng tự nhiên, Hoàng Bộ Tuyết cười hi hi với hai người bạn tốt rồi chạy qua.

“Anh! Mới vừa rồi không phải anh cũng đi vào sao? Tại sao lại đi ra một mình?” Mới vừa rồi cô còn đi tìm người, nhưng mà không thấy bóng dáng đâu, cô còn tưởng ông anh của mình lại chuẩn mất.

“Tuyệt, cậu . . . cậu nói anh ta chính là . . . anh của cậu?” Mắt của Hạ Tinh Vũ giống như sắp lọt ra ngoài!

Mặc dù Xá Cơ Hoa không giống như Hạ Tinh Vũ YY anh ta là công là thụ, nhưng mà cũng bị khí chất của anh ta hấp dẫn rồi, nhất thời khó kìm nén được sự hào hứng bùng bùng vuren tay ra: “Trai đẹp, chào anh! Em là bạn thân của em gái anh, A Hoa.”

Trên gương mặt tuần tú của Âu Dương Linh xuất hiện một tiếng cười sang sảng: “Ha Ha! Chào các em, anh tên là Âu Dương Linh, Tuyệt, khó trách em nhất mực đòi trở về, bạn của em thật sự rất thú vị.”

Bộ dạng kia lúc cười lên, khiến cho hai cô gái nào đó thỏa sức YY, Âu Dương Linh lấy tay làm lược chải chải mái tóc thẳng vừa đen vừa trắng ở trên đầu, tóc dài vừa tới cổ áo choàng, có rất ít người đàn ông thích hợp với mái tóc dài như anh ta, rất hợp với dáng người và khuôn mặt, nhìn rất có phong cách, lại không lộ ra chút ẻo lả, nhìn giống như những những người mẫu trên thể giới, từng hành động cử chỉ của anh rất phong cách và thể hiện cũng rất tự nhiên.

Cực phẩm ‘thụ’.

“Tuyệt, cậu đúng là quá lãng phí rồi.” Xá Cơ Hoa đưa tay ra kéo Hoàng Bộ Tuyệt, nhỏ giọng thì thầm nói: “Minh cảm thấy tên trai đẹp này tuyệt đối phù hợp với cậu.”

Hạ Tinh Vũ cũng nhào tới nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, đúng vậy đó, mặc dù mình vô cùng thích khi anh ta làm ‘thụ’, nhưng mà Tuyệt à, mình cảm thấy cậu quá lãng phí, loại cực phẩm như vậy, dù là cong đi nữa, chẳng lẽ cậu không thể làm cho thẳng được hay sao, đúng là ngu hết biết.”

Gân xanh nổi dậy, mắt của Hoàng Bộ Tuyệt trợn trắng lên, gõ mạnh lên đầu của mỗi người một cái, “Các người đừng để về bề ngoài của anh ấy lừa gạt, người anh này của mình, vô cùng đen tối, cậu cho rằng anh ấy lớn lên giống bộ dạng ‘thụ’ sao, người như anh ấy làm sao có thể để cho người ta cười lên người được chứ, các cậu đúng là ngu hết biết!”

“Ha ha! Chỉ có em gái của anh mới hiểu rõ anh thôi, thương cho một cái hôn nào.” Chẳng biết Âu Dương Linh đứng ở phía sau các cô từ khi nào, hình như rất vui mừng khi nghe thấy em gái mình nói như vậy, cười ha ha một tràng rồi kéo Hoàng Bộ Tuyệt qua, nói xong liền cong miệng hôn cô một cái.

“Anh đó, đã bảo anh là đừng có ăn đậu hủ của em nữa, bị người kia nhìn thấy, em lại phải chịu tội rồi.” Đẩy cái miệng qua chỗ khác, Hoàng Bộ Tuyệt nổi vạch đen nói: “Được rồi, anh mau dẫn đường đi, đừng lãng phí thời gian của bọn em nữa.”

Vốn là đi tới câu lạc bộ đồng tính XX, mà xé chiều Âu Dương Linh lại gọi điện nói cho cô biết, anh sẽ đưa bọn cô đi một nơi rất đặc biệt mà lại an toàn, nếu không, đã không xảy ra chuyện xui xẻo tối nay.

“Có ai nói chuyện như vậy với anh trai giống như em không?” Âu Dương Linh giả bộ bất mãn nói, rồi kéo bọn họ đi tới chiếc xe thể thao màu đỏ bên cạnh cửa chính, thật ra cũng chỉ nói một chút như vậy mà thôi, cô em gái này đối với anh, trong lòng cung chiều còn không đủ nữa là.

. . . . .

Rất cuộc khi bốn người cũng đi tới đích, cả ba cô gái đều trợn tròn mắt!

Vốn cho là đồng tính luyến ái mà, hiện nay nhà nước cũng không ủng hộ, bình thường đều phải che che giấu giấu, nếu không thì cũng phải âm thầm mà làm, nhưng đây là chỗ nào? Lại là một tòa nhà xa hoa nằm trong một khu phức hợp hoa bậc nhất của thành phố.

Đi vào, thì thấy những cây cột bằng cẩm thạch, những bức tường ở bốn phía đều được gọt giữa từ những viên đá mà thành, ở giữa có trạm khắc đóa hoa lan đang nở rộ rất đẹp, Xá Cơ Hoa đứng trong kiến trúc cao gần mười mét, nếu như không phải là đặc biệt trấn tĩnh, cô đã sớm nhào qua, trong đầu vẫn luôn hiện lên suy nghĩ mỗi tác ở bốn phía xung quanh, đều là tiền đó! Từng sắp tiền màu đỏ chói lọi xếp thành.

Nước miếng chảy ra, chỉ thiếu mỗi không rót xuống.

Mùi gỗ đàn hương thoang thoảng ở bên cạnh, trên cửa sổ trạm khắc tinh xảo phát ra những tia sáng lấp lánh, một vàng trắng sáng giống như được treo lơ lửng ở trên không, bốn phía đều có những người đàn ông ăn mặc rất đẹp, đều là những đẳng cấp hảo hạng!

“Như thế nào? Chỗ này bọn em hài lòng chứ?” Âu Dương Linh cười vô cùng đẹp trai nói với ba cô gái.

Bọn họ vừa đi tới, thì đã có một thiếu niên anh tuấn xinh đẹp chạy về phía bọn họ, điều này khiến cho Hạ Tinh Vũ kích động một phen, thì ra đó là người yêu của Âu Dương Linh, hình như Hoàng Bộ Tuyệt đã sớm quen biết với anh ta, vừa mới tới mà hai người đã không ngừng âm ỉ.

Nhắc tới cũng thật lý lạ, Âu Dương Linh nhìn cũng không nhìn nhiều, mà mặc kệ bọn họ, ngược lại đi lại gọi hai cô.

Nhưng mà, Xá Cơ Hoa là dạng người nào chứ, vừa nhìn thấy vàng đầy dưới đất, làm gì có chuyện không đi nhìn xem, cho nên đã quăng Hạ Tinh Vũ đang chảy nước miếng sang một bên, còn bản thân thì lăm lăm là lăm lét, đi về phía tới tới.

Rồi Xá Cơ Hoa đi tới một góc, đôi tay ôm chặt úp sấp mặt vào cây cột bằng ngọc thạch, ánh mắt lóe một tia sáng ngời: “Sờ vào mát lạnh, cảm giác TM thật tuyệt vời, đây rốt cuộc có phải là thật không?” Rốt cuộc thì chủ nhân của chỗ này là ai?

“Vị tiểu thư này, ông chủ của chúng tôi cho mời cô.” Lúc cô gái nào đó đang sắp chảy nước miếng, thì sao lưng đột nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng.

Giật mình!

Xá Cơ Hoa vừa quay đầu lại, liền sững sờ, là một kiểu trai đẹp yêu nghiệt, ông trời ơi, thật sự là TM bỏ mắt, nhưng mà cũng tiếc thay cho không ít thiếu nữ, người này là đồng tính luyến ái.

Khoan đã, anh ta vừa nói gì? Ông chủ của bọn họ? Xá Cơ Hoa tròn mắt lên liếc mắt một cái, vội vàng buông cây cột ngọc ra, vẻ mặt có chút kích động nhìn anh ta hỏi: “Có phải cậu vừa mới nói ông chủ của cậu muốn tìm tôi hay không? Anh ta tìm tôi có chuyện gì?”

Kim chủ có tiền như vậy, nhất định phải bắt được, chỉ tùy tiện đã làm được như vậy, vậy thì chắc chắn không chỉ có chút này thôi chứ?

“Chuyện này tôi cũng không biết, tiểu thư đi không phải sẽ biết sao?” Trai đẹp yêu nghiệt nở một nụ cười yêu nghiệt nhìn cô nói, dường như nụ cười này của anh ta không ảnh hưởng tới sự tò mò của người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 83: Không nhận ra tôi sao?

Editor: Táo đồ phổ núi

“Nơi này, nơi này là ở đâu vậy?” Vừa nghe tới phải đi gấp vị ông chủ kia, trong lòng Xá Cơ Hoa hưng phấn bùng bùng vội vàng hấp tấp đi theo người đàn ông yêu nghiệt kia.

Nhưng chỗ này, vừa nhìn thì thấy đơn giản như vậy, nhưng mà khi đi rồi mới phát hiện ra, chỗ này đã tám quẹo chín ngoặt, càng đi càng gấp khúc, mặc dù bốn phía đều là ánh đèn rực rỡ, nhưng mà vẫn cứ có cảm giác càng đi càng quanh quẽ hơn, nhất thời cô không nhận được mà hướng về phía người đàn ông yêu nghiệt kia hỏi.

Yêu nghiệt kia cũng không hề giấu giếm điều gì, cười rất yêu nghiệt nhìn cô rồi nói: “Chỗ này chính là phòng khách, dùng làm những chỗ nghỉ ngơi cho khách, cho nên chỗ này tương đối yên tĩnh.”

“Ồ!” Quét mắt nhìn bốn phía, quả thật đúng là cứ có một khoảng cách thì có một cánh cửa, trên cánh cửa còn có ký hiệu, “Vậy có phải là ông chủ của các cậu có rất nhiều tiền không?” Đây là mới vấn đề mà cô quan tâm nhất.

Nhất thời người đàn ông yêu nghiệt kia sững sờ tại chỗ, quả thật là chưa từng có ai hỏi anh ta cái vấn đề này, mà chỉ có người phụ nữ đặc biệt này thôi.

Xá Cơ Hoa cũng không chú ý tới ánh mắt khác thường của anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nở một nụ cười tươi như hoa lại hỏi tiếp: “Tiền lương của nhân viên như các cậu ở đây là bao nhiêu? Ông chủ của các cậu có cần thuê người làm thêm giờ không?”

Người noi này, nhìn một cái cũng biết không phú thì quý, nhiều rùa vàng, cho dù tiền lương không cao đi chăng nữa, nhưng chỗ như thế này, trà trộn vào tuyệt đối có nhiều thứ đáng để xem nếu như cô có thể khiến cho ông chủ ở đây thuê cô, vậy thì lúc rảnh rồi không phải là cô có thể kiếm thêm thu nhập? Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, ở chỗ này, tuyệt đối sẽ không thể không kiếm được đề tài viết lịch, vẹn cả đôi bên, hi hi ~

“Điều này thì để lát nữa chính cô tự mình hỏi ông chủ của tôi thôi.” Người đàn ông nhìn người phụ nữ ở bên cạnh đột nhiên nở nụ cười có chút kinh khủng, nhất thời không hiểu sao có cảm giác sợ hãi lông tơ dựng ngược hết lên.

“Được, được, vậy chúng ta đi nhanh lên một chút, đừng để cho ông chủ chờ đợi sốt ruột.”

Đi ra khỏi hành lang uốn lượn, người đàn ông yêu nghiệt đưa tới một cánh cửa khác, cổng vòm trên đỉnh đầu được thiết kế theo kiến trúc Gothic, tượng gỗ chạm khắc, hoa văn màu xanh da trời, treo bức tranh hoa bách hợp màu vàng kim.

Mà đi vào bên trong cổng vòm xong, dưới chân là đá cẩm thạch đen trắng lát xen kẽ nhau, ánh sáng ở bốn phía cũng tới đi rất nhiều, đi mấy bước lại óc một cây cột cao lớn, một cây nối tiếp một cây, rồi lại một cây.

Ở đại sảnh tổng cộng có bảy cái cột lớn, chống đỡ hai bên nóc nhà và mái vòm bằng đá cẩm thạch. Ở trên đầu bốn cái cột lớn đều có đặt mấy cái tủ bằng thủy tinh! Trong đó đặt không biết bao nhiêu là những đồ cổ đắt tiền.

Đi thẳng xuống, thì ánh sáng càng lúc càng trở nên u ám, nhưng mà những món đồ quý báu kia, lại càng lúc càng nhiều, càng lúc càng quý hiếm, khiến cho người phụ nữ nào đó có chút hiểu biết về giá cả thị trường như được mở mang tầm mắt.

“Được rồi, chính là chỗ này, cô đi vào trong đi, ông chủ đang chờ cô ở trong đó.”

Dọc đường đi, cũng không thấy có một cửa phòng nào, Xá Cờ Hoa vốn cho là vẫn phải đi tới nữa, nghe thấy như vậy thì ngừng lại, lúc này mới phát hiện ra, thì ra mặt tường rất giống như cửa phòng.

“Ồ chỗ này sao?” Xá Cờ Hoa quét mắt nhìn bốn phía, ánh đèn mờ mờ âm u, bởi vì không có người đi qua đi lại, khiến cho một nơi rộng rãi như thế này, có chút vắng vẻ quý dị.

“Đúng vậy, tự mình cô đi vào đi, ông chủ không thích gặp người ngoài, tôi đi trước đây.” Người đàn ông yêu nghiệt nói xong, liền xoay người rời đi, không đợi Xá Cờ Hoa kịp nói gì, đã biến mất ở khúc rẽ.

Thật là, người cũng tới rồi, cô cũng chỉ có thể đi vào, Xá Cờ Hoa lịch sự gõ cửa, không có phản ứng, cửa cũng không khóa, dừng lại nửa giây, sau đó liền đẩy cửa đi vào.

“Ông chủ? Ông chủ có ở đây không? Đây, có người hay không vậy?” Một màu tối đen như mực, nếu như không phải mới vừa rồi đã thích ứng với bóng tối u ám ở bên ngoài, có lẽ bây giờ phải mờ mắt.

“Có người hay không vậy?” Ở đây mở đèn chỗ nào vậy? Sờ vào ven tường, Xá Cờ Hoa vừa hô lên vừa tìm tòi.

Mẹ ơi, chỗ nào mà u ám như vậy? Xá Cờ Hoa luôn luôn không sợ trời, không sợ đất, nhưng đột nhiên lại có chút cảm giác lông tơ dựng ngược lên.

Đột nhiên! Không biết sao cửa phòng lại bất ngờ bị đóng lại!

“Người nào?” Trong lòng sợ hết hồn, Xá Cờ Hoa cố gắng nheo mắt lại thích ứng với bóng tối nhìn bốn phía, cơ thể cũng theo bản năng tạo thành tư thế cảnh giác.

“Sao rồi? Mới không được bao lâu, lại không nhận ra tôi sao?” Chẳng biết từ lúc nào ở sau lưng lại có một cơ thể nóng rực dính sát vào, hơi thở ấm áp phả lên cần cổ của cô.

“Anh là ai?”

Xá Cờ Hoa bị dọa sợ nhất thời vùng tay qua, nhưng mà lại bị một bàn tay nóng như thép nắm lấy: “Một thời gian ngắn như vậy, cô đúng là nhiệt tình.” Trong bóng tối, một bàn tay khẽ xoa lên nơi đầy đặn của cô! “Hình như đáng đáp đền hơn không ít, là công lao của tôi đúng chứ?”

Cô bị người ta xâm sở rồi hả? Nhưng mà, tại sao cô có cảm giác giọng nói kia quen thuộc như vậy?

“Sao rồi? Còn chưa nhớ ra tôi sao? Xem ra một đêm trong ngõ tối đó, đoạn ký ức này của chúng ta quá ngắn ngủi, bây giờ không phải vừa hay có dịp hâm nóng lại một chút sao.” Nói xong, lại động thủ, cảm xúc này rất tuyệt, khiến cho Huyền Vũ Thác Hàn có chút kinh sợ ở trong lòng, một cảm giác quen thuộc xông lên phía dưới thân dưới.

Cái gì? Một đêm trong ngõ tối? Vậy anh ta chính là . . .

Sắc mặt của Xá Cờ Hoa trầm xuống, “Con mị mảy đồ bánh bao xá xú, tôi không đi tìm anh . . . anh lại dẫn xác tới tìm tôi, hôm nay tôi không đánh cho anh tới mức ba mẹ anh nhận không ra, thì tôi không gọi là Xá Cờ Hoa . . .”

Vừa mới dứt lời, thì Xá Cờ Hoa đã đi một quyền, nhưng mà không ngờ người đàn ông kia lại có thể đỡ được tay của cô, cả người cô cũng bị anh ta đè chặt vào tường.

“Buông ra, con mẹ nó, tôi còn chưa tìm anh để tính sổ, anh vô duyên vô cớ bắt tôi làm gì? Anh có tin tôi kiện anh cường gian không, mau buông tôi ra.” Thật sự không hiểu nổi gần đây bị làm sao vậy chứ? Hơi sức cũng thiếu đi không ít, phản ứng nhanh nhẹn của cơ thể giờ cũng chậm chạp đi không ít.

“Cường gian, được, vậy tôi thật sự muốn xem cô ăn nói như thế nào với cảnh sát, lần trước ở trong ngõ tối, cô cướp sắc của tôi như thế nào.” Áp chế người phụ nữ đáng chết này vào tường, vẻ mặt của Huyền Vũ Thác Hàn u ám nói.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 84: Khinh người quá đáng!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Buông ra, con mẹ nó, tôi còn chưa tìm anh để tính sổ, anh vô duyên vô cớ bắt tôi làm gì? Anh có tin tôi kiện anh cường gian không, mau buông tôi ra.” Thật sự không hiểu nổi gần đây bị làm sao vậy chứ? Hơi sức cũng thiếu đi không ít, phản ứng nhanh nhẹn của cơ thể giờ cũng chậm chạp đi không ít.

“Cường gian, được, vậy tôi thật sự muốn xem cô ăn nói như thế nào với cảnh sát, lần trước ở trong ngõ tối, cô cướp sắc của tôi như thế nào.” . Áp chế người phụ nữ đáng chết này vào tường, về mặt của Huyền Vũ Thác Hàn u ám nói.

Người phụ nữ đáng chết này, nói với cô nhiều lời như vậy, vậy mà cô lại có thể không nhận ra giọng nói của anh, trong lòng cô cứ như vậy mà không nhận ra anh sao? Tôi nay cũng vậy, gọi người đàn ông khác thì nhẹ nhàng ngọt ngào như vậy, nhưng nói chuyện với anh, thì lớn tiếng trách mắng, không câu nào nhẹ nhàng, chẳng lẽ anh khiến cô bức mình như vậy sao?

Nhớ lại khi cô vừa rời đi không bao lâu, anh liền nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện tối nay với hội Minh Sa, biết cô đi theo Âu Dương Linh tới nơi này, anh vội vàng vàng đi theo tới đây, nhưng mà người phụ nữ này, nói cười với người đàn ông khác, nhưng với anh, lại muốn đánh muốn giết, bây giờ lại còn nói chuyện điều kiện với anh! Đáng chết!

“Anh? Tôi cướp sắc anh sao? Khúc sau là anh cưỡng bức tôi không phải sao.” Người phụ nữ nào đó nhất thời nói vô cùng uyển chuyển, trong ánh mắt thoáng qua một tia chột dạ.

Huyền Vũ Thác Hàn âm thầm nhìn cô, gương mặt đẹp trai có chút tức giận, “Tôi cưỡng bức cô? Được, vậy hôm nay tôi liền cưỡng bức cô một lần rồi coi như huê nhau.” Nói xong, một tay dùng lực ép chặt đôi tay của cô lên tường, một tay bắt đầu sờ soạng.

Cũng không biết tại sao lại như vậy, gần đây ngực của cô phát triển lớn hơn không ít, bây giờ bị anh đè một cái như vậy, đau tới mức khó thở, khiến cho Xá Cơ Hoa tức giận nhe răng quát lớn: “Anh muốn mưu sát có phải không? Tôi biết ngay là anh sẽ ghi hận ở trong lòng, bây giờ anh dám đụng vào một sợi lông của tôi, bạn bè tôi đang ở bên ngoài, chờ một chút nữa họ xông tới, anh nhất định sẽ chết . . .”

Mặc dù cách một lớp vải, nhưng mà cảm giác lại khá rõ ràng, Huyền Vũ Thác Hàn cảm thấy bụng dưới của mình căng thẳng, môi khô miệng đắng, nghe thấy cô không ngừng lăm bầm lăm bầm, bàn tay đặt ở ngực cô, nhất thời nâng cằm của cô lên, lập tức che kín đôi môi mông kia!

Những lời cô chưa kịp nói hết, toàn bộ đều bị Huyền Vũ Thác Hàn nuốt vào trong cổ họng, đôi mắt của anh chỉ xẹt qua một chút do dự và phức tạp, cúi đầu chặn cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm của cô! Mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái và ấm áp của cô truyền qua đầu lưỡi truyền thẳng vào trong tim của anh.

Còn Xá Cơ Hoa thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trừng mắt lên nhìn đôi mắt sáng bóng của người đàn ông kia trong bóng tối, con ngươi của người đàn ông này sâu sắc và tà mị, nụ hôn kia thì nóng bỏng, bá đạo và chân thành.

“Ừm!” Xá Cơ Hoa làm thế nào cũng không đẩy anh ra được, nụ hôn kia càng lúc càng sâu, cô cảm giác như đầu của mình càng lúc càng trống rỗng, hơi sức toàn thân giống như đang bị hút cạn kiệt!

Mà Huyền Vũ Thác Hàn sau khi nghe được tiếng rên của cô, đáy mắt nóng rực lại càng trở nên sâu thẳm hơn! Bàn tay đang nắm cầm của cô từng chút từng chút di chuyển từ xương quai xanh của cô từ từ trượt xuống. . .

Vốn chỉ muốn để cho cô nhớ lại, anh chẳng những là ông chủ của cô, là còn là người đàn ông đầu tiên của cô, nhưng mà không ngờ lại xảy ra chuyện không ngờ được này.

Hôn, càng lúc càng không thể thỏa mãn anh! Con khát vọng này, giống như là muốn phá hủy cô rồi nuốt cô vào bụng thì mới có thể thỏa mãn con khát này được vậy!

Trong bóng tối, sức lực toàn thân của Huyền Vũ Thác Hàn cũng áp chặt vào người của cô, cảm giác khô nóng nên dán chặt vào người của cô, hôn môi biến thành gặm cắn.

“Á!” Xá Cơ Hoa bị đau nên hơi tỉnh táo lại.

“Đáng chết, cũng tại cô khiêu khích, nên cô phải phụ trách.”

Huyền Vũ Thác Hàn vừa khàn khàn giọng nói xong, liền bắt được đôi tay của cô, trong bóng tối, kéo Xá Cơ Hoa đi tới giường ở bên trong phòng.

Vừa tiếp xúc với cái giường lớn mềm mại kia, bóng dáng cao lớn liền lập tức đè lên!

“Anh . . . anh muốn làm gì?” Xá Cơ Hoa lập tức cảnh giác thờ dốc nói.

“Nghĩ sao?” Huyền Vũ Thác Hàn mờ ám trả lời cô, ánh mắt kia, nếu như ở dưới ánh đèn, tuyệt đối có thể thấy được ánh lửa như muốn thiêu cháy trong đôi mắt kia!

“Anh là đồ ma cà bông chết tiệt, buông tôi ra!”

Xá Cơ Hoa cau mày lại, đôi tay nắm chặt lấy cổ anh, nhưng mà đôi tay giống như không có chút hơi sức nào vậy, mặc kệ cô giãy giụa như thế nào, đều không thể hất bàn tay đang nắm chặt của anh ra được!

“Ma cà bông chết tiệt? Tại sao miệng của cô lại thích mắng chửi người khác như vậy? Có phải mới vừa rồi chưa tẩy sạch sẽ phải không?”

Ngón tay ấm áp của Huyền Vũ Thác Hàn nhẹ nhàng chạy trên cổ của Xá Cơ Hoa, làm bỏng da thịt của Xá Cơ Hoa.

“Anh . . .anh TM không phải đang đùa đấy chứ? Tôi cảnh cáo anh, chuyện lần trước tôi đã bồi thường anh hai mươi đồng, hai bên đã thỏa thuận xong, anh đừng tưởng anh là gì gì đó, mà có thể làm gì đó đối với tôi.” Cô lầu bầu nói.

“Gì gì đó? Tôi muốn làm gì với cô?” Huyền Vũ Thác Hàn đùa giỡn hỏi ngược lại cô! Tay lại dạo chơi trên người của cô, hơi thở ấm áp, trực tiếp phun lên vành tai của cô!

“Anh là người song tính, đừng cho là tôi không biết anh là loại mặt hàng gì, buông tôi ra, có thể chèo chống được nơi như thế này, không phải là vì phương diện kia có bệnh không tiện nói ra hay sao? Đừng cho là tôi không biết.” Mà lần đó, có lẽ lần đó là cô giúp anh ta thắng lại, không cảm kích thì thôi đi, bây giờ lại còn dám làm cô, bây giờ khinh người quá đáng sao!

“Tôi có bệnh không tiện nói ra? Vậy cô tới thử một chút.” Huyền Vũ Thác Hàn chỉ gây nhẹ quần áo trên người của cô, ngoài mặt tao nhã không nhanh không chậm nói, nhưng mà gân xanh mờ mờ có thể nhìn thấy được, người phụ nữ này, vẫn có năng lực khiến cho thánh nhân cũng phải nổi điên.

“Thử cái mông anh á, tôi không có hứng thú đối với người đàn ông không bình thường, anh mau buông tay ra cho tôi.”

Cứ có cảm giác người đàn ông này vô cùng nguy hiểm, Xá Cơ Hoa muốn ra sức đánh vào chân của anh, nhưng mà hình như người đàn ông kia đã sớm đoán trước được, đã bước tới ép chặt gắt gao.

“Không bình thường?”

‘Xẹt!’ Một tiếng xé rách, đột nhiên vang lên ở trong phòng!

_____

Nay 4 chương thôi ha, ko thôi bội thực mất. Sáng mai thêm một chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 85: Mọi chuyện đều có thể ‘thương lượng’

Editor: Táo đồ phổ núi

“Tôi có bệnh không tiện nói ra? Vậy cô tới thử một chút.” . Huyền Vũ Thác Hàn chỉ gây nhẹ quần áo trên người của cô, ngoài mặt tao nhã không nhanh không chậm nói, nhưng mà gân xanh mờ mờ có thể nhìn thấy được, người phụ nữ này, vẫn có năng lực khiến cho thánh nhân cũng phải nổi điên.

“Thử cái mông anh á, tôi không có hứng thú đối với người đàn ông không bình thường, anh mau buông tay ra cho tôi.”

Cứ có cảm giác người đàn ông này vô cùng nguy hiểm, Xá Cơ Hoa muốn ra sức đánh vào chân của anh, nhưng mà hình như người đàn ông kia đã sớm đoán trước được, đã bước tới ép chặt gắt gao.

“Không bình thường?”

‘Xẹt!’ Một tiếng xé rách, đột nhiên vang lên ở trong phòng!

Mà người phụ nữ nào đó cảm giác trên người chợt lạnh lạnh, mặt liền biến sắc, rống lên: “Anh làm cái gì thế?”

“Rõ ràng là tôi không bình thường cô sợ cái gì.” Cô gái đáng chết, cũng biết những lời nói từ trong miệng cô thì không có gì tốt, lại còn nói anh không bình thường! Hôm nay anh muốn cho cô xem đến cùng là anh bình thường hay là không bình thường.

“Con mẹ anh, cũng bởi vì anh không bình thường nên tôi mới sợ chứ, anh bình thường thì tôi còn sợ cái gì nữa!” Thật ra thì cô muốn nói, anh bình thường hay không bình thường đều không liên quan tới tôi, cũng không biết tại sao, khi nói ra cô lại nói thành như vậy!

“Cô gái, cô TM không phải là cứ thích chọc giận tôi như vậy đấy chứ? Đáng chết.”

Chưa từng có cảm giác có một người phụ nữ nào giống như cô có thể khiến cho anh tức giận muốn bóp chết, nói nhiều cũng vô dụng, anh cứ trực tiếp làm cho cô xem, cô gái chết tiệt!

Xá Cơ Hoa cảm thấy bánh bao trắng xuống tay, nhất thời mặt liền biến sắc, lúc này mới cảm thấy mọi chuyện thật sự nghiêm trọng: “Này, này, anh chờ một chút!”

Huyền Vũ Thác Hàn cúi đầu găm cắn lên cần cổ của cô, còn tay thì bắt đầu đi xuống, giống như là không nghe thấy giọng nói của cô, ngọn lửa dưới đáy mắt càng cháy rực lên.

Không hiểu sao trên người dâng lên một cảm giác nóng giận, đặc biệt là khi bàn tay của cô đặt lên cái bụng bằng phẳng của anh, cảm giác đó thật sự là quá mức rồi!“Vị đại ca này, không đúng, anh đẹp trai, xin chờ một chút, đợi một chút, nếu như anh thật sự cần, tôi có thể tìm giúp anh, tôi đặc biệt không thích tắm, trên người bắn chết mất, còn thường mọc cứt mũi, thích mọc ngón chân, thích khạc nhổ bừa bãi, hơn nữa rất ít khi rửa tay.” Lời này cũng một cô nói ra khỏi miệng.

Huyền Vũ Thác Hàn vốn là một đôi mắt lửa nóng tràn vành mắt, sau khi nghe xong, nhất thời dờ khóc dờ cười, trong lúc nhất thời không biết cô đã nói xong chưa, người phụ nữ này, nói cô dần, nhưng mà có lúc lại vô cùng khôn lanh, những lời nói ghê tở như vậy cô cũng nói ra khỏi miệng được? Nhưng mà cũng vì vậy mà lửa nóng giảm đi không ít, cũng khiến cho anh nhớ tới chuyện đứng đắn tối nay.

“Thật sao? Vậy thì tốt, tôi cũng là người vô cùng không thích tắm, mọc cứt mũi xong tôi còn thích bỏ vào miệng, mọc ngón chân là tôi thích nhất, một ngày không ngủ thấy mùi vị đó, thì tôi liền ăn không ngon ngủ không yên, nói như vậy, chúng ta thật sự là trời sinh một đôi rồi, lại đây anh hôn một cái, ăn mừng một cuộc chúng ta cũng tìm được một nửa trời sinh rồi.”

Những lời nói mừng rỡ như điên của anh, đã khiến cho sắc mặt của người phụ nữ nào đó hoàn toàn trở nên trắng bệch, mới vừa rồi, cô còn ăn nước miếng của anh ta! Cứt mũi?

Má ơi! “Anh . . . anh buông tôi ra, tôi muốn ới!” Trong dạ dày cuộn cuộn cảm giác buồn nôn quen thuộc.

Cô gái này! Hai vạch đen của Huyền Vũ Thác Hàn chạy thẳng xuống dưới, cúi đầu trực tiếp hôn lên cô, cô lại thực sự có can đảm nói ra, muốn ới? Mẹ kiếp ~!

“Ừnh! Ừnh ừnh ~” một người phụ nữ nào đó mãnh liệt muốn nghiêng đầu né tránh, muốn hất ra cái miệng chán ghét kia, nhưng mà nó lại giống như keo dính 502, làm sao cũng không thoát ra được, cuối cùng, cảm giác buồn nôn này lại từ từ biến mất.

Anh thực sự giống như một con báo vậy, trực tiếp tha về, đem con mồi giấu đi, đôi bụng ăn một miếng, đôi bụng lại ăn miếng nữa . . . Đây không chỉ muốn ăn hết con mồi, mà anh còn muốn hung hăng, đem cô ăn tới mức xương cũng không còn, để cho Minh Hạo Thiên biết, cô gái này, sớm đã bị anh ăn không còn chút gì, đừng có nghĩ ra chủ ý gì nữa cho anh.

Anh muốn lưu lại dấu ấn chỉ thuộc về anh trên người của cô gái này, nghĩ tới, anh buông môi của cô ra, đôi môi mỏng hấp dẫn lại dán lên bả vai mềm mại của cô, vào lúc cô chưa phản ứng kịp, liền cắn mạnh một cái.

“A!”

“Anh TM làm cái gì?” Trời ạ, bả vai của cô, giống như bị cắn rơi ra vậy, đau khiến cho mồ hôi lạnh của người phụ nữ nào đó chảy thẳng xuống dưới.

“Đánh dấu lên người của cô.” Huyền Vũ Thác Hàn mặc dù không dùng nhiều sức để cắn, nhưng mà vẫn khiến cho cô bị chảy máu, nhưng mà, vừa nghĩ tới trên người của cô có lưu lại dấu ấn của anh, trong lòng lại tràn đầy một cảm giác ấm áp, tâm tình vừa kích động vừa vui sướng.

“Ký hiệu?” Cắn cô đau như vậy, lại nói đánh dấu cho cô, “Mẹ nó, tôi cắn chết anh.” Ký hiệu, cô cắn ở trên người anh ta mười tám cái, để xem anh ta có biết đau hay không.

Hàm răng trắng sáng cắn xé dày đặc lên bả vai kiên cố, mạnh mẽ và ngoan độc, như là muốn cắn rơi cả bả vai của anh, nhưng cuối cùng đau lại là hàm răng của cô.

“Cắn đã chưa? Vậy thì bắt đầu thôi.” Bàn tay, lại lần nữa vuốt ve lên.

Bắt đầu cái gì? Nhưng mà, không cần đợi Xá Cơ Hoa hỏi, bàn tay kia đã nói cho cô biết đáp án.

“Dừng ~” Tầm mắt của Xá Cơ Hoa xuyên thấu trong bóng tối, hơi nhìn ra một bóng người, lên tiếng nói với Huyền Vũ Thác Hàn: “Anh đẹp trai, chuyện gì cũng phải từ từ đúng không? Cắn gì phải tấy máu chân tay chứ, làm tổn thương tình cảm, anh buông tôi ra trước, chúng ta thương lượng một chút.”

“Buông cô ra? Cô cảm thấy buông cô ra thì cô có thể ngoan ngoãn nghe lời sao?” Huyền Vũ Thác Hàn buồn cười nói, thật ra thì trải qua chuyện vừa rồi, lửa nóng cũng không phải đạt tới trình độ không thể nhịn được nữa.

“Nếu như anh làm chuyện mà tôi không muốn làm, thì ai cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời thôi, có đúng không? Cho nên mới nói mọi chuyện đều có thể thương lượng mà! Ha Ha, thật sự, có thể thương lượng.”

“Có thể thương lượng?” Huyền Vũ Thác Hàn giả bộ suy tư một chút, lúc này mới rời đi bàn tay nóng rực ở trên người của cô, “Được, nếu đã như vậy, vậy cô đồng ý với điều kiện của tôi, thì tôi sẽ bỏ qua cho cô được không?”

“Điều kiện? Điều kiện gì? Trước tiên nói rõ, không làm được không đồng ý, không có lợi cũng không đồng ý, điều quan trọng nhất, tôi không muốn làm, thì lại càng không đồng ý.”

Nghe một chút, người mới vừa rồi mới cầu xin mọi chuyện đều có thể thương lượng, nói như vậy nghe nhiều thành ý quá nhỉ! Vậy mà cũng là có thể thương lượng? Nếu như không phải là trong bóng tối, bảo đảm có thể nhìn thấy rõ lúc Huyền Vũ Thác Hàn nghe xong những lời này, khuôn mặt kia có bao nhiêu vạch đen.

Chương 87: Chương 86: Có muốn ký hợp đồng hay không?

Editor: heisall

“Cô mà cũng coi là người dễ thương lượng ư?” Bàn tay lại bóp lên bánh bao trắng lần nữa, nếu như không phải có năng lực kiềm chế tốt, người đàn ông nào đó đã sớm gặm sạch người con gái vừa nói những lời này rồi.

“Đợi chút, dừng lại ~ có lời gì thì nói, đừng kích động, chuyện lần này chúng ta thật sự có thể dễ thương lượng, vị trai đẹp này, anh nói trước đi.” Mẹ nó, cô thể mà lại bị người ta uy hiếp! Nghĩ đến liền cắn răng nghiêng lợi một luics, ai bảo cô nằm ở thế yếu chứ!

“Nhưng tôi thấy cô không có chút thành ý nào cả, nếu như không nguyện ý, vậy coi như xong, dù sao tôi cũng không thích miễn cưỡng người khác.”

Cảm giác thật tuyệt, nắm nắm bóp bóp, ngọn lửa này lại bị gió bão thổi bùng lên, đầu lưỡi của Huyền Vũ Thác Hàn như có như không liếm qua cái cổ trắng nõn của cô, chọc cho cả người cô gái nổi da gà hết lên.

Mẹ nó, cái này mà không tính là miễn cưỡng người khác ư?: “Đầu có, tôi rất có thành ý mà, thật đấy, anh xem tôi hoàn toàn yên tĩnh lại không có chút phản kháng nào là có thể nhìn ra được rồi, trai đẹp à, anh nói mau đi, có thể làm được, tôi nhất định sẽ làm.” Rõ ràng, có thể nghe ra lời nói này được nặn ra từ trong kẽ răng.

“Thật ư?” Khóe miệng cười tà, càng làm tăng thêm sự quyến rũ tà mị trên gương mặt tuần mỹ kia!

“Trần châu cũng không thật như vậy!” Cô nghiêng răng nói một câu.

“Ừm! Được rồi, vậy thì thử tin tưởng cô một lần, vậy cô ký vào hợp đồng này đi.” Không biết anh lấy từ đâu ra một tờ xấp giấy, trong bóng tối, ngoại trừ nhìn ra được đây là tờ giấy còn phía trên viết cái gì, thì hoàn toàn không thấy được.

“Đây là cái gì?”

“Hợp đồng công việc thôi, cô chỉ cần ký tên, tôi liền thả cô đi, thế nào? Hơn nữa, ký hợp đồng rồi, tiền lương có định mỗi tháng là 5000 tệ, bao ăn bao ở, cô cũng không thua thiệt phải không?”

Có chuyện tốt như vậy sao? Xá Cơ Hoa nghi ngờ nheo mắt lại: “Công việc gì?” Làm như vậy cô cũng không làm.

“Công việc của người làm mà thôi, chỉ là làm công việc bình thường của một người nữa giúp việc.”

“Anh muốn lừa tôi à, tiền lương của một người giúp việc mà đến 5000 tệ một tháng, anh thật sự coi tôi là người ngu hả?” Nếu như Xá Cơ Hoa không phải đang bị áp chế, đã sớm đá văng anh rồi.

Tay Huyền Vũ Thác Hàn lại sờ soạng đi lên, xấp giấy bị để sang một bên: “Được rồi, lại có thể không tin, vậy coi như xong, vốn là nghe nói tài nấu nướng của cô rất được, tính toán ký hợp đồng cũng có lời, nhưng không nghĩ lại miễn cưỡng cô như vậy, thôi quên đi, tôi không miễn cưỡng người khác.”

Lại vắn vò bánh bao trắng.

Xá Cơ Hoa khế cắn răng quát lên: “Anh buông tay, tôi muốn nhìn hợp đồng một chút xem có không đúng?”

“Muốn xem thì nhanh lên một chút, tôi không có kiên nhẫn chờ đợi đâu.” Thả xấp giấy xuống trước mặt cô, giọng nói khàn khàn, thời gian giống như đếm ngược.

“Tôi đen như mực, tôi nhìn thế nào, anh bật đèn lên đi.”

“Ở chỗ này của tôi không có đạo lý này, cô muốn ký hay không? Không ký thì còn một đồng người muốn đấy, công việc kia trừ phúc lợi công việc cố định, thì những ngày lễ ngày nghỉ đều có tiền phụ cấp.”

“Anh. . . .” Ngực đau xót, Xá Cơ Hoa nhất thời kêu to: “Ký, tôi ký, tôi ký còn không được sao!”

Người này thật là biến thái mà, mẹ nó ~

Sau khi anh buông tay cô ra, thì chân vẫn còn bị anh đè ép, vuốt vuốt cổ tay đau nhức, Xá Cơ Hoa ác liệt nói: “Ký ở đâu? Tôi thế kia, ký thế nào được.”

Người này có thể đã sớm có âm mưu, chỉ thấy không biết từ đâu anh lấy ra một mực đóng dấu màu đỏ, kéo tay cô qua ấn xuống một lúc, rồi cầm hộp đồng, ấn lên hộp đồng hai dấu tay: “Tốt lắm, như vậy là được rồi.” Rút cái chân dài đang đè ép cô ra.

Vốn là muốn mượn cơ hội bật đèn lên để xem nội dung trong đó một chút, bây giờ kế hoạch đã thất bại, Xá Cơ Hoa tức càn hông nhưng không cách nào phát tiết, chỉ có thể nghiêng răng ken két!

“Thế nào? Còn luyện tiếu sao? Vậy chúng ta tiếp tục.”

“CMN, anh tự mình tiếp tục đi.”

Một cước đá văng người đàn ông đang muốn nhào tới, gương mặt Xá Cơ Hoa hằm hằm đi đến cửa phòng, mở ra, dùng sức đóng ‘rầm’ một cái, hình như muốn mượn hành động này để chứng minh cô đang vô cùng khó chịu.

Chỉ thấy khi cánh cửa kia vừa đóng lại, thì căn phòng mới vừa tối đen như mực bỗng bừng sáng chói lọi, mà người đàn ông đang nằm ngửa ở trên giường lớn, lúc này tựa như một con hồ ly tà mị tràn đầy nguy hiểm, nhìn bản hợp đồng trong tay, khoe miệng khê giường lên một nụ cười tà ác, làm cho người ta cảm thấy tim đập nhanh đồng thời cảm giác sợ hãi đến dựng cả lông mày.

“Bây giờ xem cô làm thế nào thoát khỏi lòng bàn tay của tôi.”

.....

Đồng thời, bên Hạ Tinh Vũ, sau khi Âu Dương Linh đưa cô đi thăm một lúc thì có chuyện phải đi trước, một mình cô liền như con thoi qua lại giữa đám trai đẹp nồng đậm thâm tình bên cạnh, ánh mắt kia thật sự giống như lang sói làm cho người ta cảm thấy khủng bố.

Lại một đôi tình nhân bị cô nhìn đến nổi phải rớt rít rời sân.

Cứ như vậy thêm một lúc, một nơi vốn có rất nhiều trai đẹp chỉ còn sót lại một ‘ác lang’ là cô.

Thật ra thì Hạ Tinh Vũ càng xem càng không có hứng thú gì nữa rồi, chỉ thấy hai người đàn ông ‘liếc mắt đưa tình’, nhìn nhiều cũng ngán, haiz, vốn là đang mong đợi một màn kịch liệt, nhưng trên hiện trường thì ngay cả một nụ hôn cũng không có, chứ đừng nói chi là những động tác mập mờ kia.

Ngay lúc Hạ Tinh Vũ buồn bực, muốn tìm Cơ Hoa để thương lượng về chuyện này một chút, thì cô lại bị một bóng người hấp dẫn toàn bộ lực chú ý!

Nhìn cả một đêm, cuối cùng cũng để cho cô thấy được một cực phẩm ‘lãnh thụ’* siêu cấp.

*Lãnh thụ: là từ để chỉ người đồng tính nam. Mấy anh này hay mang một khuôn mặt không hề có biểu cảm, mắt đi không liếc ngang liếc dọc, người đẹp cũng không làm anh ta động tâm.

Trị giá quá! Nhưng hình như cực phẩm kia không đợi ở sảnh lớn, làm thế nào đây? Bởi vì Âu Dương Linh từng nói, trừ sảnh lớn, những nơi khác đều không được đi loạn, nhưng thả cực phẩm này đi, thì tối nay thật là đáng tiếc.

Quét mắt nhìn bốn phía, lại không thấy bóng dáng của Cơ Hoa và Tuyết, Hạ Tinh Vũ chỉ có thể lén lút đi theo.

Theo đi một hồi lâu, cũng không thấy bốn phía có người, nhìn về phía ‘lãnh thụ’ trước mặt, trong lòng cô gái nào đó hưng phấn không dứt, cô thích nhất chính là loại người ‘lãnh thụ’ này.

Nhưng, sao nơi ‘lãnh thụ’ này càng đi càng đen tối vậy? Chẳng lẽ có ‘ẩn tình’? Nghĩ tới ‘ẩn tình’ này, Hạ Tinh Vũ bỗng quên mất lời nhắc nhở của Âu Dương Linh, cặp mắt của cô gái sáng lên giống như nhìn thấy vàng.

“Ah ~ người đâu rồi?” Đang theo đến chỗ khúc quanh, Hạ Tinh Vũ ngó trái ngó phải, phát hiện không thấy bóng người vừa rồi đâu nữa.

‘Bụp!’

‘ách~’

Cảm giác cổ đau xót, nhưng còn chưa kịp phản ứng, ý thức liền tối sầm, chỉ cảm thấy cả người cứ như bị quăng thẳng xuống đất, mà người áo đen vừa đánh ngất cô cũng kính hướng về phía Hạ Tuyền Vũ bên cạnh nói: “Trợ lý Hạ, cô gái này xử lý như thế nào?”

Hạ Tuyền Vũ vừa đi vào sảnh lớn đã có cảm giác có tầm mắt theo dõi mình, đi lên trước nhìn xuống cô gái nằm trên đất, khi đôi mắt lạnh lùng nhìn thấy người thì nhất thời ngạc nhiên, là cô gái ngày hôm đó.

“Đưa cô ấy đến phòng nghỉ, chuyện này chờ kinh động đến lão đại, tôi sẽ tự tra hỏi rõ ràng rồi xử lý.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 87: Cũng dám đùa cợt lừa cô, chán sống rồi ư! (1)

Editor: heisall

Đầu thật là đau. . . . . Hạ Tinh Vũ khẽ sờ gờ tay vuốt nhẹ huyệt Thái Dương, vừa đụng xuống phía dưới, liền phát hiện cái trán sưng một cục lớn, mới cử động một cái, phát hiện ra cái cổ càng thêm đau nhức, không chỉ như thế, phát hiện toàn thân đều phát đau, chuyện gì xảy ra vậy?

Quét mắt nhìn bốn phía, trong đầu đều trống không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô? Nơi này là nơi nào. . . . . Hạ Tinh Vũ mơ màng nằm lại lên giường, cố gắng nhớ ra một chút đầu mối, nhưng khổ nỗi đầu óc giống như bị đại pháo oanh tạc, cộng thêm trên cổ đau nhức, hỗn loạn tung bừa. . . . .

“Này! Có người không? Đây là đâu vậy?” Suy nghĩ hồi lâu, chỉ nhớ rõ nàng là mình đi theo một cục phẩm, đột nhiên không thấy người đâu, sau đó cái cổ đau xót, chuyện sau đó thì không nhớ gì cả, sao trên đầu cô lại có cục ư?

Hạ Tinh Vũ nhìn bốn phía căn phòng hoa lệ, một mảnh mê mang, cô đột nhiên giãy giụa muốn đứng dậy, mặc dù không biết đang ở chỗ nào, nhưng cô mơ hồ biết mình không nên ở lại chỗ này.

“Ôi ~” Hạ Tinh Vũ xoa cái cổ đau nhức: “Sao cổ lại đau như vậy chứ?”

Từ trên giường ngồi dậy, lúc này Hạ Tinh Vũ mới nghiêm túc quan sát bốn phía, xa hoa, so với 'phòng tổng thống' cấp năm sao chỉ có hơn chứ không kém, lần này cô có thể xác định, xưa nay cô chưa từng tới chỗ này bao giờ, chẳng lẽ cô bị người ta bắt cóc?

Má ơi, cô. . . . .

“Không được, mình phải rời đi mới được. . . . .” Hạ Tinh Vũ nhảy người khỏi giường, cái trán bị u một cục liền choáng váng: “Người nào lại ác như vậy? Chắc cũng chán thương sợ hãi rồi.” Nhấn má xoa cái trán, vừa nói vừa bước nhanh về phía cánh cửa của căn phòng.

Ngay lúc cô sắp đi đến thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

“Thế nào? Vừa tỉnh lại liền muốn trốn sao? Cô cảm thấy dễ dàng như vậy sao?” Một giọng nói lãnh khốc vang lên bên cạnh cửa.

Âm thanh kia ẩn chứa hơi thở nguy hiểm, vọt mạnh lên đầu khiến Hạ Tinh Vũ không khỏi dừng động tác lại, nhìn người đàn ông đẩy cửa tiến vào.

Người đàn ông này có một thân thể vô cùng cao lớn, căn phòng lớn như thế lại bởi vì người của anh xâm nhập vào mà có vẻ như thu hẹp lại rồi, gương mặt của lạnh lùng, giống như là Nham Thạch lạnh lẽo, khôi ngô nhưng lạnh lùng làm cho người ta muốn si mê, phía sau anh còn đi theo hai người áo đen.

Hạ Tinh Vũ nhất thời vui mừng đến trợn to mắt, trong khoảng thời gian ngắn đã bỏ rơi hai người áo đen phía sau lưng anh vô cùng sạch sẽ, mới vừa rồi cả người còn thấy không thoải mái, vậy mà bỗng chốc đầu không thấy đau, lưng cũng không ê ẩm nữa, toàn thân giống như vào lúc thấy anh đã tràn đầy năng lượng mới.

“Không có lời nào để nói ư?” Gương mặt tuấn tú của Hạ Tuyền Vũ nghiêm khắc hơn, lạnh nhạt nâng lên một cười nhạt, đi đến gần giường: “Tôi không cần biết là ai phái cô tới đây, nhưng hôm nay cô không nói rõ ràng, cũng đừng nghĩ có thể đi ra ngoài.”

Nói rõ ràng? Cái gì rõ ràng? Đáy mắt Hạ Tinh Vũ hiện lên vẻ hoang mang.

Anh ta đang nói chuyện với cô sao? Nhưng, chuyện này. . . . . Lời này của anh ta có kỳ quái quá hay không? Một cô gái đi theo một ‘thụ’ như anh, trừ việc muốn nhìn cảnh ‘công thụ’ đây dựa bên ngoài một chút, thì khẳng định không thể có ý gì đối với anh ta.

“Anh muốn tôi phải nói rõ ràng cái gì? Tôi theo dõi anh đương nhiên là vì. . . . .” Liếc mắt nhìn Hạ Tuyền Vũ đứng bên cạnh giường, Hạ Tinh Vũ vẫn nuốt xuống câu nói kế tiếp, có chút đàn ông, chắc sẽ không thích người khác nói thẳng ra, mặc dù đối với đồng tính cô cực kỳ coi trọng, nhưng nào biết người ‘lãnh thụ’ này có phải cái loại người một khi không vui liền ‘xử’ người ta hay không? Cô cũng không quên chuyện lần trước bị đá xuống xe.

“Nhìn tôi làm gì?” Hạ Tuyền Vũ nheo đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, mặc dù đã điều tra rõ, cô là do Âu Dương Linh đưa vào, nhưng nơi này có quy tắc, Âu Dương Linh chắc đã nói rõ với cô ta, thế nhưng cô ta lại lén lút cùng theo vào, anh không tin cô không có vấn đề khả nghi.

Mẹ nó!

Cái ánh mắt kia là sao? Hạ Tinh Vũ dùng hai tay chà xát vào nhau, hàng lông mày xinh đẹp nhíu lại nhìn chăm chăm anh rồi trả lời: “Ồ loại địa phương như thế này, có thể nhìn cái gì chứ, đương nhiên là nhìn loại chuyện đó rồi!”

Loại chuyện đó? Nhất thời không hiểu được.

Hạ Tinh Vũ vừa nhìn cái vẻ cau mày kia, liền bước hai bước vượt đến bên cạnh anh, nhón chân lên, đưa tay vút thẳng hàng chân mày đang nhíu chặt của anh: “Khó coi chết đi được, người đẹp ‘lãnh thụ’, nhấn chân mày làm gì, quả thực là phá hư mỹ cảm mà.” (Mỹ cảm: khả năng thưởng thức cái đẹp)

Động tác của cô khiến hai người áo đen đứng ở cửa sững sờ, dừng vài giây mới phản ứng được, muốn tiến lên kéo cô gái không biết chết sống kia ra, nhưng Hạ Tinh Vũ lại lui trước một bước.

“Tốt lắm, bây giờ không phải là đẹp mắt hơn nhiều ư.” Đôi tay ôm ngực, rất hài lòng nói: “Một ‘lãnh thụ’ hoàn mỹ thế này, thật không biết ‘công’ cười trên người anh sẽ như thế nào!”

Âm thanh hít khí!

Sắc mặt hai người áo đen đứng ở cửa rất quái dị nhìn chằm chằm cô gái kia, cô ta dám nói trợ lý Hạ là . . . .

Chỉ thấy không khí trong phòng bị ép xuống, trong nháy mắt xảy ra biến hóa kịch liệt, nhưng cô gái nào đó vẫn không phát hiện ra mà tiếp tục nói: “Nhưng anh đã cực phẩm như vậy rồi, thì chắc chắn ‘công’ cũng là một trai đẹp, nếu không anh cũng sẽ không chịu bị đè phải không? Không biết có phải là kiểu yêu nghiệt không nữa? Nếu đúng như vậy, đó không phải là ‘lãnh thụ’ cùng ‘yêu nghiệt công’ sao, trời ơi! Thật sự rất muốn trông thấy ‘yêu nghiệt công’ này! Không biết là như thế nào. . . . .”

‘ công ’ - ‘ thụ ’?

Gương mặt tuần tú của Hạ Tuyền Vũ rét lạnh hơn cả Bắc Cực mấy phần, gân xanh mờ hồ nổi lên vậy mà cô gái kia vẫn còn lăm lăm, Hạ Tuyền Vũ dùng sức ném cô gái nào đó lên giường!

“Á! Ôi. . . . .” Thân thể bay bổng lên, Hạ Tinh Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã bị ngã lên giường, mặc dù lớn giường đủ mềm mại, nhưng trên đầu có một cục u lớn, coi như có mềm mại, vẫn bị chấn động đến đau nhức không dứt, đặc biệt là cô không cẩn thận nên đầu đụng phải thanh gỗ trên đầu giường, gần như đau đến bất tỉnh.

“Cô có gan nói lại một lần nữa.” Đôi mắt rét lạnh nhìn chằm chằm vào cô, nhìn vào đôi mắt như bốc lửa của anh có thể thấy được anh đã bị chọc giận rồi.

“Á! Đau chết tôi rồi!” Hạ Tinh Vũ ôm đầu ngồi chồm hổm dậy từ trên giường, đau đến nổi nước mắt trong hốc mắt chỉ chờ chảy ra: “Người ta thường nói những người ‘thụ’ đều là quý hiếm, vừa rồi nhất định đúng như người ta nói, mới nói một chút anh đã muốn mưu sát tôi phải không?”

““ thụ ”?”

Hạ Tinh Vũ trừng mắt với anh: “Chẳng lẽ tôi nói sai cho anh sao? Tôi là một người không bao giờ kỳ thị chuyện đồng tính luyến ái, nếu như anh thật sự không thích làm ‘thụ’ như vậy, thì anh làm ‘công’ cũng tốt mà, anh làm gì mà phải phát điên lên, tôi cũng không đắc tội với anh.”

Không đắc tội với anh ư? Như vậy mà không tính là đắc tội sao, anh đường đường là một đáng mày râu, lại bị cô nói thành một tên ‘thụ’ không bình thường, có người đàn ông bình thường nào có thể tiếp nhận được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 87: Cũng dám đùa cợt lừa cô, chán sống rồi ư! (2)

Editor: heisall

“Các người đi ra ngoài đi.” Hạ Tuyền Vũ đột nhiên quay đầu ra lệnh cho hai người áo đen đang đứng chết sững tại cửa phòng, anh thì lại đứng bất động tại chỗ.

Hai người áo đen gật đầu rồi nhanh chóng lui ra khỏi phòng.

“Anh...anh muốn làm gì? Tại sao lại nói bọn họ đi ra ngoài?” Vừa thấy hai người áo đen đi ra ngoài, lúc ra còn khép cửa phòng lại, Hạ Tinh Vũ bỗng cảm thấy có một luồng gió rét lạnh thổi qua, cảm giác đột nhiên có một người đàn ông không tính là đàn ông đứng trước mặt có chút kinh khủng.

“Không phải cô muốn tôi làm ‘công’ sao?” Sắc mặt kia của Hạ Tuyền Vũ so với Bắc Cực còn kinh khủng hơn, vừa nói xong liền bước từng bước một tới bên giường, mắt nhìn xuống liền túm lấy tay Hạ Tinh Vũ.

“A! Anh muốn làm ‘ công ’ thì bắt tôi làm gì? Tôi là phụ nữ mà.” Cô là một cô gái rất bình thường, đối với mấy người ‘ đàn ông ’ này, cô chỉ ôm tâm trạng thường thức mà thôi, một chút xiu ý tưởng bị đề cũng không có!

Cảm thấy người đàn ông kia dùng sức kéo cô vào trong ngực, Hạ Tinh Vũ bỗng bị sợ đến biến sắc: “A! Tôi là phụ nữ, anh là ‘ công ’ thì phải đi tìm đàn ông chứ.”

Phụ nữ? Nếu không phải phụ nữ anh cũng không đứng.

Cũng không biết có phải là bị kích động hay không, Hạ Tinh Vũ càng giãy giụa, lửa giận của Hạ Tuyền Vũ càng sâu hơn, tay anh dùng sức một chút, mấy cúc áo của Hạ Tinh Vũ đều bung ra, trong nháy mắt cảnh xuân đã hiện ra.

“A. . . . . Anh là người đồng tính luyến ái biến thái! Buông tay.” Cúi đầu nhìn thấy tiểu bánh bao trắng ngần đáng yêu lộ ra ngoài, Hạ Tinh Vũ xấu hổ nhìn chằm chằm vào gương mặt lạnh lùng của Hạ Tuyền Vũ rộng to, một tay kia thì bảo vệ cảnh xuân nơi ngực.

Đối với cô, nếu bị người đàn ông bình thường để mắt tới, bị quyến rũ thân mật thì cô cũng không có ý kiến, nhưng người đàn ông này, mặc dù cô rất ưa thích ‘ lãnh thụ ’, nhưng anh ta không bình thường! Cô không nên bị đề. . . . .

“Biến thái?” Từ nhỏ đến lớn, có lúc nào anh bị phụ nữ nói mình như vậy đâu. Siết chặt tay của cô một cái rồi kéo người cô từ trên giường lên, một tay kia cũng đã nắm được cái tay trước ngực cô: “Cô tự đâm đầu vào chỗ chết!”

“Tôi không muốn chết, anh mau buông tôi ra.”

“Thả cô ra?”

Hạ Tuyền Vũ nhìn cô, thấy đôi mắt to của cô ngân ngấn nước thì trên gương mặt lãnh khốc bỗng nổi lên một nụ cười lạnh mang theo chút ung dung, không những không thả ra, mà ngược lại càng dùng sức nhiều hơn kéo cô về phía trước ngực, hành động này nói rõ anh không muốn buông tha mà muốn nhân cơ hội được ngắm cảnh xuân cho đã mắt.

“Cô làm một chuyện, nơi này không phải là nơi cô nói thế nào là thế đó, đây là địa bàn của tôi, chỉ có tôi được mở miệng yêu cầu, cô, ngoan ngoãn một chút cho tôi.”

“Anh ——” Sao người đàn ông này có thể vô lại như thế chứ? Hạ Tinh Vũ tức giận đến muốn mắng to, nhưng động tác siết chặt tay không lưu tình của anh ta khiến cổ tay cô nhói lên từng cơn đau đớn, cô đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhú chặt mày lại, không biết có phải tay đã bị anh ta bẻ gãy rồi không nữa.

Cô biết người đàn ông vô sỉ này vẫn đang chăm chú nhìn vào ngực mình, nhưng cô chỉ hận mình sao trước kia lại không đi mẹ của Cơ Hoa học võ công cho thật tốt, nếu không bây giờ cô có thể chặt người đàn ông này thành tám khúc rồi.

Thật ra Hạ Tuyền Vũ cũng bị hành động của mình làm kinh ngạc, nhưng khi anh nhìn thấy người bị đánh ngất xỉu là cô, không biết chuyện gì xảy ra mà anh lại cảm thấy nhịp tim của mình đột nhiên tăng nhanh nửa nhịp.

Thấy cô không mở miệng nữa, người đàn ông sợ mình làm đau tay cô, nhưng lúc này, ánh mắt của người đàn ông thật sự làm cho người ta khó có thể nhìn được, da gà đều nổi hết lên, thân thể không tự chủ được mà lui về phía!

“Đừng cử động!” Hạ Tuyền Vũ cũng không biết thế nào, cảm giác có một luồng khí nóng đang dâng lên từ phía bụng dưới, không khỏi vội vàng dời tầm mắt đi, ngẩng đầu nhìn cô gái kia.

Làm sao có thể, một người mới vừa gặp mặt hai lần, cũng không tính là phụ nữ, thế nhưng có thể khiến anh xốn xan, trước kia dù có nhu cầu, ở trên người phụ nữ khác, dục vọng của anh cũng chưa bao giờ dâng lên nhanh giống như bây giờ.

Hồ! Sao có cảm giác tình huống này càng ngày càng mập mờ vậy? Cảm giác không ổn dâng thẳng lên từ đáy lòng, Hạ Tinh Vũ khản trương nhìn theo anh, thật đúng là không nên nhúc nhích giằng co cùng anh.

Chốc lát sau, Hạ Tuyền Vũ vừa định muốn thả cô ra, lại không nghĩ rằng đôi mắt với đôi mắt to mê mang đầy hơi nước của cô, thì lòng anh đột nhiên lại có chút rung động, con nóng ran mới vừa biến mất đã lại bật lên trong nháy mắt.

“Anh. . . . .”

“Thật là vật nhỏ biết nghe lời.” Người đẹp nằm trong ngực mềm mại như nước, môi đỏ mọng mê người, Hạ Tuyền Vũ không khác chế dục vọng của mình lại nữa, miệng đắng lưỡi khô, liền cúi xuống hôn cô.

Thật là nằm ngoài dự liệu của anh, hương vị của cô càng tươi đẹp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của anh, có chút ngây ngô và hương thơm khác biệt, tựa như hoa trắng tinh khiết nở rộ bên vách núi. . . . .

Hạ Tinh Vũ trợn to mắt, kinh ngạc quá độ nên cô quên phải phản ứng như thế nào, cho đến khi lưỡi của anh lớn mật dờ vào trong miệng cô, nàng mới cảnh giác ——

Trời ạ! Anh ta. . . . . Bọn họ đang làm gì? Sao anh ta lại hôn cô? !

“Không. . . . .” Anh gần như rút toàn bộ không khí ở trong miệng cô ra rồi! Hai tay Hạ Tinh Vũ chống trước ngực anh muốn đẩy anh ra.

“Nghe lời, ngoan ào.” Anh khàn khàn dụ dỗ: “Không phải cô thích tôi sao?”

Thích anh ta ư? Cô nói cô thích anh ta lúc nào chứ? . . . . .

Trong đầu Hạ Tinh Vũ là một mảnh âm đậm, chỉ cảm thấy anh ta đang ngậm nút, rồi khẽ cắn hai cánh môi mỏng của cô, chiếm đoạt hương vị ngọt ngào của cô không chút kiêng kỵ nào, lòng bàn tay nóng bỏng dịu dàng vuốt ve phần lưng của cô, giờ phút này luồng nhiệt kỳ diệu đang lan tràn toàn thân, cô giống như không phải ở trên giường, mà là đang ở trên một đám mây. . . . .

Ngay khi bàn tay to của anh sắp dao động đến bộ ngực của cô, thì cửa phòng lại đột nhiên bị mở ra.

“Vũ!”

“Anh đổi khẩu vị khi nào vậy?” Chỉ thấy một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa, Âu Dương Linh vừa cười vừa nói, đôi tay cầm trong túi quần đi vào.

Vừa rồi em gái anh tới tìm một nhân vật quan trọng, điều tra video phía dưới, thế anh mới biết, Hạ Tinh Vũ chạy tới khu cấm, nhưng không ngờ sẽ thấy màn này.

Âu Dương Linh với bốn người Huyền Vũ Thác Hàn cũng được coi là bạn tốt, chỉ là thời gian quen biết nhau hơi ngắn mà thôi, mặc dù Huyền Vũ Thác Hàn đầu tư vào chỗ này, nhưng Âu Dương Linh là quản lý ở đây, dĩ nhiên cũng là một trong những đại cổ đông.

Ngay khi cửa bị người vừa đi vào mở cửa ra thì Hạ Tuyền Vũ đã nhanh chóng kéo áo người con gái ở trong ngực lại, lúc này gương mặt tuấn tú đã sầm xuống: “Ai cho cậu đi vào?”

“Có vấn đề gì sao? Dù sao tôi có nhìn hay không cũng có ảnh hưởng gì đâu.” Âu Dương Linh buồn cười nói.

Nhưng nghe vào tai Hạ Tuyền Vũ, lại không dễ nghe như vậy: “Vậy cậu cũng không thể không gõ cửa liền đi vào chứ.”

“Ồ, trước kia sao không nghe cậu yêu cầu nhất định phải gõ cửa vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 87: Cũng dám đùa cợt lừa cô, chán sống rồi ư! (3)

Editor: heisall

Lần trước, lúc anh ta đang thân mật với người yêu, Hạ Tuyền Vũ không biết liêm sỉ trực tiếp xông vào cắt đứt chuyện của bọn họ, hiện tại là anh ta có ý muốn chọn lúc này đi vào, làm Hạ Tuyền Vũ tức chết, dĩ nhiên, nguyên nhân lớn nhất là sợ em gái anh ta biết bạn của mình bị thua thiệt, anh ta cũng không tiện giao phó.

Ngay từ lúc Âu Dương Linh đi vào, Hạ Tinh Vũ đã hồi hồn lại, khi bọn họ nói chuyện, cô liền đá về phía hông của Hạ Tuyền Vũ một cước, khi anh ta nghiêng người né tránh, một cô gái nào đó lập tức nhảy xuống giường xông ra ngoài cửa!

Còn lại Âu Dương Linh đang đứng đó cố nén cười đến cực khổ, cùng Hạ Tuyền Vũ đang đen mặt lại.

Tối nay hình như cũng không phải ngày tốt, ba người vô cùng vui vẻ, còn hai người thì nghiêm mặt trở về, bên cạnh đó còn có một cô gái nghĩ không thông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. . . . .

. . . . .

“Cái gì. . . . .?” Đang lúc đêm khuya yên tĩnh, mọi người đang chìm vào giấc ngủ thì bỗng vang lên hai tiếng thét kinh ngạc!

“Xuyt xuyt! Các cậu không sợ bị ném hột gà thú à, chuyện này thì có gì mà chuyện bé xé ra to.”

“Nói như vậy, cậu thật sự chạy đi đánh cướp một người đàn ông hả? Trời ạ, A Hoa, cậu điên rồi. . . . .” Hạ Tinh Vũ tròn trắng mắt lấy tay che cái trán, điệu bộ giống như sắp trúng gió.

“Chỉ vì mấy bà tám, đó quá xúc động rồi.” Khi cô nghe được chuyện xảy ra hơn hai tháng trước, mặt Hoàng Bộ Tuyết cũng đầy vạch đen.

Con bà nó, bây giờ cô cũng hối hận muốn chết, vốn là quên mất còn chưa tính, nhưng tối nay người đàn ông kia tìm tới cửa muốn cô ký cái hợp đồng kia, cũng không biết là có thật hay không.

“Không phải tớ bị chọc giận sao, cậu không biết đấy những người đó nói gì đấy thôi, họ thế mà lại hợp lực tìm một ông chủ bí ỏi, đưa đến phòng của tớ nói là muốn phá kiếp xử nữ cho tớ, CMN, nhớ tớ là tức, lần sau gặp lại, nhất định đánh cho họ rã ròi đầy đất.” Nghĩ đến, đã muốn nổi giận.

“Nhưng sau đó cậu làm thế nào? Không công trao lần đầu tiên cho một người đàn ông chưa từng thấy mặt, thật là không đáng giá.”

“Cái gì làm thế nào? Cái này thì có cái gì mà làm? Chuyện đã xảy ra rồi!” Nếu như không xảy ra chuyện tối nay, cô cũng đã sớm quên mất.

Nghe vậy, mặt hai cô gái trợn trắng lên.

“Nếu để mẹ Xá biết, nhất định sẽ cắt đứt chân của cậu.” Hai người quả thực là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô gái không giống con gái chút nào, nhất thời phát hiện bộ dạng của họ giống như hoàng thượng không vội mà thái giám đã gấp.

“Cho nên mới không nói với mẹ, các cậu cũng phải giữ bí mật cho tớ.”

Nói đến mẹ, lúc này Xá Cơ Hoa mới nghĩ đến, đã sắp hai tháng cô chưa báo tin tức về nhà rồi, nhưng cô lại không có điện thoại di động, rất buồn bực! Xem ra là phải đi mua cái điện thoại di động mới được, không biết chỗ nào bán điện thoại di động rẻ đây?

“Các cậu có biết mua điện thoại di động ở đâu là rẻ không?”

“A Hoa, chẳng lẽ cậu không lo lắng chút nào sao? Về sau nếu như gặp phải người trong lòng, thì phải làm thế nào?”

“Đừng đó!”

“Các cậu đừng hỏi phải làm sao bây giờ nữa, dù sao mọi chuyện cũng đã qua, bây giờ các cậu hãy nói cho tớ biết, mua điện thoại di động ở đâu là rẻ?”

“Nhưng . . . . .”

Đêm đã khuya, trong đêm tối sao lốm đốm đầy trời, ánh trăng treo trên cao trên ngọn cây, trong bụi cây thỉnh thoảng truyền ra mấy tiếng côn trùng kêu, nhộn nhạo trong giấc mộng của mọi người.

Nhưng trong phòng ngủ, hai cô gái vẫn nói chuyện không ngừng, giống như một tia buồn ngủ cũng không có, mà một bên, cô gái nào đó là nhân vật chính bị thảo luận lại thờ to ngủ.

. . . . .

Mà hôm sau, Xá Cơ Hoa thể hiện rõ mình thuộc phái hành động, trực tiếp cầm ví tiền tự mình đi ra phố, định đi đến tiệm điện thoại mua một cái điện thoại di động.

Nhưng cô mới vừa ra khỏi nhà trọ đi chưa được mấy bước trên đường, thì có mấy chiếc xe limousine đen bóng không biết từ nơi nào xông ra, rất nhiều người ghé mắt nhìn, cô cứ như vậy bị ‘ mời ’ lên xe.

“Này, rốt cuộc các người là ai? Làm gì vô duyên vô cớ bắt cóc tôi.” Dù thế nào Xá Cơ Hoa cũng không nghĩ ra được những người này làm gì mà vô duyên vô cớ dẫn cô tới nơi này.

Bốn phía đều là những tòa nhà xa hoa đắt giá, chỉ thấy khi xe dừng lại, cô liền bị một người áo đen có cảm giác rất quen mặt đưa vào một căn phòng đặc biệt sang trọng trong biệt thự.

Cái gì mà bắt cóc chứ? Đoạn đường này Sa Quý bị cô hành hạ đến muốn ói ra, bực bội muốn chết, nói thế nào anh ta cũng đã gặp mặt cô hai lần rồi, nhưng cô giống như chưa từng nhìn thấy anh vậy, chẳng những không biết anh, mà khi muốn mời cô lên xe, cô còn hung hăng đá anh một cước, nghĩ đến tự nhiên cảm thấy hết sức buồn bực.

“Lão đại, người đã đến.” Trong đại sảnh biệt thự, sau khi Sa Quý dẫn người đi vào, liền lui ra ngoài.

“Thế nào? Quên tôi rồi sao?” gương mặt tuần tú của Minh Hạo Thiên lạnh lẽo, khi nhìn thấy cô ấy thì vẻ mặt khá hơn một chút nói.

Xá Cơ Hoa chính là một người hay quên, nhưng cô sẽ không quên người thiếu tiền cô, chỉ không ngờ người sáng sớm đã bắt cóc cô tới, lại là một ông chủ lớn, nhất thời không biết là nên giận hay là nên hưng phấn mới tốt.

“Sao có thể quên được, anh còn thiếu tôi 501 tệ đấy.” Hi hi, vốn là không muốn đòi, nhưng nghĩ đến đây là một ông chủ lớn có tiền như vậy, chắc anh ta không ngại trả lại chút ít tiền này chứ? Như vậy vừa vặn có thể dùng để mua một cái điện thoại di động.

Sa U vẫn đứng ở sau lưng Minh Hạo Thiên, khóe miệng liền rút gân, liếc mắt nhìn cô gái vẫn đang cười ha hả, cảm giác cái trán mình đã gấn đầy vạch đen.

Hiển nhiên Minh Hạo Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, trên gương mặt lạnh lẽo dâng lên một chút ý cười: “Cô thật đúng là không quên 500 tệ, được, hôm nay trả lại cô, tránh cho cô mỗi lần gặp mặt đều nhắc đi nhắc lại mấy lần, Sa U, đưa thẻ cho cô ấy, bên trong có năm mươi ngàn tệ, coi như là tiền đêm đó thiếu nợ cô cùng tiền lời.”

Năm mươi ngàn?

“Thật sao? Ha ha, ông chủ như anh thật sự quá phóng khoáng lại có nghĩa khí.”

Sa U đứng sau lưng nhận được mệnh lệnh liền đi lên trước đưa cho cô một tấm thẻ vàng, khi thấy cô vừa cầm chiếc thẻ liền đưa vào miệng cắn, nhất thời xấu hổ muốn rút gân.

“Ha ha. . . . . Cô thật đúng là không thay đổi.” Minh Hạo Thiên cười ha ha, nói trước rất nhiều thủ hạ đang đứng sừng sờ ở bên trong.

“Ha ha! Nói hay lắm.” Mặc dù biết thẻ vàng này chỉ là mạ vàng, nhưng khi vừa cầm lên tay, theo bản năng lại không nhịn muốn đưa lên miệng cắn thử một chút xem có thật không, cũng không quan tâm đến những ánh mắt quái dị ở bốn phía.

“À, đúng rồi, ông chủ Hạo Thiên, tối hôm qua anh nói thật chứ? Anh thật sự muốn trả năm trăm ngàn tệ một tháng để mời tôi làm vệ sĩ ư?” Tối hôm qua đi gấp, cũng chưa xác định được, thế nhưng hôm nay tới rồi, vậy thì vừa lúc có thể xác định, một tháng năm trăm ngàn, mẹ nó, con số thiên văn à!

“Cô nghĩ thử xem? Minh Hạo Thiên tôi luôn là người nói một không nói hai.” Thật ra thì tối hôm qua, sau khi nói ra khỏi miệng, ngay chính anh cũng giật mình.

“Vậy tôi phải làm những gì? Nhưng cũng phải nói trước, tôi tuyệt đối không làm những chuyện giết người phóng hỏa, những chuyện khác đều được.”

“Chỉ là đi theo bên cạnh tôi, làm những việc giống như những vệ sĩ khác là được.” Có lẽ là vì anh muốn nhìn thấy cô, thủ hạ thì anh đâu có thiếu, cũng không phải là muốn cô làm những chuyện gì đặc biệt, đối với anh mà nói, năm trăm ngàn không tính là gì cả, nhưng cô có thể làm cho tâm tình anh vui vẻ, năm trăm ngàn mua lấy vui vẻ, rất đáng giá.

“Có chuyện tốt như vậy sao?” Tối hôm qua người nợ cũng nói chuyện tốt như vậy, chẳng lẽ thật sự có tốt chuyện rớt xuống ư? Hay là gần đây vận may của cô tới rồi?

“Nếu cô đã đồng ý, vậy lúc nào thì cô đi làm được?”

Xá Cơ Hoa nhớ tới hợp đồng tối hôm qua, nhất thời trầm tư chốc lát: “Dù sao xem ra anh cũng không gấp, vậy thì tối nay, tôi sẽ xem thử công việc đang làm khi nào kết thúc, như vậy về sau mới có thể một lòng một dạ bảo vệ ông chủ an toàn.”

Anh thật sự không vội, Minh Hạo Thiên cười nhạt gật đầu một cái nói: “Vậy chờ cô chừng nào rảnh rồi thì tới làm, cô để lại số điện thoại, lần sau có chuyện gì cũng có thể tìm được.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 87: Cũng dám đùa cợt lừa cô, chán sống rồi ư! (4)

Editor: heisall

Số điện thoại?

“Tôi vẫn chưa có điện thoại di động, hôm nay đang muốn đi mua cái điện thoại, nhưng vừa đi ra khỏi nhà, liền bị thủ hạ của anh ‘mời’ tới nơi này.”

Xá Cơ Hoa cắt thẻ vàng cẩn thận xong, lúc này mới nhớ tới chuyện phiền não lúc trước: “Đúng rồi, ông chủ Hạo Thiên, công việc của anh là làm xã hội đen, vậy chắc anh biết rõ nơi nào có thể mua điện thoại di động chất lượng mà có nhiều tiện ích chứ? Nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp đỡ các anh tăng lợi nhuận kinh tế, thuận tiện giúp các anh đánh bóng danh hiệu.”

Lời vừa nói ra này, chẳng những làm cho Sa U đứng sau lưng Minh Hạo Thiên nhảy dựng lên, mà ngay cả Minh Hạo Thiên cũng cảm thấy trong lồng ngực ngột ngạt, anh làm xã hội đen thì có quan hệ gì với điện thoại di động? Còn đánh bóng danh hiệu của bọn họ nữa chứ?

Hai con người vốn vẫn còn giữ vững được phong thái lãnh khốc, thì sau khi nghe lời nói của cô, đều đồng loạt rút gân.

“Thế nào? Cái vẻ mặt giống như người chết đó là thế nào? Không phải sợ tôi trả giá nên không muốn chỉ cho tôi hả? Thiệt là, chẳng lẽ người một nhà lại không giảm giá? Hẹp hòi. . . . .”

Nhìn về mặt này của bọn họ, làm cho cô nhớ đến những bà cô bán thức ăn ở huyện Tam Lục, khi muốn họ giảm giá, họ liền lộ ra vẻ mặt quý dị như vậy.

Vạch đen chạy thẳng xuống dưới! Minh Hạo Thiên quét mắt nhìn Xá Cơ Hoa, từ trên ghế salon đứng lên, gương mặt tuấn tú khôi phục lại vẻ lãnh khốc trước đó: “Sa U, cho người chuẩn bị xe.”

“Dạ! Lão đại.”

“Gọi xe làm gì? Tôi chỉ muốn hỏi anh chỗ bán điện thoại . . . . .”

“Đi mua điện thoại di động!”

“Ah . . . . .”

. . . . .

Bên trong phòng hội nghị của tập đoàn Huyền Vũ, tiếng chuông điện thoại đột nhiên reo lên! Trái tim của năm, sáu mươi người đang ngồi bỗng run lên, trong phòng hội nghị này, tổng giám đốc của bọn họ nghiêm cấm mọi người mở điện thoại di động, nhất là khi đang họp, hôm nay cũng không biết là người nào xui xẻo như vậy?

Mọi người nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên vị trí cao nhất cầm điện thoại lên, thì nhất thời đều thở phào nhẹ nhõm.

“Hàng, các cậu cứ tiếp tục họp, tôi có việc đi ra ngoài một chút, tối nay sửa sang lại tài liệu rồi đưa vào phòng làm việc cho tôi.” Đơn giản thông báo một câu, Huyền Vũ Thác Hàn liền đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, để lại ánh mắt nghi ngờ cho ba người đang ngồi đối diện, cùng năm sáu chục nhân viên.

Hôm nay lão đại của bọn họ làm sao vậy? Không ai biết được!

Mà bên kia, một đoàn người vừa đi ra từ cửa hàng chuyên bán điện thoại di động cao cấp.

Xá Cơ Hoa cầm chiếc điện thoại iPhone 5 mới nhất, quả thật yêu thích không buông tay, vẫn cứ dán mắt vào chiếc điện thoại di động màu hồng ấy, ngay cả đụng vào Minh Hạo Thiên đang đi đằng trước cũng không biết.

“Như thế nào? Có hài lòng về chiếc điện thoại di động này không?” Gương mặt lạnh lùng điển trai của Minh Hạo Thiên vừa ra khỏi cửa hàng liền dẫn tới sự chú ý của phái nữ đang đi trên đường.

Nhưng bốn phía xung quanh anh, đều có người áo đen che chắn.

Hài lòng ư? Đầu chỉ là hài lòng, anh ta quả thật chính là áo com cha mẹ của cô, cái điện thoại bán hơn bảy nghìn tệ mà qua tay bán cho cô chỉ 500 tệ, mẹ nó, anh ta quả thật làm tổ tông cũng được nữa, vội vàng cất điện thoại di động vào rồi gật đầu thật mạnh nói: “Lão đại, tôi cũng gọi anh là lão đại rồi, anh quả thực chính là tổ tông của tôi, tôi thật sự rất hài lòng về chiếc điện thoại di động này, cảm ơn lão đại nhiều.”

Có thể không hài lòng sao, hơn bảy nghìn mà chỉ dùng 500 tệ là mua được, cái này không tương đương với việc mua cho cô ư, Sa U tròn trắng mắt, thầm nói trong lòng. Nhưng đây là ý của lão đại, bọn họ có bất mãn cũng không tiện nói gì.

“Thích là tốt rồi, tôi còn có chút việc, cô còn muốn đi nơi nào? Tôi cho người đưa cô trở về.” Hôm nay còn có một số chuyện gấp, bây giờ cũng sắp đến trưa rồi.

“Không cần đâu, lão đại, anh đi nhanh đi, tôi sẽ nhanh chóng xử lý tốt mọi chuyện, rồi lập tức đến chỗ anh báo cáo.”

Trong lòng thầm tính toán!

“Bái bai!” Nhìn chiếc xe hào hoa đi càng lúc càng xa, Xá Cơ Hoa đứng ở ven đường phát tay mãnh liệt, lúc này mới vui vẻ định đi tìm Tuyết và Vũ cùng nhau đi dạo.

Nhưng khi cô mới xoay người, có một chiếc xe lái cực nhanh về phía cô, sau đó bên cạnh cô vang lên tiếng thắng xe, màng nhĩ như bị đâm rách, nhưng vừa thấy người đàn ông mở cửa bước ra ngoài thì nhất thời không thể kiềm chế cơn tức giận.

“Anh đó, anh lái xe cái kiểu gì vậy, có biết lái xe hay không, anh không biết như vậy rất nguy hiểm sao? Anh cho rằng đường này là của nhà anh à, hay là xem nơi này trở thành trường đua xe F1?” Mẹ nó, không biết làm sao, vừa nhìn thấy anh ta thì cơn tức giận trong lòng lại dễ dàng bùng lên.

Cô gái đáng chết này, thật sự muốn treo ngược cô lên rồi đánh cho một trận: “Có phải cô mới vừa ở cùng với Minh Hạo Thiên hay không?”

“Thế thì sao?” Người đàn ông này bị bệnh à? Điên điên khùng khùng chạy tới chính là vì muốn hỏi cô chuyện này sao?

Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt nhìn cô, trông mắt thâm thúy nhất thời làm cho người ta nhìn không thấu: “Sao hôm nay cô không trở lại làm việc?”

“Đi làm cái gì, tôi đã nói tôi muốn nghỉ ngơi, lão phu nhân cũng đã cho tôi nghỉ một tuần lễ.” Cũng đã từng nói với anh ta rồi, anh ta có thấy phiền không vậy? Chẳng lẽ cô dễ ức hiếp như vậy ư?

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn điện thoại di động trong tay cô, ánh mắt tối đi mấy phần: “Điện thoại di động của ai?”

Xá Cơ Hoa nhìn thấy anh ta nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của cô, trong ánh mắt của anh ta có cái gì đó không đúng, cô lập tức vội vàng cắt điện thoại di động đi: “Đương nhiên là của tôi, nhìn cái gì vậy, đừng có ý nghĩ muốn lấy điện thoại di động của tôi.”

Chết tiệt, vừa nhìn đã biết người đàn ông kia mua cho cô, cô khẩn trương cái gì? Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay ra: “Đưa cho tôi.”

“Đưa anh?” Nhất thời cho là mình nghe lầm, cho đến khi nhìn thấy anh ta duỗi bàn tay về phía cô thì lúc này mới nổi giận quát: “CMN, anh bị bệnh à, tại sao anh muốn tôi đưa điện thoại cho anh!”

Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên nghiêm giọng trách móc: “Giao điện thoại ra đây!” Thấy cô xem nó như bảo bối, trong lòng anh liền thấy không thoải mái.

“Anh. . . . . Nói. . . . . Cái. . . . . Gì. . . . .?” Đôi mắt to bốc lửa nhìn thẳng vào anh, âm thanh cắn răng nện từng chữ từng chữ qua kẽ răng, nếu anh dám nói lại một lần nữa, cô sẽ ra sức liều mạng với anh.

“Giao. . . . . Điện thoại di động. . . . . Cho tôi.” Bóng dáng cao lớn tiến lên nắm lấy tay cô, cũng gần từng chữ cúi người nhìn chăm chăm cô.

Nhưng khi cuối thấp đầu như vậy, lại yên lặng nhìn trong giấy lát, trên khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn của cô có một đôi mắt trắng đen rõ ràng lại linh hoạt sinh động; lông mi dài và dày vênh lên, giống như hai tấm rèm đen xinh đẹp; ánh mắt sáng rỡ đựng đưa mang theo sự quật cường và kiêu ngạo; làn da rất tuyệt, chẳng những không tỳ vết, mà còn phát ánh sáng y hệt trần châu; hấp dẫn người nhất, đương nhiên là cánh môi đỏ tươi, làn môi quyến rũ làm người ta rất muốn cắn một cái. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chương 87: Cũng dám đùa cợt lừa cô, chán sống rồi ư! (5)

Editor: heisall

Muốn cắn một cái? Huyền Vũ Thác Hàn nhìn xuống ý nghĩ điên cuồng của mình, dù sao cô gái này cũng có một gương mặt trẻ con, mặc dù vóc người cũng lung linh hấp dẫn, nhưng quả đấm của cô gái này cũng rất hung ác, hơn nữa, đáy mắt của cô gái này tràn đầy tức giận, xem ra trước mắt không nên dón cô tới chân tường.

“Mẹ nó, anh thật sự coi tôi là kẻ ngốc phải không? Tại sao tôi phải giao điện thoại di động của tôi cho anh!” Nếu như không phải tay bị anh ta nắm, cô đã sớm đánh cho anh ta một quyền rồi.

“Không giao ra phải không?”

“Tại sao tôi phải giao?”

“Vậy thì tốt, tôi tự lấy!” Nói xong, liền đưa tay về phía cô lục tìm.

Xá Cơ Hoa thấy anh lôi điện thoại di động của cô ra, nhất thời nóng lòng rống giận: “A! Anh làm gì thế? Tôi sẽ kêu lên anh sàm sỡ tôi, ta sẽ báo cảnh sát.”

Tiếng rống giận của cô đưa tới không ít sự chú ý của người đi đường, mọi người vây xem ầm ĩ nói: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Hình như là một đôi tình nhân đang giận hờn!”

“Không đúng, anh không nghe thấy đứa bé gái kia kêu sàm sỡ à?”

“Người đàn ông kia đẹp trai như vậy, sao phải sàm sỡ người ta, ngu à!”

“Mặt người dạ thú, chưa từng nghe qua sao. . . . .”

“ . . . . .”

Nhìn sắc mặt xanh mét của anh, Xá Cơ Hoa không sợ hãi chút nào, tiếp tục phản kháng: “Bệnh thần kinh! Mau buông tay, nếu không tôi liền kêu anh sàm sỡ tôi trước mặt mọi người.”

Cô gái này! Huyền Vũ Thác Hàn chẳng những không buông tay, còn trực tiếp kéo cô qua ôm vào lòng, bàn tay tuyệt đối không khách khí lục tìm trên người cô, cho đến nắm điện thoại di động của cô trên tay.

“A. . . . . Sàm sỡ. . . . . Hãm hiếp. . . . .” Không ngờ anh ta thật sự nhào tới! Lần này đổi lại sắc mặt Xá Cơ Hoa biến sắc.

Thân hình cao lớn không chút khách khí ôm lấy cô dưới tầm mắt của rất nhiều người, kéo cô đi về phía chiếc xe đang dừng ở bên cạnh! Mở cửa xe, nhét cô vào trong xe rồi lập tức đóng cửa xe lại.

Xá Cơ Hoa giận đến kêu to: “Wey wey wey! Anh làm cái gì vậy? Mau mở cửa cho tôi, có nghe hay không, cứu mạng. . . . . Sàm sỡ. . . . . Bắt cóc. . . . .” Giống như quỷ rống quỷ kêu, nhưng cũng không thấy có nửa người tiến lên ngăn cản.

Hành động của người đàn ông này thật sự quá mạnh mẽ rồi, hại cô không có khả năng để chống đỡ, trơ mắt nhìn anh ta lên xe, đóng cửa, cuối cùng đóng luôn cửa sổ, rồi khởi động xe!

Cô nổi trận lôi đình mắng: “Họ Huyền Vũ kia, anh là thổ phỉ à? Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Tôi đếm tới ba, tốt nhất anh nên ngoan ngoãn thả tôi xuống, thì tôi có thể coi như chưa có chuyện gì, nếu không tôi lập tức báo cảnh sát, kiện anh xâm hại thân thể tôi!”

“Báo đi!” Cười tà liếc cô một cái, tự mình cầm tay lái đi về phía trước, vẫn không quên châm chọc cô một câu.

“Cơ Hoa đại tiểu thư, hình như cô rất thích báo cảnh sát thì phải? Có tình cảm đối với đồn cảnh sát à? Hay là trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm nên muốn đến đồn cảnh sát uống trà? Nhưng tôi muốn nhắc nhở cô một chuyện, lần trước tội cô “cướp sắc” tôi trong ngõ tối, còn nặng hơn chuyện này của tôi, tôi còn chưa tính toán rõ ràng với cô, còn nữa, mới vừa rồi cô còn hại tôi mất thể diện ở trước mặt rất nhiều người, cho nên cho dù muốn báo cảnh sát, thì cũng là tôi báo trước, dù sao mọi việc đều có thứ tự trước sau mới đúng. Như thế này đi, sau khi chúng ta đến đồn cảnh sát, trước tiên tôi sẽ kiện cô tội vu khống phi báng danh dự, sau đó sẽ kiện cô cướp sắc cưỡng hiếp, cô không có ý kiến gì chứ?”

“Anh...anh. . . . .” Nghe anh ta nhắc tới chuyện xấu ngày hôm đó, Xá Cơ Hoa nhất thời giật mình một cái, anh ta, anh ta mới vừa nói gì? Cướp sắc cưỡng hiếp? Chẳng lẽ anh ta chính là cái tên biến thái tôi hôm qua?

Mẹ nó, Xá Cơ Hoa nhất thời tức sôi lên, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể căm hận mắng: “Anh là tên biến thái, tôi chưa tìm anh tính sổ, anh còn dám nói tôi, tôi hôm qua anh như vậy là có ý gì? A! Còn dám nói tôi cướp sắc của anh ư? Mẹ nó, tôi đã cấp phí bồi thường rồi, như vậy thì không tính à, nếu quả thật muốn kiện, được, trả tiền lại đây.”

Cô gái chết tiệt này, không nói đến 20 tệ còn đỡ, vừa nhắc tới, anh cũng tức giận: “Vóc người của cô không phải loại tôi thích? Tôi cho cô biết, bắt đầu từ tôi hôm qua, tất cả nhất cử nhất động của cô đều phải an phận cho tôi, đừng quên, hợp đồng ký vào tôi hôm qua cũng đã có hiệu lực trước luật pháp.” Không dùng chút thủ đoạn với cô gái này là không được.

“Hợp đồng gì? Tôi không biết, anh mau trả điện thoại di động lại cho tôi.” Mẹ nó, tôi hôm qua như vậy cũng biết chắc chắn không phải là chuyện gì tốt mà.

“Không biết? Như vậy sao được chứ! Cô đã ký vào khế ước bán thân của người làm, có hiệu lực trước pháp luật, hơn nữa là cả đời đấy!” Nói xong, tâm tình cũng đã tốt hơn.

“Khế Ước Bán Thân của người làm?” Cái gì mà Khế Ước Bán Thân của người làm, sao cô không biết? Chẳng lẽ. . . . .

“Tên ma-cà-bông chết tiệt này, tôi nhất định sẽ kiện anh tội uy hiếp!”

“Được! Cô muốn đi thi đi, tôi không ngăn cản, nhưng cứ như vậy, tôi sẽ có cơ hội khấu trừ tiền lương mỗi tháng.”

“Anh. . . . .”

“Không phải cô muốn điện thoại di động sao?” Giơ cao chiếc điện thoại di động màu hồng trong tay! Huyền Vũ Thác Hàn cười lạnh nhìn sắc mặt khó coi của cô gái nói.

“Khốn kiếp!” Xá Cơ Hoa giận đến muốn nổ tung, vừa thấy điện thoại di động trong tay anh: “Trả tôi!” Không thể quá tiện nghi cho tên khốn kiếp này.

“Muốn ư, cũng được, vậy thì đi với tôi đến nơi này.”

“Nơi nào?” Xá Cơ Hoa hỏi, Huyền Vũ Thác Hàn không trả lời, cho đến một lúc sau, Xá Cơ Hoa mới không nhịn được hỏi tiếp: “Này, rốt cuộc anh muốn lái xe đi nơi nào?”

Đột nhiên Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu vút cho cô một nụ cười tà mị sáng lạn: “Ha ha, phía trước có một sân chơi bóng chày, có dám so tài với tôi một lần hay không? Nếu như cô đánh thắng tôi...tôi sẽ trả điện thoại di động lại cho cô, hơn nữa, còn đưa cho cô một máy vi tính có cấu hình mới hiện nay, một xu cũng không lấy. Tất nhiên, nếu cô sợ, không dám so tài với tôi, tôi cũng có thể hiểu, sẽ không ép buộc làm khó người khác!”

Anh biết những cô gái mạnh mẽ giống như cô thật sự không chịu được phép khích tướng, cho nên anh cố ý dùng đến chiêu này.

Quả nhiên, Xá Cơ Hoa lập tức trợn to hai mắt nói: “So thì so! Ai nói tôi sợ? Xá Cơ Hoa tôi lớn như vậy, còn không biết chữ! sợ 』này viết như thế nào nữa kìa? Nhưng phải nói trước, anh đã nói không lấy tiền, đừng để đến lúc đó thua rồi anh lại đi tìm người khác khóc lóc kể lể, nói tôi bắt nạt anh mà

kiếm có trừ tiền lương của tôi.”

Có lúc anh thật sự cảm thấy cô gái này thật đáng yêu lại đơn thuần, chỉ một trò đơn giản như vậy đã đòi được lực chú ý của cô, phải biết rằng, Huyền Vũ Thác Hàn anh nguyên là người nắm quyền tập đoàn Huyền Vũ, giá trị con người cũng có thể nói đứng trong Top 100 trên thế giới, đừng nói một mấy vi tính, dù là cả dàn mấy vi tính cao cấp trên thế giới, chỉ cần anh muốn, chỉ trong chớp mắt. . . . .

Nghe được câu trả lời của cô, Huyền Vũ Thác Hàn nhất thời sáng khoái cười to, cả người phấn khởi: “Ha ha ha, cô yên tâm, một lời nói ra bốn ngựa cũng khó đuổi. Nếu như tôi thua, nhất định không oán hận câu nào mà dùng hai tay dâng mấy vi tính lên sau đó cũng sẽ không trừ tiền lương của cô. Đến rồi, xuống xe đi!” Anh dùng xe trên bãi đất trống bên ngoài sân chơi bóng chày, dẫn đầu xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 87: Cũng dám đùa cợt lừa cô, chán sống rồi ư! (6)

Editor: heisall

Anh ta thật sự tốt như vậy ư? Vậy thì vừa nãy anh ta phát điên cái gì chứ?

Đúng là quái nhân! Tại sao tên bệnh thần kinh này nhất định phải kéo mình tới nơi này chứ? Xá Cơ Hoa nghi ngờ đi theo anh vào sân bóng, lập tức bị lượng người trước mắt hù dọa đến giật mình, oa oa oa —— thật là nhiều người!

Hai năm qua, cầu thủ bóng chày Vương Kiến ở nước Mi đặc biệt nhận được nhiều khen thưởng, trở thành ánh sáng của Đài Loan, không biết có phải vì yếu tố này hay không, mà môn đánh bóng chày càng lúc càng giống như môn thể thao toàn dân, sân luyện bóng này sáng ngời rộng rãi gần như đầy ngập khách, người nào cũng hưng phấn bùng bùng giờ gây lên cao, không ngừng vùng đánh.

Huyền Vũ Thác Hàn hứng thú dò dẫm nhìn cô: “Có biết chơi cái này không?”

Trò chơi của người có tiền này, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

“Không biết.” Xá Cơ Hoa tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, phát hiện sân luyện bóng to như vậy lại được chia thành từng khu cá nhân riêng biệt, cũng chia ra từng khu đánh trái phải cho người thuận tay trái cũng có thể vùng gây.

Máy bắn bóng lại chia ra nhiều vận tốc khác nhau: 80km, 90km, 110km, 120km, 130km, 140km..., có thể dựa theo khả năng của mình mà chọn lựa khu luyện tập thích hợp.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị của Huyền Vũ Thác Hàn nhuốm không ít ánh mặt trời, cười mở nói: “Trước tiên tôi sẽ giải thích cho cô quy tắc của trò chơi. Trên căn bản, một ván ước chừng sẽ có 20 quả bóng được bắn ra, bởi vì cô không biết chơi, cho nên tôi sẽ nhường.”

“Dựa theo thể lực của cô, cô có thể tự mình quyết định muốn chơi hai hoặc ba trận, nói cách khác có tối đa 60 quả bóng, trong 60 quả bóng này chỉ cần cô có thể đánh trúng 10 quả là được, mặc kệ đánh mạnh hay yếu, là bóng lăn xuống đất, hoặc là bay lên cao, lộn xộn lung tung gì cũng được, chỉ cần cô có biện pháp đánh bóng bay ra, cũng coi như cô thắng.”

Chỉ cần 10 quả, tùy tiện đánh trúng là được sao! Nhưng nghe cũng không phải chuyện dễ như vậy.

Xá Cơ Hoa không dám tin tưởng mở to hai mắt: “Trong 60 quả cầu chỉ cần tôi có thể đánh trúng mười quả trong đó, mặc kệ bay ra như thế nào, thì cũng tính tôi thắng ư?”

Anh ta, anh ta coi thường cô quá đi? Còn lương thiện nhường cô nữa chứ?

“Không sai.” Nụ cười của anh càng thêm mở rộng: “Chỉ cần mười quả, là có thể lấy được một mấy vi tính cấu hình mới miễn phí cùng điện thoại di động của cô, thế nào?”

“. . . . .” Xá Cơ Hoa trừng mắt với anh, giống như đang nhìn sinh vật ngoài hành tinh vậy.

Cho dù cô chưa từng chơi qua loại trò chơi này, nhưng. . . . . 60 quả bóng ư! Cô chỉ cần tùy tiện đánh trúng mười quả trong đó là được, chắc cũng không khó đến trình độ này chứ? Chưa kể cô cũng từng luyện võ công, phản ứng nhanh nhẹn vẫn phải có.

Thật ra cô có rất nhiều tế bào vận động, từ bơi lội, chạy bộ, cầu lông, cho đến luyện võ cô đều học rất nhanh, mà đồ ngốc quái dị này lại đưa điều kiện tranh tài kiểu này ư?

Chắc, nhất định là đầu của anh ta hỏng rồi, nếu không chính là bị người ngoài hành tinh nhập vào.

“Vào đi.” Huyền Vũ Thác Hàn vào quầy đổi tiền chơi trò chơi xong, kéo cô vào khu luyện tập, cười nói: “Không cần trung ra bộ mặt thẳng thắn như vậy, thật ra một người mới muốn đánh trung bóng thì không dễ dàng như trong tưởng tượng của cô đâu.”

“Còn nữa, nhắc nhở cô phải làm nóng người trước, đợi lát nữa đánh bóng cũng đừng căng thẳng quá, nếu không bắp thịt sẽ căng ra rất dễ bị thương, sẽ tạo thành tổn thương vận động.”

Mẹ nó, cô là cao thủ sao lại không biết những điều anh ta nói chứ? Dĩ nhiên, chính cô sẽ không thừa nhận thật ra thì lúc trước cô cũng không biết.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô, khỏe miệng tràn ra một nụ cười thích thú, haiz, cô gái này nhìn giống như mạnh mẽ phách lối, nhưng thật ra thì nội tâm thật sự giống như một cô gái nhỏ ngây thơ, vui buồn yêu ghét đều viết hết ở trên mặt rồi, thật thú vị.

Anh đưa cho cô cây gậy và nón bảo hộ: “Trước tiên hãy đội nón bảo hộ lên, nếu không ngộ nhờ bị bóng bắn trúng đầu, sẽ phải đưa đi cấp cứu. Ah? Cô mang giày cao gót hả? Như vậy đánh bóng sẽ không tốt đó!”

Hôm nay cô định đi mua điện thoại di động nên mang, hi hi! Cao lên không ít.

Xá Cơ Hoa vừa nghe, rất sáng khoái đá rơi giày cao gót, còn cởi áo khoác nhỏ trên người xuống ném sang một bên, sau đó điều chỉnh tốt nón bảo hộ, bắt đầu nhún nhún vai, giầy dựa cổ làm nóng người.

Hừ, nếu tên này đã rộng rãi lấy mấy vì tính mới làm tiền đánh cuộc, thì cô dĩ nhiên cũng không cần khách khí..., nhất định phải giết anh ta không chừa mảnh giáp, cho anh ta biết phụ nữ không phải dễ chọc! Đặc biệt là cô! Cũng dám đùa cợt lừa cô, chán sống ư!

Thấy cô vừa nhún vai, vừa uốn éo cổ, hất tay làm vận động nóng người, một bộ dạng như chuẩn bị thể hiện bản lĩnh, ý cười nơi đáy mắt của Huyền Vũ Thác Hàn càng sâu hơn.

-----Hết chương 87-----

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 88: Cô nhóc, gan cũng lớn đấy!

Kéo cô tới nơi này quả nhiên chính xác, đánh một trận bóng chày, vừa nâng cao thể lực, vừa có thể phát tiết hết áp lực, dù sao cũng còn tốt hơn là động một chút lại chỉ vào mũi của anh gào thét không ngừng.

Hôm nay, anh cố ý trốn họp, mặc dù ngay cả bản thân vừa kinh ngạc vừa cảm thấy ngoài ý muốn nhưng kể từ khi nhìn thấy cô gái này thì mọi kìm nén trong lòng không cánh mà bay, tan theo mây khói.

Hơn nữa, đột nhiên anh phát hiện, cô đội chiếc nón bảo hộ kia vô cùng đáng yêu, hoạt bát năng nổ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đấu chí, hấp dẫn vô cùng, khiến người đối diện không nỡ dời mắt.

“Cầm gậy này!”, anh nhét cây gậy vào trong tay Xá Cơ Hoa, nói: “Đây là khu vực luyện tập với tốc độ tám mươi km, rất thích hợp với người mới học. Mắt nhìn thẳng vào máy bắn bóng phía trước, cứ mỗi mười giây, nó sẽ bắn một quả bóng ra. Bả vai thả lỏng, không cần khăn trương, eo thẳng, hai chân mở rộng một chút, để giữ vững trọng tâm!”

Anh đề bả vai Xá Cơ Hoa lại, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu nhé”

Vù!

Trước khi Xá Cơ Hoa kịp phản ứng, quả bóng thứ nhất nhanh chóng rời khỏi nòng, mạnh mẽ xé gió lao tới khiến cô sợ hết hồn!

“A ——” cô khẽ lắc mình, tay run lên, cây gậy lập tức rút xuống, đó là vật gì vậy chứ? Không rõ hình thù gì cả.

“Sao cô lại chạy thế?”, Huyền Vũ Thác Hàn cười ha ha, nhặt gậy lên cho cô: “Đồ ngốc, đây chẳng qua là một quả bóng mà thôi, không phải hung thần ác sát, cần cô làm sao được, không cần phải sợ đến vậy chứ?”

“Sợ gì chứ! Tôi ... tôi chỉ chưa chuẩn bị xong!”, “ ‘ Vù vù, vù vù. . . . . ’, Xá Cơ Hoa vừa sợ vừa tức bắt đầu quát lên với người bên cạnh.

MNC, thì ra âm thanh khi bóng phá không bay tới lại bén nhọn đáng sợ đến vậy, chẳng khác nào quái thú rầm rầm bay tới, ngay cả người luôn luôn lớn mật như Xá Cơ Hoa, cũng còn thấy sợ.

Trong chớp mắt, cô rút cuộc cũng hiểu rõ vì sao Huyền Vũ Thác Hàn lại nhắc tới tiền đánh cuộc? Chỉ riêng âm thanh bắn bóng thôi đã khiến cô bó tay hết cách, nếu muốn đánh trúng bóng thì còn khó khăn cỡ nào. . . . .

Quả nhiên trúng bẫy rồi, mẹ nó chứ, đúng là đồ hồ ly ngàn năm.

“Sợ chưa?”, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn người bên cạnh nói: “Nếu như cô sợ, muốn hủy bỏ cuộc thi đấu này cũng có thể..., đồng thời có thể lý giải một điều: Phụ nữ ấy mà, lá gan vẫn luôn khá nhỏ!”. Người nào đó có ý kích thích.

Quả nhiên, Xá Cơ Hoa vô cùng tức giận, lập tức đoạt lấy cây gậy đáp: “Ai nói tôi sợ chứ ? Anh mau lẩn xa một chút, nếu không ngộ nhờ bị bóng bắn trúng, làm cho não tàn phế, thì kể cả một đồng tiền thuốc, tôi cũng sẽ không bỏ ra cho anh đâu! Không những thế anh còn phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tôi nữa ấy!”. .

Nhìn thấy hai ngọn lửa bốc cháy hùng hực trong mắt cô, toàn thân đều tập trung nhìn chòng chọc vào máy ném bóng, Huyền Vũ Thác Hàn không khỏi âm thầm cười trộm.

Cô gái này, không chịu nổi kích thích, chỉ cần bị người ta cho một kích, thì cái gì cũng đều quên hết, khuyết điểm này, cần phải đề phòng .

Vui!

Quả bóng thứ hai lại thẳng tắp bay tới, hai chân Xá Cơ Hoa nhất thời run lên, nhưng cô không cho phép mình lùi bước, lại càng không thể vứt bỏ gậy chạy trốn, vì vậy liền cắn chặt răng vưon gậy ra.

Cứ tưởng rằng đánh trúng, không ngờ lại bị hụt.

Huyền Vũ Thác Hàn thấy thế lại tiếp tục đá đều: “Động tác nhanh một chút, bóng rơi xuống đất rồi mới vung gậy, phản ứng quá chậm chạp? Rút cuộc, cô có thần kinh vận động hay không hả?”

Xá Cơ Hoa hung dữ trừng lại: “Câm miệng, nhanh chóng lẩn xa một chút! Anh không nói không ai bảo anh câm đâu!”. .

Sau khi mắng xong, cả người liền cực kỳ thoải mái, cảm giác sợ hãi đã biến mất hơn phân nửa. Trước mắt, cô không có ý định để ý tới người đàn ông suốt ngày khiêu khích bên cạnh, chỉ tập trung ra sức đánh trúng bóng, hung hăng vung gậy!

Xá Cơ Hoa tràn đầy ý chí chiến đấu, bóng cứ không ngừng bay tới “vèo vèo”, mặc dù rất cố gắng để đánh trúng bóng, nhưng mỗi lần đều chậm hai giây.

Cô tức giận gờ gậy lên rống to: “Tức chết bà rồi! Bà đây không tin ngay cả một quả bóng cũng không đánh trúng, tao liều mạng với mày!”. .

Huyền Vũ Thác Hàn đứng ở phía sau lưới bảo vệ, ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt.

Ha ha ha ha —— cô gái này thật thú vị, đủ gai góc! Đủ đặc sắc.

Chớp mắt, 20 quả bóng toàn bộ bắn ra, Xá Cơ Hoa mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì kích động quá mức mà hồng rực lên. Có điều, cô lại không đánh trúng một quả nào.

Huyền Vũ Thác Hàn đưa cho cô một chai nước suối, hỏi: “Mệt chưa? Có muốn chơi thêm ván nữa không?”. .

“Muốn!”, Xá Cơ Hoa không chút nghĩ ngợi trả lời, ánh mắt sục sôi: “Đừng tưởng rằng anh sẽ thắng, nói cho anh biết, kịch hay vẫn còn ở phía sau, thắng bại chưa công bố!”

Ý chí của cô từ trước đến giờ vẫn rất bền bỉ, tuyệt đối không bao giờ nhận thua!

“Ha ha ha, tôi hiểu, tôi hiểu! Cao thủ vẫn luôn thích ẩn dấu thực lực, tôi sẽ mở to hai mắt mong chờ!”

Xá Cơ Hoa tức giận liếc người nào đó một cái. Kỳ quái, bất kể người này nói cái gì, cô cũng đều cảm thấy anh ta đang châm chọc mình. Thật đáng ghét, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi!

Anh lại đưa cho cô một đôi găng tay: “Đây là găng tay chuyên dụng, nếu cô không muốn tay mình bị mài đến rách da thì mau đeo vào!”

Mới vừa rồi đi mua nước anh phát hiện ở đây cũng bán găng tay bảo vệ, liền chọn cho cô một đôi chất liệu tốt nhất.

Anh chưa bao giờ từng làm chuyện như vậy, cảm giác vô cùng mới lạ, cũng rất vui vẻ.

Xá Cơ Hoa nhận lấy găng tay đeo vào, rất vừa vặn, liền quay sang nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, lại phát hiện trong con ngươi thâm thúy kia hình như vừa lóe lên một tia dịu dàng. . . . .

Dịu dàng? Không thể nào, người này lúc nào mà chẳng muốn nhìn chuyện cười của cô, lại còn luôn thích mà tiền lương ra uy hiếp, vô cùng đáng ghét, hai người bọn họ chẳng bao giờ thấy đối phương thuận mắt cả! Có phải cô hoa mắt rồi không? Đúng, nhất định là hoa mắt rồi!

“ Bao nhiêu tiền? Nếu như muốn tôi trả tiền thì miễn đi!”, nếu muốn cô bỏ tiền ra cho dù là ít hay nhiều cũng đừng hòng.

“Ha, tuyệt đối miễn phí, thi đấu giữa chúng ta quan trọng nhiều?”, sau đó liền chỉ vào máy bắn bóng phía trước, nói: “Chuẩn bị xong chưa? Ván thứ hai bắt đầu rồi!”.

Xá Cơ Hoa vừa nghe, lập tức giơ cao gậy, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Thật ra thì tay của cô hiện tại rất run, các ngón tay vừa tê dại vừa đau, tuy nhiên cô sẽ không dễ dàng nhận thua, hôm nay cho dù thế nào cũng phải đánh trúng mười trái, để lấy lại máy máy vi tính và điện thoại của mình!

“Tư thế không đúng, khó trách ván đầu tiên ngay cả một quả cầu cũng không đánh trúng!”. Huyền Vũ Thác Hàn đề bả vai của cô lại, tốt bụng chỉ bảo: “Thấp người xuống một chút, ổn định trọng tâm, thu cầm lại, thả lỏng vai, mới có thể thi triển ra. . . . . Đúng rồi, thả lỏng một chút!”.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy đầu vai của cô, khoảng cách giữa hai người thật gần, hơi thở nóng rực phả vào gáy cô, hương nước hoa hòa quyện với hơi thở phái nam hơi thở lập tức bao bọc xung quanh.

Trong nháy mắt, Xá Cơ Hoa hoảng hốt, đột nhiên, hai má không khỏi nóng rực lên, đột nhiên cảm thấy khô miệng, màu hồng từ bên tai lan đến cổ tràn khắp toàn thân.

Rốt cuộc cô phát bệnh thần kinh gì thế này? Cảm nhận được đầu ngón tay của anh truyền đến sức lực phái nam, mặt của Xá Cơ Hoa càng ngày càng hồng, nhiệt độ dần dần tăng cao, tâm tư cũng miên man không dứt, âm thầm tự mắng bản thân —

Trần định lại đi, Xá Cơ Hoa! Có phải mày chưa từng nhìn thấy đàn ông đâu! Huống chi, hiện tại lại là người mà mày ghét nhất, người đàn ông này có khác nào con ruồi, con gián, một sinh vật luôn khiến người ta chán ghét. Không cho phép suy nghĩ lung tung, tập trung vào chơi bóng!

Mà lúc này, trái tim Huyền Vũ Thác Hàn cũng lặng lẽ biến hóa, thẳng thắn mà nói, vừa bắt đầu anh chỉ cảm thấy cô rất phách lối, rất đáng ghét, nhưng không biết từ bao giờ, suy nghĩ kia đã dần dần thay đổi.

Chuyện dường như. . . . . dường như có chút phức tạp. . . . . Có điều, giờ phút này anh không có ý định phân tích rõ ràng, chỉ cảm thấy gương mặt hồng thắm kia hết sức xinh đẹp đáng yêu, hết như một viên kẹo ngọt khiến người ta thèm thuồng, rất muốn đến gần thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 88.2

Anh nhẹ nhàng nắm bàn tay trắng như tuyết, hít vào hương thơm phái nữ đang tỏa mát xung quanh: “Tay cao lên một chút. Chú ý, bóng tới rồi!”

Xá Cơ Hoa điều chỉnh vị trí, thần sắc chăm chú nhìn chòng chọc vào quả bóng đang bay tới.

“A —”, khẽ kêu một tiếng, cô xuất ra toàn lực, vung gậy lên!

Cộp!

Mặc dù vẫn không đánh trúng, chỉ lướt qua quả bóng, nhưng xem như khá hơn trước rất nhiều!

“Oa ——”, cô hưng phấn hét chói tai: “Chút xíu nữa là đánh trúng rồi! Thật, thật đấy, tôi còn nghe được tiếng gậy ma sát với bóng, anh có nghe thấy không?”

“Có, có nghe thấy, hơn nữa còn nghe rất rõ ràng!”. Bị lây cảm giác hưng phấn cùng vui sướng từ người bên cạnh, Huyền Vũ Thác Hàn cũng vui vẻ cười to: “Cố gắng lên! Cô tiến bộ rất nhanh đấy, chuẩn bị đạt được thành tựu. Đúng rồi, bả vai của cô rất đau phải không? Có muốn nghỉ ngơi một lát không?”.

“Không cần, tôi không mệt!”. Xá Cơ Hoa lên tiếng cự tuyệt, hưng phấn bùng bùng nhìn chòng chọc vào máy ném bóng.

Ha ha ha, thật vui vẻ, cực kỳ kích động! Nội tâm như có ngàn ngọn lửa thiêu đốt hừng hực ý chí chiến đấu, giờ phút này cô không hề tức giận, cũng không muốn suy nghĩ đến chuyện người đàn ông ghê tởm này đang tính toán mình ra sao, chỉ muốn đánh trúng bóng, ra sức đánh trúng bóng là đủ!

Rốt cuộc, sau khi Xá Cơ Hoa hươ gậy thất bại bốn mươi lần, thì sau cùng tiếng “Bộp!” cũng vang lên, bỗng nhiên gậy lại đánh trúng tâm cầu, quả bóng nhỏ nhanh như tia chớp phi ra ngoài, bay thật là cao, thật là cao.

“A a —— tôi đánh trúng, đánh trúng rồi! A, thật sự đánh trúng rồi! Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ——”, Xá Cơ Hoa ném cây gậy ra vui vẻ kêu to.

Thật ra thì đường bóng này không thể coi là đường bóng tốt, cũng không được chắc chắn cho lắm, nhưng cô đã thật vui vẻ rồi, bởi vì, dưới tình huống Xá Cơ Hoa mờ mịt như mưa đã đánh trúng được quả bóng đầu tiên, ý nghĩa trở nên vĩ đại hơn nhiều!

20 quả bóng tiếp theo bắn ra, cô gom góp đánh trúng đủ được mười quả.

Sau khi hoàn thành cô còn nhảy căng lên, vui vẻ túm lấy Huyền Vũ Thác Hàn nói: “Vạn tuế —— tôi thắng, thắng rồi nhé! Anh xem, tôi đã đánh trúng được bóng, có mấy vi tính rồi! Ha ha ha ha ha ——”

“Chúc mừng chúc mừng, cô rất giỏi!”, dường như Huyền Vũ Thác Hàn còn hưng phấn hơn, vui vẻ mà rống lên: “Xá Cơ Hoa, quả nhiên cô đã làm được rồi! Rất đáng khen, tôi tình nguyện chịu thua, cô chính là người giỏi nhất!”.

Hai người ôm nhau nhảy chồm chồm, vừa cười, vừa nói hệt như những đứa trẻ ngây thơ.

Tiếng cười của họ hấp dẫn ánh mắt của ông bác trung niên cũng muốn tới chơi bóng, người nọ tò mò đứng ở đằng sau lưới sắt, hâm mộ nói: “Tình cảm của hai đứa thật tốt! Chàng trai à, cậu tốt số thật đó, bạn gái mềm mại, xinh đẹp như vậy, còn có thể cùng tới đây chơi bóng, phải biết quý trọng đấy!”

“Hà?”, lúc này Xá Cơ Hoa mới phát hiện dường như bản thân đã kích động thái quá, cả người cô quả thật đã vất vả lên người Huyền Vũ Thác Hàn, khó trách người ngoài lại ngộ nhận hai người bọn họ là người yêu.

Vì thế liền luống cuống tay chân, hốt hoảng nhảy xuống, lắp ba lắp bắp giải thích: “À. . . . . không phải đâu, tôi với anh ta không phải. . .”. Cô loạn xạ muốn phui sạch quan hệ, nhưng bụng lúc này lại không phối hợp ra mấy tiếng “Ừng ục, ừng ục”.

“Haiz ——”, Xá Cơ Hoa thất bại che trán, mặt như đưa đám chỉ muốn đào hố chôn mình ngay tại chỗ!

Quá mất mặt! Tên chết tiệt kia nhất định lại tìm cơ hội cười nhạo rồi, bụng của cô lại phát ra “Không thành Ké”! Mẹ nó chứ! Lần này mất hết sạch mặt mũi rồi.

“Ha ha ha ——”, Huyền Vũ Thác Hàn sung sướng cười to, tà mị nói: “Cô đói bụng, sao lại không nói chứ?”. Hiện tại cũng đã là một giờ trưa rồi, khó trách bụng cô lại kiến nghị, ngay cả anh cũng thấy hơi đói rồi !

Lời vừa mới dứt, bụng của anh cũng rất ă ý phát ra âm thanh “Ừng ục, ừng ục”.

Xá Cơ Hoa hồ nghi nhìn người đối diện, một giây sau, liền lớn tiếng cười to: “Ha ha ha ha ha ——” còn dám cười nhạo cô nữa thôi? Đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười!

Nhìn khuôn mặt tươi cười kia, tâm tình có chút lúng túng vừa rồi biến mất trong nháy mắt không thấy bóng dáng tăm hơi, đáy mắt Huyền Vũ Thác Hàn nhìn người trước mặt rất đối dịu dàng, ngay cả bản thân cũng không chú ý tới.

Cho đến khi người nào đó đã cười đủ mới thôi.

Xá Cơ Hoa cảm thấy thật sáng khoái, toàn thân vô cùng thoải mái, hai mạch Nhâm Đốc như được đả thông, khí huyết tuôn trào, buồn bực đang đè nén cũng biến mất không còn.

Cô cười he he đề nghị: “Đi, chúng ta đi ăn một bữa! Anh là ông chủ lớn nên tất nhiên phải mời cơm, sau đó nhớ trả mấy vi tính với điện thoại lại cho tôi đây. Đùng hòng thu của tôi một đồng nào, cũng đừng mong đòi ý!” Ha ha ha, thật là quá hời!

“OK!”

Xá Cơ Hoa nhất thời hưng phấn, nói tiếp: “Đã có người muốn mời khách, vậy tôi cũng sẽ không khách sáo nữa, đi thôi, nhà hàng do tôi chọn, món ăn cũng thế, cảnh cáo anh trước nhé, một xu tôi cũng sẽ không bỏ ra đâu, nhớ mang đủ tiền.”

“Không thành vấn đề!”, Huyền Vũ Thác Hàn cười to nhìn cô, sau đó hai người cứ thế sóng vai đi ra ngoài, .

. . . . .

Buổi trưa hôm đó, hai người họ ở chung vô cùng hài hòa, sau khi cơm nước xong xuôi, lại trở lại sân bóng chày, dường như Xá Cơ Hoa rất si mê bộ môn này, quan trọng hơn là, chỉ cần mỗi lần đặt cược, cô đều có thể thắng, nhìn tiền đặt cược không ngừng chảy vào túi, cảm giác kia, thật thoải mái vô cùng!

Buổi tối, sau khi dốc hết tinh lực suốt một ngày trời, Huyền Vũ Thác Hàn lại tiếp tục mời khách.

Huyền Vũ Thác Hàn lái xe dừng ở chỗ Xá Cơ Hoa đang đi bộ, cô gái này, mới vừa còn tốt lắm mà, sao từ lúc anh đi lấy xe lại không nói tiếng nào đi, cả ngày nay cô cũng không đối địch như vậy? Hiện tại làm vậy là có ý gì?

Một tay anh mở cửa xe, một tay gõ hai cái trên mũ: “Lên xe đi!”

“Lên xe?”, Xá Cơ Hoa không hiểu, liếc ánh mắt dò hỏi xuyên qua cửa xe nhìn người nào đó.

Anh ta không phải về sao? Mới vừa từ nhà vệ sinh ra ngoài không thấy người, đột nhiên lương tâm trở dậy chẳng?

Huyền Vũ Thác Hàn nhú mày, không hiểu vì sao cô lại trưng ra vẻ mặt kia? Không phải mới vừa rồi còn vừa nói vừa cười với anh sao?”Nếu không thì

là gì? Nhanh lên xe đi!“.

Anh ta mà lại tốt bụng như vậy?

“Muộn rồi, tôi muốn đi về!“, Xá Cờ Hoa thối mác nhìn vào gương mặt anh tuần kia, hôm nay đã đi ra ngoài cả ngày, không biết Vũ và Tuyết có lo lắng cho cô hay không! (Sau khi gặp lại, Hoàng Bộ Tuyết cũng chuyển vào ở cùng hai người họ)

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chương 88.3

“Nói nhảm, tôi rồi, không về còn có thể đi đâu? Lên xe nhanh lên!“. Chân thon dài nhảy vào ghế lái.

“Anh muốn đưa tôi về?“, trong tâm mắt của cô đã không có bóng người.

Hôm nay người này hơi bất bình thường thì phải?

Huyền Vũ Thác Hàn duỗi tay, cửa xe ở ghế lái phụ chợt mở ra: “Ngồi vào nhanh lên một chút cho tôi!“. Anh không nhẫn nại rộng to, Xá Cờ Hoa sững sốt theo phản xạ cứ thế nghe theo.

“Thật là, cứ phải ra lệnh, thì cô mới làm theo phải không?“, Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nói, vừa cài dây an toàn vừa liếc cô một cái: “Làm ơn, tháo ngay về mặt kia của cô xuống, tôi không phải là quái vật, mà phải chịu đựng ánh mắt như vậy?“. Hôm nay, rất không bình thường!“. Xá Cờ Hoa quét mắt nhìn anh sau đó buông lời cảm thán.

“Cô mới không bình thường ấy!“, tốt với cô hơn một chút lại thấy không bình thường, người phụ nữ thật là hết nói! Hơn nữa, đây là lần đầu tiên anh dịu dàng với phái nữ như vậy, thế mà lại bị nói thành không bình thường! Trong lòng càng thêm buồn bực. . . . .

Huyền Vũ Thác Hàn kỳ quái nhìn người bên cạnh, đáng vẻ kia khiến cho anh thật không thoải mái? Cảm giác cô nhìn mình như đang nhìn một con quái vật vậy, sao mà chứng mất đến thế.

“Cô làm gì thế?“

Xá Cờ Hoa di dời tầm mắt, không hiểu sao mới vừa rồi cứ mãi mê nhìn anh ta, nghe âm thanh kia, nhất thời cũng không bình tĩnh trả lời: “Làm gì là làm gì? Mau lái xe đi!“.

Vừa bị ai đó nhìn chăm chăm vô cùng không thoải mái, hiện tại lại thấy đáng vẻ khinh thường kia trong lòng anh lại càng thêm khó chịu.

“Xoay đầu sang đây nhìn tôi!“, Huyền Vũ Thác Hàn vẫn giữ nguyên tư thế nghiêng mặt ngó về phía cô, người này không cần phải nhìn mãi về phía trước như vậy chứ.

Xá Cờ Hoa vừa nghe thấy thế, trông mắt chút nữa thiêu cháy rồi.

Muốn nhìn hay không cũng cần anh ta phải ra lệnh chắc, Hừ!

Huyền Vũ Thác Hàn nhú mày, đôi mắt kia lúc đánh bóng rõ ràng vô cùng hoạt bát, mới vừa rồi ở trong phòng ăn, vẫn còn cười tít hết cả mắt.

Hiện tại sao lại trở về trạng thái ban đầu? Chẳng lẽ ban ngày và buổi tối khác nhau? Huyền Vũ Thác Hàn tiến lên trước. . . . .

Thật ra thì, chỉ cần có lợi trước mặt, người này sẽ luôn luôn dễ nói chuyện hơn, hi hi. . . . .

“ôi mẹ nó. . . . .“, đột nhiên trước mặt phóng đại, khiến cho nữ nào đó đang nhìn chăm chăm phía trước giật nảy mình.

Nhưng không đợi cô lên tiếng, đôi môi mỏng kia đã áp lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Ừm! Anh làm gì thế. . . . .“

Đáy mắt Huyền Vũ Thác Hàn nhất thời xẹt qua chút tà khí, đầu lưỡi ướt át lại liếm liếm, trong lúc Xá Cờ Hoa lên tiếng phản ứng lại lập tức công thành, đưa đầu lưỡi vào thăm dò cái miệng nhỏ nhắn.

Mắt Xá Cờ Hoa mở thật lớn, ra sức đẩy người nào đó ra.

Bàn tay giữ chặt gáy cô, đầu lưỡi càn quấy xâm nhập càng sâu, bờ môi khuấy đảo chiếc lưỡi thơm đang không chút phản ứng, say sưa thưởng thức bờ

môi ngọt ngào, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lên gò má người trước mặt, bàn tay ấm áp khiến ai đó đang mờ mịt, hoàn toàn tỉnh táo lại, càng thêm dùng sức đẩy anh ra.

“Anh CMN cắt ngay.”

Huyền Vũ Thác Hàn không đề phòng bị đẩy ra, môi mỏng rời khỏi cánh môi mềm mại, bàn tay đang đặt lên gáy cô trượt xuống, chỉ còn bàn tay khác vẫn còn tham luyến vuốt ve gò má khẽ ửng hồng, trong tim chợt thoáng thốt, tựa như vừa mất mát thứ gì đó.

Bàn tay đang vuốt nhẹ trên má khiến cô không được thoải mái, chẳng hiểu nổi bản thân mình bị gì nữa? Phát bệnh thần kinh chăng? Sao lại để cho tên kia can thiệp một cái thế này!

Có điều cô lại không phát hiện ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục kia của mình khiến cho người đàn ông nào đó không dời mắt nổi.

“Cơ Hoa!”, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên trong không gian kín mít.

Ngón trở thon dài nâng cằm của cô lên, Huyền Vũ Thác Hàn không kìm chế được mà nghiêng người về phía trước lần nữa.

“Chát ~”

“Anh muốn làm gì, tôi cảnh cáo anh, đừng nghĩ sờ vào ngực của tôi, nếu không tôi sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất.”

Mà dường như câu nói này vừa vặn khiêu khích sự nhẫn nại của người bên cạnh: “Tôi cứ ăn đây, cô làm gì được!”. Nói xong, liền lấy tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, hôn xuống bờ môi ngọt ngào, đắm chìm đến đôi khe rên lên một tiếng.

Anh dùng đầu lưỡi chống đỡ khe hở cánh môi mềm mại, nhanh chóng tiến quân vào bên trong, khuấy đảo từng tác đất, khiến người nào đó lại tròn tròn hết cả mắt, không thể tin nổi há hốc miệng, đờ đẫn không kịp phản ứng.

Đầu lưỡi thăm dò trong miệng càng thêm sâu, nụ hôn càng dày đặc, càng mạnh mẽ, khiến người bên dưới xanh hết cả mặt đến khi không thở nổi nữa mới đẩy anh ra.

“Phù phù. . .”, Xá Cơ Hoa vội vàng hít thở, vậy mà hơi thở của anh chẳng khác nào vũ bão, cuộn cuộn không dứt theo không khí mới mẻ len lỏi vào chóp mũi của cô.

Huyền Vũ Thác Hàn bất thành linh bị đẩy ra, tâm tư vẫn đang trầm mê trong cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm cánh môi, dường như đang hoài niệm tư vị của cô.

Một cái tát chuẩn bị đánh tới! Nhưng nửa đường lại bị chặn lại!

“Đừng có mà động chân động tay, nếu không tôi không thể bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì đâu!”. Huyền Vũ Thác Hàn bắn ánh mắt nóng rực uy hiếp nói với người con gái đang thở hổn hển bên cạnh.

“Anh. . .”, mỡ nữ giận đến phát run, nhưng nhìn thấy ánh mắt uy hiếp trắng trợn kia, cuối cùng cũng lùi để ý đến, tránh voi chẳng xấu mặt nào chẳng phải sao!

Huyền Vũ Thác Hàn liền tiếp hít sâu, hai má hồng rục kia khiến anh chỉ muốn bắt cô tới bên cạnh giày vò một phen.

Có điều, vẫn phải ỳ ạch khuất bản thân chút thôi.

“Tôi đưa cô về đi!”. Huyền Vũ Thác Hàn ổn định thân thể, sau đó nỏ mảy, tiểu JJ đang bành trướng phía dưới khiến anh lại càng thêm khó chịu.

. . . . .

“Àm!”

Thành phố đã lên đèn, mà lúc này tại một khu chung cư một nào đó tiếng đóng cửa xe ‘rầm rầm’ vang lên xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Chỉ thấy bên cạnh đường, một bóng dáng nhỏ nhắn, vội vàng từ xe limousine bước xuống, sau đó xoay người hung hăng đạp đạp lên cửa xe, dưới ánh đèn lơ mờ, tuyệt đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đầy giận dữ!

Chuyện gì đang xảy ra? Tối nay Xá Cơ Hoa bỗng nhiên rất ‘trầm mặc’, suốt đường về, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra lúc vừa mới lên xe, thì cả người đều không được tự nhiên, cảm giác này, chẳng khác nào bị kiến bu đầy thân, nhưng lại không thể xua đi, vô cùng không thoải mái.

Nhưng đối với tên ma-cà-bông da mặt dày như tường thành kia thật sự không thể nào phát tác nổi, thật sự là tức đến nghẹn. . . . .

Cho nên xe mới vừa dừng lại, mỡ nữ liền thở phì phò xuống xe, tối nay trở về nhất định phải làm một hình nhân thể mạng, hung hăng đạp một trận cho hả giận!

“Đợi chút ~”, sau lưng vang lên một giọng nam đầy hấp dẫn.

Chờ cái cọng lông ấy, sắc lang đáng chết, nhìn thấy anh ta là đã muốn nổi điên, Xá Cơ Hoa không thèm quay đầu lại, tiếp tục bước đi.

Huyền Vũ Thác Hàn cũng xuống xe, một tay vịn trên mũi xe, tựa người vào bên cạnh cửa xe, dưới đèn đường mờ nhạt, bóng dáng cao lớn kia như đang tỏa ra một tầng tà mị, ngũ quan anh tuần lại càng hấp dẫn ánh nhìn.

Tựa như biết cô gái kia đang phát cái gì, Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nhếch môi cười tà nói với tấm lưng phía trước: “Này, cô còn muốn tôi phải giải thích nữa sao? Bình thường vào cuối buổi hẹn hò chẳng phải sẽ kết thúc bằng một hôn không phải sao? Cô cứ muốn đi như vậy hả?”

Dưới bầu trời, ánh mắt đen thâm thúy khẽ chớp chớp, ẩn chứa mạch nước ngầm làm cho người ta đoán không ra được rốt cuộc là anh nghiêm túc hay là đang cố ý bối mồm.

Hẹn hò? Hôn? Lúc nói chưa dứt lời, đã nhắc đến . . . . .

Mồ nữ nào đó mới vừa rồi còn tức giận bưng bưng, sau khi tiếng nói kia vừa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong nháy hồng rực lên, đôi mắt to bỗng phụt chốc dâng lên đốm lửa.

‘Bộp ~’ trong lúc người ta chưa kịp phản ứng, đã thấy một chiếc giày phá không bay đi.

Nện lên trên cửa xe, hệ thống báo động nhất thời kêu ‘chít chít’ không ngừng.

“Anh mau cắt cho tôi. . . . .”, Xá Cơ Hoa cô kể từ lúc lọt lòng đến giờ chưa từng nổi giận thế này, đặc biệt nhìn thấy dáng vẻ đắc ý cười như không cười kia, trong lòng liền đặc biệt không được tự nhiên.

Mà Huyền Vũ Thác Hàn đang dựa vào thân xe, nhìn cô mắt tròn mắt dẹt ‘thần thái sáng láng’ như thế, đáy mắt thoáng qua ý cười, khóe miệng kín đáo lên tiếng trêu chọc: “Cút? Đây chính là thái độ cô nói chuyện với ông chủ của mình sao?”

“Thái độ? Thái độ cái shit ấy, đồ ma-cà-bông đáng chết. . .”. Xá Cơ Hoa lại ngồi xổm xuống, đang muốn cời nốt chiếc giày còn lại. Ông chủ? Cô còn chưa thừa nhận đâu! Đồ vô sỉ.

Cô gái này! Huyền Vũ Thác Hàn thấy cô đã khôi phục lại ‘tinh thần’, nụ cười nơi đáy mắt càng đậm, trong lúc cô khom lưng cời giày, thì trai đẹp nào đó đã tiêu sái lên xe!

Có điều, trước khi lái xe đi vẫn không quên bỏ lại một câu:

“Cô nhóc, ngày mai nhớ đến báo danh đúng giờ, nếu không sẽ trừ hết một tháng tiền lương! Đúng rồi, điện thoại di động và máy vi tính tôi tạm tịch thu, chờ ngày nào đó cô học xong thái độ nói chuyện với cấp trên thì lúc đó lại bàn tiếp!”

Vừa dứt lời, một chiếc giày cao gót đã lơ lửng giữa không trung, chiếc xe lập tức lao đi như tên bắn.

Mà mồ nữ nào đó hiện tại hai chân trống trơn, sắc mặt lập tức đại biến, điện thoại di động?! Được nhắc nhở, lúc này Xá Cơ Hoa mới phát hiện mọi công sức cả ngày nay đi tong rồi.

Mặt liền biến sắc, vốn muốn đuổi theo, nhưng nhìn xuống chân mình, chỉ có thể ở tại chỗ gào chân rống to: “Đồ khốn, đừng có chạy, mau trả điện thoại lại cho tôi. . . . .”

. . . . . to be continue!!!!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 88.4

Trong chung cư, ba cô gái ngồi túm tụm trên chiếc giường đơn, hơn mười mấy phút, mặt ai nấy đều nghiêm trọng, mặt to trừng mắt nhỏ.

Mười phút nữa trôi qua! Trong phòng ngủ yên tĩnh vẫn chỉ cô nhìn tôi, tôi nhìn cô.

Cuối cùng, Hạ Tinh Vũ vẫn không nhịn được lên tiếng trước: “A Hoa, cậu còn để chúng ta phải mất to trừng mắt nhỏ tới khi nào hả? Không phải có chuyện muốn nói sao? Nói mau đi!”

“Minh. . . . .”

Nói! Xá Cơ Hoa liếc nhìn hai người bạn tốt, miệng há lại khép vào, không thể thốt nên lời, cái này cô phải nói như thế nào đây, bị lừa ký hiệp ước với đồ

khôn kia coi như xong, đã thế còn bị người ta cướp sắc, nếu như kể ra, thanh danh một đời của cô sẽ bị hủy mất!

Nhưng nếu như không nói, thì hiệp ước trong tay ma-cà-bông kia phải làm thế nào? Chẳng lẽ phải đến làm cu li cho anh ta sao? Mẹ nó chứ, lại còn là cả đời, quae thật ngu hết sức mà.

Suy nghĩ một lát, cùng đường, Xá Cơ Hoa mới thể thọt kể từng chuyện một ra, trong khi kể cũng tự động lược bớt hành động của sắc lang kia.

“.....”

“Chuyện là vậy đấy, các cậu nói thử xem bây giờ nên làm thế nào? Các cậu mau nghĩ cách đi, tớ không muốn làm ô sin cả đời đâu ~“. Nói xong, liền âm thầm rơi lệ thay cho bản thân.

Cô đây đã trêu chọc ai chứ? Cướp sắc đối với phụ nữ mà nói vốn là chuyện tương đối thua thiệt nha, cô đã không thêm nói gì, tên kia còn ăn miếng trả miếng, đã thế hôm nay lại dám giành diện thoại đi động của cô nữa, không giữ lời hứa thì thôi đi, còn vô si có thừa, nghĩ tới đây, mỡ nữ nào đó giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Xá Cơ Hoa chờ một lúc vẫn không thấy hai người bạn tốt bên cạnh đang ‘ đào sâu suy nghĩ ’ có phản ứng, nhất thời vỗ bôm bốp lên giường hỏi: “Các cậu ngớ ngẩn hết rồi à? Nói chuyện đi chứ! Nghĩ ra biện pháp chưa?”

“Khụ. ....”

“Khụ khụ. ....”

Hai cô gái còn lại vốn vẫn rất bình tĩnh, nhưng sau khi nghe bạn thân giải bày tâm sự xong liền hoàn toàn kinh ngạc đến ngây đại, bốn chữ ‘ Huyền Vũ Thác Hàn ‘ tựa như sấm nổ bên tai vậy!

Hừ! Cơ Hoa này uy hiếp ai không được lại cố tình chạy đến uy hiếp Lão đại thần bí nhất trong giới Thương mại Châu Á này, nói cách khác là vận khí cô nàng quá tốt, con mắt rất biết chọn người.

Hai người họ bị sặc trong chính nước miếng của mình, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời vấn đề này thế nào, nếu như là người khác thì còn dễ nói, nhưng Huyền Vũ Thác Hàn này, thật sự không đặc tội nổi. Không cần nhắc đến thân phận, chỉ riêng con người tà khí thâm trầm khiến người ta đoán không ra, thủ đoạn ngoan độc có thừa, từ việc mấy năm qua một mình anh ta quản lý tập đoàn Huyền Vũ có thể nhìn ra được thủ đoạn của người nọ như thế nào.

“Hết cách rồi, ai bảo cậu rút trứng giải nhất, còn là giải nhất siêu cấp nữa chứ!”

Mặc dù Hoàng Bộ Tuyết không biết vì sao anh ta muốn ‘ lừa gạt ’ A Hoa ký vào hợp đồng kỳ quái này, nhưng chỉ qua hai lần chạm mặt, cô có thể nhìn ra được, người đàn ông này, không hề đơn thuần muốn bạn mình trở thành người hầu của anh ta đơn giản như vậy.

Không có biện pháp? Xá Cơ Hoa vừa nghe thấy thế lập tức khựng người lại, chẳng lẽ cô phải buông tha 50 vạn hộ vệ cao cấp, mà chỉ có thể nhắm mắt đưa chân mặc cho người sai bảo?

Sau đó liền quét mắt sang hai người bạn tốt bên cạnh, đáng thương. ....

“Thật ra thì cũng không phải là không có cách nào! Tớ lại có một biện pháp, nhưng có điều có thành công được hay không phải trông cậy vào A Hoa rồi!“. Thật sự không chịu nổi ánh mắt ai oán của bạn, Hạ Tinh Vũ chột lóe ra sáng ý, vội vàng nói.

“Biện pháp gì? Nói mau nói mau, đừng cứ hể mở miệng ra là thành hay không thành, dù cho không thông, mình cũng phải đào cho nó thông mới thôi!“. Mồ nữ kích động, hai mắt lóe sáng nhìn chăm chăm Hạ Tinh Vũ.

Mắt to khẽ xoay chuyển một cái, Hạ Tinh Vũ thần bí vẩy vẩy tay, thảm thì: “Tớ nói này, A Hoa, ngày mai cậu liền. .... “. Ba cái đầu chum lại một chỗ, thì thảo bàn bạc.

.....

Tiêu Vân Các, bên trong đại sảnh xa hoa.

Huyền Vũ Thác Hàn vừa bước vào phòng khách, đập vào mắt là một mình Long Húc Hàng đang ung dung ngồi uống trà chiều.

“Hàng, sao cậu lại ở đây? Vũ với Hiền đâu?“. Quét mắt bốn phía, không còn bóng dáng của ai khác.

“Chợ đen ở Mĩ mới mở thêm chi nhánh, xế chiều hôm nay Vũ đã bay đến đó, còn Hiền thì đến thành phố V!”

Long Húc Hàng quét mắt nhìn bạn nam nào đó ‘ mặt mày hớn hờ ’ liền liếc mắt trêu chọc: “Lão đại, tôi đợi cậu cả tối, cậu đi đâu thế?“. Bỗng nhiên rời khỏi hội nghị, chuyện này, đã để cho ba đồng đảng bọn họ ‘ kinh sợ ’ một hồi lâu.

“Có cậu canh cửa ở đây, tôi hoàn toàn yên tâm!“. Ngồi vào trên ghế sofa, Huyền Vũ Thác Hàn cười nhạt liếc nhìn người đối diện, không hề có ý định giải thích về hành động khác lạ của mình hôm nay.

“Đúng rồi, cái này cho cậu, ngày mai đi lấy một cái mới nhất về đây, nhớ chọn màu hồng!”. Nói xong, một vật thể màu hồng lập tức bay vèo đến trước mặt Long Húc Hàng.

Bị tập kích bất ngờ khiến Long Húc Hàng luống cuống tay chân, vừa tiếp nhận liền lập tức xem xét, hóa ra là iPhone 5 mới vừa ra mắt không lâu.

“Lão đại, tôi không thiếu điện thoại di động, hơn nữa, màu hồng không thích hợp với tôi!”. Cứ tưởng Lão đại đưa cho mình dùng, Long Húc Hàng vội vàng nói, anh ta cũng không có hứng thú ác liệt thế này.

“Bảo cậu xử lý nó chứ ai bảo cậu dùng!”. Quét mắt vào điện thoại di động trên tay người nào đó, Huyền Vũ Thác Hàn cau mày nói, Minh Hạo Thiên này rốt cuộc muốn làm gì?

Có điều, chân mày rất nhanh liền giãn ra, nghĩ đến ngày mai có thể nhìn thấy dáng vẻ tức xì khói của cô nhóc kia, khoe miệng không kìm được mà nhếch lên, thật ra thì tối nay ngay cả bản thân anh cũng rất kinh ngạc không hiểu sao mình lại hành động như vậy. Nhưng khi nhìn thấy cô nổi cơn tam bành, chẳng khác nào con mèo nhỏ đang xù lông thì lại không nhịn được muốn trêu chọc một chút.

Vừa nhìn thấy cô khí thế bùng bùng gào thét với mình thì tự đáy lòng lại sản sinh ra cảm giác vui sướng không thôi! Aiz, cũng không biết có phải tâm lý biến thái thích tìm tự ngược không nữa?

“Xử lý?”. Trên thị trường cái này phải bán hơn bảy nghìn tệ, Long Húc Hàng quét mắt, quét quét khoe môi gật đầu đáp: “Ồ!”

Cảm giác không chút luyến tiếc nào, bởi vì vật này đối với công ty sản xuất cơ năng như bọn họ mà nói, không hề hiếm lạ.

“Lão đại, cậu biến mất cả một ngày không phải chỉ vì mua một chiếc điện thoại di động mang về cho tôi xử lý đấy chứ?”. Nhìn cái mặt hon hớn đến như đang tắm trong gió xuân kia, Long Húc Hàng phát giác mùi vị rất không bình thường.

“Cậu cứ đoán đi?”, Huyền Vũ Thác Hàn vừa ngồi xuống không bao lâu, người giúp việc đã đưa cả phê lên, sau khi ưu nhã nhấp một hớp anh liền cười yếu ớt nhìn người đối diện hỏi ngược lại.

“Xem như tôi chưa từng hỏi qua đi!”. Nhìn dáng vẻ kia, cũng biết không hỏi được gì.

Long Húc Hàng nhớ tới chuyện chính, liền đưa tài liệu sang: “Ông chú của cậu cứ mãi khiêu khích như thế, có cần phải ra tay xử lý hay là vẫn tiếp tục nuôi cá.”

“Những chuyện nhỏ nhặt này, cậu xử lý là tốt rồi!”

Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt nhìn tài liệu trên mặt bàn, cũng không định mở ra nhìn, lạnh nhạt bưng cả phê lên nhấp một hớp, nói tiếp: “Tối nay cảnh đêm không tệ, muốn bơi một vòng không?”

Bơi lội đêm khuya sao? Long Húc Hàng quăng ánh mắt úy dị về phía đối diện, sau đó liền đứng dậy vừa đi vừa nói: “Không được rồi, con gái tôi còn đang chờ, Lão đại. . . . . Bảo trọng.”

Nhìn người nào đó đang ra sức chạy thật nhanh, Huyền Vũ Thác Hàn liền đứng lên đi về phía hồ bơi, tối nay tinh lực hình như hơi dồi dào một chút. . . .

Hôm sau!

Sáng sớm, từng sợi nắng óng ánh rực rỡ như dát thêm một tầng hoàng kim lên sân cỏ, chiếu lên từng giọt sương đang đọng trên cỏ, từng giọt từng giọt trong sáng thuần khiết, vô cùng mỹ lệ! . . . . .

Một góc nào đó tại biệt thự sang trọng, một bóng người cao lớn, vội vã bước vào trong phòng tắm xa hoa, cũng không biết thì sao, phải đến nửa buổi sáng, cánh cửa mới được mở ra.

Cửa phòng tắm vừa mở ra, đầu tiên là một mùi hương nước hoa bay ra, sau đó một bóng người đưa mắt nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất, mê man một hồi mới bỏ đi ra ngoài.

Trên người là bộ thể thao màu xanh dương, mái tóc đen nhìn sơ qua khá chỉnh tề, chỉ một vài sợi xoắn xếch rơi xuống cái trán sáng bóng, lộ ra một cổ tà khí bá đạo; Ánh mắt chẳng khác nào một đầm sâu không đáy trong rừng, nhưng phản phát đâu đó có một tia ảm áp như có như không. Gương mặt thon gầy, cái mũi thẳng tắp như bức tượng điêu khắc Hy Lạp cổ, bờ môi mỏng toát lên vẻ lạnh lùng tà mị, đôi mày tuấn dật thẳng tắp, kết hợp lại thành một tổng thể hoàn mỹ không cách nào bắt bẻ.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn đồng hồ trên tay, mày hơi nhíu lại: “Cũng sắp mười giờ rồi, cô nhóc kia sao vẫn chưa tới?”. (Bởi vì trước đó anh đã dặn dò trạm bảo an, người vừa đến lập tức thông báo cho mình)

Lúc này, anh lại nghĩ tới Húc trước kia đã từng nói qua, đàn ông chờ đợi phụ nữ là chuyện rất bình thường! Vậy thì cho thêm cô một chút thời gian.

Nghĩ thông suốt, chân mày liền giãn ra, tâm tình vui vẻ trở lại.

Nhìn lại bản thân lần nữa, sau khi cảm thấy rất hoàn mỹ, Huyền Vũ Thác Hàn liền nhếch miệng lên, một tay rút túi quần, không lo lắng ra khỏi phòng, định đến phòng khách chờ con mồi đưa tới cửa.

Mà cũng trong lúc đó, ở bên kia, trong phòng nhỏ mờ tối, một nữ nhân đó đang nằm trên giường, không hề bị ảnh hưởng bởi âm thanh ồn ào huyền ảo trên phố, tay vẫn ôm chặt một hình nhân bằng vải (Một nữ nhân chế tác hình nhân giống với người đàn ông nào đó, hung hăng đập một buổi tối), hiện tại vẫn không chút hình tượng, ngủ say sưa.

“A Hoa, mặt trời đã chiếu đến mộng rồi, làm sao mà cậu vẫn chưa chịu rời giường hả??”. Hạ Tinh Vũ vừa đi vào, liền thấy cái giường sắp bị nước miếng của người nào đó dìm chết, trong nháy mắt khóe miệng mãnh liệt rút gân không nhịn được lớn tiếng hô.

Chỉ thấy một nữ nhân trên giường như không nghe thấy gì, rồi tiện tay kéo qua chân đắp ở trên bụng, sau đó lại lật người, thì thào: “Ừm! Chớ quấy rầy, không phôi!”.

Trán Hạ Tinh Vũ hiện đầy vạch đen, lập tức xông tới xóc chân lên: “Dậy mau lên, tối hôm qua không phải nói phải dậy sớm đi báo cáo sao? Sắp mười giờ rồi”

“Ừm, sớm thế!”

“Sắp mười giờ rồi, mà còn sớm thế? A Hoa. . . . .”

“Đừng âm ỉ!”. Mắt vẫn khép chặt, từ tiếng hít thở đều đều kia có thể thấy được người này vẫn đang ngủ rất say.

“Cậu. . . . . Được rồi, được rồi, cậu ngủ đi!”

Nhìn một nữ nhân còn phun đầy nước miếng ngủ say, Hạ Tinh Vũ thật hết ý kiến ~

Mười một giờ. . . . .

Một thiếu gia ngồi chờ trong phòng khách xa hoa, khóe miệng khẽ trầm xuống! Lần thứ hai mười tám nhìn ra phía cửa, lần thứ tám nhìn đồng hồ đeo tay. . . . .

Mười hai giờ. . . . .

Một thiếu gia sắc mặt tối tăm, trong lòng vẫn tự an ủi, phụ nữ ấy mà, tương đối phiền toái một chút, vẫn nên thông tình đạt lý cho thêm thời gian. . . . .

Một giờ chiều. . . . .

Một thiếu gia sắc mặt khó coi, vẫn chưa ăn cơm trưa, trong lòng hạ tới hậu thư, tự cấp thêm một tiếng nữa. . . . .

Hai giờ chiều. . . . .

Một thiếu gia sắc mặt tối tăm, khí lạnh tản ra xung quanh, dù là từ nước Mĩ bay về, cũng nên đến rồi. . . . .

Ba giờ chiều. . . . .

Thiếu gia nào đó ngồi ở trên ghế sofa, sắc mặt đen như đáy nồi! Bầu không khí như bị đóng băng dưới độ không độ C, lần thứ ba trăm lẻ tám nhìn về phía cửa, lần thứ 198 nhìn đồng hồ đeo tay. . . . .

“Thiếu gia! Ăn cơm trưa đi đã!”. Bác Phúc đứng ở phía sau, trong bầu không khí lạnh như băng đó, không biết đã lặp lại câu này lần thứ mấy, nhưng mặt vẫn uy nghiêm không hề đổi sắc.

‘Àm!’, chiếc đồng hồ đeo tay xa xỉ đã không còn sản xuất từ lâu anh dừng hi sinh trên sàn nhà đá cẩm thạch!

Người giúp việc còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két xen lẫn với tiếng gầm gừ: “Cô nhóc đáng chết, gan cũng lớn đấy. Tiểu Cương, mau chuẩn bị xe cho tôi!”

Hết chương 88!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 89: Cưng chiều trong không lời (1)

Editor: trang bubble ^^

Sân bay ồn ào náo động, dòng người chen chúc, nhưng khi một tốp đàn ông đứng tuổi tây trang màu đen, đeo kính đen xuất hiện, thoáng chốc, không khí giống như ngưng tụ lại hoàn toàn yên tĩnh, mà dòng người lui về phía hai bên, cảm giác nhiệt độ chỗ bọn họ đi qua chợt giảm xuống.

Thế trận bọn họ thật lớn làm cho người ta cho rằng Bộ trưởng hoặc quan chức nào đó nhập cảnh, còn có người suy đoán sẽ không phải là lão đại xã hội đen.

Bị vây quanh ở chính giữa, người đàn ông trên dưới năm sáu chục tuổi mặt không có vẻ gì kia là một ngừ quan khắc sâu tục tằng, khuôn mặt đao đực búa khắc không nhìn ra bất kỳ vẻ vui giận gì. Người lại giống như tượng băng, lạnh lùng làm cho người khác không tự chủ được ớn lạnh từ trong lòng, cách kính đen, ánh mắt nhàn nhạt quét qua thì có thể khiến người ta cảm nhận được áp lực vô hình, ép tới người như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, không dám lộn xộn.

Ngay sau khi bọn họ đi qua, bầu không khí nặng nề này mới thoáng thư thái.

Đột nhiên, mùi mảy cổ xe limousine màu đen ngay ngắn dừng ở lối ra, mà trên xe đi xuống một người đàn ông cũng lạnh lẽo tuấn dật phi phàm như vậy, khiến mắt người được bừng sáng.

Một bộ kiểu tây trang màu đen tôn lên cường tráng cao lớn của anh, vóc người khoẻ đẹp cân xứng như người mẫu thời trang, khiến người thân phục một hồi, làm không ít trái tim chộn rộn, có điều lại đủ bị luồng khí lạnh quanh người anh dừng lại bước chân, đặc biệt những thuộc hạ từng người một cao to bước xuống từ trên xe, đủ để nghiệm chứng mùi phàn mùi người này là lão đại xã hội đen, chỉ thấy anh đi nhanh về phía người đứng tuổi kia.

“Ông nội!”

“Hạo Thiên!” Người đàn ông đứng tuổi lãnh khốc trầm tĩnh tức thì đồng tử sâu lóe lóe, ở dưới kính đen vẻ mặt không có một tí biến hóa, nói nhỏ với người bên cạnh, “Các cậu tản ra trước.” Âm lượng ông không lớn, lại lộ ra một cỗ uy nghiêm không thể khinh thường.

“Dạ!” Lập tức, thuộc hạ và vệ sĩ vây quanh ở bên cạnh ông biến mất như thủy triều xuống.

Ông, Minh Bá Thiên, lão đại kiêm người sáng lập tiền nhiệm hội Minh Sa, người này cả đời không lấy vợ, không ai biết là nguyên nhân gì, trung tuần sáu mươi nhưng thoát nhìn lại như mới đầu năm mươi, người này cả đời hiền hách, hô mưa gọi gió ở trong hắc đạo.

Cường thế không mất tinh táo thủ đoạn ngoan tuyệt, đưa quần thể vốn chỉ là một tên côn đồ cắc kè cho tới bây giờ là bang phái lớn vang chấn giới hắc đạo, ở trong hắc đạo, ông có uy nghiêm ảnh hưởng không thể khinh thường.

“Ông nội trở về lần này, sẽ không đi nữa chứ?”

Thấy cháu nuôi này như có đủ cá tính của mình, Minh Bá Thiên vẫn không có biểu cảm gì như cũ, có điều trong mắt ở dưới kính đen lại lướt qua một chút âm áp: “Đi rất nhiều nơi, có chút mệt mỏi rồi.” Ở bên trong giọng nói lạnh lùng lộ ra một luồng cảm giác tang thương.

“Mệt mỏi, vậy thì về nhà.” Tuy mặt Minh Hạo Thiên không chút thay đổi, cũng không khó nhìn ra vui sướng lộ ra trong mắt.

Tuy là hai người lạnh như băng giống nhau, nhưng tình con cháu hai mươi mấy năm lại giống như thực sự tồn tại.

Từ mấy năm qua Minh Hạo Thiên nhận lấy hội Minh Sa, Minh Bá Thiên tháo xuống trách nhiệm, đi khắp nơi các quốc gia, là vì du lịch sao? Không phải, về phần nguyên nhân gì, cũng chỉ có trong lòng bản thân ông mới biết.

“Ừm!” Minh Bá Thiên lạnh nhạt gật đầu một cái.

Ra khỏi sân bay, lên xe, mười mấy chiếc xe lại lần nữa biến mất ở dưới tầm mắt sân bay đông đúc.

“Con cũng không nhỏ, có thích phụ nữ nào chưa?” Đây cũng là một nguyên nhân ông trở về, trên xe, Minh Bá Thiên lạnh nhạt mở miệng hỏi, nói chuyện rất trực tiếp.

Minh Hạo Thiên sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng: “Ông nội.”

“Có người thích rồi thì kết hôn sớm một chút, ông cũng muốn ôm cháu trai rồi.”

Phụ nữ yêu thích? Cũng coi như có chứ?

“Ừm, qua một thời gian ngắn xem một chút.” Khóe miệng lãnh khốc của Minh Hạo Thiên nhàn nhạt kéo ra một nụ cười yếu ớt, nếu như cô đồng ý, kết hôn với cô đúng là lựa chọn không tồi.

Rất thú vị!

Minh Bá Thiên quay đầu liếc nhìn anh, sau đó lại không nói gì, chỉ đưa tay qua cầm tay kia của anh đặt ở trên đầu gối, Minh Hạo Thiên cúi đầu liếc nhìn qua tay, khóe miệng nâng lên đường cong nhàn nhạt, nhiệt độ lạnh kia lại có thể mang cho anh ấm áp vô tận, vẫn là cảm giác giống với lúc năm đó ông dắt anh lên!

Sau giữa trưa gió nhẹ chậm chậm mang đến một cơn mát mẻ, làm cả người thoải mái, cũng buồn ngủ.

Mà cái từ buồn ngủ này, Hạ Tinh Vũ cũng chỉ có thể dùng ở trên người cô gái như heo nào đó vùi ở trên ghế sa lon nho nhỏ! Xem một chút, bây giờ đã mấy giờ rồi, cũng hai giờ chiều rồi, sao có thể ngủ như vậy? Ngủ mười ba tiếng hơn rồi, lại còn là cô dùng đào mới đào lên được.

Ôi . . . . . Cô gái này, gần đây thật sự bị heo lên người, nhìn Xá Cơ Hoa xơ xác bơ phờ trên ghế sa lon kia, Hạ Tinh Vũ vùi ở cạnh máy tính đuổi kịp vẫn, cũng không biết lần thứ mấy thờ dài!

“Vũ, có gì ăn hay không?” Nằm ở trên ghế sa lon, Xá Cơ Hoa vẫn cảm thấy như chưa ngủ đủ, nhưng không đứng lên không được, bụng đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi.

Hạ Tinh Vũ ngừng gõ máy vi tính, tròn mắt nhìn cô tức giận nói: “Đồ heo cậu còn biết đói à!”

‘Ừng ục ~’ vừa dứt lời, bụng nào đó liền phối hợp vang lên một câu tiếng ‘sét đánh’.

Xá Cơ Hoa không có sức chỉ chỉ về phía bụng cô: “Muốn không biết cũng không được, cậu nghe một chút, kháng nghị hết sức khẩn cấp đó!”

“Cũng biết sẽ như vậy, a! Đã sớm chuẩn bị cho cậu hết rồi, tự mình tới lấy!” Hạ Tinh Vũ trực tiếp đưa tới gà rang muối và sốt tiên thảo mua xong cất trên bàn bên cạnh.

Hiện tại ở trong ba người các cô, chỉ có Cơ Hoa biết làm cơm, hai người khác đều là tộc ăn ngoài mười ngón tay không dính nước sương.

“Thật tốt quá! Là gà rang muối tớ thích ăn.” Mới vừa rồi Xá Cơ Hoa còn buồn bã ỉu xiu, nhất thời mặt mày cong thành trăng sáng, tay chân đã nhào tới còn nhanh hơn so với âm thanh, nhanh nhẹn vội xé ra bọc giấy một tay gà xốp giòn một tay tiên thảo bên đưa vào trong miệng giống như mấy tháng chưa có ăn gì.

Nhưng vào miệng lại xông ra một mùi vị dầu mỡ, trong nháy mắt cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một hồi, mặt Xá Cơ Hoa lại biến sắc vội vàng che miệng.

‘A!’ chỉ thấy một bóng người nhanh chóng vọt vào phía WC, sau đó một đợt tiếng nôn khan vang lên.

“Cậu làm sao vậy?”

‘Oẹ. . . . . Oẹ. . . . .’

Hạ Tinh Vũ nghe tiếng vội vàng vọt tới bên ngoài cửa WC, gõ cửa vội hỏi: “Sao thế? A Hoa?”

Đồ ăn này mua ngoài cũng mới vừa đưa tới không bao lâu, sẽ không có vấn đề nhưng nghe tiếng nôn mửa bên trong, trong lòng không nhịn được một cơn lo lắng: “A Hoa, cậu có sao hay không? Cậu mở cửa ra.”

‘Oẹ. . . . .’

“Không, không có việc gì!”

Hồ ~ cảm giác buồn nôn này đã tốt hơn nhiều, lúc này Xá Cơ Hoa mới có chút mệt mỏi đứng lên, sau đó đến bồn rửa tay súc súc miệng, mở ra cửa WC đi ra ngoài, sắc mặt có chút tái nhợt.

“A Hoa, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút mới được.” Thấy cô vừa ra tới, Hạ Tinh Vũ bèn lôi kéo cô đi tới cửa.

Liếc thấy gà xốp giòn trên bàn kia, dieendafhleequysddoon Xá Cơ Hoa hít sâu một hơi dè xuống cổ xúc động xông tới trong dạ dày, nhưng vừa nhắc tới đi bệnh viện, có chút chần chờ dừng lại chân vội nói: “Không có việc gì, ngủ lâu như vậy vừa dậy lại ăn đồ dầu mỡ như thế, thì có chút buồn nôn, cậu đừng ngạc nhiên lôi kéo.”

“Cái gì ngạc nhiên chứ, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, cậu nhanh đi thay bộ quần áo.” Nói xong, còn trực tiếp kéo người bèn đi tới phía căn phòng mấy ngày trước lúc đột nhiên như vậy đã nói nhanh chân đến gặp bác sĩ, nhưng lúc đó nhất thời lại quên mất.

“Không có chuyện gì.” Thật ra thì gần đây cơ thể có chút là lạ, nhưng trong lòng lại kháng cự đi bệnh viện.

“Cái gì không có việc gì, việc này phải bác sĩ nói mới có tác dụng. Được rồi, nhanh lên một chút thay quần áo lên.” Lấy ra một cái quần yếm denim từ trong tủ quần áo nhét vào trong ngực cô gái nào đó, cứng rắn nói.

Cô gái này, không biết vì nguyên nhân gì, từ khi biết cô ấy tới nay vẫn bài xích đi bệnh viện như vậy, nếu như muốn tự cô ấy ngoan ngoãn đi, còn không bằng cô dè ép đi mới yên tâm.

“Có thể không đi được không vậy?”

“Không được, thay nhanh lên một chút.” Hạ Tinh Vũ nói thẳng không có chỗ thương lượng, “Cậu là muốn tớ tới giúp cậu thay à?” Nói xong thì trực tiếp

đưa tay về phía cổ áo ngủ của cô.

“Không cần. . . . . Tự tớ thay.” Xá Cơ Hoa vội nhảy ra một bước, bộ dáng tiểu sinh (vai nam trẻ trong hí khúc) sợ sệt.

“Vội cậu nhanh lên một chút.”

“Cậu nhìn sao tớ thay chứ.” Cô cũng không có thói quen cời hết để người nhìn.

Hạ Tinh Vũ mắt tròn trắng lên, “Đều là con gái, sợ cái gì.” Có điều, cô cũng không có thói quen bị người xem sạch bách, cho nên vừa đi tới cửa phòng vừa thúc giục nói: “Vội cậu nhanh lên một chút nha.”

“Biết rồi.” Thiệt là như bà quản gia, nhưng mà không thể phủ nhận, luồng cảm động gọn sóng rung động sâu trong đáy lòng kia.

Vào sau khi cửa phòng đóng lại, Xá Cơ Hoa hai ba cái đã lột sạch mình, cầm lên quần yếm denim kia liền mặc vào, nhưng vào lúc kéo quần xi-líp, vẻ mặt dừng lại, mắc kẹt, kéo không lên, cúi đầu xem xét, giật mình mắt to trừng trừng.

Má ơi ~ cô, cô lại thêm bụng nhỏ rồi?

Cúi đầu nhìn bụng tròn nhỏ hơi nổi lên, khoe miệng Xá Cơ Hoa giật giật, lúc nào thì cô phát tướng rồi? Chọc chọc bụng nhỏ hơi nổi lên, trong lòng cảm thán tự hỏi; chẳng lẽ thức ăn trong nhà người có tiền đều là khá có mỡ hay sao? Đến cả cô luôn là thể chất ăn thể nào cũng ăn không mập, cũng ăn ra được bụng mập nhỏ như vậy.

Quần xi-líp kẹt ở trên bụng kéo không lên, Xá Cơ Hoa cau mày vỗ bụng nhỏ e là lỗi lên kia, “Xấu chết rồi, xem ra gần đây thật sự quá ít vận động rồi.”

“Xong chưa?” Ngoài cửa truyền đến tiếng Hạ Tinh Vũ thúc giục.

“Sắp rồi sắp rồi!” Vội vàng cời xuống quần bò trên người, xông thẳng đến tủ treo quần áo bắt đầu lục lọi.

Cuối cùng Xá Cơ Hoa một lần nữa cầm lên bộ quần áo thường tương đối rộng rãi, cũng còn may vóc người cô khá là nhỏ nhắn, mặc vào quần áo tương đối rộng rãi chút liền che lại bụng nhỏ nổi lên kia.

Quán ăn nhỏ dưới lầu.

“Chủ quán, lấy hai phần cơm thịt heo nướng tấm sắt bằng hiệu (ặc biệt món j chết liền), tới hai phần xiên cá viên chiên, một phần lẩu tê cay, một phần món ăn gà xé phay xào ớt, còn muốn một phần chân gà.” Hai bóng người mới vừa đi vào quán ăn nhỏ, một âm thanh tràn đầy sức lực đã đùng đùng chọn món ăn.

“A Hoa. . . . .” Hạ Tinh Vũ vạch đen thẳng xuống dưới đi theo sau lưng cô gái nào đó hô.

“Người là sắt com là thép, bây giờ trước khi đi bệnh viện dù sao vẫn phải để cho tớ ăn com no chứ?” Xá Cơ Hoa kéo Hạ Tinh Vũ một mặt ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ ngồi xuống, vội vàng nói.

“Những thứ kia đều là dầu mỡ, dạ dày cậu chịu nổi à!” Lúc trước ăn một chút gà xộp giòn đã ói thành ra như vậy, đây là có heo nướng lại là cá viên, không ói chết à.

“Yên tâm Yên tâm, hiện tại tớ cũng sắp chết đói! Cái gì cũng có thể ăn, bà chủ, mang thức ăn lên nhanh một chút.”

“Được rồi!” Ở quầy thu tiền viết đơn, bà chủ vội lên tiếng.

Ba giờ chiều, phòng ăn đến cả bóng người cũng không còn mấy cái, cho nên món ăn rất nhanh đã dọn đủ rồi, có điều, rất nhanh phần lớn liền biến mất ở trong bụng cô gái nào đó.

Con gió lốc cuốn qua giống như bùa bãi kia, khiến Hạ Tinh Vũ giật mình trực tiếp nhìn chăm chăm trên bụng bị quần áo che giấu ở dưới của cô ấy, cô chỉ ăn phần cơm heo nướng, những thứ khác ít nhất cũng có lượng thức ăn phần ba người, vậy mà cô ấy nuốt vào toàn bộ?

Tầm mắt Hạ Tinh Vũ kia thoát nhìn làm cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy, khiến Xá Cơ Hoa ợ giật mình một cái, theo bản năng đôi tay ôm lấy bụng: “Cậu kia là ánh mắt gì? Nhìn bụng tớ làm gì?”

“Cậu, có chỗ không thoải mái hay không?”

Cô có chỗ nào không thoải mái à? Không có mà! Xá Cơ Hoa ngồi thẳng người, sờ sờ bụng càng tròn hơn chút nói: “Rất tốt, chỉ là có một chút căng, chờ một tý đi lại một chút là tốt rồi.”

Quần áo thật mỏng, đang ngồi thẳng người làm bụng hơi lòi liền hiện ra.

“A Hoa, cậu... Bụng cậu. . . . .” Hạ Tinh Vũ đột nhiên đứng lên từ trên chỗ ngồi, cau mày chỉ về phía bụng hơi lòi của cô, giật mình thêm kinh sợ nhất thời làm cho trở nên cà lăm.

Nôn mửa, thích ngủ, còn tham ăn như thế, tất cả đều có, cô sẽ, sẽ không phải là trứng chiều chứ? Trời ạ. . . . .

Xá Cơ Hoa cúi đầu liếc một cái bụng hơi lồi của mình, không rõ lại nhú nhú mảy ngàng đầu nhìn về phía cô nói: “Vũ, cậu làm sao vậy? Không phải thêm một ít bụng thôi mà, cậu phải dùng tới mặt giặt mình sao? Lại không kỳ lạ.” Rất bình thường mà, gần đây ăn ngon ngủ ngon, thêm chút thịt thịt, cô phải ngạc nhiên như thế sao?

Đối diện với cô ấy là vẻ mặt không rõ vì sao, Hạ Tinh Vũ nhất thời cũng không biết phải nói như thế nào, có lẽ là cô đã đoán sai, nhưng nếu là sự thật, vậy phải làm thế nào?

Xá Cơ Hoa nhìn cô gái không biết đang suy nghĩ gì, im lặng vỗ vỗ bụng đứng dậy, định đến quầy thu tiền trả tiền trước.

“A Hoa, bây giờ chúng ta đi bệnh viện.” Đồ ngốc này làm sao lại bất cẩn như vậy, nếu quả như thật sự mang thai, vậy thì muốn sinh ra hay là xoá bỏ? Bây giờ chưa cưới mà sinh con thì sau này làm thế nào? Trời ạ, hoàng thượng không vội thái giám đã gấp chết rồi.

Hạ Tinh Vũ vội vàng kéo người bèn xông thẳng đến cửa, chuyện này không kéo dài được.

“Vũ, đợi chút. . . . .” Xá Cơ Hoa thấy bộ dáng bà chủ kia đã sắp đuổi theo tới, nhất thời mồ hôi nhỏ giọt kéo cô gái định ăn ‘com chùa’, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chúng ta hình như còn chưa trả tiền đây.”

“A!” Lúc này, Hạ Tinh Vũ mới chú ý tới, cảm giác nhân viên phục vụ chung quanh này mắt đăm đăm nhìn xuống các cô, nhất thời cảm thấy mặt nóng lên, mặt mặt mà. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 89 (2)

Trang bubble

Có điều, còn chưa kịp chờ các cô ngượng ngùng xong, cũng không biết lúc nào thì cửa hàng đột nhiên nhảy ra mấy người áo đen, cái gì cũng chưa nói đã lên trước vây hai người các cô lại.

Đã xảy ra chuyện gì? Xã hội đen trả thù? Trong khi người đi ngang qua đang tránh né, không quên chú ý nói thầm.

Nhìn người áo đen bao quanh các cô, Xá Cơ Hoa nghiêm mặt, lập tức tiến lên một bước ngăn ở trước mặt Hạ Tinh Vũ. “Các anh là ai? Không có việc gì chớ cản đường.”

Hạ Tinh Vũ thấy vậy, sắc mặt cũng khề biến, nhìn bộ dáng bọn họ hình như thật sự là thể trận xã hội đen.

Người áo đen vẫn là lời gì cũng không nói, dưới tầm mắt đông đảo, đã trực tiếp lên bắt người, mà đối tượng chính là cô gái nào đó đứng ở phía trước mình.

“Vũ, tránh qua một bên đi.”

Anh tới tôi cản, trong lúc nhất thời, người áo đen cũng không bắt được người như mong muốn, Hạ Tinh Vũ cũng trực tiếp cầm lên ghế trong cửa hàng bèn xông lên, nhưng cao thủ tới so với tay mơ, một chiêu là quyết định thắng thua rồi, bị Cơ Hoa quát lớn đến bên cạnh ngây ngốc.

Một lúc lâu, người xem cũng nhiều hơn!

“Mẹ nó, muốn đánh trước tiên báo ra tên họ, có phải các anh nhận lầm người hay không.” Đá một phát văng ra người áo đen tóm bả vai cô, Xá Cơ Hoa hơi thờ dốc quát lên.

Cô là nói com nước xong đi lại tiêu hóa một chút, nhưng cũng không có vận động quyền đấm cước đá như vậy chứ, cô không nhớ rõ có đắc tội nhân vật lớn nào nhi.

“Không nhận lầm người, muốn bắt đúng là cô.” Khí thế đột nhiên chuyển biến, chỉ thấy một bóng người cao lớn, cả người toả ra lạnh lùng đứng ở cách đó không xa nhìn cô.

Ngay từ lúc mới vừa rồi đã đưa tới không ít sự chú ý của người đi đường, lúc này đột nhiên xuất hiện đàn ông đẹp, nhất thời làm cho không ít người ở đây lạnh lạnh nhìn mà tròn tròn mắt.

Vào lúc giọng nam vang lên thì người áo đen dấy dưng với Xá Cơ Hoa lui ra ngay, để lại hình tượng cô gái nào đó có chút xốc xếch.

Xá Cơ Hoa quay đầu nhìn lại, nhất thời sững sờ, hình như lúc này người nào đó mới nhớ tới chuyện hôm nay phải đi báo cáo.

Về mặt Huyền Vũ Thác Hàn tuần mỷ lạnh lùng, ánh mắt bén nhọn trực tiếp nhìn chăm chăm cô gái thờ đốc kia, nghĩ đến hôm nay mình đợi cả buổi chiều, mà cô gái này lại vẫn ở chỗ này ăn cơm? Lửa giận đầy lòng không ngừng bốc lên.

Lập tức ba làm hai bước đã đi đến trước mặt cô, nắm một phát kéo cô qua, vào lúc cô còn chưa kịp phản ứng, thì trực tiếp kéo cô đi tới phía xe.

Mà Hạ Tinh Vũ bị người áo đen ngăn lại, người đi đường vội âm một tiếng tán ra, ôi, xã hội hiện nay, vậy còn có nhân sĩ chính nghĩa gì chứ, mỗi một người đều bo bo giữ mình hết mức.

“A! Trời ạ, anh lại không thể lịch sự chút à.” Xá Cơ Hoa bị cứng rần đẩy nhét vào trong xe, vào lúc lên xe không cẩn thận đập đầu một chút, nhất thời đau thiếu chút nữa nước mắt rơi thẳng xuống, xoa trán giận liếc nhìn Huyền Vũ Thác Hàn ngồi vào xe theo, tức giận cắn răng nghiêng lợi phần nộ quát.

Khảng định lại thêm cục u rồi, người nào chịu trách nhiệm mặt mày hốc hác này đây? Mẹ nó đàn ông chết tiệt, trong lòng nổi giận đọc lên Tam Tự kinh.

“Lịch sự? Hừ, đối với phụ nữ như cô phải dùng tới lịch sự sao?” Thấy cục u sưng đỏ lên của cô, lửa giận đầy trong mắt Huyền Vũ Thác Hàn biến mất hơn phân nửa, có điều, giọng điệu nói chuyện lại vẫn tức giận như vậy.

Nhớ lại anh đợi một ngày cũng không thấy bóng người, cô gái này ngược lại khá lắm, đi theo bạn bè xuống tiệm ăn uống thả cửa, anh thì sao, cả ngày ngay cả miếng nước cũng còn chưa uống đầy.

Nhất thời cũng không biết là giận cô để cho anh đợi một ngày hay là giận cô lại còn có tâm tình ăn uống thả cửa.

“Anh. . . . .” Khẽ cắn răng, nghĩ đến tối hôm qua Vũ nói, “Hừ! Tôi không so đo với anh.” Bèn hít sâu dè xuống tức giận, nghiêng đầu nhìn bên ngoài xe, nhắm mắt làm ngơ.

Ngờ vực quay đầu nhìn cô, Huyền Vũ Thác Hàn nhíu mày khiêu khích nói: “Ồ! Chẳng nào thì cô cũng học đạo lý quan trọng như vậy rồi hả? Hiếm thấy nha.”

Hiếm thấy cái rắm á, đàn ông chết tiệt, cô gái nào đó coi như không nghe thấy, tiếp tục nhìn cảnh vật, không nhìn anh!

“Tối hôm qua, tôi đã nói, hôm nay đúng giờ báo cáo, trước tiên cô có cái gì muốn giải thích với tôi hay không?” Quét mắt người phụ nữ nhỏ bên cạnh, Huyền Vũ Thác Hàn lạnh nhạt mở miệng hỏi.

“Không có.” Cô có cái gì phải giải thích? Có bệnh, hôm nay cũng còn chưa qua hết đấy, người nào đàn như vậy đưa tới cửa chịu một nhọc.

“Không có?” Trong giọng nói mang theo một ngọn lửa.

Cô gái nào đó, tiếp tục, không nhìn trong. . . . .

“Tốt! Tốt!”

Đột nhiên, anh ngồi qua phía chỗ trống giữa bọn họ.

Xá Cơ Hoa quay đầu lại, trừng mắt về phía người đàn ông đến gần bên cạnh cô, đáy mắt mang theo tia sáng uy hiếp, giống như đang nói, nếu như cảm thấy anh dám có hành động gây rối gì, cô sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất.

Huyền Vũ Thác Hàn đối mắt với cô, khóe miệng lạnh lùng nhất thời nâng lên một đường cong tà tà, ở dưới ánh mắt uy hiếp của cô, nghiêng người sang đột nhiên đưa tay sờ soạng về phía trên mặt cô.

Mẹ nó, tên háo sắc này! Thật sự coi cô là trang trí à.

Cô gái nào đó nổi giận bèn nắm đầm hung tợn bay tới, nhưng giữa không trung đã bị một thiết chường nắm lấy, còn bị gắt gao đề lên đỉnh đầu trên ghế dựa, một tay kia cũng bị đề ở trên ghế ngồi.

“Buông tay, anh muốn làm gì?” Đáng chết, nhìn chăm chăm người đàn ông cúi xuống ở trước mặt, Xá Cơ Hoa khí thế bùng bùng giãy giụa lớn tiếng nói.

“Cô có thấy người hầu đánh nhau với ông chủ không? Bây giờ cô nói tôi muốn làm gì?” Âm thanh thấp nguy hiểm vang lên ở bên tai cô.

“Anh hèn hạ, hợp đồng này căn bản là anh buộc tôi ký, không tính.” Nói đến cái hợp đồng đó, lại tức giận trong bụng, nếu không phải là hợp đồng này, cô cần phải ở nơi này chịu anh chèn ép?

Ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn thâm trầm nhìn chăm chú vào cô, thấy lòng cô hoảng hoảng thì đột nhiên khóe miệng tràn ra một tiếng cười: “Vậy thì thế nào?” Cô gái này còn muốn nông dân vuron người làm địa chủ à?

Như thế nào? “Tôi không phục.”

Nhìn cô, Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên gần sát nhìn tỉ mỉ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của cô, môi mỏng khẽ gọi kéo ra ham thích kỳ lạ, phun ra

giọng điệu không cho chống cự kiểu ngạo tuyên bố. “Cô có phục hay không cũng không có bao nhiêu vấn đề, bắt đầu từ khi cô ấn xuống dấu tay, cả đời cô cũng đã bán cho tôi rồi, coi như không phục, cũng phải phục.”

“Anh. . . . .” Quá ghê tởm. . . . .

Nhất định phải phá hủy hợp đồng kia, mẹ nó, nếu quả thật để cô cả đời làm người hầu bưng trà dâng nước, vậy cô còn cần sống ư?

Nhưng Vũ đưa ra biện pháp gì không được, đưa ra chính sách ‘Dụ dỗ’ với người đàn ông này, làm sao trở nên dịu dàng được?

“Anh. . . . . Buông tôi ra trước, cho tôi nhìn hợp đồng một chút, làm sao tôi biết anh có gạt tôi hay không?”

TM, ma-cà-bông chết tiệt, tốt nhất chờ cho cô, một ngày nào đó sẽ hung hăng đạp anh dưới lòng bàn chân, đạp chết anh.

Nhìn mắt to của cô đảo qua đảo lại một lúc lâu, trong con ngươi đen thui ánh sáng mờ ám lấp loé một chút, Huyền Vũ Thác Hàn buông tay nắm cô ra.

Khi anh vừa buông lỏng, Xá Cơ Hoa bèn vội vẫy vẫy tay đau nhức, nhưng người đàn ông trước mặt lại vẫn không có lui ra, nếu là lúc trước, nhất định thường anh một đấm, đá gãy nguồn gốc con cháu của anh.

Nhưng mà, cô cũng nhanh chóng không có ham vui nhất thời, chỉ có thể tuân theo tôn chỉ kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, quay đầu, nhắm mắt làm ngơ, tự mình buồn bực.

Nắng chiều xuyên thấu qua cửa sổ xe rắc vào bên trong xe, nhìn cô gái nhưong mây lên tức giận, đáy mắt thâm thúy thoáng qua một chút tình cảm dịu dàng động lòng. Cô gái này, vậy mà cũng có lúc đáng yêu như vậy?

“Hợp đồng tôi có thể cho cô xem, có điều, bây giờ cô xoay đầu lại.” Âm thanh từ tính khêu gợi, lúc này mang theo một chút hấp dẫn.

Anh gọi xoay thì xoay? Vậy không phải là rất mất mặt? Mũi âm thầm xì một tiếng, tiếp tục hờn dỗi, không xoay, cô sẽ không qua loa đâu.

“Cô gái, làm sao cô lại không nghe lời như vậy.” Ý cười đáy mắt nổi lên, sau lưng lực tay vừa vịn che chở nắm cầm cô xoay sang phía anh.

Xá Cơ Hoa nổi giận trợn mắt nhìn sang, một tay vội vàng che miệng lại, mặt mờ không rõ tức giận nói: “Anh muốn làm gì?”

Lúc này, đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo lan ra từ cái trán, chỗ u mới vừa bị đụng truyền đến đau nhói từng chút, có điều thoải mái hơn so với nóng rất mới vừa rồi.

Thì ra là anh thoa cục băng cho cô, mà mới vừa rồi đột nhiên đến gần cô, cũng chỉ là muốn cầm cục băng làm tiêu sưng cho cô mà thôi, cô gái nào đó suy nghĩ nhiều rồi. . . . .

“Phốc. . . . . Thì ra là cô nghĩ. . . . . Ha ha. . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô gái nào đó nhất thời đỏ mặt, nhất thời không nhịn được cười lớn.

Cho tới bây giờ da mặt Xá Cơ Hoa dày đến nỗi ngay cả đạn cũng bắn không thủng, da mặt nóng lên, thấy anh cười thành như vậy, nhất thời then quá thành giận dùng sức đẩy anh ra: “Cười, cười, cười cái rắm á, anh rút ra chút cho tôi.”

“Ha ha. . . . .”

Sang sáng cười to một tiếng, vang dội trong mỗi một góc xe, ngay cả tài xế ngồi phía trước, trong mắt cũng không nhịn được nhuộm vào một chút ý cười kinh ngạc.

“Alô, Tuyệt à, không xong, A Hoa bị người bắt đi, làm thế nào đây?” Thấy từng chiếc xe một lái đi, Hạ Tĩnh Vũ sốt ruột xoay quanh ở ven đường, thật sự không nghĩ ra biện pháp nào ‘Cứu người’, có hợp đồng này, báo cảnh sát có tác dụng hay không đây?

“Cái gì?”

Hoàng Bộ Tuyệt đang theo gót tư liệu thích hợp, nhất thời thét một tiếng kinh hãi, hoàn toàn quên mất lúc này là cô âm thầm lén lút lên vào nhân viên, trong lúc nhất thời, tư liệu nào đó bị theo dõi trở mặt, điều động an ninh gì gì, một chỗ nào đó đang giữa truy đuổi gà bay chó chạy.

“Cái gì không biết làm sao bây giờ, ngu ngốc, trước tiên cậu nên báo cảnh sát.” Hoàng Bộ Tuyệt vừa tránh né an ninh đuổi theo bốn phía, vẫn không quên vội la hét nói về phía điện thoại.

“Nhưng! Tôi cảm thấy cảnh sát giống như mặc kệ, cậu mau trở lại nghĩ biện pháp. Đúng rồi, bây giờ cậu ở đâu thế? Sao ồn ào như vậy?” Trong điện thoại từng đợt tiếng âm âm vu vu leng keng.

Mới vừa bay qua tường rào chắn, Hoàng Bộ Tuyệt cũng không quay đầu lại nhìn truy binh phía sau vừa chạy vừa quát lên: “Cục cảnh sát nào lại dám xem mạng người như cỏ rác như vậy? Tôi phá hủy nó, má ơi, rốt cuộc là ai bắt A Hoa đi hả? Bây giờ tôi đang ở phố XX, cậu ở đâu? Tôi chạy tới ngay.”

“Chính là dưới lầu nhà trọ, cậu mau lại đây. A, đúng rồi, tôi phải gọi điện thoại, cứ như vậy.” Hạ Tĩnh Vũ đột nhiên nghĩ đến lão phu nhân kia! Sau khi

cúp điện thoại, bèn trực tiếp gấp rút gọi sang.

Giữa sườn núi XX trong biệt thự.

“Thím Liễu! Thím Liễu. . . . .” Tiếng gào vô cùng ngạc nhiên vui mừng đột nhiên vang lên sắp hủy đi phòng.

Chỉ thấy bà nội nào đó mới vừa ngủ trưa rồi giường, sau khi cúp điện thoại, một gương mặt già nua không biết chuyện gì, uốn éo thành loại hình hoa cúc, cười không khép miệng ngay cả giây cũng quên mang đã vội vã xông ra khỏi phòng.

“Lão phu nhân, ngài sao thế?” Người giúp việc nữ nghe tiếng mà đến, vội vội vàng vàng vọt tới hỏi.

“Thím Liễu đâu? Thím ấy ở đâu? A, trước mặt kệ thím ấy, cô, nhanh đi báo người chuẩn bị xe, tôi muốn đi thăm chất trai của tôi, nhanh lên một chút.” Hải lòng, vui mừng, kích động, những từ này đã không thể dùng để hình dung cảm giác của Chu Hữu Mai lúc này, có lẽ chỉ có thể dùng mừng như điên để hình dung.

Chất trai? Người giúp việc nữ nhất thời không phản ứng kịp chần chờ chốc lát.

“Các người còn lo lắng làm gì, còn không nhanh báo người chuẩn bị xe.” Ở trong vui mừng cực kỳ, thấy các cô chần chờ một lát như vậy, không nhịn được lớn tiếng quát.

“Dạ, lão phu nhân.” Lúc này người giúp việc nữ mới vội lấy lại tinh thần bắt đầu bận rộn.

Lần đầu tiên gặp mặt chất trai, phải nặc đẹp một chút, Chu Hữu Mai hét một nữ giúp việc lại: “Cô nhanh đi gọi thím Liễu, lập tức, nhanh đi.”

Dứt lời, bèn vội vội vàng vàng vọt vào phòng thay quần áo, nhắm về phía mấy hàng quần áo này, cầm từng món một so thử trên người, vẻ mặt không ngừng sục sôi, hoàn toàn không nhìn ra, vị này chính là lão tổng giám đốc Huyền Vũ từng quát tháo gió mây.

. . . . .

Tiêu Văn Các, trong phòng ăn.

Cô gái nào đó đã liên tục nhẫn nại, nhưng sau khi đi qua hơn nửa giờ như vậy, cuối cùng không nhịn được: “Rốt cuộc anh muốn ăn đến lúc nào? Không phải nói cho tôi xem hộp đồng một chút sao? Nhanh lên chút.”

Từ lúc bọn họ trở lại, bác Phúc đã chuẩn bị xong một bàn lớn thức ăn chờ, Huyền Vũ Thác Hàn lời gì cũng không nói, bèn trực tiếp vào phòng ăn, vui đầu ăn hơn nửa loại, mà Xá Cơ Hoa, sau khi cô thắng làm người làm cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh, bưng trà dâng nước, còn thuận tiện bới com.

Mẹ nó, cũng đã chén thứ ba, người đàn ông này là heo à? Khinh thường thêm khinh thường cao nhất. . . . .

Cô gái nào đó hình như hoàn toàn quên mất, trước đó không lâu là ai ăn hết một bàn thức ăn.

“Cô gấp cái gì, người làm phải có dáng vẻ người làm” Liếc nhìn cô gái đứng phía sau không có thể đứng, khoe miệng vui thích nâng lên một nụ cười tà.

Nghe vậy, người phụ nữ nào đó âm thầm cắn răng nghiêng lợi.

Huyền Vũ Thác Hàn tao nhả buồng chén đĩa xuống, quay đầu lại lạnh nhạt nói với cô: “Có thể lên trà sau khi ăn xong.” Giọng nói kia tuyệt đối lão đại gia, nhưng mà quan sát cẩn thận lại có thể nhìn ra một nụ cười từ trong mắt thâm thúy kia.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương 89 (3)

Trang bubble ^^

“Anh. . . . .” Nhịn, mẹ nó, cô nhịn, ba hai bước xông ra ngoài, chỉ chốc lát đã bưng một ly trà đặt trước mặt anh.

Uống đi, thêm nguyên liệu. . . . .

Huyền Vũ Thác Hàn lướt nhìn Hồng Trà nóng hổi, ở dưới tầm mắt ‘Nóng lòng’ của cô, chậm chạp đứng dậy: “Cô lại gấp gấp như vậy, thì đi thôi.” Cười tà lạnh nhạt nâng lên.

“Hiện tại tôi không vội.” Xá Cơ Hoa tròn tròn mắt nhìn anh, mặt hòa nhã nói: “Chỉ thời gian một ly trà, tôi không vội, thiếu gia ngài từ từ uống.” Không

uống, vậy không phải là có lỗi với ‘Tay nghề’ của cô rồi.

“Cô rất hi vọng tôi uống?” Nhìn thẳng vào cô, đột nhiên cúi người tiến lên hỏi.

Xá Cơ Hoa hơi ngây ngẩn một lúc, nhưng rất nhanh hồi hồn: “Tôi tự tay pha.” Mùi vị tuyệt đối tuyệt.

Huyền Vũ Thác Hàn liếc nhìn cô, cũng không biết đang suy nghĩ gì, trên mặt tuấn dật mang theo một nụ cười đẹp trai vô hại, xoay người bèn cầm lên Hồng Trà đặt trên bàn, ở dưới vẻ mặt kinh ngạc của người nào đấy, hai ba hớp đã uống sạch trơn.

“Đi thôi, đi phòng ngủ của tôi.” Nói xong, người đàn ông nào đó vẫn mặt không đổi sắc dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Uống cạn sạch? Trong lúc nhất thời, Xá Cơ Hoa không biết phải cho ra phản ứng như thế nào, chén Hồng Trà kia lại đã thêm đủ nguyên liệu, chẳng qua nước ép ốt đã đổ gần nửa bình, còn chưa nói nước tương muối ăn hỗn tạp.

Nhìn tấm lưng kia vội đuổi theo, cô gái nào gấp rút đi theo.

Vừa vào phòng ngủ quả là như phòng xép, Xá Cơ Hoa cũng chỉ nhìn chăm chăm sắc mặt của Huyền Vũ Thác Hàn đi tới gần kéo bệ tủ lấy ra một phần tư liệu!

Rất tốt, vẫn là gương mặt hồng không thờ gập, vậy là không sao rồi?

Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt cô gái đứng thật xa, cười nói: “Thế nào? Cô cũng biết xấu hổ?”

“Xấu hổ cộng lông, tôi có cái gì phải xấu hổ, có điều lần trước ở chỗ này nhìn vài thứ không sạch sẽ, tôi bài xích nơi này không được à...” Điện hình thẹn quá thành giận.

Đưa hớp đồng cho cô, Huyền Vũ Thác Hàn ngồi vào trên ghế sa lon bên cạnh lạnh nhạt nói: “Vây cũng không được, bởi vì nơi này chính là một trong các vị trí công tác cô phải làm việc, làm người làm, quét dọn phòng ông chủ là nhất định.”

Lười phải nói nhảm với anh, một phát rút ra hai tờ giấy trong tay anh, liếc hai mắt, sau đó nhanh chóng trực tiếp xé.

“Đây chỉ là bản phụ, cô thích xé bao nhiêu có bấy nhiêu. Đúng rồi, quên nói cho cô biết, ở trong lúc hiệp đồng giao kèo, cô chỉ có phục tùng, không được có bất kỳ dị nghị gì, nếu không mỗi một lần kháng nghị, thì khấu trừ tiền lương một tuần, hiện tại, lần đầu tiên!” Liếc qua giấy vụn trong tay cô, Huyền Vũ Thác Hàn không lo lắng mở miệng nói.

“Bản phụ? Anh lừa tôi?”

“Tôi là nói cho cô xem hợp đồng, bản phụ cũng là hợp đồng, cho nên, bây giờ bắt đầu, bất cứ lúc nào cô cũng phải làm xong chuẩn bị bị sai khiến và phục tùng tuyệt đối.”

“Hèn hạ! Trơ tráo.” Khó trách đồng ý sáng khoái như vậy thì ra là đã sớm nghĩ ra chủ ý này.

“Nếu như đây chính là thái độ đối với cấp trên của cô, thể điện thoại di động kia cũng chỉ có thể tịch thu.”

Điện thoại di động? Xá Cơ Hoa giật mình một cái vọt ngay tới sofa bên cạnh, vội nói: “Không được, nợ gì trả nấy, đó là điện thoại di động của tôi, coi như anh là ông chủ của tôi cũng không thể tự mình chiếm dụng đồ vật của người khác.”

“Hợp đồng có điều chủ thích cô không thấy sao? Trong thời gian hợp đồng, tôi có bất kỳ quyền lợi tịch thu đồ dùng cá nhân của cô.”

“Anh. . . . .”

“Có điều, nếu như thái độ cô tốt một chút thì có lẽ một khi tôi vui vẻ, chẳng những điện thoại di động ngay cả mấy thứ thua cô kia cũng đều cho cô.”

Có chuyện tốt như vậy sao? Xá Cơ Hoa nghi ngờ nhướn mày hỏi: “Vây phải như thế nào anh mới vui vẻ?”

Đôi mắt đen của Huyền Vũ Thác Hàn tràn đầy điện lực nhìn cô từ trên xuống dưới, “Ừ, vậy phải xem biểu hiện của cô một chút, hiện tại tới đây phục vụ bản thiếu gia.”

Xá Cơ Hoa nhất thời không kịp phản ứng, ngốc hề hề bật thốt lên hỏi: “Hả? Phục vụ như thế nào?” Nhưng lập tức lại đầy mặt phòng bị nhìn anh.

“Cô muốn lấy lại điện thoại di động và mấy vi tính của cô đúng không?” Thân thể cao lớn anh tuấn của Huyền Vũ Thác Hàn lui về phía sau, dựa lưng vào ghế sa lon nửa nằm xuống, hai chân dài thuận thế gác lên trên bàn sách.

“Vây thì xem biểu hiện của cô rồi.”

Điện thoại di động, mấy vi tính? Con mắt Xá Cơ Hoa sáng lên, cần phải biểu hiện gì? “Biểu hiện gì?”

“Ừm! Cô, tới đây.” Huyền Vũ Thác Hàn rất không oai phong ra lệnh với cô, tà khí dùng ngón tay dài ngoắc ngoắc cô, ý bảo cô chân ngắn đi nhanh một

chút.

“Ồ!” Xá Cơ Hoa suy nghĩ một chút, đi tới bên tay phải anh, hiếm khi ngoan ngoãn đứng nghiêm ngay ngắn, chờ đợi anh phát hiệu lệnh, nghe lời như vậy, thái độ đủ tốt rồi chứ?

“Phải làm gì?”

“Chân tôi mỏi, có biết Trảo Long không?” Anh vỗ vỗ bắp đùi.

“Không biết.” Xá Cơ Hoa không chút suy nghĩ trả lời.

Anh nheo lại mắt đen tinh nhuệ, ánh mắt chuyển một cái, chậm rãi tập trung vào đáy mắt cô, “Thật ư? Không biết?”

Xá Cơ Hoa chống lại tầm mắt anh, thật lâu, mới có chút cắn răng nghiêng lợi gật đầu một cái, “Biết! Tôi là nói, tôi cực kỳ biết Trảo Long.”

Mẹ nó, Trảo Long gì chứ, xoa bóp chính là xoa bóp, nói lại không nói rõ chút.

“Vây còn ngại ngần?” Cặp mắt của Huyền Vũ Thác Hàn lượn một vòng từ đầu đến chân cô, khí thế thiếu gia bày ra không bỏ sót, chỉ là thâm thúy loé lên tình cảm dịu dàng, cô gái nào đó cũng không phát hiện.

“Ồ ồ! Lập tức bóp.” Xá Cơ Hoa hít sâu một hơi, ngồi xồm xuống, để đôi tay lên trên đùi Huyền Vũ Thác Hàn, âm thầm trừng mắt bộ mặt anh tuấn của anh, đôi tay rất không dịu dàng một chút nào bóp bắp thịt của anh, một mặt tổn hơi thừa lời hỏi: “Đại Thiếu Gia, sức lực đủ chưa? Thoải mái không?”

Huyền Vũ Thác Hàn nhắm mắt, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, làm cho người ta không nhìn ra anh có cái gì không đúng, “Lực tay không đủ, ừ. . . . . Sức mạnh một chút, mạnh hơn một chút sức nữa. . . . . Không tệ, rất khá.”

“Thật sao? Vây dạng này thì sao? Có thoải mái hơn hay không hả?” Xá Cơ Hoa xuống tay nhấn tâm hỏi, thấy bộ mặt anh tuấn của anh rí ra mồ hôi trán, gân xanh cũng mờ hồ hiện ra, hưng phấn đến sắp không được, đôi tay dùng sức bóp, xem anh còn thoải mái hay không.

“Có, tiếp tục bóp.” Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng nói, nhưng trong giọng nói giống như mang theo một chút âm run ngấm ngấm chịu đựng.

“Được!” Xá Cơ Hoa hưng hăng ra sức biểu hiện, ngày đầu tiên bắt đầu làm việc tuyệt đối không thể qua loa nha.

“Được rồi, đủ rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên mở mắt ra nói, vẻ mặt vẫn là che đậy không khác kia, có điều, sắc mặt cũng hơi có chút tái nhợt.

“Thật sự như vậy là đủ rồi sao?”

Cô đang bóp hăng say! Anh chợt muốn cô dừng tay, cô còn không bằng lòng lắm đấy!

“Đúng, đủ rồi.”

“Vây còn có dặn dò khác không? Đại Thiếu Gia.” Đủ rồi, vậy thì thật là tốt, dù sao tay cô cũng bóp mỏi, nhưng liếc nhìn bắp chân tím bầm kia, trong lòng Xá Cơ Hoa đột nhiên thoáng qua một tý cảm giác tội ác.

“Không có, cô đi xuống trước đi ——” Tầm mắt Huyền Vũ Thác Hàn rơi vào trên mặt xinh đẹp của cô, để chân xuống nói.

Có điều, đúng lúc này, bộ đàm truyền thanh trong phòng vang lên.

“Chuyện gì?”

“Thiếu gia, lão phu nhân tới, mới vừa đi vào.”

“Ừ, biết.” Đè xuống máy truyền tin, Huyền Vũ Thác Hàn bèn đứng dậy từ trên ghế sa lon, liếc nhìn Xá Cơ Hoa bên cạnh. “Đi chuẩn bị chút trà bánh.” Nói xong thì dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Bước chân vững vàng, lẽ nào chân anh không đau xót chút nào? Theo ở phía sau, đỉnh đầu Xá Cơ Hoa thoáng qua tầng tầng dấu chấm hỏi.

Trong đại sảnh, đám người bác Phúc đã sớm chờ ở ngoài cửa lớn, chờ Huyền Vũ Thác Hàn đi tới đại sảnh thì đã gặp được Chu Hữu Mai vội vã xông vào, sau lưng còn có đám người bác Phúc thím Liễu đi theo.

“Bà nội, sao bà lại tới đây?” Huyền Vũ Thác Hàn cười nhạt đi lên đón.

Có điều, bà nội nào đó đến cả liếc cũng không liếc anh một cái, con người không ngừng liếc nhìn tới bốn phía.

“Bà nội!”

“Thằng nhóc thói nhà anh, anh nói cho tôi, người đâu? Anh mang người đi đâu rồi? Anh là thằng cháu bất hiếu, nếu như anh dám làm người ta bị thương, xem tôi đánh chết anh không cái đồ bất hiếu.” Nói xong, một cái tát vỗ ngay vào bộ ngực anh, tức giận nói.

Nghe giọng điệu Hạ Tinh Vũ gấp gáp nói, A Hoa lại là bị anh dẫn người bắt đi, những người vệ sĩ kia không có thận trọng, trang@ddlqđ@bubble editor cũng không biết có làm cho chất trai bảo bối của bà bị thương hay không, lo lắng có ngộ nhờ, bà đứng là cả bác sĩ trong nhà cũng mang đến.

“Bà nội, bà nói người nào chứ?” Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên vô duyên vô cớ bị chửi mắng một trận, có chút mệt mỏi nói, mồ hôi lạnh chảy xuống theo gò má.

“Người nào? Cái đồ bất hiếu, anh còn dám hỏi tôi là người nào? Đương nhiên chính là A Hoa, xé chiều hôm nay anh dẫn người thô lỗ mang về đây, nói mau, người ở chỗ nào?” Không thấy người, trong lòng Chu Hữu Mai lại sôi ruột một hồi, cho nên cũng không chú ý tới sắc mặt của Huyền Vũ Thác Hàn càng ngày càng tái nhợt.

“Lão phu nhân?” Xá Cơ Hoa bung một khay trà bánh ngọt lớn, vừa đi vào đại sảnh thì thấy bà nội nào đó chỉ thẳng vào ngực người đàn ông nào đó dạy dỗ.

Chu Hữu Mai nghe tiếng nhìn lại, vẻ mặt vui sướng liền biến đổi, hét lớn tức giận nói: “Chết tiệt, thằng nhóc thối nhà anh, anh lại dám ngược đãi con bé? Tôi không có đứa cháu bất hiếu như anh.”

Làm chất trai của bà mệt muốn chết rồi làm thế nào bây giờ? Vội đẩy anh ra, bèn vội vàng vọt tới, nhận lấy khay lớn trong tay Xá Cơ Hoa: “Đến đây, con nghỉ ngơi một chút, những việc này để người giúp việc làm là được, con cũng đừng mệt chết rồi, chất của bà. . . . .”

‘Àm~’

Người đàn ông nào đó mới vừa bị đẩy một cái, không thể kiểm được nhói nhói trong dạ dày, trước mặt bỗng tối sầm ngã xuống.

“Thiếu gia. . . . .”

“Thiếu gia. . . . .”

“Thằng nhóc thối. . . . .”

Hết chương 89 @.@

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chương 90: Đây xem như là ghen sao?

Edit : Sóc Là Ta

“Thằng nhóc thối. . . . .” Chu Hữu Mai nghe tiếng động lớn thì quay đầu lại nhìn. Khuôn mặt bà bỗng biến sắc, bà vội vàng đưa khay trái cây cho người giúp việc, sau đó vội vàng chạy tới.

Khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú bỗng trở nên tái nhợt thì lão phu nhân nhất thời nóng nảy nói: “Sao rồi Tiểu Vương (bác sĩ trong nhà Huyền Vũ)? Nhanh lên nào.” Chỉ trong chốc lát, mọi người trong phòng khách bỗng cảm thấy lo lắng và hoang mang tột độ.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi bước vào, tay xách theo hòm thuốc vội vàng chạy vào, ông ta vội vã kiểm tra thân thể thiếu gia, sau đó quay lại hỏi lão phu nhân: “Lão phu nhân, thiếu gia đã ăn thức ăn có chứa chất kích thích nên khiến dạ dày bị xuất huyết. Chúng ta phải đưa thiếu gia vào bệnh viện ngay lập tức. “

“Vậy còn đứng đó làm gì, hãy mau đưa nó vào bệnh viện. Nếu cháu tôi có mệnh hệ nào thì tôi sẽ hỏi tội ông.”

Khi nghe Chu Hữu Mai tức giận gào thét, mọi người gấp rút đưa cậu vào bệnh viện. Cả đêm đó, từng nhóm bác sĩ chạy ra chạy vào không biết bao nhiêu lần. Một bệnh viện lớn như thế bỗng nhiên ồn ào, lộn xộn cũng chỉ vì một mình thiếu gia, thậm chí ngay đến cả viện trưởng cũng hốt hoảng không kém.

Phòng giải phẫu sáng đèn, vốn là những bác sĩ nổi tiếng đầy quyền uy vậy mà tối nay lại bị Chu hữu Mai sai người dẫn họ vào đây chung tay giúp ca giải phẫu thành công.

Ca giải phẫu đã hơn một giờ, đèn giải phẫu vẫn còn sáng đèn bên trong. Chu Hữu Mai thấp thỏm nóng nảy không dứt.

Xuất huyết dạ dày sao? Sao lại nghiêm trọng như vậy? Đứng trong góc tường, khi Xá Cơ Hoa nghe được câu “xuất huyết dạ dày” thì trong lòng cô cũng dâng lên niềm lo lắng lẫn tự trách.

Đặc biệt là khi thấy lâu như vậy mà ca giải phẫu vẫn còn chưa xong thì trong lòng cô cũng bắt đầu nôn nóng. Lúc đó, khi cô đưa cho anh ta ly trà kia, cô chỉ muốn hả giận mà thôi. Không ngờ anh ta uống thật mà còn là uống hết ly trà nữa.

“Lão phu nhân, đã xảy ra chuyện gì? Cháu nghe nói lão đại đã xảy ra chuyện, hiện tại như thế nào?” Long Húc Hàng vừa nhận được điện thoại thì vội vàng kết thúc công việc để chạy tới đây. Thậm chí anh ta còn chưa kịp đứng lại thì liền nhanh chóng hỏi thăm tình hình của lão đại nhưng mắt vẫn liếc nhìn lên đèn trên cửa phòng vẫn chưa tắt.

“Bác sĩ nói xuất huyết dạ dày.” Lão Phúc đứng bên cạnh trả lời, khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm nghị, không giấu vẻ lo lắng lẫn mất mát.

“Xuất huyết dạ dày sao? Sao đột nhiên lại bị xuất huyết dạ dày?” Bọn họ rất rõ thói quen ăn uống của Hàn, anh ta ăn uống luôn có quy luật, thậm chí anh ta còn không đụng đến thức ăn bên ngoài.

Long Húc Hàng vừa nói xong thì Chu Hữu Mai nhìn anh ta bằng ánh mắt giận dữ, bà vỗ vào vịn ghế rầm một tiếng, nói: “Lão Phúc, có chuyện gì xảy ra?” Người này phụ trách ăn uống của cháu bà, mặc dù bà không thích giận chó đánh mèo nhưng bà cũng không thể làm ngơ việc này được.

“Xin lão phu nhân trách phạt.” Lão Phúc tiến lên một bước mở miệng.

“Nếu như cháu tôi xảy ra chuyện gì thì tôi nhất định xử ông theo gia pháp.”

Lời nói giận dữ đầy uy nghiêm của bà khiến ai cũng đều cúi đầu lặng im. Không khí bỗng trở nên nóng nực khiến người khác có cảm giác không thở nổi.

Đang lúc này, một âm thanh dịu dàng vang lên phá tan không khí yên tĩnh lúc này.

“Lão phu nhân, cháu thật xin lỗi bà. Thật ra thiếu gia đã uống ly trà do cháu pha nên mới bị xuất huyết dạ dày. Nếu bà muốn trách phạt thì bà cứ phạt cháu đi ạ, chuyện này không liên quan đến người khác.”

Lúc này Xá Cờ Hoa đang trốn trong góc, mặc dù cô không muốn bước ra nhận lỗi nhưng khi chứng kiến cảnh người khác bị trách phạt chỉ vì sơ suất của cô thì cô bỗng cảm thấy áy náy và tự trách. Vì thế cô đứng cầm tiền lên phía trước, tự ý nhận lỗi của mình.

Nói xong, cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, chết cũng được nhưng đừng chết với bộ dạng quá khó coi là được. Nhưng cô đứng đợi thật lâu cũng không nghe ai nói gì nên không nhận được cô ngẩng đầu lên.

Cô lại không ngờ mình lại bị dọa sợ đến như vậy. Vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy trước mắt mình là khuôn mặt vô cùng to lớn của Chu Hữu Mai khiến cô giật mình lùi về sau mấy bước.

“Lão, lão phu nhân!” Coi như người có lỗi là cô thì bà cũng không nên dọa cô sợ như thế chứ.

Mới vừa rồi, Chu Hữu Mai còn tức giận thể mà hiện giờ lại kinh ngạc nhìn cô. Sau đó bà làm ra vẻ bí mật hỏi: “Cháu đã cho thứ gì vào trà vậy?”

Xá Cờ Hoa nhìn chung quanh một chút, cuối cùng mới nhìn lại bà, nuốt ngụm nước miếng nhỏ giọng nói: “Nước ép ốt, nước tương, muối ăn, tiêu. . . . .” Cô lần lượt kể ra từng món hương liệu dùng để hại anh ta.

Mỗi lời cô nói khiến người khác kinh ngạc. Sắc mặt họ liên tục chuyển biến sang đủ loại màu sắc khác nhau. Ngay cả Long Húc Hàng cũng kinh ngạc nhìn cô, sau đó trong lòng anh ta thăm xem cô là mối hiểm họa cần phải đề phòng.

“Cháu...cháu chỉ muốn dọa anh ta mà thôi, không ngờ anh ấy uống thật.” Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng trong lòng cô vẫn có chút lo sợ, cô ấp úng nói.

Đọa thôi sao? Đây là thứ gì? Cậu ấy uống ly trà kia mà chưa bị độc chết thì cũng xem như phước lớn mạng lớn rồi. Tất cả mọi người dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Xá Cờ Hoa đang đứng.

Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, lão phu nhân lại cười to một tiếng. . . .

“Ha ha. . . . .”

Đồ mờ hồ! Đây là tình huống gì?

Xá Cờ Hoa vội vàng lùi về phía sau vài bước, lão phu nhân không phải điên rồi chứ? Đột nhiên lão lại cười to như thế này?

“Được lắm! Ha ha. . . . .” Mọi người đứng đó giương mắt nhìn Chu Hữu Mai đang cười to, thậm chí bà còn nắm tay cô vỗ nhẹ có ý trầm trồ khen ngợi.

Trong số những người bị bà dọa sợ thì có một người đột nhiên tiến lên ôm lấy bà vai bà. Đó chính là Long Húc Hàng, anh ta cuống cuống nói: “Lão Phúc, mau gọi bác sĩ đến đây, nhanh lên một chút. Bà nội, bà đừng như vậy, lão đại không có việc gì đâu, bà mau tỉnh lại một chút. . . . .”

Khi thấy lão Phúc đang muốn chạy ra ngoài gọi bác sĩ thì một âm thanh “Bốp” bỗng vang lên, cú đập vào tay của bà vang lên đến rợn người.

Chu Hữu Mai đẩy cánh tay trên vai mình ra, nhất thời tức giận quay đầu lại trừng mắt nhìn gương mặt vô tội của Long Húc Hàng: “Tên tiểu tử thói này, kêu la cái gì, thân thể bà nội rất tốt, gọi bác sĩ làm gì.”

“Nhưng bà nội vừa mới . . . . .”

“Bà vui vẻ muốn cười to, có cái gì không đúng sao? Được rồi được rồi, các người chớ ngạc nhiên, làm gì thì làm đi.”

“Lão phu nhân. . . . .”

“Bà nội . . . . .”

“Muốn làm gì thì đi chỗ khác, đừng làm loạn ở đây.” Bà vừa phát tay tỏ ý muốn đuổi đi. Mới vừa nãy không khí trong phòng tăng cao vì tức giận mà giờ đây lại êm dịu như có luồng gió xuân vừa mới tràn vào.

Trước đó Chu Hữu Mai đang lo lắng tức giận thế mà giờ đây lại chuyển sang vui tươi. Bà tủm tỉm cười, nắm bàn tay nhỏ nhắn của Xá Cơ Hoa, cười ha ha: “A Hoa, cháu ngồi xuống đây nghỉ ngơi một chút, nhất định không được để thân thể mình mệt nhọc. Cháu cũng không cần lo lắng về tiểu tử thú kia, nó chỉ là tình cờ uống ly trà có tẩm chút hương vị khác lạ thôi. Dạ dày đau một chút cũng tốt, tiện thể rèn luyện thêm sức chịu đựng cho cơ thể. Cháu đến đây, ngồi trên ghế nệm này nghỉ ngơi đi.”

Đau dạ dày là để rèn luyện khả năng chịu đựng ư? Đây thật sự là những lời từ miệng của lão phật gia nói ra sao? Cầm của Long Húc Hàng đều muốn rơi xuống đất.

Ngồi xuống ghế nệm, người phụ nữ kia giật mình chợt đứng lên, “Lão phu nhân. . . . .” Bà ấy đột nhiên thay đổi khiến cô cảm thấy khiếp đảm.

“Đừng gọi là lão phu nhân mà hãy kêu là bà nội. Nào, đến đây ngồi xuống, bà đã nói với cháu rồi, năm đó, bà cũng giống cháu đây... haha... Bà cũng đã ước chừng chắc tên tiểu tử thời kia còn nằm bệnh viện hơn một tuần lễ nữa đây.” Nhắc đến sự kiện năm đó, bà bỗng vui mừng khiến khuôn mặt già nua của bà tươi như hoa.

Xá Cơ Hoa bị bà mạnh mẽ kéo ngồi xuống, trong lòng vốn cảm thấy kỳ lạ nhưng cô vẫn đặt mông ngồi xuống. Cô không quen với thái độ đột nhiên thay đổi này của bà nên cảm thấy khá lúng túng.

“Lão phu nhân, bà. . . . . cũng đã khuya lắm rồi, cháu đi chuẩn bị bữa tối cho bà.”

“A.....”

Đang muốn tìm cơ trốn tránh, lúc Xá Cơ Hoa còn chưa kịp đứng dậy thì cô lại bị tiếng hét chói tai dọa sợ.

“Sao vậy ạ?” Long Húc Hàng bước đến lo lắng hỏi.

“Bà quên là đã đến giờ ăn cơm.” Chu Hữu Mai nói một câu như vậy khiến anh ta bị dọa sợ đến nỗi sững sờ đứng đó.

Khoé miệng Xá Cơ Hoa cũng giật giật, lão phu nhân cũng đừng quá khoa trương như vậy chứ? Cô muốn rút tay về nhưng dù cô có rút ra thế nào thì tay vẫn là bị bà nắm thật chặt.

“Cháu có đói bụng hay không? Sao bà lại quên mất đã đến giờ ăn cơm chứ.” Chu Hữu Mai ảo não vỗ đầu một cái, đứng lên đi về phía bà Liễu nói: “Quản gia Liễu, bà về nhà sai người nấu bữa tối thật thịnh soạn và mang tới đây. Nên nhớ phải nấu bào ngư cá tươi Long Hà kết hợp với những chất dinh dưỡng khác, còn nữa, nấu com phải hầm cách thủy, biết không?”

Một người quản gia chuyên nghiệp như bà Liễu đương nhiên hiểu ý của lão phu nhân. Bà tuân lệnh hé miệng cười nói: “Dạ, lão phu nhân.” Sau đó, bà cũng nhanh bước lui xuống.

Long Húc Hàng kinh ngạc, “Bà nội, lão đại bị xuất huyết dạ dày, phải kiêng cử.” Đây là những món ăn quá nhiều thịt cá mà.

“Không phải cho tên đó ăn.” Chu Hữu Mai càng nắm chặt bàn tay đang muốn rút về của Xá Cơ Hoa, mở miệng cười tươi nói: “Bà phải bồi bổ cho những người lập được công lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Chương 90: Đây xem như là ghen sao? (tiếp theo)

Edit : Sóc Là Ta

“A!” Người hạ độc lão đại cũng là người khiến cậu ấy vào bệnh viện mà là người lập được công lớn sao?

“A cái gì mà a, tên tiểu tử thúi này, cháu nghĩ muốn hù chết bà à. . . . .”

“Thiếu gia đã ra.”

Lúc này, đèn giải phẫu chợt tắt, chuông phẫu thuật vang lên. Cửa vừa được mở ra, một người bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra, theo sau là vị y tá đang đẩy băng ca ra ngoài.

“Bác sĩ, cháu tôi thế nào?” Giọng nói bà có chút gấp gáp.

Xá Cơ Hoa cũng đi theo phía sau, khi nghe thấy vết thương cũng không có gì nghiêm trọng thì cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn người đàn ông đang nằm trên băng ca, khuôn mặt tuần mỹ tái nhợt không chút huyết sắc, không còn vẻ ngoài gian tà nữa mà giờ đây anh ngây thơ giống như đứa trẻ. Trong phút này, cô cảm thấy dường như mình không thể dứt ánh mắt ra khỏi anh ta được.

Sau khi Chu Hữu Mai xác định cháu mình không có việc gì, trong lòng bà cũng bớt lo lắng. Lúc này bà mới chú ý tới Xá Cơ Hoa đang tròn tròn mắt nhìn tên tiểu tử thúi nhà bà, trong đáy mắt bà chợt xuất hiện tia cười mờ ám trong ánh mắt.

Huyền Vũ Thác Hàn được chuyển vào phòng bệnh cao cấp. Đợi sau khi bác sĩ rời đi, Chu Hữu Mai mới cất giọng nói: “Tốt lắm, giờ đã không có việc gì rồi, lão Phúc về trước đi, còn A Hàng, cháu theo bà đi ăn tối thôi.”

Bị điểm trúng tên, Long Húc Hàng liếc nhìn đại ca vẫn còn nằm bất tỉnh trên giường bệnh, cậu ta cũng không để ý đến việc bà nội đang nháy mắt với mình, thản nhiên nói: “Bà nội đi trước đi, lão đại cần người chăm sóc, để cháu trông chừng một chút, đến khi quản gia Liễu đến thay thì cháu sẽ đi ăn cơm”

‘Bộp’ Anh bỗng cảm thấy đau đốn sau ót, cũng chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây.

“Bà bảo đi ăn cơm thì đi thôi, nói nhiều như vậy làm gì.”

“Bà nội, đau quá.” Long Húc Hàng uất ức vuốt đầu mình, thật ra anh cũng không đau lắm nhưng vì cảm thấy tối nay mình đã chịu nhiều uất ức, lại thấy lão đại không có việc gì nên muốn làm nũng với lão phu nhân một chút.

“Biết đau là tốt rồi, đi thôi, để bà bồi bổ cho cháu.” Vẻ mặt Chu Hữu Mai ôn hòa, bà nói xong định dẫn cậu ta đi.

“Nhưng lão đại thì sao?”

“A Hoa, tiểu tử thúi kia đành nhờ cháu rồi.” Dứt lời, bà liến lõi cậu con trai đang đứng cạnh mình bước ra ngoài.

Xá Cơ Hoa bị gạt sang một bên, cô vốn thấy đây là thời điểm thuận lợi để trở về nhà trộm đồ mà không ngờ giờ chỉ còn lại cô với một bệnh nhân nằm bất động trên giường. Trong lòng cô bỗng có chút do dự.

. . . . .

“Cậu lặp lại lần nữa xem.” Một tiếng thét vang lớn khiến phòng này rung chuyển.

Hạ Tinh Vũ giật mình, cắn môi, “Nói bao nhiêu lần cũng vậy thôi. Người bắt đi A Hoa là Huyền Vũ Thác Hàn, mặc dù tớ cũng muốn báo cảnh sát nhưng trong tay người kia có hiệp ước bán mình. Tớ không biết cảnh sát có tin những lời mình nói hay không? Vì thế, tớ mới vội vàng báo tin cho cậu đó thôi.”

“Hạ Tinh Vũ, cậu thật ngốc, tớ bị cậu hại chết rồi.” Hoàng Bộ Tuyết vô lực xoa đầu. Ngày mai là hạn chót nộp bản thảo, cô thật vất vả mới lấy tin tức mới nhất để được đăng lên trang đầu, thế mà lại bị người phụ nữ này phá hỏng hết, thật nhức đầu. . . . .

“Sao cậu lại mắng tớ?” Hạ Tinh Vũ bất mãn nhưng sau đó như nhớ lại điều gì, nhất thời áy náy nói: “A! Thật xin lỗi, tớ quên hôm nay cậu ở đây vì phải làm nhiệm vụ quan trọng.”

“Cậu. . . . .” Cô cũng không phải thật sự tức giận vì chuyện kia mà là vì bản thảo ngày mai: “Thôi, ngộ nhờ tớ có chuyện không may thì cậu phải nuôi tớ.”

“Ừ.” Cô vội gạt đầu một cái, nhưng đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng nên nói: “Tuyết, còn A Hoa thì làm thế nào?”

“Làm thế nào à? Nếu Huyền Vũ Thác Hàn đã bắt cô ấy thì chắc cũng không có việc gì cả đâu.” Người mù cũng nhìn ra được, tên kia đang có ý với cô ấy. Vậy cô ấy bán mình để làm người hầu cho anh ta thì sẽ có chuyện gì chứ?

“Làm sao cậu biết?”

“Thật ngốc, tự cậu nghĩ đi.” Nói xong, cô định ra ngoài ăn tối.

“Này, sao cậu lại mắng tớ, thật quá đáng. . . . .” Cô cũng bước theo sau Hoàng Bộ Tuyết với vẻ mặt đầy kháng nghị.

. . . . .

“Bà nội, bà nói A Hoa. . . . .” Ở một khách sạn xa hoa, Long Húc Hàng giật mình nhìn lão phật gia đang cười không khép miệng được, trong đầu đột nhiên hiện lên một tin tức nóng bỏng.

Có con trai sao? Mang thai sao. . . . .

“Ha ha! Đúng vậy, bà đã từng tuổi này, cũng đoán được việc gì đang xảy ra ha ha. . . . . Không được, sáng sớm ngày mai, bà phải về đảo (đảo được lưu truyền mấy trăm năm, nơi đây đặc biệt là nơi mai táng của những người đã khuất trong gia tộc Huyền Vũ) để báo tin mừng cho các lão gia. Sau đó bà nhất định phải tạ ơn tổ tông mới được.”

“Mới một lần đã trúng chiêu rồi sao?” Trời ạ, Long Húc Hàng chợt thấy đồ mồ hôi lạnh, tại sao cậu ta không xuất ra ngoài? Mới làm một lần lại có tỷ lệ chính xác cao như thế ư?

Nói vậy hàng ngày. . . . . dù anh tìm đủ mọi cách để bảo vệ Huyền Vũ Thác Hàn nhưng cuối cùng cũng không chắc rằng mình đã bỏ sót. . . . .

“Thế nào gọi là một lần liền trúng chiêu?” Trong lòng Chu Hữu Mai đang lên kế hoạch ngày mai thì chợt nghe được câu nói thâm của Long Húc Hàng nên không khỏi tò mò hỏi.

“A! Không có gì, bà nội dùng bữa.” Long Húc Hàng cười khoả lấp, sau đó anh gấp thức ăn cho bà trong lòng thầm đồ mồ hôi lạnh.

Thảm rồi, nhất thời lỡ miệng nói ra, lần trước lão đại đã cảnh cáo bọn họ rằng nếu ai dám lăm mồm thì hậu quả kia tự chịu.

“A Hàng, cháu muốn tự nói hay là muốn bà ép cháu.” Chu Hữu Mai không lo lắng để dao và nĩa xuống, tỏ vẻ hiền lành nói.

Rõ ràng bà rất hiền lành, rất ôn hòa, nhưng tại sao khi qua tai của cậu lại khiến cậu đồ mồ hôi rùng rùng.

“A, ha ha. . . . .” Anh ta lau mồ hôi lạnh, “Bà nội, thật không có chuyện gì.” Đánh chết anh cũng không thể nói, nam tử hán đại trượng phu là phải có nghĩa khí.

‘Loảng xoảng’ Bàn ăn bằng thủy tinh bắt đầu rung chuyển.

“Được lắm, tiểu tử, có phải đã đủ lông đủ cánh rồi nên bây giờ cũng muốn lừa gạt bà nội này. Nếu vậy, ngày mai bà sẽ thông báo cho cha cháu về hưu sớm một chút.”

“Bà nội!” Trong chớp mắt, chỉ thấy một bóng người thật nhanh ngồi trở lại, bóng dáng cao to tựa như chim nhỏ nép vào cánh tay của một người uy quyền như lão phật gia đây.

“Bà nội, thật ra thì chuyện là như vậy, đêm đó gió mạnh. . . . .”

Về mặt của anh ta sáng ngời, anh ta miêu tả cảnh vật đêm đó giống như anh đã có mặt ở đó chứng kiến mọi sự việc diễn ra. Thậm chí anh miêu tả quang cảnh đại chiến cuồng dã cùng tư thế mãnh liệt của đôi nam nữ kia quá sinh động khiến người nghe cũng nóng lòng, liên tiếp thán phục.

Cuối cùng, một tiếng nói uy quyền của bà nội đã cắt đứt câu chuyện anh đang kể mãnh liệt trong nửa giờ. Khuôn mặt bà cười rạn rờ, ánh mắt híp lại chỉ còn là một đường may.

“Được, ha ha. . . . . A Hàng, đi thôi, nhanh lên, hiện giờ cháu cũng bận rộn rồi đấy. Cháu mau kêu hai tiểu tử kia về, bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Đợi đến khi tiểu tử thú kia xuất viện, chúng ta lập tức cử hành hôn lễ, hợp thức hoá đứa chất trong bụng của cháu dâu.”

Bà nội cũng không ăn com, đứng dậy muốn nhanh chóng trở về để xem con dâu và đứa chất trong bụng cô. Thật tốt quá còn gì, năm đó bà đã phạm sai lầm nhưng lần này bà chắc chắn mình phải có được đứa chất trai này.

“A. . . . .” Cậu con trai đang chợt dạ đến nỗi hoá thạch. Vừa rồi anh ta chỉ muốn thêm thắt tình tiết cho câu chuyện sinh động hơn thôi, nếu Hàn biết việc này thì chắc chắn cậu ta sẽ xách va ly trực tiếp trở về Italy luôn rồi.

“A, bà nội, chuyện này không gấp được, chúng ta phải từ từ lập kế hoạch.” Bà nội thật sự muốn giày vò hai người kia. Chết anh rồi, Long Húc Hàng khóc thầm trong lòng, gương mặt tuần tú cười đến đau lòng, cố gắng kéo dài tình huống với Chu Hữu Mai.

“Hai đứa cũng đã có con rồi, vậy còn chờ cái gì? Cháu cũng thiệt là, lúc này làm loạn gì nữa, nhanh lên một chút.”

“Không được đâu bà nội. . . À. . . . ., lão đại nhất định sẽ không vui.”

“Tiểu tử thú kia dám vậy thì bà cũng muốn xem thử một chút.” Thật buồn cười, đứa nhỏ cũng đã có, lại không dám chịu trách nhiệm sao?

Nếu không phải ý này thì cậu ta sẽ giải thích thế nào à? Long Húc Hàng hoàn toàn không còn gì để nói.

Mọi chuyện đã như thế, anh ta khề cấn răng, quyết định dứt khoát hoặc là không làm, nếu đã làm thì làm cho xong. Long Húc Hàng vội kéo lão phật gia ngồi xuống, cúi đầu bưng trà mời bà, sau đó mới mở miệng nói:

“Tình tình của lão đại thì bà nội cũng biết, nếu lão đại biết chúng ta chủ động sắp xếp thì nhất định cậu ta sẽ không vui. Hơn nữa, lão đại chưa muốn kết

hôn cũng chỉ là chưa gặp được ai để có thể yêu thích, có lẽ cậu ấy vẫn chưa mở lòng ra được. Nếu hiện giờ lão phật gia kiên quyết cưới A Hoa cho cậu, thì có lẽ sẽ chỉ có tác dụng ngược lại mà thôi. Vậy chỉ bằng chúng ta nên âm thầm chuẩn bị hôn lễ trước, sau đó đợi đến khi thời cơ thuận lợi thì sẽ tổ chức hôn lễ. Bà nội muốn thế nào cũng được nhưng bây giờ quan trọng nhất vẫn để cho lão đại tự nhiên đến với A Hoa. Nếu không, với tính tình của lão đại thì cậu ta có thể tùy hứng .... thoát hôn.”

Thầm liếc trộm sắc mặt lão phật gia, Long Húc Hàng còn ác độc bày mưu tính kế nói: “Vậy sao chúng ta không làm ra vẻ thần nhiên, đứng một bên xem tình hình, chờ đến lúc lão đại hơi động lòng thì chất trai không chỉ chạy không thoát mà lúc đó bà nội còn có thể ba năm ôm hai đứa, bốn năm ôm ba đứa đây.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 90: Đây xem như là ghen sao? (tiếp theo)

Edit : Sóc Là Ta

Chu Hữu Mai hoài nghi nhìn cậu ta, nhìn đến lúc thấy trên mặt anh ta bắt đầu đỏ mỏ hôi từng giọt thì bà mới thả lỏng và nói: “Vậy lúc nào thì mới là thời cơ thuận lợi?”

Có hy vọng rồi, Long Húc Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội trả lời: “Việc này chúng ta phải theo dõi lão đại mới biết.” Chỉ cần hiện giờ, chuyện này lão đại không biết thì những chuyện sau đó chính anh tự diễn thuyết là được.

“Phải vậy không? Chờ đến lúc tiểu tử thúi kia chủ động mở lòng mình thì bà chỉ sợ cháu dẫu bị người khác cướp mất rồi. Nếu vậy bây giờ chúng ta mau chóng chủ động bắt cô ấy về nhà từ từ bồi dưỡng tình cảm, dù sao hai người cũng đã từng có khoảng thời gian kịch liệt như vậy rồi.” Nói xong, bà nội mạnh mẽ đứng dậy, vẻ mặt không có chút thương lượng.

“Không đâu, tuyệt đối sẽ không như vậy, lão đại chắc , chắc sẽ suy nghĩ kỹ về việc đứa bé được sinh ra, như vậy được không bà nội?” Anh vội thề thốt bảo đảm nói.

“Thật không?”

“Thật, tuyệt đối là thật.”

Lúc này, gương mặt Chu Hữu Mai mới vừa rồi còn là không thể thương lượng mà giờ bà quay trở về chỗ ngồi, cầm lại dao nĩa hài lòng gật đầu nói: “Đây chính là lời cháu nói, vậy bà sẽ chờ đến khi cháu có thể khiến thiếu gia rước người về nhà. Được rồi, ăn cơm đi, món ăn đều đã nguội.”

Tôm tép?

Long Húc Hàng nhìn gương mặt vô cùng tao nhã của bà nội mà trong lòng bắt đầu hóa đá.

Bởi vì đột nhiên anh có cảm giác mình đang bị gài bẫy. Mà khi thấy bà khề nhếch môi nở nụ cười thì anh xác định chắc chắn rằng mình thật sự bị gài bẫy.

Ô ô . . . . . Không thể bị người khác gài bẫy như thế mãi được. Ngoài mặt thì tỏ vẻ buồn rầu nhưng trong lòng anh cũng âm thầm quyết định, chờ chuyện này giải quyết xong, anh sẽ rời khỏi đây, tuyệt đối không muốn ở chỗ này chút nào. Trong lòng luôn tự hỏi tại sao anh luôn bị người khác tính kế?

Xá Cơ Hoa đang ở trong phòng bệnh, cô nhàm chán vùi trên ghế sa lon đếm đầu ngón tay. Thật ra chuyện này cũng không liên quan đến cô thì cô nán lại ở đây làm gì?

Từ sau bữa ăn tối do quần gia Liễu đem tới cho cô, cô cảm thấy thật hạnh phúc. Sau khi ăn xong nghe lời nhờ vả ở lại trông coi thiếu gia, cô mềm người chấp nhận đồng ý ở lại chỗ này trực đêm.

Mẹ kiếp, anh ta là ai mà tại sao cô phải ở lại đây trông chừng chứ?

Liếc nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh, cô y tá cũng mới vừa vào kiểm tra tình hình sức khỏe của anh ta, như vậy cho thấy ở đây cũng không cần cô phải ở lại trực đêm làm gì. Thái độ phục vụ bệnh nhân ở bệnh viện này thật sự rất tốt, cứ cách hai mươi phút đều có y tá bước vào, thậm chí họ còn tươi cười rót trà cho cô, ân cần hỏi han đủ chuyện khiến cô cảm thấy mình giống như bệnh nhân vậy. Bây giờ còn hào phóng đặt thêm một ghế salon cạnh giường bệnh nhân để cô có thể tùy ý ngủ nghỉ hoặc tự do muốn làm gì thì làm.

Chẳng lẽ đây là cách họ đối xử khác biệt giữa người có tiền và người nghèo sao?

Phòng bệnh chỉ chừng trên trăm mét vuông, nhưng phòng được trang trí xa hoa. Ai nhìn vào cũng có thể nói nó giống như 'phòng dành riêng cho tổng thống'.

Chờ mọi người đã rời khỏi đây, cô ngồi ngẩn người trên ghế sa lon, ánh mắt phức tạp lướt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đang nằm trên giường bệnh. Đến bây giờ cô cũng còn chưa nghĩ ra, tại sao anh ta biết rõ lý do cô có hương vị lạ thì sao anh ta còn uống?

Chẳng lẽ vị giác của anh ta có vấn đề? Nghĩ lại, cũng giống như lần nếm thử gia vị thịt bò bất tiện, cô nghĩ vị giác của anh ta không có vấn đề, vậy tại sao hôm nay lại bị? Lòng cô quả thật bối rối, không cách nào yên ổn được.

“Chẳng lẽ do anh uống quá nhanh nên không phát hiện ra mình đang uống gì?” Không ai có thể giải đáp thắc mắc cho cô về vấn đề này, trong phòng chỉ còn lại mình cô và tiếng thở đều đặn của người nào đó đáp lại.

Tại sao lại vậy chứ?

Xá Cơ Hoa nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, đây là lần đầu tiên cô có thể nhìn anh gần như thế. Đôi gò má trắng nõn làm lộ ra nét anh tuấn lạnh lùng trên gương mặt anh, đôi lông mi rậm rạp che giấu đôi mắt thâm thúy, đôi lông mày đậm kết hợp với hai cánh mũi cao cùng đôi môi tuyệt mỹ khiến khuôn mặt anh ngời sáng. Anh giống như một tác phẩm tuyệt vời mà thượng đế đã tạo ra. Không ngờ người đàn ông này lại hoàn mỹ như thế.

Nhưng đáng vẻ đang ngủ cùng hơi thở yếu ớt như thế này lại hấp dẫn cô khiến cô không thể rời mắt khỏi anh ta.

Trong khi đó, ở bên cạnh vách phòng, tuy không có bệnh nhân nào ở trong nhưng lại có mười hai nữ y tá đứng chờ một bên. Những vị này đều được Chu Hữu Mai đặc biệt trả lương cao để thuê họ về làm hộ lý cho cháu trai bà, chăm sóc cho cậu 24/24.

Như vậy một nửa y tá ở bệnh viện này có nhiệm vụ chăm sóc sức khỏe cho cháu trai bà.

Mà trong phòng kia, chiếc bàn lớn giữa phòng có một màn ảnh cực lớn, có thể xem được mọi thứ bên trong phòng cậu.

Lúc này Chu Hữu Mai ngồi trên ghế sa lon, nhìn vào màn hình trong clip này chỉ thấy một người phụ nữ đang chăm chú nhìn vào gương mặt của một tên con trai, bà nhất thời cười ha ha: “Cũng may tiểu tử thú này không bị mất mặt, khiến cháu dâu phải mỉm lòng, ha ha. . . . .”

Long Húc Hàng đứng bên cạnh chột nhếch khóe miệng, thầm nghĩ lão phật gia thật sự có chiều bài rất đặc biệt?

Có người làm bà nội nào lại nói vậy chứ? Lờ lờ tựa như mẹ ghê. . .

“Bà nội, lão đại cũng không sao rồi, vậy cháu cũng về trước, ngày mai cháu lại đến thăm lão đại.” Lúc này anh phải tìm mọi cách để nhanh chóng tránh xa lão phật gia này mới được, cũng tránh lại bị liên lụy.

Bà cũng đừng hòng hãm hại trẻ con.

Lúc này tâm tình của Chu Hữu Mai rất vui vẻ, bà hí hửng nhìn anh ta, không để ý đến việc cậu ta đang đề phòng mình, rộng lượng gật đầu nói: “Cháu cũng nên trở về đi thôi.”

“Vậy cháu đi trước đây, bà nội ngủ ngon.” Sau khi Long Húc Hàng lấy được lệnh đặc xá, anh cũng không để ý đến hình tượng của mình mà nhanh chóng phóng tới cửa phòng, cũng không kịp nghe bà nói gì mà bóng dáng anh dần mất hút sau cánh cửa phòng.

Chu Hữu Mai nhìn bóng lưng cậu ta dần biến mất tựa như bị quỷ đuổi thì nhất thời tức giận liếc mắt, thầm nghĩ bà kính khùng đến thế sao? Đồ tiểu tử thú, nhưng sau đó bà cũng không suy nghĩ nhiều mà vui vẻ trở về ngồi lại trên ghế salon, hướng mắt nhìn thẳng vào màn ảnh.

Ồ! Chu Hữu Mai phóng đại màn ảnh, thấy cháu trai bà cứ ngủ thiếp đi như vậy thì lo lắng. Bà vội vàng xoay người về phía một y tá dặn dò: “Cô mau đưa chăn vào phòng, còn nữa tăng nhiệt độ của máy điều hòa lên một chút, với lại đừng quá mạnh tay để tránh việc đánh thức cháu tôi.”

“Dạ, lão phu nhân.” Nghe xong mệnh lệnh, cô y tá vội cầm chăn chuẩn bị đi vào phòng bên kia.

Mất bà vẫn nhìn chăm chăm vào màn ảnh, không ngừng phóng to đoạn video kia. Cuối cùng, bà cũng nhìn thấy một bộ y phục dày cộp có tính che giấu vùng bụng của cô gái nằm trên salon kia.

Nghĩ tới cô ấy sẽ là cháu dâu mình, bà nhất thời cười đến nỗi không thể khép miệng lại được.

. . . . .

Sáng sớm, một luồng ánh sáng mặt trời từ rèm cửa sổ chiếu nghiêng vào phòng. Ánh sáng giống như bó kim tuyến sáng long lanh, tiện thể chiếu ánh sáng ấm áp đánh thức người đàn ông tuấn mỹ đang nằm trên giường.

Hàng lông mi hẹp dài run lên, tròng mắt vốn đóng chặt nhất thời mở ra làm lộ ra hai tròng mắt hẹp dài ẩn chứa sắc bén khiến người khác không thể nhìn ra dấu vết tinh táo trong đôi mắt đó.

Lúc này trong đầu Huyền Vũ Thác Hàn trống rỗng, nhưng cũng rất nhanh hiện lên hình ảnh anh bị ngắt vì quá đau đớn.

Nhớ lại chuyện tối hôm qua, điều đầu tiên trong đầu Huyền Vũ Thác Hàn đó là không biết người phụ nữ ngốc nghếch kia có lo lắng cho anh hay không.

“Ha ha. . . . .”

Trong phòng đột nhiên vang lên một tràng cười, Huyền Vũ Thác Hàn nghe thấy tiếng cười nên anh quay đầu nhìn. Khi anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang đắp tấm chăn mềm mại thì trong nhất thời anh sững sốt một chút. Cũng rất nhanh chóng, trong khoé mắt anh ánh lên tia nhu tình, trong lòng bỗng cảm thấy rung động.

Trong mơ, Xá Cơ Hoa nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn với bộ dáng nhếch nhác lẫn đau khổ đang cầu xin thì cô hả hê vui mừng. Trong lòng cảm thấy thoải mái không ít đến nỗi cô bật cười thành tiếng.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn Xá Cơ Hoa ngây ngô cười đến chảy nước miếng, nên anh thầm nghĩ có lẽ cô ấy đang rơi vào mộng đẹp. Anh lạnh lạnh cười một tiếng, rón rén ngồi dậy từ trên giường bước xuống, không quan tâm vết thương vẫn còn đau đớn trên bụng mình.

Anh đi chậm về phía chiếc ghế sa lon mà người phụ nữ vẫn còn ngủ say, đưa tay giúp cô kéo chiếc chăn đã bị văng ra, sau đó lại đưa tay vén lọn tóc đã dính đầy nước miếng sang một bên.

Xá Cơ Hoa ậm ừ hai tiếng, nghiêng sang góc độ thoải mái, trong miệng vừa phun nước bọt vừa cười ha ha. Có lẽ niềm vui vẫn còn tồn tại trong giấc mộng đẹp của cô.

Anh ngăn người một chút, sao người phụ nữ này lại đáng yêu đến như vậy? Nhìn khuôn mặt cô ấy ửng đỏ, anh nhất thời nhịn không được nên dùng chút sức lực vuốt ve cô ấy. Đến khi tỉnh táo lại, anh mới giật mình buông tay, trở về ngồi, ngắm nhìn cô một lúc lâu, sau đó làm ra bộ dáng giống như mình cũng mới vừa tỉnh ngủ.

“Đau. . . Đau quá. . . . .” Nhìn thấy Xá Cơ Hoa nằm mơ đang cười đến hả hê, anh độc ác vươn tay bóp mạnh khuôn mặt nhỏ bé khiến cô khó sở mở mắt.

Trong đầu còn trống rỗng nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trước mặt mình thì cô bỗng tỉnh táo hẳn. Trong phút chốc, cô nhảy dựng lên và hét lớn: “Này, sao anh lại bóp mặt tôi?”

Nhìn thấy ai đó đang xoa gương mặt mình, dáng vẻ mờ ảo mông lung có chút tức giận loé lên trong ánh mắt thậm chí khoé miệng còn dính đầy nước miếng, tay chống nạnh trợn mắt trong bộ dáng đáng yêu khiến người đàn ông kia sững sốt không ít.

“Nhìn gì vậy? Nói cho anh hay, đừng tưởng rằng không nói gì mà thoát tội đâu nhé.” Anh ta làm cô đau chết mất.

“Tôi khát, cô rót cho tôi ly nước.” Giọng nam trầm thấp khêu gợi vang lên, át đi tiếng thở phì phò và tiếng la hét của người phụ nữ kia.

Có lẽ đến lúc này, anh cũng không phát hiện ra bản thân mình đang nhìn cô với ánh mắt nhu tình biết bao, thậm chí còn ánh lên ý cười dịu dàng nơi khoé mắt.

Lau nước dãi đang chảy nơi khoé miệng mình, Xá Cơ Hoa định nói: “Anh không có chân à?” nhưng lúc này cô mới nhớ ra rằng người ta đang là bệnh nhân nên trong lòng có chút tự trách. Dù không muốn nhưng cô vẫn đứng lên rót ly nước ấm đưa cho anh.

Lúc này, lão phật gia đang ngồi ăn điểm tâm ở phòng bên cạnh, cô y tá muốn đi vào phòng bệnh để chăm sóc bệnh nhân nhưng lão phật gia vừa cười tủm tỉm vừa xem video và nói với quản gia Liễu: “Lát nữa, bà đem chút cháo cho A Hoa đi. À, mà lát nữa, bà bảo những người khác đừng nói gì cả, tốt nhất là ngoan ngoãn giữ im lặng cho tôi.”

“Dạ, phu nhân, bà có muốn tôi đưa chút cháo cho thiếu gia hay không?” Cũng là để bồi dưỡng dạ dày.

“Bác sĩ nói hai ngày nay không được cho nó ăn những chất quá bổ dưỡng. Bà đem cháo này cho A Hoa ăn thôi, còn tên tiểu tử thú kia chỉ cần ăn cháo trắng là được.” Bà đang xem cảnh tượng gần gũi giữa hai người. Xem ra bọn chúng rất tốt, Chu Hữu Mai vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chương 90: Đây xem như là ghen sao? (tiếp theo)

Edit : Sóc Là Ta

Quản gia Liễu cũng liếc nhìn vào video, âm thầm lắc đầu một cái. Mặc dù thương cảm cho Huyền Vũ Thác Hàn nhưng chỉ gạt đầu không nói thêm gì nữa.

. . . . .

Trong phòng bệnh, trên bàn ăn, sau khi Xá Cơ Hoa ăn no, cô xoa bụng mình và đứng dậy, tinh thần cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Nắc! Thật no.”

Thức ăn ở bệnh viện này rất ngon, kỹ thuật nấu nướng của bọn họ rất giỏi. Cô liếc nhìn khay cháo trên bàn, như vẫn chưa được thỏa mãn nên sờ bụng một cái.

Quay đầu nhìn Huyền Vũ thác hàn đang tựa nửa người trên giường uống cháo, cô không biết anh ta đang ăn gì nên không nhận được bước đến nhìn vào chén của anh một chút.

Trừ gạo, tất cả đều một màu trắng tinh, không có gì để nhìn. Cô lạ lùng liếc nhìn ánh mắt của Huyền Vũ Thác Hàn cũng đang nhìn mình chăm chăm.

“Nhìn gì vậy?”

Thôi, cô chẳng muốn so đo tính toán gì nữa. Xá Cơ Hoa đưa tay vỗ bụng, xoay người bước ra cửa. Một ngày không tắm, trên người cô có biết bao nhiêu mồ hôi. Giờ anh ta cũng tỉnh rồi, cô cũng nên về nhà, tắm một cái rồi ngủ một giấc thật ngon.

“Cô đi đâu vậy?” Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là về nhà, yên tâm, bệnh viện này rất tốt, cứ cách hai mươi phút đều có y tá vào thăm một lần.” Cô vừa đi vừa nói.

“Tôi chưa nói rằng cho phép cô rời khỏi đây, mà cô cũng nên biết điều một chút.” Anh đặt chén cháo nhỏ trong tay mình xuống, ngồi nhìn cô cau mày mở miệng.

Tôi là nô lệ của anh sao? Mẹ kiếp, nô lệ của anh sao.

Xá Cơ Hoa nổi giận trừng mắt nhìn người đàn ông trên giường, cô dùng bước chân, cắn răng nói: “Đại Thiếu Gia, tôi đã chăm sóc anh suốt một đêm, dù là người làm thì cũng là con người, cũng cần phải nghỉ ngơi.”

Khụ khụ! Một người phụ nữ ngủ từ tối đến sáng, sau khi tỉnh dậy lại có thái độ coi thường anh chứ?

Chăm sóc mình một đêm sao? Mặc dù anh cũng không tin nhưng sau khi nghe cô nói thế thì trong lòng lại cảm thấy thư thái nói: “Thật sao?”

“Anh xem đi, ngoại trừ tôi ở đây thì anh thấy còn có ai không? Không phải tôi chẳng lẽ quý à?”

Khoé miệng Huyền Vũ Thác Hàn nhàn nhạt nhếch lên, anh dần tươi cười nhìn cô nói: “Ngày trước khi trở về nghỉ ngơi, hãy tới đây đỡ tôi, tôi muốn đi nhà cầu.”

Đi nhà cầu? Xá Cơ Hoa quét mắt nhìn mỗi một góc trong phòng, cuối cùng cô cầm cái xô đưa tới trước mặt anh, nói: “Tự mình giải quyết thôi.”

Nhìn cái xô trước mặt, Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ đồng thời cũng đẩy cái xô ra khỏi mặt mình nói: “Tôi không muốn dùng cái này, cô đỡ tôi vào toilet. Đi thôi.”

Người phụ nữ cảm thấy bất mãn, cái xô này rất dễ sử dụng, sao phải nhất định là cô đỡ anh ta đi vào nhà cầu chứ?

“Cái này có gì không tốt, dễ dàng lại đơn giản. Sao lại không chịu sử dụng? Anh chỉ cần kéo khoá quần và hướng vào miệng xô là được rồi.”

Trán người nào đó nổi đầy vạch đen.

Huyền Vũ Thác Hàn giận hờn nhìn cô một cái, sau đó anh kéo tay cô, chậm chạp bước xuống đất, chậm rãi tiến đến toilet.

“Ngày, anh nhẹ một chút, đau chết tôi rồi.” Anh nửa kéo nửa đỡ thân thể người phụ nữ, mà cô mặc dù vô cùng khó chịu, nhưng cũng không rút tay về. Cái đầu cao lớn của anh tựa lên đỉnh đầu cô khiến cô có cảm giác như đang bị ngọn núi Thái Sơn đè ép.

“A, nặng chết đi được, anh đứng vững đi.” Cũng sắp đến nhà cầu, nhưng vì không cẩn thận cô khoát tay đụng phải vết thương của Huyền Vũ Thác Hàn khiến anh đau đến mức buông nửa người mình đè lên mình cô.

“Cô đừng lộn xộn.” Huyền Vũ cắn răng nhằn nại, mồ cũng tuôn ra không ngừng.

“Tôi. . . . Anh có biết rằng anh rất nặng không? Hiện giờ thân thể anh đè lên người tôi khiến thân thể tôi sắp gãy đây này.”

“Vậy cô đưa tay đỡ trước bụng tôi này.” Nói xong cả người anh ngã về phía trước vừa vịn lấy tay cô đè lên bụng mình.

“A. . . .” Sắc mặt cô biến đổi cố gắng dùng sức buông tay mình ra. Không ngờ cả người anh ngã về phía cô. Cô la to: “Cứu mạng. . . .”

Đang lúc hai người đang nửa đỡ nửa đè ép thì cửa đột nhiên mở ra, đồng thời xuất hiện nhiều y tá vào giúp đỡ Huyền Vũ Thác Hàn cũng như cứu Xá Cơ Hoa một mạng.

Nhưng Huyền Vũ Thác Hàn lại không may mắn như vậy. Vết thương của anh bị nứt ra khiến các y bác sĩ phải chẩn trị lại. Còn Xá Cơ Hoa nhân cơ hội này, cô lách người chạy trốn ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Xá Cơ Hoa định đi tìm một quán ăn gần đó để giải quyết con đói của mình. Nhưng chưa đi được bao xa, có một chiếc xe hơi dừng ngay trước mặt cô, gương mặt đẹp trai kết hợp với làn da mịn màng xuất hiện ngay trước mắt cô khiến cô ngây ngốc si mê.

“Ông chủ trương lai?” Danh hiệu này chính là do cô đặt cho anh ta.

Mới vừa đi ngang qua, Minh Hạo Thiên định vào cổng bệnh viện thì , thấy phía trước có ai như quen thuộc. Anh vòng xe quay trở lại.

“Đi đâu? Tôi đưa đi.” Giọng nói ấm áp êm tai của anh vang lên.

“Không cần, tôi đang đi đến tiệm ăn gần đây để dùng com, ông chủ có muốn đi chung hay không?” Xá Cơ Hoa cười hi hi hời, nếu cùng đi thì anh ta sẽ trả tiền.

Minh Hạo Thiên quét mắt toàn cảnh bệnh viện, sau đó lạnh nhạt lắc đầu nói: “Không cần.”

“Được.” Cô có hơi thất vọng, “Vậy tôi đi ăn com trước, chào ông chủ trương lai.” Cô phát tay một cái và đi về phía trước.

Chỉ là cô vừa đi không lâu thì sau lưng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Lên xe, vừa lúc tôi cũng muốn ăn com, chúng ta cùng nhau đi.”

“A.” Nghe vậy người nào đó chợt dừng lại một chút, mắt to tỏa sáng, vội vàng xoay người đi tới bên cạnh xe, nói: “Có thật không? Ông chủ.”

Ông chủ mời com, thật là tốt. Mặc dù miệng hỏi nhưng tay lại trực tiếp mở cửa để bước lên xe. Trong lòng cô vẫn còn đang đắn đo xem mình có nên nói chuyện này với Tuyết hay không?

Minh Hạo Thiên liếc nhìn chỗ ngồi bên cạnh ghế tài xế, lạnh lùng nhích khóe miệng, cũng không nói gì. Anh trực tiếp nhấn cần ga, xe cũng nhanh chóng rời đi khỏi cửa chính bệnh viện.

Trong khi đó, có một ánh mắt xa xăm khi thấy Xá Cơ hoa vừa lên xe hơi của ai thì lập tức chạy vọt vào bệnh viện.

Không bao lâu, trong một phòng bệnh cao cấp, sắc mặt của người đàn ông dường như biến đổi nhưng sau đó lại vang lên một âm thanh cực đại: “Đáng chết, lên xe của ai? Là nam hay nữ đây?”

Mà sắc mặt của lão phu nhân cũng khá nghiêm trọng: “Có phải người theo dõi không?”

Sau khi được báo cáo rằng đã cho người theo dõi, sắc mặt của lão phu nhân mới giãn ra nhưng người đàn ông còn lại vừa nghe tới tên Minh Hạo thiên thì sắc mặt cũng trở nên khó coi vô cùng.

Hết chương 90.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 91: Phương pháp tán gái vụng về (1)

Sắc mặt của bà nội nào đó cũng trở nên nghiêm trọng: “Có cần phải người đi theo hay không?”

Mãi cho đến lúc này người vừa mới đi vào để mật báo kia mới nói là đã có người đi theo rồi. Lúc này sắc mặt bà nội nào đó mới tốt hơn một chút, chỉ có điều, người đàn ông nào đó vừa nghe được cái tên là Minh Hạo Thiên thì sắc mặt liền không có gì là tốt đẹp!

“Minh Hạo Thiên? Có phải đó là thằng cháu nội của lão già họ Minh kia không?” Hồi còn sống ông lão quý quai nhà bà cũng thường có chút giao tình với Minh lão gia.

Thấy Huyền Vũ Thác Hàn đang nằm trên giường sắc mặt có chút chuyển biến, ánh mắt của Chu Hữu Mai nhìn Huyền Vũ Thác Hàn có chút hồ nghi. Bà chau mày nhíu mắt lại, không hiểu sao bà thấy biểu cảm trên mặt của thằng nhóc xấu xa của mình như có chút gì đó rất đáng nghi.

Ngoại trừ hần (Minh Hạo Thiên) ra thì còn có ai chứ! Hần mới gặp mặt cô có một hai lần thôi mà. Chết tiệt, nhất định là khi gặp mặt hần đã dùng tiền để lừa gạt cô gái kia rồi. Đây chính là chủ ý của tên đàn ông kia mà, tất cả những người tình mất khác đều có thể nhìn ra được, chết tiệt, vậy mà thế nào bây giờ cô gái kia lại còn tự động đưa mình đến nhà hần chứ.

Cô gái đáng chết này, chẳng lẽ tướng mạo gia cảnh của anh so với người đàn ông khác lại kém hơn sao?

Rất nhanh, nơi đây mắt anh hiện lên một mảnh âm trầm, chỉ có điều, khi cảm giác thấy có ánh mắt bên cạnh đang nhìn mình có vẻ thăm dò, thì anh liền nhanh chóng nhắm luôn con ngươi đen lại. Trên gương mặt tái nhợt lạnh nhạt không biểu lộ nhiều cảm xúc, trong giọng nói cũng không có một chút gọn

sóng, trả lời: “Bà nội, con mệt mỏi rồi.”

Mệt mỏi sao? Ánh mắt của Chu Hữu Mai lóe lên một cái, chỉ là khi bà nhìn thấy cái sắc mặt tái nhợt kia thì cũng vội vàng phất tay một cái, ý bảo mọi người đi ra ngoài.

“Được rồi, được rồi! Con cứ nghỉ ngơi cho tốt nhé, bà nội không quấy rầy con nữa.” Dĩ nhiên là, thằng cháu nội của lão già kia đã mang cháu dâu của bà đi, thì bà sẽ phải đi tìm lão già kia rồi.

Sau khi đã dặn dò người chú ý chăm sóc cho cháu nội xong, Chu Hữu Mai liền vội vàng rời khỏi phòng bệnh, đi đến nhà nhân vật quan trọng kia.

“Lão đại, xảy ra chuyện gì vậy? Trời ạ, tại sao anh lại ngồi dậy như vậy?” Vừa mới nhận được điện thoại Long Húc Hàng liền chạy luôn tới bệnh viện, khi tiến vào trong phòng bệnh, chỉ thấy người đàn ông buổi tối hôm qua vừa mới bị dao kéo động đến, lúc này trên người đã khoác áo tây trang đứng ở trước giường, quần áo bệnh nhân thay ra bị ném ở một bên. Việc này đã làm cho Long Húc Hàng kinh hoàng, anh kêu lên, vội vàng chạy đến đỡ lấy Huyền Vũ Thác Hàn gương mặt lúc này không có chút máu.

Sửa sang lại vạt áo xong xuôi, con đầu mơ hồ đã làm cho động tác của Huyền Vũ Thác Hàn hơi chậm lại. Một lát sau anh mới lạnh nhạt quay đầu lại nhìn về phía Long Húc Hàng nói ra một câu: “Hủy Camera trong phòng cho tôi.”

“Hả! Lão đại.” Người nào đó chợt dạ một hồi, tuy anh đã sớm biết lão đại của mình rất miễn cảm đối những chuyện kia, nhưng lần này anh đã đặc biệt sử dụng loại máy quay mini loại tiên tiến nhất, làm sao lão đại vẫn có thể phát hiện ra được nhỉ?

Cái camera này có từ trước khi sự việc này xảy ra, muốn cho anh không biết cũng không được, chỉ là chắc chắn anh cũng biết rõ năng lực của bà nội mình như thế nào.

“Tôi không muốn chuyện tôi đi ra ngoài sẽ bị bà nội biết rõ, cậu hãy xử lý tốt cho tôi, chìa khóa xe đâu?”

“Lão đại...” Việc này anh muốn xử lý như thế nào đây? Nếu như lão phật gia mà biết được, Long Húc Hàng anh nhất định sẽ bị xử từ lăng trì mất, ô ô...

“Chìa khóa xe!” Huyền Vũ Thác Hàn tức giận, đưa mắt nhìn nét mặt người trợ lý của mình.

“Lão đại...” Long Húc Hàng rung rung đưa cái chìa khóa xe cho anh.

Khỏe miệng Huyền Vũ Thác Hàn nhếch lên một ý cười nhạt: “Nếu không cậu trước thay tôi đến nằm ở trên giường đi.”

“Cái gì?”

“Hãy xử lý chiếc camera giám sát cho ổn thỏa đi, rồi lên nằm trên giường ấy.” Nói xong, người đàn ông nào đó sắc mặt còn tái nhợt liền vội vã đi về phía cửa ra vào.

Vạch đen...

Lông mày của Long Húc Hàng run rẩy, ai oán nhìn theo bóng lưng mà bước chân bước đi có chút chậm rãi nhưng vẫn không chịu ngừng lại kia, miệng hô: “Lão đại, anh định đi đâu vậy? Nếu không hãy để tôi đi thay anh có được không? Anh đang mang vết thương trong người, thật sự việc đi đi lại lại thế này không được thuận tiện lắm.”

Nhưng trả lời cho anh chỉ là một tiếng đóng cửa ‘rầm’ một cái.

Trong một căn phòng ở vị trí ngay gần bên cửa sổ của một nhà hàng nước Pháp cao cấp, Xá Cơ Hoa nhìn đại Kim Chủ của mình ngồi ở phía đối diện, nghe Minh Hạo Thiên trao đổi tiếng Pháp một cách thông thạo, trong lúc nhất thời hai mắt cô sáng rực. Khi người bán hàng vừa đi khỏi, cô liền liên tục thốt ra những lời thần phục đầy vẻ sùng bái: “Ông chủ à, anh thật là lợi hại, ngay cả những dòng chữ như vết cào của chó con kia mà anh cũng biết.” Cô chỉ chỉ tay vào bản thực đơn bằng tiếng Pháp kia.

Chữ như vết cào của chó con sao?

Ánh mắt của Minh Hạo Thiên nhìn theo ngón tay đang chỉ chỉ của cô, về mặt tuần dật tràn đầy lãnh khốc hơi sững lại một chút, nhưng anh vẫn giữ vẻ mặt như xác ướp kia, đáp lại: “Tôi lớn lên ở nước Pháp, mẹ đẻ của tôi là người Pháp.” Tiếng Pháp coi như là một loại tiếng mẹ đẻ của anh.

“Mẹ của anh là người Pháp ư? Vậy chẳng phải anh là con lai hay sao?” Xá Cơ Hoa kinh ngạc, quét mắt nhìn anh, không ngừng quan sát anh từ trên xuống dưới mấy lần, cô cảm thấy có cái gì đó không thích hợp lắm.

Anh có điểm nào giống một người con lai kia chứ? Lừa gạt cái lông nhè!

“Không giống sao?” Cái ánh mắt kia của cô, thật sự đã có chút gây sự “tổn thương” cho người khác...

Tuy rằng từ nhỏ anh đã được ông nội nhận nuôi, nhưng có lẽ anh vẫn có chút ấn tượng nào đó đối với cha mẹ thân sinh của mình.

Xá Cơ Hoa gật đầu mạnh mẽ, cô tuyệt không chút cảm kỳ trực tiếp chỉ vào cái mũi của anh: “Cái mũi của anh quá thẳng, có thể nói bộ dạng hơi cong giống như mũi của chim Ưng ấy, còn có, đôi con ngươi màu đen của anh lại quá mức thuần khiết, ngay đến một chút đặc sắc của người ngoại quốc, anh

cũng không hề có... Còn nữa còn nữa, anh nhìn lại màu da của mình một chút mà xem, hoàn toàn đúng với tiêu chuẩn của người da vàng nhé, có chỗ nào giống như là một con lai không nào... Còn nữa...”

Minh Hạo Thiên ngẩn người, từ nhỏ đến lớn, quả thật đúng là chưa có người nào từng nói với anh những điều như vậy. Anh nhìn Xá Cơ Hoa ở trước mắt mình, cô bày ra cái vẻ mặt xinh xắn giống như một cô bé con với đôi mắt to sáng ngời. Đôi mắt cứ chớp chớp không ngừng, ánh lên cái nhìn lóng lánh, dịu dàng ấm áp và tràn ngập niềm vui. Cái mũi xinh xắn đẹp đẽ, cánh mũi hơi vênh lên, cái miệng nhỏ nhắn với cánh môi mềm mại hồng tươi đang liên tục há ra ngậm lại nói không ngừng. Đột nhiên, anh cảm thấy trong lòng mình thoáng dâng lên một cảm xúc vừa êm ái vừa dịu dàng.

Cảm giác ấm áp, làm cho anh muốn tiến tới gần cô hơn. Anh nhìn cô vẻ vừa quyến luyến, vừa quý trọng, trên gương mặt lãnh khốc không khỏi chợt hiện lên một ý cười yếu ớt.

“Này, ông chủ, anh làm sao vậy?” Hướng về Minh Hạo Thiên lúc này biểu cảm vẫn còn đang thất thần, Xá Cơ Hoa liền vung mạnh tay lên, phát phát bần tay. Cô lớn giọng kêu gào với đại Kim Chủ của mình, cũng không buồn chú ý tới xung quanh. Do sự ồn ào quá mức kia của cô, mà lúc này từ bốn phía có rất nhiều ánh mắt đều đang đổ dồn tới.

Lúc này Minh Hạo Thiên đột nhiên không nói lời nào chỉ nhìn thẳng vào Xá Cơ Hoa. Chẳng lẽ anh ta không thích người khác nói mình không giống một người ngoại quốc hay sao? Nghĩ đến khả năng này, cô gái nào đó lập tức mở môi ra thành gợn. Ôi đại Kim Chủ...

Minh Hạo Thiên khôi phục lại trạng thái bình thường, anh còn chưa kịp nói lời nào, người phục vụ đã đẩy chiếc xe đưa các món ăn đã gọi lên.

Mồ nữ kia len lén như tên trộm ngó chừng vào gương mặt lạnh như băng của soái ca, chờ đến khi người phục vụ vừa đi ra, cô liền vội nói về bất an: “Việc tôi nói lúc này... Ông chủ à, nếu như anh không thích, thì cứ coi như vừa mới rồi tôi chưa từng nói gì cả nhé.” Nhưng ngàn vạn lần mong anh đừng thu hồi lời mời cô làm công việc vệ sĩ kia, cô vẫn đang chờ được cầm lại cái hợp đồng ngày đó, trực tiếp đi theo đại Kim Chủ đấy.

“Vừa mới rồi, những lời nói kia của tôi có một chút hơi bị thẳng quá, anh có thể...”

“Tôi lại rất thích nó.”

“A! Thật sao?”

Minh Hạo Thiên cũng không mở miệng nói gì nữa, chỉ cười nhàn nhạt cầm lấy dao nĩa, bắt đầu ăn uống vẻ rất tao nhã, tựa hồ như đang thưởng thức những món ăn ngon trong bữa cơm vậy.

Thấy đại Kim Chủ thật sự không giống có vẻ đang tức giận, Xá Cơ Hoa liền cười rất thoải mái.

“Ái chà, vậy mà anh không nói sớm một chút, làm tôi sợ muốn chết.” Cô thờ phào một cái thật to, sau đó cầm lấy dao nĩa, dứt khoát há miệng, bắt đầu ăn.

“Đừng rồi ông chủ, thời gian này tôi còn có một chút công việc chưa giải quyết xong, công việc làm vệ sĩ này anh đừng để cho người khác nhé.” Nhớ tới phần công việc béo bở kia, cô gái nào đó rất không yên tâm.

Ăn không nói, ngủ không nói, đạo lý tốt đẹp này dường như mồ nữ kia cũng không hiểu được thì phải. Thấy vị đại Kim Chủ kia không trả lời ngay, cô ngẫm nghĩ lại vẫn thấy không yên lòng.

“Ông chủ, tôi nói với anh này, nếu như tôi nhận trách nhiệm làm vệ sĩ như lời anh đã nói..., nhất định anh sẽ &*..., ...” Cuối cùng tất cả những lời mưa thuận gió hoà, đại cát đại lợi đều được cô nói ra bằng hết.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Chương 91: Phương pháp tán gái vụng về (2)

Mồ hôi nhỏ giọt...

Mười phút sau!

“Cô có thể tùy thời đến nhận nhiệm vụ, thời gian làm việc của mình thế nào, cô có thể tự mình định đoạt, tiền lương cứ theo đó mà trả.” Minh Hạo Thiên để dao nĩa xuống, cầm lấy khăn ăn lau khóe miệng, sau đó mới nói thẳng.

“Tiền lương cứ theo đó mà trả?” Ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt của cô tỏa sáng, Xá Cơ Hoa một tay cầm đĩa một tay cầm dao, vội vui tươi hơn hớn, nói: “Được được, ngay ngày hôm nay tôi sẽ đi làm.”

Nói xong, cô liền vội cúi xuống bắt đầu ăn uống mãnh liệt, vừa mới rồi cô đã nói luôn miệng, cho nên cô không thể nào ăn được, đồ ăn đất như vậy, cô

không thể lãng phí được.

“Cô cứ ăn từ từ.” Nhìn cô kiêu ăn uống của cô, núi băng Minh Hạo Thiên cũng cảm thấy có chút lo lắng, liền đưa cho cô một chén nước.

“Ừ.” Vừa nhai ngấu nghiến cô uống một hớp nước, vừa cúi đầu tận lực nuốt xuống.

“Cô ăn chậm một chút, khéo bị nghẹn đấy.” Minh Hạo Thiên vừa rót chén nước đưa cho cô.

“Ừ, không biết... Ách! Nắc... Nắc...” Lời nói kia còn chưa dứt, bên này vừa ăn vừa nói, quả thật Xá Cơ Hoa liền đã bị nghẹn.

Con mẹ nó, thật đúng là quạ đen.

Minh Hạo Thiên lập tức thật sự không biết là nên cười hay là nên im lặng nữa. Từ chỗ ngồi của mình, anh đứng dậy sau đó đi đến bên cạnh cô, lần lượt vỗ vỗ lên lưng giúp cô. Về lạnh lẽo trên khuôn mặt tuần tú tựa như đã bị hòa tan, khi nhìn cô, trong ánh mắt của anh ẩn chứa nét dịu dàng ấm áp.

Trời đã sắp chuyển sang mùa thu, thời tiết luôn hay có nhiều biến đổi xen lẫn với mưa dầm liên miên. Rõ ràng vừa rồi không trung vẫn còn vạn dặm quang đăng, vậy mà chỉ trong nháy mắt, mây đen dày đặc sầm sì đã phủ kín, cảnh báo nguy cơ sắp có giông tố mưa sa ập đến.

Hai người ở trong phòng ăn cũng không hề phát hiện ra, ở phía bên ngoài cửa sổ, một chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng đến lóa mắt có rèm che, không biết đã dừng ở đó từ lúc nào.

Một ánh mắt đầy nguy hiểm được phóng ra từ đôi con ngươi đen bóng thâm trầm, roi thẳng vào trên người của hai người đang ở bên cửa sổ đằng kia.

“Đã khỏe chưa?” Minh Hạo Thiên buồn cười nhìn Xá Cơ Hoa đã bị nắc một hồi lâu, hỏi về quan tâm.

“Nắc, tốt, nắc, tốt hơn rồi, cảm ơn, nắc!” Không thể không chế nổi những cái nắc không ngừng, Xá Cơ Hoa nhìn bộ dáng cái vẻ mặt đang cười cười kia, trong nội tâm cảm thấy một hồi buồn bực.

Phía bên ngoài, cả trời đất đã bị bao phủ trong một vùng mờ mịt êm dịu, chỉ chốc lát sau, từ trên không những hạt mưa đã rơi xuống. Mọi người đi lại trên đường đều cố gắng bước nhanh hơn đi tìm chỗ trú mưa, chờ cho trận mưa qua đi.

Mà lúc này, cửa ra vào của nhà hàng mở ra, hai bóng người, một cao một thấp cùng đi ra, vừa đi vừa nói chuyện. Chỉ là rất nhanh, hai người liền vội dừng bước chân lại.

Chỉ thấy một người đàn ông đi giữa những hạt mưa đang bay bay, hướng về phía bọn họ. Người nọ ngũ quan tuấn mỹ, nhưng vẻ tái nhợt lại hiện rõ trên gương mặt làm cho Xá Cơ Hoa giật nảy mình, cô cho là mình đã nhìn lầm nhận sai người! Làm sao có thể chứ?

Lúc Minh Hạo Thiên nhìn rõ người đang đi đến, thì biểu cảm trên mặt anh cũng không lộ ra điều gì quá mức. Chỉ là, ngược lại, anh cúi đầu xuống, mắt nhìn vào Xá Cơ Hoa ở bên cạnh, trong ánh mắt hình như có hiện lên cái gì đó.

“Huyền Vũ Thác Hàn?” Chẳng phải là anh đang phải ở bệnh viện đấy sao? Xá Cơ Hoa giật mình, kinh ngạc nhìn thẳng vào người đàn ông đang đi từng bước một hướng về phía cô.

Mưa làm ướt mái tóc của anh, mà ngay cả chiếc áo khoác màu đen cũng đã bị mưa thấm ướt rồi. Nếu như không phải vừa nhìn thấy anh từ trong xe bước xuống, người nào không biết còn tưởng rằng anh đã đứng ngây người ở trong mưa một hồi lâu rồi thì phải. Mà thực ra, sự thật đúng là như vậy.

Huyền Vũ Thác Hàn đi lên trước, cũng không hề chần chờ liền vươn tay ôm lấy Xá Cơ Hoa, xoay người lại, hướng về phía xe đang dừng đi đến.

“Này, này, anh định làm gì thế, bây giờ trời đang mưa mà.” Hơi lạnh của nước mưa tạt lên trên làn da, Xá Cơ Hoa liền lập tức giờ chân kêu lên oai oái.

“Ai cho phép cô cái cái quyền tự ý tạm rời vị trí công tác như vậy?” Trong giọng nói mang theo một nỗi lo lắng chết người, tựa như ngọn núi lửa sắp sửa bộc phát.

Lấy tay che lại đỉnh đầu, Xá Cơ Hoa vội vàng kéo anh trở về: “Anh đúng là người có tật xấu, vừa mới động chạm dao kéo phẫu thuật xong, bây giờ lại còn ra ngoài dầm mưa thế này, anh muốn chết hả?” Trên không trung là một vùng mây đen dày đặc, mưa càng lúc càng lớn, nhiệt độ đã giảm xuống một chút.

Bị ngấm vài giọt mưa, Xá Cơ Hoa lập tức đã cảm thấy bị lạnh giá hắt đi. Vậy mà người đàn ông này ngậm cả người ở trong mưa như thế mà cũng không thấy lạnh hay sao?

Nghe vậy, ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng của Huyền Vũ Thác Hàn cũng đã dịu bớt lại, nhìn sang cô, “Cô quan tâm đến tôi sao?” Noi đáy lòng đang chất chứa đầy lửa giận liền hiện lên một nét mừng rỡ.

Xá Cơ Hoa trừng mắt nhìn anh, nhưng mà khi nhìn đến cái bộ dạng ướt đẫm kia, trong nội tâm cũng cảm thấy có chút không đành lòng. Ngẫm lại, chuyện anh bị động dao kéo kia cũng là do mình gây nên, lập tức trong cô liền nổi lên lòng từ bi hiềm thấy, cô nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nếu như anh mà gặp phải một chuyện gì đó không hay thì ai là người phát tiền lương cho tôi chứ.”

Xấu hổ! Chẳng qua cô có cảm giác dường như mình có chút gì đó hơi giống như một chiếc bình chũra cháy vậy.

Huyền Vũ Thác Hàn cúi đầu nhìn cô, vừa mới rời trong ánh lửa giận còn bốc lên ngùn ngụt, vậy mà lúc này đã biến mất tăm, không còn thấy bóng dáng đâu nữa, bàn tay anh nắm lấy tay của cô thật chặt.

Người phụ nữ này cũng thiệt là, lo lắng cho anh thì cứ trực tiếp nói thẳng ra, còn ầm ĩ cái nỗi gì chứ, thấy không được tự nhiên sao! Một tên đàn ông nào đó lập tức vui vẻ rạo rức!

“Anh... Hắt xì...” Vừa mới buông tay muốn nói, Xá Cơ Hoa lại bị hắt xì một trận không ngừng.

Huyền Vũ Thác Hàn nhăn nhu mày, vừa định cởi áo khoác của mình ra.

Nhưng lúc này, vừa vặn có một chiếc áo được khoác lên che phủ ở trên người cô. Xá Cơ Hoa như trong mộng, nhưng lúc quay đầu lại, cô nhận thấy Minh Hạo Thiên đã cởi áo khoác của mình để che cho cô. Trong lúc nhất thời nổi lên sự ngỡ ngàng, khó xử: “Ông chủ? Không cần đâu, nếu để cho anh bị cảm lạnh thì tôi biết làm sao bây giờ.”

“Tôi không lạnh.” Về mặt thì lạnh như băng, nhưng ánh mắt rất thật kia lại đang tràn đầy sự lo lắng không yên (ở trong mắt của một tên con trai nào đó).

“Nhưng... Hắt xì... Được rồi, vậy cảm ơn ông chủ, tối nay tôi sẽ trả lại quần áo cho anh.” Khép khẹp hai tà áo lại, Xá Cơ Hoa nhìn Minh Hạo Thiên cười hi hi, không từ chối nữa, dù sao lúc này cô cũng không nên quá bạc đãi chính bản thân mình.

Nhưng cô không biết rằng, nụ cười này của cô lại làm cho một người con trai nào đó bị chọc giận.

“Cái này không cần thiết, trên xe đã có hệ thống sưởi hơi rồi.” Áo khoác vừa mới khép lại ở trên người Xá Cơ Hoa, đột nhiên bị một bàn tay giật mạnh ra, trong chớp mắt đã bị ném trả vào trong ngực của Minh Hạo Thiên.

Về mặt của Huyền Vũ Thác Hàn nhìn Minh Hạo Thiên ở trước mặt đầy vẻ âm trầm, trực tiếp lôi vọt người đi vào trong mưa, đi về hướng xe đang dừng đỗ.

“Này, làm cái gì vậy, TM chứ, anh đang bị phát bệnh thần kinh đấy hả?” Bị lôi kéo vọt vào trong mưa, Xá Cơ Hoa không nhận được quát to đầy phẫn nộ.

“Cô câm miệng lại cho tôi, đi lên xe!” Cửa xe mở ra, người lập tức bị đẩy lên, nhét vào trong.

“Huyền Vũ Thác Hàn, TM chứ, anh đúng là người có tật xấu...” Còn chưa kịp ngồi vào chỗ của mình, phía sau lưng cô cửa xe đã bị đóng sầm lại, Xá Cơ Hoa vô duyên vô cớ bị kéo tới đây đi lập tức nổi giận!

“Mặc vào.” Sau khi lên xe, Huyền Vũ Thác Hàn trực tiếp lấy chiếc áo khoác của mình khoác lên trên người cô.

“Đồ vô lại, anh làm cái gì thế, sao lại khoác cái áo ướt sũng này cho tôi chứ?” Vội vàng bỏ chiếc áo khoác ra, Xá Cơ Hoa quay đầu nhìn về phía người đang ngồi ở vị trí lái, nhưng không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy một mảng máu đỏ tươi.

“Này! Anh đang bị chảy máu đấy!” Lúc này, vạt áo sơ mi trắng nơi bụng anh đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ. Vừa mới rồi cô vẫn không hề chú ý, nhưng lúc này nhìn thấy anh như vậy, Xá Cơ Hoa giật nảy mình lên vì kinh sợ.

Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu lại, liếc nhìn cô một cái về âm trầm. Anh cũng không buồn chú ý đến miếng vết thương của mình đã bị nứt vỡ ra, chỉ điều chỉnh máy sưởi cho nhiệt độ ở trong xe cao hơn một chút, sau đó liền giẫm mạnh vào chân ga một cái, chiếc xe phóng nhanh lên phía trước, biến mất vào trong màn mưa đang giăng khắp nơi.

Mà lúc này Minh Hạo Thiên cầm chiếc áo khoác trong tay vẫn đứng ở nơi cửa chính của nhà hàng, đôi mắt nhìn về phía bóng xe đã biến mất, lông mày liền từng chút từng chút nhíu chặt lại. Nhớ đến khuôn mặt tươi cười xinh đẹp lúc trước, đột nhiên trong nội tâm của anh cảm thấy giống như mình vừa bị cướp đi một thứ gì đó, cảm giác rất không thoải mái!

Bệnh viện!

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe dưới mặt đất, chỉ thấy Long Húc Hàng dẫn theo rất nhiều bác sĩ y tá đứng chờ ở đó rồi. Khi xe vừa dừng lại, liền vội vàng tiến lên đón người!

Mà Huyền Vũ Thác Hàn, suốt trên đường đi khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh là thế, hoàn toàn làm cho người khác không nhận ra anh là một bệnh nhân. Vậy mà sau khi vớt lại một câu rõ ràng “chăm sóc cho cô ấy hộ tôi”, anh liền trực tiếp té xỉu ở trên chiếc băng ca!

Miếng vết thương lại vỡ ra lần nữa, lần này anh bị đưa thẳng vào trong phòng giải phẫu! Về chuyện này Huyền Vũ Thác Hàn đã làm cho Long Húc Hàng phải chịu khổ rồi, nếu anh không báo cáo cho lão phạt gia biết rõ chuyện này, chắc chắn anh sẽ bị gặp phải những chuyện còn khó khăn hơn nữa!

Nhưng cũng may là thủ đoạn này là do người kia nghĩ ra... cuối cùng chuyện này cũng đã trôi qua được một khoảng thời gian!

Chờ lão phạt gia già lâm trở lại, sau khi nhìn thấy Xá Cơ Hoa, bà liền vui tươi hơn hẳn, cũng không chú ý nhiều đến chuyện khác lắm, mà cô gái nào đó, cũng bắt đầu tiếp sống người hầu của mình rồi.

Từ lúc Huyền Vũ Thác Hàn giải phẫu cho đến khi tỉnh lại, sau đó cũng không biết là do “công báo tư cừ” (lấy việc công để trả thù riêng) hay là như thể nào đó, thực sự đã không cho cô được nhân rồi một chút nào, vừa mới làm xong cái này liền làm tiếp cái khác! Nếu như không phải hàng ngày ở trong bệnh viện, mỗi bữa đều có súp ngon mang đến cho cô, và anh còn phải trả lại điện thoại di động cho cô nữa (mỗi nữ kia không hề chú ý kiểu loại máy, mà chỉ nhớ rõ là điện thoại di động có màu hồng nhạt), thì cô sớm đã phản lại anh rồi.

Mà người bà nội nào đó, khi nhìn thấy cháu dâu nhà mình cứ bị hò hét sai bảo đi đi lại lại như vậy, trong lòng rất đau xót. Nếu như không phải có Long Húc Hàng ngăn cản, thiếu chút nữa là bà đã chạy đến căn phòng cách vách, để đánh cho thẳng cháu nội bất hiếu kia một trận như đòn.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 91: Phương pháp tán gái vụng về (3)

Sáng sớm hôm nay, trận mưa bên ngoài cửa sổ đã có xu thế ngớt dần, không còn nhỏ giọt làm quấy nhiễu giấc ngủ ngon của con người nữa.

Xá Cơ Hoa nằm tựa ở trên ghế sa lon để ngủ, để cằm tì vào mép của chiếc chăn, thoải mái mà khẽ thở dài một hơi, thân thể mở rộng thoải mái ở dưới chăn, cho dù gã con trai ở trên giường kia có kêu gọi, cũng không thể có biện pháp quấy rầy giấc ngủ của cô.

Tối hôm qua, thấy chiếc ghế sofa lúc đầu được đặt ở sát bên cạnh song song với giường, nhưng bây giờ thấy nó đã bị rời khỏi chỗ cũ, cách mép giường một khoảng xa, Huyền Vũ Thác Hàn khó chịu đến mức sắc mặt thối đen. Người phụ nữ kia cứ nhất định phải tránh anh như tránh mảnh hổ hay sao? Ý nghĩ này càng làm cho trong nội tâm của anh thấy không được thoải mái.

“Này cô gái kia, mau thức dậy cho tôi, bản thiếu gia muốn đi vệ sinh rồi...”

“Này, mau thức dậy cho tôi.”

“Xá Cơ Hoa...”

Nhìn Xá Cơ Hoa vẫn còn nằm ngủ khò khò ở trên ghế sa lon phía đằng kia, Huyền Vũ Thác Hàn ở trên giường liền vén chăn lên, sau đó thông thả xuống giường, trực tiếp đi đến bên cạnh ghế sofa, đưa tay nhéo mạnh một cái.

Kỳ thật năm ngày qua, vết thương của anh cũng đã lành miệng rồi, việc thông thả đi đi lại lại cũng không gây ảnh hưởng gì. Chẳng qua là, anh lại cứ muốn cô gái kia phải phục vụ mình, cho nên người đàn ông keo kiệt nào đó mới có thể một mực nằm trên giường, bắt đầu nổi lên cái tính đại thiếu gia, com đến há miệng.

“A! Đau quá đau quá...”

Xá Cơ Hoa còn trong mộng đẹp bị cảm giác đau đớn làm cho tỉnh dậy. Mỗi nữ bị đau hai mắt nhắm nghiền, từ trên sofa ngồi bật dậy mạnh mẽ, hai tay bụm lấy hai bên mặt đau rất đang nóng rực lên, bắt đầu lời rít gào đầu tiên lúc sáng sớm: “Tên khốn kiếp nào lại dám đánh lên tôi chứ?” Đau chết cô rồi.

Nhưng khi nhìn rõ ràng khuôn mặt tuần tú đáng giận ở trước mắt mình, thì xem ra sự “tra tấn” suốt mấy ngày qua, cộng với bị quấy rầy trong mộng đẹp, làm cho mỗi nữ kia thật sự không thể nhịn được nữa, liền một quyền đánh tới.

Đây không phải là lần đầu tiên bị đánh thức trong tình trạng như vậy, cho nên tối hôm qua Xá Cơ Hoa đã đợi sau khi anh đã ngủ rồi, cô liền trực tiếp chuyển sofa rời đi một khoảng rất xa, không nghĩ tới, mẹ nó, vậy mà cô lại còn bị nhéo một cái. Rõ ràng bây giờ đã có thể tự mình rời giường rồi, vậy mà lúc trước vừa nói một câu, lúc sau đã động đến nắm tay rồi.

“Cô đánh tôi sao?” Huyền Vũ Thác Hàn bị một quyền quét qua khóe mắt, mặt mũi có chút không nhịn được, cũng đột ngột quát lên một câu.

“Con mẹ nó, tôi muốn đánh chính anh đấy!” Nói xong, một nắm đấm khác cũng trực tiếp bay đến. Cô đã nhịn nhiều ngày như vậy rồi, anh thật sự coi cô một quả hồng mềm sao, TMD, hôm nay cô liền đánh cho anh để cho ngay cả đến bà nội anh cũng không nhận ra được.

Đúng vào lúc tình hình lửa cháy mạnh mẽ thì cửa phòng đột nhiên bị đá ra, Long Húc Hàng bung vào một hộp com to tướng vọt tới giữa hai bọn họ.

“Ha ha! Chào buổi sáng, lão đại, chào buổi sáng.” Trên gương mặt tuần dật là một nụ cười đến sáng lạn cùng với lời chào hỏi.

Một quyền kia còn chưa kịp vung xuống, Xá Cơ Hoa nhìn sang Long Húc Hàng đang cản trở mình liền nổi giận, “Cút ngay, bằng không đến ngay cả anh, tôi cũng đánh luôn cùng với anh ta.” Tức chết cô, con tức giận mạnh như bão tố.

“Cái người phụ nữ này, cô...” Huyền Vũ Thác Hàn cũng rất khó chịu, con tức giận cũng bốc thẳng lên trên không trung!

“Lão đại, chẳng phải anh đang muốn đến nhà vệ sinh sao? Đi nào, để tôi đỡ anh đi.” Hai người này có thể đứng ở đó mà làm mấy cái trò quái quỷ kia được không? Mấy ngày nay, anh đều phải ở thế bị kẹp ở giữa hai người như vậy đến tiêu tụy cả người rồi. Quả thực, có đôi khi anh suy nghĩ, ngày ấy

anh trở lại Italy thì có thể được may mắn hơn một chút không.

Trước khi đi vào trong nhà vệ sinh, mỗ Hàng vẫn không quên vội vàng đưa vào tay cho Xá Cơ Hoa bình cháo tở yến đang cầm trong tay.

Nhìn thấy bữa sáng được mang đến, con tức giận của Xá Cơ Hoa liền tiêu tan, chỉ là ngược lại, cô lại vượt lên chạy vào toilet trước.

Nhìn cô gái kia đoạt mất nhà vệ sinh, tuy ngoài miệng Huyền Vũ Thác Hàn nói thăm hai câu đầy sự bất mãn, nhưng mà trên mặt anh lại không nhìn thấy có bất kỳ điều gì không được vui. Anh ngồi trở lại ở trên giường, đưa mắt nhìn về phía nhà vệ sinh, sau đó tự mình xoa xoa lên khóe mắt vừa mới bị quết đến.

“Hàng, đi lấy giúp cho tôi một cục đá lạnh đi.” Cô gái kia ra tay thật sự cực kỳ hung ác.

Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu nhìn về phía Long Húc Hàng nói, nhưng lại thấy ánh mắt kỳ quái của Long Húc Hàng đang nhìn thẳng vào anh. Thấy như vậy, toàn thân của anh cảm thấy không được tự nhiên: “Cậu đang nhìn cái gì?”

Long Húc Hàng nhìn anh, không biết là đang suy nghĩ gì, mãi đến lúc thấy Huyền Vũ Thác Hàn bắt đầu nổi da gà, lúc này anh mới quyết định tiến lên đặt mông ngồi vào bên cạnh Huyền Vũ Thác Hàn, thần thần bí bí ghé lên trước nhỏ giọng nói: “Lão đại à, tán gái không thể chỉ dùng sự cứng nhắc được đâu, có muốn tôi dạy cho anh mấy chiêu hay không? So với cái cách của anh bây giờ sẽ hoàn hảo hơn.”

Đã quan sát nhiều ngày như vậy, đến ngày hôm nay cuối cùng cũng nhìn ra được một chút manh mối. Quả thực, Long Húc Hàng có muốn khóc cũng không ra nước mắt... Hiện tại, anh chỉ cần hai người bọn họ đứng ở đó mà “tra tấn” anh là đã là tốt lắm rồi.

“Long Húc Hàng, có phải thời gian gần đây cậu đã quá rảnh rồi rồi không, ai nói với cậu là tôi muốn “cưa cẩm” cô gái chết tiệt kia chứ?” Nghe vậy, Huyền Vũ Thác Hàn nghiêm mặt lại hùng hổ quát to.

“Lão đại...”

Chẳng lẽ không đúng là như vậy? Anh đã nhìn lầm rồi sao? Long Húc Hàng ngấm nghĩa Huyền Vũ Thác Hàn một lúc, không ngờ lại nghiêm túc như vậy, trong nội tâm thầm kêu thảm, vội lau mồ hôi: “A, ha ha, anh cứ coi như tôi chưa nói gì hết...”

Lời nói của Long Húc Hàng còn chưa dứt, một giọng nói nhàn nhạt thổi qua ở ngay bên tai: “Đờ tôi một chút, đi cùng với tôi đến nhà vệ sinh.”

Nhà vệ sinh? Quay đầu nhìn sang, bắt gặp trên khuôn mặt tuần tú của người nào đó đang cố làm ra vẻ nghiêm túc nghiêm chỉnh kia, mơ hồ thoáng hiện ra sắc đỏ phơn phớt nhìn rất khả nghi.

Long Húc Hàng sững sờ, cuối cùng, khóe miệng cứ mấp má mấp má, nếu như không phải do ánh mắt của người nào đó quá mức khủng bố, có lẽ lúc này anh đã không nhịn được mà phun ra một tràng cười, bất quá, phải nhịn cười quả thực quá vất vả rồi...

“Lão... lão đại, tôi có một quyển sách rất quý đã cất kỹ, chuyên môn dùng để đối phó với những người như A Hoa này. Hay là để tôi về lấy ngay bây giờ mang đến cho anh nhé?” Long Húc Hàng nhìn Xá Cơ Hoa từ trong toilet đi ra, đột nhiên tiến sát lên trước với vị thiếu gia nào đó đang làm vẻ mặt nghiêm chỉnh nhỏ giọng nói ra một câu, ý cười nơi khóe miệng dù cố nhẫn nhịn nhưng vẫn không thể giấu được cứ thể thoải mái bật ra.

“Khụ khụ! Đi nhanh về nhanh, không được phép để cho người khác biết được, có nghe rõ hay không!” Huyền Vũ Thác Hàn mặt không đổi sắc, lạnh lùng quát lên, nếu như không phải anh nhìn thấy trên vành tai kia đỏ rực lên, Long Húc Hàng thật đúng là bị hù dọa rồi.

“Trời biết đất biết, anh biết tôi biết.” Người có tên là Hàng kia liền nhỏ giọng xuống, vừa nói dứt lời, ngay lúc thấy vẻ mặt của người con trai nào đó đầy sự hài lòng, vội hấp tấp vội ra khỏi phòng.

“Nhìn cái gì vậy, đến lượt anh rồi đấy, chẳng phải anh muốn đi nhà vệ sinh hay sao? Còn không mau đi đi.” Bị người khác nhìn như muốn ăn luôn, thật sự đã gây cho cô một cảm giác cực kỳ khó mà nuốt xuống được.

Xá Cơ Hoa vui người ở trên ghế sa lon để ăn cháo, bắt gặp phải ánh mắt từ trên giường bắn tới, liền vội ôm tô cháo vào trong lòng mình, rụt rụt nói.

Nếu như bình thường, vị thiếu gia nào đó nhất định sẽ cãi lại vài câu, bất quá, hôm nay tâm tình của anh lại rất tốt, cũng không còn hạ mệnh lệnh đến mệnh lệnh đi, đối với cô nữa. Anh trực tiếp tự mình đi vào toilet, sau đó cũng ngoan ngoãn trở lại nằm trên giường, đến ngay cả việc uống nước gì gì đó, anh cũng tự mình rời giường xoay người đến rót nước uống.

Điều này quả thực làm cho người con gái nào đó hết sức vui mừng, trong nội tâm thầm nghĩ, công lao này là do một quyền kia của mình, sớm biết kết quả sẽ như thế này, mấy ngày hôm trước cô đã tặng thưởng cho anh một quyền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 92.1: Hiểu lầm khi khám thai

Editor: Puck

Phòng sát vách, Chu Hữu Mai nhìn video, rất hài lòng cười ra tiếng.

“Vẫn được rồi, xem xem cháu trai nhà tôi, một thằng bé rất tốt, nhìn kiểu gì cũng thuận mắt làm sao.”

Thím Liễu ở sau lưng thấy vậy, im lặng gật gật đầu, đã coi như thành thói quen với việc bà cứ cứ thỉnh thoảng làm bầm lẫu bầu như vậy rồi.

“Lão phu nhân, bác sỹ khoa phụ sản có uy tín dùng lương cao thuê từ nước Mỹ tới, muốn sắp xếp vào trong nhà? Hay sắp xếp đến Tiêu Vân các?”

“Đương nhiên là ở trong nhà rồi, dễ dàng chăm sóc tốt như vậy, tôi lại có thể dễ dàng bồi dưỡng chút tình cảm với cháu trai.” Nói xong, lại vui vẻ nhìn video.

Trong lòng suy nghĩ, sau đó trở về, phải sửa sang lại phòng trẻ thật tốt sớm hơn mới được.

...

Phòng bệnh sang trọng, trong toilet.

“«Phương pháp tán gái vô song «?” Vị thiếu gia nào đó giờ quyền sách kia lên, thuận miệng thì thăm.

“Quyển sách này là cực phẩm trong chuẩn mực tán gái của tôi, học cho tốt, anh tuyệt đối có thể bắt a Hoa vào tay, muốn để cho cô ấy làm gì thì làm chứ sao.”

“Một cuốn sách nát như vậy?” Là có thể khiến cho người phụ nữ kia làm gì thì làm sao? Vị thiếu gia nào đó hoài nghi nhếch mày.

“Sách nát gì chứ, đây chính là cực phẩm, nếu như anh có thể học được tám phần trong cuốn sách này, vậy tuyệt đối có thể khiến cho anh như cá gặp nước.” Nói xong, đột nhiên, một tràng cười hề hề như trộm tiến tới trước mặt vị thiếu gia nào đó, “Bản thân tôi tự thí nghiệm, cô gái kia, đêm đó ngoan ngoãn trải giường xong chờ tôi cung chiêu đấy.”

Trong toilet, tinh thần người đàn ông nào đó hưng phấn.

“Thật?” Hừ hừ, thiếu gia nào đó đỏ mặt... Sau đó vội mở ra.

Tán gái vô song phương pháp một: Làm nũng

Phương pháp hai: giả trò.

Phương pháp ba: chơi xấu.

Phương pháp bốn...

Chỉ thấy vị thiếu gia nào đó mới vừa rồi còn đỏ mặt, mỗi lần lật một tờ, khoe miệng lại rút gân một lần, chờ lật tới tờ cuối cùng, cả khuôn mặt này, cũng đừng nói trở nên có bao nhiêu quái dị.

Huyền Vũ Thác Hàn mãnh liệt khép sách lại, khẽ ném lên bồn rửa tay, sắc mặt thối thối: “Quyển này không được, cậu đi tìm lấy một quyển bình thường một chút lần nữa cho tôi.”

Để cho anh một đấng mày râu, sẽ làm nũng với phụ nữ? Chuyện buồn ói như vậy, sao có thể làm được, riêng điểm ấy đã khiến cho sắc mặt thiếu gia nào đó khó coi rồi, đừng nói những thứ phía sau kia.

“Cái gì không bình thường? Lão đại, anh đừng quê mùa như vậy có được không, giờ này ngày này, tán gái có thể nói phải chú trọng kỹ xảo, bây giờ anh chỉ có ý bói móc định diễn trò lòi cuốn, học sinh tiểu học cũng không cần rồi.”

Huyền Vũ Thác Hàn bị nói trúng tâm sự, gương mặt tuấn tú đỏ lên hơi lúng túng.

Long Húc Hàng vội vàng cầm sách bảo bối bị ném sang bên cạnh, cẩn thận giống như gì đó nói tiếp: “Tôi nói quyển sách này không còn xuất bản nữa, nếu như không phải anh là lão đại, người khác muốn mượn tôi cũng không nỡ cho mượn đâu.”

Nhìn đáng vẻ sách kia là bảo bối, giống như là bảo bối của trời đất, việc này cũng lần nữa mang tới tầm mắt của vị thiếu gia nào đó.

Khuôn mặt lạnh lùng sắc bén của Huyền Vũ Thác Hàn có chút thay đổi, “Thật sự tốt như vậy?” Vẫn còn ôm chút hoài nghi.

“Lão đại không tin? Được, tôi tự mình giảng giải giới thiệu cho anh.” Long Húc Hàng bước hai ba bước ngồi vào trong bồn tắm, vẩy vẩy tay với vị thiếu gia nào đó vẫn còn không được tự nhiên.

“Đến đây, tôi nói với anh chiều thứ nhất một chút, làm nũng này cũng cần phải có chút kỹ xảo.”

Vị thiếu gia nào đó, mặc dù rất nghi ngờ, nhưng tưởng tượng đến người phụ nữ nào đó, nhất thời hàm răng khê cắn, rồi hấp ta hấp tấp tới gần.

Suốt từ chiều cho đến tối, hai người đàn ông ở trong toilet, vẫn không ra ngoài, chuyện này có thể khiến cho người ta nổi lên ý nghĩ YY không.

Tòa soạn Tạp Mạt Thế Cấp, phòng làm việc của tổng biên tập.

Tổng biên tập phá tướng nổi trận lôi đình cầm một xấp tài liệu đập trên bàn làm việc bằng gỗ tử đàn, thịt béo rung rung trên khuôn mặt đen sì: “Hoàng Bộ Tuyết, cô có biết không tôi đã cho cô rất nhiều cơ hội, tuần lễ trước trước trước nữa nói vài sự cố ngoài ý muốn, tuần lễ trước trước đó thì nói xảy ra chút sự cố, tuần lễ trước nói thiếu chút nữa xảy ra mạng người, tuần lễ này nhất định đưa lên trang đầu, đây là trang đầu mà cô nói? Lấy tin tức ngôi sao đã từng nổi nóng rồi định báo cáo kết quả công tác cho tôi? Cô làm việc như thế nào? Trong một tháng này, cô ngoại trừ lãng phí tài nguyên ra thì có thể làm gì?”

Cuối cùng ném toàn bộ tư liệu lên đất, thở phì phì đi về ghế, cầm nước trà uống ừng ực.

Hoàng Bộ Tuyết đứng thẳng bên cạnh, hơi nhú mày móc móc lỗ tai, nhưng cũng biết gần đây mình không có cống hiến gì, cho nên cũng ngoan ngoãn như đứa nhỏ làm việc sai, đưa đầu ra tùy giáo huấn, đến khi ông ta mắng đủ rồi, mới mở miệng nói: “Lần sau tuyết đối sẽ không có!”

“Còn lần sau? Cô ăn không ngồi rồi, còn có lần sau, cô lập tức cút đi cho tôi!” Trợn tròn đôi mắt giận dữ gằm thét, thiếu chút nữa vứt tách trà trong tay ra ngoài.

Nếu như không phải phía trên vẫn nói muốn ông giúp đỡ nhiều hơn một chút, ông đã sớm đuổi con chuột trong nồi canh lớn này đi rồi, cũng không cần mỗi một tuần diễn cảnh tức giận bề mặt máu.

Móa ơi, dám nói cô là đồ quý ăn không ngồi rồi, Hoàng Bộ Tuyết không phục ngẩng đầu, chỉ có điều, chỉ lạnh lùng liếc nhìn ông ta, sau đó xoay người, rồi chạy lấy người.

Vừa ra khỏi phòng làm việc, không ngoài ý muốn, thấy ngoài cửa tụ tập một đám người lao xào, địa điểm bát quái, quả nhiên tụ tập đều là vài bà tám.

Hoàng Bộ Tuyết quét mắt nhìn họ, trên khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn vắng lảng xa lánh, đi trở về bàn làm việc, cầm lấy giỏ xách định rời khỏi tòa soạn.

Lại bị chửi nặng một trận, trong lòng Hoàng Bộ Tuyết không hề cảm thấy có gì không thoải mái, chỉ có điều, câu ăn không ngồi rồi mới vừa rồi kia thật vô cùng khó chịu.

“Hi!”

Vừa ra khỏi cổng chính công ty, Hoàng Bộ Tuyết nghe tiếng dừng lại, nhìn thấy người nào đó dựa vào xe thể thao mui trần thì vui mừng lên.

“Linh, sao anh lại ở đây? Không phải anh không thích chạy đến những nơi như này sao? Sao hôm nay đột nhiên chạy tới?” Chỉ lúc ở riêng cô mới có thể gọi anh là anh.

Cửa ra vào tòa soạn người đến người đi, đã có không ít người chú ý đến tuấn nam mỹ nữ này, mà nhân vật chính của lần bát quái này, tuyết đối là phải nam đối tượng thâm mến trong tưởng tượng của Hoàng Bộ Tuyết.

Âu Dương Linh này quả thật có thể khiến cho phụ nữ thét chói tai, và thấy cô đi tới, cũng không hề kiêng dè một phát ôm chầm lấy bả vai Hoàng Bộ Tuyết, cung chiều vuốt ve mũi cô: “Nghe nói em gái bảo bối của anh bị chửi rửa một trận, anh đương nhiên muốn cố ý đến an ủi một chút, như thế nào? Còn muốn làm từ cấp thấp nhất lên? Đã sớm bảo em trực tiếp tiếp quản nơi đây, em không nghe, chịu uất ức thôi.”

Tạp chí Tạp Mạt Thế Cấp về nhân vật nổi tiếng là một công ty bát quái hạng trung dưới cờ gia tộc Âu Dương, Âu Dương Linh thân là người thừa kế duy nhất, mấy năm trước đã sớm thừa kế công ty trong gia tộc, lúc trước nghe nói em gái bảo bối nhất định muốn về nước tìm việc làm, lúc ấy anh nói thẳng giao công ty tạp chí Tạp Mạt Thế Cấp về nhân vật nổi tiếng đi đầu trong giới bát quái trong nước dưới cờ cho cô, nhưng cô lại không muốn, còn chết cũng muốn làm nên từ cấp thấp nhất.

Không chống lại được cô, Âu Dương Linh cũng chỉ có thể mặc kệ cô.

“Em mới không cần, em như bây giờ rất tốt, em mới không cần một chết đâu.” Biết anh thật sự rất yêu thương cô, nhưng cô vĩnh viễn là một đứa con nuôi.

“Em ấy, thật sự không biết nói em cái gì, được rồi, vị trí kia trước hết giữ lại thay em, đi, lên xe, mời anh trai ăn bữa tiệc lớn, coi như thực hành cho anh.” Cung chiều nhéo chặt mũi cô, rồi vòng qua bên kia lên xe.

“Thực hành? Thực hành cái gì? Anh muốn đi đâu?”

“Trở về nước, xử lý một chút chuyện riêng, thời gian trở về lần này có thể tương đối lâu.”

“Trở về nước? Sao đột nhiên trở về nước? Có phải có liên quan đến việc kết hôn của anh không? Anh, thật ra thì năm đó em nói anh thật sự có thể suy

tính một chút, anh kết hôn với em, người trong gia tộc sẽ không nói gì, như vậy anh có thể ở cùng một chỗ với người anh yêu...”

“Tuyệt nhiên.” Âu Dương Linh lái xe, đột nhiên đưa tay vuốt vuốt tóc cô, “Đã nói với em ngốc nghếch bao nhiêu lần rồi, đừng mang hạnh phúc của mình ra nói giỡn.”

“Nhưng mà, anh...” Cúi đầu như anh trai ruột, chính là không muốn nhìn thấy anh không hạnh phúc.

“Được rồi, chuyện này không cần nói nữa, sau khi ăn cơm tối, đưa anh ra sân bay.”

“Ừm!”

...

“A Hoa, đến đây, ngồi bên cạnh bà nội, mới vừa tỉnh lại, đói bụng không?”

Trên bàn ăn trong phòng, bày đầy thịt cá trên bàn ăn, ngồi ở vị trí phía trên là Chu Hữu Mai, vừa nhìn thấy thím Liễu mang theo Xá Cờ Hoa đi ào thì vội vàng kéo Xá Cờ Hoa còn đang trong nghi ngờ ngồi xuống.

“Lão phu nhân, sao bà lại ở chỗ này?” Phòng bên cạnh?

Chu Hữu Mai cầm lấy chén đĩa, liền tiếp thay cô gấp vài vại cá bào ngư vào trong chén: “Thân thể bà không thoải mái, hôm nay tới làm kiểm tra, nào, đừng nói chuyện, ăn cơm trước, nguội rồi ăn không ngon.” Vội vàng cười ha hả.

Xá Cờ Hoa quét mắt nhìn thịt cá trên bàn này, ai ngờ bệnh mà ăn những thứ này chứ?

Mặc dù bụng hơi đói, nhưng gần đây cứ có cảm giác mập lên rất nhiều, ăn nữa tiếp thật sự biến thành heo mập rồi, hơn nữa lão phu nhân còn ở cấp bậc bà chủ, vẫn không thích ăn ‘Bữa tiệc lớn vì ngã bệnh’ của người ta: “Không cần đâu, lão phu nhân tự ngài ăn đi, bây giờ cháu còn chưa đói.”

“Ừng ục!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chương 92.2: Hiểu lầm khi khám thai

Editor: Puck

A, nhưng mà bụng, thể mà lại không hợp tác, cô vừa mới nói chưa đói, vừa ngửi hương vị kia, bụng này đã chống lại ừng ục ừng ục kêu lên.

Nghe tiếng, tại chỗ nhất thời im lặng yên lặng, từng ánh mắt nhìn thẳng về phía phát ra âm thanh.

Trong lúc nhất thời, Xá Cờ Hoa quả thật muốn đào hố chôn mình, thể diện ném tận nhà bà ngoại rồi, mặt nóng lên, vội vàng bật dậy từ trên ghế: “Ha ha, vừa rồi đánh rầm một tiếng, cái đó, không có việc gì, vậy cháu ra ngoài trước.”

Mất thể diện quá...

Chu Hữu Mai đưa tay kéo cô, “Ngồi xuống, con bé này thật là, cả một bàn lớn món ăn không phải cháu ăn thì ai ăn chứ? Không được để lãng phí hết.”

Nuốt nước miếng quét mắt nhìn bữa tiệc lớn mùi thơm đầy bàn xộc vào mũi, “Chẳng lẽ mọi người đều ăn rồi?”

Chẳng lẽ bọn họ ăn no? Những thứ này đều là đồ ăn thừa? Mẹ nó, người có tiền thật sự quá lãng phí, nếu là như vậy, cô không ngại giúp họ giải quyết hết.

“Những ngày qua thật sự vất vả cháu rồi, những thứ này đều do bà nội cố ý chuẩn bị cho cháu, cháu nhìn cháu xem, lúc này mới mấy ngày, đã gầy, nào, đừng nói nữa, ăn cơm trước.” Chu Hữu Mai nói xong, rồi vội vàng cầm chén đĩa nhét vào trong tay cô thúc giục.

Xá Cờ Hoa nhìn ánh mắt kia của bà cụ, giống như cô thật sự gầy là vô cùng nghiêm túc, nếu như không phải mặc quần áo càng ngày càng chật, cô thật sự tin tưởng gần đây cô gầy đi đấy.

Chỉ có điều, sờ lên cái bụng càng ngày càng tròn căng, người phụ nữ nào đó thật sự lớn tiếng than thở, đúng là cách hình tượng heo không xa.

“Mọi người thật sự không ăn?” Cầm đĩa lên, ý tứ hỏi lại một câu, ngửi hương vị kia, nước miếng chảy không ngừng!

“Nào, ăn nhiều một chút.” Chu Hữu Mai cầm một đôi đũa khác, từ khi bà cụ cầm đũa lên, vẫn gấp thức ăn vào trong chén cô.

Mặc dù cứ có cảm giác người da nle equ ydo mn trong phòng này có chỗ nào kỳ quái, chỉ có điều thức ăn ngon trước mắt, vẫn cứ ăn rồi nói.

...

“A Hoa à, bà ở bệnh viện này có chút cổ phần, kiểm tra sức khỏe gì đó đều miễn phí, chờ một chút đi kiểm tra sức khỏe cùng bà nhé.” Sau khi com nước xong, Chu Hữu Mai kéo Xá Cơ Hoa ngồi trên ghế sa lon nói chuyện phiếm, hiển nhiên qua nhiều ngày quan sát, nắm giữ được một chút tin tức của người nào đó.

Miễn phí? Mặc dù hơi động lòng, chỉ có điều suy nghĩ một chút, đây cũng không bệnh không đau, cũng không có gì hay mà kiểm tra, phiền toái: “Không cần, từ nhỏ đến lớn thân thể cháu luôn vô cùng tốt, không có gì để kiểm tra.”

“Đưa nhò ngọc, cơ hội này khó có được, tại sao có thể không đi, nhất định phải đi, coi như đi cùng bà nội.” Cô không đi còn gì hay mà kiểm tra?

“Thật sự không cần...”

“Bà nói phải đi thì phải đi!” Bà nội nào đó cứng rắn.

“Cháu không có bệnh, đi kiểm tra cũng lãng phí...” Tinh thần thể lực của cháu. Còn chưa lên tiếng, đã bị đánh gãy.

“Chỉ nói mò, bà nội nói cần là cần, cháu khách khí với bà nội làm gì, được rồi, chúng ta ra bên ngoài đi đi lại lại một chút trước sau đó rồi trở về.” Ngay cả cơ hội mở miệng, bà nội nào đó cũng không cho cô, kéo cô đi ra bên ngoài.

Một giờ sau! Trong bệnh viện một góc phòng tương đối xéo.

Trong lúc này, đã có rất nhiều người phụ nữ nâng cao bụng bự đi về phía căn phòng siêu âm treo biển hiệu ba chữ thật lớn ‘Phòng kiểm tra sức khỏe’ *, chỉ có điều từng bà bầu đi tới, cũng còn chưa đến gần, đã đột nhiên bị y tá không biết từ đâu ra mời sang phòng khác.

(*) Trong tiếng Trung ‘Phòng kiểm tra sức khỏe’ là ba chữ ‘Thể kiểm thất’.

Lúc này, trong phòng siêu âm, vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

“Này, ông định làm gì? Ông làm gì mà vén quần áo của tôi lên.”

Người phụ nữ nào đó cứng rắn bị kéo tới đây làm kiểm tra, bị ấn nằm trên giường, còn chưa kịp rõ ràng đây rốt cuộc là làm gì, dưới quần áo lại bị lão già nước ngoài mặc áo bào trắng vén lên trên, thiếu chút nữa ngay cả áo ngực màu hồng cũng có thể thấy được.

Có kiểm tra như vậy sao? Xá Cơ Hoa dù chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, vội vàng giật quần áo xuống, định đứng dậy từ trên giường.

“Tôi không làm kiểm tra.”

Lão già nước ngoài thấy cô đột nhiên không hợp tác, cũng không biết định nói cái gì, sau khi bô bô với cô một tràng rồi khoa chân múa tay, lại định đưa tay tới.

Sợ tới mức Xá Cơ Hoa vội vàng d1en d4nl 3q21y d0n kéo quần áo, vừa đề phòng trừng mắt về phía ông ta: “Tôi đã nói tôi không làm kiểm tra rồi, ông cmn đừng đề cho tôi động chân động tay, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Không biết bác sỹ nước ngoài kia có nghe hiểu lời của cô nói không, chỉ thấy trong miệng ông ta lại bô bô một loạt tiếng Anh, xoay vòng vòng khiến Xá Cơ Hoa đầu hôn mê nào đau thì lại đề cô xuống giường, tay lại với tới quần áo cô.

“Mẹ nó, bảo ông đừng vén quần áo của tôi rồi, ông cmn biến thái đáng chết.”

Xá Cơ Hoa nổi da gà cả người, đưa tay chính là một quyền, sau đó a một tiếng, cộng thêm một cước.

“Rầm!” Một bóng dáng màu trắng, hoa hoa lệ lệ bị đập ngã xuống đất.

Đứng dậy, Xá Cơ Hoa vội vàng sửa sang lại quần áo, nhanh nhẹn nhảy xuống giường, lại thêm một cước, sau đó chính là vẻ mặt ghét bỏ trừng mắt nhìn lão già ngoại quốc đau đến gọi là kêu a a, “Phụt, ông đồ biến thái, sau này cho dù tôi có tiền, cũng nhất định không đến chỗ ông kiểm tra.” Để nói với lão phu nhân, làm kiểm tra ở đây, nguy hiểm..

Lúc này, cửa mở ra, chỉ thấy bóng dáng Chu Hữu Mai và thím Liễu vội vàng vọt vào.

“Làm sao vậy làm sao vậy? A Hoa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Xá Cơ Hoa vừa nhìn thấy lão phu nhân, thì vội vàng vàng chỉ lão già ngoại quốc trên đất: “Lão phu nhân, cháu thấy ngài vẫn nên rút cổ phần thôi, muốn kiểm tra cũng đừng ở chỗ này, bác sỹ kia quả thật là sói háo sắc.”

Vừa tiến vào, thím Liễu vội vàng đỡ bác sỹ quyền uy của khoa phụ sản mắt tím bầm đây, lão già ngoại quốc này vừa thấy Chu Hữu Mai, thì bô bô không biết nói gì đây, cuối cùng không biết bà nội này trấn an người ta như thế nào, chỉ thấy sau khi bô bô giống vậy, sắc mặt lão già nước ngoài dễ nhìn chút, nhưng mà, ánh mắt nhìn cô, vẫn hơi khiếp sợ.

Thật ra Chu Hữu Mai ở phòng cách vách đã sớm nhìn thấy xảy ra chuyện gì, vội vàng kéo bàn tay nhỏ bé của Xá Cơ Hoa, nét mặt già nua nghiêm trọng đáng kể lên: “A Hoa à, cháu hiểu lắm rồi, vừa rồi là bác sỹ quyền uy nhất của Mỹ, ông ấy vừa vào cửa đã nhìn thấy bụng của cháu có điều bất thường, cho nên mới quyết định kiểm tra bụng cho cháu, nhưng cháu lại đánh người ta.”

“Là như vậy sao?” Nhíu nhíu mày, Xá Cơ Hoa cúi đầu nhìn cái bụng đã hơi nổi lên, đúng là hơi quái lạ, lúc này mới bốn năm ngày, bụng giống như thổi khí, không ngừng to.

“Nhưng mà, kiểm tra thì kiểm tra, sao lại phải vén quần áo lên?” Còn chưa từng nghe có người kiểm tra đột nhiên vén quần áo của người ta lên.

“Nếu không vén quần áo lên sao bác sỹ kiểm tra? Yên tâm, bác sỹ này là bác sỹ có tay nghề tốt nhất bệnh viện này, lúc kiểm tra, cũng chỉ dùng dụng cụ dò xét trên bụng cháu một chút, chỉ một chút xíu dinendian.logid]on mà thôi, dù sao cháu cũng không mất mát gì đúng không? Nếu không thì như vậy, bà ở bên cạnh cùng cháu? Cháu xem như thế nào?” Chu Hữu Mai nghĩ mình cũng phải lớn tiếng khen khả năng tùy cơ ứng biến của mình.

Trước Vũ cũng nói cô đến bệnh viện kiểm tra, dù sao cũng miễn phí, ánh mắt lướt qua thím Liễu dừng lại trên người lão già nước ngoài bên cạnh, Xá Cơ Hoa gật đầu nói: “Vây cũng được, nhưng phải nói cho ông ta biết, kiểm tra kỹ cho cháu.” Ngôn ngữ không khơi thông được!

Dứt lời, cúi đầu liếc nhìn cái bụng nổi lên.

Cũng không biết trong bụng này có phải có thứ gì đó mọc lên không, sẽ không phải là nhọt chứ? Hay là tế bào ung thư? Nghe nói những thứ kia mọc lên, cũng sẽ không ngừng lớn lên.

Mang đậy lòng không yên, Xá Cơ Hoa một lần nữa nằm lên giường bệnh này.

Vén quần áo trên bụng lên, cũng không biết lão già nước ngoài này bôi cái gì đó lên bụng cô, lạnh lạnh, sau đó thì nhìn ông ta cầm món đồ gì đó dòi đến, dòi đi trên bụng cô.

Kích động, nhìn dụng cụ này, Chu Hữu Mai vội vàng dùng tiếng Anh hỏi: “Bác sỹ Wesley, như thế nào? Có thể nhìn thấy được không? Mấy tháng rồi? Dự sinh vào ngày nào?”

“Xin chờ một chút, lão phu nhân.”

“Được được, nhưng mà, một lát nữa ông nhớ chụp vài tấm hình, tôi muốn mang cho ông già nhà tôi xem.”

“Được!”

Nằm ở trên giường, một mực đoán rằng rốt cuộc bụng mình bị làm sao, Xá Cơ Hoa cũng khẩn trương, không yên, đặc biệt khi nhìn thấy bọn họ ở ngay bên cạnh bô bô nói, còn nhìn vào máy tính này thì sắc mặt hơi trắng bệch, sẽ không phải thật sự có bệnh gì chứ? Nhìn có vẻ nghiêm túc như vậy?

“Này, rốt cuộc là làm sao vậy? Có phải trong bụng của tôi nổi nhọt không?”

Mà lúc này, không ai thêm nhìn về phía cô, tầm mắt đều tập trung lên màn hình của dụng cụ, làm cho cô cũng không nhận được nữa quay đầu nhìn chăm chăm vào màn hình đen ngòm này.

Hai mươi mấy giây sau.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chương 92.3: Hiểu lầm khi khám thai

Editor: Puck

“Lão phu nhân, bà sang đây xem xem, là ba bào thai.” Lão già nước ngoài đột nhiên trừng lớn mắt, hơi kinh ngạc chỉ vào ba điểm xuất hiện rõ ràng trên màn hình.

“Cái gì? Ba, ba bào thai?...” Lời bác sỹ vừa mới rơi xuống, chỉ thấy kinh ngạc kêu lên, bà nội nào đó kích động đến không còn là chính mình, một hơi vọt tới trước màn hình, đôi mắt trừng đến không thể lớn hơn nhìn chăm chăm vào ba chấm hiện lên rõ ràng.

“Trời ạ, ba, ba cái, chất nội của tôi, ông già chết tiệt, ông nhìn thấy chưa, đây là chất nội của chúng ta...” Tay, run rẩy vỗ lên ba điểm trên màn hình của

dụng cụ, Chu Hữu Mai kích động trong lòng nhất thời không biết là khóc, hay là nở nụ cười, lẩm bầm lầu bầu nói, nước mắt, không nhận được mông lung hai mắt.

“Đúng vậy, là ba bào thai, chúc mừng lão phu nhân.”

Thật ra ở nước ngoài ba bào thai không tính là kỳ quái, nhưng ở trong hơn mười triệu người dân Trung Quốc, tỷ lệ cũng rất thấp.

Thím Liễu ở bên cạnh nhìn thấy ba điểm trên màn hình thì cũng không nhận được đồ mắt, những năm gần đây, hiểu lão phu nhân nhất, hiểu bà quá rõ.

Three? Ba? Ba cái u sao? Liếc nhìn ba cái trên màn hình, Xá Cơ Hoa chỉ cảm thấy lạnh cả người từ bụng bay lên, trên mặt mất đi màu máu từng chút một, cô, sẽ chết phải không?

Nhìn nguyên một đám già cả khóc đến đỏ mắt, Xá Cơ Hoa nằm trên giường, lúc này chỉ cảm thấy cô mới phải khóc, nghĩ đến trong bụng mình lại có thể mọc u, một phát là ba cái, lập tức người phụ nữ nào đó không biết sợ hãi, tinh thần bay lơ lửng rồi...

“Hu hu ~! Tổ tông hiển linh, tổ tông phù hộ ~” Nét mặt bà nội thật sự quá kích động, hai tay khép lại một chỗ thì thầm.

“Thím Liễu, thím đưa a Hoa về phòng, để người ta chăm sóc thật tốt, bây giờ tôi phải lập tức về nhà chuẩn bị bữa tối thật ngon, thân thể này của a Hoa, thật sự quá gầy.” Thím Liễu cũng kích động.

Thím Liễu ở bên cạnh lau nước mắt dưới khóe mắt, vội vàng gạt đầu: “Được c, bây giờ tôi cũng phải nhanh chóng về nhà chuẩn bị bữa tối thật ngon, thân thể này của a Hoa, thật sự quá gầy.” Thím Liễu cũng kích động.

“Đứng đứng, phải nhanh lên một chút mới được, cũng không thể làm đổi chất nội của tôi.”

“...”

...

Xá Cơ Hoa trở về phòng như thế nào cũng không biết, dần dần tự ném mình lên ghế dài, trong đầu ngoại trừ tin tức trong bụng mình nổi nhọt rồi, cũng sắp chết rồi, trống rỗng, ánh mắt hoàn toàn trống rỗng.

Mà ngay cả một bóng dáng đứng thẳng tắp trước mặt, cũng không thấy mà trực tiếp bỏ qua.

Trong phòng, chỉ thấy cô gái nào đó vừa đi vào, một người đàn ông, vội vàng bày ra tư thế đùa giỡn, như một pho tượng nửa đứng dựa vào tủ bên cạnh giường.

Trên khuôn mặt tuần mỹ hoàn mỹ của Huyền Vũ Thác Hàn nâng lên một độ cong quyến rũ, tóc, dùng keo xịt tóc cố định tạo hình tiêu sái, tư thế này, Hàng nói là có sức quyến rũ nhất trong tán gái, không biết từ sáng sớm luyện tập biết bao nhiêu lần.

Mặc dù cảm thấy với sức quyến rũ của bản thân anh, nào cần phải mất mặt tự mình tán gái như vậy, nhưng hôm nay coi như cho người phụ nữ này mặt mũi, để cho cô biết được sức quyến rũ của anh, cũng coi là chuyện tốt.

Nhưng ai có thể ngờ đến người phụ nữ chết tiệt kia, sau khi đi vào, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc anh một cái, cứ đi vòng qua trước mặt anh như vậy, quả thật coi anh là trong suốt rồi.

“Khụ... Khụ khụ...” Một tiếng ho khan, đứt quãng vang lên trong phòng, nhưng trong phòng, ngoại trừ tiếng ho khan này ra thì không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại.

Một người phụ nữ ở trên ghế sa lon, còn đang rơi vào trong trống rỗng, vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận...

Người phụ nữ đáng chết kia, tỏ vẻ mặt như thế, vậy để cho anh xuất chiêu như thế nào?

Huyền Vũ Thác Hàn đi lên phía trước, cố ý lắc lư qua lại mấy cái trước người nào đó ở trên ghế sa lon.

Nhưng vẫn không có phản ứng, ánh mắt ngây ngốc, nếu như không phải nhìn thấy cô mở to mắt, còn tưởng rằng đang ngủ đấy.

“Khụ khụ khụ khụ...” Yết hầu đã ho đến hơi khô ráp rồi, người phụ nữ đáng chết này có thể cho chút phản ứng không? Nụ cười hoàn mỹ trên khuôn mặt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn không còn duy trì nổi nữa.

Lại lắc lư mấy vòng, vẫn không thấy người phụ nữ kia có phản ứng gì, lập tức không nhận được, đi ra phía trước, dùng chân đá đá ghế sa lon, “Khụ khụ... Người phụ nữ này, yết hầu tôi đau.” Trong giọng nói mang theo hơi run kèm theo hương vị làm nũng, hơi đông cứng, trên khuôn mặt tuần tú thoáng xuất hiện vẻ đỏ ửng.

Thanh niên trai tráng, dùng giọng điệu như vậy, quả thật không được tự nhiên, người đàn ông nào đó khóe mắt không yên quét quanh bốn phía, xác định tất cả camera trong phòng đều bị gỡ bỏ.

“Này, a Hoa!” Không được tự nhiên, nhưng vẫn từ từ lại gần, đơn giản chỉ cần chiếm lấy vị trí cho nửa cái mông dít trên ghế sa lon.

Nhìn Xá Cơ Hoa không biết thần trí đã đến nơi nào, lỗ tai dưới tóc đen của Huyền Vũ Thác Hàn đều đỏ, hắng giọng, đột nhiên từ từ đến gần: “Em.. Tôi...” Muốn nói gì? Anh muốn nói gì?

Càng đến càng gần, tim đột nhiên “Thình thịch” nhảy lên không có quy luật, mặt càng ngày càng bị bông! Trong lúc nhất thời, rõ ràng hoàn toàn quên vừa rồi muốn nói cái gì.

Chân mày cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tí vết lộ ra phần hồng nhạt, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướt át, thì ra, dáng vẻ của cô thật đáng yêu...

Lúc này, trong mắt trong lòng, giống như chỉ có người phụ nữ trước mắt luôn chỉ vào mũi anh mà kêu gào.

Nhìn cô, không hiểu sao cảm thấy môi khô ráp, Huyền Vũ Thác Hàn nuốt một ngụm nước miếng, thân hình kia cúi người càng đến càng gần, trong đầu hoàn toàn quên cái gọi là chiều số tán gái.

Ngón tay thon dài, nâng cái cằm khéo léo lên, khí phách bẩm sinh, thả ra một cách tự nhiên như vậy, lời nói theo bản năng thốt lên: “Cô em, từ nay về sau lòng của em, chỉ có thể là của tôi.” Tiếng nói giống như tuyên bố vừa dứt, chỉ thấy môi mỏng gọi cảm của người đàn ông nào đó chậm rãi dán lên.

Xá Cơ Hoa vốn còn đang vì chuyện ‘U’, khi đang quyết định dấn dõ di chúc sau này, là muốn sau khi chết hỏa thiêu thì tốt hay vùi dưới đất thì tốt, lại đột nhiên bị cắt đứt.

Lần này cảm bị người bóp trong tay, trước mắt đột nhiên có khuôn mặt phóng đại, bên tai còn vang lên một câu ‘Sau khi em chết, lòng của em là của tôi’ như vậy.

(*) Chị Hoa nhà mình nghe lộn: Từ nay về sau 以后 [yǐhòu] và sau khi chết 死后 [sǐhòu].

Lập tức, tức giận như thiên lôi địa hỏa * nổi lên, chỉ thấy người phụ nữ nào đó trợn tròn mắt, khi môi sắp chạm vào thì một quyền hung dữ quá tới sống mũi của người đàn ông đang định hôn đến.

(*) thiên lôi địa hỏa: lửa trời lửa đất

“Anh con rùa đen chết tiệt, cho dù tôi chết, lòng tôi cũng sẽ không giao cho anh tên ma cà bông đáng chết.” Muốn lòng của cô làm gì vậy? Hàm cách thù? Chiên? Xào? Mẹ nó, ngẫm lại, Xá Cơ Hoa đã cảm thấy trong lòng rét lạnh, sắc mặt càng khó coi.

“A! Đáng chết! Em làm gì thế?” Một mùi máu tươi xông lên, Huyền Vũ Thác Hàn bị đánh ra khỏi ghế sa lon, mặc dù vết thương bị xé đau đớn, nhưng cũng may không vỡ ra, ngược lại máu đỏ trên mũi tràn ra.

Trong lúc nhất thời, nóng nảy của người đàn ông nào đó cũng nổi lên, gầm một tiếng với người phụ nữ nhìn mặt khó coi đột nhiên vô duyên vô cớ suýt nữa đánh gãy mũi anh.

Ngửa đầu, một thân chặt vật ngồi trên sàn nhà, nếu như dáng vẻ này bị bà nội nhìn thấy, cũng không biết có phải cái cảm cũng rớt xuống không.

“Đề làm gì? Anh TM không biết xấu hổ nói gì vậy, sao anh lại muốn ăn lòng của tôi hả?” Xá cơ Hoa nhảy dựng lên từ trên ghế sa lon, trừng mắt tức giận nói với người đàn ông trên mặt đất.

“Người phụ nữ đáng chết, ai nói muốn ăn lòng của cô hả?”

Chết cũng sẽ không giao lòng cho anh? Một ngọn lửa không tên toát lên từ đáy lòng, sau khi gào to, máu trên mũi chảy ra nhanh hơn.

“Vậy vừa rồi tại sao anh nói muốn lòng của tôi sẽ là của anh rồi hả?” Đừng tưởng rằng mình không nghe thấy, bên tai còn quanh quẩn đó!

Mặt ầm một tiếng, đỏ bừng, máu mũi, như bão tố, vì thẹn mà hóa thành giận bộc phát gầm lên: “Cô con bà nó, là tôi nói, tôi chấp nhận cho cô yêu tôi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không yêu cô, có nghe thấy không, người phụ nữ đáng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 92.4: Hiểu lầm khi khám thai

Editor: Puck

Nhìn Huyền Vũ Thác Hàn chảy máu mũi như bão tố, Xá Cơ Hoa nhú nhú mày, chẳng lẽ thật sự là do cô nghĩ nhiều quá nên xuất hiện ảo giác? Liếc mắt nhìn người đàn ông dưới đất, tin, vừa rồi có thể thật sự do bản thân mình sinh ra ảo giác rồi.

Nhưng mà, người đàn ông này không khỏi cũng quá rắm thú rồi? Lại nói anh sẽ không yêu cô, lại chấp nhận cho cô yêu anh? Mẹ nó, tên đàn ông thú, anh ta tưởng anh ta là ai chứ? Ngọc Hoàng đại đế? Hay là Jesus? Đĩ TM, muốn cô yêu anh? Anh nằm mơ đi! Khốn kiếp, trứng thú, giết ngàn đao...

Nhưng mà, tại sao cô phải tức giận như vậy? Sao cảm thấy trong lòng hơi không thoải mái? Mẹ nó, nhất định là bị người đàn ông chết tiết này làm tức giận.

“Stop! Anh? Anh yên tâm đi, coi như đàn ông khắp thiên hạ đều chết hết rồi, tôi cũng tuyệt đối không yêu anh, anh bỏ bớt tư tưởng đó đi, tùy tiện tìm một người đàn ông, đều còn mạnh hơn anh, hừ!”

Người đàn ông chết tiết TM, anh thật sự coi mình là kho báu hả? Cô còn khinh thường đó! Còn dám nói chấp nhận cho cô yêu anh! Cô yêu anh cái cọng lông, anh ngoại trừ đáng đẹp mắt một chút, nhị thể tổ * một chút, anh có chỗ nào tốt nữa? Mà ngay cả Thiên Bảo nhà cô còn tốt hơn ~

(*) nhị thể tổ: là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua. (Theo wikipedia)

“Cô...”

Biết mình vừa mới nói chuyện quá mức, nhưng nghe được lời phía sau của cô, sắc mặt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn khỏi phải nói có bao nhiêu khó coi, đàn ông khắp thiên hạ đều chết cũng tuyệt đối sẽ không yêu cô? Mẹ nó, chẳng lẽ muốn yêu Minh Hạo Thiên đồ chết tiết kia rồi sao?

Nghĩ đến Minh Hạo Thiên đó, trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn lại thất chặt thất chặt, người phụ nữ này sẽ không thật sự thích Minh Hạo Thiên đó chứ? Đáng chết, nghĩ tới khả năng này, trong lòng lập tức dâng lên từng cơn chua xót.

‘Cạch cạch’ nhưng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Lúc này, Huyền Vũ Thác Hàn ngồi dưới đất như thế nào cũng không nghĩ đến, người đàn ông vừa mới nghĩ tới, lại xuất hiện ngay trước mặt anh vào lúc này.

Một bộ đồ hiệu W màu đen (ẩn chứa quyền rũ điên cuồng và trí mạng), lộ ra lạnh lùng và không có chấp khác người khác, da thịt màu lúa mạch do huấn luyện rèn luyện hàng năm, mang đến cho người ta một cảm giác màu lúa mạch hấp dẫn. Môi mỏng lạnh như băng giống như uy nghiêm khác lạ, lộ ra lạnh lùng và tàn nhẫn, cặp lông mày đen như đá thạch anh màu đen cho dù ở trong bóng tối cũng nham hiểm mà hiểu rõ như sói, cho dù nhìn ở góc độ nào, đều hoàn mỹ như vậy.

Đột nhiên, có một cảm giác uy hiếp chưa từng xuất hiện, đột nhiên dâng lên trong đầu anh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ trên ghế sofa lớn. Nhìn thấy Xá Cơ Hoa quay đầu lại, khi nhìn thấy người tới thì đáy mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, rồi nụ cười nhanh chóng tan ra từ đáy mắt.

Chính là như vậy, chính là như vậy, Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên phát hiện nguyên nhân khiến cho tâm tình của mình trong nháy mắt trở nên kém, và nguồn gốc của cảm giác uy hiếp rồi.

Nụ cười của cô.

Bắt đầu từ khi anh thấy cô, bây giờ đã hơn một tháng, cô chưa từng cười với anh, cho dù cười cũng hầu như treo không chút để ý hoặc là đùa cợt, chưa từng chân chân thật thật cười, nhưng mới vừa rồi khi đối mặt với Minh Hạo Thiên, anh lại thấy được nụ cười chân chân thật thật trên khuôn mặt cô, là nụ cười phát ra từ đáy lòng.

Sự phát hiện này khiến cho ngực anh cảm thấy khó chịu, khi anh thấy Xá Cơ Hoa nhảy xuống ghế, định đi ra cửa.

Huyền Vũ Thác Hàn lau máu mũi, đứng lên từ dưới đất tiến lên, giữ cô lại, sắc mặt không mang theo đẹp mắt: “Em đi làm gì vậy?”

Nhìn thấy Minh Hạo Thiên tới, Xá Cơ Hoa vui vẻ trong lòng định hấp ta hấp tấp chạy tới thì tay đột nhiên bị kéo lại, quay đầu nhìn, trợn lên giận dữ nói: “Tôi mới phải hỏi anh làm gì vậy, anh làm gì mà kéo tôi như thế, buông tay, tôi và anh quen lắm sao?” Kéo tay lại, giống như rất ghét bỏ lau máu đỏ dính trên tay, sau đó dưới ánh mắt bốc lửa của người đàn ông nào đó, trực tiếp chạy về phía Minh Hạo Thiên còn đứng ở cửa.

“Xá Cơ Hoa...” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn bóng lưng kia, hai mắt phóng lửa, siết quả đấm vang lên răng rắc.

“Ông chủ, sao anh lại tới đây? Sao anh biết tôi đang ở đây? Mau vào ngồi đi.” Xá Cơ Hoa vừa nhìn thấy kim chủ lớn, lập tức quên không vui lúc trước, nhất thời vui vẻ kéo người đi vào, hoàn toàn không chú ý tới hai luồng ánh mắt nóng như lửa có thể đốt xuyên hai lỗ trên người phía sau lưng.

Minh Hạo Thiên cúi đầu nhìn khuôn mặt tươi cười, đáy lòng không hề dao động, đột nhiên khe khẽ đẩy lên một lớp sóng, cảm giác ấm áp hơi xa lạ lại hơi quen thuộc, lại một lần nữa được đưa lên từ đáy lòng.

Mất mát mấy ngày trước, khi nhìn thấy cô thì chậm rãi phai nhạt đi, cảm giác ấm áp thoải mái này bao quanh, chính là cảm giác này, khiến cho anh quyến luyến không thôi.

Thật ra thì hôm nay trong lúc vô tình anh cũng nghe thấy ông nội anh nhắc tới mấy ngày trước Chu Hữu Mai có đến chỗ ông nội đòi người, từ đó biết được cô ở chỗ này, trong lòng nghĩ tới đi xem một chút, đã tới rồi.

Theo cô đi vào phòng bệnh, Minh Hạo Thiên lạnh nhạt quét mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn ở sau lưng cô, đáng về lúc này của anh ta, trên gương mặt tuần tú lạnh lùng, có một vẻ kinh ngạc, chỉ có điều nhanh chóng thu liễm xuống.

“Đúng rồi ông chủ, anh muốn uống trà gì? Tôi pha cho anh, tay nghề của tôi tuyệt đối OK đó.” Một nửa còn lại trong phòng bệnh là bàn trà ghế sa lon đầy đủ hết, sau khi Xá Cơ Hoa dẫn người ngồi xuống, lập tức vội ân cần hỏi, tính tích cực này, có thể nói cho mỗi lửa nóng gần bên kia thêm dầu.

“Tùy tiện, cảm ơn.”

“Ông chủ, anh không cần khách khí với tôi như vậy, thế thì để tôi pha cho anh một ly Phở Nhĩ đi, anh chờ một chút nha.”

Pha trà cho người đàn ông khác?

Đờ mờ, pha cho anh một ly trà thì tặng thêm cả một đồng đồ, bây giờ lại pha trà cho người đàn ông khác, còn ngẫm ra hiệu tay nghề của mình tốt, lại cười thành như vậy? Cô, cô quả nhiên có ý tứ với Minh Hạo Thiên?

Trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn buồn bực một trận, Xá Cơ Hoa đi pha trà, anh lập tức vào toilet, sau khi rửa sang lại mình một phen, còn có ý thay trang phục bệnh nhân.

Anh vừa mới đi ra toilet, chỉ thấy Xá Cơ Hoa vừa pha trà xong, Huyền Vũ Thác Hàn cũng hai ba bước đi qua, đặt mông ngồi đối diện Minh Hạo Thiên.

“Tôi cũng muốn uống trà Phở Nhĩ.” Người đàn ông nào đó không nặng không nhẹ mở miệng nói, nhìn về phía ánh mắt của cô, lại chằm chằm nhìn thẳng vào ly trà trên tay cô, chỉ có điều, thật ngại quá, người phụ nữ nào đó không hề có ý định để ý đến anh, xoay người một cái, cái mông trực tiếp đối diện với anh.

Xá Cơ Hoa cười tùm tùm đặt ly trà ở trước mặt Minh Hạo Thiên, “Ông chủ, anh hãy thử xem, lá trà trong bệnh viện này rất tốt đấy.”

Lá trà trong bệnh viện cái gì, đó là trà nhà anh đấy! Tức giận nhìn cái mông đối diện với mình, lửa giận đau khổ thất vọng của Huyền Vũ Thác Hàn thành bão tố, vừa định nổi giận, nhưng nghĩ tới cái gì, sắc mặt tức giận khựng lại, trong chớp mắt, trên khuôn mặt tuần mỹ giống như biến sắc trong nháy mắt, không còn thấy bất kỳ tức giận gì, ngược lại trong nháy mắt, sắc mặt đột nhiên giống như mang theo cảm giác tái nhợt suy yếu.

“Cô em à...”

Minh Hạo Thiên nhấp một hớp, có thể cảm giác uống ra vị trà có phẩm chất thượng đẳng, bệnh viện? Tầm mắt, lạnh lùng bay lên người Huyền Vũ Thác Hàn ngồi đối diện, cậu ta vừa mới đột nhiên biến sắc mặt, anh cũng không để lỡ mất, chỉ có điều cũng không nói gì, chẳng qua khi đối diện với tròng mắt đen khí phách thâm thúy kia thì tầm mắt của anh không nhìn được nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt.

“Có được không? Cảm giác như thế nào? Mùi vị cũng không tệ lắm phải không?” Mắt to chớp chớp, mong đợi nhìn kim chủ lớn, giọng Xá Cơ Hoa từ bỏ cũng không từ bỏ truyền đến từ sau lưng.

“Ừ, rất tốt.” Minh Hạo Thiên rất nịnh nọt lại nhấp thêm một hớp rồi mới để xuống, gật đầu đáp lại, trên gương mặt lạnh lùng tuần tú, dâng lên chút ý cười nhàn nhạt.

Vừa thấy anh gật đầu nói tốt, người phụ nữ nào đó vui vẻ rồi, “Ha ha, ông chủ thích là tốt rồi, đúng rồi, ông chủ anh tới đây làm gì?”

“A Hoa...” Một giọng nói yếu ớt truyền đến.

“Tôi làm chút chuyện.”

“Tôi làm chút chuyện? Chuyện gì vậy? Chỗ này tôi còn hơi quen thuộc, có gì cần tôi giúp một chút không?” Ngày đó nói đi làm, nhưng ngay cả một cái chuông cũng còn không lên chân đâu, muốn người ta bắt đầu trả lương từ ngày đó, cũng hơi ngượng ngùng.

“A Hoa...”

Minh Hạo Thiên không hề trả lời, mà liếc ra sau lưng cô nói, “Hình như tổng giám đốc Huyền Vũ hơi không thoải mái.”

“Anh ta không thoải mái? Anh ta có thể có gì không thoải mái chứ?” Mới vừa rồi còn có thể lớn tiếng gào tới quát đi, có thể có chuyện gì chứ!

Xá Cơ Hoa hơi giận xoay người, lại thấy khuôn mặt tái nhợt, “Này, anh làm sao vậy?” Không phải mới vừa rồi rất đỏ thắm sao? Thế nào trong nháy mắt lại thành trắng như vậy?

Người phụ nữ đáng chết, phải để cho người đàn ông khác nhắc nhở mới xoay người, vừa mới dùng sức quá mức đè lên vết thương, lúc này thật sự đau không chịu nổi, mồ hôi lạnh như bão tố tràn ra trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chương 93.1: Ăn giấm không được tự nhiên

Editor: Puck

“Em qua đây, đầu tôi choáng, em đỡ tôi xuống.” Huyền Vũ Thác Hàn, dáng vẻ lập tức muốn té xỉu thu hút người phụ nữ nào đó, còn yếu ớt đưa tay về phía cô, còn mang theo cảm giác đáng thương với hơi thở yếu ớt này.

Choáng váng đầu? Chẳng lẽ mới vừa rồi chảy máu mũi quá nhiều? Hình như cũng đúng, cảnh tượng máu mũi phun thẳng vừa rồi, là quá đáng thương!

Xá Cơ Hoa nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, nghĩ đến mấy ngày trước anh mới chảy nhiều máu như vậy, hôm nay lại bị cô đánh tới chảy máu, trong lúc nhất thời, trong lòng dâng lên lòng đồng tình chột dạ.

“Này, anh có sao không? Có cần tôi gọi bác sỹ cho anh không?” Đi lên trước, Xá Cơ Hoa hơi không đành lòng cúi đầu hỏi anh, chỉ có điều, với cái vờ tay này, coi như không thấy.

Người phụ nữ đáng chết! Trong lòng giận đến hung hăng cắn chặt răng.

Huyền Vũ Thác Hàn yếu đuối rên lên một tiếng, giọng nói yếu ớt thông thả nói: “Choáng váng đầu, em cho tôi dựa một chút.” Tay vung lên, dùng sức một cái kéo người phụ nữ nào đó không kịp phản ứng ngồi xuống bên cạnh, đầu lập tức dựa sát vào trên người cô.

Chỉ có điều, trước khi ngang nhiên xông qua, khỏe mắt sắc bén quét về phía Minh Hạo Thiên ngồi đối diện, giống như tuyên bố chủ quyền lại giống như đang khiêu khích.

Mà Minh Hạo Thiên, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thường ngày, chỉ có điều, khi nhận được tầm mắt này thì ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn về phía Xá Cơ Hoa bên cạnh cậu ta, cũng giống như đang suy tính cái gì!

“Ma cà bông chết tiệt, anh dám gạt tôi...” Xá Cơ Hoa phản ứng kịp, nhất thời vừa nghiêng đầu, lập tức định cho ác ma khốn kiếp một cái tát đánh bay.

Nhưng vừa quay đầu, nhìn thấy gương mặt tuần tú tái nhợt lấm tấm mồ hôi lạnh đã nhảy vào trong tầm mắt, trong lúc hất thoi, câu nói độc ác phía sau lập tức tắc trong cổ họng.

“Đầu tôi thật choáng váng! Em đừng cử động nữa có được không?” Đầu Huyền Vũ Thác Hàn dựa sát hơn vào trong ngực cô, nhắm mắt lại, như con nít mè neho trên cổ trắng nõn của cô yếu ớt nói, mỗi mòng kêu gọi cũng mất đi màu máu, trong tiếng nói yếu đuối, mang theo hương vị làm nũng nồng nặc.

“Này, anh... Anh làm gì! Đừng dựa vào tôi gần như vậy.” Nghe vậy, không hiểu sao lòng căng thẳng, nhưng cảm giác người giống như cao da trâu trên người vẫn lại gần cô cò đi cò lại, còn có hơi thở ấm áp phả lên cổ, trong nháy mắt, miệng lưỡi của người phụ nữ nào đó bắt đầu cà lăm, vội vàng định lui về phía sau.

Trong lòng, cảm giác rất không thể quen với hình thức chung đụng kỳ quái giữa hai người như vậy.

Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa chiếm được chút tiện nghi sao có thể nhượng bộ, khi cô lui về phía sau một chút thì đôi tay lập tức ôm lấy, “Đừng động, đầu tôi thật sự rất choáng, để cho tôi dựa vào một chút có được không?”

Hơi thở ấm áp phả lên cằm cô, vừa nói xong, bên môi như có như không xẹt qua trên da thịt trắng non mềm này.

Trong nháy mắt, thân thể Xá Cơ Hoa cứng đờ, khỏe miệng co quắp, nổi da gà, lập tức hiện lên.

Huyền Vũ Thác Hàn nhắm chặt lông mi, không yên mà run run, tai bị một vòng đồ ừng khả nghi tập kích mơ hồ được tóc đen che giấu: “Cứ như vậy đừng động, dựa một chút là được rồi, đầu còn rất choáng.” Trong say mê...

Vẫn là rất choáng? Nhìn dáng vẻ cái miệng hàm xuân, là choáng rất thoải mái?

Một run, hai run, ba run, chỉ thấy trên ghế sa lon, người phụ nữ nào đó bị coi là cái cây đề ôm, trên mặt đầy vạch đen chảy xuống, khỏe miệng rút gân, tràn ra tiếng mài răng, hai quả đấm đặt ở hai bên, siết đến kêu vang răng rắc.

Đồ lưu manh này...

Huyền Vũ Thác Hàn lại dán chặt lên người cô, thì ra chiều này của Hàng thật hay, người đàn ông nào đó bừa bãi, tiếp tục vừa ăn đậu hũ vừa ‘yếu ớt’ yêu cầu nói, “Chờ một chút, tôi cũng muốn uống trà Phở Nhĩ em pha.”

Uống trà? Còn đòi uống trà? Mẹ nó, người phụ nữ Ninja nào đó không thể nhịn!

Gỡ tay ôm chặt trên người cô ra, sau đó một cái tát lên gương mặt đang dựa trên cằm cô, hung tợn đẩy ra, Xá Cơ Hoa mãnh liệt nhảy người lên từ trên ghế sa lon, run người nổi một tầng da gà, vội vàng lau chùi cảm giác ấm áp đó ở trên cổ, “Anh emm, anh đột nhiên phát thần kinh cái gì?”

Lưu manh đáng chết, đột nhiên phát xuân gì chứ?

Không ngờ cô lại đột nhiên đẩy anh ra, Huyền Vũ Thác Hàn không hề được cảnh báo bị đẩy nằm thảm căng trên chỗ tựa lưng trên ghế sa lon, lực trong lúc đẩy, vết thương đau đớn vừa được dùng sức chèn ép xuống lại bị xé ra.

“Em... Rất đau!” Yếu ớt mang theo vẻ ngấm ngấm chịu đựng, lần này đau thật!

Xá Cơ Hoa liếc anh hai cái, không có sắc mặt tốt trông anh: “Đáng đời anh!” Còn biết phát xuân, đó chính là không có việc gì rồi! Mới vừa rồi thể mà lại sàm sỡ cô, ghê tởm...

Người phụ nữ chết tiết này, thật sự nhẫn tâm như vậy? Mặc dù chút đau đớn này không phải không thể nhẫn nhịn, nhưng nhìn thấy đáng về cô chẳng thêm ngó đến, trong nháy mắt Huyền Vũ Thác Hàn cảm thấy trong lòng vừa tức lại vừa buồn bực, một luồng lửa đang nổi lên trong lòng.

“A Hoa, trong người tổng giám đốc Huyền Vũ có vết thương, vẫn nên đỡ tổng giám đốc Huyền Vũ lên giường nghỉ ngơi đi.” Khi Huyền Vũ Thác Hàn vừa định nói gì đó thì Minh Hạo Thiên vẫn trầm mặc ở bên cạnh, đột nhiên khẽ mở miệng nói.

“A, vậy cũng được.” Xá Cơ Hoa quét mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn trên ghế, khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh thì trong lúc nhất thời cũng hơi không đành lòng, dù sao người ta cũng là người bệnh, vừa rồi đẩy hơi dùng sức.

Huyền Vũ Thác Hàn nghe vậy nhìn qua, đáy mắt thâm thúy thoáng qua cảm giác không thoải mái, đặc biệt là thấy người phụ nữ chết tiết kia, coi lời của anh ta giống như thánh chỉ.

Xá Cơ Hoa tiến lên, đưa tay định kéo tay anh muốn đỡ anh dậy, nhưng không biết người đàn ông kia uống lộn thuốc gì, vung tay lên, cương quyết đẩy tay cô ra rồi.

“Này, anh làm gì thế? Không phải vết thương vừa đau sao? Tôi đỡ anh lên giường.” Tức giận nói xong, lại đưa người qua, nhưng lại bị đẩy ra.

“Mẹ nó, ruột cuộc anh có muốn tôi đỡ hay không? Không muốn thì thôi vậy.” Xá Cơ Hoa cũng nổi giận, người nào chứ, tốt bụng đi đỡ anh, lại cứ bị đẩy ra từng cái một, thật sự coi cô là cái đồ bờ gì!

Rút tay về, xoay người, lười phải vứt bỏ người đàn ông không giải thích được này, không có ý định ra ngoài gọi người, tránh cho anh đại thiếu gia này có vấn đề gì, cô không bồi nổi.

Huyền Vũ Thác Hàn cũng không biết bản thân mình bị làm sao, có thể thấy được cô thật sự nghe lời người đàn ông khác nói thì trong lòng chính là vô cùng khó chịu, vô cùng không thoải mái, một lửa giận vị chua đang nổi thẳng lên trong lòng, mơ hồ còn mang theo uất ức nhè nhẹ.

Ngay cả câu nói ngọt cũng không có, coi bản thân anh như vì khuôn mặt bệnh mà đứng xa như vậy, không phải anh chỉ không theo hai lần sao? Không thể kiên nhẫn chút sao? Chỉ cần nói đôi câu dễ nghe, về mặt dịu dàng một chút, anh sẽ bằng lòng đưa tay mà!

Nhưng mà... Người phụ nữ đáng chết này, dĩ nhiên làm thật mặc kệ anh sống chết rồi hả?

Duỗi tay ra, kéo người phụ nữ định hất tay đi.

Đột nhiên bị níu lại, Xá Cơ Hoa cau mày quay đầu, thấy Huyền Vũ Thác Hàn vừa rồi còn nằm trên ghế sa lon, bây giờ ngồi thẳng người giữ cô lại, “Làm gì?” Vẫn tức giận như vậy.

Huyền Vũ Thác Hàn âm thầm khẽ cắn răng, khóe mắt liếc người đàn ông đối diện, mặc dù cảm thấy hơi mất thể diện, nhưng vẫn mở miệng nói: “Đỡ tôi lên giường, bây giờ đầu tôi choáng váng không còn hơi sức.”

Này này, quả thật có ý bới móc đấy!

Hít một hơi thật sâu, xoay người, dùng sức đỡ người dậy, rồi đi về phía giường bệnh, nhưng cũng không biết có phải anh cố ý hay không, hay anh thật sự nặng như vậy, đi chưa được mấy bước đã cực kỳ hết sức cố gắng.

“Này, bản thân anh dùng sức đứng ngay ngắn chút đi, anh nặng chết được.” Tồn hơi thừa lời!

Nửa người của Huyền Vũ Thác Hàn dựa vào trên người cô, cúi đầu thấy người phụ nữ đỏ bừng cả khuôn mặt mới hơi dùng sức chút xíu, giảm bớt chút áp lực cho cô: “Đầu tôi choáng, không còn hơi sức.”

“Anh...” Ngẩng đầu! Vẫn là gương mặt tuấn tú tái nhợt, mắt to trừng trừng, được, cô nhẫn...

Xá Cơ Hoa khẽ nghiêng đầu, nhìn Minh Hạo Thiên trên ghế sa lon bên cạnh, nhất thời hơi ngượng ngùng cười ha hả nói: “Ông chủ, có thể làm phiền anh tới đây giúp tôi một tay không?”

Cái gì? Người phụ nữ này... Về mặt của Huyền Vũ Thác Hàn tối sầm, nhưng lúc này lại không thể phát tác, nếu không, có thể tưởng tượng được người phụ nữ này chắc chắn sẽ nhe răng nhếch miệng vung một đấm tới đây, cắn răng! Chỉ có thể tiếp tục giả vờ đầu của anh choáng váng mặt mũi.

Minh Hạo Thiên cũng luôn thờ ơ, cho nên ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn âm thầm bắn tới, cũng nhất định nhìn thấy không bỏ sót, nhìn Huyền Vũ Thác

Hàn, mặc dù ngoài mặt Minh Hạo Thiên bình thản không gợn sóng, nhưng dưới đáy lòng đã sớm giật mình không thôi.

Chỉ có điều, khi Xá Cơ Hoa mở miệng, Minh Hạo Thiên tiến lên, dường như không thấy một tầm mắt nào đó, trong chốc lát, đỡ người ta đến trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 93.2: Ăn giám không được tự nhiên

Editor: Puck

“Ông chủ, thật sự phải cảm ơn anh, may mà có anh ở đây, nếu không tôi nhất định sẽ bị đè chết, ha ha...” Vừa đỡ người nào đó đến trên giường, Xá Cơ Hoa vội vàng cười hi hi nói cảm ơn với Minh Hạo Thiên, người ta đây là kim chủ lớn, lại còn khiến cho người ta làm cu li, cũng không biết có thể để lại ấn tượng xấu cho anh ấy không.

“Khụ khụ! Cô em à, tôi không thoải mái...” Không đợi Minh Hạo Thiên mở miệng, Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa vịn nằm xuống đã mở miệng cắt đứt.

Cười với người đàn ông khác làm gì? Cái người đáng chết này, cũng còn chưa từng thấy cô cười với anh.

“Xá Cơ Hoa...”

Khuôn mặt tươi cười cứng đờ, độc ác quay đầu lại: “Câm miệng, có lời cứ nói có rắm cứ thả.” Ghét nhất người khác gọi họ tên đầy đủ của cô, đặc biệt khi kim chủ lớn của cô vẫn còn ở đây.

Sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn thối thối, dưới mắt của người phụ nữ nào đó, kéo kéo quần áo: “Quần áo dính lên vết thương không thoải mái, em thay quần áo giúp tôi!”

“Cái gì?” Khiến trách...

Cô không nghe lầm chứ? “Anh kêu tôi giúp anh thay quần áo? Đầu anh bị đập mạch rồi hả?”

“Đầu tôi choáng cả người không có sức.” Ý là cô không giúp anh thay, ai giúp anh thay?

“Anh... Chính anh không có sức đổi thì tự nghĩ cách đổi đi.” Không tức, không thể tức, tránh cho bản thân bị chọc giận, hơn nữa trước mặt ông chủ, không thể tự hủy hình tượng.

Xá Cơ Hoa quay đầu, vừa cười hi hi: “Ông chủ, chúng ta qua uống trà, chờ một chút, tôi mời anh ra ngoài ăn cơm...” Lời còn chưa nói hết, tay đã bị một tay khác níu lại phía sau rồi, cắt đứt người nào đó.

“Anh lại định làm gì?” Quay đầu lại, giận dữ trừng người lưu manh trên giường quát lên.

“Thật sự không thoải mái.” Huyền Vũ Thác Hàn buông tay ra, chỉ chỉ vào chỗ vết thương.

Không thoải mái là không thoải mái, chỉ có điều trong lòng mới là chỗ không thoải mái nhất, còn muốn hẹn đi ra ngoài ăn cơm?

“Anh...”

Khi người phụ nữ nào đó định giơ chân, Minh Hạo Thiên một mực trầm mặc, đột nhiên tiến lên một bước mở miệng, “Tôi thay giúp cậu ấy thôi.”

Một câu nói, có thể khiến cho tâm tình hai người ở hai thái cực.

“Ai muốn để cho anh ta thay.” Ác liệt!

“Tốt tốt!” Vui mừng!

Vị thiếu gia nào đó lộ vẻ chán ghét, tay lôi kéo đến núm quần áo người khác: “Tôi không muốn đàn ông giúp, em đổi cho tôi.”

Sói háo sắc chết tiệt! Sắc mặt vui mừng trầm xuống.

“Không cần đàn ông thay hả? Đó chính là muốn có phụ nữ thay cho anh? Được, tôi sẽ gọi di quét nhà cho anh.” Trong bệnh viện có di đặc biệt quét nhà, bà di chừng bốn mươi năm mươi tuổi!

...

Mà đổi lại sân bay bên kia.

Đi về phía lối ra, tại chỗ nhập cảnh bên trái, một cặp đôi đẹp thon dài mà thẳng tắp, khiến La Vũ Hiên không tự chủ dừng bước.

Đó là một cặp đôi xinh đẹp, trông mắt đen lợi hại của anh chăm chú, tầm mắt chậm rãi hướng lên, quần bó màu xanh lam cực ngắn, khiến cho cái mông của cô xem ra hút hàng mà cong lên.

Người phụ nữ này có dáng người vô cùng xinh đẹp khuê gôi, anh nhìn xuống gương mặt được tóc dài che lại của cô, một cảm giác quen thuộc ập vào lòng.

La Vũ Hiên chậm rãi nhú mày, đi về phía trước mấy bước, sau đó lại nhìn chăm chú về phía người thon dài khẽ cúi đầu, nhìn sách trong tay.

Da thịt trắng nõn mịn màng, nhìn ra được trời sinh đoan trang, toàn thân tỏa ra phong cách đẹp lạnh lùng dịu dàng, trên gương mặt xinh đẹp chỉ đeo đồ trang sức thanh nhã, lại đẹp như băng tuyết khiến cho người ta hít thở không thông, tươi đẹp thuần khiết như băng sương.

Mặc dù không thể nhìn rõ đôi mắt hơi cúi xuống của cô, chỉ có điều, anh đã rất rõ ràng đó là một dáng vẻ như thế nào, một cặp mắt xinh đẹp, luôn mang theo điểm sáng giao hoạt, hoàn toàn không giống như khí chất lộng lẫy của cô.

Thật không ngờ lại thấy cô ở đây, vóc người cân xứng yếu điệu xinh đẹp, cùng với khuôn mặt trắng nõn mê người, khiến La Vũ Hiên không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Chẳng lẽ hôm nay cô lại tới đây để bám theo ai? Gương mặt tuấn tú của La Vũ Hiên hơi nhíu, sao anh lại chú ý đến cô? Thật kinh ngạc.

Anh luôn luôn không có phản ứng mãnh liệt và khát vọng như vậy với phụ nữ, hôm nay lại chú ý đến một người phụ nữ như thế, có thể do quá lâu không tìm phụ nữ?

Nhìn hai va li lớn bên cạnh cô, cô đang chờ người sao? Là nam hay nữ đây?

La Vũ Hiên đột nhiên phát hiện thế mà lại tò mò đến vấn đề nhàm chán này, ánh mắt của anh lại một lần nữa chăm chú về cặp đôi thon dài xinh đẹp, còn có quần của cô thật sự quá ngắn!

Chỉ có điều, suy nghĩ một chút, chuyện này mắc mớ gì đến anh? Nhíu nháu mày, gần đây thật sự đã quá lâu không đi buông lỏng, nếu không sao sẽ luôn có phản ứng kỳ quái như vậy.

“Trợ lý La, xe đã ở lối ra chờ ngài.” Thư ký Lý Dục bên người anh đi về phía anh, Lý Dục hai mươi tám tuổi đã làm thư ký cho La Vũ Hiên hơn ba năm.

Nhìn về phương hướng La Vũ Hiên vừa ngẩng nhìn đến mắt hờn, đó là một người đẹp có thân hình xinh đẹp, xem ra đáng đáp không tẻ, chỉ có điều, hơn ba năm, thân là thư ký anh cũng hiểu rõ ràng ít nhiều, những cô gái trợ lý La thích đều mê người tao nhã lại tràn đầy phong cách tự tin, mà cô bé này mặc dù xinh đẹp, nhưng quá mức quyến rũ rồi.

Nhưng trợ lý La có thể nhìn chăm chăm vào một người phụ nữ, cô vẫn là đầu tiên! Bởi vì bình thường là người đẹp nhìn chăm chăm vào trợ lý La, sau đó giống như con ruồi tự động dính lên.

“Được.” La Vũ Hiên thu hồi tầm mắt, trầm thấp nói.

Đang đi ra trước cửa chính, La Vũ Hiên không nhịn được quay đầu lại nhìn ra sau lưng Hoàng Bộ Tuyết, lại phát hiện bên cạnh cô nhiều hơn một người đàn ông đẹp trai mê người, hai người nhìn như rất thân mật trò chuyện với nhau.

Là người đàn ông của cô sao? La Vũ Hiên hơi nhếch môi, nhanh chân đi ra sân bay, mộ chút không thoải mái ẩn giấu trong mắt đen nhanh chóng đi qua.

“Như thế nào? Làm xong chưa? Thời gian còn kịp chứ?” Hoàng Bộ Tuyết vừa thấy Âu Dương Linh trở lại, cười cười mà hỏi.

Mới vừa rồi vốn sắp lên máy bay rồi, nhưng lại phát hiện thư ký đi đặt vé máy bay sai ngày mất rồi, khiến Âu Dương Linh phải đi ký đổi mới một lần nữa.

“Làm xong rồi, chỉ có điều từ khoang hạng nhất biến thành khoang hành khách, biết đâu có thể lại khiến cho không ít thiếu nữ xinh đẹp thất hồn lạc phách rồi.” Âu Dương Linh giờ chiếc vé máy bay trong tay lên, trêu ghẹo nói.

Hoàng Bộ Tuyết tròn trắng mắt lên, hết ý kiến với Âu Dương Linh kẻ tự yêu bản thân này: “Lại thế, anh, anh cũng đừng đóm dáng như vậy có được không, thật sự không chịu nổi anh, chỉ có điều, nhớ mặc nhiều chút, tránh cho lại một lần nữa xảy ra sự kiện bị lột quần áo, vậy anh sẽ thôi lớn rồi.”

Nói đến sự kiện kia, thật sự khiến cho cô mở rộng tầm mắt, cũng không biết Âu Dương Linh có sức hấp dẫn gì, ở trong đám phụ nữ vô cùng được ưa thích làm sao, coi như cái gì cũng không làm, vẫn có không ít con ruồi trực tiếp nhào tới.

“Em cô nhóc này, lại dám nói lại sự kiện kia với anh, thật sự không đáng yêu chút nào.” Vuốt vuốt đầu cô, cưng chiều trong mắt nói.

“Đừng vuốt tóc của em nữa, ghét.” Hoàng Bộ Tuyết chống lại, hình như Âu Dương Linh rất thích vuốt ve đầu cô, mỗi lần đều vò đầu tóc đen nhánh sáng thành giống như ổ gà mới chịu dừng tay.

Lúc này truyền đến tiếng nhắc nhở lên máy bay.

“Được rồi được rồi, biết tóc bảo bối của em rồi, anh đi đây, tự em phải chăm sóc tốt cho bản thân biết không? Có chuyện gì gọi điện thoại liên lạc.” Âu Dương Linh xách hai va li lớn.

“Em biết rồi, anh cũng thế, nếu quả thật khi nào cần em giúp một tay, nhớ nói với em, em sẽ lập tức bay về.” Nhìn người đàn ông cưng chiều mình nhiều năm, mắt Hoàng Bộ Tuyết hơi đỏ.

Âu Dương Linh đưa tay ra, vừa định chạm vào tóc cô thì lại bị làm cho rụt về, thật sự là thói quen xấu: “Cô bé ngốc, được rồi, em đi về đi, anh đi trước, em phải bảo trọng nhiều.” Nói xong, vẫy vẫy tay rồi không quay đầu lại tiến vào lên máy bay.

“Anh, anh cũng phải bảo trọng...”

“Này, Hàng! Lão đại ở bệnh viện nào?” Vừa lên xe, La Vũ Hiên lập tức gọi điện thoại cho Long Húc Hàng.

Mấy ngày trước nhận được điện thoại nói lão đại đột nhiên vào bệnh viện, vốn lúc ấy định chạy về luôn, nhưng chuyện ở thành phố V nhất thời lại không thể phân thân ra được, cho nên hết bận chuyện trong tay, anh lập tức chạy về.

“Dạ dây chảy máu? Vậy bây giờ ra sao?... Ừ, vậy thì tốt, cúp.” Cúp điện thoại, La Vũ Hiên trực tiếp kêu tài xế chạy đến bệnh viện XX của thành phố.

...

“Hả! Đây là thế nào?”

Khi ở trong phòng đang giằng co chuyện thay quần áo thì một âm thanh lớn đột nhiên chen vào!

Chỉ thấy Chu Hữu Mai sắc mặt vui mừng đi vào, sau lưng còn có bảy tám nữ giúp việc đi theo, từng người một trong tay đều xách theo hộp đựng thức ăn lớn.

Mà trận thế chiều nay như vậy, khiến đưa tới không ít ánh mắt tò mò, chỉ có điều may mà tầng này đều là phòng bệnh cao cấp, mà bà nội nào đó, từ khi Huyền Vũ Thác Hàn vào bệnh viện thì trực tiếp dọn một tầng thành trống rỗng rồi.

Lúc trước Chu Hữu Mai nói bệnh viện này bà có chút cổ phần, thật ra thì chưa nói hết toàn bộ, bà là cổ đông của bệnh viện này, chỉ có điều bà đồng thời là bà chủ kiêm cổ đông duy nhất!

“A Hoa, hai đứa thế nào? Nhanh, đến đây, tới đây ăn cơm tối.” Bà nội vừa tiến đến, cứ vui tươi hơn hờ đi đến, mấy nữ giúp việc đi theo phía sau, lục tục đi theo vào, đi tới trên bàn ăn, tự động bố trí từng món ăn.

“Bà nội?” Huyền Vũ Thác Hàn còn lồi kéo chéo áo người nào đó, vội vàng thu tay lại, về mặt vội vàng điều chỉnh, “Sao bà lại tới đây?”

Quét mắt nhìn món ăn trên bàn cơm! Bữa tối không khỏi cũng quá phong phú rồi! Gần đây anh chỉ có thể ăn chút đồ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 93.3: Ăn giấm không được tự nhiên

Editor: Puck

“Thế nào? Bà không thể tới sao?” Chu Hữu Mai tiến lên, nhìn thấy đồ trên người cháu mình, “Thằng nhóc thú, cháu mặc như vậy làm gì? Định đi ra ngoài à?”

“Cháu...” Anh đi ra gì chứ!

“A Hoa, nào, đừng để ý đến thằng nhóc thú đó, chúng ta đi ăn cơm trước.” Huyền Vũ Thác Hàn vừa mới mở miệng, đã bị bà nội cắt đứt, ngay cả nhìn cũng không nhìn anh, đã cười híp mắt nắm tay Xá Cơ Hoa, rồi vội vàng đi tới bàn ăn đã bố trí xong bữa tối.

Hả? Lại ăn? Lúc này cách bữa cơm lúc trước mới ba giờ!

Bước chân ngừng lại một chút, Xá Cơ Hoa vội vàng xua tay nói: “Lão, lão phu nhân, không cần, cháu còn không đói bụng, thật.”

“Không được, bây giờ thân thể cháu là lúc cần cẩn thận nhất, chính là cháu không đói bụng cũng phải ăn, tối nay thím Liễu còn có ý hàm cách thủy gà hầm huyết yến cho cháu đấy, nhanh, ngồi xuống, để nguội hiệu quả sẽ không tốt.” Kiên quyết kéo người ngồi xuống, bà nội hăng hái vội vàng bưng một chén gà hầm huyết yến đến trước mặt cô.

Là lúc thân thể phải cẩn thận? Hu hu! Lão phu nhân lại tự vạch áo cho người xem lưng chứ, vốn cô cũng sắp quên chuyện bị móc u, vừa bị lão phu nhân nhắc tới, tâm tình lập tức xuống thấp.

Nhưng người ta có lòng tốt như vậy, lại không tiện nói có ý gì, Xá Cơ Hoa nghiêng đầu liếc mắt nhìn Chu Hữu Mai ở bên cạnh, trong lòng cứ lăm lăm, cô móc u, lão phu nhân còn giống như rất vui vẻ?

“Uống đi! Còn rất nhiều, uống xong bà nội lại đổ thêm cho cháu.”

Vẫn còn rất nhiều? Xá Cơ Hoa liếc nhìn thức ăn đầy bàn, đột nhiên hỏi: “Vậy có chén dưa dư thừa không?”

“Có, sao vậy?”

Bởi vì định tối đây ăn bữa cơm đoàn viên, cho nên cũng chuẩn bị vài bộ chén dưa.

“Vậy thì thật tốt, nhiều món ăn như vậy, mọi người cùng nhau ăn thì tương đối náo nhiệt, ông chủ, tối đây đi, cùng nhau ăn.” Vốn định ra ngoài mời anh ăn một bữa, bây giờ vừa đúng, tiết kiệm tiền cơm bữa tiếp theo.

Ông chủ? Chu Hữu Mai theo tầm mắt nhìn sang, thấy Minh Hạo Thiên đứng bên giường, lúc trước bà còn tưởng rằng là một người dưới của Huyền Vũ Thác Hàn!

Xá Cơ Hoa vội vàng đi tới, kéo Minh Hạo Thiên tới đây, còn trực tiếp đưa chén gà hầm huyết yến kia của mình lên, “Ông chủ, anh cũng chưa ăn phải không? Cùng nhau ăn đi.”

“Cậu ta là?” Cậu thanh niên này, khí chất không tệ, nhìn dáng vẻ cháu dâu của bà tích cực như vậy, bà nội khó có được quan sát Minh Hạo Thiên, chẳng lẽ là tình địch của thằng cháu thú nhà bà?

Thằng nhóc thú này cũng quá vô dụng, tình địch này đã tìm tới cửa, sao không hề có chút phản ứng nào? Quét mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn trên giường, Chu Hữu Mai nói thầm trong lòng.

Haizzz, ai nói người đàn ông nào đó không có phản ứng chứ, lúc trước anh đã xài cả khổ nhục kế rồi, có thể bình tĩnh sao? Lúc này không phải như lão nhân gia bà nghĩ, người ta đang giả bộ thâm trầm!

Minh Hạo Thiên thoải mái chống lại tầm mắt của Chu Hữu Mai, khi bà hỏi thì trực tiếp nói tên họ: “Minh Hạo Thiên, xin chào lão phu nhân.”

Xá Cơ Hoa nhận lấy chén dưa nữ giúp việc đưa lên, quay đầu hỏi Chu Hữu Mai: “Lão phu nhân, bà có để ý chúng ta cùng nhau không? Nhiều người nhiều náo nhiệt chút.”

Minh Hạo Thiên? Cháu nội của lão già Minh? Ừ, rất không tệ, là một nhân trung long phượng, chỉ có điều, ai cũng không thể đánh chủ ý lên đứa cháu dâu này của bà.

“Không đâu, Hạo Thiên đúng không? Không có việc gì, cùng nhau ăn, người một nhà không có náo nhiệt như vậy, cùng nhau đi, nhiều người nhiều náo nhiệt chút.” Cười đến vô cùng hiền lành.

Minh Hạo Thiên cũng thần nhiên nở một nụ cười yếu ớt, không phải anh nghe không hiểu lời bề ngoài bà nói, chỉ có điều, nếu như anh thật sự thích a Hoa, vậy anh cũng không quan tâm đến bất kỳ quấy nhiễu, “Vậy cảm ơn lão phu nhân rồi.”

“Không cần khách khí như thế, bạn của a Hoa, chính là khách của chúng ta, nào, không nên khách khí, ăn nhiều thức ăn một chút.” Nói xong, vừa cười ha hả kêu nữ giúp việc bên cạnh gấp rau vào chén.

Xá Cơ Hoa cũng không chú ý đến bọn họ nói gì, trong khi bọn họ nói chuyện, một hơi đã xử lý xong một chén canh gà hầm huyết yến, mùi vị thật sự thỏa đáng.

Chỉ có điều, lão phu nhân này, cũng thật sự là một người kỳ quái, sao mỗi lần đều rất thích gấp một đồng thức ăn vào trong chén cô? Cô còn muốn uống canh nữa! Nhưng cũng không tiện mở miệng từ chối.

“Ông chủ! Ăn cái này, cái này ăn ngon thật đấy...” Chia từ trong chén ra cho anh.

“A Hoa, nào, ăn nhiều một chút...” Bà nội nào đó lăm lăm trong lòng, tâm lý rất khẩn trương, gấp thức ăn đến tích cực.

“Ông chủ, cái này cũng ăn thật ngon...” Chia ra còn tích cực hơn.

“A Hoa...”

“Ông chủ...”

Mỗi một người đều người đến tôi đi, người gấp cho tôi tôi gấp cho người! Trận thế này, lại hoàn toàn quên sạch sẽ người đàn ông ở trên giường!

Huyền Vũ Thác Hàn như thế nào cũng không biết rằng, mình cứ bị người ta coi nhẹ như vậy, thậm chí hôm nay bà nội cũng coi anh như trong suốt.

Bà nội coi anh là trong suốt thì thôi đi, nhưng người phụ nữ kia cứ anh anh em em với người đàn ông khác trước mắt mọi người sao? Thật sự coi anh chết rồi?

Tức giận!...

Xuống giường, hai ba bước đi tới trước bàn ăn, đặt mông ngồi xuống: “Thím Liễu, cầm chén.”

Thím Liễu đưa chén đĩa lên, nhưng vẫn không quên nhắc nhở, “Thiếu gia, vết thương của cậu còn chưa khép lại, ăn chút thanh đạm tương đối tốt hơn.”

“Đừng vậy, Thác Hàn à, cháu cũng đừng ăn những thứ này, ăn chút rau cải đi.” Chu Hữu Mai thuận tay, một gấp, một đồng rau cải xanh non mơn mẫm đã nhanh chóng đầy cả chén.

Sau đó không nhìn cháu trai nữa, chiếc đĩa chuyển một cái, bảo ngư vậy cá thăng hương gấp vào trong chén Xá Cơ Hoa: “A Hoa, cháu phải ăn nhiều một chút.”

Còn ăn? Nhìn đồ ăn như núi nhỏ trong chén, Xá Cơ Hoa quay đầu lại nhìn trong chén Minh Hạo Thiên bên cạnh, cũng bị cô xếp thành giống như núi nhỏ, khỏe miệng cuối cùng không nhìn được rút gân.

Nhìn đồng đồ ăn như núi nhỏ kia, Xá Cơ Hoa cười xin lỗi một tiếng, qua tay lại gấp vào trong chén anh: “Ông chủ, anh ăn nhiều một chút.” Cô thật sự không ăn được, trong lòng chỉ muốn chuyển cho người như thế nào thôi.

Minh Hạo Thiên cười khẽ một tiếng với cô, nhận lấy món ăn cô gấp tới đưa vào trong miệng, chỉ có điều, anh vẫn cảm thấy kỳ lạ với hành động của Chu Hữu Mai.

Huyền Vũ Thác Hàn quét qua chén của Minh Hạo Thiên, cúi đầu xem xét trong chén mình, sắc mặt hoàn toàn chán nản!

“Tôi cũng muốn vậy!” Chén lập tức cách một tiếng đặt trước mặt Xá Cơ Hoa, không nhìn ra được có gì khác thường trên gương mặt tuấn tú.

Xá Cơ Hoa quét mắt về phía anh, anh cũng muốn? Vừa lúc, ở lại ăn đi, cô đã muốn phun, không chút suy nghĩ, lập tức gấp trong chén mình vào chén anh.

Chu Hữu Mai thấy vậy, vội ngăn cản: “A Hoa, tự cháu ăn, nếu thằng nhóc thú này muốn ăn, để nó tự gấp, cháu đừng để ý đến nó.” Kế hoạch nuôi dưỡng cháu dâu của bà không dễ dàng thực hiện được một chút, thằng nhóc thú này lại định tới phá hư!

“Bà nội!...”

“Không có chuyện gì, thiếu gia rõ ràng ăn ngon, thì tất cả cho anh ấy đi, cháu không ăn.” Tay chân nhanh chóng đồ tất cả món ăn trong chén tới, Xá cơ Hoa vội vàng đứng lên, thuận tay kéo Minh Hạo Thiên đã ăn không ít.

“Cái đó, lão phu nhân, cháu và ông chủ còn có việc, cũng không nán lại trong bệnh viện nữa.” Bỏ lại một câu như vậy, Xá Cơ Hoa thật sự sợ bị cứng rắn lôi kéo, vội lôi kim chủ lớn của cô, dưới không ai kịp phản ứng, lòng bàn chân lập tức như bôi mỡ rồi khỏi cửa rồi.

“A Hoa, a Hoa...”

Bà nội nào đó định đuổi theo, bóng dáng động lòng người đã không thấy rồi, nhất thời gấp gáp, xoay người lại, giận dưng dưng chụp một cái tát lên đầu người đàn ông nào đó, “Thằng nhóc chết tiệt này, bà bị cháu tức chết.”

Tức chết, anh mới bị tức chết! Người phụ nữ chết tiệt đó, thật sự chạy lấy người với người đàn ông khác trước mặt anh?

Huyền Vũ Thác Hàn bị thương cho một cái tát, sắc mặt âm trầm khó coi, ở trước mặt bà nội, lại về mặt lạnh nhạt, cầm chén lên, giả bộ tiêu sái vừa ăn vừa khinh thường nói: “Bà nội bà làm gì thế! Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao!”

“Không phải chỉ là một người phụ nữ?”

Nhìn Huyền Vũ Thác Hàn ăn đến ngon miệng, Chu Hữu Mai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ăn ăn ăn, cháu còn ăn, thằng nhóc thú này, chất nội của bà cũng sắp theo họ người khác rồi, cháu còn có tâm tình ở đây ăn cho bà?”

Cái gì? Tay Huyền Vũ Thác Hàn đang bới com dừng lại, “Chất nội cái gì?”

“Chất nội cái gì? Cháu còn dám nói với bà chất nội cái gì? Thằng nhóc thú này, nhà Huyền Vũ chúng ta không có đứa con cháu không chịu trách nhiệm như cháu, làm bụng nhà người ta lớn rồi, cháu còn dám nói với bà chất nội cái gì. Nếu như a Hoa thật sự mang chất nội của bà đi gả cho người khác, bà sẽ không sống được.”

Mặc dù tức, nhưng trong lòng bà nội nào đó cũng rất vui mừng vì chuyện cháu mình làm bụng nhà người ta lớn!

‘Choang ~’ chiếc chén nào đó bị quăng trên mặt đất.

Chỉ thấy người đàn ông nào đó vừa mới còn bới cơm, trong nháy mắt hóa đá ~

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 94: Muốn mời tiệc sinh nhật

Editor: Táo đồ phổ núi

Làm cho con nhà người ta to bụng ra rồi? Một người đàn ông nào đó hóa đá, hình như vẫn còn chưa phản ứng kịp, những lời nói này không ngừng lặp đi lặp lại ở trong đầu!

Cơm trong miệng, cũng quên cả nuốt xuống!

Người phụ nữ kia có đứa bé của anh? Chẳng lẽ là đêm đó? Làm sao có thể? Có khả năng sao? Người phụ nữ chết tiệt kia, tại sao lại không nói cho anh biết? Chẳng lẽ anh chính là người đàn ông không có trách nhiệm như vậy sao? Đáng ghét . . .

Đứa bé? Đứa bé? Đứa bé của anh và cô?

Trong lòng, đột nhiên dâng lên một cảm xúc rất lỳ lợ, ngọt ngào, căng thẳng, vừa giống như là vô cùng vui vẻ lại vừa giống như là rất khẩn trương và kích động, lại giống như là có chút luống cuống, rốt cuộc là cảm giác gì? Không biết, trong lúc nhất thời, anh cũng phân biệt được cảm giác xa lạ đột nhiên dâng lên trong lòng mình.

Thậm chí, quên cả phản ứng!

Chị Liễu chạy lại đỡ Chu Hữu Mai ở bên cạnh đang thở phì phò: “Lão phu nhân, người đừng quá kích động, cẩn thận bị cao huyết áp, chuyện này tiểu thiếu gia không biết trước mà, người cũng đừng trách tiểu thiếu gia nữa.”

Nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn vẫn còn đang hóa đá, chị Liễu bắt đầu đi lắc đầu, chị đã nhìn tiểu thiếu gia lớn lên từ nhỏ, mặc dù thoát nhìn người này rất nghe lời của lão phu nhân, nhưng mà chuyện tình cảm, còn chưa chịu thỏa hiệp, nếu không như vậy thì sẽ không để cho lão phu nhân ép buộc nhiều năm như vậy mà vẫn chưa chịu cưới!

“Không trách nó thì trách ai? . Cái tên tiểu tử thúi kia, bây giờ đứa nhỏ cũng đã có rồi, chẳng lẽ nó thật sự muốn làm Trần Thế Mỹ sao, nếu như đúng là như vậy, thì tôi sẽ đánh chết phiên bản Trần Thế Mỹ hiện đại này.” Bà nội tức giận nói những lời đó xong, nhìn lại thì Huyền Vũ Thác Hàn vẫn còn ngồi yên đó không hề nhúc nhích, hình như không có ý định đuổi theo, nhất thời cảm thấy tức giận, lại một bàn tay hướng tới sau ót của đứa cháu trai đập một cái.

“Khụ . . . Khụ khụ . . .” Trong miệng vẫn còn ngậm cơm, ngồi ngây ngẩn, bị đánh một cái như vậy, nhất thời bị sặc không nhẹ.

“Bà nội, khụ, bà làm gì thế?” Huyền Vũ Thác Hàn vỗ ngực, cau mày quay đầu lại nhìn lão phật gia bảo bối nhà anh, gương mặt anh tuần bị sặc tới mức đỏ bừng lên.

“Làm gì? Anh lại còn hỏi bà đang làm gì sao? Tên tiểu tử thúi nhà anh, anh thật sự muốn làm bà tức chết có phải không? Bà . . .” Nổi trận lôi đình, tức giận tới mức kích động, huyết áp lên cao như bão tố, trước mặt Chu Hữu Mai bỗng chốc trở nên tối sầm, cả người cũng chuẩn bị ngã xuống.

Về mặt của Huyền Vũ Thác Hàn cũng trở nên lạnh lùng: “Bà nội, bà nội . . . Bác sĩ, mau đi gọi bác sĩ đi!” Hét lên một tiếng rồi nhanh chóng ôm lấy Chu Hữu Mai đi lại giường bệnh!

Bác sĩ cũng tới rất nhanh, nhưng mà cũng rất may mắn, chỉ là tức giận một lúc, sau khi truyền nước thì bà nội đã nhanh chóng tỉnh lại.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn ở bên cạnh giường thì nhất thời không cho anh sắc mặt tốt: “Anh là đứa cháu bất hiếu, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

“Bà nội!” Chân mày của Huyền Vũ Thác Hàn nhíu chặt lại, từ lúc nào anh trở thành đứa cháu bất hiếu rồi vậy?

“Đừng gọi tôi là bà nội, tôi không có đứa cháu như anh! Họ Huyền Vũ nhà tôi cũng không có loại con cháu như vậy.” Chết của bà, cháu dâu của bà! Bây giờ còn đang ở cùng với người đàn ông khác, suy nghĩ một chút lại thấy đau lòng.

“Bà nội, bà . . .”

Nhưng mà anh chưa kịp nói xong, thì bà nội đã tức giận hét lớn lên: “Trước khi đưa chất trai và cháu dâu của tôi trở về, không cho phép anh gọi tôi là bà nội.” Trong lòng kiên định.

Người phụ nữ chết tiết kia, cho dù bà nội không nói, thì cho dù anh phải trối thì anh cũng phải trối cô mang về.

“Bà nội . . .”

“Đã nói rồi, trước khi thấy A Hoa, không cho phép gọi tôi là bà nội.”

“Được rồi bà nội, đừng tức giận nữa, người phụ nữ kia, có phải trối thì cháu cũng sẽ trối cô ấy mang về cho bà có được không?” Người phụ nữ đáng chết, sẽ không chỉ đơn giản là trối cô ấy thôi đâu, bây giờ anh còn muốn hung hăng đánh lên cái mông của cô!

“Không được, lỡ làm tổn thương chất trai của tôi thì làm thế nào?” Bà nội nhú nhú mày tỏ vẻ bất mãn với phương thức của anh.

“Con không trối bụng của cô ấy!”

“Không được! Làm tổn thương A Hoa của tôi cũng không được.” Phải tiến thêm một tấc.

“Được rồi, cùng lắm thì con khiêng cô ấy trở về đã được chưa.” Thiếu gia nào đó khó chịu . . .

. . . . .

Bóng đêm dần dày đặc, thành phố vẫn phồn hoa và náo động như cũ. Ánh đèn neon chiếu sáng khắp thành phố xa hoa, cũng che giấu đi ánh sáng của trăng sao, chiếu những ánh đèn rực rỡ khắp cả bầu trời.

Một chỗ trong công viên, hai bóng người một trước một sau đi trên con đường nhỏ, xung quang cũng có rất nhiều người đi đường sau khi ăn tối xong thì rèn luyện thân thể bằng cách đi tản bộ.

“Ông chủ, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, đứng rồi, mới vừa rồi ở trong bệnh viện, cảm ơn anh.” Xá Cơ Hoa đi ở phía trước, đặt mông ngồi xuống sân cỏ ở ven đường, vẫy vẫy tay với người đàn ông lạnh lùng như băng đi ở phía sau, khi anh ta ngồi xuống xong cũng không quên nói một lời cảm ơn.

Thật ra thì lão phu nhân là người nhiệt tình, nhưng mà hơi nhiệt tình quá, thật sự có chút khiến cho người ta không chịu nổi, nhưng mà lại khiến cho người ta không tiện từ chối, haiz! . . .

Minh Hạo Thiên quay đầu liếc nhìn cô, trong đầu nhớ lại bộ dạng cô đòi tiền anh, khoe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, sau đó mới mở miệng: “Vẫn nên gọi tôi là Hạo Thiên đi.”

Mới vừa rồi anh cũng sẽ không tự mình đa tình cho rằng cô thực sự gấp thức ăn cho anh, nhưng mà anh cũng vẫn cảm thấy vui mừng, ít nhất người giúp cô là anh.

“Được, nhưng mà, những người có tiền các anh không phải coi trọng nhất là cách xưng hô sao? Anh không để ý tôi gọi trống không như vậy chứ.”

Điều này cô nói cũng không sai, người có tiền nào mà không muốn được nâng lên cao, dĩ nhiên bao gồm cả cách xưng hô, còn về những thứ nịnh hót kia, lại càng không đếm hết.

“Vậy cô cảm thấy tôi sẽ để ý sao?” Minh Hạo Thiên nhìn cô, có chút muốn biết trong mắt cô rốt cuộc anh là người như thế nào, nên nhìn cô rồi hỏi ngược lại.

Người đàn ông này, tuy lạnh lùng hà khắc, nhưng không thể phủ nhận được anh ta là một người đàn ông rất đẹp trai, mái tóc đen nhánh bị gió thổi rối lên, lại thêm một chút lạnh lùng không thể kiềm chế được, đường nét rõ ràng, đôi mắt sâu sắc, đôi môi hơi hồng, da trắng nõn nà, cộng thêm vóc người hoàng kim giống như người mẫu, mặc kệ nhìn như thế nào đi nữa, thì cũng đều là người tình trong mộng của tất cả phụ nữ.

Một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng ngay trước mắt, chỉ có khả năng là một người có mắt không trông, mới không có nhiều phản ứng được! Bình tĩnh lặng lẽ.

“Chuyện này sao . . .” Ánh mắt của Xá Cơ Hoa lóe sáng đảo một vòng, đột nhiên khoe miệng nở một nụ cười giảo hoạt, tiến lên trước nhỏ giọng nói: “Chờ khi nào anh để ý tới, thì nhớ nói cho tôi biết một tiếng.”

Dứt lời, liền cười cười rồi ngả người ra phía sau, đôi tay để sau gáy, một chân cong lên, rất tiêu sái nằm thưởng thức sao trên trời.

Đèn đường mờ nhạt ở ven đường, chiếu lên trên sân cỏ, bốn phía, có không ít người đang nằm hoặc là ngồi ngược đầu lên ngắm sao trên trời.

Đối diện với một đôi mắt to sáng lấp lánh như sao, bình tĩnh như hồ nước mùa thu, trong lúc bất chợt tạo nên một làn sóng, đèn đường vàng mờ nhạt khiến cho cả người cô như được phủ thêm một lớp ánh sáng, Minh Hạo Thiên nhìn một lúc tới ngây người!

Thật ra thì trong lòng anh ta rất muốn nói, anh ta vĩnh viễn sẽ không để ý, thậm chí còn rất vui vẻ.

“Sao thế? Nhìn tôi làm gì?” Cảm nhận được ánh mắt ở bên cạnh, Xá Cơ Hoa quay đầu không hiểu hỏi.

Nhưng mà khi ánh mắt của cô nhìn lại bởi vì nằm mà cái bụng nhìn rõ ràng hơn, trong nháy mắt cô che bụng lại theo bản năng, ung dung ngồi dậy: “Anh nhìn ra à?” Cô cho là anh ta đang nhìn bụng mình.

Xá Cơ Hoa cũng lười phải giấu giếm, trực tiếp chỉ chỉ bụng nói: “Hôm nay đi kiểm tra, bác sĩ nói trong này có ba cái u.”

Suy nghĩ một chút trong lòng vẫn còn sợ hãi! Ba cái, cũng không biết bây giờ điều trị có kịp không nữa.

“U?” Tầm mắt của Minh Hạo Thiên rơi vào bụng của cô, nhướn mày! Trong lòng cũng thoáng hiện lên một chút khẩn trương chưa bao giờ có.

“Đúng vậy! Lúc vừa mới nghe thấy, tôi cũng có chút giật mình mà.” Cúi người nhìn chỗ gò lên, chọc chọc, không biết tại sao, sức tay liền nhẹ đi một chút, nhưng mà cô chút cảm giác không thể xuống tay được, cảm giác rất kỳ lạ.

“Nhưng mà nhắc tới cũng rất lạ, tôi lại không hề cảm thấy không thoải mái, làm sao lại vô duyên vô cớ có u được chứ? Chẳng lẽ ăn đồ bậy bạ? Hay là . . . Gần đây TM thật là xui xẻo, vô duyên vô cớ bị lừa ký cái hợp đồng quỷ quái kia, mà cổ tình lại là tên ma cà bông đáng ghét kia, cũng không biết đã đụng chạm gì tới anh ta, mà mỗi lần gặp anh ta, là cả người đều không thoải mái, chẳng lẽ tôi với anh ta thật sự xung khắc hay sao nhỉ? Xem ra lần sau phải tìm ông thầy tướng số xem cho mới được!” Nói xong, ngược lại lại biến thành lẩm bẩm lầu bầu.

Xá Cơ Hoa nhớ lại những chuyện đã xảy ra gần đây, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Nhưng mà, tại sao cô nói tới nói lui lại nói tới tên ma cà bông chết tiệt kia vậy? Cô và anh ta hình như không phải là quen thân lắm mà! Mẹ kiếp, khẳng định là do gần đây tiếp xúc quá nhiều với anh ta rồi, không được, phải cách xa anh ta một chút, để tránh mắc mớ căn bệnh kỳ quái.

“Được rồi, Hạo Thiên, tôi phải về nhà trước đây, chuyện công việc, hãy để sau này nói tiếp, bye bye.” Dứt lời, đứng dậy, phui phui mũi, vẫy vẫy tay với Minh Hạo Thiên rồi chạy đi mất.

Xá Cơ Hoa tuyệt đối thuộc phái hành động, dự định về nhà trọ sớm một chút để tìm Vũ và Tuyết nói chuyện, rồi ngày mai sẽ book vé máy bay, đi về nhà!

Nhìn thấy cô sắp đi, Minh Hạo Thiên vội vàng đứng dậy theo: “Đợi một chút . . . !”

Xá Cơ Hoa dừng chân, quay đầu lại: “Còn có chuyện gì nữa sao?”

“Ngày mai là sinh nhật của ông nội tôi, có mở một buổi tiệc sinh nhật, cô cũng tới tham gia chứ.” Ngày sinh nhật đó, đại trưởng lão đi theo ông nội năm xưa sau khi đi chu du vòng quanh thế giới cũng trở về tham dự, y thuật của ông ấy mặc dù không nổi danh trong thiên hạ, nhưng mà tuyệt đối là giỏi nhất.

“Sinh nhật của ông nội anh? Không được, tôi ngại lắm.” Sinh nhật của ông nội anh ta, thì cô đi làm gì? “Thay tôi chúc ông nội anh sinh nhật vui vẻ nhé.” Nói xong, liền xoay người rồi đi!

Minh Hạo Thiên kéo Xá Cơ Hoa đang định bước đi lại, “Hãy đi đi mà, cô có thể mời các bạn của cô đi cùng với cô, đến lúc đó tôi sẽ đón các cô, xin đừng từ chối.”

“Nhưng mà, không phải là anh không biết, bạn của tôi làm việc trong tòa soạn đấy! Anh không sợ đến lúc đó cô ấy sẽ truyền thông tin của bữa tiệc ra ngoài sao?” Nghĩ tới Tuyết, hình như là cô ấy rất thích đi tới những nơi như vậy! Nếu như đi, vậy lại phải lùi ngày về nhà lại hai ngày, dù sao bụng cũng lớn như vậy, lùi hai ngày cũng không sao.

Nhưng mà tiệc sinh nhật của người ta, có một số việc phải nói cho rõ ràng trước, tránh cho tới lúc đó thật sự xảy ra chuyện gì, thì thật sự xấu hổ.

“Không sao hết, hãy cùng đi đi.” Hoàng Bộ Tuyết? Người phụ nữ mà ngày đó đột nhiên xuất hiện ở trên sân nhảy, anh có chút ấn tượng.

Thật ra thì anh không thích bọn phóng viên chó săn, chỉ vì ghét những phiền toái không cần thiết, nhưng mà nếu là bạn bè của cô, thì anh có thể nhìn xuống.

“Vậy được rồi!” . Xá Cơ Hoa cười cười gật đầu, thu hồi lại cánh tay bị anh ta kéo lại rồi nói: “Vậy tôi đi về trước đây.”

“Tôi đưa cô về!” Trong tay vẫn còn hơi ấm, thu tay lại, Minh Hạo Thiên kìm nén sự mất mát chợt lóe lên trong lòng.

. . . . .

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó cánh cửa được mở ra.

Huyền Vũ Thác Hàn định đi ra ngoài tìm người, bước chân vừa đứng lúc đi tới cửa.

“Lão đại? Cậu phải đi đâu à?” La Vũ Hiên vừa mới chạy tới, còn chưa đi vào, vừa mới đẩy cửa ra, thì nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn ăn mặc chỉnh tề, nhất thời có chút giật mình nói .

“Vũ? Sao cậu lại trở lại?” Huyền Vũ Thác Hàn cũng dừng bước mà hỏi.

“Vừa mới đến, à, đứng rồi lão đại, cậu đoán thử một chút xem, mới vừa rồi trên đường tôi đã nhìn thấy ai? Đúng vậy là A Hoa và Minh Hạo Thiên ở trong công viên, còn kéo tay nhau . . .” Hình như La Vũ Hiên không hề để ý, sắc mặt của lão đại nào đó càng ngày càng đen thui!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Chương 95.1: Phùng Thiên Bảo tìm đến

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó cánh cửa được mở ra.

Huyền Vũ Thác Hàn định đi ra ngoài tìm người, bước chân vừa đứng lúc đi tới cửa.

“Lão đại? Cậu phải đi đâu à?” La Vũ Hiên vừa mới chạy tới, còn chưa đi vào, vừa mới đẩy cửa ra, thì nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn ăn mặc chỉnh tề, nhất thời có chút giật mình nói.

“Vũ? Sao cậu lại trở lại?” Huyền Vũ Thác Hàn cũng dừng bước mà hỏi.

“Vừa mới đến, à, đứng rồi lão đại, cậu đoán thử một chút xem, mới vừa rồi trên đường tôi đã nhìn thấy ai? Đúng vậy là A Hoa và Minh Hạo Thiên ở trong công viên, còn kéo tay nhau . . .” Hình như La Vũ Hiên không hề để ý, sắc mặt của lão đại nào đó càng ngày càng đen thui!

“Bọn họ đang ở đâu?” Bên trong đôi mắt đen láy của Huyền Vũ Thác Hàn hiện lên sự tức giận, hai quả đấm, đang âm thầm xiết chặt lại tạo thành những tiếng giòn răng rắc.

Kéo tay? Người phụ nữ chết tiết kia lại dám kéo tay người đàn ông khác? Tưởng tượng ra tình cảnh kia, ánh mắt của lão đại nào đó lóe lên tia lửa giận không cách nào ngăn chặn được, hàm răng cũng nghiến chặt kêu ken két, giống như con sư tử thực sự bị chọc giận.

“Lão đại, cậu . . .” La Vũ Hiên hoảng sợ, bộ dạng của lão đại như vậy, đã bao nhiêu năm rồi chưa thấy xuất hiện? Đột nhiên như thế này là đã xảy ra chuyện gì?

Giữa lúc La Vũ Hiên vẫn đang đầy một bụng nghi ngờ thì Huyền Vũ Thác Hàn đã đi lướt qua người của anh, sau đó nhanh chân bước ra ngoài.

La Vũ Hiên lấy lại tinh thần, vội vàng chạy đuổi theo: “Lão đại, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à? Có muốn tôi thông báo cho mọi người tới không.” Cho là đã xảy ra chuyện gì rất lớn, nên vội vàng lấy điện thoại ra, chuẩn bị triệu tập mọi người.

Nhưng lại bị người ở trước mặt nói ra một câu khiến cho dừng lại mọi động tác.

“Không cần, đi bắt người phụ nữ đáng chết kia, không cần phải gọi người khác.”

“ . . . . .”

Bóng đêm bao trùm, bây giờ mới chính thức bắt đầu thời gian về đêm, một chiếc xe hơi, chậm rãi dừng lại ở một khu nhà cũ kỹ.

Cửa xe mở ra, Xá Cơ Hoa xuống xe, sau đó đóng cửa xe lại, “Hạo Thiên, tối nay cảm ơn anh nhiều, tôi về tới nhà rồi, anh hãy về đi, đi đường cẩn thận.” Dứt lời, vẫy vẫy tay, sau đó xoay người đi vào phía trong căn hẻm nhỏ cũ kỹ.

“Chờ một chút.” Minh Hạo Thiên xuống xe, đứng ở bên cạnh xe không nhận được gọi Xá Cơ Hoa lại.

“Sao vậy? Còn có việc gì à?” Xá Cơ Hoa xoay người hỏi, cô phải nhanh chóng về báo cho Tuyệt biết tin tức tốt lành này, nhiều ngày không trở về rồi, không biết bọn họ có lo lắng cho cô không!

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dưới ánh đèn đường kia, Minh Hạo Thiên chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định chờ tới bữa tiệc sinh nhật mới nói, “Không có việc gì, chỉ muốn nhắc cô đừng quên, ngày mai tôi sẽ tới đây đón các cô.”

“À, được rồi, tôi sẽ không quên đâu, anh về đi.” Xá Cơ Hoa gật đầu một cái nói xong thì giờ tây lên vầy vầy, rồi xoay người đi vào trong con hẻm nhỏ.

Cho tới khi bóng dáng kia biến mất trong con hẻm nhỏ, Minh Hạo Thiên mới lên xe, rồi lái xe đi, nhưng mà, xe anh ta vừa mới đi khỏi, thì có hai chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở vị trí mà anh ta vừa mới đậu.

Huyền Vũ Thác Hàn mặc một bộ đồ vest màu đen, về mặt u ám bước xuống xe, vừa mới xuống xe, ngẩng đầu lên quét mắt về bốn phía, phòng ốc cũ kỹ

nhìn rất không an toàn, trên tường đã xuất hiện những vết nứt, con hẻm thì nhỏ hẹp, lại dơ dáy bẩn thỉu, nhìn thấy những thứ này, đôi mắt đẹp neho lại.

Chỗ như thế này người có thể ở sao? Trong tài liệu nói người phụ nữ kia ở nơi này! Hãy nhìn mà xem . . .

Người phụ nữ đáng chết kia không thể tìm một chỗ an toàn mà ở được sao? Nơi ở không an toàn như thế này nên phá hủy sớm đi.

La Vũ Hiên ở chiếc xe phía sau, cũng xuống xe, quét mắt nhìn bốn phía căn nhà thì cũng không nhận được mà nhíu mày một cái: “Lão đại, A Hoa thật sự ở chỗ này sao?”

Mới vừa trở về đã chạy tới bệnh viện, nhưng mà chân trước còn chưa kịp bước vào, thì chân sau đã đi theo lão đại đi ra khỏi đó rồi, chuyện gì cũng không hề biết rõ. .

“Nếu như tài liệu không có gì sai sót, thì chính là chỗ này, lầu 4 tòa nhà XX số X.” Nói xong, Huyền Vũ Thác Hân vượt lên phía trước đi vào trong con hẻm nhỏ.

La Vũ Hiên đi theo sát phía sau, mà con hẻm nhỏ này thì quanh co uốn lượn, chỉ có ngọn đèn nhỏ nhỏ, có chỗ còn không có đèn điện, tối đen như mực, quan trọng nhất là, có những căn nhà còn đang sửa dở dang, điều này khiến cho hai người đàn ông chưa bao giờ đi qua những nơi như vậy, nhất thời có chút choáng váng đầu óc!

Tới trước cửa của văn phòng thám tử Hoa Vũ, Xá Cơ Hoa ngơ ngẩn ngược đầu lên nhìn cánh cửa, có chút kinh ngạc nhìn mạng nhện đã giăng đầy cánh cửa ra vào, có phải Vũ đã quá lười rồi không? Cho dù không buôn bán, thì cũng không nên để cho nhện chiếm đất làm vua chứ?

Đưa tay lên khua khua mạng nhện ở trên đầu, Xá Cơ Hoa lấy chìa khóa ra, mở cửa, sau đó đá một cước lên cửa: “Vũ, mình đã về rồi.”

Không ai trả lời, chỉ nghe thấy trong phòng tắm truyền tới tiếng tắm rửa, Xá Cơ Hoa đá đá cửa phòng tắm, nói lớn: “Vũ, cậu nhanh lên một chút, mình mắc tiểu.”

“Ai ở bên ngoài?” Một giọng nói đàn ông truyền ra từ trong phòng tắm!

Đàn ông? Tiếng của đàn ông vang lên, khiến cho Xá Cơ Hoa chợt giật mình một cái, xoay người quét mắt nhìn bốn phía của căn phòng quen thuộc, không có chỗ nào không đúng, vậy ai đang ở trong phòng tắm?

Trộm sao?

Xá Cơ Hoa tiện tay cầm cây chổi ở trong góc phòng lên, nhìn chăm chăm vào cửa nhà tắm: “Ai đang ở bên trong, đi ra cho tôi.”

Trong phòng tắm, người đàn ông vẫn còn đầy bọt xà phòng đang tắm dưới vòi hoa sen, nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, nhất thời động tác rất nhanh nhẹn cầm lấy cái khăn tắm ở bên cạnh vẩy nửa người dưới lại, vuốt bọt ở trên mặt, cảnh giác đi lại cửa

Mà ở bên ngoài Xá Cơ Hoa thì đang giơ cao cây chổi, phòng bị nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm, có một chút nghi ngờ, nếu như là trộm, thì cũng sẽ không tới trộm ở nơi tồi tàn như thế này chứ, nhưng trong căn phòng này ngoại trừ Vũ, Tuyết và cô ra, làm sao lại xuất hiện đàn ông đây? Chẳng lẽ Vũ đưa đàn ông về?

Có khả năng sao? Mà cái đáp án này, sẽ biết khi cánh cửa phòng tắm mở ra, lúc người đàn ông bước ra trên người vẫn còn đầy bọt.

“Sur huynh? . . . . .”

“Cạch cạch!” Cây chổi rơi xuống đất, Xá Cơ Hoa giật mình nhìn Phùng Thiên Bảo bước ra khỏi nhà tắm, nhất thời cảm như muốn rớt xuống đất.

Phùng Thiên Bảo cũng không ngờ được, là sẽ gặp Xá Cơ Hoa trong tình huống như thế này, nhất thời cũng ngây người ra, nhưng mà cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, vui mừng không thôi chạy lại trước mặt của người phụ nữ nào đó, cánh tay dài duỗi ra, “A Hoa, A Hoa, thật sự là em . . . em đã đi đâu vậy, tại sao lại không liên lạc với người nhà? Em có biết là anh rất lo lắng cho em không?”

Vì quá vui mừng, Phùng Thiên Bảo ôm chặt lấy người khiến anh phải lo lắng một thời gian dài, thiếu chút nữa thì khóc vì quá vui mừng, cũng quên mất nửa người trên của mình đang cời trần, hơn nữa còn đầy bọt ướt nhẹp.

Xá Cơ Hoa ôm xiết chặt tới mức đau sốc hông, không thể không dùng sức đẩy người đàn ông cao to vạm vỡ kia ra! Toát mồ hôi, sức tay lớn như vậy, thiếu chút nữa là bị ghim chết.

Thật vất vả mới đẩy ra được, nhất thời Xá Cơ Hoa vội vàng lùi về phía sau vài bước, thở hắt hắt vội nói: “Sur, sur huynh! Bình tĩnh, hãy bình tĩnh . . .”

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng lạch cạch, cửa phòng mở ra, Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ tay xách bao lớn bao nhỏ một trước một sau đi vào.

Vừa bước vào đã nhìn thấy Phùng Thiên Bảo đang cời trần, và quần áo của Xá Cơ Hoa thì ướt nhẹp, nhất thời, hai ánh mắt mập mờ nhìn thẳng vào bọn họ.

Phùng Thiên Bảo là người thật thà và có chút bảo thủ, vừa rồi do quá kích động nên không hề chú ý, bây giờ nhìn thấy quần áo trước người Xá Cơ Hoa đều ướt, rồi lại nhìn thấy ánh mắt của hai người.

Trong lúc nhất thời cười ngây ngô một tiếng, vẻ mặt cương nghị khẽ đỏ ửng lên lấp bắp nói: “A Hoa, anh . . . anh, anh đi tắm trước đã.” Nói xong, hô to một tiếng, bóng dáng cao lớn chột giống như một con gió chạy vọt vào trong phòng tắm.

Xá Cơ Hoa đón nhận lấy ánh mắt của hai người bạn tốt, khóe miệng giật giật, kéo kéo quần áo ướt nhẹp trước người quát lên: “Các cậu nhìn cái gì vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao sư huynh của mình lại ở đây? Tại sao lại không có ai nói cho mình biết?” Đi về phía hai người bạn tốt đang cười mập mờ, cũng không cảm thấy có gì xấu hổ.

Trời a, có thể nói sao khi cậu chỉ biết có mỗi công việc thôi sao! Hai người trực tiếp liếc mắt!

Hoàng Bộ Tuyết đem những túi đồ đặt xuống, ánh mắt mập mờ liếc qua cửa phòng tắm, rồi đứng đứng Xá Cơ Hoa nhỏ giọng, cười hỏi: “A Hoa, mới vừa rồi ôm anh Phùng có cảm giác như thế nào? Có phải rất có cảm giác an toàn hay không?”

Không ngờ vừa vào cửa, lại có thể nhìn thấy trường hợp kích tình như vậy, vô cùng tò mò và kích động.

“Ừ, nhất định là như vậy, Tuyết, mới vừa rồi cậu có nhìn thấy không, vóc người của anh Phùng rất đẹp, tuyệt đối có thể để cho phụ nữ giống như chim nhỏ nép vào người làm nũng, khi ôm có thể không có cảm giác an toàn sao!” Hạ Tinh Mưa ở bên cạnh, cũng mập mờ phụ họa theo, ánh mắt cũng lóe sáng nhìn chăm chăm vào Xá Cơ Hoa.

Bị nhìn tới mức cả người không được tự nhiên, Xá Cơ Hoa tức giận vỗ vỗ lên bàn một cái, “Này này, các cậu đang làm gì, làm gì thế hả? Háo sắc à? Cùng có biểu cảm gì thế hả?”

“Bọn mình không phải chỉ tò mò một chút thôi sao.” Hạ Tinh Vũ cười hi hi vừa nói vừa vội vàng xách túi đồ ăn nhanh để qua chỗ khác, chứ lẽ đâu cô ấy kích động hất một cái, đây chính là bữa ăn tối của bọn họ đấy.

“Các cậu thật sự rất tò mò sao? Vậy được rồi, để mình kêu sư huynh mình ra ngoài, để cho anh ấy ôm các cậu mỗi người một cái.” Xá Cơ Hoa nói xong, hướng về phía nhà tắm, đang định hô to lên, cũng may, Hoàng Bộ Tuyết nhanh nhẹn bịt miệng cô lại.

“Được rồi, được rồi, đừng làm ồn nữa, chúng ta nói chuyện nghiêm túc nào.” Buông tay ra, Hoàng Bộ Tuyết không vui vội nói.

Chuyện nghiêm túc? Có chuyện gì nghiêm túc bằng chuyện cô định nói đây? Ánh mắt Xá Cơ Hoa nghi ngờ nhẹ nhàng đi qua.

Liếc nhìn về phía phòng tắm, Hoàng Bộ Tuyết đi lên, kéo Xá Cơ Hoa ngồi xuống xong, sau đó vô cùng nghiêm túc mở miệng nói: “A Hoa, thật ra thì mình cảm thấy, anh Phùng này cũng không tệ, không nên bỏ qua người đàn ông như vậy, lần này anh ấy tới tìm cậu, cậu nên đi theo anh ấy về nhà đi.”

Nghĩ lại hôm nay trong phi trường cô nhìn thấy bộ dạng Phùng Thiên Bảo giống như kẻ lang thang, lúc ấy Hoàng Bộ Tuyết không khỏi giật mình, nhưng sau đó mới biết, anh ấy đi tìm A Hoa, đi tìm từng thành phố một, đã tìm không biết bao nhiêu thành phố rồi nên khiến cô không thể không cảm động.

“Đúng vậy đó, A Hoa, người đàn ông tốt như anh Phùng, trên đời này rất hiếm có khó tìm, cậu ngàn vạn lần đừng phụ lòng người ta.” Mới vừa rồi trên đường đi mua đồ, cô đã nghe Tuyết nói rồi, Hạ Tinh Vũ nghe xong, vô cùng cảm động, trên đời này người đàn ông chịu chi tiền vì phụ nữ, có rất nhiều người, nhưng mà người vì phụ nữ mà làm tới mức độ như thế này, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

“Anh Phùng vì tìm cậu mà đã đi khắp các thành phố, cậu không biết bộ dạng của anh ấy lúc mình nhìn thấy đâu, thật sự là không khác gì những người lang thang, không tin cậu hỏi Vũ một chút mà xem, lúc mình dẫn anh ấy về, cậu ấy cũng nhìn thấy.”. Khi dẫn anh về, Hạ Tinh Vũ nhìn thấy đã sợ hết hồn.

“Hạ Tinh Vũ bị gọi tên, gật gật đầu phụ họa. “Đúng vậy, đúng vậy, A Hoa, trên đời này, đàn ông tốt không nhiều lắm, anh Phùng thực sự là một lựa chọn tốt.”

“A Hoa. . . . .”

“Dừng lại . . .” Xá Cơ Hoa bị bọn họ nói tới mức đau cả đầu, vội đưa tay lên để cắt ngang, “Hôm nay mình về đây, là để nói cho các cậu biết, mình dự định đi về nhà của mình.”

Ngoại trừ việc cách xa tên ma cà bông đáng chết kia, điều quan trọng hơn là phải dưỡng bệnh.

Nhưng mà, sư huynh, từ nhỏ đến lớn, cô đã biết anh, nhưng cô thực sự chỉ coi anh giống như anh trai của mình!

“Thật sao?”

Chẳng biết từ lúc nào, Phùng Thiên Bảo vốn đang tắm trong nhà tắm, đã tắm rửa sạch sẽ, lúc này đang mặc áo ngủ của Hoàng Bộ Tuyết, đứng ở cửa phòng tắm, hiển nhiên là đã nghe được câu nói muốn trở về nhà của Xá Cơ Hoa.

Mặc dù Hoàng Bộ Tuyết khá cao, nhưng khi Phùng Thiên Bảo mặc áo ngủ của cô lên trên người, thì nhìn lại ngắn ngủn, vô cùng quái dị.

Nhưng mà lúc này, hình như anh kích động tới mức quên đi sự quái dị ở trên người mình, vội vàng đi lên phía trước kích động nói: “A Hoa, em thật sự theo anh đi về sao?”

Nhìn Phùng Thiên Bảo mặc dù đã rửa mặt rồi, nhưng vẫn không khó nhìn ra được sự phong trần mệt mỏi trên gương mặt của anh, Xá Cơ Hoa nín cười

gật gật đầu: “Đúng vậy, ngày kia, chúng ta hãy về nhà đi, em nhớ mẹ.”

“Về nhà là tốt rồi, về nhà là tốt rồi, em đi ra ngoài lâu như vậy, anh và sư phụ lo lắng gần chết, bây giờ nhìn thấy em không có việc gì, thật sự là tốt quá.” Vừa vui vừa mừng, Phùng Thiên Bảo nói xong đôi mắt đã đỏ hoe.

Tìm lâu như vậy, cuối cùng anh cũng tìm được A Hoa, coi như trong thời gian đó gặp phải không ít khổ cực, nhưng lúc này, đều cảm thấy đáng giá.

Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ, nhìn thấy như vậy cũng không nhịn được mà cảm thấy vui mừng, họ cũng hy vọng, cái đứa tùy tiện ngốc nghếch này có thể tìm được hạnh phúc, mà Phùng Thiên Bảo này, thật sự là một người đàn ông tốt.

“Kính cong, kính cong . . .” Lúc này, căn nhà cũ kỹ chợt vang lên tiếng chuông cửa khó nghe.

“Đã trễ vậy rồi, ai tới vậy?” Hoàng Bộ Tuyết đi tới trước cửa, nhưng cửa vừa mới mở ra được một chút, liền ‘Rầm’ một tiếng, đóng chặt lại.

“Ai vậy?” Hạ Tinh Vũ nhìn thấy hành động đó của cô, không khỏi cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Nhưng Hoàng Bộ Tuyết lại vội vàng để tay lên miệng, nhỏ giọng nói nhỏ: “Suyt! Là Huyền Vũ Thác Hàn.”

“Cái gì?” Xá Cơ Hoa vừa nghe thấy người tới là Huyền Vũ Thác Hàn, thì vẻ mặt ngay lập tức liền thay đổi.

Huyền Vũ Thác Hàn? Đúng là cái đồ ma cà bông âm hồn bắt tán mà, lại muốn tới đây để làm gì? Chẳng lẽ lại muốn bắt cô về để làm người sai bảo sao?

“Đừng nói là mình đang ở chỗ này.” Xá Cơ Hoa vội vàng đứng dậy, nhỏ giọng nói xong, thì giống như bị quỷ đuổi theo vậy chạy thẳng vào trong phòng!

— — — — —

Thanks và comt nhiệt tình vào tớ đăng chương nhiệt tình cho mn đọc nà ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chương 95.2: Phùng Thiên Bảo tìm đến

Editor: Táo đồ phổ núi

“Kính cong . . . Kính cong . . . Cốc cốc . . .” Tiếng chuông cửa kêu, kèm theo cả tiếng gõ cửa nữa.

“Tuyết, bây giờ chúng ta phải làm sao? Nếu không thì chúng ta không ra mở cửa, chờ một lát nữa thì bọn họ sẽ tự đi thôi?” Hạ Tinh Vũ nhìn Tuyết nhỏ giọng nói.

Trong lòng cũng không nắm chắc, lần trước đã điều động tới cả vệ sĩ, bây giờ nếu như không ra mở cửa, cũng không biết căn phòng này có bị phá hủy hay không nữa.

“Mình cũng không biết! Trước tiên cứ chờ một chút đã.”

Tiếng chuông cửa tiếp tục kéo dài, càng lúc càng không gián đoạn, và tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn hơn, có thể nhìn ra được người bên ngoài đã sắp không nhịn được.

“Bên ngoài là ai? Tại sao hai người lại sợ bọn họ như vậy?” Ngay cả A Hoa cũng sợ? Ngay từ lúc Xá Cơ Hoa chạy vào trong phòng thì Phùng Thiên Bảo tiện tay cầm lấy cây chổi phòng bị!

“Suyt! Anh nhỏ tiếng một chút, tối nay em sẽ giải thích với anh.”

“Tại sao?” Phùng Thiên Bảo cau mày! Nhưng mà vẫn nhỏ giọng đi.

Nhưng mà không biết rằng, chỉ cách hai miếng ván cửa, sao cách âm hiệu quả được, giọng nói vừa rồi của Phùng Thiên Bảo, sớm đã bị hai người bên ngoài nghe được.

Huyền Vũ Thác Hàn vừa nghe thấy có giọng nói đàn ông ở bên trong phòng, cho là Minh Hạo Thiên, nhất thời mặt đen xì như than, một cước liền đá bay cửa chống trộm đi, cũng không nhịn được nữa gầm lên: “Xá Cơ Hoa, cô mau ra mở cửa cho tôi, ra ngay!”

Bên trong Phùng Thiên Bảo nghe thấy tiếng hét tức giận ở bên ngoài, thì vẻ mặt cương nghị của anh nhú lại giống như con sâu róm, nhất thời đi tới trước cửa, mở cửa ra.

“Các người là ai?”

Huyền Vũ Thác Hàn ở ngoài cửa, không ngờ cửa mở ra, cũng không phải Minh Hạo Thiên, mà là một người đàn ông xa lạ, nhất thời lửa giận mới vừa dâng lên, đột nhiên dừng lại! Quét mắt nhìn người đàn ông đứng cách một cái cửa sắt.

“Anh là ai? Tại sao lại xuất hiện trong phòng này?” Trong tài liệu, nơi này là người phụ nữ kia thuê chung với bạn của cô ấy.

Huyền Vũ Thác Hàn đang quan sát Phùng Thiên Bảo, mà Phùng Thiên Bảo thì cũng đang quan sát Huyền Vũ Thác Hàn giống như vậy.

“Các người vô duyên vô cớ tới quấy rầy tôi, điều này phải là tôi hỏi các người chứ.” Về mặt cương nghị của Phùng Thiên Bảo hiện lên lạnh lùng! Đáy mắt cũng rất nghiêm túc, dù sao đi nữa anh cũng là huấn luyện viên võ thuật, khí thế và bản lĩnh kia là nhất định có.

Nếu như là người khác, có lẽ sẽ thật sự dao động, nhưng mà, Huyền Vũ Thác Hàn chỉ lạnh lùng liếc ngang anh một cái

“Gọi người phụ nữ kia đi ra cho tôi.”

Ánh mắt của Phùng Thiên Bảo dâng lên sự tức giận: “Chỗ này của tôi không có người phụ nữ mà anh muốn tìm, mời các người đi cho, nếu không đừng trách tôi không khách khí với các người.”

Ánh mắt của Huyền Vũ Thác Hàn rét lạnh! Có lẽ nếu không nhìn thấy Hoàng Bộ Tuyết thì anh sẽ tin là mình đã tìm nhầm chỗ, nếu không thì là tài liệu đã sai, nhưng bây giờ, anh dám khẳng định, Xá Hoa Hoa đang ở bên trong!

“Không khách khí? Vậy tôi thực sự muốn biết anh không khách khí với chúng tôi như thế nào!” Đôi tay ôm ngực! Gương mặt tuấn tú của Huyền Vũ Thác Hàn khôi phục lại sự lạnh nhạt và thâm trầm! Bên trong đôi mắt sắc bén, hiện lên một chút khiêu khích.

“Ôi trời! Chuyện gì khiến cho Tổng giám đốc của Huyền Vũ tức giận thế này? Lại có thể tìm tới cửa để nổi giận.”

Đang lúc Phùng Thiên Bảo muốn mở cửa sắt ra! Thì Hoàng Bộ Tuyết với dáng người yếu điệu, nhất thời xuất hiện ở sau lưng của Phùng Thiên Bảo, nhìn như nửa người dán lên trên người của Phùng Thiên Bảo, nhưng thật là là ngăn anh mở cửa ra.

Mà vì bóng dáng của Hoàng Bộ Tuyết xuất hiện, La Vũ Hiên này giờ vẫn lặng yên đứng quan sát, nhất thời nhủ chặt mày lại! Tối qua cô ấy mới đưa tiễn một người đàn ông, bây giờ lại ở cùng với người đàn ông khác? Trong lòng nhanh chóng thoáng qua một chút tức giận, thầm mắng một câu, phụ nữ hư hỏng.

“Hãy gọi Xá Cơ Hoa ra đây cho tôi.” Huyền Vũ Thác Hàn vừa nhìn thấy Hoàng Bộ Tuyết, đôi mắt liền trở nên tối sầm lại. .

“A Hoa? Không phải tuần trước anh mới dẫn người tới đưa cô ấy đi rồi sao? Cô ấy sao rồi? Chẳng lẽ anh đã làm gì với cô ấy rồi?” Về mặt Hoàng Bộ Tuyết liền biến sắc, lo lắng, gấp gáp, khẩn trương, tức giận, toàn bộ đều xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp và nhỏ nhắn của cô.

“Mở cửa!” Anh mặc kệ là cô ta giả bộ hay là thật đi nữa, hôm nay không tìm thấy người phụ nữ kia, anh liền phá hủy nơi này.

“Dựa vào cái gì?” Phùng Thiên Bảo cũng bước lên phía trước, cách một cánh cửa sắt, chỉ thấy hai khuôn mặt đều bùng bùng lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Chương 96.1: Tìm tới cửa

Editor: Táo đồ phổ núi

“Hãy gọi Xá Cơ Hoa ra đây cho tôi.” Huyền Vũ Thác Hàn vừa nhìn thấy Hoàng Bộ Tuyết, đôi mắt liền trở nên tối sầm lại.

“A Hoa? Không phải tuần trước anh mới dẫn người tới đưa cô ấy đi rồi sao? Cô ấy sao rồi? Chẳng lẽ anh đã làm gì với cô ấy rồi?” Về mặt Hoàng Bộ Tuyết liền biến sắc, lo lắng, gấp gáp, khẩn trương, tức giận, toàn bộ đều xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp và nhỏ nhắn của cô.

“Mở cửa!” Anh mặc kệ là cô ta giả bộ hay là thật đi nữa, hôm nay không tìm thấy người phụ nữ kia, anh liền phá hủy nơi này.

“Dựa vào cái gì?” Phùng Thiên Bảo cũng bước lên phía trước, cách một cánh cửa sắt, chỉ thấy hai khuôn mặt đều bùng bùng lửa giận.

Dựa vào cái gì à? Hừ, dựa vào việc người phụ nữ ngốc nghếch đó là phụ nữ của anh.

Nhưng mà, trong nháy mắt, trong đầu của anh mơ hồ có một cảm giác quen quen, ánh mắt thâm thúy của Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thẳng vào Phùng

Thiên Bảo, gương mặt tuấn tú đột nhiên trở nên trầm tĩnh, khiến cho người ta khó có thể suy đoán được.

Hoàng Bộ Tuyết cũng coi như đã từng quen biết với anh, sợ cứ tiếp tục như vậy, sẽ tạo thành một cục diện khó có thể thu xếp được, cho nên duỗi tay ra, cả người giống như không xương mềm nhũn dựa vào người của Phùng Thiên Bảo, Diễm đáng ele quý don. “Khuya lắm rồi, có chuyện gì thì ngày mai lại nói tiếp . . . , tổng giám đốc Huyền Vũ nếu như không có việc gì, thì mời về cho, chúng tôi phải ‘nghỉ ngơi’ rồi.” Cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘nghỉ ngơi’.

Mới vừa rồi cô còn cố ý vào thay đầm ngủ, mà trên người của Phùng Thiên Bảo đang mặc áo ngủ của cô, trong lúc nhất thời, lại có chút giống như thật sự bị quấy rầy chuyện tốt.

Không biết Huyền Vũ Thác Hàn suy nghĩ gì, nhưng mà La Vũ Hiên ở bên cạnh thấy cô như vậy, thì bất giác nhú mày lại, cảm giác như có một cảm giác tức giận không tên đang phát sinh ở trong lòng.

“Lão đại, có muốn gọi người tới trực tiếp phá hủy cánh cửa này không.” Quay đầu lại, trong giọng nói mang theo một chút hung ác hỏi.

Phùng Thiên Bảo nghe thấy như vậy, thì lửa giận càng tăng lên, bọn họ thực sự rất quá đáng, mới vừa có động tác một chút, đã bị Hoàng Bộ Tuyết âm thầm cản lại.

Mà Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa nãy còn ngập tràn lửa giận, lúc này lại im lặng, đáy mắt chợt lóe lên thâm ý, đôi mắt trên khuôn mặt tuấn mỹ khẽ quét mắt nhìn Phùng Thiên Bảo phía sau cánh cửa một cái, sau đó thu hồi lại ánh mắt.

“Hiên, chúng ta đi.” Cũng không biết là nguyên nhân gì, Huyền Vũ Thác Hàn lại thốt ra một câu nói lạnh nhạt, rồi xoay người đi.

“Lão đại! . . .” La Vũ Hiên liền vội vàng đuổi theo.

Ở dưới lầu, trong con hẻm nhỏ, hai bóng dáng cao lớn, một trước một sau đi từ trong nhà đi ra.

“Lão đại, có thể A Hoa đang ở bên trong, tại sao đột nhiên lại bỏ đi như vậy.” La Vũ Hiên cùng đi ra ngoài, có chút không hiểu.

Từ bệnh viện gấp gấp đuổi tới đây, chẳng lẽ cứ như vậy mà không giải quyết được gì? Mặc dù người đàn ông kia nhìn thấy được là có chút võ, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của anh, nếu như quả thật muốn đi vào tìm người, chuyện này vô cùng đơn giản.

La Vũ Hiên luôn luôn chững chạc và trầm tĩnh, lúc này lại giống như mất đi sự chững chạc, giữa chân mày ẩn hiện một con tức giận.

“Cậu gấp cái gì!” Ngược lại lúc này Huyền Vũ Thác Hàn lại giống như trước đây, lạnh nhạt và thông dong, chỉ thấy anh bấm điện thoại, sau khi nói mấy câu, liền cúp điện thoại.

La Vũ Hiên dừng lại, anh có gấp sao? Có sao?

“Tôi có thể gấp gấp cái gì chứ? Chẳng qua là vừa nhìn thấy lão đại gấp gấp, nên bây giờ có chút gấp gấp thay cậu mà thôi.” Có chút gượng ép.

“Thật sao?” Rất đáng nghi.

“Dĩ nhiên.” Vô cùng nghiêm túc.

Sau đó Huyền Vũ Thác Hàn cũng không nói gì nữa, chỉ đi thẳng ra khỏi con hẻm, La Vũ Hiên cũng đi theo phía sau.

Ở trước xe, đột nhiên Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu lại nói với La Vũ Hiên ở sau lưng: “Hiên, sáng mai cậu hãy đi tới thành phố A một chuyến đi.”

“Thành phố A? Được, để làm chuyện gì?”

“Có chút việc muốn cậu tự đi làm, cụ thể thì về rồi hãy nói.” Khóe miệng của Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên cong lên thành một đường, cũng không biết là đang có chủ ý gì, nói xong liền đi lên xe.

Mà La Vũ Hiên vẫn có chút không hiểu, mấy ngày anh không ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà vẫn gật đầu rồi đi lên xe của mình, định trở về rồi hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

Không bao lâu, hai chiếc xe liền rời khỏi nơi không thích hợp này.

Chẳng qua, sau khi hai chiếc xe kia rời đi khoảng mười mấy phút, thì bốn phía của khu vực này, cứ cách một đoạn, lại có một chiếc xe hơi màu đen đang đậu, thân thân bí bí, bao vây cả khu vực không tính là lớn nhưng cũng không được coi là nhỏ này lại, về phần cảnh tượng khác thường này, vì đang là buổi tối nên cũng không khiến cho bất cứ người nào chú ý tới.

“Người đã đi chưa?” Một cái đầu lén lén lút lút thò ra khỏi khe cửa, nhỏ giọng hỏi.

Xá Cơ Hoa ẩn nấp ở trong phòng, cũng không biết tình hình thế nào rồi, nghe thấy Huyền Vũ Thác Hàn tìm tới cửa, trong lòng lo lắng không yên, nghe thấy bên ngoài rất lâu mà không có động tĩnh gì, lúc này mới lén lút thò đầu ra ngoài.

“Suy! Có thể vẫn chưa đi xa.” Chỉ thấy Hạ Tình Vũ đang cầm một hộp com lên ăn, vừa nhìn thấy cái đầu kia, vội vàng nhỏ giọng nói, đoạn đối thoại ở

bên ngoài mới vừa rồi, cô nghe rất rõ ràng.

Lúc xác định người đã đi thật rồi xong, Hoàng Bộ Tuyết mới đóng cửa lại: “Đi ra đi, không sao, bọn họ đã đi rồi.”

“Đi rồi sao?” Xá Cơ Hoa đảo dác ngo nghiêng một cái, lúc xác định cửa phòng đã đóng lại rồi, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

“Mẹ nó, thiếu chút nữa thì bị hù chết.” Thở phào một hơi, người phụ nữ nào đó đặt mông ngồi lên sofa nhỏ rồi vỗ vỗ ngực, sau đó trực tiếp cầm quả táo mới mua về, liền gặm.

Trên khuôn mặt kia làm gì có dấu vết sợ sệt chứ?

Đối với việc cô bình chân như vại, thì Phùng Thiên Bảo đứng canh chừng ở bên cạnh cô, lại có chút trầm mặc, Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa rồi, khiến cho trong lòng anh thoáng qua một cảm giác uy hiếp mãnh liệt.

Hoàng Bộ Tuyết chú ý tới sự trầm tư của anh, quét mắt nhìn người phụ nữ nào đó đang ngồi trên ghế sofa kia, cô âm thầm thở dài, vỗ vai an ủi anh một câu: “Anh Phùng, hãy kiên trì tin tưởng bản thân mình, em ủng hộ anh.”

Liếc nhìn Xá Cơ Hoa đang ngồi ở ghế salon, thấy cô gặm táo nhìn rất ngon lành, nhất thời Phùng Thiên Bảo có chút dở khóc dở cười.

“Ừ, cảm ơn em Tiểu Tuyết, anh biết rồi.” Phùng Thiên Bảo cũng không phải là một người dằn dặt, tự nhiên hiểu được hạnh phúc thì phải tự mình tranh thủ, suy nghĩ rõ ràng, sự chán nản ở trong lòng trong nháy mắt đã bình thường trở lại, trên gương mặt cương nghị nhất thời hiện lên một chút ý cười.

“.....”

Bởi vì người phụ nữ nào đó ăn tối xong rồi nên chỉ gặm một quả táo thôi, mà không gia nhập vào trong bữa liên hoan com hộp, chỉ ngồi ở trước máy vi tính, vừa gặm táo, vừa liếc nhìn tiểu thuyết mà Hạ Tĩnh Vũ đã cập nhật gần đây, nhìn thấy tình tiết trên tiểu thuyết thì lúc này mới nhớ tới lời mời tối nay của Minh Hạo Thiên.

“À, đúng rồi, Tuyết, mình có tin tốt muốn thông báo cho cậu.”

“Chuyện gì thế?” Đang ăn com, nên lời nói có chút không được rõ ràng.

“Tối ngày mốt, Minh Hạo Thiên muốn mời ba người chúng ta đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của ông nội anh ta, tuần trước không phải cậu nói không tìm được đề tài nào sao? Cái này tuyệt đối độc nhất vô nhị.”

Xá Cơ Hoa gặm một hai miếng thì hết quả táo ở trong tay, một đường vòng cung ném thẳng tới thùng rác, ném trúng, sau đó liếc mắt nhìn.

Tiệc sinh nhật ông nội của Minh Hạo Thiên? Đó không phải là Minh Bá Thiên sao?

Hoàng Bộ Tuyết kích động, vội vàng bỏ lại hộp com chạy lại trước mặt của Xá Cơ Hoa, kích động nói: “Cậu nói là Minh Hạo Thiên mời cả mình nữa sao?”

Người phụ nữ nào đó gật đầu một cái, “Đúng vậy, nói là mời cả ba người chúng ta.”

“Ngay cả mình cũng có phần sao?” Hạ Tĩnh Vũ có chút ngoài ý muốn, nhưng mà ngay sau đó cũng phản ứng kịp, có chút cau mày khổ não nói: “Nhưng mà mình không có dạ phục, làm thế nào đây?”

“Còn phải mặc dạ phục nữa sao?” Nghe vậy Xá Cơ Hoa khó hiểu hỏi.

“Điều này là đương nhiên rồi.”

“Mình cứ tưởng là chỉ mặc như vậy là được rồi, lẽ nào lại còn phiền phức như vậy nữa sao?” Nhíu mày một cái, có chút khổ não.

“Các cậu không cần phải lo lắng, chuyện này mình sẽ giải quyết giúp các cậu, nhưng mà, bây giờ mình phải nhanh chóng tới cửa hàng máy chụp hình, ngày hôm qua máy chụp hình của mình bị ném hỏng rồi, còn chưa xin cấp được, bây giờ mình sẽ đi mua để chuẩn bị cho tốt, còn phải mua cả máy ghi âm nữa.”

Hoàng Bộ Tuyết vừa hưng phấn vừa kích động nói dứt lời xong thì nhanh chóng cầm túi xách nhanh chóng đi ra cửa. điễn dần nên

Ngày tiếp theo, người phụ nữ nào đó phát huy việc ngủ của cô, cho tới lúc đến giờ ăn com trưa mới bò dậy khỏi giường, có thể ăn hết bữa trưa lại đi ngủ buổi trưa tiếp, cả một ngày chỉ trôi qua trong giấc ngủ.

Mà Hoàng Bộ Tuyết thì sáng sớm đã đi ra ngoài để chuẩn bị lễ phục cho tối mai, Hạ Tĩnh Vũ gần đây cũng phát huy hành động otaku (chui trong nhà) đang thịnh hành gần đây, bế quan gõ cửa, cho nên nhiệm vụ đi ra ngoài mua đồ ăn và nấu com, liền rơi vào đầu của Phùng Thiên Bảo.

Chắc chắn là xung quanh của khu nhà sau một đêm xuất hiện nhiều chiếc limousine như vậy, cũng mơ hồ dẫn tới những lời đồn và bàn tán, nhưng mà người thì vội vàng vàng, người thì ru rú trong nhà, người thì chỉ ngủ và ngủ, cho nên không ai phát hiện ra những thứ khác thường ở dưới lầu kia.

.....

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Chương 96.2: Tìm tới cửa

Editor: Táo đồ phổ núi

Bệnh Viện!

Huyền Vũ Thác Hàn thay thuốc xong, liền đứng dậy chỉnh sửa quần áo cho ngay ngắn lại, sau đó liếc mắt nhìn Long Húc Hàng đang đứng ở bên cạnh.

“Lão đại! Tư liệu cậu cần đã điều tra xong xuôi rồi, mời xem qua.” Vội vàng lấy lòng đưa tài liệu trong tay lên phía trước, trong lòng không khỏi khóc than.

Cũng biết là họa này từ miệng mà ra mà, hu hu . . . Tâm mắt của lão đại mới khủng khiếp làm sao! Thắng nhỏ hơi sợ.

Long Húc Hàng đưa tài liệu tới, liền vội vàng nói: “Lão đại, tôi đã điều tra xong rồi, mặc dù Phùng Thiên Bảo là chồng chưa cưới của A Hoa, nhưng mà ban đầu A Hoa đào hôn nên mới chạy tới chỗ này, cho nên tôi dám khẳng định là trong lòng A Hoa nhất định không thích cái tên Phùng Thiên Bảo kia, lão đại có thể yên tâm.”

Tối hôm qua nhận được điện thoại thì anh đã biết, lão phật gia đúng là không đáng tin! Vì để lấy công chuộc tội, anh đã đi cả đêm tới thành phố A một chuyến! Anh dễ chịu lắm sao!

“Yên tâm? Vậy cậu nói một chút xem, làm như thế nào mới có thể khiến cho tôi hoàn toàn yên tâm?”

Anh có thể yên tâm sao? Người phụ nữ kia có thể làm cho anh yên tâm được sao? Một người là Minh Hạo Thiên, bây giờ lại xuất hiện thêm một người chồng chưa cưới nữa, chuyện này bảo anh yên tâm như thế nào đây?

Tiếp nhận tâm mắt này, Long Húc Hàng không nhịn được mà tê dại một lúc. “Chuyện này . . .” Điều này cũng phải cho anh một chút thời gian để suy nghĩ chứ!

“Lần trước tôi nhớ là tôi đã nói rồi, người nào lỡ miệng ở trước mặt lão phật gia, thì tự gánh lấy hậu quả . . .”

“Lão đại, tôi lấy công chuộc tội!”

“Ồ ~ cậu tính toán chuộc tội như thế nào?”

“Chuyện này hả? Cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ!”

“.....”

.....

Hôm sau vào lúc hoàng hôn, bên trong nhà truyền tới tiếng rên rỉ khiến cho người ta run rẩy.

“Không —— không cần —— không cần ——” thỉnh thoảng trong tiếng thở dốc, có xen lẫn tiếng than nhẹ yếu đuối.

“Ngao nào, đừng lộn xộn nữa, nhịn một chút, một chút nữa là được rồi.” Người trả lời cũng thở hổn hển.

“Không —— a a a!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đoạn đối thoại rất dễ khiến cho người ta suy nghĩ lung tung, nhưng mà đã khiến mọi người thất vọng, trong nhà cũng không phải là một tình cảnh ướt át, không ngừng thở dốc là hai người phụ nữ trẻ tuổi.

Người có vóc người nhỏ nhắn kia, ôm cây cột, vừa xin tha vừa thở dốc; Còn người có dáng người cao gầy yếu điệu còn lại kia, thì đang mím chặt môi, kéo chặt vạt áo, dùng sức ép chặt cái hông ‘mập mạp’ của bạn mình lại.

“Dừng tay! Minh đầu hàng, mình không muốn mặc nữa ——” Xá Cơ Hoa toát mồ hôi lạnh, ôm chặt cây cột nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt cũng sắp rơi ra.

Cái áo quý quái gì vậy, sắp làm cô nghẹt thở mà chết rồi, cô không cần mặc đâu! Nếu mặc vào hết, có thể cô sẽ phải đi gặp Diêm Vương rồi.

“Đừng nản chí, một chút nữa là ổn rồi, chỉ cần mình thắt chặt lại một chút, là có thể thắt dây cố định lại rồi.” Hoàng Bộ Tuyết rất cố chấp, không chịu buông tay.

Đáp lại lời nói của cô, là một tràng giầy giữa đầy kháng nghị! Hu hu, cái eo đáng thương của tôi, cái bụng này đâu phải cô muốn như vậy đâu, Tuyết không cần phải tìm cái áo corset nhỏ như vậy để tôi hành hạ cô chứ!

“Đừng động, một chút xíu nữa là được, hít sâu một lần nữa nào!”

Trời ạ! Còn phải thắt chặt một chút nữa? Bây giờ ngang hông đã bó chặt tới mức cô sắp không chịu nổi rồi, lại còn phải tiếp tục?

“Tuyết, mình không muốn mặc.” Xá Cờ Hoa vội vàng nói một cách đáng thương, hy vọng có thể được bỏ qua cách hành hạ này.

“Sao có thể không mặc được? Mình đã bỏ ra công sức rất nhiều, mới mượn được bộ quần áo có thương hiệu nổi tiếng này, cậu nói cái gì mà không mặc chứ, không thể vì cái bụng mập một chút mà lãng phí được.” Hoàng Bộ Tuyết hạ quyết tâm, tiếp tục cuộc “hành trình”.

Haiz, người phụ nữ còn hiểu rõ tình hình, cũng không biết nếu như cô biết cái bụng mập này của cô là ba đứa nhóc, thì không biết có trực tiếp đâm đầu vào tường không.

Xá Cờ Hoa vô cùng hối hận, tại sao lại đồng ý đi tới tham dự cái tiệc sinh nhật này làm gì? Đi thì đi thôi, lại còn phải mặc dạ phục, mặc còn chưa tính, không ngờ Hoàng Bộ Tuyết nhìn thấy cái bụng nhỏ của cô, lại không biết lấy ra cái áo corset ở đâu ra, khiến cô sắp bị thắt chặt sắp nghẹt thở rồi.

Vì tối nay, Hoàng Bộ Tuyết đã đi thuê ba bộ lễ phục bó sát người, lễ phục là loại bó sát người, vốn là lấy theo vóc người của các cô, mặc vào mới đẹp, nhưng mà không ngờ, không biết từ lúc nào bụng của A Hoa lại mập lên như vậy.

Cái áo corset nhỏ này không thể tự mình mặc được, mà lúc này Hạ Tinh Vũ lại có việc đi ra ngoài chưa về, Hoàng Bộ Tuyết chỉ có thể ra tay giúp cô mặc vào thôi.

Sau đó, bị kịch đã xảy ra.

Xá Cờ Hoa ôm chặt lấy cột giường, liều mạng hít sâu, tay vội vàng rũ xuống để kéo cái áo vô cùng bó sát kia, kháng nghị trong im lặng!

Áo corset nhỏ mặc lên người của cô, khiến cho cả người của cô thay đổi dáng người trở nên mỹ lệ, ngực nâng cao lên, eo bó chặt lại, nhưng điều này cũng khiến cô ăn đủ khổ sở.

Ông trời, cái này là quần áo sao? Quả thật là công cụ hành hạ phụ nữ! Nếu như muốn cô mặc cái này đi dự bữa tiệc sinh nhật kia, cô tình nguyện không đi, bây giờ còn chưa mặc xong mà cô đã cảm thấy khó thở rồi.

“Mình . . . mình không muốn mặc!”

“Không được! Còn thiếu một chút nữa thôi!”

Hoàng Bộ Tuyết tư thái phóng khoáng, chân giơ lên đạp vào chỗ lưng áp áp, kéo chặt dây, ra sức muốn cố định sợi dây lại.

“Hít vào!” Cô lạnh lùng quát.

“Mình ——” Xá Cờ Hoa thở hổn hển vội vàng lắc đầu!

“Chỉ còn một chút xíu nữa thôi, hít vào!”

“Không . . . Không được đâu!” . Mãnh liệt lắc đầu, đầu đầy mồ hôi!

“Cứ như vậy một chút xíu nữa thôi, đừng bỏ cuộc.” Hoàng Bộ Tuyết vẫn chưa từ bỏ ý định, thật sự là chỉ còn một chút xíu nữa thôi! Nói xong, lại dùng sức thêm!

“Cứu mạng! . . .” Ông trời ơi, cô sắp bị xiết chặt tới mức tắt thở rồi.

“Các cậu đang làm gì vậy?” Lúc này cửa phòng mở ra, dường như Hạ Tinh Vũ vừa mới trở lại, nghe thấy trong phòng có tiếng nói, không ngờ đi tới thấy Xá Cờ Hoa đang ôm cột giường, Hoàng Bộ Tuyết ở phía sau lúi lúi kéo kéo . . .

Xin lỗi! Hừ nữ nào đó nhất thời nghĩ sai.

Hoàng Bộ Tuyết vừa nhìn thấy Hạ Tinh Vũ trở lại, nhất thời vui mừng vội vàng chào hỏi: “Vũ, cậu mau tới đây, mau giúp một tay, thiếu chút nữa là được rồi!”

Xá Cờ Hoa vừa nhìn thấy mặt, nhất thời nước mắt tuôn trào như suối, vội cầu cứu: “Vũ, mau tới cứu mình với! Mình sắp bị siết sắp chết rồi!”

Được rồi, nửa câu đầu khiến cho người nào đó đứng ở cửa phải giật giật khóe miệng, nhưng mà nửa câu sau đã khiến cô tỉnh táo lại, nhìn thấy vật kia

trên người của Xá Cơ Hoa.

Sắc mặt của Hạ Tinh Vũ vốn đang bình tĩnh, bất ngờ nhớ tới suy đoán của hôm đó, vội vàng chạy nước rút tới: “Tuyệt, cậu mau dừng lại ngay đi, cái bụng này không đựng vào được đâu.”

“Không được, chỉ một chút nữa là xong hết rồi, làm sao có thể kiểm cũi ba năm thiêu đốt một giờ được!”

“Hu hu . . . Vũ, mau cứu mình, mình không muốn mặc!” Tròi ạ! Eo cũng sắp bị thít chặt tới mức sắp đứt rồi.

“Không được, không được, Tuyệt, cậu mau buông tay ra, trước tiên buông tay ra đã, bọn mình sẽ giải thích với cậu.” Thấy đầu của Xá Cơ Hoa đỏ đầy mồ hôi, sắc mặt ngẹn đỏ lên, nhất thời khẩn trương vội vàng tiến lên kéo Hoàng Bộ Tuyệt, cuối cùng người phụ nữ nào đó cũng được cứu thoát khỏi “ma trảo”.

Xá Cơ Hoa cảm giác được sau lưng của mình được buông lỏng ra, nhất thời vội nhảy ra, sau đó vội vàng cời thứ quý quái trên người mình ra! Sau đó tận lực hít thở!

“A Hoa! Hôm nay không mặc cái này thì không mặc được lễ phục!” Hoàng bộ Tuyệt hận không thể rèn sắt thành thép!

“Không mặc, không mặc nữa, đánh chết mình cũng không mặc nữa, không mặc nịt bụng, cũng không mặc dạ phục.” Sau khi được giải thoát, thì nói chuyện cũng trôi chảy hơn nhiều.

Hạ Tinh Vũ có chút lo lắng vội vàng chạy lại giúp cô nhuận khí, có chút khẩn trương và lo lắng hỏi: “Có chỗ nào có cảm giác khó chịu không? Bụng có bị đau hay không?”

Mặc dù hôm đó không có đi bệnh viện, nhưng mà cô đoán tám chín mươi phần trăm là trúng chiêu, cho nên ở trong điện thoại cô mới có ý nhắc nhở lão phu nhân là A Hoa đã có bầu rồi!

“Không sao, chỉ là eo thiếu chút nữa là bị siết cho đứt lìa luôn rồi.” Nơi đó của cô nào có dễ hư như vậy! Nhưng mà, trước khi cời cái áo kia ra, nói thật là cô sắp bị siết tới mức gãy eo luôn.

“Vũ, cậu làm cái gì vậy, A Hoa đã mập bụng như vậy rồi, nếu không mặc áo này vào, thì đêm nay không thể mặc lễ phục được rồi.”

“Trời ạ, chẳng lẽ cậu còn không nhìn ra, cái bụng nhô ra như vậy không phải là mập bụng thì là cái gì? Chẳng lẽ là mang thai hay sao?”

Nhất thời Hoàng Bộ Tuyệt không hiểu, cái bụng nhô ra như vậy không phải là mập bụng thì là cái gì? Chẳng lẽ là mang thai hay sao?

Mang thai?

Ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm vào người phụ nữ nào đó đang tận lực hít thở “Cậu . . . Cậu nói là . . .”!

“Còn chưa đi bệnh viện kiểm tra, chỉ là suy đoán thôi, nhưng mà theo mình thấy thì đúng tới tám chín mươi phần trăm rồi.”

“Bộ dạ phục này làm thế nào?” Liếc nhìn bộ dạ phục màu lam ở trên giường, Hoàng Bộ Tuyệt khổ não!

Hạ Tinh Vũ cũng nhíu mày, nhưng mà, rất nhanh, cái vấn đề này cũng không còn khiến họ phải buồn phiền!

Thì ra là Xá Cơ Hoa đang sợ bị ép mặc cái áo siết eo chết người kia, vội vàng lấy chiếc quần dài còn nhìn được từ trong tủ quần áo của mình, coi như là lễ phục buổi tối!

Đêm hôm đó, trước khi đi có ba chiếc xe limousine đứng lúc dừng ở trước khu dân cư!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Chương 97: Trục tiếp bức hôn!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Không sao, chỉ là eo thiếu chút nữa là bị siết cho đứt lìa luôn rồi.” Nơi đó của cô nào có dễ hư như vậy! Nhưng mà, trước khi cời cái áo kia ra, nói thật là cô sắp bị siết tới mức gãy eo luôn.

“Vũ, cậu làm cái gì vậy, A Hoa đã mập bụng như vậy rồi, nếu không mặc áo này vào, thì đêm nay không thể mặc lễ phục được rồi.”

“Trời ạ, chẳng lẽ cậu còn không nhìn ra, cái bụng này của cậu ấy, cậu cảm thấy giống như mập bụng sao?”

Hoàng Bộ Tuyết nhất thời không hiểu, cái bụng nhô ra như vậy không phải là mập bụng thì là cái gì? Chẳng lẽ là mang thai hay sao?

Mang thai?

Ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm vào người phụ nữ nào đó đang tận lực hít thở, “Cậu . . . Cậu nói là . . .”!

“Còn chưa đi bệnh viện kiểm tra, chỉ là suy đoán thôi, nhưng mà theo mình thấy thì đúng tới tám chín mươi phần trăm rồi.”

“Bộ dạ phục này làm thế nào?” Liếc nhìn bộ dạ phục màu lam ở trên giường, Hoàng Bộ Tuyết khổ não!

Hạ Tinh Vũ cũng nhíu mày, nhưng mà, rất nhanh, cái vấn đề này cũng không còn khiến họ phải buồn phiền!

Thì ra là Xá Cơ Hoa đang sợ bị ép mặc cái áo siết eo chết người kia, vội vàng lấy chiếc quần dài còn nhìn được từ trong tủ quần áo của mình, coi như là lễ phục buổi tối!

Đêm hôm đó, trước khi đi có ba chiếc xe limousine đứng lúc dừng ở trước khu dân cư!

“A Hoa, cậu thật sự định mặc như vậy sao?”

Hoàng Bộ Tuyết nhìn cách ăn mặc của Xá Cơ Hoa, mái tóc đen được cột đuôi ngựa thả ở phía sau gáy, trên người mặc một cái đầm kiểu thắt eo đơn giản, bên ngoài khoác một cái áo khoác ngắn màu trắng, nếu như là bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng mà nếu đi tham gia bữa tiệc lớn như vậy, không bị coi là sinh vật lạ mới lạ đó.

Xá Cơ Hoa thực sự rất sợ lại bị ép mặc áo corset nịt bụng kia, cho nên vội vàng gạt đầu, vừa nói vừa xông thẳng ra cửa phòng: “Cứ mặc như thế này thôi, đừng động tới mình, các cậu cũng thay quần áo nhanh lên, thời gian sắp tới rồi, mình đi ra bên ngoài đợi các cậu trước đây.”

Bắt đầu từ xế chiều hôm nay, trong phòng thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng kêu gào, người không biết lại tưởng trong phòng này xảy ra án mạng gì, mà Phùng Thiên Bảo mặc dù biết hôm nay bọn họ đi tham gia bữa tiệc sinh nhật gì đó, nhưng mà bên trong lại vang lên tiếng kêu, nên không nhịn được có chút lo lắng ngóng vào trong phòng.

Vừa nhìn thấy Xá Cơ Hoa đi ra ngoài, thì vội vàng đứng dậy khỏi ghế sofa, “A Hoa, anh vừa mới nghe thấy em . . . Em có bị làm sao không?”

Người đàn ông to lớn này chính là như vậy, từ nhỏ tới lớn, chỉ cần cô có chút chuyện gì, thì anh đều khẩn trương như vậy.

“Không sao, không sao hết, quần áo nhỏ quá mặc không vừa mà thôi, đúng rồi sư huynh, tối nay anh cũng có thể ra ngoài đi dạo một vòng, ngày mai chúng ta về nhà rồi, sau này không biết bao giờ mới có thể tới đây nữa.” Vừa nói vừa kéo kéo lần váy quá dài.

“Ừ, được rồi, bọn em đi sớm về sớm, anh chờ bọn em trở lại.”

Nghĩ tới chuyện ngày mai có thể về nhà rồi, tâm trạng của Phùng Thiên Bảo cũng khá hơn, nói thật anh cũng đã ra ngoài hơn nửa tháng rồi, thật sự rất lo lắng cho sư phụ ở nhà có một mình.

“Ừ!”

Mặc váy đúng thật là rất phiền toái, từ nhỏ đến lớn, quả thật là cô chưa từng mặc váy bao giờ! Bây giờ mặc lên, có cảm giác cả người không được tự nhiên, váy quá dài, bước đi cũng không dễ dàng.

Đợi một lúc, vẫn chưa thấy người bên trong đi ra ngoài, liền nhìn viền váy bằng ren ở phía dưới, “Sư huynh, lấy giúp em cây kéo, ở phía sau bàn chỗ anh đó.”

Cầm lấy cây kéo, Xá Cơ Hoa liền trực tiếp cúi người xuống, để lại phía trên của viền váy, còn phía dưới thì cắt phăng đi một cái! Tao do Gỡ bỏ đi những nếp gấp bằng ren kia ra, vốn là một chiếc váy thực nữ đến gót chân, lập tức trở thành tới đầu gối, nhưng mà, xem ra lại có chút sức sống hơn.

“A Hoa, cậu làm gì vậy, tại sao lại cắt váy đi?”

“Quá dài, đi bộ bị vướng, mình sợ sẽ bị té ngã.”

“Nhưng mà nhìn cậu như vậy, có chút không giống lễ phục rồi.”

“Ai có quy định nhất định phải giống lễ phục mới được sao?”

“Nhưng . . . .”

Lúc này cuối cùng hai cô gái cũng đi ra ngoài, nhưng mà trên người của hai người cũng không mặc dạ phục, chỉ mặc có chút hơi thực nữ hơn bình thường một chút mà thôi.

“Tuyệt, Vũ, tại sao các cậu lại không mặc dạ phục vậy? Chẳng lẽ đều không mặc vừa?”

Hoàng Bộ Tuyệt và Hạ Tinh Vũ đồng thời trợn mắt lên nhìn cô, cái gì mà không mặc vừa chứ, cái này còn không phải là vì cô ấy sao, cái con nhóc này, không biết trong đầu của cô ấy chứa cái gì nữa?

.....

Bãi xe dưới tầng ngầm của bệnh viện!

Mới cất chỉ vết thương xong, sau khi lên xe Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu quét mắt nhìn Long Húc Hàng đang ngồi ở vị trí tài xế hỏi: “Còn chưa thấy người đi xuống dưới sao?”

Cũng đã hai ngày rồi, người phụ nữ kia thật sự muốn sống luôn trong căn phòng đó không chịu ra ngoài sao?

“Theo như báo cáo, trừ Hoàng Bộ Tuyệt và Phùng Thiên Bảo ra, thì hai ngày qua, cũng không thấy người nào ra ngoài hết, hay là để tôi nghĩ biện pháp vào đó xem như thế nào?”

Cô thật sự bình thản như vậy?

“Không cần!”

Long Húc Hàng có chút không hiểu liếc nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, hai ngày nay, tại sao lão đại lại đột nhiên trầm tĩnh xuống như vậy, nếu như đặt vào hoàn cảnh lúc trước, đã sớm sai người tới phá hủy căn phòng kia rồi ấy chứ.

“Sao nào? Nhìn tôi làm gì? Lái xe đi.”

“Lão đại! Cậu bảo Vũ đi tới thành phố A làm gì vậy?” Sáng sớm hôm qua chỉ thấy La Vũ Hiền vội vàng đi tới thành phố A, thậm chí không nói với anh.

“.....”

Lúc này, điện thoại của Huyền Vũ Thác Hàn vang lên!

Móc điện thoại ra, cũng không biết trong điện thoại nói cái gì, chỉ thấy mới vừa nãy còn lạnh nhạt giờ chân mày nhíu chặt lại, trên gương mặt tuấn tú thoáng hiện lên một chút không vui!

“Đi theo . . . ù!” Cúp điện thoại.

“Khách sạn XX!”

Long Húc Hàng liếc mắt nhìn khuôn mặt trầm xuống của Hàn Vũ Thác Hàn, không nói gì, nhưng cũng đoán ra được, cho nên không nói lời nào nữa, trực tiếp nhấn cần ga một cái.

Rất nhanh, một chiếc xe màu đen, lao đi như bay biến mất ngay tại chỗ.

Bãi đậu xe tối om khôi phục lại vẻ im ắng yên tĩnh!

.....

Kiến trúc cung điện màu trắng, đặc biệt là là ánh điện chiếu xuống, có vẻ vô cùng rực rỡ đủ màu xanh vàng, bức tranh to kếp xù, tượng đá tinh xảo, những viên đá chạm khắc tinh xảo, bề phun nước ngũ sắc, khiến cho người ta hoa mắt.

Hai bên đường thì bày đầy hoa tươi, nam nữ thì ăn mặc sang trọng và hoa lệ, nối đuôi nhau đi vào trong khách sạn.

Tối nay, là bữa tiệc sinh nhật của hội trưởng trước của hội Minh Cát, theo lẽ thường mà nói, là lão đại của hắc bang, cho dù có làm tiệc sinh nhật, thì chỉ có thể làm ở tại biệt thự của nhà mình.

Nhưng hôm nay lại khác, vốn là một khách sạn sang trọng bậc nhất, mở tiệc chiêu đãi tại chỗ này, mời đủ mọi tầng lớp, không khí hết sức náo nhiệt, một chút cũng không nhìn ra đây là trận thế của một lão đại xã hội đen.

Lúc này, ở cửa chính của khách sạn, ba chiếc xe limousine lục tục dừng lại! Người áo đen đứng ở ngoài cửa, vừa thấy xe tới, liền vội vàng ra đón!

Nhưng mà không đợi người tới mở cửa xe, xe dừng lại thì Minh Hạo Thiên liền xuống xe, thay người phía sau mở cửa xe.

Ba bóng dáng, lần lượt người trước người sau xuống xe.

“Wow, một nơi tuyệt đẹp!”

Sau khi từ trên xe bước xuống, Xá Cơ Hoa liền bị khí phái của khách sạn hấp dẫn! Cũng không làm ra vẻ, trực tiếp bật thốt ra những lời rung động ở

trong lòng!

“Hy vọng cô sẽ thích! Chúng ta đi vào thôi!” . Minh Hạo Thiên cười cười nhìn cô, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của những người áo đen đi theo phía sau, dẫn ba người vào bên trong.

Nhưng vừa đi vào trong khách sạn thì Xá Cơ Hoa không nhận được mà tròn trừng mắt lên nhìn khung cảnh bên trong.

Cái này. . . cái này quả thực là cấp bậc hoàng gia! Đầu tiên là những viên đá cuội rải trên lối đi hai bên đường, toàn bộ ở đây đều trồng đầy cây cối hoa cỏ, mặc kệ là hoa hướng dương, cúc Ba Tư, hoa hồng, Violet, tất cả hoa cỏ đều tranh nhau đua nở, giống như ở chỗ này bây giờ không phân biệt được là mùa gì, tất cả hoa cỏ ở đây đều nở rất đẹp như vậy.

Ở khu vực trung tâm còn có một cái suối phun nước hình chiếc ô lớn theo phong cách Châu Âu. Đại sảnh nằm ở phía sau suối phun, những ánh đèn khúc xạ sang, quả thật nhìn giống như những đèn điện chiếu sáng lấp lánh bình thường.

Đọc đường đi, cô gái nhỏ bé ở bên cạnh không ngừng nhìn hết chỗ này tới chỗ nọ, gương mặt trang điểm một chút son phấn càng tỏa ra ánh sáng bắn ra bốn phía. Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ liếc nhìn Xá Cơ Hoa đang không ngừng phân chấn và kích động ở bên cạnh, không còn lời nào để nói nữa.

Nhưng mà, bọn họ cũng không nhận được mà bị hấp dẫn! Khách sạn này, không phải quá xa hoa rồi đấy chứ?

Sau khi đi vào đại sảnh, những món đồ trang trí ở đây lại càng có vẻ vô cùng quý.

Minh Hạo Thiên đi vào, ánh mắt của toàn hội trường cùng hướng tới, trong ánh mắt của những người đàn ông thì mang theo sự cung kính và sợ hãi, còn của phụ nữ thì mang theo sự ngưỡng mộ và dục vọng.

Không biết tại sao, Xá Cơ Hoa theo bản năng cảm thấy bên ngoài những ánh mắt kia, còn mang theo địch ý rất mạnh. Giống như muốn đem bọn cô ra ăn tươi nuốt sống vậy!

Có ích gì sao? Rõ ràng là ba người bọn cô ăn mặc ‘đặc biệt’ hơn bọn họ, trong lòng cùng thoáng qua một câu nói như vậy!

Hình như Minh Hạo Thiên cũng cảm nhận được những tầm mắt của mấy người đó, nhất thời ánh mắt lạnh lùng quét tới!

Chẳng qua là lúc quay đầu lại, thì trên khuôn mặt lạnh lùng lại dịu dàng hơn một chút, hướng về phía Xá Cơ Hoa ở bên cạnh nói: “Tôi dẫn các cô đi gặp ông nội của tôi.”

“Được!”

Tới bữa tiệc sinh nhật của người ta, thì nhất định phải gặp mặt và trực tiếp nói lời chúc mừng sinh nhật vui vẻ với người ta chứ, nói thế nào đi nữa, bọn họ đi tay không tới đây, cũng có chút xấu hổ!

Minh Bá Thiên ăn mặc chỉnh tề, đang đứng ở một góc hẻo lánh trong đại sảnh gặp gỡ với mấy người bạn thân! Nhưng mà, khi Minh Hạo Thiên dẫn theo ba cô gái đi vào tới cửa chính của đại sảnh gây nên một trận xôn xao, đã hấp dẫn sự chú ý của ông.

Dĩ nhiên, ông cũng không bỏ qua được ánh mắt dịu dàng nơi đáy mắt mới vừa nảy kia!

Cô bé kia chính là cô gái mà cháu nội ông thích sao? Tầm mắt sắc bén của Minh Bá Thiên liền chú ý tới Xá Cơ Hoa bên cạnh Minh Hạo Thiên.

Khi Minh Hạo Thiên dẫn người đi lại trước mặt ông thì tầm mắt của Minh Bá Thiên liền nhìn thẳng vào Xá Cơ Hoa!

“Hạo Thiên! Bọn họ là?”

“Ông nội! Bọn họ là bạn của con, cô ấy là A Hoa.” Minh Hạo Thiên hướng về Xá Cơ Hoa ở bên cạnh, cười dịu dàng giới thiệu! Ý tứ trong lời nói, trong lòng hai ông cháu đều hiểu.

“A Hoa! Vị này là ông nội tôi!”

Thật là một ông cụ khí phách! Còn chưa tới gần, đã có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ ở xung quanh ông, điều này khiến cho Xá Cơ Hoa không khỏi chăm chú nhìn thêm, không ngờ ông chính là ông nội của Minh Hạo Thiên, lão đại tiền nhiệm của hắc bang! Trâu bò, khó trách khí thế của ông mạnh mẽ hơn người khác không biết bao nhiêu lần!

“Xin chào, ông nội Minh, sinh nhật vui vẻ.” Lễ phép nào! Haiz, ai bảo người ta khí thế mạnh mẽ hơn cả trâu bò làm gì!

Sau đó tới Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ ở bên cạnh!

Nhưng mà, đáp lại các cô, là một người áo đen vội vã đi vào, cắt ngang lời bọn họ.

“Chuyện gì xảy ra?” Ánh mắt rét lạnh của Minh Hạo Thiên bắn tới!

“Bên ngoài cửa khách sạn, đột nhiên bị người của Huyền Vũ Thác Hàn bao vây.” Anh ta nói đi vào xin phép, là muốn rút súng đối đầu với nhau? Hay là

cung kính mời vào?

Nếu như là cung kính mời vào, thì vẻ mặt của những người kia có vẻ không không được tốt lắm, hình như không giống như bộ dạng đi chúc thọ, ngược lại giống như muốn rút súng gây chiến thì đúng hơn!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Chương 98: Cô là mẹ các con của anh

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà, trả lời lại các cô, là một người áo đen vội vã đi vào, cắt ngang lời bọn họ.

“Chuyện gì xảy ra?” Ánh mắt rét lạnh của Minh Hạo Thiên bắn tới!

“Bên ngoài cửa khách sạn, đột nhiên bị người của Huyền Vũ Thác Hàn bao vây.” Anh ta đi vào xin phép, là muốn rút súng đối đầu với nhau? Hay là cung kính mời vào?

Nếu như là cung kính mời vào, thì vẻ mặt của những người kia có vẻ không không được tốt lắm, hình như không giống như bộ dạng đi chúc thọ, ngược lại giống như muốn rút súng gây chiến thì đúng hơn!

“Huyền Vũ Thác Hàn?” Minh Hạo Thiên nghe vậy, ánh mắt lạnh lẽo thoáng hiện lên một chút nghi ngờ, nhưng mà, nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng như thường ngày rồi cho người lui ra.

Lần này là tiệc sinh nhật của ông nội, khách mời là mọi tầng lớp, mà Huyền Vũ Thác Hàn cũng là một trong những khách mời đó, chỉ là, ngày đó khi phát thiệp mời, anh ta đã sai người tới nói là có chuyện không thể tới tham gia được rồi, nhưng bây giờ lại dẫn người tới bao vây, dĩ nhiên là không thể nào tới để tham gia bữa tiệc rồi.

Chẳng lẽ là . . .

Liếc nhìn Xá Cơ Hoa ở bên cạnh, Minh Hạo Thiên cười nhạt một tiếng dặn dò bọn họ: “Bây giờ vẫn chưa đông đủ, phía sau đại sảnh có một nơi để vui chơi giải trí, tôi đưa bọn họ tới đó nghỉ ngơi một chút đã, bên này.”

Minh Hạo Thiên vượt lên dẫn đầu hướng về phía phòng riêng phía sau đại sảnh đi tới.

Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tình Vũ vừa nghe thấy chân trước bọn họ vừa tới đây thì chân sau Huyền Vũ Thác Hàn đã bao vây nơi này rồi, nhất thời ngoại trừ có chút kinh ngạc còn có chút lo lắng.

Lúc nghe thấy Huyền Vũ Thác Hàn cũng tới, lông mày của Xá Cơ Hoa nhíu lại! Người đàn ông đáng chết kia tới làm gì? Nhưng mà, không đợi cô suy nghĩ nhiều, đã bị Vũ lôi đi theo Minh Hạo Thiên vào phòng khách riêng rồi.

“Ông Minh, chuyện này là sao? Đã xảy ra chuyện gì rồi à?” Mấy người bạn thân bên cạnh Minh Bá Thiên có chút tò mò nhìn mấy người trẻ tuổi kia hỏi.

“Mấy chuyện kia cứ mặc kệ bọn họ đi, chuyện của mấy người trẻ tuổi, bọn chúng sẽ tự xử lý được, chúng ta nói chuyện của chúng ta.” Minh Bá Thiên liếc nhìn bóng lưng nhỏ bé kia, trong lòng chợt lóe lên một cảm giác quen thuộc, nhưng mà, cũng chỉ trong mấy giây thôi.

. . . . .

‘Két két . . .’ Hai tiếng thắng xe chói tai vang lên tại cửa của một khách sạn nào đó! Dưới đất phát ra những tia lửa điện nhỏ!

Trước cửa khách sạn, một đoàn người áo đen, đứng đối diện với một nhóm người áo đen khác, vẻ mặt mỗi người không chút thay đổi, không muốn tấn công nhưng cũng không có ý định rút lui.

Mặc dù bóng đêm đã buông xuống, nhưng mà, những người đi lại ở ven đường cũng không ít, trước đó đã có không ít người ngó đảo đảo, đặc biệt là có thêm chiếc xe mới tới cũng đi vào trong đó.

Cửa xe mở ra. Hai bóng dáng cao lớn bước xuống xe từ hai bên, khi bọn họ vừa xuống xe, thì một vệ sĩ đi lên phía trước.

“Người đâu?” Vẻ mặt Huyền Vũ Thác Hàn nghiêm nghị, quét mắt nhìn cửa chính cao ngất, trên người toát ra khí thế, khiến cho người ta phải sợ hãi!

“Ở bên trong.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Huyền Vũ Thác Hàn hiện lên chút gian tà, bỏ lại một câu rồi nhanh chân đi vào cửa của khách sạn, “Các người đứng chờ ở đây đi.”

“Dạ!”

“Lão đại, bây giờ đang ở địa bàn của người ta, cậu không dẫn người vào sao đưa người ra được?” Long Húc Hàng đi ở phía sau, có đôi khi anh thật sự không hiểu nổi, hai ngày nay, điều động nhiều người giám sát như vậy, tại sao lại để cho Minh Hạo Thiên mang người đi như vậy?

“Không phải còn có cậu sao?” Dừng chân lại nhìn người nào đó, Huyền Vũ Thác Hàn cười lạnh nói, sau khi dứt lời thì bước chân lại vững vàng đi vào đại sảnh ở bên trong.

“Tôi? Không phải chứ, lão đại . . .” Chỉ hai người bọn họ? Không phải đang nói đùa đấy chứ?

Long Húc Hàng quét mắt nhìn cửa ra vào rồi nhìn bốn phía đại sảnh, chỉ một cái đại sảnh như vậy cũng đã có hơn trăm người áo đen rồi, không biết sau lưng còn có bao nhiêu nữa ~ !

“Sao thế? Không phải cậu nói muốn chuộc tội sao? Bây giờ vừa hay có dịp rồi đấy!” Nhìn toàn hội trường, cũng không thấy bóng dáng của Minh Hạo Thiên, Huyền Vũ Thác Hàn trực tiếp đi về phía phòng riêng trong đại sảnh!

Anh có nói là muốn lấy công chuộc tội, nhưng chuyện này cũng quá là thử thách đối với anh rồi? Long Húc Hàng không biết đang thương tiếc cho bản thân mình lần thứ mấy.

“Tôi có nói như vậy! Nhưng mà, tôi cũng không thể một mình địch lại mấy trăm người được!”

“Không cần cậu một địch mấy trăm.” Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên dừng bước lại, khóe mắt nhìn về phía bên tay trái của Long Húc Hàng, thì thấy Minh Bá Thiên đang đi về phía bọn họ.

“Ông ấy, giao cho cậu, cậu hãy giữ chân ông ấy thật tốt.” Dứt lời, cũng không thèm nhìn tới ánh mắt kháng nghị của Hàng, xoay người đi về phía phòng khách riêng.

Minh Bá Thiên? Lão đại, cậu đúng là một người anh em tốt, hu hu . . .

.....

Huyền Vũ Thác Hàn vừa mới bước chân vào phòng khách riêng, Minh Hạo Thiên vội về mặt không biểu cảm liền chặn ở trước mặt anh.

“Tránh ra.” Không nhịn được quét mắt nhìn Minh Hạo Thiên, khóe miệng của Huyền Vũ Thác Hàn khẽ mím lại!

“Hôm nay bọn họ là khách của tôi, chỗ này của tôi không cho phép xảy ra bất cứ chuyện gì không vui.” Lời nói rất lạnh lùng! Bước chân không hề nhúc nhích.

“Tôi tới để đưa người phụ nữ của tôi về.” Huyền Vũ Thác Hàn cười tà, ý tứ rất rõ ràng, anh chỉ muốn tới đưa người phụ nữ của anh về.

Ánh mắt của Minh Hạo Thiên lạnh lùng không chút nhiệt độ nào nhìn lại anh, đối với lời nói của anh, cũng không chút nhượng bộ: “Bữa tiệc ở ngoài đại sảnh, phòng khách riêng không đi vào được, tổng giám đốc Huyền Vũ muốn tìm người, thì mời đi ra đại sảnh.”

“Nhưng mà người phụ nữ của tôi, cũng đang ở bên trong.” Ánh mắt đen kịt của anh quét về phía cánh cửa ở phía sau anh ta, Huyền Vũ Thác Hàn nhón chân chuyển một cái, lướt qua anh ta rồi đi tới hướng về cánh cửa kia đi tới.

Nhưng mà Minh Hạo Thiên cũng không phải người dễ đối phó như vậy, khi anh sắp chạm vào cánh cửa thì lại bị tay của Minh Hạo Thiên chặn lại.

“Đừng ép tôi động thủ.” Đối với người đàn ông này, Huyền Vũ Thác Hàn đã sớm nhìn không vừa mắt, nhưng mà, cũng không thật sự động thủ, tình huống bây giờ, cũng không thích hợp để dùng quả đấm.

“Tôi không ngại trực tiếp động thủ.”

“Mà bây giờ tôi lại không muốn động thủ rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn vòng tay ôm ngực nhìn anh ta. “Nếu như anh không mở cửa ra, vậy thì tôi sẽ gọi cô ấy ra ngoài.”

Minh Hạo Thiên nhíu mày lại, còn chưa phản ứng kịp với việc đột nhiên anh thay đổi ý định, thì thấy Huyền Vũ Thác Hàn kéo dài giọng hét lớn lên.

“Xá Cơ Hoa, em mau ra ngoài cho tôi.”

Xá Cơ Hoa ở cách một cánh cửa, vui mừng vào ghế salon gặm táo liếc mắt một cái, anh ta gọi thì cô sẽ phải đi ra ngoài sao, vậy không phải là rất mất mặt sao! Người đàn ông đáng chết!

“Tuyệt, cậu nói xem phải làm sao đây?” Đối với sự bình tĩnh của người phụ nữ nào đó, thì ngược lại Hạ Tĩnh Vũ nghe thấy tiếng quát tháo bên ngoài không khỏi khẩn trương lên!

Cô còn có thể làm sao được nữa? Liếc nhìn người phụ nữ nào đó, Hoàng Bộ Tuyết bước hai ba bước lại, giật quả táo trong tay của cô đi: “Cậu còn ăn nữa, cậu cũng thấy là người ta đã tìm tới rồi, cậu nói xem phải làm sao? Ngày mai cậu sẽ trở về cùng với anh Phùng, bây giờ không thể đi cùng người kia được.”

Người nào đi cùng người đàn ông đáng chết kia? Cho dù dùng kiểu lớn tám người khiêng tới đón cô, cô cũng không đồng ý đâu!

“Được rồi, được rồi, mình không ra là được, dù sao đã có Hạo Thiên giải quyết.” Lại lần nữa cầm quả táo lên, tiếp tục gặm.

Nghe vậy, lúc này Hạ Tinh Vũ mới khẽ gật đầu: “Đúng thế, nói thế nào thì đây cũng là địa bàn của người ta, vậy cậu không cần phải đi ra, sáng sớm mai kêu anh Phùng trực tiếp ra phi trường đợi là được.”

“Ừm!”

“.....”

Nhưng mà, người phụ nữ nào đó mới nói không đi ra, thì còn chưa tới hai phút đồng hồ sau, liền vội vã xông ra ngoài!

“Con mẹ anh, ma cà bông đáng chết, cái miệng thối nhà anh, anh vừa mới nói gì?”

Xá Cơ Hoa vốn đang vui vẻ gặm táo ở bên trong, lại nghe thấy người đàn ông ở bên ngoài nói gì mà cô là mẹ của các con anh Cô là mẹ anh thì có!

Thì nhìn thấy chẳng biết từ lúc nào, đã tụ tập không ít người vây xem, mà Xá Cơ Hoa đột nhiên đi ra ngoài, nhất thời trở thành đối tượng khiến người ta chú ý.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa từng nhìn thấy phụ nữ à.” Tức giận, vừa nhìn thấy những ánh mắt của mấy người kia, người phụ nữ nào đó nhất thời quát lên.

Chân mày rậm của Huyền Vũ Thác Hàn nhíu lại, nhưng mà, nếu như có người nào để ý, thì nhất định có thể nhìn thấy ánh mắt của anh lóe lên một chút giao hoạt.

Khóe mắt liếc nhìn Minh Hạo Thiên ở bên cạnh, Huyền Vũ Thác Hàn đi lên phía trước, ngay dưới ánh mắt của mọi người, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang thờ phỉ phò của Xá Cơ Hoa lên. “Đừng nổi giận nữa, như vậy đối với thai nhi không tốt, bây giờ là thời điểm quan trọng để dưỡng thai, tại sao em lại có thể trốn nhà đi như vậy?”

Thai nhi?

Mẹ nó, người đàn ông chết tiết này điên rồi, thượng đế ơi mau đưa anh ta đi giùm đi!

“Anh đang nói chuyện hoang đường gì vậy? Cái gì mà mẹ mấy đứa con của anh? Đi chết đi, người nào có con với anh, anh đừng ăn nói lung tung cho tôi, tôi không có quan hệ cộng lõng gì với anh cả!”

Mặc dù biết người phụ nữ này rất đáng đánh đòn, nhưng khi nghe được đứa bé cô cũng đã có rồi, còn nói không có quan hệ cộng lõng gì với anh, trong lòng liền dâng lên một cảm giác khó chịu.

“Xá Cơ Hoa, em thật sự xác định không có quan hệ gì với tôi sao?” Huyền Vũ Thác Hàn chậm rãi nói, môi mông nâng lên, lộ ra nụ cười lạnh khiến cho người ta sợ hãi.

“Đúng, tôi với anh không có quan hệ gì cả, bây giờ anh mau tránh ra, tôi không muốn ở cùng một chỗ với anh.” Quá khinh người, ma cà bông chết tiết này, lại vô duyên vô cớ nói cô là mẹ của các con anh ta, cô có con lúc nào, cô là mẹ anh ta thì có.

Lửa giận của Xá Cơ Hoa lại được khơi dậy, cắn răng nghiêng lợi đi lại cửa.

Minh Hạo Thiên thấy vậy, chỉ lạnh lùng liếc nhìn anh, con?

“Cô kia, đứng lại đó cho tôi.” Huyền Vũ Thác Hàn trầm giọng nói, ánh mắt đen láy của anh thâm trầm, duỗi tay ra kéo Xá Cơ Hoa lại.

“Buông tay.” Xá Cơ Hoa quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn anh. “Dựa vào đâu mà tôi phải nghe lời anh?”

“Em là người phụ nữ của tôi.”

Cô thở dốc vì kinh ngạc, người đàn ông chết tiết này, miệng vẫn không ngừng nói vậy? “Không phải.”

“Phải.”

“Không phải.” Sắc mặt ghen đỏ, anh ta còn dám nói phải nữa, cô nhất định sẽ khiến cho anh ta đẹp mặt.

“Chuyện đêm hôm đó, em còn dám nói em không phải sao?” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô, vẻ mặt nhẵn nhụi lại xuất hiện lần nữa, bây giờ khách khứa đều đang xem màn kịch nào loạn bên này.

“Con mẹ nó, anh lại đem chuyện hôm đó ra để nói à?”

Nhìn cô, khoe miệng của Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên cong lên một nụ cười mờ ám, quay đầu nhìn Minh Hạo Thiên, anh chính là muốn cho những người đàn ông khác đừng mơ tưởng người phụ nữ ngu ngốc này!

“Được, bây giờ mọi người đều nghe thấy cả rồi, chính em cũng đã thừa nhận, cho nên mới nói em là người phụ nữ của tôi, cùng tôi về thôi.”

Cái gì? “Tôi thừa nhận cái gì? Anh . . .”

“Chuyện phát sinh tối hôm đó, em phải rõ ràng hơn tôi, bây giờ đứa bé cũng đã có rồi, em không phải là người phụ nữ của tôi thì là cái gì?” Huyền Vũ Thác Hàn không che giấu chút nào, lớn tiếng nói.

“Anh . . . Cái này là anh ngụy biện! ? Bây giờ đã là thời đại nào rồi, chỉ cần tình một đêm với anh thì trở thành phụ nữ của anh, vậy phụ nữ của anh không phải dùng xe tải để chở hay sao.” Xá Cơ Hoa xấu hổ, thu tay lại, gờ ngón trở ra, dùng sức đâm vào lồng ngực của anh, đối với suy luận kỳ quặc này thì vô cùng tức giận và bất bình.

“Chỉ có em thôi.” Gương mặt anh lạnh lùng nói.

Mọi người nhìn về phía Xá Cơ Hoa.

“Không phải!” Cô tức giận kháng nghị.

Nhiều người quay đầu lại nhìn về phía Huyền Vũ Thác Hàn.

“Phải!” Anh nghiêng răng.

“Không phải!” Cô chống nạnh.

Mấy người lại quay đầu lại nhìn về phía Huyền Vũ Thác Hàn.

Kết quả là lại lặp lại mấy lần ‘Phải!’, ‘Không phải!’, Hạ Tĩnh Vũ thấy choáng váng không khỏi ôm lấy đầu, lăm lăm với Hoàng Bộ Tuyết ở bên cạnh.

“Cuối cùng thì tình hình bây giờ là sao vậy?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Bộ Tuyết cũng chóng mặt, nhưng mà, hai người kia lại lên tiếng.

“Tôi nói là em phải.” Nhìn phản ứng tức giận của cô, thái độ của Huyền Vũ Thác Hàn chuyển sang cứng rắn hơn.

“Tôi nói không phải thì không phải! Không đúng thì là không đúng!” Tính tình của Xá Cơ Hoa là bướng bỉnh nhất, có chết cũng không chịu thừa nhận.

Huyền Vũ Thác Hàn trừng mắt nhìn sự bướng bỉnh của cô, huyết thái dương mơ hồ giật giật. Một giây sau, anh kéo tay cô, xoay người rời đi.

“A! Buông tay, mau buông tay ra! Buông tay, Huyền Vũ Thác Hàn, anh định đưa tôi đi đâu?” Đột nhiên bị anh kéo đi, Xá Cơ Hoa không chịu nghe theo, liều mạng giãy dụa.

“Kết hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 99: Cướp người ép hôn (1)

Editor: Heisall

Anh nổi giận bỏ lại câu này, cũng không quay đầu lại tiếp tục kéo cô đi ra ngoài.

Cô gái đáng chết, lại dám nói không phải là người phụ nữ của anh? Vậy được, anh lấy cô về nhà, để xem cô còn dám nói không phải hay không?

“Đừng mà, tôi không muốn! Tôi không muốn gả cho anh! Khốn kiếp, mau buông tay cho tôi.” Mắt Xá Cơ Hoa trừng to, dùng sức giãy giụa, thấy cái gì trên đường liền bắt lấy cái đó, kéo lật một cái bàn, một cái ghế, đi ngang qua Minh Hạo Thiên thì cô lập tức bắt lấy vạt áo Minh Hạo Thiên, nắm chặt không chịu đi.

Muốn cô gả cho cái đồ lưu manh này ư? Cô không cần, như vậy còn không bằng đi làm ni cô cho rồi.

Mặt Huyền Vũ Thác Hàn xanh mét, nhìn thấy cô đến bây giờ còn dám túm lấy người đàn ông khác, thì giận đến sôi gan, một tay anh gỡ tay cô ra, một tay thì kéo cô trở về, rồi khiêng bổng Xá Cờ Hoa có chết cũng không chịu đi lên vai, sau đó xoay người rời đi.

Xá Cờ Hoa bị vác lên vai, liền gào lên.

“A —— đừng! Khôn kiếp, thả tôi xuống đi, thả tôi xuống! Cứu mạng, cứu mạng với, Hạo Thiên, cứu tôi!” Cô cầu cứu Minh Hạo Thiên cầu cứu.

Nhìn thấy người mình thích bị cưỡng ép dẫn đi, ánh mắt Minh Hạo Thiên lập tức rét lạnh, cả người tản ra một hơi thở mãnh liệt.

Ách, lão đại Hắc bang, khí thế quả nhiên rất mạnh! Xung quanh, ánh mắt của mọi người rất ấn ý nhìn thẳng về phía anh ta.

“Buông cô ấy ra, A Hoa không bằng lòng đi theo anh, bây giờ cho dù cô ấy có đứa bé của anh hay không, thì bộ dạng này của anh cũng là đang ép cưới.” Dứt lời, liền đi lên trước muốn đến gần Xá Cờ Hoa đang nằm trên bả vai anh.

“Hơn sáu tháng nữa, cô ấy chính là mẹ của con tôi, hiện tại không kết hôn, chẳng lẽ anh muốn cô ấy chưa cưới đã sinh con hay sao?”

Ngay lúc Huyền Vũ Thác Hàn trừng mắt quay đầu lại thì cô gái đã cắn mạnh lên bả vai của anh, nhưng mặt anh vẫn không thay đổi, ngẩng đầu nhìn về phía Minh Hạo Thiên nói.

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho những người có mặt ở đây có thể nghe được, ý tại ngôn ngoại, cô gái này đã mang thai hơn ba tháng rồi, là hạt giống của Huyền Vũ Thác Hàn anh, nếu thức thời thì lần sau gặp cô gái này phải đi vòng qua cho anh.

Xá Cờ Hoa vốn vẫn đang cắn vai anh, vừa nghe những lời của anh, nhất thời tức giận muốn bốc khói, giùng giàng rống lên: “Thằng chó, tôi là mẹ của anh thì có, trong bụng tôi cần bán chỉ là một khối u thôi, anh muốn lừa tôi hả, mau buông tôi xuống, tôi không muốn gả cho anh.”

Khối u? Ai nói với cô ấy đó là khối u chứ?

‘ Bóp ~’ Âm thanh của một cái vỗ hung hăng rơi lên bờ mông ngọt ngào nghe đang ưỡn lên của cô gái nào đó.

Không muốn gả cho anh ư? Sắc mặt anh âm trầm, không khí như bị ép lại, rồi đột nhiên giảm nhanh xuống, khiến người xem xung quanh không khỏi rung mình một cái.

‘ Bốp! Bốp ~’ lại đánh hai cái liên tiếp.

Xá Cờ Hoa vốn đang giùng giàng mãnh liệt, đột nhiên trên mông bị đánh mạnh mấy cái, cảm giác đau đớn tê dại, trong lúc nhất thời liền giật mình! Tên đàn ông chết tiệt này lại dám đánh cô trước mặt nhiều người như vậy?

“Huyền Vũ Thác Hàn, tên ma-cà-bông đáng chết kia, anh. . . . .”

‘ Bốp! ’ lại đánh một cái nữa, mặt Huyền Vũ Thác Hàn không chút thay đổi.

“A. . . . . tên khốn. . . . .”

‘ Bốp ~’ Lại đánh thêm một cái nữa lên mông.

“A! Buông tôi ra, anh đánh tôi, tôi không muốn gả cho tên khốn kiếp nhà anh, buông tôi ra. . . . .”

Chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy, cũng không biết là có phải do bị vác trên vai chúi đầu xuống nên trông mắt của cô đỏ lên còn ngân ngấn nước nữa hay không, trên mông vẫn còn tê tê đau, Xá Cờ Hoa hít mũi một cái kêu to, hai tay hai chân đá đập lung tung loạn xạ.

Nhìn thấy A Hoa chịu khổ, Hạ Tinh Vũ quyết quên mình xông lên, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Huyền Vũ Thác Hàn biến thành hung thần ác sát thì có chút sợ hãi.

Ách, nhìn anh ta thật hung dữ! Phải làm thế nào đây? Có muốn cứu người hay không?

“Không được. . . . . tổng giám đốc Huyền Vũ, A Hoa không muốn, anh...bộ dạng của anh như vậy là éo hôn ——” Hạ Tinh Vũ càng nói càng nhỏ tiếng, càng nói càng sợ, len lén lui về bên cạnh Hoàng Bộ Tuyết: “Anh thô lỗ khiêng cô ấy như vậy, cô ấy sẽ không thoải mái, đối với đứa bé. . . . . không tốt.”

Huyền Vũ Thác Hàn trừng Hạ Tinh Vũ phải lui về phía sau Hoàng Bộ Tuyết, sắc mặt không thay đổi quay đầu nhìn cô gái trên bả vai, hình như thật sự không thoải mái, âm thầm điều chỉnh một chút, sau đó chuyển mũi chân một cái, đi tới cửa.

“Đợi đã!” Minh Hạo Thiên dùng tay ngăn trước mặt Huyền Vũ Thác Hàn, liếc nhìn Xá Cờ Hoa trên bả vai anh ta, gương mặt rất nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh ta, lạnh lùng tuyên bố: “Cô ấy không muốn gả cho anh, anh mau buông cô ấy xuống, nếu như cô ấy đồng ý, tôi sẽ cưới cô ấy.”

Chỉ cần cô không muốn, vậy anh sẽ tuyệt đối không cho phép ai mang cô đi, ánh mắt lạnh lẽo chỉ vì nhìn cô mà trở nên ôn hòa .

“Đây là tình huống gì vậy?”

“Không thấy rõ sao, hai người đàn ông đang giành một cô gái đấy.”

“Cô gái kia là ai vậy?”

“Ai biết, nhưng để hai nhân vật lớn như vậy tranh nhau, chứng tỏ cô gái đó có lai lịch rất đặc biệt, nhất định không bình thường.”

“Anh nhìn quần áo cô ấy đang mặc trên người xem, có thể có lai lịch gì chứ! Tôi thấy. . . . .”

“ . . . . .” Bên kia hai quân đang giao chiến, bên này khách khứa đại chiến nước bọt cũng không yếu thế.

Anh ta muốn cưới cô? Anh ta cũng đang đánh chủ ý lên cô nhóc ngu ngốc này, đáng chết, người phụ nữ của anh mà anh ta cũng dám muốn cưới ư?

Trên gương mặt tuần tú luôn không có biểu cảm gì lại âm thầm nhen lên một tầng lo lắng, trông mắt đen thâm thúy trung cuộn lên một chút lửa giận.

“Tôi sẽ khiến cho cô ấy muốn gả cho tôi, anh tránh ra.”

Huyền Vũ Thác Hàn hất cánh tay của người đàn ông đang ngăn trước mặt mình ra, nghiêng người định đi, nhưng bởi vì động tác này của anh mà bốn phía đã bị người áo đen bao vây, vừa thấy lão đại của bọn họ không lên tiếng, bọn họ liền tiến lên trước ngăn ở trước mặt Huyền Vũ Thác Hàn, những người xem xung quanh cũng vì bọn họ mà bị đẩy ra xa một chút.

Minh Hạo Thiên tiến lên, khí thế kiên định: “Thả người xuống.”

“Anh cảm thấy tôi sẽ buông người phụ nữ của mình ra sao?” Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu lại, tầm mắt của hai người đàn ông cao ngạo đồng thời đụng vào nhau, giống như bắn ra tia lửa.

“Này này, cái tên miệng thối, ai là người phụ nữ của anh chứ, mau buông tôi ra, buông ra!” Não của Xá Cơ Hoa đã muốn xông máu, nhưng khí thế vẫn rất mạnh mẽ, giùng giăng quát lên.

‘ Bốp ~’ Cái mông lại chịu tội: “Ngoan ngoãn chút cho tôi.”

“Anh là tên khốn kiếp! Anh dám đánh tôi?”

Chính là cô ngốc này nên anh mới đánh, nếu không phải cô đến nhìn anh cũng lười chứ đừng nói đánh!

Minh Hạo Thiên vốn thương xót cho cô gái có thể mang lại âm áp cho anh, mặc kệ hiện tại cô có đứa bé của người khác hay không, cô luôn là người anh muốn bảo vệ mãi mãi.

Thấy Huyền Vũ Thác Hàn hành động không chút thương tiếc nào, ánh mắt luôn lạnh lẽo quá mức của Minh Hạo Thiên lại bắn ra tia lửa giận, ngọn lửa này giống như bay ra từ trong đồng lửa trại: “Huyền Vũ Thác Hàn! Anh buông cô ấy ra.”

Buông cô ra? Anh ta cảm thấy có khả năng này sao?

“Cô ấy chính là vợ của tôi, mẹ của con tôi, buông ra ư? Anh cảm thấy có khả năng này sao?” Huyền Vũ Thác Hàn cũng nổi giận, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra được ánh mắt của người đàn ông này nhìn người phụ nữ ở trên vai anh có cái gì đó không đúng.

Ánh mắt của Huyền Vũ Thác Hàn rét lạnh quét về phía Minh Phách Thiên đang đứng cùng với Long Húc Hàng ở bên kia.

“Sau khi trở về, lập tức tìm Mục Sư giúp tôi.” Anh lạnh lùng nói.

Đúng là chấn động! Lão đại của bọn họ thật là đẹp trai, lại trực tiếp cướp người ở trên địa bàn của người ta như vậy!

Long Húc Hàng nâng khóe miệng lên cười nói: “Không thành vấn đề, cứ để tôi lo.”

Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng cất bước, khiêng cô gái đang không ngừng giãy giụa ở trên vai bước nhanh đi tới cửa, định trở về sẽ đi làm giấy chứng nhận kết hôn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 99: Cướp người ép hôn (2)

Editor: Heisall

“Tôi có nói anh có thể đi sao? Để người lại cho tôi.” Lời nói lạnh lùng của Minh Hạo Thiên vừa dứt, hơn một trăm người áo đen liền trực tiếp bao vây hai người lại.

Hạ Tinh Vũ ở bên này gấp gáp, thì Long Húc Hàng ngược lại rất bình tĩnh.

Gương mặt Huyền Vũ Thác Hàn không chút thay đổi, giống như không thấy những người này vậy: “Tránh ra, hôm nay là sinh nhật Minh Lão Thái Gia, tôi không hy vọng làm ra những hành động không tôn kính.”

Lúc này, khi Huyền Vũ Thác Hàn vừa dứt lời, liền thấy người áo đen mới vừa đi vào đã đi tới nói thầm vào tai Minh Hạo Thiên điều gì đó, sau đó bị phát tay lui xuống.

Thật ra thì ngay từ trước khi Huyền Vũ Thác Hàn còn chưa chạy tới đây, anh đã thông báo cho người chạy tới rồi, mới vừa rồi chỉ là trì hoãn chút thời gian, hiện tại người cũng đã ở ngoài cửa, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, mười mấy giây đã xong tới rồi.

Minh Hạo Thiên nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, ánh mắt càng lạnh hơn: “Thả người, nếu không anh cũng đừng nghĩ sẽ rời khỏi được nơi này.”

Lời của anh vừa nói ra, khoảng trăm người áo đen bỗng hết sức cảnh giác, dù không rút súng, nhưng nhìn khí thế, cũng đủ biết chỉ cần một mệnh lệnh sẽ rút ra rất nhanh thôi.

Đối thoại của bọn họ, làm cho tâm tình những người đang đứng xem cũng khác nhau, có kích động, có khản trương, chỉ sợ nơi này trong lúc bất chợt sẽ biến thành địa điểm ác chiến bằng hỏa lực của hắc bang.

“Vậy ư? Thế thì tôi đây cũng muốn nhìn thử một chút!” Huyền Vũ Thác Hàn bước thẳng về phía cánh cửa! Giống như không thấy những người áo đen ở trước mặt vậy!

“Người đâu, bắt người lại cho tôi.” Sắc mặt Minh Hạo Thiên âm u, giọng nói lạnh lùng vừa dứt, nhóm người áo đen đang vây xung quanh nhanh chóng tiến lên.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị hành động, một giọng nói lớn đầy uy nghiêm vang lên, vang vọng vào bên trong.

“Minh lão đầu, ông cứ trơ mắt nhìn cháu của ông bắt nạt cháu nội nhà tôi phải không? Ông có còn lương tâm hay không, ban đầu lão già đáng chết nhà tôi kia đã cứu ông vào lúc ông gặp nguy hiểm, ông đã sớm . . . . .”

Không biết Chu Hữu Mai tới từ bao giờ, chỉ thấy lúc này không biết bà từ đâu nhô ra, khí thế bùng bùng chỉ vào lỗ mũi của lão đại tiên nhiệm, mắng thẳng! Hoàn toàn không hề bận tâm đến mặt mũi của người ta.

Nhưng Minh Phách Thiên lại không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, bởi vì lời bà ấy nói đều là sự thật, năm đó khi ông vẫn còn là một tên côn đồ các kè, nhà Huyền Vũ bọn họ xác thực có ơn cứu mạng với ông.

Ông vốn không định nhúng tay vào, bởi vì cô bé kia cũng là người Hạo Thiên thích! Nhưng hôm nay đột nhiên nhô ra một Huyền Vũ lão phu nhân, thế nên ông lại không thể không mua chút thể diện.

“Hạo Thiên! Thả người.” Minh Phách Thiên nhìn về phía Minh Hạo Thiên, giọng nói lạnh lùng, trong giọng nói lại mang một chút áy náy.

Gương mặt Minh Hạo Thiên liền biến sắc: “Ông nội!”

“Buông tôi ra! Buông ra. . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn nhếch miệng nở một nụ cười tà, xem ra Vũ làm việc giỏi nhất là tính toán thời gian!

Không để ý tới những người khác nữa! Huyền Vũ Thác Hàn khiêng lấy cô gái đang không ngừng giãy giụa trên vai, trực tiếp đi ra!

. . . . .

Trong một căn phòng sang trọng!

“Hu. . . . .Hu. . . . .”

Trong chấn, Xá Cơ Hoa đau lòng nức nở nghẹn ngào.

Huyền Vũ Thác Hàn tức giận nắm chặt tay, trừng mắt nhìn người trên giường đang run rẩy, sau khi nghe cô ai oán suốt nửa tiếng, cuối cùng cũng đi tới, vén chăn của cô lên.

“Khóc cái gì mà khóc?” Anh cứng ngắc chất vấn. Không phải cô rất phách lối sao? Sao tối nay lại đột nhiên khóc như vậy chứ? Không phù hợp với tính cách thường ngày của cô chút nào!

“Hừ. . . . .” Nước mắt chảy ròng ròng, cô oán giận trừng mắt nhìn anh, quay lưng đi tiếp tục nước nỏ.

“Có cái gì tốt mà khóc?” Anh lật người cô lại, tức giận hỏi.

“Tôi không muốn gả cho anh!” Xá Cơ Hoa đẩy anh ra, nổi giận, nước nỏ nghẹn ngào kháng nghị.

Người đàn ông chết tiệt này rõ ràng là giặc cướp mà, cho dù cô tay đánh chân đá thế nào, anh cứ thế bắt cô trở về, dọc đường đi cái mông của cô cũng bị đánh đến sưng lên, nghĩ lại một chút liền vừa bức vừa hận đến cắn răng nghiền lợi.

“Cô gái đáng chết, gả cho tôi có cái gì không tốt?” Anh nắm chặt quả đấm, trên trán nổi gân xanh, cắn răng rống to.

Mẹ nó, anh ta có cái gì tốt chứ? Động một chút là ra lệnh tới ra lệnh đi với cô, thỉnh thoảng còn trưng cái mặt thôi cho cô nhìn, tính khí thì xấu, còn tự đại, vô sỉ, vô lại. . . . . Còn siêu cấp không giữ chữ tín, đã thua cược với cô, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa đưa đồ cho cô nữa. . . . .

Nghĩ tới nghĩ lui, cô chính là không thấy anh ta có gì tốt.

“Anh chỗ nào cũng không tốt.” Xá Cơ Hoa trừng mắt với anh.

“Cô. . . . . Vậy cô nói cho tôi nghe một chút, tôi có chỗ nào không tốt, tôi sẽ sửa.” Cắn răng nghiền lợi, nhưng lại không tức giận với cô.

Anh khinh thường phụ nữ, nhưng lại nhẫn nhịn với cô, thậm chí không còn là mình nữa, trong lúc vô tình anh đã thay đổi vì cô. Mà những thay đổi kia, lại giống như chuyện đương nhiên.

Tay nghề Xá Cơ Hoa thuần phục dạ dày anh, mà cô đúng là hết sức kiêu ngạo, ngay thẳng không che giấu chút nào, lại có chút giáo hoạt, trong lúc vô tình đã bắt được trái tim của anh.

Vậy mà sau tất cả, cô gái này lại dám nói không muốn gả cho anh? Còn nói trên người anh không có chỗ nào tốt ư?

Nói giỡn cái gì vậy chứ!

“Anh đánh tôi!” Xá Cơ Hoa tùy tiện tìm lý do qua loa lấy lệ, xoay mặt lại lần nữa, cảm thấy có chút lạnh đến buồn nôn, vì cô mà sửa ư? Chẳng lẽ anh ta có chút. . . . .

Xá Cơ Hoa hít sâu một hơi, xoay mặt lại, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt tiến tới gần.

“Tôi đã cố gắng sửa hết rồi.” Anh im hơi lặng tiếng, đè nén tức giận, đây không phải là do cô luôn nói không gả cho anh hay sao, hơn nữa, anh xuống tay rất nhẹ mà.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 100: Vậy thì gả cho tôi!

Editor: Heisall

“Vậy bây giờ sao anh không sửa đi! Khoác lác cái gì chứ.” Mới vừa rồi khuôn mặt nhỏ nhắn còn loang lổ nước mắt thì bây giờ bỗng lạnh lùng quát lên. Nếu như không phải cái mông thật sự có chút đau, cô còn định ngồi dậy chống nạnh trợn mắt!

Vì cô mà sửa ư? Nói ghê tởm như vậy, thật sự không giống tính tình của người đàn ông đáng chết này, trước kia không phải rất xấu xa sao?

Một giây trước sắc mặt vẫn còn thối đàn ra đấy, một giây kế tiếp đã thay đổi đến khoa trương như vậy, hiện tại còn tỉnh ranh hơn rồi, đột nhiên lại chạy tới nói muốn cô gả cho anh ta, còn nói cô là mẹ đẻ bé của anh ta nữa chứ, anh ta thật sự coi cô là kẻ ngu ư? Rất dễ đùa bỡn à?

Nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, trong lòng Xá Cơ Hoa ngầm thừa nhận, anh nói như vậy có chút hợp khẩu vị của cô, hợp mắt của cô, có lúc nhịp tim cũng hơi tăng nhanh, nhưng cô cũng có nguyên tắc có được hay không, thật sự coi cô không thể chọn được một con chim tốt à?

Gả cho anh ư? Còn không bằng gả cho bảo bối nhà cô!

“Tôi đã cố gắng sửa lại, bây giờ cô còn có cái gì bất mãn nữa?” Sống 28 năm, lần đầu tiên có cảm giác vừa hận vừa yêu đến cắn răng nghiền lợi với một cô gái.

Trán của Huyền Vũ Thác Hàn nổi đầy gân xanh, nhìn cô gái trước mắt, anh vẫn áp chế cơn tức giận, nhưng rất rõ ràng, cô gái trước mắt này rất không thức thời.

“Toàn bộ đều bất mãn, anh nói anh sửa lại? Nhưng tôi không thấy, anh. . . .” Xá Cơ Hoa cố ý bói móc, đáng vẻ kiêu căng, dù thế nào đi nữa anh ta đã dám đánh cô, vậy cô sẽ khóc cho anh nhìn.

“Toàn bộ đều bất mãn?” Gân xanh của người đàn ông nào đó nhảy lên, dồn ép nặn từng chữ qua kẽ răng: “Vậy cô nói cho tôi từng điểm một, rốt cuộc tôi kém Minh Hạo Thiên và vị hôn phu đó của cô ở điểm nào? Tôi khiến cô bất mãn ở chỗ nào, cô nói rõ ràng cho tôi một chút.”

Nghĩ đến hai người đàn ông này, Huyền Vũ Thác Hàn không nhịn được con tức giận giăng thành bảo tổ, trong không khí, một vị chua lẩn trong cơn bão giận, nhưng phải là người có khứu giác nhạy bén mới có thể ngửi ra được, rất đáng tiếc, trước mắt không có người xem.

Kém chỗ nào ư? Hừ hừ, cô nhìn anh thấy không có một chỗ tốt, khi nhìn tới gần gương mặt tuần tú, lời nói vốn vọt tới cổ họng, lại nuốt xuống hết, thế mà cô lại phát hiện, hình như cô cũng có dính chút quan hệ với anh.

“Anh. . . Anh. . . mỗi ngày anh đều trưng ra cái bản mặt nghiêm nghị. . . .” Gương mặt tuần tú của anh gần trong gang tấc, cô lại nói lắp bắp.

“Tôi cũng không phải là thằng hề, chẳng lẽ muốn tôi ngày nào cũng cười khúc khích?” Khóe mắt anh co quắp, nghi ngờ cô đang cố tình gây sự.

Nghiêm nghị? Anh nghiêm mặt lúc nào chứ? Anh luôn dùng khuôn mặt tươi cười để gặp người khác, mặc dù là mang mặt nạ cười, nhưng cũng không phải là nghiêm nghị giống như cô nói.

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, hình như kể từ ngày chạm mặt cô ở hồ bơi, mỗi lần đều bị cô chọc giận đến nỗi quên mang mặt nạ thì phải?

“Còn nữa, mỗi ngày anh đều chửi mắng tôi, coi tôi như đầy tớ mà sai bảo, còn nữa, anh nói mà không giữ lời, lần trước thua cuộc với tôi mà đến bây giờ anh còn chưa đưa đồ cho tôi, còn nữa, anh lừa tôi ký cái hợp đồng quý quái kia, để cho tôi không có tự do cá nhân, ép buộc tôi làm những chuyện tôi không thích, anh là người đàn ông vô lại như vậy, tôi mới không muốn gả cho anh.” Cô gái nào đó đỏ bừng mặt, rồi rít nói.

Gương mặt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn càng ngày càng đen, trên huyết thái dương nổi đầy gân xanh, cô gái này. . . . Được, anh nhìn cô.

“Được, tôi sửa! Trở về tôi sẽ đưa toàn bộ những thứ đó cho cô, còn hợp đồng kia, chỉ cần cô gả cho tôi, thì hợp đồng kia tự nhiên sẽ không còn hiệu lực.”

Xá Cơ Hoa chớp chớp đôi mắt to long lanh, đến gần nhìn, không ngờ phát hiện dáng dấp của người đàn ông này thật sự khá tốt, làn da còn mịn màng hơn cả da cô, không ngờ người đàn ông đáng chết này lại thật sự đỗi tính! Nhưng cô vẫn chưa muốn gả cho anh.

“Anh...đáng dấp của anh quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi. . . .” (ed: có người chê trai đẹp kia...)

Huyền Vũ Thác Hàn sững sốt! Nhưng lại nhận lấy một câu làm cho Thần tiên cũng phải nổi giận.

“Không xứng với tôi.” (ed: oimeoi)

Lần này, anh cực kỳ xác định, cô gái nhỏ này thật sự đang cố tình gây sự!

“Xá - Cơ - Hoa!”

Được rồi, cô vốn muốn chọc giận anh, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng muốn bộc phát lửa giận của anh, thì Xá Cơ Hoa lại hơi sợ một chút.

Nhưng, rất nhanh, cô gái nào đó liền méo miệng, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống, nhìn anh: “Huhu. . . . Anh thật là hung dữ. . . .”

“Chết tiệt! Cô gái đáng chết, cô khóc cái gì?”

Vừa thấy cô rơi lệ, Huyền Vũ Thác Hàn không nhịn được khề nguyên rửa, không biết nên bóp chết cô, hay là hung hăng hôn cô, tóm lại là tâm phiền ý loạn.

“Huhu. . . .” Anh còn chưa nói dứt lời, anh vừa định mở miệng nói tiếp, thì cô gái nào đó đã òa khóc thảm thiết rồi.

“Cô. . . . . Đừng khóc.” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô mà hai hàng chân mày nhíu chặt lại với nhau, ngoài miệng thì cứng, nhưng động tác lau nước mắt cho cô lại rất dịu dàng.

Động tác của anh dịu dàng khiến Xá Cơ Hoa sững sờ, ngẩng đầu, chống lại cặp mắt đen láy kia, sắc mặt có chút nóng lên, nhưng, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, tiếng khóc cũng lớn hơn.

“Đáng ghét, rốt cuộc cô muốn như thế nào?” Huyền Vũ Thác Hàn căng thẳng, anh không biết phải làm sao, buồn bực lấy tay cào rối mái tóc đen.

“Anh. . . . . Cả người anh đều không có một chút ưu điểm, còn không có chút dịu dàng nào, anh vừa không theo đuổi tôi, hơn nữa, còn không đến xin phép người nhà của tôi nữa, ... Tôi không muốn gả cho người như vậy đâu!”

Cô ở một bên vừa khóc vừa oán trách, cuối cùng cũng thút tha thút thít lục tục nói xong lời thoại của một nữ diễn viên XX nào đó trên ti vi tuần trước.

“Cô vì những nguyên nhân này mà không muốn lấy tôi ư?” Anh trừng mắt nhìn cô, cái lý do quý quái gì vậy chứ!

Nguyên nhân gì?

“Chuyện này. . . . . Những chuyện này cũng rất nghiêm trọng đó!” Cô roi lệ đầy mặt, nỗ lực hồi tưởng lại những lời thoại trên TV.

“Chỉ cần hoàn thành những yêu cầu như vậy, thì cô sẽ gả cho tôi sao?” Anh cắn răng chất vấn.

“Đương nhiên không chỉ vậy, anh cho tôi là người tùy tiện như vậy sao, trên cõi đời này, mẹ và sư huynh chính là những người thân nhất của tôi, nếu như bọn họ không đồng ý, tôi đương nhiên sẽ không đồng ý rồi.” Cô buồn bã liếc anh một cái.

“Chỉ cần họ đồng ý thôi phải không?” Gân xanh nổi lên, anh cắn răng nghiêng lợi nói.

“Đương nhiên là đồng ý, đương nhiên. . . . .” Cô đứng lý hợp tình nói: “Họ đồng ý, nhưng tôi cũng phải đồng ý mới được, chuyện này không cần phải nói rồi.”

Mẹ nó, cũng biết cô gái này cố tình gây sự mà!

“Vậy bây giờ tôi hỏi cô, cô có đồng ý hay không?” Huyền Vũ Thác Hàn mím chặt môi nhìn chằm chằm vào cô.

“Không đồng ý.” Không chút suy nghĩ, trực tiếp nói ra.

Đúng là bị bệnh mà, đột nhiên muốn cô gả cho anh ta, chắc chắn là có âm mưu.

“Xá - Cơ - Hoa ——” Huyền Vũ Thác Hàn không nhịn được bắt lấy tay cô, giận đến mức thật sự muốn bóp chết cô gái nhỏ này.

“Rồng cái gì mà rồng! Mới vừa rồi anh còn nói anh sẽ sửa, sửa cái lông anh thì có, lúc này mới bao lâu, anh liền rồng tới rồng lui với tôi, tôi sắp bị anh hù chết rồi đó, nếu như tôi thật sự gả cho anh, sớm muộn gì cũng có ngày tôi bị anh rồng đến chết.”

“Vậy nếu bây giờ cô đồng ý gả cho tôi...tôi lập tức sửa, nếu không liền trực tiếp mang cô đến giáo đường làm lễ cưới.” Anh trừng mắt nhìn cô.

Rầm!

Lửa giận thiêu đốt, làm cô quên mất chính sách khốc lóc đề dụ dỗ. Cô nhảy dựng lên, dùng ngón tay đâm vào đầu vai anh: “Huyền Vũ Thác Hàn! Anh dám . . . . .”

Anh nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt sắc bén làm cho người ta không thể cự tuyệt: “Có dám hay không, cô có thể thử xem!”

Muốn cô gái này tự mình đồng ý gả cho anh, chắc đến khi đứa bé được sinh ra, lớn lên rồi kết hôn sinh con, cũng không chờ được cô tự mình đồng ý, nên anh phải chủ động một chút, anh không ngại trực tiếp khiêng cô vào lễ đường.

“Anh. . . . .”

“Chỉ cần mẹ em đồng ý thôi phải không?” Huyền Vũ Thác Hàn trực tiếp ngồi xuống mép giường, kéo Xá Cơ Hoa đến gần, không cho cô cơ hội len lén lách người ra.

“Nói nhảm!” Xá Cơ Hoa giận dỗi bật thốt lên.

Chỉ cần cô không đồng ý, cô cũng không tin mẹ cô sẽ đồng ý!

“Tốt! Vậy cô cứ chờ gả cho tôi đi, bắt đầu từ bây giờ, cô không được rời khỏi tầm mắt của tôi.”

“Thúi lắm! Tôi không muốn sống ở chỗ của anh!” Xá Cơ Hoa muốn xoay tay lại, nhưng thế nào cũng không xoay chuyển được cái tay đang nắm lấy tay cô.

“Buông tay, tôi muốn về nhà.”

“Muốn về nhà? Có thể, vậy thì gả cho tôi.” Anh không ngại dây dưa cùng cô! Dù sao mấy ngày gần đây công ty không có việc gì.

“Nghĩ hay quá nhỉ! Buông ra.” Vặn vẹo giấy giữa, phát hiện vừa rồi ngồi trên giường là lựa chọn sai lầm, trên giường mềm nhũn, không dùng sức được.

Huyền Vũ Thác Hàn siết mạnh tay cô, nhưng rất chú ý sức tay, có thể không để cho cô thoát ra đồng thời cũng không làm đau cô.

“Đừng động, cô cứ ở bên cạnh tôi nhích tới nhích lui, tôi không bảo đảm được sẽ làm cái gì với cô đâu.” Không ngờ chỉ đơn giản ở bên cạnh anh như vậy, mà anh đã có phản ứng! Aiz . . . . .

Xá Cơ Hoa ngốc trẻ trong nháy mắt, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, trong lúc nhất thời vẫn chưa hiểu, chốc lát sau một ý tưởng chợt lóe lên, đôi mắt to trực tiếp nhìn về phía bộ phận riêng tư của người đàn ông!

Thế mà lại phình lên. . . . .

“Thế nào? Còn muốn tiếp tục không? Nếu như cô muốn, tôi rất vui lòng.” Cảm thấy được tầm mắt của cô, anh bỗng cảm thấy dậy sóng, liền nuốt nước miếng!

Lúc này Xá Cơ Hoa mới phát hiện ra mình mới vừa nhìn thấy cái gì, cái đó của người này, thế mà, thế mà lại. . . . .

Xá Cơ Hoa rít gào lên, cầm gối lên đầu bắt đầu công kích.

“Huyền Vũ Thác Hàn, cái tên khốn kiếp này, ghê tởm, không biết xấu hổ ——”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chương 101: Cô lại dám trốn?

“Lão đại, sao rồi? Vừa rồi bên trong kịch liệt như thế! Không biết chị dâu như thế nào? Đã đi vào khuôn khổ chưa?” Long Húc Hàng thấy Huyền Vũ Thác Hàn từ trong phòng đi ra, vội vàng chân chó tiến lên, chẳng khác nào ăn trộm liếc mắt nhìn vào cửa phòng nhỏ giọng hỏi.

Mất thấy tới nay lão đại nhà mình ‘cường thế’ quá mức, ngay cả tên gọi cũng trực tiếp sửa lại.

Lão đại thật sự đã quá lao lực rồi, anh ta đi theo Hàn Vũ Thác Hàn nhiều năm, thật sự vẫn chưa từng thấy người này cậy mạnh như thế bao giờ.

Đi vào khuôn khổ? Người kia mà chịu đi vào khuôn khổ thì anh cũng không cần đèn mặt đá cửa đi ra sao? Nghĩ đến thái độ của cô vừa rồi trong lòng lại bùng bùng lửa giận.

“Mà sao cậu vẫn còn ở đây hả? Không phải đã bảo cậu về rồi sao?” Huyền Vũ Thác Hàn hùng hổ đi tới, vừa nghe Long Húc Hàng hỏi thế càng thêm khó chịu, mặt hiện đầy vạch đen! Nhưng nghĩ tới hai từ chị dâu kia, bất chợt lại dịu lại, vô cùng hài lòng với danh xưng này.

“A, ha ha —— tôi đây không phải quan tâm đến anh sao, hơn nữa, không chỉ có mình tôi đâu, mà còn một người nữa đang chờ cậu ở phòng khách đấy! Bọn tôi quyết định xả thân vì lão đại, thương thảo kế sách, gấp chiều chống chiều!” Long Húc Hàng vội trêu chọc nói.

“Chống chiều?”

Huyền Vũ Thác Hàn nhíu mày, trông mắt thâm thúy chợt sáng lên, quay đầu lại, trầm mặc nhìn người đối diện: “Gần đây các cậu có vẻ rảnh quá nhỉ?”

“Tôi, cái này không. . . . .”

Bao nhiêu thủ đoạn Lão đại đều xuất ra cả rồi, bọn họ có thể không bán mạng lao theo sao? Tất nhiên! Trừ Hạ Tuyền Vũ vừa từ Mỹ bay sang Ý, thì gần đây xác thực bọn họ không có sự tình gì lớn cả, nên nhân rồi là lẽ đương nhiên.

Có điều, mỗi lần Lão đại thốt ra câu này, quả nhiên không có chuyện gì tốt, khóe miệng tươi như hoa của Long Húc Hàng chợt cứng đờ, tay đồ đầy mồ hôi!

“Nếu đã như vậy, thì các cậu hãy mau mau nghĩ cách chống chiều đi, nhanh, mau tới đại sảnh!” Dứt lời, Huyền Vũ Thác Hàn xoay người, vững vàng bước ra phòng khách.

Long Húc Hàng sững sờ, mới vừa rồi anh ta không nghe lầm đấy chứ? Lão đại thế mà lại muốn bọn họ chống chiều?

Cho đến khi bóng lưng ai đó biến mất trên hành lang, Long Húc Hàng mới phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi theo: “Lão đại, đừng nóng vội, chờ tôi một chút. . . . .”

. . . . .

Trong một quán cà phê nhỏ nằm trên con phố sầm uất.

“Ồ đây! Các cậu nhanh lên một chút, bên này!” Khi hai bóng dáng xinh đẹp xuất hiện tại cửa thì tại một góc khuất của quán bỗng dưng có một cánh tay đưa lên khua loạn xạ.

“Sao giờ mới đến, nào, nhanh ngồi xuống!”

“A Hoa, cậu chạy ra ngoài được sao? Hai ngày nay không việc gì đấy chứ?” Trong góc ba cô gái chụm đầu vào nhau thầm thì một cách đầy thần bí.

Xá Cơ Hoa nhỏ nhắn nhất trong ba người, từ trên xuống dưới đều là màu đen, lên tiếng: “Có thể không có chuyện gì được sao, các cậu không biết đâu, tên kia vô cùng xấu tính, cứ nhìn cách ăn mặc của mình thì biết!”, nói xong liền chỉ chỉ lên người mình.

“A Hoa, ánh mắt của tên kia quả nhiên không tốt, cậu hoàn toàn không hợp với màu đen, trông thật khó coi!“. Hạ Tinh Vũ ngồi bên phía tay phải đưa mắt đánh giá.

Trong góc, Xá Cơ Hoa lập tức quăng ánh mắt tức giận nói: “Mình gọi các cậu đến không phải để nhận xét về trang phục trên người mình mà là muốn hai người giúp mình chạy trốn. Mình đã vất vả tốn biết bao công sức mới có thể chạy ra ngoài này đây!“.

Cứ nghĩ tới hai ngày vừa qua tên đàn ông chết tiệt kia lúc nào cũng canh giữ gắt gao thì tóc gáy của cô liền dựng hết cả lên.

Nếu như không phải là tối hôm qua, ‘không cẩn thận đi ngang qua thư phòng’, nghe được ngày mai anh ta có hội nghị khẩn cấp, làm sao có cơ hội chạy trốn ra ngoài đây.

“Chạy trốn? Có chuyện gì nghiêm trọng mà cậu phải chạy trốn như đòi mạng thế? Chẳng lẽ Huyền Vũ Thác Hàn muốn rắc rắc cậu sao?“, Hạ Tinh Vũ giật mình tròn to mắt, làm ám hiệu chặt cổ, rồi vội hỏi.

Xá Cơ Hoa đảo mắt nhìn ra cửa thăm dò, thấy không có ai, lúc này mới vội vàng gật đầu đáp:

“Nào chỉ là rắc rắc không thôi, nếu như bây giờ không trốn, thì không lâu sau nữa, mình rất có thể được anh ta tiến vào nắm mồ luôn rồi!“ . Hôn nhân chính là nắm mồ không phải sao!

“Cái gì? Anh ta thật sự muốn giết người diệt khẩu à? Quá ghê tởm. . . “. So với Hoàng Bộ Tuyết trầm tĩnh ngồi yên, Hạ Tinh Vũ lại kích động khác thường .

“Vũ, cậu đừng nhìn gió thì nói có mưa, cái gì cũng chưa rõ mà đã vội vàng khẳng định!“ . Hoàng Bộ Tuyết lập tức trừng mắt phân tích.

“Mình đây không phải vì A Hoa. . . . .thôi được rồi, không nói nữa là được!“.

Hạ Tinh Vũ liếc Hoàng Bộ Tuyết một cái, sờ sờ mũi, hết ý kiến, mới vừa rồi hình như bản thân đã kích động hơi quá thì phải!

“Đừng mà, các cậu mau nghĩ biện pháp cứu mình đi, mình không muốn gả cho tên ma-cà-bông kia đâu!“.

“Không lấy? Vậy đứa nhỏ trong bụng cậu thì làm thế nào?“ . Hoàng Bộ Tuyết đi thẳng vào vấn đề, ngay cả Hạ Tinh Vũ cũng vội vàng gật đầu phụ họa.

Bụng? Xá Cơ Hoa nghe thấy vậy liền cúi đầu nhìn xuống cái bụng đang nổi lên của mình, chân mày chau lại thật chặt, mang thai ba tháng mà bản thân cô lại chẳng hề hay biết tí gì?

“Mình cảm thấy trong bụng nhất định không có đứa bé đâu, ngày đó lúc theo lão phu nhân đi kiểm tra, kết quả đó chỉ là cái u thôi mà, sao đột nhiên biến thành đứa bé được chứ, hơn nữa, mấy cậu không phải không biết, mình và Huyền Vũ Thác Hàn chỉ có một lần như vậy, sao có thể một phát ăn ngay, anh ta là thần hay sao chứ?“

“Vậy? Cậu chắc chắn chứ?“

Xá Cơ Hoa quan sát ánh mắt lo lắng của hai người bạn tốt, nhất thời không thể xác định , lúc ấy cô cũng chỉ đoán bừa, nhưng nếu như thật sự mang thai, thì sao lão phu nhân và chị Liễu không nói cho cô biết.

“Lúc ấy bác sĩ là một người nước ngoài, mình nghe không hiểu gì cả, chỉ đoán vậy thôi!“

Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ đồng thời im bặt, liếc mắt nhìn nhau, đoán? Cũng chỉ có người này nghĩ ra được.

“Vậy thì còn kỳ kinh nguyệt thì sao? Cậu phải nắm rõ ràng chứ?“ . Ba tháng trôi qua rồi, bất kể thế nào, cũng không thể không phát hiện ra ~!

“Mình bốn mùa đều trải qua!“ . Ba tháng không có cũng là bình thường, có điều, tính đi tính lại hình như là đã muộn mất hai mươi mấy ngày rồi.

“Vậy cậu không cảm giác cơ thể mình có gì khác sao?Đừng nói là không có đấy!“.

Nôn ọe nhiều lần như thế, nếu như người này còn nói không có cảm giác, Hạ Tinh Vũ sẽ mở banh đầu của cô ra xem xem bên trong phải toàn đậu hũ hay không?

“Có cái gì không đúng chứ, nhưng mà, trước mắt chúng ta tạm gạt những chuyện này qua một bên đã, các cậu mau nghĩ biện pháp đi, nếu không chỉ sợ sau khi Huyền Vũ Thác Hàn biết mình chạy trốn, không biết có tìm đến hay không nữa?“.

Aiz! Điều này là tất nhiên! Cả ba không hẹn mà đồng thời có chung một suy nghĩ.

Lúc này trong phòng họp Tổng giám đốc .

Bầu không khí gần như đóng băng khiến cho tất cả cổ đông đều bị dọa trắng bệch cả mặt. Lý do là vì một công ty con thuộc Chi nhánh phía Tây bị tổn thất lớn, nhưng quản lý ở đó chẳng những không kịp thời thông báo về Tổng công ty, còn cố ý giấu giếm.

Huyền Vũ Thác Hàn hoàn toàn không cho phép sai lầm này xuất hiện, cho dù Chi nhánh công ty này nằm dưới quyền quản lý của chú anh cũng giống như vậy.

Hiện tại, tất cả quản lý cấp cap ai ai cũng run như cây sậy chờ đợi phán quyết của Huyền Vũ Thác Hàn.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng kia đang tàn ra ánh lạnh khủng khiếp khiến người ta sợ hãi không thôi.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn chung quanh một vòng, hơi hít mắt lại. Đôi môi hé mở từ từ lên tiếng: “Tập đoàn Huyền Vũ không cho phép phạm phải sai lầm, tất cả nhân viên dính dáng trong đó, tôi muốn nhìn thấy đơn từ chức đặt trên bàn tôi sau khi tan họp!”

Anh luôn kiên trì tác phong làm việc nhanh nhẹn, hung ác, chuẩn xác. Mặc dù lần tổn thất này đối với Tập đoàn Huyền Vũ mà nói không đáng kể gì nhưng anh tuyệt đối không cho phép công ty mình tồn tại những kẻ bại hoại, đặc biệt còn là thuộc hạ của Huyền Vũ Kiến Nhân.

“Tổng giám đốc. . . Vậy phí thôi việc của chúng tôi. . .”. Một Trưởng bộ phận nào đó đang ngồi ở một bên run run rẩy rẩy hỏi.

“Phí thôi việc?”, Huyền Vũ Thác Hàn lạnh nhạt nhếch miệng lên hỏi ngược lại: “Số tiền tổn thất đủ để trả phí thôi việc cả đời cho bọn họ rồi!”

“Nhưng. . . . .” quản lý mặc dù đã có chút phát run nhưng vẫn cố nhắm mắt nói: “Chúng ta. . . . .”

“Trợ lý La, ngay bây giờ hãy nhanh chóng đến phòng nhân sự xử lý tất cả mọi tài liệu của các nhân viên có liên quan đến sự việc lần này, sau đó lập tức thông báo với toàn giới thương nghiệp, những người này đã nằm trong danh sách đen của Tập đoàn Huyền Vũ!”. Huyền Vũ Thác Hàn không nhanh không chậm nói.

“Tổng giám đốc! Van ngài hãy xuống tay lưu tình!”. Vừa nghe đến việc bị cho vào danh sách đen lên, mấy quản lý phía dưới đã không nhẫn nại được bắt đầu quay sang cầu cạnh Huyền Vũ Thác Hàn.

Bọn họ ai cũng biết, một khi bị tập đoàn Huyền Vũ khai trừ sau đó được đưa vào danh sách đen tương đương với việc cả đời này không cần tìm việc nữa. Hiện tại Tập đoàn Huyền Vũ đứng đầu trong giới thương nghiệp, người nào đắc tội với Huyền Vũ cũng đồng nghĩa với đắc tội cả thương giới.

Huống chi bọn họ chỉ là những nhân viên nhỏ trực thuộc chi nhánh Công ty, nếu như không có tiền lương của Tập đoàn Huyền Vũ, bọn họ đã sớm không sống nổi nữa!

Mấy quản lý này cứ cho là phía trên đã có Huyền Vũ Kiến Nhân đỡ đầu, chỉ tham ô một chút có lẽ Huyền Vũ Thác Hàn sẽ không phát hiện ra, ai ngờ đâu, chẳng những bị xa thải, còn bị liệt vào danh sách đen! Cuộc sống sau này sẽ khó khăn đến cỡ nào chứ.

Mấy quản lý không ngừng cầu cạnh Huyền Vũ Thác Hàn, những người không liên quan mặc dù sâu sắc đồng tình, nhưng ai cũng không dám tiến lên nói đỡ một câu, nếu như bây giờ chọc giận Huyền Vũ Thác Hàn, hậu quả thiệt thòi sẽ không chịu nổi.

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại bỗng reo lên, cả căn phòng chìm trong căng thẳng, càng thêm đồ mồ hôi lạnh, nhưng cũng may là không phải điện thoại của mình kêu.

“Chuyện gì?”, Huyền Vũ Thác Hàn vừa thấy điện thoại kêu trong đầu đã đoán được nhất định cô gái kia lại gây loạn nữa rồi.

Nhưng khi tai vừa nghe thấy tin người nào đó ngang nhiên đánh ngắt tài xế chạy trốn thì lửa giận càng bùng phát dữ dội, vỗ lên bàn một cái, cả đám quản lý cấp cao nhất sợ toát cả mồ hôi lạnh, bầu không khí căng thẳng khẩn trương khác thường, cho dù mồ hôi chảy cả vào mắt, cũng không dám nhúc nhích đưa tay lên lau.

“Lập tức phái người đi tìm, nhất định mang người trở lại cho tôi!”. Tiếng rống giận vang vọng khắp khán phòng hội nghị.

Long Húc Hàng ngồi ở phía bên phải anh, lập tức đứng lên nói với tất cả cổ đông: “Hội nghị kết thúc!”.

“Tổng giám đốc, cầu xin ngài xuống tay lưu tình. . .”. Sắc mặt mấy vị quản lý hốt hoảng, dồn dập đứng lên cầu cạnh.

“Đi ra ngoài! Đừng để tôi phải gọi bảo an đến!”. Một giọng nói không nhạt không mặn vang lên, nhưng lại chứa đầy uy nghiêm làm cho người ta phải run sợ.

Mấy quản lý bị Long Húc Hàng liếc mắt cảnh cáo, lập tức ă ý ngậm miệng, sau đó lục đục nhanh chóng đi ra ngoài phòng họp.

“Lão đại, đã xảy ra chuyện gì vậy?”. Khi toàn bộ mọi người đã đi ra ngoài, lúc này Long Húc Hàng mới hỏi Huyền Vũ Thác Hàn vừa cúp điện thoại xong.

Điều lệ trong cuộc họp không được mở điện thoại di động đã bị chính người này phá vỡ.

“Cô nhóc kia dám đánh ngắt tài xế chạy trốn, đáng chết, tôi thấy cũng chẳng cần chuẩn bị hôn lễ làm gì, chờ đến lúc tìm được người trực tiếp đi đăng ký là được!”. Huyền Vũ Thác Hàn tiện tay tắt máy tính, rồi xoay người bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Chương 102: Đợi cô tự mình đưa tới cửa

Editor: trang bubble ^^

Trong bệnh viện nhỏ nào đó, ba bóng dáng ngồi trên ghế ở hành lang bệnh viện.

“A Hoa, cậu đừng khẩn trương, tớ nghĩ chẳng mấy chốc sẽ đến phiên chúng ta.”

“Tớ không có khẩn trương, có điều thấy cậu dường như còn khẩn trương hơn so với tớ.” Xá Cơ Hoa vừa gặm quả táo vừa liếc ngón tay cô ấy không ngừng xoay tới xoay lui.

Hạ Tinh Vũ cúi đầu vừa nhìn, tay dừng lại: “Tớ là có chút khẩn trương, nếu như cậu thật sự có! Vậy lần sau tớ gặp mẹ Xá thì làm sao ăn nói với bà đây?”

“Cậu ăn nói với mẹ tớ cái gì? Có thì có thôi, sinh ra được nuôi là tốt rồi, có gì ghê gớm đâu.”

Việc có chấp nhận được gì đó trong bụng này hay không, thật ra thì cũng là vấn đề tâm trạng, mà Xá Cơ Hoa nghĩ, thật ra thì nếu như có đứa bé cũng không tồi, ít nhất không cần lo lắng khối u kia đòi mạng mà rồi, suy nghĩ một chút, thật ra thì cảm thấy vẫn còn vô cùng có lợi.

Nhưng tâm tính của cô lại làm cho hai người có chút lo lắng.

“A Hoa, nếu như quả thật có, thì cậu nhất định phải suy nghĩ kỹ càng, nếu như đứa bé không có tình thương của cha, vậy về sau đứa bé sau khi lớn lên, có thể sẽ có một chút ảnh hưởng đối với đứa bé.”

Hoàng Bộ Tuyết tương đối thâm trầm cau mày nhìn một chút bụng, thật ra thì trong lòng có chút liệ kê rồi, nhưng tưởng tượng đến đứa bé về sau, trong lòng lại không chắc chắn rồi.

Xá Cơ Hoa rất tự nhiên sờ bụng một cái, sau đó cúi đầu trầm tư, duỗi tay ra, ngồi ở giữa dự đoán bạn tốt hai bên: “Sợ cái gì, không phải tớ cũng chưa từng có cha, thứ tình thương của cha này à, thật ra thì có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ cần bé có đầy đủ tình thương của mẹ là được, hi hi. . . . Các cậu chạy không thoát, bé đúng là nhận định hai người mẹ nuôi các cậu rồi, nhớ rõ, đến lúc đó, hai người mẹ nuôi các cậu đến chia sẻ tiền sữa bột một chút nha.”

Hạ Tinh Vũ, Hoàng Bộ Tuyết vô cùng ăn ý tát ngay một phát vỗ vào sau ót, trên khuôn mặt dịu dàng của Hạ Tinh Vũ có chút vừa đúng quát lên: “Đó là nhất định, vị trí mẹ nuôi này của chúng tớ ai dám phủ nhận? Có điều, vấn đề cha đứa bé, cậu nhất định phải suy tính. . . . .”

“Số 37, Xá Cơ Hoa.” Một y tá đi ra cất ngang kêu.

“Các cậu còn dám đánh tớ, các cậu không sợ đánh cho con nuôi của các cậu rớt xuống à.”

“Oa oa, chúng tớ đâu có dùng sức đâu. . . . .”

“Xá Cơ Hoa có tới không?” Tiếng y tá tăng cao kêu lần nữa.

“Nhanh, A Hoa, đến phiên cậu.”

“Tới rồi, ở đây.” Xá Cơ Hoa cười hi hi lên tiếng đi vào theo.

Mười mấy phút sau!

“A Hoa, sao rồi? Bác sĩ nói thế nào, có phải là có thật hay không?”

“Kết quả kiểm tra như thế nào? Cậu nói mau đi.”

“. . . . .”

Hạ Tinh Vũ và Hoàng Bộ Tuyết chờ ở cửa, vừa thấy Xá Cơ Hoa đi ra, bèn vội nghênh đón hỏi.

Lúc này Xá Cơ Hoa mới vừa ra tới, liền bị hai người níu lại mỗi người một bên, bên tai mỗi người một câu hỏi không ngừng.

Chúa ơi, thu hai người phụ nữ chít chít xèo xèo này đi.

Cô gái nào đó vội giơ giơ lên báo cáo trong tay ngắt lời, “Ngừng, trước tiên các cậu dừng miệng trước, mánh tai tớ cũng sắp bị các người đọc thủng rồi.”

Vì không làm trở ngại người khác, Xá Cơ Hoa vừa nói vừa kéo hai người phụ nữ đi tới hướng cửa bệnh viện.

“Vậy cậu nhanh nói kết quả như thế nào đi, có phải là thật sự có hay không?”

“Báo cáo không phải ở chỗ này sao? Tự xem” Giơ tay lên, trực tiếp ném báo cáo cho các cô, dẫn đầu đi ra ngoài.

Thật sự ba tháng rồi, cô lại không biết một chút nào, người mẹ chính xác như cô đây có phải quá không làm tròn chức trách hay không?

Cục cựa? Cảm giác thật kỳ diệu, bắt đầu từ khi trong miệng bác sĩ nói ra ba chữ ‘mang thai rồi’, trong lòng liền không khỏi nhảy ra, cũng rất giống lúc đầu kia giống như cô có thể cảm thấy sức sống trong bụng, rất nhẹ nhưng lại rất rõ ràng truyền tới mỗi một dây thần kinh của cô.

“Vũ, Tuyết, bây giờ tớ muốn lập tức đi về nhà.” Cũng không biết thế nào, trong lúc bất chợt, đối với loại quyến luyến nhớ nhung mẹ kia hết như dòng nước xiết dâng lên từ trong đáy lòng.

Bước chân đi về phía cửa bệnh viện cũng trở nên nhanh chóng.

.....

Vào hơn ba mươi phút sau khi họ rời đi, một đám vệ sĩ áo đen tràn vào trong bệnh viện nhỏ này.

Trong nháy mắt lại gây nên náo động không nhỏ, chỉ thấy bọn họ mới tiến vào bệnh viện không bao lâu, thì thấy không ít người vốn là người bệnh đi khám bệnh ở trong bệnh viện đã vội vã chạy ra ngoài!

Trận thế này đúng là tuyệt đối không thua kém với tư thế của xã hội đen mà.

“Lão đại, chúng ta đã tới muộn, chị dâu rồi đi khoảng hơn nửa giờ rồi.” Long Húc Hàng cảm phần báo cáo đưa tới vội vã chạy đến trước mặt Huyền Vũ Thác Hàn.

“Chị dâu là tới làm kiểm tra, hơn ba tháng, tất cả bình thường.”

Không thấy người phụ nữ kia, vẻ mặt Huyền Vũ Thác Hàn âm u, “Lập tức điều tra video của bệnh viện này.”

“Dạ!” Người áo đen sau lưng nhận lệnh đi xuống!

Chỉ là, đúng lúc này, ‘Reng!’ chuông điện thoại di động vang lên.

“Alô! Hiên, có tin tức chưa?”

“Có, mới vừa lấy được thông báo, hiện tại người ở trạm vận chuyển hành khách đường dài XX, theo báo cáo, đã mua vé xe ba giờ chiều đến huyện Tam Lục thành phố A.”

“Huyện Tam Lục?” Huyền Vũ Thác Hàn trầm tư một chút, thái độ của anh mềm dần không ít.

“Đúng vậy lão đại, phải đợi cậu tới hay là hiện tại kêu người dẫn người trở lại ngay?”

“Không cần, gọi mấy người âm thầm bảo vệ, những người khác thu đội. . . . .” Dặn dò đơn giản mấy câu, Huyền Vũ Thác Hàn bèn cúp điện thoại.

“Lão đại, tìm được chị dâu rồi hả? Ở nơi nào? Chúng ta nhanh chóng chạy tới đi.”

“Không cần.”

“Không cần?” Long Húc Hàng nhìn lão đại nào đó đôi mắt dường như khôi phục bộ dáng bình thường, không thể tin: “Tại sao? Lão đại, chúng ta cũng đã sắp lật cả thành phố lên rồi, hiện tại thật vất vả mới tìm được chị dâu, không phải nên mau mau cho người đón trở về sao?”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn anh, không khỏi đột nhiên nhếch lên một nụ cười tà ném một câu nói thì không hiểu ra sao đi rồi: “Không cần, cô ấy sẽ tự mình trở lại tìm tôi, chuyện nơi đây, cậu xử lý được rồi.”

Đây là cái gì với cái gì? Long Húc Hàng nhìn bóng lưng kia biến mất, khóe mắt lướt nhìn ảnh hưởng tạo thành bốn phía, 0di33xn0dafnl330fys0doon không nhìn được khóe miệng rút gân, đột nhiên có loại xúc động muốn gặm thét!

.....

Ngày còn mịt mờ, huyện Tam Lục thành phố A, cửa quán võ thuật Sùng Vũ, cửa chính đóng chặt, ba bóng dáng đứng ở cửa.

“A Hoa, mẹ Xá không phải là có chuyện đi ra ngoài rồi hay không?” Hoàng Bộ Tuyết không yên lòng một mình Xá Cơ Hoa, cũng theo trở lại, nhìn cửa

lớn đóng chặt hời.

Nhìn một chút cửa chính khóa lại từ bên ngoài, Xá Cơ Hoa nhú mày lắc đầu trả lời: “Không thể nào, từ sau khi võ quán khai trương, mẹ chưa bao giờ sẽ vô duyên vô cớ đóng cửa võ quán, huống chi, hôm nay là chủ nhật, chính là thời gian học đồ lên lớp, hơn nữa, coi như mẹ thật sự có chuyện phải đi ra ngoài, cũng sẽ mở cửa chính võ quán ra, để học đồ có thể có sân luyện tập.”

“Vậy mẹ Xá có thể đi ra ngoài tìm cậu rồi hay không?” Hạ Tinh Vũ cũng suy đoán nói, nhưng rất nhanh lại bị Hoàng Bộ Tuyết bác bỏ.

“Không thể nào, ngay từ lúc tìm được A Hoa, anh Phùng đã báo cho mẹ Xá trước tiên, lúc ấy gọi thông điện thoại còn là điện thoại trong võ quán, điều này nói rõ mấy ngày trước mẹ Xá vẫn còn ở trong võ quán.”

“Nếu như không phải là như thế, vậy. . . . .”

“Con không phải là A Hoa sao? Làm sao con trở lại?” Ngay lúc ba người vẫn còn ở trong thảo luận thì truyền đến một giọng nói rất trầm từ sau lưng.

“Đúng vậy ông nội Tiểu, con trở lại, sao ông sớm như vậy đã rời giường.” Ông cụ trước mắt này là một hàng xóm cách võ quán không tính quá xa!

Cô gái nào đó đúng là hồi nhỏ đã thích nấn ná ở nhà ông, chớ nhìn ông bình thường mặc như với bình dân, thật ra thì con trai ông là ông chủ lớn công ty XX thành phố Z, mà ông cụ bởi vì không thích rời đi nơi mình đã sinh sống hơn nửa đời người, cho nên mới không đi theo đến loại thành thị lớn kia.

“Ông luôn có thói quen vận động sáng sớm, lúc này mới bao lâu, con đã quên ông nội Tiểu rồi sao?” Ông cụ rất tường hoà, trên khuôn mặt già nua thuần phác cười ha hả.

“Ông nội, con chính là quên ai cũng sẽ không quên ông nội Tiểu, chỉ là, lần trước không phải con đã nói với ông rồi sao? Cho dù ông muốn vận động sáng sớm, cũng phải chờ trời sáng hẳn mới được sao? Chẳng lẽ ông còn muốn bị trật chân một lần nữa à?”

Bởi vì thói quen của ông cụ này cũng kỳ quái, chỉ thích vận động sáng sớm vào lúc trên trời tờ mờ sáng, cho nên thường sẽ bởi vì không cẩn thận không chú ý tới dưới chân, trượt chân cũng không biết mấy lần, mặc kệ ai tới nói đến khuyên, ông cụ vẫn kiên trì, có điều, đến sau đó lại để cho cô gái nào đó không biết sử dụng thủ đoạn gì, cuối cùng thời gian vận động sáng sớm của ông cụ không còn dưới tình huống ra ngoài vận động sáng sớm vào lúc ngày vẫn còn mịt mờ không thấy rõ đường.

“Cái đầu con nít con đó, nói gì vậy, có việc nói chuyện với ông nội thế này sao! Không có lễ phép.” Ông cụ cũng không để ý, có điều trên đầu môi vẫn quen thói thoại với cô như vậy.

“Dạ phải, con không có lễ phép, tự nguyện chịu phạt, nhưng mà, ông nội ông nội Tiểu, ông có biết mẹ con đi đâu hay không? Sao cả võ quán cũng đóng?”

“Chuyện này con còn chưa biết sao? Hiện tại toàn huyện mọi người truyền ra, nghe nói con sắp kết hôn, nhà trai có ý để người tới đón mẹ con đi, đây cũng bốn năm ngày rồi, chẳng lẽ con còn chưa có gặp mẹ con sao?”

. . . . .

Thật là chuyện cười lớn, cô sắp kết hôn? Sao bản thân cô cũng không biết? Lại còn đón mẹ cô đi rồi, còn tung lời đồn khắp nơi.

Huyền Vũ Thác Hàn, anh khá lắm, quả thực là vô liêm sỉ!

Thật ra thì, tin tức này cũng không phải giống như trong truyền thuyết, chẳng qua là nghe sai đồn bậy.

Xá Cơ Hoa mới vừa trở lại huyện Tam Lục, ở đây cũng còn chưa tới thời gian một tiếng đồng hồ, thì lại trực tiếp bay trở về.

Một chiếc xe hơi màu đen dừng ở trước mặt, trên người hai người đàn ông mặc tây trang đen cung kính khom mình cúi chào với Xá Cơ Hoa, sau đó mở cửa xe.

“Xá tiểu thư, xin mời.”

Từ sân bay ra ngoài, Xá Cơ Hoa tức giận quét mắt bọn họ, cô không trả lời, chỉ ngồi lên xe.

Huyền Vũ Thác Hàn, dám đụng đến mẹ tôi, anh tốt nhất chuẩn bị xong lời giải thích cho tôi, nếu không, tôi tuyệt đối sẽ tháo gỡ anh thành 80 miếng lớn!

Xe dừng ở trước một biệt thự sang trọng, Xá Cơ Hoa không đợi người mở cửa bèn xông xuống xe ngay, giống như một con gió vọt vào biệt thự.

“Anh ta ở đâu?” Xá Cơ Hoa chột kéo lấy tay áo một cô giúp việc xa lạ, giận dùm dùm ép hỏi.

“Người nào?” Trời ạ! Ở đâu ra Young and Dangerous nữ? Thật là dọa người.

Hiện tại trong biệt thự này, có bốn người giúp việc nữ mới tới, là Chu Hữu Mai trực tiếp sắp xếp tới, đặc biệt tới để phục vụ cô.

“Huyền Vũ Thác Hàn.”

“Anh. . . . . Thiếu gia ở trên lầu. . . . .”

Lời cô giúp việc còn chưa dứt, Xá Cơ Hoa đã giết đến tận lầu. Nếu như cho cô thêm một thanh đao võ sĩ, tình tiết phim điện ảnh ‘đuổi giết Bill’ chỉ sợ sẽ diễn ra ở trong hiện thực.

Sau đó hai người đàn ông đuổi theo kia cũng muốn đuổi lên lầu, lại bị bác Phúc không biết từ nơi nào nhô ra ngăn cản, “Không cần đi lên, các cậu lui ra đi!”

“Vâng”

Bác Phúc ngẩng đầu nhìn về phía trên lầu, trên mặt luôn luôn không nói dè dặt cười, chậm rãi thoáng nâng lên một độ cong rất nhẹ rất nhạt.

“Huyền Vũ Thác Hàn!”

Àm!

Đáng chết, đây là lần thứ hai cô phá cửa mà vào như vậy rồi.

Căn phòng này. . . . . Chắc là phòng của anh chứ?

Bởi vì hai căn khác cô đã tìm, một căn là nhà kho, một căn là phòng sách, còn dư lại căn phòng này, tuyệt đối là phòng của anh không sai.

“Huyền Vũ Thác Hàn, anh là đồ tội phạm bất cóc, giao mẹ tôi ra nhanh lên một chút. . . . .”

Lúc cô rống đến nóc nhà cũng sắp tung lên, bên phải truyền đến một tiếng cửa mở, cô lập tức đi tới phía phải bên, đâm đầu vào chính là một đợt sương mù ẩm áp.

Thứ gì? Cô giờ giờ tay nhỏ bé, ý đồ thấy rõ ràng tất cả trước mắt, đột nhiên, sương mù tiêu tan.

Một chút, cô cũng thấy được bóng dáng cao lớn đứng ở cửa phòng tắm.

“Anh. . . . . A!” Cô thét chói tai ra tiếng, đôi tay che cặp mắt, “Anh là đồ điên sao? Tại sao không mặc quần áo?”

Vốn cho là anh sẽ tìm thứ gì che kín thân thể trần truồng của mình, song khi một đôi bàn tay nắm chặt hai vai của cô thì cô đã biết cô sai rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn lên. . . . . Ách! Cô là nhìn lên một đường từ dưới lên trên, chỉ thấy thân thể nam tính của anh tràn đầy mùi vị đàn ông đứng sừng ở trước mặt cô, trên da thịt màu đồng cổ tồ điểm giọt nước, còn có mấy giọt từ ngực của anh trượt tới bụng, sau đó. . . . .

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, còn không kịp thở dốc, cũng đã gặp cái khuôn mặt đẹp trai kia của anh, bởi vì hai người dựa vào rất gần, cô có thể cảm giác được hô hấp của anh thổi lất phất ở trên mặt của cô.

Người phụ nữ này, động tác vẫn còn rất nhanh.

Đôi mắt đen thâm thúy làm cho người ta đoán không ra quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, t r sau đó đưa tay lướt nhẹ qua lông mày cô, “Có người tắm mặc quần áo tắm sao?”

“Là không có.” Cô phát hiện sao mình ở trước mặt người đàn ông này luôn không kiêu ngạo lên được, ngược lại là bộ dạng đối phương còn kiêu ngạo hơn so với cô.

Về mặt anh đột nhiên sầm mặt xuống, không quá vui mừng nhìn cô chằm chằm, “Cô kia, cô lại có can đảm trốn tôi, vậy có phải nói rõ cô có năng lực gánh chịu hậu quả hay không?”

“Cái gì?” Cô còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị anh kéo vào phòng tắm, rầm một tiếng, cô với anh đã cùng nhau bị khóa ở trong phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chương 103: Trời sinh khắc tinh

Edit : Sóc Là Ta

“Anh muốn làm gì? Thả tôi ra.”

Mẹ kiếp, tên đàn ông đáng chết này, cô sẽ không để yên cho anh ta. Xá Cơ Hoa giãy dụa loạn xạ nhưng dường như người đàn ông kia vẫn thản nhiên như không có ý muốn cùng đánh nhau với cô.

“Mặt dơ quá, rửa mặt cho sạch đi.” Anh kéo một chiếc khăn lông, nhúng nước, dịu dàng lau giúp những vết đen trên mặt cô. Tuy bề ngoài là vậy nhưng thực chất anh muốn nhìn cô, chạm vào cô.

Cô cũng không ngờ gương mặt của một người đàn ông thô lỗ lại kề sát vào gương mặt của mình đến thế. Lỡ như mặt anh ta đụng vào mặt cô thì sao đây?

“Để tôi tự lau.” Cô vừa thờ hờn hờn vừa giũt lại khăn mặt trong tay anh, mạnh mẽ trừng mắt với cái người đàn ông đáng chết không biết thương hương tiếc ngọc này.

Lau mặt giúp cô sao? Anh ta tốt như vậy ư? Trong lòng cô tuyệt đối không tin người đàn ông này lại tốt với cô đến vậy.

Huyền Vũ Thác Hàn cũng không nói gì nữa, liếc nhìn cô đang đứng đó vừa thờ hờn hờn vừa tiếp tục lau mặt mình cho xong.

Xá Cơ Hoa đang lau mặt bỗng nhiên cô dừng tay lại, mắt cô nhìn theo động tác của anh mà cảm thấy hoang mang, toàn thân anh ta đang được che kín bởi những bọt biển màu trắng. Lúc này cô cũng không nhìn được nuốt nước bọt ừng ực.

Biết rõ mình nên dời ánh mắt đi nơi khác nhưng trong thâm tâm cô vẫn nghĩ tại sao cô phải làm vậy? Chính anh ta kéo cô vào đây cơ mà. Người đàn ông này quả thật không biết xấu hổ, tuy cô cũng không muốn mình làm ra vẻ thực nữ, nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ, lẽ nào anh ta không sợ sẽ khiến cô bị đau mắt sao?

Nhưng vóc người anh ta ... quả thật không chèn vào đâu được. Bờ vai rộng rãi rắn chắc, tấm lưng cường tráng, mông tròn to, toàn thân được che kín bởi bọt xà phòng khiến anh không có vẻ eo lá. Ngược lại, quả thật so với những người đàn ông khác, anh lại quyến rũ thêm vài phần.

Ôi, anh ta còn có cơ bắp sáu múi đấy. Thật là đáng tiếc vì lúc này cô không có máy chụp hình, nếu không cô nhất định sẽ chụp vài bức để cho Vũ và Tuyết đường mắt.

Dường như Xá Cơ Hoa cũng quên mất nguyên nhân vì sao mình tức giận. Ngược lại ngay lúc này cô lấy tay chống cằm, tựa vào bồn tắm làm bằng đá cẩm thạch chiêm ngưỡng người đàn ông tuần tú đang chìm trong nước kia.

Mà bộ phận quan trọng của anh bị bọt che kín nên. . . . . A! bỗng nhiên nước bắn tung toé khiến những bọt này đều tan biến hết.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt của cô cứ như vậy thần thờ nhìn bộ phận mạnh mẽ của phái nam mà không cảm thấy ngại ngùng chút nào. . . . .

“Hài lòng không?” Huyền Vũ Thác Hàn tà tà cười, nhìn về mặt thần thờ của cô hỏi. Thật sự nhìn khuôn mặt ngây ngô của cô lúc này khiến người ta cảm thấy rất buồn cười.

Lúc này cô chợt giật mình thu lại tầm mắt nhưng khi đứng lên, Xá Cơ Hoa lại thể hiện vẻ mặt nuối tiếc không muốn rời xa, một vẻ mặt sững sờ như người bị bắt buộc ăn phải mười trái trứng gà.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô, giọng nói hấp dẫn khàn khàn hỏi: “Đẹp không?”

Đẹp sao? Đẹp cái lông. . . . .

“Anh...anh, đồ điên, biến thái. . . . .” Xá Cơ Hoa vội vàng quay đầu đi chỗ khác, mắt nhìn vào trong bồn tắm nước nóng, cô vốn nổi tiếng là người có da mặt dày thế mà hôm nay trên mặt cô chợt nóng lên.

Còn anh ta đột nhiên đưa tay sờ khuôn mặt mịn màng của cô khiến cô như bị điện giật. Thấy vậy, anh nhìn lướt qua cô, trên môi khẽ mím nụ cười đầy trêu chọc.

Nhưng anh cũng không nói gì, chỉ sai bước vào trong bồn tắm, thoải mái nằm ngâm nước nóng, muốn để cho bắp thịt mình đạt được khoái cảm cao nhất.

Nghe được tiếng anh thở dài thỏa mãn, lúc này Xá Cơ Hoa mới phục hồi tinh thần lại, cô nhớ lại mục đích mình đến đây.

“Huyền Vũ Thác Hàn, có phải anh đến nhà bắt mẹ tôi rồi đúng không? Nói rõ ràng đi, hiện giờ mẹ tôi ở đâu?”

Đối với tròng mắt đen sâu thăm thẳm hoà với khuôn mặt đang tức giận của cô, quả thật lúc này nhìn cô vẫn rất có sức sống. Dù nhìn ở khía cạnh nào, anh vẫn cảm thấy cô thật đáng yêu.

Cuối cùng ánh mắt của anh dừng lại ở cánh môi đỏ thắm.

Mẹ kiếp, vẻ mặt kia nghĩa là gì? Sao anh ta lại dùng ánh mắt mãnh liệt như thế để nhìn cô? Xá Cơ Hoa đột nhiên cảm thấy nguy hiểm đang tới gần nên cô lui về phía sau mấy bước, nói: “Nhìn cái lông gì mà nhìn, bộ anh chưa từng nhìn qua gái đẹp bao giờ sao? Tôi cảnh cáo anh...anh mau thả mẹ tôi ra, nếu không tôi nhất định sẽ không tha cho anh.”

Huyền Vũ Thác Hàn đang ngâm hạ thân trong làn nước ấm, anh thoải mái cười hỏi: “Sao em lại chắc chắn anh đang giữ mẹ em? Em đưa chứng cứ ra đây xem.”

Có thể ngay cả chính cô cũng chưa phát hiện, vào thời điểm cô tức giận chính là lúc đáng về cô trở nên quyền rũ nhất, cũng là lúc cô khiến người khác động lòng nhất, ít nhất Huyền Vũ Thác Hàn cho là như vậy.

“Còn phải có chứng cứ gì nữa? Nhất định là anh đã bắt mẹ tôi vì trừ anh ra thì sẽ không có người nào dám làm chuyện đó. Tôi mặc kệ, anh mau giao mẹ tôi ra đây.” Cô vốn cũng không còn dũng khí để đối đầu với anh nhưng lúc này cơn giận trong lòng cô bỗng bùng phát khiến cô mạnh mẽ bước đến gần anh.

“Đừng lo, bây giờ em chỉ cần nghĩ xem khi nào thì em sẽ gả cho anh.”

Gả cho anh ta? Nằm mơ đi.

“Anh có thể bảo đảm rằng mẹ tôi sẽ được an toàn?” Cô lập tức nín thở hỏi.

Câu trả lời của anh là mỉm cười, anh tuyệt đối không để cô thử mình nên anh chỉ mỉm cười cho qua chuyện.

“Huyền —— Vũ —— Thác —— Hàn ——”

Đột nhiên cô như một chú mèo hoang điên dại lao đến đánh anh: “Đồ tiểu nhân, vậy mà anh lại dám bắt cóc mẹ tôi. Tôi sẽ liều mạng với anh, đồ chó điên, vô sỉ hạ lưu, đồ ma-cà-bông chết tiệt. . . . .”

Cô muốn xông tới nhưng lại bị một đôi tay mạnh mẽ ngăn lại. Cho đến khi cô kịp phản ứng lại thì cô đã bị ngã vào bồn tắm cùng với ai đó rồi.

“A!” Không hề phòng bị nên cô thiếu chút nữa bị sặc vì uống nhiều nước trong bồn tắm.

Bồn tắm khá lớn nên khi cô ngã nhào vào thì cũng không bị va chạm ở bất kỳ chỗ nào.

“Huyền Vũ Thác Hàn!” Toàn thân cô ướt đẫm, cô tức giận rống to.

Anh dùng chút lực nắm cầm cô, buộc cô đối mặt với anh, trông mắt đen xinh đẹp thâm thúy lóe lên khiến người khác không thể đoán được anh đang nghĩ gì: “Nếu như em đồng ý gả cho anh thì anh sẽ thả bác gái, em thấy thế nào?”

Ai, đúng là một tên đàn ông chẳng lãng mạn chút nào, dùng thủ đoạn uy hiếp để cầu hôn cô sao?

Người đàn ông này là người như thế nào? Sao có thể bá đạo, không nói đạo lý với cô như vậy?

“Tôi... không... muốn... gả.... cho ..... anh”

“Chẳng lẽ em không muốn cứu mẹ?” Tầm mắt anh nhìn chằm chằm vào người cô. Bởi vì áo quần cô hầu như bị ướt đẫm mà lại ẩn hiện viền tơ của chiếc áo ngực, đáy mắt anh thoáng qua tia nhìn thích thú.

Đáng ghét, người đàn ông này lại bắt mẹ cô, thật là quá đáng.

“Tôi và anh có thù oán gì? Tại sao anh nhất định buộc tôi gả cho anh.” Cô không nhịn được hỏi với thái độ vô cùng tức giận.

Người phụ nữ đáng chết này, cô ta quả thật không muốn gả cho anh sao?

“Bây giờ trong bụng em đang có đứa bé của anh, cho nên em nhất định phải gả cho anh.”

Cô tức giận, giãy giụa trong nước, toàn thân ướt đẫm nhìn chằm chằm anh: “Anh đừng khinh người quá đáng, tôi sẽ không lấy cũng như không gả cho anh. Bây giờ hãy nói cho tôi biết, mẹ tôi đang ở đâu?”

Khi tìm được mẹ thì cô sẽ dẫn mẹ cô đi khỏi đây. Sau này dù có chết thì cô cũng sẽ không bao giờ bước chân vào thành phố này. Tên đàn ông chết tiệt.

“Bà đang trên máy bay.”

“Trên máy bay? Anh mang mẹ tôi đi đâu?” Nắm tay anh ta, trong lòng cô nóng nảy cùng tức giận thét lớn.

“Ra nước ngoài.”

Theo điều tra, lúc còn trẻ, Xá Tinh Hoa đã mang một căn bệnh, vốn chỉ là bệnh cảm mạo thông thường nhưng cũng không biết thế nào, bệnh tình tự dưng tăng thêm. Cho đến hơn nửa năm trước mới bắt đầu phát tác, chưa điều tra được rõ ràng, có thể do tình trạng thân thể của mỗi người khác nhau.

Lần này việc đưa Xá Tinh Hoa ra nước ngoài chủ yếu là để trị bệnh cho bà, ngoài ra anh còn có dụng ý riêng của mình.

Ra nước ngoài sao? Anh ta lại tự tiện dẫn mẹ cô ra nước ngoài?

“Anh. . . . . Anh. . . . . Anh. . . . .” Cô tức giận nói ấp úng.

Đột nhiên, anh dùng lực xé quần áo cô ra.

“Này! Anh làm gì vậy?”

“Dù sao em cũng ướt rồi, hay là chúng ta cùng nhau tắm” Anh thản nhiên nói, đôi tay không khách khí tiếp tục cởi áo quần cô ra.

“Anh. . . . . dừng tay lại. . . . . Mẹ kiếp. . . . .” Cô không chút suy nghĩ, la hét.

Bốp!

Một cái tát vang lên vô tình vang vọng khắp phòng tắm, trong nháy mắt, không khí lạnh lẽo bao trùm khắp gian phòng.

Khuôn mặt đẹp trai mang theo hơi thở nguy hiểm, tròng mắt màu đen cũng lộ ra lửa giận khiến người phụ nữ nào đó cảm thấy sống lưng mình tê dại một hồi.

“Chưa từng có người nào dám đánh tôi, mà nhất là phụ nữ.”

“Anh —— vậy giờ anh thấy rồi đó, đáng đời ——” Cô có cảm giác không đúng, ngón tay vẫn còn tê dại. Ngay lúc đó, Xá Cơ Hoa nhanh nhẹn nhảy ra khỏi bồn tắm.

Mà trong bồn tắm, trên khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu gia ẩn hiện năm dấu tay màu đỏ. Lúc này cũng không biết anh đang nổi giận hay không, chỉ thấy anh đang cắn răng nhìn về phía cửa phòng tắm.

Đáng chết, rõ ràng trong lòng anh như đang có lửa bao quanh, nơi bị cô ấy tát vẫn còn đang nóng hừng hực nhưng trong lòng lại không làm thế nào tức giận với cô ấy được. Thật đáng chết mà.

. . . . .

“Đẹp trai thật! Không ngờ anh ta lại có dáng dấp đẹp trai như vậy. Đây quả thật chính là cực phẩm nam nhân.” Nhắc tới tốc độ truyền bá tin tức nhanh nhất thế giới thì dĩ nhiên là tờ báo bát quái rồi.

Chỗ nào cũng có tin tức bát quái, không chỉ bát quái trong chốn giải trí mà ngay cả thương giới Hắc bang cũng có bát quái bay đầy trời.

Chỉ trong hai tuần lễ, Minh Hạo Thiên trở thành nhân vật trung tâm của tờ báo bát quái, cũng là một trong những tin tức được xếp hạng trong bảng best-seller, người đàn ông độc thân hoàng kim.

Mà công lao đương nhiên là thuộc về kẻ tự xưng là ‘không công’ Hoàng Bộ Tuyệt.

“Đúng vậy, nhìn anh ta đứng lên thôi cũng rất đẹp trai rồi, không biết đã kết hôn chưa? Có bạn gái hay chưa nữa?”

“Này này, đồ mê trai, cậu đừng vọng tưởng nữa, người ta chính là người rất có giá đấy, chắc chắn có rất nhiều phụ nữ theo đuổi.”

“Vậy chỉ cần chưa kết hôn là được rồi, còn nếu đã kết hôn thì tớ cũng có quyền ảo tưởng mà.”

“Tớ thấy phụ nữ bên cạnh Minh Hạo Thiên nếu không phải minh tinh thì cũng chính là người có vóc dáng rất xinh đẹp đấy.” Lúc này là giờ nghỉ của toà soạn Tập Mạc, cũng có rất nhiều người thảo luận chuyện này.

Hoàng Bộ Tuyệt đang chăm chú đánh máy bằng báo cáo nhưng lỡ tai cũng sớm bay đến những tin tức bát quái kia.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 104: Em là người phụ nữ tôi (1)

Bát quái chỗ nào cũng có, không chỉ bát quái trong giới giải trí, mà ngay cả nhân vật trong thương giới hắc bang tin tức bát quái cũng bay đầy trời.

Liên tục hai tuần liền, Minh Hạo Thiên trở thành nhân vật trung tâm của bát quái, anh cũng được xếp hạng nhất trong bảng best-seller người đàn ông độc thân hoàng kim.

Mà công lao này đương nhiên là được quy công cho Hoàng Bộ Tuyệt, người nào đó lúc trước bị gọi là “kẻ ăn không ngồi rồi”.

“Đúng vậy đó, thoát nhìn anh ấy thật đẹp trai thật trẻ trung, không biết là anh ấy đã kết hôn chưa nữa? Có bạn gái hay không nhỉ?”

“Này, này, đồ háo sắc kia, cô đừng có vọng tưởng nhé, người ta bây giờ là một người đang đứng ở đỉnh cao của giá trị như vậy, khẳng định phụ nữ ở bên cạnh phải có đến một đồng lớn rồi.”

“Chỉ cần anh ấy chưa kết hôn là được rồi mà cho dù đã kết hôn, thì cũng có thể ảo tưởng một chốc lát mà, lời nói đâu có biên giới.”

“Tôi lại nghĩ, phụ nữ ở bên cạnh Minh Hạo Thiên không phải là ngôi sao người mẫu, thì cũng phải là một mỹ nữ siêu cấp xinh đẹp. Khẳng định người nào cũng phải cao ráo, xinh đẹp vóc dáng cũng phải hoàn mỹ nữa...” Tóm lại, vào thời gian nghỉ ngơi, trong phòng làm việc của tòa soạn tạp chí Tập Mạc đều có thể nghe thấy những lời bàn luận kiểu như vậy.

Hoàng Bộ Tuyết đang vui đầu vào đánh biểu báo cáo, nhưng lỗ tai sớm đã bay đến nơi có tin tức bất quá kia rồi.

“Hoàng Bộ Tuyết, cô vào đây một chút.” Ngay lúc cuộc thảo luận nào đó đang trong hồi bất quá kịch liệt nhất, thì cửa phòng làm việc của Tổng biên tập đột nhiên mở ra, chỉ nghe thấy giọng nói thô dày của vị tổng biên tập nào đó vang lên.

Tầm mắt của nguyên một đám phụ nữ đang xúm quanh để bất quá kia, liền rơi thẳng vào vị trí của Hoàng Bộ Tuyết. Diễn đàn Lê Quý Đôn Về mặt của nguyên một đám người nào đó liền biến đổi, dù các loại tâm tình đều nhất nhất phớt qua.

Ai bảo tuần san kỳ này được hoan nghênh nhiệt liệt như thế. Mà ở trong tòa soạn tạp chí này, duy nhất chỉ có một mình Hoàng Bộ Tuyết bị cô lập. Cô đã vào làm trong tòa soạn đã được hơn một tháng. Ngoại trừ những lúc tất yếu, cô cũng không hề để ý tới bất kỳ một người nào, mà điều này ở trong mắt người khác, có thể nói đó là sự cao ngạo không ai bì nổi.

Chẳng qua Hoàng Bộ Tuyết chỉ là không thích cùng người khác tụ tập ở chung một chỗ, để thảo luận những bất quá không có một chút dinh dưỡng kia mà thôi.

Hoàng Bộ Tuyết thả vật gì đó ở trong tay ra, phảng phất không buồn chú ý tới những ánh mắt đầy hâm mộ, ghen ghét, căm hận từ những người ở chung quanh kia, đứng lên, sau đó đi vào phòng làm việc của tổng biên tập.

“Tổng biên tập, có chuyện gì vậy?” Hoàng Bộ Tuyết tiến đến, tự động tự phát đứng ở một bên. Cô nhìn vị tổng biên tập nào đó đang cười ha ha ở trước bàn làm việc, trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng vẫn giữ nguyên vẻ lạnh băng như vậy.

Vị tổng biên tập kia vừa nhìn thấy Hoàng Bộ Tuyết, liền vui tươi hơn hờ vội vàng kéo chiếc ghế ở bên cạnh ra: “Đến đây, đến đây, làm sao cô cứ đứng như vậy chứ, nhanh ngồi xuống đi nào!” Lượng tiêu thụ tạp chí của tuần này rất tốt, cho nên thượng cấp rất hài lòng, trực tiếp ám chỉ khen ngợi ông ta. Ông ta nhớ mình đã ngồi trên vị trí này suốt mấy năm như vậy, vẫn luôn yên lặng đợi ở tại chỗ, không có thành tích gì đáng để thủ trưởng chú ý tới, nhưng lần này đã làm cho ông ta nhiệt huyết sôi trào lên.

“Có chuyện gì ông cứ việc nói thẳng, không có việc gì, tôi liền đi ra ngoài trước, bản báo cáo mà ông yêu cầu tôi đã làm hoàn chỉnh xong xuôi, tiểu muội đã cầm lấy đi đóng dấu rồi, tối nay sẽ đưa vào.” Mới có vài ngày mà thôi, thái độ của người này có thể nói là khác biệt một trời một vực.

Hoàng Bộ Tuyết nhìn diện mạo lúc này của ông ta cảm thấy có chút phản cảm, mi tâm liền cau chặt lại.

Dù có nói như thế nào, vị tổng biên tập nào đó lúc này vẫn có thể ngồi trên vị trí này, đương nhiên việc biểu hiện cảm xúc ở trên da mặt không phải là người bình thường nào cũng có thể so sánh được, phảng phất như vẫn không nhìn thấy vẻ bài xích kia của Hoàng Bộ Tuyết.

Ông ta cười đến rung cả bộ mặt đầy thịt béo núc ních, nói: “Ha ha! Bảng biểu báo cáo không vội không vội, cô cứ ngồi xuống trước đi đã.”

Hoàng Bộ Tuyết quét mắt nhìn ông ta, trên gương mặt xinh đẹp mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng như vậy, cô cũng không nói thêm những lời vô ích, kéo chiếc ghế đến gần bên cạnh mình rồi ngồi xuống.

Vị tổng biên tập nào đó nhìn người đã ngồi xuống rồi, liền lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc phong bì màu vàng đưa tới trước mặt cô: “Đây là số tiền thưởng của tuần san vừa rồi. Lần này tôi còn đặc biệt đề xuất tăng thêm cho cô một hàng nữa (thêm một hàng chữ số vào số tiền thưởng), coi như để cổ vũ cho cô lần sau có thể mang được đề tài rất tốt nữa về cho tạp chí.”

Sau khi tiếp nhận, mở phong bì ra, quét mắt nhìn vào số tiền ở bên trong, vẻ mặt của Hoàng Bộ Tuyết vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ cất túi tiền đi, đứng dậy: “Vâng! Không còn việc gì nữa, tôi xin phép ra khỏi phòng.”

“Đợi chút đã, hôm nay tôi gọi cô vào đây, cũng có chuyện muốn đề thông báo cho cô. Xét thấy từ khi cô vào công ty đến nay, biểu hiện của cô đều khá tốt, cho nên công ty cũng có sự quan tâm đặc biệt hơn đối với cô. Nơi này có một chút tư liệu về tập đoàn Huyền Vũ, cô căn cứ vào phần trên của tư liệu đã được cung cấp này, sau đó xem xét tìm hiểu rộng ra thêm một chút. Nếu như cô có thể cố gắng thêm một chút, tôi nghĩ rằng số tiền thưởng về bài viết này tuyệt đối sẽ càng nhiều hơn ngày hôm nay.”

Biểu hiện khá tốt sao? Mấy ngày hôm trước còn chĩa tay về phía cái mũi của cô mà mắng cô “ăn không ngồi rồi” kia mà. Ngược mắt nhìn vị tổng biên tập ở đối diện, Hoàng Bộ Tuyết lựa chọn im lặng không nói gì, nhìn cũng không nhìn, chỉ tiếp nhận tư liệu trong tay của ông ta, xoay người rồi đi, bước ra bên ngoài. Cô cũng lười liếc ông ta thêm một cái.

Mà vị tổng biên tập nào đó, thấy thái độ của cô như vậy, có cảm giác mình đã mang cái mặt nóng mà dán vào cái mông lạnh, tức giận đến mức muốn

nhảy dựng cả người lên. Nhưng muốn phát tác lại không thể không đứng dậy, đành chỉ có thể cắn răng hung hăng nhìn theo bóng lưng kia.

.....

Màn đêm buông xuống dày đặc! Trong phòng của một biệt thự nào đó.

Một nam một nữ, lúc này đang mắt to trừng mắt nhỏ đối nhau, mà khí thế của bên nam dường như tương đối mạnh mẽ hơn.

“Anh...” Cô có nghe lầm hay không? “Anh dựa vào cái gì mà muốn tôi với anh sẽ cùng ngủ chung trong một căn phòng chứ? Tôi là phụ nữ, ‘nam nữ thụ bất thân’, chẳng lẽ anh không hiểu điều này sao?”

“Tôi là đàn ông, còn em là phụ nữ, chúng ta cùng ngủ một chỗ với nhau thì có điều gì không đúng chứ?”

Con mẹ nó chứ, thật chó má, thả ra cái lời lẽ mới hoang đường làm sao, thật là đồ vô si!

Người phụ nữ nào đó tức nghẹn người, dùng sức đẩy anh ra, sau đó vọt tới nơi cửa sổ, dùng sức đẩy mạnh một cái để cho gió ở bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thổi tới trên mặt của cô. Nếu không cô rất muốn... Đánh người rồi.

Đối với điểm này Huyền Vũ Thác Hàn tựa như rất kiên trì.

“Em đã là người phụ nữ của tôi rồi, đời này chỉ có thể đi ngủ cùng với tôi, còn có – làm...!”

Rốt cuộc cô cũng đã cảm nhận được rồi, mấy ngày qua, người đàn ông này đã hoàn toàn nghiệm chứng những chuyện hạ lưu vô lại của mình.

“Hạ lưu!” Cô xoay người, không nói hai lời, dùng hết sức mình tung ra một quyền hướng về phía anh. Có thể nói là một quyền này vừa hung ác vừa mãnh liệt, nếu như không tránh được, tin tưởng rằng, nếu bị một quyền này đánh trúng, cam đoan nhất định người đó sẽ bị “bầm đen” thật lâu.

Lúc trước đối kháng cùng anh thì cô luôn bị anh làm cho tức giận, đến mức quên mất rằng chính mình đã có học được chút công phu quyền cước. Lúc này đây, anh thật đã khinh người quá đáng rồi, cái đồ lịch sự biến chất này, giờ đây nhất định cô phải đánh cho anh thành cái đầu heo thật lớn...

A! Đánh không tới, đáng giận, lại một quyền nữa phác qua. Chết tiệt! Anh lại đã tránh né được rồi! Từ nãy tới giờ, tuyệt đối là do anh gặp may mắn nên mới tránh được, vậy tiếp theo, cô tuyệt đối...

“Đáng chết!” Anh vừa tránh được cú đánh móc bên trái của cô vừa phác qua, hơn nữa tuyệt không cố hết sức.

“Đáng giận!”

Cứ như vậy một bên thì chửi bới, một bên thì vung quyền. Cô vung đến hơn mười quyền, mệt mỏi quá đi mất! Giờ đây động tác càng ngày càng chậm hơn, cũng càng ngày càng dễ dàng mệt mỏi.

“Không.. Không đánh nữa, anh hãy tự giác mà rút ra ngoài cho tôi.” Cô ngồi trượt xuống dưới đất, há miệng ra thở hổn hển tựa như một chú cún con vừa mới chạy một đoạn đường thật dài vậy, nhưng vẫn giữ về khí thế đầy mạnh mẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Chương 104: Em là người phụ nữ tôi (2)

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô cười cười vẻ xấu xa, đáy mắt thoáng lóe lên một sự mờ ám, đi nhanh tới gần cô, “Em công kích xong rồi hả? Hiệp thứ nhất em đã thua, hiệp tiếp theo, đến lượt anh rồi.”

Xá Cơ Hoa không khỏi giật mình, đột nhiên toàn thân cô liền âm thầm lùi lại sau. Cái nhìn của anh quả thật rất sâu sắc quá nguy hiểm thật dọa người, cái vẻ tà ma quỷ quái kia của anh làm người ta phải khiếp sợ.

“Anh... Anh sẽ không thừa dịp để đánh phụ nữ chứ?” Ái chà, việc này bây giờ mà còn phải hỏi hay sao? Anh cũng đã sớm “động tay” đối với cô rồi đó thôi.

Sắc mặt của Xá Cơ Hoa ngưng đọng lại, cô lui về phía sau, ba bước còn hai bước, vội vã phòng bị.

“Bình thường tuyệt đối sẽ không, nhưng mà vào thời điểm đặc thù, thì tôi lại không giữ điều cấm kỵ này.”

“Anh dám sao? Anh là đàn ông nhé, chẳng phải là anh cần phải có phong độ đàn ông sao?” Rồi xa người đàn ông này, giữ gìn yêu quý tánh mạng của mình.

Cô nỗ lực lui lại về phía sau, thẳng đến lưng lưng va phải cánh cửa, không còn đường lui nữa. Anh dùng hai tay chống vào ván cửa ở hai bên đầu cô, để khoảng cách với cô thật là gần, thật là gần, con ngươi đen lóe lên thứ ánh sáng rực rỡ mà mãnh liệt.

“Phong độ thân sĩ là dành cho thực nữ mà em, là người phụ nữ của tôi, dùng phong độ thân sĩ ở trên người của em thì không thích hợp, em chỉ xứng đáng dùng bản năng của người đàn ông để chinh phục mà thôi.”

Lời nói cực kỳ tàn ác kia của anh khiến cô có cảm giác như bản thân mình vừa bị trúng một cái tát. Cô biết bản thân mình không thể được gọi là thực nữ, nhưng mà ở trong nhà, cô cũng đã được mẹ già dạy dỗ. Cô cũng là một người tương đối có khí chất và khuôn phép, cô tuyệt đối có thể xứng đáng để cho anh dùng phong độ thân sĩ để đối xử.

Khụ khụ! Đây là theo tiêu chuẩn mà trong nội tâm của cô đã nhận định về bản thân mình.

Tới khi cô kịp phản ứng lại thì cô cũng đã duỗi móng vuốt của mình ra cào lên trên khuôn mặt tuần tú của anh thành năm vết máu. Vào lúc mấy vết cào đã thành công, thì bàn tay đó một lần nữa lại giáng xuống thêm một cái tát.

“Anh cũng chỉ xứng để tôi dùng bản năng của người phụ nữ để đối phó lại mà thôi!” Khi cơn tức giận của cô lên đến cực điểm rồi thì ngược lại, sự tức giận này không gọi là tức giận nữa, mà chính là... tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi,

Cô giận anh, giận anh vô duyên vô cớ đến trêu chọc cô, tức anh đã vô si dùng mẹ già của cô để mà uy hiếp cô!

“Em thực dã man.” Huyền Vũ Thác Hàn dường như không hề để ý gì đến cảm giác đau đớn, bóng rít như phải lửa ở trên mặt mình, mà ngược lại, anh càng tiến tới gần cô thêm. Hơi thở ấm áp của anh phả thẳng vào trên mặt cô.

“Đúng vậy! Tôi chính là một con người dã man, nếu như anh để cho tôi động tay động chân, nhất định tôi sẽ làm cho anh thành đồ vô dụng.”

“Em có bao nhiêu dã man, tôi đều không để ý, trong mắt tôi, em chỉ là một người phụ nữ, là người phụ nữ của tôi.”

Ánh mắt của anh như muốn xuyên thấu vào nơi sâu kín nhất trong linh hồn của cô vậy, vào lúc này, ngay giờ phút này, anh đã làm cho cô cảm thấy bất an đến cực độ.

Anh có thể không chế được sức mạnh của cô, có thể cảm nhận được điều này, nhưng duy nhất chỉ có Xá Cơ Hoa cô, lại không hề tin vào điều đó.

“Anh ít nói nhảm đi! Đừng có nói là người phụ nữ của anh, người phụ nữ của anh nữa. Anh nói không biết chán, nhưng mà tôi nghe thì đã phát chán lên rồi. Chẳng lẽ lại nói với anh rằng bất cứ người phụ nữ nào lên giường với anh lần đầu tiên cũng sẽ chính là người phụ nữ của anh sao? Tôi đây tìm mười tám Ngưu Lang (ý nói trai bao) cho tất cả bọn họ lên giường một lần.”

Cô có ý nói như vậy! Chỉ có như vậy, cô mới có thể đòi lại cho chính mình một câu, cái đ...b..., chọc tức chết anh.

“Em vừa nói cái gì?” Đột nhiên âm thanh cái vĩ kia nhanh chóng bốc thành lửa cháy phùng phùng.

Anh bóp cô đến đau nhức.

“Tôi nói...”

“Người phụ nữ đáng chết này!”

Vốn dĩ anh nghĩ sẽ phải đợi đến khi cô cam tâm tình nguyện đồng ý gả cho anh, thậm chí cũng thử làm cho cô yêu anh, cho nên dù không cách nào để nhịn nổi đi nữa, anh cũng cũng phải cô nhẫn nhịn. Nhưng cô lại có bản lĩnh ép anh đến nổi đóa lên.

Tìm Ngưu Lang hả? Anh, một người đàn ông trưởng thành, anh tuấn như vậy, đang đứng ở trước mặt cô, nếu như cô không nhìn thì cũng coi như xong. Vậy mà hiện tại không ngờ rằng trong nội tâm cô còn có suy nghĩ muốn đi tìm Ngưu Lang nữa sao?

Đối với một người đàn ông mà nói, đây quả thực là một chuyện đã làm tổn thương quá mức đối với lòng tự trọng của anh rồi.

“Xá Cơ Hoa, chẳng lẽ đến lúc này em cũng vẫn không thể ngoan ngoãn cùng tôi ở chung hay sao? Nhất định phải chọc giận tôi mới được sao?”

Xá Cơ Hoa giãy dụa chỉ muốn tách rời khỏi anh, anh đã làm cô bị đau, nhưng mà anh lại không chịu buông tay ra.

Người phụ nữ này đã chọc giận anh, anh quyết định không thể dễ dàng tha thứ cho cô được.

Nếu như cô muốn nhìn thấy anh biến thành cảm thú, anh sẽ cho cô được toại nguyện.

“Người phụ nữ đáng chết này, em muốn đi tìm Ngưu Lang sao? Tôi đây rất không để tâm đến việc giúp em giải quyết nhu cầu sinh lý của mình!” Gương mặt tuần tú của anh trương ra cái vẻ mặt âm u lạnh lẽo, nhìn cô nói.

Lửa dục trong anh đã bốc lên nóng rực khiến anh muốn ho khan, nghĩ đến nếu quả thật có thể cùng người phụ nữ này làm chuyện kia, không hiểu tại sao đã làm cho anh nhiệt huyết sôi trào, không cách nào khống chế được.

“Biến thái.”

Đôi con ngươi đen của anh càng trở nên thâm thúy hơn.

“Mặc dù em là phụ nữ, nhưng nhất định em cũng có nhu cầu chứ?”

“Hạ lưu!”

“Rất tốt, hiện tại vấn đề phòng ngủ là đã có thể giải quyết được rồi, mà em, thân là người phụ nữ của tôi, cũng thuận tiện giải quyết cho nhu cầu của tôi.”

Sau một khắc, miệng của anh đã bao trùm lên cô. Cả người cô bị anh đẩy ngã ra trên mặt đất, may mắn là sàn nhà có trải thảm, nếu không anh dùng sức đẩy cô ra như vậy, cô không bị chấn động não mới là lạ.

Cái gì? Chờ đến khi kịp phản ứng thì cô gái nào đó đã bị đặt nằm ở trên mặt đất.

“Khốn kiếp...” Cô dùng sức đẩy anh ra.

Cô muốn đá anh, nhưng mà người anh thật nặng nề, anh căn bản chính là đã đặt toàn bộ sức nặng của thân thể của mình lên trên người của cô.

Anh rời khỏi đôi môi ngọt ngào của cô mà trong lòng cảm thấy “tâm bất cam tình bất nguyện”, anh chăm chú nhìn vẻ mặt đầy tức giận của cô với vẻ khao khát, cô thật là xinh đẹp.

Đôi con ngươi của cô đang bốc hỏa, đôi môi kêu gọi đã bị anh hôn đến sưng đỏ.

Trong phút chốc, tựa như không còn có bất kỳ một sức mạnh nào có thể ngăn cản anh chiếm giữ lấy cô.

Anh chăm chú nhìn vào gương mặt của cô, nói rõ ràng từng chữ từng câu nói: “Cô gái, dường như em rất yêu thích việc nắn chỉnh tôi, chỉ là em không biết, chính cái bộ dáng này của em đã khiến cho tôi bị em hấp dẫn đến mức không sao khống chế nổi...”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Chương 105: Theo đuổi lần nữa

Editor: Puck

“Anh... Anh biến thái!” Xá Cơ Hoa bị đè chặt trên đất, nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng hồng.

Cái gì mà đáng vẻ kia của cô thu hút anh, có quỷ mới biết cô có đáng vẻ gì thu hút anh, nếu như mà hiểu biết rõ, cô nhất định đòi ngay lập tức.

Nhưng nhìn trạng thái lúc này, Xá Cơ Hoa hít vào một hơi thật sâu, đè lửa giận bất bình xuống, cau chặt mày nhìn anh.

“Buông tôi ra, anh đè nặng lên bụng tôi, bụng không thoải mái.” Dùng sức đẩy anh, nhưng anh vẫn không hiểu chút nào!

Mất Huyền Vũ Thác Hàn nhìn chăm chú vào cô, mặc dù không đứng dậy, nhưng mà, cũng dồn phần lớn sức nặng toàn thân chống đỡ sang hai bên, mặc dù có giận, nhưng vẫn không nỡ đè hồng cô.

“Không buông, nhiều ngày như vậy rồi, em vẫn không cho tôi sắc mặt tốt một ngày.”

“Anh bắt mẹ tôi, còn giam tôi ở chỗ này, là quỷ cũng sẽ không cho anh sắc mặt tốt.” Cho anh sắc mặt tốt? Không coi anh như chiếc dép đã là tốt, còn muốn cô cho anh sắc mặt tốt, phi.

Xá Cơ Hoa giật giật tay, người đàn ông nào đó hơi buông ra lập tức, vừa có sức lực lại vội vàng đẩy anh ra.

“Coi như tôi không làm như vậy, em vẫn còn không cho tôi sắc mặt tốt.” Huyền Vũ Thác Hàn nói sự thật vẫn không muốn thừa nhận.

Nghĩ lại một chút, trong khoảng thời gian hai người chung đụng này, trừ ngày đó ở sân banh ra, ngày nào bọn họ không phải anh rống tôi, chính là tôi hung dữ anh, ngày nào có sắc mặt tốt?

“Đó là bởi vì trước đây anh chỉ biết hung dữ với tôi, cũng chưa từng cho tôi sắc mặt tốt.” Vừa nói vừa một cước lạng lẽ đẩy anh ra, sau đó vội vàng đứng lên từ trên mặt đất.

Đầu chân mày đẹp của Huyền Vũ Thác Hàn cau chặt lại, nhìn cô gái trước mặt cẩn thận tránh anh, trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không động vào cô.

“Chẳng lẽ cũng bởi vì nguyên nhân này em mới không chịu lấy tôi?”

Nếu không lấy con người có giá trị chối lợi như anh, anh thật sự không nghĩ ra, tại sao cô không gả cho anh.

Cô thích tiền, vậy tiền của anh có thể đề chết người cả thành sống sờ sờ, tương mạo? Mặc dù anh không dám nói đề nhất thể giới, nhưng tuyệt đối cũng đủ tư cách nông cuồng kiêu ngạo, cô có gì bất mãn? Anh nghĩ không hiểu, thật sự không nghĩ ra.

Người đàn ông này có phiền hay không chứ? Nói qua nói lại tại sao lại nói đến chuyện có lấy chồng hay không? Cô đã nói không lấy chồng là không lấy chồng, chẳng lẽ anh không nghe hiểu quốc ngữ sao.

Sự trầm mặc của cô, khiến chân mày Huyền Vũ Thác Hàn càng thêm nhú chặt, trong đầu nhớ tới ngày đó Hiên và Hàng dường như nói, ‘phụ nữ đều ăn ở hai lòng, lời phụ nữ nói chỉ có thể tin tưởng bốn phần, muốn tán gái thành công, thì phải vừa đám vừa xoa’.

Vừa đám vừa xoa? Cứng rắn, mấy ngày nay vậy cũng coi như cứng rắn sao?

Liếc nhìn khuôn mặt đề phòng của người phụ nữ, sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn âm trầm, rất rõ ràng, hiệu quả đã tạo thành ngược lại.

Anh nhìn chăm chú vào cô, quét mắt qua cái bụng đã nổi lên dưới quần áo, trên khuôn mặt tuần mỵ khê lướt qua vẻ dịu dàng, trong giọng nói lộ ra dịu dàng mềm mại, “Vậy về sau anh sẽ không dữ tợn với em, em gả cho anh, nếu không bụng của em sẽ lớn rồi.”

“Lớn thì lớn, tôi không ngại.” Không tự chủ sờ lên bụng, cúi đầu nhìn bụng nói, trong lòng Xá Cơ Hoa dâng lên một đợt sóng cảm giác rất kỳ quái.

Nhìn cô, trong lòng rung động khó hiểu, trong căn phòng mới vừa cãi lộn, bây giờ im ắng yên tĩnh, cũng không có giằng co quá đáng, ngược lại trong không khí lay động một cảm giác khó hiểu khiến cho anh không nhận được bị hút vào thật sâu.

“Em không đề ý, anh đề ý, con của chúng ta đề ý, a Hoa, em suy nghĩ một chút, suy nghĩ thật kỹ một chút, coi như bây giờ em không yêu thích anh, nhưng không thể phủ nhận, anh là cha của đứa bé, hơn nữa anh còn cao phú soái * không phải sao? Em gả cho anh, em tuyệt đối sẽ không bị thua thiệt.”

(*) Cao phú soái: Cao to, giàu có, đẹp trai.

Haizzz, trong lòng người đàn ông nào đó bị thất bại thật sâu rồi, nhớ tới anh cũng là con trời kiêu ngạo, chưa từng nghĩ tới kết hôn, không ngờ lúc anh muốn kết hôn, đối phương lại khinh thường như thế, liên tục cầu hôn thất bại, bây giờ tốt rồi, quả thật là tự tiến cử lên.

Cao phú soái? Xá Cơ Hoa quét mắt quan sát anh, cô ngược lại thật sự suy nghĩ lời anh nói.

Suy nghĩ một chút, anh thật sự cao phú soái? Gả cho anh nói thật không thua thiệt, nhưng chỉ có điều không biết tại sao, trong lòng chính là không muốn gả cho anh như vậy.

“Tôi vẫn cảm thấy thua thiệt.”

“Gả cho anh thua thiệt?”

“Anh còn chưa từng theo đuổi tôi...” Tùy tiện tìm lý do.

“Em vì nguyên nhân này mà không lấy anh?” Anh trừng mắt nhìn cô, phụ nữ sao mà kỳ cục như vậy, người nào quy định trước khi kết hôn nhất định phải theo đuổi một lần?

Mặc dù trong lòng nghĩ không ra, nhưng Huyền Vũ Thác Hàn vẫn hỏi tới.

“Chuyện này cũng rất nghiêm trọng đó!” Chuyện này dĩ nhiên phải kháng nghị, dù sao bây giờ cô cũng không muốn gả cho người.

“Vậy sao em không nói sớm?” Anh cắn răng chất vấn, nếu như cô nói sớm một chút với anh, anh cũng dễ chuẩn bị sớm một chút.

“Loại chuyện đó còn phải nói sao?”

“Em không nói làm sao anh biết, anh lại chưa từng theo đuổi con gái.”

Ầm! Một người đàn ông nào đó then quá thành giận, trên khuôn mặt điển trai ửng đỏ lên, trừng mắt nhìn người phụ nữ nào đó giật mình, Huyền Vũ Thác Hàn khịt mũi một cái nghiêng đầu bước nhanh ra khỏi phòng, lúc đi ra vẫn không quên đóng sầm cửa.

...

Trong một căn hộ cao cấp, hôm nay hình như không vắng lặng như trước nữa.

“Hoàng Bộ Tuyệt, cô qua đây.”

Nghe vậy, ánh mắt Hoàng Bộ Tuyết lấp lệt, kỳ quái, coi như cô lên trốn vào công ty anh, bị anh bắt được rồi, cô cũng chỉ đồng ý tới làm chân chạy cho anh thành điều kiện bỏ qua cho cô, sao anh dùng giọng điệu phục tùng mệnh lệnh ra lệnh cho cô? Hơn nữa, cô ghét ánh mắt sắc bén lại chế nhạo của người đàn ông này.

Cô lạnh lẽo mở miệng nói: “Anh có chuyện gì cứ nói, tôi nghe, dù sao anh chỉ muốn một người làm chân chạy, không phải sao? Bây giờ tôi đang ở đây, anh có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng cho tôi, nói nhanh làm cho xong, tôi còn công việc đấy. Không có thời gian lãng phí ở đây.”

Trông mặt đen nguy hiểm của La Vũ Hiên nhũn lại, người phụ nữ này, thật nông nổi! Bị anh bắt được còn nói điều kiện với anh, thật sự ngay cả chính bản thân anh cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh tỏ vẻ vô tội buông tay. Trong giọng nói lại mang theo âm u tàn bạo cứng rắn, “Cô không có thời gian sao? Nhưng tôi lại rất có thời gian, nếu như cô không muốn làm, vậy thì mời đi cho, tôi tin luật sư sẽ cho người đưa cô đến phòng làm việc, đến lúc đó lên tòa án, cô có thể đi được rồi, không tiền.”

Cái gì và cái gì vậy? Hoàng Bộ Tuyết nghe được mà nổi trận lôi đình, thật sự muốn khóa cái miệng anh lại, nếu như không phải đưa thông tin sai cho heo mập chết tiệt, cô sẽ bị anh tóm được? Cmn.

Cô cười lạnh, “Những chuyện này đều không làm phiền đến ngài, Hoàng Bộ Tuyết tôi luôn luôn giữ lời, anh có chuyện gì cứ căn dặn đi.”

Nghe được câu trả lời của cô, nét mặt La Vũ Hiên đột nhiên sâu không lường được, ánh mắt chăm chú nhìn cô cũng trở nên phức tạp.

Không biết tại sao, nghe được giọng nói lạnh lẽo quá đáng như vậy, và vẻ mặt khinh thường của cô, tâm tình của anh lại nhắc lên đợt sóng kỳ dị, giống như có vật lạ đang mắc xương trong cổ họng của anh, làm cho anh rất không thoải mái.

Quái, anh không hiểu, tại sao anh lại phá lệ không truy cứu ngược lại đồng ý để cô nói ra điều kiện.

Anh tập trung ý chí, xóa sạch tình cảm rất nhỏ mà kỳ diệu này, “Ok! Đã như vậy, vậy cô thay tôi chuẩn bị bữa tối, như vậy, cô tốt nhất nhớ lời tôi nói bây giờ. Tôi thừa nhận mình hơi kiêng ăn, tôi tuyệt đối không ăn thịt ngan ngỗng, thịt vịt, chỉ ăn cá và thịt bò. Mặt khác, cà rốt, củ cải trắng, khổ qua, khoai sọ, rau thơm, măng, húng quế, cà, ớt xanh và hành không ăn. Hải sản tuyệt đối không đụng tới cua, nó sẽ làm tôi bị dị ứng nghiêm trọng. Còn nữa tôi cũng không thích trứng dầu và chiên nướng. Cô chuẩn bị bữa ăn tối, đồng thời nhớ thuận tiện mua trái cây cho tôi, nhưng tôi không ăn xoài, đu đủ, đào, dứa, thanh long và quả bơ về ngoài kỳ quái cũng không ăn. Đúng rồi, còn có dâu tây, tôi ghét dâu tây nhất, đừng để cho tôi thấy nó.”

“Mặt khác, về gia vị, tôi ghét sốt cà chua nhất, mayonnaise còn có hạt tiêu đen, cho nên mặc kệ cô mua bất kỳ nguyên liệu gì, tuyệt đối không thể xuất hiện những loại sốt này. Đó, đúng rồi, tôi cũng không thích củ tỏi và ớt, chỉ cần trong đồ ăn xuất hiện tôi, tôi nhất định sẽ lấy toàn bộ ra.

“Còn có...”

“Xin lỗi! Anh có thể đổi một người khác đi, tôi không biết làm cơm.” Nghe trong miệng anh huyền thuyên một đồng lớn, Hoàng Bộ Tuyết nghe hồi lâu, một câu cũng không nhớ, những thứ đó, đừng nói nhớ, một chữ cũng khiến cô hôn mê!

...

Ánh rạng đông hiện ra, con chim bay ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời màu vàng kim chiếu xuống chiếc giường đơn màu trắng, dĩ nhiên, còn lộ ra một đoạn chân ngọc trắng như tuyết ngoài chăn.

Gió nhẹ phát qua, chủ nhân của chân ngọc tỏ vẻ thoải mái, vẫn chìm trong giấc mộng ngọt ngào.

Cặp mắt cô đóng chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ hai cái trên gối, phun ra hơi thở nhẹ.

Reng – reng – đồng hồ báo thức vang lên, cô cau mày rên rỉ, nhắm mắt đưa tay sờ loạn trên đầu giường. Không ngờ, không sờ thấy đồng hồ báo thức, phía trên lại có thứ gì đó bao lấy.

Reng – reng – trời ạ, thật ồn ào!

Chân này cô chau càng chặt hơn, nhưng vẫn lười mở mắt, nghĩ kéo thứ đồ gì đó phía trên đồng hồ báo thức ra, lại làm thế nào cũng không ra.

Đáng ghét! Đồ gì thế?

Lão đại khó chịu mở đôi mắt còn buồn ngủ ra, cô nửa mê nửa tỉnh, không cách nào phân biệt được đó là cái gì, mắt mông lung thuận theo nhìn lên thứ ôm trọn lấy đồng hồ báo thức.

Cái quỷ gì – a!

Buồn ngủ hoàn toàn bị hù chạy, cô quát to một tiếng, mắt tròn to, đôi tay nắm chặt ga giường, rồi lăn một vòng đến bên kia giường. Lùi được quá nhanh, quên mất giường này không lớn, thân thể cô bay lên không, bịch một tiếng té xuống giường.

“A, ghê tởm! Đáng chết -” Xá Cơ Hoa vùng vẫy khỏi giường đơn, cô kéo ga giường xuống, bọc từ đầu đến chân giống như bánh chưng, co lại ngồi trên

sàn nhà bên giường, vừa xấu hổ vừa sững sốt thò đầu ra.

Đặt phía trên đồng hồ báo thức, là một bàn tay lớn, lớn hơn bàn tay cô.

Theo tay kia nhìn lên, là khuôn mặt tuấn tú xấu xa của Huyền Vũ Thác Hàn.

“Chào buổi sáng.” Anh gạt đầu, mặt không thay đổi nhún tắt đồng hồ báo thức.

Xá Cơ Hoa không thể tưởng tượng nổi trọn to mắt, giận đến đỏ bừng mặt lên. Chào buổi sáng? Chào buổi sáng! Nói hay lắm cho cô một không gian đơn độc, bây giờ người này lên xông vào nhà dân, thiếu chút nữa hù dọa rách lá gan của cô, chẳng lẽ cũng chỉ tới chào buổi sáng với cô?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Chương 106: Bắt đầu lấy lòng

Editor: Puck

“Anh ở đây làm gì?! Sao để đồng hồ báo thức trên đầu giường của tôi, anh cmn có tật xấu phải không?” Bị người đánh thức, giọng điệu của cô cũng ác liệt dọa người.

Người phụ nữ này, tính khí lúc rời giường thật sự không nhỏ, chỉ có điều, trên khuôn mặt người đàn ông nào đó vẫn mang nụ cười kỳ quái nhìn cô.

“Ăn sáng.” Huyền Vũ Thác Hàn đơn giản phun ra hai chữ.

Mắt Xá Cơ Hoa trừng được lớn hơn: “Ăn sáng? Anh vì cái bữa ăn sáng quý quái kia mà tới đánh thức tôi? Anh..”

“Bây giờ em không phải một mình, muốn ngủ, ăn điểm tâm xong rồi ngủ.”

Mộng đẹp vừa rồi bị đánh tan triệt để, đang trong một cây đuốc! Chỉ có điều Xá Cơ Hoa cũng nghĩ, rõ ràng tối hôm qua khi vào trong phòng nhỏ để ngủ cô có khóa cửa lại.

“Đây là phòng của tôi! Anh có làm hay không? Anh tiến vào như thế nào?”

Đây là nhà của anh, anh có chìa khóa, thật kỳ quái sao?

“Đi tới.” Nói xong, anh xoay người đi ra cửa, bỏ lại một câu, “Em ra ngoài ăn điểm tâm nhanh lên một chút, anh còn phải đi công ty chủ trì cuộc họp, em ra ngoài nhanh lên, anh chờ em.”

“Đi tới? Sao có thể như vậy, tôi rõ ràng khóa. Đây, anh – này!” Cô không có cơ hội hỏi rõ ràng, bởi vì anh không thèm để ý đến cô, tự mình xuống lầu.

Xá Cơ Hoa chạy tới, khóa cửa lại. Cô lại lo lắng mở cửa ra, kiểm tra thử ổ khóa đó.

Kỳ quái, rõ ràng là tốt mà! Chẳng lẽ người này có {thuật xuyên tường}?

Trùng mắt nhìn chằm chằm cái khóa nát kia, cô cảm giận đóng cửa lần nữa, nhưng vẫn hơi tâm thần thấp thỏm, chẳng lẽ cửa phòng này có vấn đề nên người đàn ông kia mới sắp xếp cho cô?

Chỉ có điều, cũng không còn suy nghĩ nhiều, sau khi xác định Huyền Vũ Thác Hàn xuống lầu, cô dùng tốc độ nhanh nhất cởi bộ áo ngủ hình phim hoạt hình xuống, thay quần áo rộng thùng thình, lại vọt vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Sau khi tất cả chuẩn bị thỏa đáng, cô đứng trước gương, hít thở sâu vài cái, không ăn cũng uống, chờ chút nữa đi xuống, nhất định ăn sạch cả phần của người đàn ông chết tiệt kia.

Mẹ nó, vừa xem đồng hồ, còn chưa tới chín giờ!

Chờ sau khi giải quyết tất cả, Xá Cơ Hoa tùy tiện cầm kẹp cài lên tóc, rồi từ trên lầu xuống.

“Chào buổi sáng.” Bác Phúc từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một xấp báo, tầm mắt quét qua cái bụng nhô ra của cô, trên khuôn mặt uy nghiêm hơi ôn hòa khẽ cười chào hỏi.

“Cũng chào buổi sáng bác.” Xá Cơ Hoa cười cười trả lời, chỉ có điều, mắt to nhanh như chớp liếc ra bên ngoài, xấu hổ nói: “Thật ra thì cũng không còn sớm..”

“Thiếu gia đã đợi trước bàn ăn rồi.” Ánh mắt bác Phúc ra hiệu nhìn về phía phòng ăn bên kia sảnh chính.

Xá Cơ Hoa nghe vậy, quay đầu lại nhìn sang.

“Tiểu thư, mời đi theo dùng cơm thôi.” Giọng nữ giúp việc cung kính từ bên phòng ăn truyền tới.

“Mau đi đi, bữa ăn sáng lạnh ăn sẽ không tốt.” Bác Phúc bên cạnh, khẽ thúc giục.

“Vâng, được, bác đi làm việc đi.” Xá Cơ Hoa gật gật đầu, rồi vội vàng đi tới phòng ăn.

Trên bàn ăn, để bánh mỳ, bơ, chân giò hun khói, trứng chiên, còn có sữa tươi, nước chanh mới ép và rau quả nước trái cây salad cách thức tiêu chuẩn, sắc hương vị vẹn toàn, người nhìn bụng đói kêu vang.

Nữ giúp việc chờ bên cạnh thấy cô tới đây ngồi xuống, lập tức xoay người đi về phía phòng bếp, không bao lâu, lại đưa lên một phần sữa tươi nóng tăng thêm nhiệt độ.

“Tiểu thư, uống ly sữa bò lút bao từ trước.” Dứt lời, ở dưới mắt vị thiếu gia nào đó, mấy nữ giúp việc trong phòng ăn đều lui xuống.

“Sáng sớm, nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy phụ nữ hả.”

Xá Cơ Hoa vừa uống sữa tươi, liếc mắt nhìn qua người đàn ông ngồi đối diện, rồi mới cầm bánh mỳ lên phết bơ, giống như không thấy anh, miệng há ra hưng hăng cắn, không để ý đến một chút hình tượng thực nữ gì cả.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cái miệng cô mở ra đến mức có thể ăn thêm một quả trứng, khoe miệng co quắp lại, chỉ có điều, vẫn không dời tầm mắt đi.

“Phụ nữ từng thấy không ít, nhưng lại chưa từng thấy người như em vậy.”

Chỉ thấy tay uống sữa bò dừng lại, Xá Cơ Hoa căm tức nhìn anh chăm chăm, keng một tiếng về phía cái ly, “Huyền Vũ Thác Hàn, mỗi lần anh đều muốn âm ỉ với tôi phải không?”

Con tức lúc rời giường vẫn còn đang lơ lửng trong lòng, bây giờ anh không nói một câu, đã gọi lên lửa giận đang đè nén trong lòng cô.

“Được rồi, đừng tức giận, ăn điểm tâm trước, có lời gì, ăn xong điểm tâm rồi nói, em xem một chút, nhiều như vậy, sau khi lạnh ăn sẽ không tốt, đúng không?”

Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng cắt đứt người phụ nữ đang bốc hỏa, trên khuôn mặt tuần mỹ nở nụ cười, đứng dậy đưa bữa tiệc lớn dinh dưỡng trên bàn.

Nhìn anh đưa bữa ăn sáng tới, khi ngẩng đầu nhìn anh, Xá Cơ Hoa cứ có cảm giác là lạ trong lòng, đẩy cái trứng chiên ở trước mặt, ánh mắt hoài nghi nhìn anh chăm chăm: “Sẽ không phải tăng thêm thứ gì đó ở trong bữa sáng chứ?”

Nếu không anh ‘nhiệt tình’ như vậy làm gì? Cô cũng không quên, lần trước anh vào bệnh viện do uống hồng trà cô pha, lần này anh thay đổi giữa một đêm, rất khả nghi!

Về mặt tươi cười của Huyền Vũ Thác Hàn khựng lại, gân xanh mờ hồ nháy lên, người phụ nữ đáng chết, chẳng lẽ anh trong mắt cô lại hèn hạ như vậy sao?

Trong lòng khó chịu một trận, chỉ có điều, trên gương mặt tuần tú vẫn nở nụ cười ôn hòa ngồi trở lại vị trí, vô cùng nghiêm túc nhìn cô nói bảo đảm: “Tuyệt đối sẽ không, hơn nữa, chờ một chút, anh dẫn em đi chỗ này.”

...

Mà đổi thành chỗ khác, sáng sớm Hoàng Bộ Tuyết đã bị điện thoại thúc giục đến nhà trọ chỗ nào đó.

La Vũ Hiên liếc nhìn đồng hồ treo tường, mở miệng nhắc nhở: “Còn có mười phút.”

Cô trừng mắt nhìn anh, một lúc lâu sau mới có thể mở miệng.

“Mười phút cái gì?”

“Chín giờ.” Anh nói.

Hoàng Bộ Tuyết không biết thật sự nghe không hiểu hay giả bộ nghe không hiểu, lặp lại.

“Chín giờ thì như thế nào?”

“Tôi phải đi làm.”

“Sau đó?”

Anh nheo tròng mắt đen lại, trong giọng nói hơi dè dặt, giống như đang nhẩn nại cô ‘ngu ngốc’.

Từng câu từng chữ của anh, giống như ban ơn nhắc nhở cô, “Bữa ăn sáng. Bắt đầu từ hôm qua, cô, đồng ý rồi, có nhớ không? Nếu như không nhớ, tôi rất vui lòng nhắc nhở cô một lần nữa.”

Hoàng Bộ Tuyết trừng mắt nhìn anh, hít một hơi thật sâu. Cô muốn mắng người, hơn nữa còn mắng tám đời tổ tông, hàng xóm, con cháu tên thối tha này!

Nhưng mà, cô há miệng, đang định mắng to ra tiếng, gương mặt tuần tú xem ra là chuyện đương nhiên, hơn nữa hết sức nhẩn nại trước mặt, lại để cho toàn bộ những lời mắng kia chạy trở về trong bụng.

“Được, anh thắng.” Cô nặng nề nặn ra hai chữ từ trong hàm răng, cắn phần xoay người vào trong quầy, xử lý bữa ăn sáng cho anh.

Nhược điểm lại có thể bị anh bắt, nếu bây giờ cô trở mặt, chẳng phải nói không giữ lời? Lại nói, nhìn dáng vẻ của anh, cũng không giống như người sẽ buông tha quyền lợi, thay vì tổn công âm ỉ với anh, còn không bằng sớm một chút chuẩn bị bữa sáng, đi đi.

Động tác Hoàng Bộ Tuyết nhanh chóng chiên một trái trứng và một lát chân giò hun khói, nướng hai miếng bánh mỳ nướng, làm phần sandwich, rót thêm một ly cà phê đá. Bởi vì mấy thứ này, đều là thói quen của Âu Dương Linh, cho nên, ở trong phương diện bữa sáng, cô ngược lại được huấn luyện một tay nghề thật tốt, chỉ có điều, trừ những món này, những món khác cô mới thật sự không qua cửa được, cho nên khi không cần thiết, cô luôn luôn không bắt tay làm những món này, hôm nay bị đột nhiên gọi tới, ngoài ý muốn!

Cô đưa thức ăn lên bàn, bởi vì tâm tình khó chịu, cho nên động tác khá lớn, cà phê tràn ra một nửa.

“Ừ! Bữa ăn sáng của anh!” Cô nói.

Nhìn thấy bữa ăn sáng lên bàn, La Vũ Hiên ngẩng đầu quét mắt nhìn cô, tâm tình thoáng đã tốt hơn một chút, anh cầm sandwich lên, trước khi cắn xuống, trong miệng thốt ra hai chữ, “Không đủ.”

“Hả?”

“Những thứ này không đủ.” Anh nhai thức ăn, lạnh mặt nói.

Hoàng Bộ Tuyết thờ dốc vì kinh ngạc, cắn răng ép âm thanh kèn kẹt từ trong kẽ răng ra ngoài, trời ơi, cô rốt cuộc là ai trêu chọc ai, lại đưa tới kẻ mặt dày này? Kể từ ngày hôm trước sau khi anh bắt được cô, tể bào nào của cô bắt đầu từ vong số lượng lớn.

Cô cắn răng nghiêng lợi, trở lại sau quầy, dùng tay mở hai bếp, lại lấy ra thêm một cái chảo, một cái chiên trứng, cùng chân giò hun khói, một cái khác làm bánh mỳ nướng.

Không đủ đúng không? Được! Cô sẽ để cho anh ăn tới no!

Đôi tay Hoàng Bộ Tuyết cùng động, động tác nhanh nhẹn, đánh trứng, quấy bột, chiên chân giò hun khói, nướng bánh mỳ, về phần có đốt cháy hay không, không để ý tới, chỉ có điều trong thời gian ngắn nhất, làm ra phần bữa sáng cho năm người, tiếp the đó ném toàn bộ thức ăn giống như núi nhỏ tới trước mặt anh, mặt lạnh trừng anh.

“A, ăn đi!” Ăn chết anh.

Chỉ có điều, bộ mặt vui vẻ chờ xem kịch vui của cô, dưới tình huống núi nhỏ nhanh chóng lồm xồm xuống, thức ăn đảo mắt không thấy, chuyển thành khiếp sợ và ngậy ngốc.

Đoán chừng sai lầm, người đàn ông không muốn thấy mặt này, lại có cái bao tử như cái hang không đáy!

La Vũ Hiên uống xong cà phê, định cầm lấy miếng sandwich cuối cùng thì bị Hoàng Bộ Tuyết ngăn lại. Anh nhú mày, không hề động nữa, ngược mắt nhìn cô.

“Đợi chút, tôi có chút chuyện phải nói.” Nếu không nói, anh nhất định sẽ một tác tiến thêm một thước.

Mày rậm vẫn nhú chặt, anh nhìn cô, không nói lời nào.

“Mặc dù là tôi đồng ý anh, chịu một nhọc bị anh sai bảo một tháng, nhưng anh có thể đừng mới sáng sớm đã kêu tôi tới làm bữa sáng quý gì được không, anh có biết nhà tôi cách nơi này nửa đường xe, còn có, anh tốt nhất đừng nhắc tới yêu cầu rất quá mức, tôi làm chỉ ở trong phạm vi của tôi.” Cô nói cảnh cáo, cô cũng không muốn có một ngày, người đàn ông này đột nhiên để ra chuyện biến thái gì.

Anh nhìn cô một hồi lâu, “Cô không nói, tôi thật sự không suy tính đến vấn đề này.” Anh lạnh nhạt nói, “Bắt đầu từ hôm nay, cô dời qua chỗ tôi ở.”

Thật ra thì anh cũng không có ý tứ gì, chính là cảm thấy như vậy dễ dàng sai bảo.

Nhưng ở trong tai người khác, lại thành một ý tứ khác.

Hoàng Bộ Tuyết vỗ một cái lên bàn, cắn răng nghiêng lợi nghiêng người, trừng mắt đối diện với cặp mắt sâu xa thăm kia, “Tiên sinh, coi như anh có đoạn video ở trong tay, nhưng anh cũng đừng quá đáng.”

Mẹ nó, dời qua ở cùng anh? Sói háo sắc đáng chết này, coi cô là cái gì? Đáy mắt bốc lửa, nếu như ánh mắt có thể giết người, lúc này người đàn ông nào đó trực tiếp thành vụn tên xuyên tim rồi.

Anh lại trầm mặc nhìn cô một lát, “Có thể cho cô thời gian một ngày suy tính.”

Suy tính? Cân nhắc cái rắm, sắc mặt Hoàng Bộ Tuyết lập tức thay đổi, tay đập một cái lên bàn ăn, định kéo lớn âm thanh lên.

‘Reng’ chuông điện thoại di động vang lên.

“Alo! Lão đại.”

“Là tôi, có chút việc, hội nghị sáng nay, giao cho cậu và Hàng xử lý.”

“Ừ, được, lão đại, chuyện vẫn thuận lợi chứ?” La Vũ Hiên quét mắt qua người phụ nữ đột nhiên tiến lên trước, đứng lên vừa nói vừa đi ra ban công.

Hoàng Bộ Tuyết giật mình một cái, lão đại trong miệng anh, dĩ nhiên không cần nghĩ cũng biết là ai, đây cũng là lý do vì sao cô tự nguyện làm không công, chỉ cần có thể đến gần anh trợ thủ đắc lực này, nghĩ đến vì tin tức, đây không phải dễ dàng hơn nhiều.

Len lén nhích tới gần ban công một chút, chỉ có điều, khi ở dưới tầm mắt của anh, vẫn không dám quá gần đi quá gần, không bao lâu, không biết bọn họ nói cái gì, chỉ thấy anh cúp điện thoại, đi vào.

“Này, cái đó...”

La Vũ Hiên quét mắt nhìn khuôn mặt hứng thú tìm tòi nghiên cứu của người phụ nữ nào đó, trong giọng nói không khỏi lạnh lùng đi: “Ồ nơi này của tôi đừng nghĩ hỏi thăm ra cái gì, cô tốt nhất cẩn thận tay cô đừng chụp ra cái gì đó, nếu không hậu quả cô trả không nổi.”

Dứt lời, chỉ thấy anh ném cho cô một chùm chìa khóa, ném lại một câu rồi dời đi: “Bản thân tự giác chuyển vào.”

“Cái gì...”

...

“Này, anh định mang tôi đi đâu?” Ăn điểm tâm xong, Xá Cơ Hoa lập tức bị lôi kéo nhét vào trong xe, hơi không kiên nhẫn quát mắt về phía người đàn ông nào đó đang ngồi ở vị trí tài xế quát lên.

Đi qua đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư đường trước mặt, xe bắt đầu đi về khu Thiên Tích.

“Rất nhanh, em sẽ biết.” Huyền Vũ Thác Hàn liếc nhìn cô, cười cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Chương 107: Trì Á Hình

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Này, anh định mang tôi đi đâu vậy?” Ăn điểm tâm xong, Xá Cơ Hoa liền bị lôi kéo nhét vào trong xe, có chút không kiên nhẫn quát lên với người đàn ông đang ngồi ở ghế tài xế.

Đi qua đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư trước mặt, sau đó xe bắt đầu đi về phía khu vực ngoại thành.

“Em sẽ biết nhanh thôi.” Huyền Vũ Thác Hàn liếc nhìn cô, cười cười nói. Chờ xe dừng lại thì một bảo vệ đã nhanh chóng bước tới mở cửa xe giúp bọn họ.

Xuống xe, Xá Cơ Hoa ngẩng đầu lên nhìn năm chữ to đùng ‘Câu lạc bộ đua ngựa’ trên bảng hiệu thì không kiên nhẫn quay đầu nhìn người đàn ông ở sau lưng.

“Này, mới sáng sớm anh kéo tôi đi ra ngoài, là để tới đây? Anh ăn no rừng mỡ rồi hả? Bây giờ tôi như thế này, có thể cưỡi ngựa được sao?”

Mẹ kiếp, mặc dù cô thật sự có chút hứng thú với việc cưỡi ngựa, nhưng mà cô có ngu dốt cũng không thể không biết, bụng này của cô có thể cưỡi được sao?

Ánh mắt quan sát bốn phía, trong lòng không khỏi than thầm: đúng là một chỗ không tồi, mới vừa rồi không để ý nhiều, bây giờ nhìn lại, mới phát hiện ra bốn phía mặc dù trang trí không được xa hoa lắm, nhưng mà cấu trúc bốn phía lại rất tinh xảo và thiết thực, bên ngoài tuy đơn giản nhưng lại lịch sự và tao nhã, bên trong được xây dựng theo kết cấu của người giàu có.

Huyền Vũ Thác Hàn ném chìa khóa xe lại cho bảo vệ bên ngoài, rồi không cho cô có cơ hội né tránh, nắm lấy tay cô, đi về phía cửa chính: “Không phải em vẫn nói tôi suốt ngày nhốt em ở trong nhà sao? Bây giờ tôi dẫn em tới lãnh địa của tôi tham quan một chút, để cho em hiểu rõ hơn về cuộc sống của tôi.”

Thật ra thì lần đầu tiên, đột nhiên anh nảy ra ý định anh muốn đưa cô đi, muốn cô thực sự dung nhập vào cuộc sống của anh.

Mặc dù Xá Cơ Hoa muốn hắt tay của anh ra, nhưng trong lòng không nhịn được muốn nhanh chóng tới xem ngựa thật, dù sao cũng tới rồi, không nhìn nhiều một chút thì cũng uổng.

Hai người, mang theo hai tâm tình không giống nhau, cùng lôi kéo nhau đi vào cửa chính của câu lạc bộ.

Mà lúc bọn họ vừa đi vào thì ngoài cửa cũng có một chiếc xe hơi chạy tới.

Chỉ thấy xe dừng lại, một dáng người nóng bỏng từ trên xe bước xuống.

“Không phải thám tử tư nhảm lẫn đây chứ? Anh Thác Hàn sao lại đi tới một chỗ như thế này?”. Trì Á Hình đeo một chiếc mắt kính đầy kiêu ngạo, nhìn khung cảnh mộc mạc nơi này, lòng mảy may lại nói thầm.

Bảo vệ ở bên cạnh vốn chạy lại để mở cửa, về mặt ngây ngốc nhìn tới mức choáng váng, trong lúc nhất thời quên cả lấy lại tinh thần.

Trì Á Hình chán ghét trừng mắt lên nhìn anh ta, không nhịn được mà quát lên: “Này, anh kia, bên trong có phải là ‘Câu lạc bộ đua ngựa’ không?”

Bảo vệ gác cổng bị cô ta quát một tiếng như vậy, vội hồi hồn lại, sự kinh ngạc mới vừa rồi biến mất, trong lòng có chút chán ghét, cô gái này, đáng đáp mặc dù có chút xinh đẹp, nhưng mà khiến cho người ta không yêu thích nổi.

Mặc dù nơi này không đặc biệt xa hoa, nhưng mà cũng chỉ có những nhân viên nội bộ biết được chỗ này, còn cao cấp hơn những nơi gọi là trường đua cao cấp kia không biết bao nhiêu lần, có thể đi vào nơi này, cũng nhất định phải có thẻ hội viên cao cấp, mà nhìn ánh mắt của cô gái này, có thể nhìn ra ý tứ từ trong lòng của cô ta qua ánh mắt.

Bảo vệ gác cổng cũng không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái, lui về phía sau một bước, thể hiện đã được huấn luyện rất nghiêm khắc, về mặt cung kính trả lời: “Đúng vậy, tiểu thư, xin hỏi cô có thẻ hội viên không?”

Trì Á Hình vừa nghe đến đây, nhất thời cũng liếc nhìn anh ta, giống như lười không muốn nói chuyện, tiện tay ném cái chìa khóa cho anh ta, đi vòng qua người anh ta, chiếc giày cao gót bầy tặc liền ‘lộc cộc’ đi tới cửa.

Nhận lấy chiếc chìa khóa xe mà cô ta tiện tay ném tới, sắc mặt người bảo vệ gác cổng ngưng đọng một chút, rồi tiến lên ngăn cản trước mặt của cô ta: “Thật ngại quá tiểu thư, nơi này không tiếp nhận những vị khách bên ngoài, nếu muốn, cô có thể đi khoảng hơn hai mươi kilomet tới câu lạc bộ XX.” Dứt lời, đưa cái chìa khóa xe tới.

“Cái gì?” Khuôn mặt xinh đẹp của Trì Á Hình liền biến sắc, giống như nghe thấy một câu chuyện cười vậy: “Nơi này của các người không phải mới mở đó sao? Anh đó, tìm quản lý của các anh tới đây, tôi muốn gặp, để xem nơi này của các người có phải không muốn làm ăn gì nữa hay không.”

Nhìn cô gái trước mặt đang bưng bưng con giận, bảo vệ gác cổng cau mày lại, nhưng mà giọng điệu vẫn vô cùng khách khí: “Tiểu thư! Nơi này của chúng tôi có quy định riêng, mong cô đừng làm khó chúng tôi.”

“Anh . . . Tôi không nói chuyện với anh, tôi muốn đi vào trong để tìm quản lý của các người, đến lúc đó anh sẽ không xong với tôi đâu.”). Trì Á Hình tức giận không thể chịu được, có khi nào cô phải quả đàng như vậy, hôm nay cô cũng không tin, muốn vòng qua người của anh ta đi vào bên trong.

Cũng không biết từ khi nào, ở cửa lại xuất hiện hai người bảo vệ gác cổng ăn mặc giống như nhau, đứng ở trước mặt của cô ta, về mặt không chút biểu cảm.

“Tiểu thư, xin đừng làm khó chúng tôi.”

“Các người . . . Được, các người muốn thẻ hội viên đúng không? Chờ đó cho tôi.” Nghĩ tới Huyền Vũ Thác Hàn đang ở bên trong, Trì Á Hình mặc dù nổi giận, nhưng mà cũng có chút đầu óc, trực tiếp móc điện thoại ra, gọi điện thoại cho ba của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Chương 108: Huyền Vũ Viêm

Editor: Táo đồ phổ núi

Lúc người phụ nữ nào đó còn chưa kịp phản ứng, thì Huyền Vũ Thác Hàn đã móc khăn tay ở trong túi ra, dè cánh mũi của cô xuống, sau đó dùng giọng nói trầm thấp mà khiến cho đồng bào phái nữ cảm thấy giống như có dòng điện chạy qua, cùng với một chút riêng biệt, giọng điệu lười biếng ghé sát vào tai cô nói: “Mũi của em bị chảy máu.”

Khó trách cô lại cảm thấy mũi hơi ngứa và nhột nhột.

Giống như có một khối băng khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đè Xá Cơ Hoa nằm bẹp xuống dưới đất, cô vô cùng hy vọng trời cao có thể vui cô vào trong lòng đất, để cho cô đừng đi ra ngoài gặp người.

Để cho cô đi chết đi! Máu mũi chết tiết! Chảy lúc nào không chảy, lại có thể chảy trước mặt của anh ta, người không biết còn tưởng rằng cô ‘mơ mộng’ anh ta! Phá hư hình tượng hoàn mỹ vô khuyết của cô rồi!

Đặc biệt là lúc này còn có nhân viên đi theo phía sau anh, bộ dạng nhin cười và ánh mắt khác thường, nhất thời Xá Cơ Hoa cảm thấy da mặt mình nóng bỏng, lần này thật sự vút hết thể diện rồi.

Huyền Vũ Thác Hàn thấy sắc mặt của cô thay đổi trong nháy mắt, không khỏi cảm thấy buồn cười và đau lòng, tay cẩn thận dè lỗ mũi của cô.

“Ngẩng đầu lên.” Nhận lấy khăn ướt của nhân viên phía sau, cẩn thận lau chùi cho cô.

Khi nhìn thấy ánh mắt nhạo báng của anh, sắc mặt Xá Cơ Hoa càng thay đổi, thẹn quá hóa giận trừng mắt lên, vung tay lên đập lung tung lên tay của anh, “Cười cái gì mà cười, chưa từng thấy ai chảy máu mũi à, ngu ngốc.” Câu ‘ngu ngốc’ cuối cùng kia, cũng không biết là mắng anh hay chửi mình.

Xá Cơ Hoa sờ sờ lên mũi, lửa giận trong mắt lại bùng lên, có chút thẹn quá hóa giận, liền quay đầu đi về phía toilet ở hành lang.

“Em à, em muốn đi đâu? Em vẫn còn chảy máu mũi kia.” Huyền Vũ Thác Hàn giữ cô lại, chân mày nhíu lại không biết tại sao người phụ nữ này lại ngại ngùng như vậy.

Thật ra thì mới vừa rồi, thấy cô nhìn thấy anh thì chảy máu mũi và lộ ra nét mặt say đắm, thì trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng.

Như vậy, người phụ nữ này đối với anh không phải hoàn toàn không có cảm giác! Ha ha . . .

Kêu la cái gì! Tên chết tiết này, muốn cho tất cả mọi người đều biết cô nhìn đàn ông tới mức chảy máu mũi sao? . Cho dù da mặt cô có dày đi chăng nữa, nhưng cũng có sự rụt rè của phụ nữ chứ.

Phù! Hít vào một hơi thật sâu!

Cả người giống như dâng lên một ngọn lửa, xoay người, hất tay một cái, một đám lửa rơi vào sống mũi của người đàn ông nào đó.

“Oh!”

“Trời ạ!”

Ai cũng không thể ngờ được, đột nhiên lại vung tay lên rồi xoay người, cho nên một trong hai nhân viên đi theo phía sau, trong lúc nhất thời hô lên một tiếng kinh ngạc.

Mà Huyền Vũ Thác Hàn một giây trước vẫn còn đang mừng thầm, đột nhiên bị một chương như vậy, nhất thời sững sờ mấy giây, cho tới khi một cảm giác tanh tanh sền sệt ảm áp chảy xuống, thì mới lấy lại tinh thần.

“Đáng chết, cái người này, em đang làm cái gì thế!” gương mặt anh tuần biến đổi, mang theo sự giận khề gầm lên, cầm lấy tay cô cũng quên cả bịt mũi lại, khi máu chảy ra thì mới vội vàng ngẩng đầu lên.

Xá Cơ Hoa liếc mắt nhìn anh, nhìn thấy máu mũi của anh chảy ra, trong lòng không khỏi đỏ mặt hột mấy giây, nhưng mà, rất nhanh lại cảm thấy hà hê.

“Không làm gì cả! Là anh không may mắn thôi.”

Một quyền kia của cô, thật sự không phải cố ý, chỉ vung tay lên theo bản năng khi xoay người mà thôi, không ngờ lại khiến sống mũi cao cao của anh lại bị thương lần nữa, điều này, chỉ có thể trách anh không được may mắn thôi.

“Em . . .”

“Tôi thì làm sao! Đừng hòng đổ trách nhiệm lên người của tôi, hừ!” Ngay dưới tầm mắt đầy lửa giận của người đàn ông nào đó, khi anh mới mở miệng

ra, cô đã cắt ngang khiến cho anh phải nuốt lại những lời định nói, sau đó khi anh còn chưa kịp mở miệng, thì cô đã hất đầu một cái đi tới phòng vệ sinh.

Mặc dù vẻ bề ngoài phách lối không nói lý, nhưng thật ra thì hơn phân nửa là cô cảm thấy chột dạ.

“Trời ạ, người phụ nữ này có lai lịch gì? Lại dám động thủ với hội trưởng của bọn họ? Thật là phách lối.” Một trong hai nhân viên đi theo, nhìn thấy bóng dáng kia biến mất ở toilet, trong lòng thoáng hiện lên sự kinh ngạc và nghi ngờ!

Chỉ là, mặc dù trong lòng đặc biệt giật mình, nhưng mà thân là nhân viên chuyên nghiệp, nhất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt chuyên nghiệp.

“Huyền Vũ thiếu gia, có cần mời bác sĩ ở phòng y tế tới đây một chuyến không ạ?” Nhân viên mới vừa rồi đưa khăn lông cho, dưới không khí có chút đặc biệt, tiến lên cung kính hỏi.

“Không cần!” Ngẩng đầu lên một lúc, cảm thấy máu không còn chảy ra nữa, Huyền Vũ Thác Hàn mới cần lấy cái khăn lông mà Xá Cơ Hoa vừa mới dùng lau lau.

Người phụ nữ đáng chết, có phải cứ khi nào gặp anh mà không đem sống mũi của anh đánh lia ra thì không cam lòng hay sao vậy?

Trông mắt đen nhìn về phía toilet, có chút lo lắng nên dặn dò nhân viên ở bên cạnh: “Các người hãy đi gọi nhân viên nữ vào xem một chút, có chuyện gì thì lập tức gọi bác sĩ.”

“Dạ.” Một nhân viên đáp lời sau đó lui ra.

Không bao lâu, nhân viên vừa mới đi ra kia đã dẫn theo một nhân viên nữ đi tới, Huyền Vũ Thác Hàn bảo nhân viên nữ này cầm một vài thứ thuốc đơn giản và khăn lông đi vào toilet.

Phụ nữ, thực sự là loại sinh vật khiến cho người ta nhức đầu! Không phải! Nói đúng hơn là người phụ nữ Xá Cơ Hoa này.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn toilet, chân mày nhíu lại, nghĩ lại cô gái này trước đó sắc mặt vẫn còn rất tốt, cũng không biết tại sao, đột nhiên lại thay đổi sắc mặt, khiến cho anh có chút không thể nào hiểu nổi.

Trong tiềm thức, từ nhỏ đến lớn, cho dù là phụ nữ hay đàn ông, luôn luôn khen ngợi lấy lòng anh, nhất là phụ nữ, căn bản không cần phải trêu chọc cũng tự động bỏ vào, khiến cho anh phiền lại càng thêm phiền, nhưng duy nhất có người phụ nữ chết bầm này, nhìn thấy anh lại như thấy bệnh dịch vậy, thật sự khiến cho anh có lại kích động phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng vốn đang tức giận với cô, cũng không biết từ lúc nào thì chuyển thành tham muốn giữ lấy!

Xá Cơ Hoa? Xá Cơ Hoa? Trong lòng lặp đi lặp lại ba chữ khiến cho anh không hiểu được lòng mình, trong đầu dần hiện lên một số hình ảnh! Không biết làm sao, trong đầu đột nhiên lại xuất hiện một hình ảnh trong ngõ tối hôm đó.

Nhớ tới đêm đó, sâu trong đáy lòng, không khỏi hiện lên những rung động, có thể ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện, khi nhớ tới hình ảnh đêm đó, khóe miệng của anh mang nụ cười tà ác, vẻ mặt thì nhộn nhạo.

‘Nhóc con, chị đây chỉ cướp sắc thôi, sẽ không làm cậu bị thương, ngoan ngoãn hợp tác, nếu không đừng trách chị đây thô lỗ.’

‘Vậy cô muốn tôi hợp tác như thế nào?’

‘Ng ngoan cởi quần áo ra, rồi trải xuống dưới đất, sau đó nằm xuống.’

‘Chẳng lẽ cô không cởi sao? Không phải cô cướp sắc sao? Không lẽ cô mặc quần áo mà cũng có thể làm việc được?’

‘Ai nói tôi không cởi? Tôi đang chuẩn bị cởi, cái người này nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Cởi ra nhanh lên rồi nằm xuống cho tôi.’

‘.....’

Hai người nhân viên đứng ở bên cạnh, có chút phát rét khi nhìn thấy hội trưởng nào đó đột nhiên nhìn toilet rồi cười nham nhở như vậy, trong lòng ngoại trừ giật mình ra, hơn nữa là da gà nổi khắp người!

Bình thường Huyền Vũ Thác Hàn tới câu lạc bộ, đều là hai người bọn họ phụ trách, cho nên đã đi theo bên cạnh anh vô số lần, cũng không tính là ít, nhưng nhìn thấy nét mặt phóng túng của anh như vậy, vẫn là lần đầu tiên!

Nhưng mà, vẻ mặt này của Huyền Vũ Thác Hàn cũng không duy trì được bao lâu, đã bị một giọng nói phá hư.

“Huyền Vũ thiếu gia, ngài. . . lại bị chảy máu mũi.”

.....

Mà bên ngoài cửa của câu lạc bộ, mấy người gác cổng vẫn đứng đó với vẻ mặt không biểu cảm, mà bên cạnh cửa của chiếc xe hơi, một bóng dáng nóng bỏng nhìn thấy cánh cổng này thì lại bức tức dậm chân!

Editor: Táo đồ phở núi

“Mẹ nó, ngu ngốc, trời ạ! Mất mặt muốn chết...” Ở trong phòng rửa tay, đứng trước được bồn rửa tay và cái gương lớn, có một bóng dáng nhỏ nhắn, ảo não cào tóc, khuôn mặt đỏ ửng lên, nhìn chằm chằm vào bản thân ở trong gương, nhỏ giọng lầm bầm.

Sống trên đời hơn hai mươi ba năm, không ngờ lại gặp phải chuyện mất mặt như vậy? Nhất thời khiến cho cô cảm giác khó vượt qua được.

“Tiểu thư, cô... không sao chứ?” Nhân viên nữ phục vụ đã vào một lúc lâu, tiến thoái lưỡng nan đứng ở bên cạnh khó khăn mở miệng, trong tay còn cầm cái khăn lông, hiển nhiên là vừa đi vào đã đứng đó rồi.

Trong lòng của nhân viên nữ kia bối rối, nhìn cô gái đang đứng trước bồn rửa tay, không biết nên mở miệng như thế nào, thấy cô ấy lúc thì lầm bầm, lúc thì bứt tóc bứt tai, lo lắng muốn ngăn lại, nhưng lại bị cô ấy quay lại bảo đừng lại không được tiến lên một bước. Diễng đáng ele quýy don.

Xá Cơ Hoa vốc nước lên rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, đầu tóc rối bời, chân mày nhũn chặt lại giống như sâu róm, lỗ mũi của cô còn bị nheo cho hơi đỏ ửng lên, nhìn khó coi chết đi được!

Khi cô tỉnh táo lại nhìn thấy bộ dạng này của mình thì hơi sững sốt một chút, mẹ nó, người như vậy có khác gì bộ dạng của quý đầu?

“Tiểu thư...” Bởi vì Huyền Vũ Thác Hàn đã phân phó, nhân viên nữ hơi lo lắng đi lên phía trước mở miệng nói.

“Tôi không sao! Để khăn lông lại đi, tôi còn phải chỉnh trang lại một chút, cô đi ra ngoài trước đi.” Sở dĩ điện thoại ở trong túi một cái, đột nhiên Xá Cơ Hoa xoay người lại đuổi người, dứt lời, còn đi lại nhận lấy khăn lông từ tay của cô nhân viên, mở cửa đẩy cô nhân viên còn đang định nói gì nữa đẩy ra ngoài.

“Tiểu, tiểu thư...”

‘Rầm!’

Có người tới đẩy cửa, không đợi cho người ta mở miệng, Xá Cơ Hoa liền vội vội vàng vàng khóa cửa lại.

Mấy ngày rồi, không biết Tuyết có biết tin tức của mẹ cô không, Huyền Vũ Thác Hàn chết tiệt kia vẫn không chịu nói anh ta đưa mẹ cô đi nước nào rồi, cho nên cô chỉ có thể lén lút nhờ Tuyết bảo cô ấy nhờ anh nuôi của cô ấy tìm giúp một tay, nói thế nào đi nữa, thì gia tộc Âu Dương cũng có chút thế lực ở các nước.

Khóa trái cửa lại, người phụ nữ lén lút giống như tên trộm, lỗ tai dán lên cửa, sau khi xác định không nghe thấy được âm thanh gì, mới lấy điện thoại ra.

“A lô, Tuyết, cậu đang ở đâu?” Vừa nói xong, đi về phía cửa sổ.

“A Hoa?” Ở đầu bên kia, Hoàng Bộ Tuyết vừa mới đi từ trong phòng trọ đi ra, nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, thì kinh ngạc mấy giây: “Cậu đang ở đâu mà gọi điện thoại được vậy?”

“Trước tiên cậu đừng quan tâm mình gọi điện thoại tới từ đâu, bây giờ cậu có rảnh không? Có thể tới cửa câu lạc bộ đua ngựa XXX chờ mình không? Nếu được, thì bây giờ lập tức hãy tới đây ngay đi.”

Độ cao cửa sổ tới ngực, mở cửa sổ ra, Xá Cơ Hoa vừa nói, vừa kéo cái thùng rác ở trong góc phía dưới bồn rửa tay, kê lên, độ cao vừa đủ.

“Câu lạc bộ đua ngựa XXX? Diễng đáng ele quýy don. Được, vừa lúc chỗ đó không ở cách chỗ mình quá xa, chờ mười phút.”

Sau khi xác định không có ai xong, người phụ nữ nào đó một cước đạp lên cửa sổ, vội vàng thúc giục: “Càng nhanh càng tốt.”

Cũng không cao lắm, Xá Cơ Hoa nhảy từ trên cửa sổ xuống, quét mắt nhìn bốn phía thấy không có người, vội vàng chạy ra cửa theo như trong trong trí nhớ.

Huyền Vũ Thác Hàn, tên đàn ông chết tiệt, thật sự coi cô là quả hồng mềm mà bắt nạt sao? mấy ngày qua, lại thật sự coi cô như vật sở hữu riêng, lại còn giam giữ cô giống như tù nhân.

Mẹ nó, bây giờ có cơ hội, không chạy mới gọi là ngu!

Mà ở bên kia, Huyền Vũ Thác Hàn cũng đã ngưng chảy máu mũi, đợi một lúc lâu cũng không thấy người đi ra ngoài! Không khỏi có cảm giác có điều gì đó không đúng, không để ý những ánh mắt kinh ngạc ở sau lưng, trực tiếp xông vào trong toilet nữ.

“Người đâu?” Lửa giận nhất thời xông lên.

“Vừa mới, vừa mới ở đó mà!”

Nắm đấm của Huyền Vũ Thác Hàn kêu “răng rắc”, đặc biệt là khi nhìn thấy cửa sổ đang mở rộng, “Đáng chết...”

Lời nói còn chưa dứt, bóng người đã biến mất ở cửa!

Chạy ra khỏi hành lang, rồi lại quẹo sang bên kia, theo như trí nhớ, hình như là hướng này, nhưng lại phát hiện, tại sao lại chạy vòng vòng chỗ cũ: “TM, rõ ràng chính là con đường này, tại sao lại không đi ra ngoài được.” Nhìn từng dãy hành lang, Xá Cơ Hoa có chút lo lắng khẽ nguyên rủa một câu.

Nhưng mà, sau khi chạy trốn ra khỏi hành lang xong, cuối cùng nhìn thấy hướng đi ra cửa, nhưng không chờ cho Xá Cơ Hoa kịp vui vẻ, thì ở phía sau lưng cách đó không xa, có một khuôn mặt thâm trầm đi về phía cô.

Mẹ nó, sao lại nhanh như vậy?

“Xá Cơ Hoa! Em đứng lại đó cho tôi!” SSdienng dānlew quy9on. Sau lưng vang lên tiếng gầm nhẹ đầy giận dữ, có thể thấy được trong đó đã bao hàm bao nhiêu sự tức giận.

“Năm mơ!”

Đứng lại? Mẹ nó, anh đừng mơ! Anh không mở miệng còn đỡ, anh vừa mở miệng, vốn chân còn không chạy nhanh như vậy, nhưng khi vừa nhìn thấy anh, nhất thời chân nhanh như gió, phi thẳng về phía cửa ra vào.

Người phụ nữ đáng chết này!

Trong không khí nhất thời dâng lên một luồng khí nóng, Huyền Vũ Thác Hàn quả thật tức giận tới mức muốn bắt người phụ nữ kia lại hung hăng đánh vào cái mông của cô, lại dám nhảy cửa sổ chạy trốn?

Đáng chết, tại sao chứ? Chẳng lẽ tiếp nhận anh là một chuyện khó khăn như vậy sao? Anh đã thuận theo yêu cầu của cô, chủ động theo đuổi cô rồi, cô còn có cái gì bất mãn nữa sao?

“Xá Cơ Hoa...”

Nhìn người phụ nữ chạy trốn giống như không muốn sống nữa, Huyền Vũ Thác Hàn thất vọng, đau khổ, sợ hãi không khỏi chạy nhanh chân đuổi theo.

Người phụ nữ này, chẳng lẽ đã quên mất bây giờ trong bụng đã có đứa bé hay sao?

Xá con bà nó, người phụ nữ nào đó đang xông thẳng về phía trước, mặc dù bước chân không chậm lại, nhưng sắc mặt không hề tốt chút nào, cô ghét nhất là ai gọi đầy đủ họ tên của cô ra!

Cửa ra! Mắt nhìn thấy sắp xông ra khỏi cửa!

“Á...”

“Á!”

Đột nhiên không biết từ đâu nhảy ra một bóng người, hai bóng người, đồng thời lăn từ cửa bậc cầu thang lăn xuống! SSdienng dānlew quy9on.

Mà Huyền Vũ Thác hàn chạy tới nhìn thấy tình huống như vậy, nhịp tim dừng lại, sắc mặt biến đổi!

.....

Chiếc xe màu đen dừng lại trước một căn nhà được xây dựng theo kiến trúc Châu Âu, màu đỏ của gạch ngói uốn lượn xung quanh căn nhà, hàng rào màu trắng ngăn cách căn nhà với những căn nhà khác, từ căn nhà cho tới đường lộ cũng có một khoảng cách.

Âu Dương Linh vừa cởi dây an toàn vừa nhìn về vị trí bãi đỗ xe trong nhà, nhà chính mặc dù đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại không chiếu tới chỗ bãi đỗ xe, anh ta đi xuống đóng cửa xe lại.

Mà không biết Ada (Đối tượng hẹn hò mà gia tộc đã sắp xếp lần này) đã xuất hiện từ lúc nào, một tay của cô ta đặt ở trên cửa xe, một tay đặt ở mũi xe, cong ngón trở lên gõ lên mũi xe một cái, “Hi, Âu Dương Linh.”

Cô đã chờ cả một đêm rồi, bây giờ không dễ dàng gì mới đợi được anh, nhất thời cũng không bắt cháp tất cả tiến lên bắt chuyện!

Trừ ngày đi xem mắt đó ra, anh đều không quay lại tìm cô, nhưng mà mỗi ngày cô đều chờ điện thoại của anh, nhưng tất cả chỉ mang lại sự thất vọng cho tới hôm nay, tự cô tìm tới cửa.

“Này, Âu, Dương, Linh.” Ngón trở lại cong lên gõ gõ mũi xe, hình như không bị thái độ hờ hững lạnh nhạt của anh ta làm cho lùi bước.

“Chuyện gì?” Die~nn dān lê Quy ido nn. Đầu của anh ta mặc dù hơi nghiêng về phía cô ta, nhưng mà đôi mắt lại nhìn về phía cửa sổ sát đất của nhà chính, người phụ nữ này, anh ta không có chút tình ý nào cả!

“Lần trước không phải đã đi xem mắt sao? Em đồng ý rồi.” Ada mang theo nụ cười nhìn gò má của anh ta, nhịp tim có chút đập nhanh hơn!

Ada, mặc dù mang quốc tịch Anh, nhưng lại là người theo tiêu chuẩn phương Đông, ngũ quan cũng không phải rất đẹp nhưng lại giống như cô gái nhỏ,

cô ta ăn mặc không được hấp dẫn lắm, nhưng lại có mùi vị và phong cách riêng, tóc của cô ta hình như cũng không đủ quăn rũ, mái tóc đen thẳng nhìn không giống như người phụ nữ trưởng thành diễm dĩa, ngược lại giống như một cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút ngây ngô.

“Đồng ý? Chuyện này liên quan gì tới tôi?” Âu Dương Linh lạnh lùng đáp lại, ánh mắt dường như không có bất kỳ cảm xúc gì!

“Em thích anh, cho nên hy vọng anh có thể đồng ý qua lại với em, yên tâm, em cũng không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng có thể có một cơ hội!” Khuôn mặt thanh tú mang theo ý cười nói, có thể từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, cho nên cô cảm thấy tỏ tình cũng không có gì mất thể diện, cô chính là thích anh, thích từ lần gặp đầu tiên! Die~nn ddan leé Quy ido mn.

“Cô muốn qua lại cùng với tôi?” Âu Dương Linh nhún mày lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chương 110

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Tôi không có hứng thú đối với cô!” Đối với những cô gái như thế này, anh cũng không muốn gieo cho bọn họ hy vọng!

“Tại sao? Chẳng lẽ em không lọt nổi vào mắt xanh của anh? Hay là anh đã có người mình thích rồi? Nếu như anh đã có người trong lòng rồi, tại sao lại còn đi xem mắt cùng em?” Mặc dù có dũng khí tỏ tình, nhưng mà lại bị từ chối thẳng thắn như vậy, thì bất cứ ai cũng sẽ bị tổn thương trong lòng.

Mặc dù Ada cô không có vẻ bề ngoài vô cùng hoàn mỹ, nhưng cô tuyệt đối có thể tự tin so sánh với bất kỳ người phụ nữ nào!

“Cô . . .”

“Em? Em thì làm sao?” Ada vòng qua đầu xe đi tới bên cạnh anh ta, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta!

Một bóng đen đi lại, đột nhiên Ada có chút sững sờ tròn mắt lên nhìn đôi mắt đen như mực kia, Âu Dương Linh lạnh lùng nhếch miệng, “Cô không phải là kiểu người của tôi, bởi vì, tôi chỉ thích đàn ông!”

Dứt lời, cũng không thêm để ý tới cô ta, xoay người đi vòng qua người cô ta, định đi vào bên trong!

Anh nói như vậy là có ý gì? Thích đàn ông? Làm sao có thể? Một người hoàn mỹ như vậy, tại sao lại thích đàn ông?

Đầu óc của cô ta trở nên trống rỗng, nhưng mà lại nhanh chóng khôi phục lại!

Khi anh ta đi ngang qua người thì đột nhiên cô ta kéo áo của anh ta, vào lúc Âu Dương Linh vẫn còn đang sững sờ, thì bước lại, rồi nhón chân lên! Đôi tay vòng lên trên, đôi môi đỏ mọng cong lên, trực tiếp đặt lên đôi môi hấp dẫn kia.

Đối với hành động bất ngờ này của cô ta, hiển nhiên là Âu Dương Linh không dự liệu được, chỉ cảm thấy mùi thơm của phụ nữ tràn ngập trong mũi, trên đôi môi thì cảm nhận được sự mềm mại, hương vị ngọt ngào nhàn nhạt, không hề khiến cho người ta ghét bỏ.

Nhưng mà, anh ta không thích bị phụ nữ đụng chạm như vậy, chân mày của Âu Dương Linh nhướn lên, một giây sau không chút thương tiếc kéo cô ta ra, thậm chí không khống chế sức lực thiếu chút nữa thì hất Ada ra.

“Âu Dương Linh, anh đã bị em xác định, anh chính là của em, mặc kệ anh tìm lý do gì để từ chối em . . . thì em cũng sẽ không buông tha, em nhất định sẽ khiến cho anh thích em.”

Ổn định lại bước chân, mặc dù Ada bị anh ta hất ra trong lòng có chút nhói đau, nhưng mà lại càng nhận định anh ta chắc chắn hơn.

Hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên có một người đàn ông khiến cho cô động lòng, cho dù như thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không buông tay dễ dàng như vậy được! Nói cô tùy hứng cũng được, nói cô tính tình đại tiểu thư cũng được, cô nhất định muốn anh!

Về mặt của Âu Dương Linh luôn luôn phóng khoáng đột nhiên trầm xuống, hôm nay lần đầu tiên ánh mắt của anh ta nhìn thẳng vào cô ta, “Tiểu thư Ada, xin hãy tự trọng, tôi đã nói rồi, tôi không có hứng thú đối với cô.”

Hiển nhiên giọng điệu của anh, đã không còn chút kiên nhẫn nào! Vừa dứt lời, anh ta đã xoay người đi về phòng!

“Anh vẫn chưa hề biết nhiều về em, bây giờ nói không có hứng thú không phải là quá sớm sao.” Đôi tay của Ada giang rộng ra ngăn ở trước mặt anh ta, đối với vẻ mặt khó coi của anh ta, không hề cảm thấy sợ hãi chút nào.

“Tôi không có thời gian để lãng phí với cô, tránh ra.”

“Không tránh, nếu như anh không đồng ý qua lại với em, thì em sẽ đi theo anh, em đã nói với chú rồi, thời gian này em sẽ ở lại đây.”

Đã sớm lên kế hoạch ổn thỏa rồi, Ada không sợ nói thẳng ra, gần quan được ban lộc, cô cũng không tin, anh không có cảm giác gì với cô.

Ánh mắt của Âu Dương Linh cúi xuống nhìn người phụ nữ ở trước mặt, một tia không kiên nhẫn không chút giấu giếm thoáng hiện lên, gần đây trong gia tộc không ngừng gây áp lực, đã khiến anh phải dùng hết sức để ứng phó rồi, mà bây giờ người ở trước mặt này, chính là người mà ông già đã ghép đôi với anh? Rất dễ nhận ra gần đây anh không muốn nhìn thấy chút nào.

“Tránh ra!” Không nhận được, muốn đưa tay ra để gạt người phụ nữ đang cản đường này ra, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn thấy bóng dáng của ông già đang đứng trước cửa sổ sát đất ở phía nhà chính! Bàn tay cầm tay của cô ta liền dừng lại.

Không ngờ đột nhiên anh lại nắm tay của mình, tim của Ada đột nhiên đập mạnh, một tia mừng rỡ xuất hiện dưới đáy mắt: “Ý của anh là gì? Đồng ý qua lại với em?”

Âu Dương Linh cau mày, nhưng ánh mắt không nhận được mà trầm xuống, ông già chết tiết kia, chờ lúc anh nắm được quyền lực, điều đầu tiên chính là hủy bỏ đi hiệp ước chết tiết kia!

Cúi đầu nhìn người phụ nữ ở trước mặt, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô ta thì đột nhiên trong lòng lại ập tới con lửa giận muốn giận chó đánh mèo.

Những ông già chết tiết kia lại muốn anh kết thân, vậy thì anh sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ!

Cầm lấy tay của cô ta dùng sức một chút kéo cô ta lại gần hơn, đột nhiên bị lôi kéo, Ada kêu lên một tiếng, giật mình sững sờ tròn mắt ngẩng đầu lên nhìn, Âu Dương Linh nhíu miệng, “Cô, rất muốn qua lại với tôi sao?”

Đôi mắt to của Ada chớp chớp, rồi gạt đầu theo bản năng.

Dĩ nhiên! Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã nhận định nhất định là anh rồi, cứ nhìn anh, đầu óc của cô lại trống rỗng, cho nên không nhìn thấy đáy mắt của anh lóe lên một nụ cười giễu cợt.

Ngón tay trở thuận thế nâng cằm của cô lên, mắt của cô nhìn thấy khuôn mặt của anh càng lúc càng gần, gương mặt anh tuấn của anh không ngừng tiến lại gần cô, không ngừng phóng đại, hơi thở của cô như nghẹn lại trong cổ họng.

“A.” Bộ ngực rộng lớn vì cô mà nở một nụ cười, khoe miệng nhếch lên khe in lên cái miệng nhỏ nhắn đang sững sờ của cô.

So với lúc trước, tình huống lúc này, hoàn toàn vượt qua dự định của cô.

Hơi thở ở cổ họng của cô ta cũng bị rút hết đi, hai gò má của cô ta không phải vì xấu hổ mà đỏ lên, mà là vì cô ta bị thiếu dưỡng khí nên khuôn mặt mới đỏ bừng lên.

Anh, anh, anh ... chủ động hôn cô sao?

Nhìn cô ta, đột nhiên Âu Dương Linh tốt bụng mớm cho cô ta một hơi vào trong miệng của cô ta, chính người phụ nữ này, đã khiến cho ông già tạo áp lực với anh, vậy anh cũng nhân tiện trả lại cho bọn họ.

Mà mới vừa rồi mặc dù nhìn cô giống như một người phụ nữ rất hào phóng và to gan, nhưng không ai ngờ được, đây là nụ hôn đầu của cô, nhịp tim cứ thế đập tăng tốc thật mạnh!

“Phù phù . . .” Ada nhân lúc trống không vội vàng hít sâu, cô cần một lượng không khí mới truyền vào trong đầu của cô, khi môi của anh đụng phải môi của cô thì trong nháy mắt đầu óc của cô như bị chết đi.

Ngón tay cái của anh ta cọ cọ lên cái miệng nhỏ nhắn đang cố gắng hít thở của cô ta, “Xem ra cô không có kỹ năng hôn, nhưng mà chút việc nhỏ này cô không cần phải lo, những chuyện như thế này cứ giao cho tôi là được, tôi bảo đảm mỗi một lần sẽ khiến cho cô thoải mái như là đang ở trên thiên đường vậy.”

Cái gì? Ada dùng sức hít sâu, hình như vô cùng kinh ngạc với những lời mà anh ta vừa nói ra!

“Không, umh, umh . . .” Đôi bàn tay to nâng hai gò má của cô ta lên, cô ta ngược đầu lên không có cách nào cử động được.

Nụ hôn của anh khiến cho cô không kịp ứng phó, khi cô từ từ chìm đắm vào trong nụ hôn nóng bỏng của anh thì đột nhiên anh lại đẩy cô ra!

Âu Dương Linh ngẩng đầu quét mắt nhìn chủ nhân của căn nhà phía cửa sổ, gương mặt tuấn tú lại một lần nữa khôi phục lại sự lạnh lùng, vào lúc cô ta vẫn chưa phản ứng kịp, thì đã xoay người lại đi lên xe!

Hai ánh đèn xe chói mắt chiếu tới, Ada bị chói mắt nên đưa tay lên che lại, lúc này cô ta đã tỉnh táo lại nhìn người đàn ông vừa mới hôn cô ta, cũng chính lúc này chiếc xe đã lao đi rất nhanh qua trước mắt của cô ta!

“Àu . . .”

. . . . .

“A lô! Tôi là Hoàng Bộ Tuyết, xin hỏi ai vậy?”

“Là anh!”

“Anh? Tại sao lúc này anh lại gọi điện thoại cho em? Ở nhà anh đã xảy ra chuyện gì à? Mấy lần em gọi điện thoại cho anh đều không được!” Trong điện thoại truyền tới một giọng nói mềm mại đầy lo lắng!

Tuyết!

“Con bé ngốc này, anh thì có thể có chuyện gì được! Chỉ là thay đổi số điện thoại, vốn muốn báo cho em biết, nhưng mà gần đây bận nhiều việc quá nên quên mất.” Nghe thấy giọng nói trong điện thoại, thái độ của anh ta đã mềm dịu đi không ít, giọng điệu cũng không nhỉnh được mà trở nên dịu dàng hơn.

Thật ra thì cho dù có bận rộn đi chăng nữa, cũng không thể không có thời gian để báo cho cô biết, chẳng qua là trong gia tộc có chuyện, vẫn chưa giải quyết xong, không muốn khiến cho cô lo lắng! Nhưng mà, tối nay, đột nhiên anh ta lại có chút nhớ nhung cô gái cách xa nửa quả địa cầu này!

“Không sao là được rồi, thật là, lần sau đổi số điện thoại thì nhất định phải báo cho em biết đầu tiên, làm hại em còn tưởng anh đã xảy ra chuyện gì!”

“Không có việc gì hết! Ngược lại em đó . . . ở bên đó vẫn ổn chứ? Không bị ai bắt nạt chứ?” Nghĩ đến lần trước, cô còn bị người ta mắng, trong lòng có chút không nở.

“Có thể có chuyện gì được chứ, nhưng mà, Linh, em thật sự có một chuyện muốn nhờ anh giúp một tay.”

“Chuyện gì?”

“ . . . . .”

Một chiếc xe con chạy trên xa lộ! Sau khi Hoàng Bộ Tuyết cúp điện thoại, dùng khước mắt liếc nhìn Xá Cơ Hoa đang ngồi trên ghế phụ một cái! Trong lòng không khỏi lo lắng chuyện vừa mới xảy ra!

“A Hoa, cậu . . . tính thế nào rồi? Nếu không, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút! Mới vừa rồi . . .”.

“Đi bệnh viện làm gì? Đúng rồi, anh của cậu có đồng ý giúp một tay không?” Cửa sổ xe mở xuống phân nửa, gió thổi vào, tóc rối lên, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tâm tình rất tốt của người phụ nữ nào đó!

Mới vừa rồi lúc ở cửa ra vào của câu lạc bộ, thật ra thì lúc mới đầu cô cũng sợ hết hồn, nhưng mà may mắn là phản ứng của cô cũng không tệ, ngược lại thì người phụ nữ bị đề lên kia có hơi xui xẻo một chút!

Cũng vào lúc đó, cô nhân cô hội bỏ chạy, mà vừa hay là Hoàng Bộ Tuyết chạy tới thấy được cảnh tượng kia.

Vừa nghĩ tới nét mặt của người đàn ông đuổi theo ở sau lưng, liền có chút vui vẻ.

“Nhưng không phải mới vừa rồi cậu đụng phải người ta . . .”

“Cậu cho rằng mình được làm bằng giấy hay sao? Được rồi, dù sao thì hãy tới một nơi cách thật xa Huyền Vũ Thác Hàn vào, đi bất cứ chỗ nào cũng được!”

“ . . . . .”

Mà trong phòng làm việc của người nào đó!

Ông chủ không vui, thì tất nhiên thuộc hạ sẽ phải nhận lấy tất cả sự bức bối. Đúng mỗi chịu sào, chính là mấy người phụ tá thân cận, mà xui xẻo nhất chính là La Vũ Hiên.

“Mẹ kiếp, là ai lau dọn vậy, bàn làm việc sao nhiều bụi bặm thế này.” Huyền Vũ Thác Hàn vừa trở về liền cau mày quát lên, giống như trên mặt bàn không phải là bụi bặm mà là bom nguyên tử rơi xuống vậy.

Từ đó có thể thấy được, tâm tình của người đàn ông nào đó đang không tốt như thế nào!

“À, tôi lập tức lau ngay.” La Vũ Hiên ở bên cạnh dĩ nhiên biết tâm tình của lão đại hôm nay không tốt.

Đáng thương thay đường đường là một trợ lý lại phải đi lấy khăn lau bàn, hơn nữa lại còn bị ghét bỏ, “Cái khăn đó không sạch sẽ, lau sẽ bẩn hơn, cậu đã diệt khuẩn chưa?”

Hả . . . Khăn lau đúng là tùy tiện tìm một chút, nhưng mà, chỉ là cái bàn làm việc thôi mà, đâu phải là bàn mổ đâu . . .

“Có.” Mặt của La Vũ Hiền xuất hiện một vạch đen, nhanh chóng nói cho qua chuyện. “Cái khăn này có tác dụng kháng khuẩn, nhất định sạch sẽ.”

“Hừ.” Huyền Vũ Thác Hàn cau mày, cuối cùng cúi đầu xuống xem tài liệu.

Không được mấy phút, anh lại không vui mồm miệng, “Khoảng cách giữa các dòng không hợp lý, nhìn báo cáo không được đẹp mắt.”

Tâm trạng không tốt tới mức độ đó sao? Ngay cả tờ báo cáo không được đẹp mắt cũng muốn bắt bẻ: “Lão đại, cái này cũng chỉ là tài liệu báo cáo thôi, đã đưa lên lần thứ tư rồi, xin hãy chỉ ra điểm quan trọng để đưa cho bộ phận hải ngoại.” La Vũ Hiền cẩn thận nhắc nhở.

“Đánh máy bị sai.” Huyền Vũ Thác Hàn cầm bút lên, bắt đầu đánh dấu những chỗ bị sai lại, đôi mày rậm nhừ chặt lại tới mức có thể kẹp chết một con ruồi. “Lần sau đừng để cho tôi nhìn thấy bản báo cáo như thế này, nếu không thì hãy cút về nhà hết cho tôi.”

“Đó là bản báo cáo nháp, không phải chính thức . . .”

“Cậu có ý kiến?” Ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía La Vũ Hiền ở bên cạnh anh.

“Vì sao trên sàn nhà lại có nước vậy?”

Chắc là lúc tưới hoa không cẩn thận bị nhỏ giọt xuống. La Vũ Hiền chỉ biết oán thán bản thân mình không gặp may.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chương 111: Cãi nhau âm ỉ

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Ồ! Hiền, các cậu đang làm gì thế? Không phải đi làm sao?” Lúc này, Long Húc Hàng vừa mới ở nước ngoài trở về tới công ty, nhìn thấy mọi người đang đứng ở cửa, ánh mắt nhìn lướt qua năm vị thư ký kia!

“Chào tổng giám đốc . . .”

Năm người thư ký vừa nhìn thấy mặt, nhất thời cả đám nhanh chóng tản ra! Về mặt không chút biểu cảm tập trung ‘nghiêm túc’ làm việc!

“Hiền, đã xảy ra chuyện gì à? Tại sao sắc mặt của cậu lại kỳ lạ như vậy? Đúng rồi, lão đại có ở đây không? Mới vừa rồi tôi nghe thư ký của tôi nói hình như lão đại đã trở về . . .” Về mặt hồ nghi nhìn mấy người thư ký nhanh chóng trở về vị trí, nhử mày nhìn La Vũ Hiền đứng ở cửa với vẻ mặt kỳ lạ hỏi.

Trong tay của anh vẫn còn một tập tài liệu cần Huyền Vũ Thác Hàn ký tên, nhân tiện anh cũng có chuyện muốn thương lượng với lão đại một chút!

La Vũ Hiền vừa nhìn thấy Long Húc Hàng, ánh mắt vui mừng chợt lóe lên, nhanh chóng bước lại: “Ồ đây, tôi còn đang muốn đi tìm cậu đây, lão đại . . .”

“Chết tiệt, hôm nay người nào làm vệ sinh?” Không đợi La Vũ Hiền nói xong, trong phòng làm việc liền vang lên một tiếng gầm thét đầy giận dữ! Trong nháy mắt lửa giận của anh như tràn ngập cả tòa nhà cao tầng này!

Nhất thời khiến cho thân thể của bảy người cứng lại, trong đó sáu người nổi vạch đen lên! Đặc biệt nhất là Long Húc Hàng đang cầm tài liệu đi tới, về mặt anh biến sắc ~

“Cái đó . . . đột nhiên tôi nhớ lại, chi nhánh ở Malaysia có việc gấp cần tôi phải tới xử lý, Hiền, đây là hợp đồng quảng cáo bán cao ốc của Tập đoàn Phong Hoa, mọi việc đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ thiếu mỗi chữ ký của lão đại nữa thôi, không còn thời gian nữa, nhờ cậu đưa cho lão đại ký giúp tôi, tôi phải lên máy bay gấp, phải mất nửa tháng, bên Malaysia mới xử lý xong hết được, chuyện công ty nhờ cậu . . .”

Lời nói phía sau còn chưa nói hết, thì mọi người chỉ thấy một con gió xoáy lướt qua trước mặt, chờ lúc định thần lại thì bóng người đã biến mất khỏi tầm mắt rồi.

Năm vị thư ký này còn vội vàng vàng ‘nghiêm túc’ làm việc, giờ mọi người đều nhìn về phía bóng lưng kia vừa biến mất, khóe miệng gật gật, trong lòng đau xót, vị cấp trên này còn có thể chạy, nhưng bọn họ là những viên chức nhỏ, chỉ có thể nước mắt lưng tròng đi vào làm bia đỡ đạn thôi!

Trong năm thư ký thì có một thư ký nam tương đối sâu sắc, tiếp nhận ánh mắt của trợ lý, chỉ có thể nhắm mắt đi vào!

Mới vừa bước vào, đã nghe được một tiếng la hét đầy bất mãn vang lên ở bên trong!

Trời ơi! Thần ơi, hãy thu bọn họ đi! Lão đại biến thái này, thật sự khiến cho bọn họ không chịu nổi.

Lúc này La Vũ Hiền chỉ có một tâm nguyện: A Hoa, mau trở lại đi . . .

Nếu không trở lại, bàn làm việc cũng lau tới mức mòn đi mất, thủy tinh cũng bị lau tới mức sắp hỏng, tất cả máy vi tính đều phải lau sạch ba lần, so với mua mới còn sạch sẽ hơn rồi . . .

Ba ngày sau, mười giờ tối, chính là lúc mà KTV buôn bán tốt nhất.

Trong một gian phòng thảnh thơi truyền ra một giọng nói vui vẻ còn có cả những tiếng cười duyên, hai cô gái vui vẻ ca hát, còn cầm lấy cái chuông gõ nhảy nhót phong tình vạn chủng, chơi rất vui vẻ.

Con đường quanh co khúc khuỷu giấc mộng xoay vần

Lỡ mất người không gặp, chỉ còn mình tôi

Có thể chỉ là một thói quen, cảm giác an toàn của một người

Đường rất quanh co, tình yêu xoay vần, biết rõ là sẽ quên nhưng lại rất khó

Tôi đi dọc con đường, ngả ngàng nghiêng nghiêng, nhưng không tìm lại được hình dáng ôm ấp

Có phải trả giá quá nhiều sẽ đổi được hy vọng quay về

Hơi thở yếu ớt, thế giới quá rộng, duyên phận sao quá ngắn . . .

『Tên bài hát: Con đường quanh co. Ca sĩ thể hiện: Phan Vĩ Bách. Thor: Trần Đức Chí / Lý Niệm』(Vì là lời bài hát nên phiên phiên thôi ạ ^_^)

Cửa phòng bị đẩy ra, một mùi thơm của hoa lải thối tới, gương mặt của Hoàng Bộ Tuyết nồn nóng chạy vọt vào: “Trời ạ! Một chết mình rồi, A Hoa! Mau . . .”

Hạ Tinh Vũ và Xá Cờ Hoa đang hát karaoke, nhìn thấy Hoàng Bộ Tuyết vừa mới đi được hai mươi phút đột nhiên trở lại, nhất thời vui vẻ nhào tới: “Rất cuộc cậu đã tới rồi, người ta chờ cậu rất lâu rồi! Mau tới đây, thì ra hát ở KTV lại đã nghiền như vậy.”

“Cậu . . . trước hết đừng hát nữa.” Hít một hơi thật sâu, Hoàng Bộ Tuyết bình tĩnh lại, chạy lại ghế salon cầm túi xách giúp cô: “Sắp đuổi tới rồi, chúng ta mau đi thôi!”

“Tuyết, cái gì sắp đuổi tới rồi? Là ai muốn đuổi theo cậu sao?” Hạ Tinh Vũ bước lên phía trước hỏi.

“Không phải đuổi theo mình, mà là đuổi theo A Hoa.”

Hoàng Bộ Tuyết đã cầm được túi xách xong rồi, vội lôi kéo hai người phụ nữ vẫn chưa được hát thỏa mãn, vừa đi vừa nói: “Lúc vừa mới tới đó, mình nhìn thấy trợ lý bên cạnh của Huyền Vũ Thác Hàn, mình nghe anh ta nói với cấp dưới của anh ta là muốn đến KTV mang cậu trở về, mình vừa nghe thấy lập tức rẽ vào đường nhỏ để đi tới đây, đi nhanh một chút, nếu không có thể sẽ không kịp.”

“Hả? Sao bọn họ biết chúng ta ở chỗ này?” Hạ Tinh Vũ nghe vậy thì hoảng hốt nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, người đàn ông đáng chết kia làm sao lại biết mình ở chỗ này?”

“Cái này tôi nay mình sẽ giải thích cho các cậu biết!”

Ba người vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng bao, nhưng vẫn chậm một bước, mấy môn thần với vẻ mặt không biểu cảm đứng ở trước cửa, mà những người đi lại trên hành lang ở xung quanh, cũng không nhận được mà bị những người áo đen đột nhiên xuất hiện này làm cho sợ hãi núp vào góc.

Mà lúc này, nhân viên làm việc ở KTV muốn tiến lên để giải tán, nhưng chưa kịp đến gần, đã bị ánh mắt lạnh lùng của một người áo đen làm cho hoảng hốt phải dừng bước lại!

La Vũ Hiền với bóng dáng cao lớn, vừa thấy ba người lao ra, khẽ nhíu mày nhìn Hoàng Bộ Tuyết ở phía trước đang lôi kéo hai người kia chạy, nhưng mà, rất nhanh đã nhìn thấy Xá Cờ Hoa thì trong ánh mắt thoáng qua một tia kích động!

“A Hoa! Trở về cùng tôi.” Ba ngày mà thôi, anh đã bị lão đại làm cho thần kinh bị tê liệt rồi, mà Hằng lại không chút nghĩa khí bỏ chạy giữa đường, Vũ thì vẫn chưa trở lại, không biết tại sao lão đại đã yên ổn rồi, nhưng mà bệnh ‘thích sạch sẽ’ kia lại ‘hành hạ’ anh một mẻ!

Cuối cùng, thật sự không chịu được nữa, anh chỉ có thể tự mình hành động, dù sao thì chỉ cần ném trả A Hoa cho lão đại, tất cả sẽ khôi phục lại chứ?

Xá Cờ Hoa quét mắt nhìn bốn phía, không phát hiện thấy bóng dáng của Huyền Vũ Thác Hàn thì khẽ thả lỏng một chút, nhưng mà, khi nghe thấy lời nói của La Vũ Hiền thì nhướng mày lên.

Nhưng mà, cô còn chưa kịp mở miệng, thì Hoàng Bộ Tuyết ở bên cạnh đã lên tiếng: “Trở về? Trở về đâu? Trợ lý La nếu như không có chuyện gì thì xin

mời nhường đường một chút, bây giờ chúng tôi phải đi.”

Dứt lời, lời kéo người nhanh chóng bước qua chỗ anh định đi tới phía trước!

Đôi mắt của La Vũ Hiền chợt lóe lên, cau mày nhìn người phụ nữ muốn rời đi kia, lạnh lùng ra lệnh với mấy người áo đen đứng ở bên cạnh: “Đem tiểu thư Xá Cơ Hoa mời về đi! Cần thận một chút.”

“Vâng!”

Mấy người áo đen nhận mệnh về mặt không chút biểu cảm vây quanh họ, nhưng không chờ bọn họ động thủ, ngược lại là ba người phụ nữ bị vây lại đã đá một cước văng ra.

Xá Cơ Hoa tức giận, giơ một chân đẩy người áo đen ra: “La Vũ Hiền, mẹ nó, ý của anh là gì vậy hả?”

“Các người làm như vậy chúng tôi có quyền kiện các người.” Hoàng Bộ Tuyết cũng không yếu thế!

Hạ Tinh Vũ cũng thông suốt, ánh mắt xinh đẹp nhìn về phía mấy nhân viên làm việc ở đây: “Làm phiền hãy gọi 110 giúp.”

Những người xung quanh xem náo nhiệt, nhưng mà ai cũng không động, mặc dù lúc này chính là lúc anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mà nhìn thấy những thủ hạ khỏe mạnh như vậy, từ khí thế kia có thể thấy được những người này tuyệt đối là người không thể đắc tội nổi, ai dám động nữa chứ?

Những cô gái này!

La Vũ Hiền giơ tay lên, không kiên nhẫn: “Nhanh lên một chút! Đối với tiểu thư Xá Cơ Hoa nhẹ tay một chút, còn với những người khác nếu phản kháng, thì khỏe mắt không có mắt.”

Lời nói lạnh lùng vang lên, chỉ thấy mấy người vệ sĩ vừa rồi không đánh trả lại, thật sự là trước mặt nhiều người như vậy, mà lại dám động thủ!

“Khốn kiếp, buông tôi ra! Tôi không muốn trở về . . .”

“A Hoa, còn có một tuần nữa là mẹ cô trở về rồi, hơn nữa vị sư huynh kia của cô cũng ở đây, cô trở về thì có cái gì là không được!” La Vũ Hiền hoảng hốt nhìn Xá Cơ Hoa giãy giụa kịch liệt, vội vàng nói.

Bây giờ mà nói, chỉ cần cô trở về, tất cả mọi người đều bình yên!

. . . . .

Mà lúc này ở bên kia, cũng xảy ra một trận cãi nhau ầm ĩ!

Một giọng nói phụ nữ nghiêm nghị trách móc: “Giao điện thoại ra đây!”

Đột nhiên bị níu lại, Long Húc Hàng kinh ngạc nhíu mày kiểm lại, nghi ngờ nhìn người phụ nữ trước mắt: “Chuyện gì?”

“Không cần phải giả bộ! Anh mau đem điện thoại của anh giao ra đây, đây là cơ hội cuối cùng của anh, nếu như anh không đem những tấm hình kia xóa đi ở ngay tại đây, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát, bắt anh lại rồi xử theo pháp luật!”

Long Húc Hàng ung dung quan sát người phụ nữ ở trước mắt. Lạ thật, rốt cuộc thì anh đã đắc tội người phụ nữ này khi nào? Vì sao cô ấy lại nhắm vào anh, bắt anh giao điện thoại đi động ra, hơn nữa đôi mắt xinh đẹp còn phun ra lửa giận hừng hực, bộ dạng như muốn chặt anh là thành trăm mảnh như thế này?

Sau khi anh cẩn thận quan sát xong, hết sức khẳng định mình không biết người phụ nữ này, giữa hai người tuyệt đối chưa từng gặp nhau.

Nhưng mà, dung mạo của cô ấy đúng là rất xinh đẹp! Gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, đôi mắt to linh hoạt, trắng đen rõ ràng; lông mi vừa dài lại vừa cong, giống như hai cái rèm màu đen xinh đẹp; mái tóc gọn sóng tán loạn ở trước trán, ánh mắt rạng rỡ mang theo một chút quật cường và thái độ kiêu ngạo; làn da rất đẹp, trắng mịn không tì vết, lại còn sáng bóng giống như trân châu; hấp dẫn nhất, chính là cánh môi căng mọng đỏ tươi, kêu gọi như muốn mời chào người ta cắn một cái . . .

Muốn cắn một cái? Long Húc Hàng sửng sốt, không hiểu sao mình lại có một suy nghĩ điên cuồng như vậy, dù sao, cô gái này tuy ánh hào quang xinh đẹp bắn ra bốn phía, vóc người cũng đầy đặn hấp dẫn, có thể nói là mỹ đứng đầu trong những mỹ nữ, nhưng mà bọn họ còn xa lạ gì nữa chứ! Hơn nữa, ánh mắt của người phụ nữ này tràn ngập lửa giận, thoạt nhìn rất khó dây vào.

“Tiểu thư, tôi không hiểu cô đang nói gì nữa? Trong này có phải có hiểu lầm gì không?”

“Không có hiểu lầm gì hết!” Cô gái kia tức giận cắt ngang lời nói của anh, giọng nói tức giận được nâng cao lên. “Loại biến thái buồn nôn! Có gan chụp ảnh không có gan nhận à? Không phải anh cũng cảm thấy hành động của mình rất xấu xa sao? Mau đưa điện thoại ra đây!”

Tiếng la hét đầy giận dữ của cô ta đã khiến những người bên cạnh vây lại xem, rồi bàn tán ầm ĩ: “Xảy ra chuyện gì rồi à? Cô gái xinh đẹp kia thoạt nhìn đang rất tức giận thì phải!”

Một bà thím lớn tuổi cũng lớn giọng trả lời lại: “Hình như là người đàn ông kia chụp ảnh của cô ấy, ôi trời, nhất định là chụp cảnh phía dưới váy rồi! Đàn ông các người là nhảm chán nhất, thật sự không hiểu tại sao lại thích chụp dưới váy của phụ nữ như vậy?”

Mấy cô gái xinh đẹp như hoa thét chói tai nói: “Cái gì? Chụp ảnh dưới váy? Buồn nôn thật . . . kỳ lạ, người đàn ông này nhìn rất đẹp trai, đáng dấp này nhất định là nhân tài, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài . . .”

Mọi người ở bốn phía vây xem càng lúc càng nhiều.

Cô gái kia cười lạnh: “Đừng có chó cùng rứt giậu nữa, mau đưa điện thoại di động giao ra đây! Nói cho anh biết, tôi không phải người dễ bắt nạt đâu, ngộ nhờ bị đưa lên đồn cảnh sát, tôi nhất định sẽ kiện, kiện chết anh! Bảo đảm đời sau của anh cũng không trở mình được!”

Hừ, đời này cô căm thù nhất là loại đàn ông biến thái đi quấy rối phụ nữ, quả thật là vô si hạ lưu, không bằng heo chó!

Những người khác cũng bà một câu tôi một câu, phát biểu ý kiến . . .

“Ôi trời, làm gì mà lại chụp dưới váy của con gái vậy chứ? Quả thật là rất thất đức! Còn không mau giao điện thoại di động ra, sớm nhận tội một chút không phải đỡ hơn sao!”

“Đúng vậy, tôi thấy cô bé kia khí thế hung dữ như vậy, không dễ chọc đâu! Người đàn ông này nếu không muốn phải ra hầu tòa, tốt nhất là giao điện thoại ra, rồi xin cô gái kia tha thứ mới đúng.”

Tiếng bàn tán càng lúc càng lớn, mà Long Húc Hàng đang ở trong tâm bão mà bộ dạng nhàn nhả giống như không có việc gì, mọi chuyện không liên quan tới mình.

Anh khẽ mỉm cười nói: “Tiểu thư, tôi có thể xác định cô thật sự nhận nhầm người, mặc dù tôi không biết cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng tôi có thể trình trọng nói cho cô biết, tôi tuyệt đối không chụp ảnh dưới váy của cô hay là chụp những chỗ không nên chụp. Cô có muốn cẩn thận nhìn lại một lần nữa hay không, để xác nhận cho chính xác một chút? Nếu không, cứ như thế này lên đồn cảnh sát, chỉ sợ không phải là cô kiện tôi, mà là tôi kiện cô tội phi bang danh dự của người khác.”

Mặc dù cô gái này bản lĩnh, cũng rất hung hãn, nhưng mà, nhìn vẻ xinh đẹp này của cô, Long Húc Hàng quyết định cho cô gái này thêm một cơ hội!

Cô gái kia lại nổi giận hét to lên: “Anh đang nói chuyện vớ vẩn gì ở đây vậy? Tôi không có nhận nhầm người, chính xác là anh! Anh một mực ở dưới bức chụp ảnh dưới nách và dưới váy tôi! Đừng tưởng rằng anh vứt cái mũ lưỡi trai đi là tôi không nhận ra anh!”

Hừ, mặc dù cô mặc váy bó sát, người đàn ông này sẽ không chụp được nội y của cô, nhưng mà cảm giác bị chụp trộm chỗ đó vô cùng khó chịu, cho nên cô nhất định phải lấy lại công bằng!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chương 112: Hiểu lầm. (1)

Editor: Heisall

Lúc này, thư ký Trương Á Mai và trợ lý Chung ra sức gạt đám người đông đúc ra, rốt cuộc cũng tới được bên cạnh cô gái kia.

“Phó tổng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vị tiên sinh này. . . . .”

Đáy mắt cô gái ánh lên sát khí rét lạnh, ước gì có thể sử dụng ánh mắt để chém chết tên khốn kiếp này!

“Anh ta cầm điện thoại chụp dưới nách và váy của tôi, còn lén sờ bắp chân của tôi nữa, không tin các người có thể yêu cầu anh ta giao điện thoại di động ra!”

Nghe vậy, Trương Á Mai quả thực bị hù chết: “Cái gì? Phó tổng, chị bị chụp trộm ư? !”

Ôi —— trời ơi, chuyện này nếu như bị lão tổng giám đốc biết, cô nhất định sẽ bị chém chết ngay tại chỗ!

Bên cạnh đó, trợ lý Chung cũng khiếp sợ nhìn đối phương, sắc mặt chần chờ nói: “Ngài là. . . . . Chờ một chút, trong này nhất định có sự hiểu lầm. . . . .”

Long Húc Hàng lấy ánh mắt ra hiệu cho trợ lý Chung không cần nhiều lời, ung dung thông thả nói: “Vị tiểu thư này, tôi có thể nói lại lần nữa, tôi không chụp ảnh bất kì chỗ nào trên người cô, càng không có vô lễ với cô. Nên tất nhiên, tôi sẽ không đồng ý giao điện thoại di động ra.” Anh không làm việc gì

sai, vì sao phải giao điện thoại di động ra cho người ta kiểm tra chứ?

“Anh...cái tên khốn kiếp đáng chết này, lại còn dám ngụy biện hả?” Cô gái tức đến xanh cả mặt: “Nếu như anh không chụp trộm, vì sao không dám giao điện thoại di động ra?”

“Cũng là bởi vì tôi làm việc đảng hoàng chính đáng, thẳng thắn vô tư, cho nên tôi từ chối tiếp nhận loại sỉ nhục này.”

Long Húc Hàng nâng đôi mắt mê hoặc lên, đáy mắt hơi lạnh nhạt: “Tiểu thư, tôi cũng nhắc nhở cô, không nên ác ý nhục mạ tôi nữa, nếu không, tôi sẽ nổi giận đó.”

Anh không nâng giọng, cũng không giận tím mặt, nhưng toàn thân lại phát ra một khí thế không giận mà nghiêm, lạnh thấu xương không thể xâm phạm.

Anh vốn có huyết thống Italy, đối với phụ nữ đều luôn rất lịch sự nhã nhặn, nhưng điều kiện tiên quyết là không được xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của anh!

Nhìn ánh mắt lạnh lùng như đao của anh, cô gái đột nhiên khựng lại một chút, cô chưa từng sợ bất kỳ người nào vậy mà lại có mấy giây hốt hoảng. Quái đàn, người đàn ông biến thái không biết xấu hổ này, đáng lẽ anh ta phải sợ hãi cô mới đúng, cô sợ cái gì chứ?

Cô bướng bỉnh hất cằm, không cho phép mình lùi bước.

“Không được! Anh nhất định phải giao điện thoại di động ra, nếu không tôi lập tức báo cảnh sát! Anh phải biết, sau khi vào đồn cảnh sát rồi thì tình huống sẽ càng không lợi với anh.”

Long Húc Hàng thoải mái mà nâng lên một nụ cười: “Xin cứ tự nhiên. Ngược lại tôi thật sự rất muốn xem thử tình huống sẽ bất lợi đối với người nào đây?”

“Anh ——” Cô gái tức muốn chết rồi: “Được, đây là do anh tự tìm! Bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát, tố cáo anh!”

Khi cô lấy điện thoại di động của mình ra muốn bấm 110, phím còn chưa ấn xong, liền nghe thấy ở một góc khác trong hội trường truyền đến âm thanh xôn xao cực lớn ——

“Cái tên biến thái này, còn dám tới chụp trộm hả? Rốt cuộc cũng để tôi bắt được!”

“Người đâu, mau tới giúp một tay! Đây là cái tên biến thái dám chụp trộm chúng ta, thật là đáng chết mà!”

Dân chúng vốn đang vây quanh bên cạnh cô gái rồi rít tò mò quay đầu lại: “Ủa? Lại có một tên biến thái nữa à? Hôm nay đúng là nhiều tên háo sắc thật!”

Rất nhiều đàn ông muốn làm việc nghĩa, hăng hái chạy tới: “Nhanh đi giúp một tay, cô gái đó có thể không giữ được cái tên biến thái kia, trước tiên bắt hắn lại rồi nói!”

Chụp trộm?

Hai chữ này cũng làm cô gái tò mò, nào có thể đoán được khi cô xoay người nhìn lại, sắc mặt đã biến đổi thật lớn.

Không không không! Nhất định là cô nhìn lầm rồi! Tại sao cô gái kia lại bắt được một người đàn ông mặc áo sọc màu xanh dương, đầu đội mũ lưỡi trai màu đỏ chứ?

Ánh mắt của cô gái càng trừng càng lớn, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh.

Thì ra là người đàn ông kia. . . . . Người đàn ông kia mới là tên biến thái cô muốn bắt! Thôi xong, cô đã bắt nhầm người rồi!

Cô không thể tin xôn xao về phía trước, vọt tới trước mặt người đàn ông đang bị cấu véo, có rất nhiều cô gái bị hại đang chửi rửa hắn.

“Các người nhìn đi, trong điện thoại di động của hắn toàn bộ đều là hình dưới nách và váy của chúng ta, chứng cứ phạm tội rõ ràng! Tên háo sắc này đã nhiều lần phạm tội rồi, chỉ cần có triển lãm lớn thì hắn nhất định sẽ xuất hiện, hơn nữa mỗi lần đều chụp trộm dưới váy của phụ nữ, ghê tởm chết được! Chúng tôi vẫn luôn muốn bắt hắn, nhưng hai lần trước đều để hắn chạy thoát, lần này nhờ có mọi người đồng tâm hiệp lực giúp một tay, mới có thể bắt được hắn!”

Một cô gái khác cũng đầy tức giận mắng: “Tôi đã báo cảnh sát, tên biến thái đáng chết! Lần trước để mày trốn được, lần này để xem mày còn lời gì để nói?”

Người đàn ông bị giữ chặt lấy khóc lóc nức nở, cố gắng tranh thủ sự đồng tình.

“Huhu ~~~ tôi biết sai rồi, mọi người bỏ qua cho tôi đi! Tôi. . . . . Tôi không phải cố ý! Làm ơn đừng đưa tôi đến đồn cảnh sát, cũng đừng cho người nhà của tôi biết, ở công ty tôi cũng là một quản lý có uy tín, không thể báo lên! Huhu ~~~ tha cho tôi đi, tha cho tôi đi. . . . . Tôi xin hứa lần sau sẽ không dám. . . . .”

“Còn có lần sau hả? Mày thực sự rất quá đáng! Đừng tưởng rằng chúng tôi là phụ nữ nên bắt nạt, lúc này nhất định phải tố cáo mày, để cho mày nếm

mùi!”

Phản lớn những cô gái ở đây vẫn còn đang tức giận chửi rủa.

Sau khi cô gái chen lấn đến nhìn điện thoại của người đàn ông kia, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt.

Thật sự là hần!

Trong điện thoại di động có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh cô cùng người chủ trì trên sân khấu, còn chụp gần gương mặt của cô, dĩ nhiên, gần như mỗi một hình đều chụp dưới nách cô!

Thật là quá ác mà! Cô gái vừa giận vừa tức, nhưng tức giận đồng thời cũng làm lòng cô càng trầm xuống.

Cô đỏ mặt hồi hộp quay đầu lại, nhìn Long Húc Hàng, miệng nhỏ khi đóng khi mở, không cách nào thuận lợi nói ra bất kỳ lời nói gì.

“À. . . . . Cái đó. . . . . Tôi. . . . . Tôi. . . . .” Ôi ~~ giết cô đi! Sao cô lại làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy chứ?

Thế mà lại vì hai người đàn ông này có hình thể rất giống nhau, đều mặc áo màu xanh dương giống nhau, nên cô đã bắt lầm người, còn ở trước mặt mọi người mắng anh ta là tên háo sắc nữa chứ! Ô ô, lần này xong đời rồi, không khéo người đàn ông vô tội này sẽ thật sự tố cáo cô tội vu khống phi báng mắt!

“Cô muốn nói gì? Xem ra, cô vẫn còn kiên trì muốn báo cảnh, muốn xử tôi theo pháp luật sao?” Long Húc Hàng hứng thú dò dào nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn lúc xanh lúc trắng của cô, chậm rãi mỉm cười.

Bên trong phòng nghỉ ngơi thuộc về công ty đa truyền thông Kiệt Sâm, không khí có chút nặng nề.

Cô gái kia, Trương Á Mai cùng Trợ lý Chung sắc mặt trắng bệch, mà Long Hàng Húc đang ngồi trên ghế lại hết sức nhàn nhã.

Trợ lý Chung lấy khăn tay ra lau mồ hôi đầy đầu, liên tục hít sâu mấy hơi, sau đó mới có biện pháp mở miệng.

“Tổng giám đốc Long, thật sự rất xin lỗi! Tôi tin tưởng Phù tiểu thư tuyệt đối không cố ý, chỉ là do cô ấy bị tên háo sắc đó chụp ảnh nên nhất thời tức giận quá mà thôi, cho nên mới nhận lầm người. Anh đại nhân đại lượng, không cần so đo với cô ấy!”

Trợ lý Chung quay đầu lại giới thiệu với cô gái kia: “Phó tổng, vị này thật ra chính là người có công lớn trong việc đẩy mạnh hợp tác giữa chúng ta với tập đoàn Huyền Vũ trong dự án ‘thor trên điện thoại di động’, Tổng giám đốc Long Húc Hàng tiên sinh. Tôi vốn mời anh ấy tới tham gia lễ chúc mừng tối nay, nhưng không ngờ các người sẽ gặp mặt trong tình huống này. . . . .”

Lúc trước khi đàm phán chuyện hợp tác cùng “Huyền Vũ” thì ông ta cũng đã từng đến Tổng công ty và gặp qua Long Húc Hàng một lần, nhưng cũng chỉ có một lần, trong nội bộ “Kiệt Sâm” có rất nhiều quản lý cao cấp còn chưa từng gặp Long Húc Hàng.

Những lời này vừa nói ra, càng khiến cô gái thêm kinh ngạc và sợ hãi.

Cô vốn cho rằng người đàn ông này cùng lắm chỉ là một dân chúng vô tội xui xẻo bị cô vu oan mà thôi, dù thế nào cô cũng tuyệt đối không nghĩ rằng anh ta lại có quan hệ hợp tác mật thiết cùng “Đa truyền thông Kiệt Sâm” như vậy? Đặc biệt còn là khách hàng lớn của công ty bọn họ nữa chứ!

Xong rồi, xong rồi, xong rồi ~~ đáy lòng cô liên tiếp kêu la.

Lần này dòng điện thoại di động mới có thể tỏa sáng ở Bách Gia Tranh Minh, còn rất được hoan nghênh thì không thể không kể đến công thiết kế chuyên nghiệp của “Huyền Vũ”.

Nếu như không phải nhờ người phụ trách bên “Huyền Vũ” kiên trì thay đổi vỏ ngoài của điện thoại di động, vứt bỏ màu sắc trang nhã trước sau như một, có lẽ điện thoại của “Kiệt Sâm” đã không thể vượt qua được đối thủ cạnh tranh, để tạo ra một kết quả đáng kiêu ngạo như vậy.

Cô vẫn luôn muốn tìm cơ hội cảm ơn người phụ trách bên “Huyền Vũ”, cũng tính toán nghĩ biện pháp để hai công ty hợp tác lâu dài, nhưng thật sự không ngờ, lại có thể gặp mặt nhau dưới tình huống. . . . .

Hơn nữa, người ta còn là tổng giám đốc của công ty đối tác!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Chương 113

Editor: Heisall

Tại sân sau của biệt thự Tiêu Vân Các!

Trong nhà kính hình bát giác được trồng rất nhiều loài hoa và thảo được quý hiếm, gồm rất nhiều chủng loại, ví dụ như giống hoa Tulip hiếm thấy đến từ Hà Lan cùng các loại hoa nổi tiếng quý giá khác, bởi vì chủ nhân của khu nhà cao cấp này rất thích hoa cỏ.

Trong một góc khác của nhà kính có bày một bộ ghế salon cách thức tiêu chuẩn, trên bàn trà có một bữa trà chiều phong phú, hương thơm của nhiều loại bánh ngọt xông vào mũi, trà sữa nóng mới vừa nấu xong cũng tỏa ra hơi nóng ấm áp, nhưng không có ai còn có tâm tư để đến những cái bánh ngọt tinh xảo kia.

Xá Cơ Hoa nâng ly trà sữa lên khẽ nhấp một ngụm, nhàm chán liếc nhìn hai người đang đi tới, nhàn nhạt nói: “Sao các cậu lại tới cùng nhau vậy? Tuyết, cậu đã tìm được sách dạy nấu ăn cậu muốn chưa?”

Hạ Tinh Vũ vừa đi vào liền kinh ngạc lên tiếng: “Ôi mẹ ơi, sao nhiều loại hoa quý hiếm vậy? Quá xa xỉ rồi!”

Hoàng Bộ Tuyết nhìn hoàn cảnh xung quanh cũng không nhận được thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng thật sự cũng không ngạc nhiên quá nhiều, với giá trị con người của Huyền Vũ Thác Hàn, thì coi như có khoa trương hơn thế này cũng là chuyện bình thường.

“Loại sách dạy nấu ăn cậu muốn căn bản không có đăng hoặc xuất bản, tớ đã giúp cậu lật tung rất nhiều tài liệu rồi, nhưng trừ những loại sách tương đối phổ biến ra, những loại tương đối đặc biệt đều không có, đúng rồi, cậu tìm những sách dạy nấu ăn kia để làm gì?”

“Không có gì? Mình vốn định lấy một vài tài liệu để cho tác phẩm mới mà thôi.” Xá Cơ Hoa phì cười để ly trà sữa xuống: “Dù sao các cậu cũng có thể thấy được, những thứ đồ này chỉ có thể xem chứ không thể ăn, quá lãng phí.”

“Không thể nào?” Hạ Tinh Vũ nghe vậy, nhất thời rất kinh ngạc: “Cậu thế mà lại so sánh những loài hoa quý hiếm này với thức ăn hả? Ấy da ~ A Hoa ơi, cậu quá thực tế rồi, cậu có biết giá trị của những loài hoa này bên ngoài không, một đóa hoa như thế nhưng có giá trị đến mấy trăm triệu đó, nếu như biến thành thức ăn, một miếng thôi là tiêu tốn đến mấy đóa hoa đấy, cậu đúng là đồ phá của mà!”

“Đi đi, cậu đừng cho rằng mình không biết, khổ nỗi nếu muốn nó có giá trị thì phải đưa ra ngoài mới được, nhưng cậu không thấy cái nơi quý quái này à, ngay cả con ruồi con bọ cũng không ra được, nên để tránh cho người đàn ông chết tiệt kia được lợi, thì phải ăn mới có lời.” Nghĩ đến cái này, cô gái nào đó liền cắn răng nghiền lợi ở trong lòng.

Đối với bộ dạng lúc này của cô gái, hai người ở bên cạnh liền thấy xấu hổ! Quá độc ác!

“Đúng rồi, Tuyết, bên anh cậu có tin tức gì của mẹ tớ không? Còn sư huynh của tớ nữa.”

Phùng Thiên Bảo đột nhiên mất tích, trong lòng Xá Cơ Hoa cũng có chút đau lòng, ban đầu khi Tinh Vũ nói không thấy sư huynh đâu, cô cũng không để ý nhiều, liền cho rằng có thể ít bữa sẽ về, bởi vì nếu dựa vào bản lĩnh của Phùng Thiên Bảo, thì bình thường đều không cần người khác lo lắng!

“Không có, đợi thêm mấy ngày nữa đi, nhưng về phía anh Phùng, tớ cảm thấy không thể nào bị đưa ra nước ngoài, có lẽ bị Huyền Vũ Thác Hàn giấu đi cũng không chừng.”

“Giấu đi? Vậy làm sao tìm được? Với thể lực của Huyền Vũ Thác Hàn, nếu muốn giấu một người thì chắc hẳn rất khó tìm, trừ phi có một thể lực cũng không yếu kém giúp một tay, như vậy cũng có thể tìm được chút đầu mối, mà theo tớ thấy, nếu đã như vậy thì không bằng bỏ công sức trên người Huyền Vũ Thác Hàn, thế thì sẽ tương đối mau hơn.” Hạ Tinh Vũ ngồi ở bên cạnh, vừa nhét bánh ngọt vào miệng, vừa nói.

“Hừ, bỏ công sức trên người đàn ông kia ư? Tớ thấy hay là thôi đi, mấy ngày nay còn không thấy bóng người, nhưng như vậy cũng tốt, tránh cho nhìn thấy phải phiền lòng.” Từ khi bị mang về đến nay, đều không thấy Huyền Vũ Thác Hàn, ngược lại thì thấy bác Phúc ở biệt thự bên kia trở lại!

“Nếu vậy cũng chỉ có thể xuống tay từ chỗ khác, một con người lớn như vậy, nhất định sẽ tìm được.” Hoàng Bộ Tuyết nói.

“Thể lực không yếu, vậy các cậu nói thử xem, Minh Hạo Thiên thế nào?” Nói đến thể lực không yếu, trong đầu Xá Cơ Hoa đột nhiên nhớ lại ông chủ của cô là Minh Hạo Thiên.

Thế nhưng không biết lão đại Hắc bang có chịu giúp một tay không nữa? Khi Xá Cơ Hoa nói ra, trong lòng cũng hoang mang!

“Đúng rồi, sao chúng ta lại quên một nhân vật lớn như vậy được chứ! A Hoa, cậu có thể tìm Minh Hạo Thiên giúp một tay, như vậy nhất định sẽ làm ít mà được nhiều.” Hoàng Bộ Tuyết vui mừng rạng rỡ nói, đối với những nhân vật có lực ảnh hưởng lớn như vậy, một chút sản như cô đương nhiên quá rõ ràng rồi.

“Ừ, mặc dù cảm thấy mặt dày có chút dày, nhưng hình như cũng chỉ có cách này! Thử một chút cũng tốt!”

“Đúng vậy, cứ coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa, hơn nữa, tớ cho rằng cái người Minh Hạo Thiên đó nhất định sẽ giúp một tay.”

“Đưa di động cho tớ, tớ sẽ gọi cho anh ta ngay bây giờ.”

“Điện thoại di động? Lúc chúng tớ đi vào thì điện thoại đều bị tịch thu hết rồi.”

“Hi hi! Cái này các cậu không cần lo lắng, đừng quên nghề nghiệp của tớ là gì, tớ đã sớm có chuẩn bị.” Hoàng Bộ Tuyết cười như kẻ trộm, từ từ đưa tay vào trong ngực, chỉ chốc lát liền lấy ra một chiếc điện thoại di động siêu mỏng.

“.....”

Trong phòng họp của một bang hội nào đó.

‘Ting!’ Đột nhiên có một tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Sau khi tắt cả mọi tầm mắt đều nhìn vào điện thoại mình một cái, cuối cùng đều chuyển tầm mắt vào vị chủ trì phía trên.

Minh Hạo Thiên lạnh lùng quét tầm mắt qua cả phòng, nhất thời từng người một đều vội cúi đầu.

Liếc nhìn hiển thị trên màn hình điện thoại, thấy một dãy số lạ lẫm, gương mặt lạnh lùng vẫn không có thay đổi gì, nhưng những người có thể biết được số điện thoại này của anh rất ít, cho nên dưới ánh mắt len lén liếc nhìn của các thủ hạ, liền nhận điện thoại ngay trong phòng họp.

“Alo! Tôi là Minh Hạo Thiên, ai đó?”

“Hạo Thiên, là tôi.”

Cơ Hoa? !

Đột nhiên, không hiểu sao ánh mắt lạnh lùng lại lóe lên một cái, thái độ mềm mỏng đi không ít, mới vừa rồi giọng điệu còn mang theo mười phần lạnh lẽo thì bây giờ đã dịu dàng hơn mấy phần.

“Có chuyện gì?” Nhưng với tính tình của anh thì lời nói vẫn không nhiều lắm.

“Tôi có việc này, anh có thể giúp tôi được không?”

“Được! Chuyện gì?”

“Tôi muốn nhờ anh tìm giúp tôi một người, đó là sư huynh của tôi, Phùng Thiên Bảo ——” Cô vội vàng nói tình hình cụ thể, sau đó hình như có chút thẹn thùng, cô nói tiếp: “Nếu như anh muốn thu lệ phí, chỉ cần không phải quá đắt, tôi nhất định sẽ ——”

“Yên tâm, nếu chuyện này có tin tức tôi sẽ lập tức thông báo cho cô, không thu bất kỳ chi phí nào.” Cô chưa kịp nói xong, Minh Hạo Thiên đã cắt ngang, nói.

“Thật ư? Cảm ơn anh, được, tôi chờ tin tức của anh.”

Trước khi ngắt điện thoại di động, anh có thể cảm giác được cô rất vui vẻ!

Minh Hạo Thiên ngờ ngác nhìn chăm chăm điện thoại di động, ngay cả khi Sa Quý đứng bên cạnh tiến lên nhắc nhở, anh cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

“Lão đại, trong điện thoại di động có người đẹp sao? Đang trong cuộc họp, không nên nhìn.” Sa U ngồi ở bên kia cũng không nhận được dòm qua trước mặt anh, nghi ngờ hỏi.

“Cái gì?” Anh ngẩng đầu nhìn hai người thủ hạ của mình, lúc này mới phục hồi tinh thần!

Trong cuộc họp lại có thể luống cuống như thế, Minh Hạo Thiên nhanh chóng khôi phục sự lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt đã không còn khí thế bức người như lúc trước nữa!

.....

Mà bên kia, trong phòng làm việc nào đấy cũng giống như vậy.

“Đại ca, nếu như anh muốn chinh phục cô ấy, thì phải càng giống như người đàn ông mới được, không thể lùi bước, trực tiếp ‘ăn’ vào.” La Vũ Hiên cười giảo hoạt nói với người đàn ông có sắc mặt quý dị, rồi ngồi xuống bên cạnh anh ta.

‘Ăn’ ư? Ngay cả đứa bé họ đều đã có, còn ‘ăn’ cái rắm, nếu cô gái chết tiết đó dễ giải quyết như vậy, thì anh cũng không cần phải mất nhiều công sức như thế.

“Lần trước cũng do cậu và Hằng đưa ra chủ ý cùi bắp, cái gì mà vừa đâm vừa xoa, cái gì mà lằng mằng.” Anh tức giận nói.

“Đây không phải là do chính lão đại anh vô dụng hay sao, coi như anh có thích người ta, thì anh cũng phải bày tỏ với đối phương chứ, ví dụ như tặng hoa, mua quà, nếu không làm giống như Hằng đã dạy vậy, nũng nịu một chút, giả bộ đáng thương một xíu!”

Nhìn thấy lão đại luôn luôn tự hào về sự tự chủ của bản thân cũng sẽ có lúc đỏ mặt, thật sự quá kỳ.

Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt về phía người đàn ông đang cười hà hà ở bên cạnh: “Tôi để cho cậu quá dễ chịu rồi phải không?”

“Không có!”

“Vậy cậu đang cười cái gì?”

“Tôi cười —— cười cậu đã bị cô A Hoa đó mê hoặc đến choáng váng đầu óc rồi.”

“Câm miệng!”

“Được, tôi câm miệng, nhưng cậu phải nhanh chóng trở về đi!” Chỉ cần đừng đến hành hạ anh ta nữa, anh ta liền niệm a di đà phật!

“Tôi trở về khi nào là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu.”

“Được, được, được, tôi chỉ là tốt bụng mà thôi, nếu như không phải sợ cậu cứ ở lì đây không chịu về, không biết A Hoa lại làm ra cái chuyện gì, chứ không tôi cũng lười nói! Người ta là do cậu mang về, nên phần phải đuổi theo thế nào, lão đại anh phải tự mình ra tay, tôi thật sự không có biện pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Cha con ngăn cách!

Chương 114: Cha con ngăn cách!

Người phụ nữ chết tiệt kia chẳng khác nào một đóa hoa đào hấp dẫn phái nam, chỉ cần không chú ý một chút thì cô tuyệt đối sẽ hồng hạnh vượt tường ngay.

Đáng ghét!

“Tôi đi trước, chuyện công ty cậu cứ xem xét rồi cứ thế mà làm. Gần đây không có vấn đề gì lớn thì đừng tới phiền tôi!”. Dứt lời, bóng dáng cao lớn liền đứng lên đi tới cửa, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đờ đẫn của người nào đó sau lưng.

Lão đại quả nhiên muốn hất tay làm chương quỹ đây mà? Nhưng, nếu như có thể chân chính thoát khỏi những hành hạ biến thái của mấy ngày trước, thì thà làm cu li còn hơn.

“Ừm! Bye bye!”. La Vũ Hiền phát phát tay, nhìn theo bóng lưng của người nào đó không kịp chờ đợi mà quay trở về.

Thật hâm mộ! Vấn đề hiện tại của Lão đại cũng chỉ là đồ dành một người phụ nữ, nếu có người ở nhà nấu cơm canh nóng hổi chờ mình trở về thì đối với bất kỳ người đàn ông nào mà không hạnh phúc.

La Vũ Hiền ngẩng người ngồi trong văn phòng rộng thênh thang, cảm giác tịch mịch quen thuộc lại lần nữa vây tới.

Đột nhiên thấy thật cô đơn!

Anh lấy điện thoại di động ra, lướt lướt danh bạ một hồi, chọn hết tên họ đến tên kia, cuối cùng dừng ở một người.

Do dự lâu thật lâu, sau đó mới dè dặt ấn nút gọi.

Tín hiệu thông.

“Hoàng Bộ Tuyết, đến chỗ XX, ngay lập tức!”

“Cô ấy đâu?”, Huyền Vũ Thác Hàn vừa bước vào đại sảnh, tầm mắt đã quét bốn phía xung quanh tìm kiếm một lượt.

Tuy nhiên lại không tìm được bóng dáng quen thuộc.

“Thiếu gia, cậu đã về, A Hoa đang ở trong nhà kính, hơn nữa, bạn của cô ấy cũng ở đây!”. Bác Phúc chậm chạp theo sau nói tiếp: “Còn nữa, Thiếu gia, lão phu nhân đã gọi điện thoại tới nhiều lần, muốn cậu trở về!”.

Sau khi không thấy bóng người đâu, Huyền Vũ Thác Hàn vừa nghe thấy cô đang ở nhà kính, mũi chân lập tức chuyển hướng, tựa như không nghe thấy câu nói kế tiếp của bác Phúc, không hề dừng lại.

Đúng lúc bác Phúc chuẩn bị mở miệng, thì giọng nói lạnh nhạt lại lập tức vang lên: “Bác hãy nói với bà nội rằng chỉ cần ông ta ở đó thì đừng gọi tôi đến, tôi không có hứng thú.”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng liền biến mất sau vườn, bác Phúc vừa nhìn theo vừa lắc đầu thở dài, người xưa đã có câu cha con sao có thể kết thù, nhưng hai cha con nhà này, qua nhiều năm như vậy, quan hệ càng ngày lại càng căng thẳng.

Aiz.....

Bác Phúc chỉ có thể bất đắc dĩ gọi điện thoại báo cáo thôi!

Từ lúc xoay người đi, gương mặt tuấn tú của Huyền Vũ Thác Hàn liền trầm xuống, oán hận trong lòng nhiều năm qua cứ ngùn ngụt bốc lên, hiển nhiên không hề bình tĩnh lạnh lùng như bề ngoài.

Mấy ngày trước, ở câu lạc bộ Mã Trường, bởi vì Trì Á Hình bị Xá Cơ Hoa đẩy ngã, lúc ấy Huyền Vũ Viêm cùng Trì Mộc Dĩ chạy tới, đây cũng là lần gặp gỡ đầu tiên của cha con bọn họ sau nhiều năm, có điều cũng chỉ liếc mắt một cái chứ không hơn, nếu như có thể, anh thà tình nguyện không thấy.

Khu nhà phía sau gồm có Đông Các và Tây Các. Tây Các là nơi ở của người giúp việc nhân viên an ninh, còn Đông Các vốn bị bỏ trống, tuy nhiên, kể từ khi người nào đó hi hục chế tác tương hoa hồng, thì nơi này liền được Huyền Vũ Thác Hàn sai người sửa lại thành nhà kính, còn đặc biệt mang những giống hoa hiếm thấy về trồng, chỉ với một mục đích là để cho Xá Cơ Hoa có chỗ thực hành.

Bên trong bạt ngàn các loại hoa quý hiếm lại bị một nữ nào đó tàn phá chế biến thành đồ ăn thế nhưng anh lại tuyệt không đau lòng!

Mang phong cách vừa cổ điển vừa hiện đại, mái nhà hình tháp nghiêng nghiêng đỉnh, bên trong được dựng nhiều giá gỗ và cột trụ, quán quanh nó là những dây hoa leo mọc mướt, mang đầy hơi thở thiên nhiên, kính điện mà vẫn thòì thượng.

Huyền Vũ Thác Hàn đứng cách đó không xa, đang dõi mắt vào cửa nhà kính, vốn có ý bước tới rồi lại ngừng lại, nhìn ba cô gái ngồi tùm tùm lại một chỗ cười cười nói nói, đặc biệt là người vừa nói vừa hoa chân múa tay kia, lo lắng nơi đây mắt cũng tiêu tán không ít, khóe miệng dần dần cong lên, nở nụ cười ôn hòa nhàn nhạt.

So với hai người kia, tướng mạo của cô không hẳn rất xuất chúng, đầu óc cũng không hề khôn khéo, càng không phải xuất sắc, nhưng tầm mắt của anh lại chỉ tập trung vào hướng đó.

Vì sao lại thế chứ? Vấn đề này anh đã suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, nhưng mãi vẫn không thông, chỉ biết rằng nơi nào có mặt cô dù có bị mấy ngàn, mấy vạn người bao phủ thì tâm trí của anh sẽ không kim được mà bị hấp dẫn. Cảm giác mừng rỡ, tim đập dồn dập kia suốt hai mươi tám năm qua, trừ cô ra, thì ngay cả người phụ nữ khiến anh hận thấu xương mười năm trước cũng không hề xuất hiện.

Xá Cơ Hoa! Có điểm nào thu hút chứ? Tại sao lại khiến trái tim anh nổi sóng mà bản thân cô lại tuyệt không có chút dao động nào? Chẳng lẽ, anh thật sự thua dưới tay cô hay sao?

Đáng chết! Cô nhóc chết tiệt này, thế mà vẫn vui tươi nói cười hi hi ha ha, nhất định là không hề nghĩ đến anh!

Mà lúc này, không biết Hạ Tĩnh Vũ đang nói gì mà đột nhiên Xá Cơ Hoa lại không hề ngại ngần mà cười phá lên!

“Đáng chết!”, nhìn cô cười tươi rói, Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa còn ảo não, nhất thời không nhận được khế nguyên rủa một tiếng liền xoay người đi, có điều không biết từ khi nào khóe miệng đã khẽ cong lên!

Huyền Vũ Thác Hàn vừa mới xoay người đi chưa được hai bước, chuông điện thoại di động đã vang lên!

“Alo, Vũ à, chuyện bên kia sao rồi?”. Ngày đó sau khi đưa Xá Tĩnh Hoa ra nước ngoài anh đã để Hạ Tuyền Vũ đảm đương chuyện này, hiện tại cũng đã gần nửa tháng!

“Chúng tôi đã sắp ra sân bay XX rồi, Lão đại, tôi nghĩ, cậu nên tự mình tới một chuyến!”. Giọng nói của Hạ Tuyền Vũ ở đầu kia điện thoại đầy vẻ bất đắc dĩ!

“Bây giờ cậu đang ở sân bay rồi hả? Sao lại không nói với tôi? Sức khỏe của bác gái thế nào?”

“Lão đại! Không phải là tôi không muốn báo cho cậu, mà là..... Bác gái! Bác ——” trong điện thoại lời còn chưa nói hết, tín hiệu đã đứt đoạn.

“Alo, Vũ ——”

Lúc gọi lại, đầu bên kia đã tắt máy.

Huyền Vũ Thác Hàn ít nhiều cũng có chút lo lắng không biết bên kia đã xảy ra chuyện gì, liếc nhìn điện thoại đã bị cúp, trên mặt khẽ nhếch thành nụ cười khó!

Đúng là mắt mặt! Vốn cho rằng đưa người đi để có chút thời gian giải quyết cô nhóc kia, thật không nghĩ đến bên này còn chưa giải quyết xong, bên kia đã đuổi giết trở lại.

Aiz, muốn cưới vợ về nhà quả thật không dễ dàng!

Sau khi bảo bác Phúc nhanh chóng chuẩn bị xe, ngay sau đó ba chiếc Rolls-Royce, nối đuôi nhau lái như bay về phía sân bay XX.

Mà đúng lúc này:

“Lão phu nhân, thiếu gia nói ——”, thím Liễu mới vừa cúp điện thoại nhìn vị chủ nhân trong sảnh khề ngáp ngừng: “Công ty có chuyện quan trọng, có thể không kịp về, lão phu nhân, lão gia, hai người cứ dùng cơm trước thôi!”.

“Chuyện quan trọng gì? Chẳng lẽ trong công ty đều nuôi thùng cơm hết sao? Thím Liễu, gọi lại, cha nó đã về, đương nhiên phải ăn bữa cơm đoàn viên chứ, nào có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này chứ!”. Ngồi ở vị trí chủ vị Chu Hữu Mai cao giọng nói!

Tuy nói thế trên mặt cũng không còn giận nữa, có lẽ nghĩ đến việc mấy tháng nữa có thể ôm chất trai, cho nên tâm tình vẫn tốt vô cùng, cộng thêm việc con trai nhà mình sau bao năm biệt tích cuối cùng cũng chịu trở lại, lại càng thêm vui vẻ!

Huyền Vũ Viêm Ngồi ở trên ghế sofa, mặc dù trên mặt không khỏi nhuốm chút tang thương, nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén khôn khéo, không thể không thừa nhận, huyết mạch nhà Huyền Vũ tuyệt đối đều có bản chất của thương nhân!

Nghe vậy, ông khề ngắc đầu nhìn thím Liễu, ánh mắt khề biến hóa, cũng thâm hiểu chuyện quan trọng kia chỉ là lấy cớ, chuyện mười năm trước, đã khiến cha con bọn họ càng ngày càng xa cách.

Mặc dù mười năm qua, đôi khi ông cũng quay trở lại, nhưng Hàn Vũ Thác Hàn đều trốn tránh không gặp, tuy trong lòng đã sớm thấu hiểu nhưng vẫn là nhìn không được co rút đau đớn.

Không ngờ năm đó chỉ đi sai một bước lại tạo thành khoảng cách giữa cha con bọn họ trong suốt mười năm, mà ông cũng phải xa xứ mười năm, chỉ hi vọng thời gian có thể xóa nhòa phần nào những tổn thương vô tình mà ông đã gây ra cho con trai mình.

“Mẹ, có lẽ công ty có chuyện, chúng ta cũng đừng quấy rầy Thác Hàn nữa, ăn cơm thôi!”. Trong lúc thím Liễu chần chừ cứ muốn nói lại thôi thì Huyền Vũ Viêm đã mở miệng lên tiếng trước.

“Thằng nhóc thối kia đúng thật là... , được rồi, được rồi, chúng ta ăn cơm trước đã!”

Thật ra Chu Hữu Mai cũng hiểu rất rõ, nhiều năm như vậy, quan hệ giữa hai cha con họ vẫn mãi căng thẳng không hề dịu đi chút nào, trong lòng người làm mẹ làm bà như bà đây cũng chẳng dễ chịu gì. Ai lại muốn để cho con trai mình phải xa xứ, mấy năm cũng không thấy mặt một lần chứ, nhưng người nhà Huyền Vũ bọn họ từ trong xương đã cực kỳ cao ngạo, ai cũng không chịu cúi đầu, cho nên đứa con trai của bà mới có thể rời nhà hơn mười năm.

Aiz!

Chuyện năm đó, đúng là người làm cha không đúng, nhưng dù sao cũng đã qua mười năm rồi, hết thảy đều đã qua, mọi thứ cũng đều tan thành mây khói, mà sao thằng nhóc kia vẫn cứ ngoan cố như vậy?

Thế mà lại dám không về đây, dù thế nào cha con cũng phải gặp mặt nhau, hơn nữa, cũng đã một thời gian mà không được gặp mặt của mình rồi!

.....

Ngồi trong không gian chật hẹp Long Húc Hàng không thoải mái khề xê dịch người, màn ảnh nhỏ ở phía trước đã làm tiêu tan hết sự tự tin trên người anh, mới hơn hai giờ gần ba giờ mà thôi, tối thiểu còn phải đợi thêm nhiều tiếng nữa mới tới nơi.

Thầm nguyên rủa mấy câu, lắc lắc đầu một cái, đến bây giờ anh cũng vẫn không tin, Lão đại nhà mình lại có thể tàn khốc đến thế, bắt ngay tối nay phải chạy trở về!

Không thể làm gì hơn là vội vàng đặt vé vé máy bay, lên đường trở về!

Loại đãi ngộ bị nhét ở khoang bình dân này, đây vẫn là lần đầu tiên!

Lại tiếp tục xoay xoay người tới tới lui lui, quyết định tìm vài chuyện thú vị dời đi sự chú ý của mình. Tầm mắt đảo quanh bốn phía, cuối cùng dừng lại trên người cô gái cách anh một ghế.

Người này từ lúc lên máy bay vẫn ngủ say sưa, nếu không phải cái chăn mỏng đang phủ trên người theo hô hấp của cô mà phập phồng lên xuống thì có lẽ anh sẽ cho rằng người ngồi ở đó là đứa con nít đang che mặt ngủ ấy chứ!

Che mặt? Không sai, đích xác là che mặt, cái chăn lông mỏng che mắt nửa mặt dưới của cô, chỉ lộ ra mái tóc đen mềm mại, lông mi thật dài cùng sống mũi cao.....

Đại thể mà nói, vẫn khá hấp dẫn, có điều.....

Lòng hiếu kỳ của anh bị đẩy lên cao, không hiểu diện mạo của cô —— rốt cuộc như thế nào?

Mấy phút trôi qua, người nào đó đang nhìn chăm chăm sườn mặt của mỹ nhân phía trước, đang cảm giác mình nhàm chán cực độ thì cô gái kia lại hơi ngọ nguậy, rồi sau đó liền đứng lên, lắc lư thân hình chuẩn bị lướt qua anh để đi ra phía ngoài.

Khi còn chưa kịp phản ứng lại với hành động đột ngột đứng lên của cô, thì thân hình mềm mại kia đã lao đảo ngã lên trên người anh rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Xá Tình Hoa

Editor: trang bubble ^^ \

Sau khi vỗ nước sạch vào gương mặt, đầu óc Phù Nhược Nhi rốt cuộc không chết ở trạng thái ngủ say nữa, rút ra giấy vệ sinh trên kệ, thấm khô nước đọng trên mặt, sau đó hít sâu một lần, nhìn mình trong kính, mắt không phải hoàn toàn sáng ngời, mà tinh thần cũng không có nhảy thoát ra ngoài từ trong một môi, vì vậy cô quyết định sau khi trở về chỗ ngồi, lại ngủ tiếp một giấc nữa.

Lần này đến tổng bộ Huyền Vũ, cô nhất định phải đoạt lấy hợp đồng dài hạn này, như vậy, ở trong mấy năm sau ‘Kiệt Sâm’ mới có thể hoàn toàn đột phá cũng cô lần nữa ở trong giới thương mại Malaysia.

Vì lần này có thể lấy ra kế hoạch hoàn mỹ nhất, cô và toàn bộ nhân viên công ty đứng là làm thêm giờ ròng rã ba buổi tối, chỉ vì có thể trở hết tài năng ở trong cạnh tranh đồng đẳng!

Dĩ nhiên, nguyên nhân lần này cô vội vã như vậy, quan trọng nhất là mấy ngày trước đó Long Húc Hàng kia xảy ra Ô Long, ai biết Long Húc Hàng này có phải là người ngoài mặt quân tử sau lưng tiểu nhân hay không?

Cho nên cô tính toán ở trong thời gian Long Húc Hàng ở Malaysia này, cô bay ngay đến Tổng Công Ty ‘Huyền Vũ’ tranh thủ lấy xuống kế hoạch, hơn nữa, cũng có thể trở về thăm mấy đứa bạn tốt năm đó một chút.

Bước ra toilet, cô đã thấy người đàn ông trên chỗ ngồi trước đó đưa lưng về phía cô, lúc này, cô mới bỗng nhiên nhớ tới hình như mình vừa vịn thiếu chút nữa ngã ở trên người của hắn.

Ký ức trước đó bị bắt được vẫn còn đang mơ hồ không rõ ràng, người của cô đã đi tới bên cạnh người đàn ông rồi.

Bởi vì là khoang phổ thông, cũng không có rộng rãi xa xỉ như khoang thương mại vậy, Phù Nhược Nhi cẩn thận từng ly từng tý nghiêng đầu nhìn một chút người đàn ông ở chỗ ngồi bên cạnh, bởi vì cô vừa lên máy bay đã ngủ mất rồi, cho nên không hề chú ý người đàn ông ngồi ở bên trong.

Ngay vào lúc Phù Nhược Nhi nghiêng đầu nhìn sang thì gò má người đàn ông kia đối diện về phía cô ngồi, người kia đột nhiên đứng lên từ vị trí không phải là rất rộng rãi đứng ở trước mặt cô!

Bởi vì anh đột nhiên đứng lên, hai người không thể tránh khỏi có chút tiếp xúc nhẹ, theo bản năng Phù Nhược Nhi lui về phía sau một bước, không khỏi liếc nhìn một cái, lại phát hiện anh thật là cao đó! Tầm mắt của cô lại chỉ có thể đối diện với lồng ngực của anh, cô tò mò khẽ nâng đầu lên một góc độ

Không ngờ tầm mắt của cô cũng còn chưa kịp liếc nhanh ngắm đến mặt mũi anh nữa, một giọng nói trầm thấp khiêu gợi đã truyền vào trong tai của cô.

“Thật khéo, Phù tiểu thư.”

“À!” Phù Nhược Nhi bị khuôn mặt đột nhiên đến gần dọa sợ hết hồn, “Anh. . . . .”

Đây, đây sao lại thế này? Long Húc Hàng? Dựa vào điều tra, không phải nói sau mười mấy ngày anh mới trở về nước sao? Tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này?

Càng kinh khủng hơn chính là, lại đang ở vị trí bên cạnh cô——

Chủ nhân gương mặt dường như cảm thấy cô rất thú vị, một đôi mắt đen lấp lánh có hồn tà nhìn nhìn chăm chăm vào cô.

Long Húc Hàng ước chừng cao hơn cô một cái đầu, khuôn mặt tà tuấn, bộ dáng lười biếng, làm cô liên tưởng đến báo đen xinh đẹp, mãnh liệt, ngang ngạnh không kềm chế được như vậy, rất có tính nguy hiểm.

“Anh... Tại sao anh lại ở chỗ này?” Kiềm chế xuống nhịp tim hoảng sợ rối loạn, cô lúng túng lập tức dời đi tầm mắt, về mặt quái dị nhanh chóng trở về chỗ.

Ngay tại lúc cô lúng túng hỏi thì Long Húc Hàng lại quan sát cô lần nữa.

Một đầu tóc dài đen nhánh, lông mày thanh tú, mắt to linh hoạt, mặt trái xoan cổ điển tiêu chuẩn. Ô! Hôm nay cô thay trang phục thực nữ, thật đúng là cảm giác không giống nhau, so với xinh đẹp yêu kiều (diêm dúa loè loẹt) lần trước, cô lúc này hợp khẩu vị của anh hơn.

“Rất kỳ quái, tại sao tôi lại không thể ở chỗ này chứ?”

Long Húc Hàng nhếch lên khoe môi, cũng chậm rãi ngồi trở lại chỗ ngồi, nhưng hai mắt vẫn thường thức dừng lại về đồ tươi ngượng ngùng lúng túng hiện lên ở trên má cô kia.

“Ách, không có gì!”

Ngồi trở lại chỗ ngồi, ánh mắt Phù Nhược Nhi bay tới bay lui, cực kỳ không được tự nhiên! Sự xuất hiện của anh, hoàn toàn phá vỡ cơ hội ban đầu của cô, loại tình trạng này khiến cô có loại cảm giác vô lực, nhưng người này đã ở trên đường, không thể nào lại mới quay đầu lại chứ?

Giây lát, cô len lén dùng khoe mắt liếc một cái về phía đường đi, lại phát hiện Long Húc Hàng chỉ cách một chỗ trống nho nhỏ với cô mà thôi, hết cách tim của cô đập tăng nhanh mấy nhịp.

Thật là xui xẻo! Làm sao lại vừa ra khỏi cửa thì đụng phải Ô Long hồng chuyện này? Lần thứ hai, mà cô chạm mặt với anh cũng mới lần thứ hai mà thôi.

Mồ hôi ~

Âm thầm vừa đọc Tam Tự kinh, cô không nhịn được hơi xoay khuôn mặt, lại dời tầm mắt về phía anh, nhưng đối diện với đôi mắt đen nhánh thâm thúy và khoe môi hơi cong phảng phất như giễu cợt cô của anh.

Bỗng dưng, Phù Nhược Nhi cảm thấy người đàn ông này không khỏi chướng mắt, đặc biệt không vừa mắt, một ý nghĩ thoáng qua, cô nắm lên chân móng che lên đầu, muốn nhắm mắt làm ngơ, nhưng thời gian mới mấy giây, cô lại cảm thấy động tác của mình quá mức ngây thơ, vì thế để đỉnh đầu chậm rãi nhô ra từ sau cái chân ——

Vừa nhô ra, Phù Nhược Nhi chán nản, mơ hồ then quá thành giận, lúng túng, khiêm tốn, chờ thay đổi nét mặt, lập tức hiện ra ở trước mặt của Long Húc Hàng, anh không khỏi cảm thấy buồn cười đối với hành động kỳ quái đột nhiên của cô, mà anh cũng đúng là nhỏ giọng bật cười.

Tiếng cười trầm thấp của anh nghe vào trong tai cô, truyền vào đầu không phải của anh thường thức mà là anh trêu đùa điều này làm cho trong đáy mắt cô thoáng qua giận dữ, gương mặt dâng lên màu đỏ, chẳng qua lại là tức giận tạo thành đỏ ửng.

Chán nản, không vui, tức giận, biểu hiện trên mặt theo ý nghĩ trong lòng người chủ, hoàn toàn in lên trên, ở trong lúc vô tình nhìn gần như khiến Long Húc Hàng bên cạnh xem hoàn toàn không chớp mắt.

Đột nhiên, nụ cười của anh biến mất, trong đôi mắt lóng lánh sáng ngời trở nên phức tạp khó hiểu.

Anh nhíu chân mày lên, đây là lần đầu tiên anh chịu tốn thời gian, nhẫn nại, quan sát tỉ mỉ một người phụ nữ như vậy, thiệt là, hoàn toàn bị bề ngoài của người phụ nữ này dao động, nhưng anh chưa quên về nóng bỏng đã man ả trong tính cách cô.

Mà anh đang quan sát đồng nghiệp của cô, lông mày đẹp đẽ của Phù Nhược Nhi nhíu lại!

Người đàn ông này là xảy ra chuyện gì nhỉ? Mang theo vẻ mặt phức tạp quái dị thăm dò, với vẻ mặt giảm nhiệt vội vã thay đổi trực tiếp nhìn sang về phía bên cô.

Cảnh này khiến Phù Nhược Nhi vốn không vui lên tới điểm cao nhất, làm sao? Cô lại không có nghĩa vụ phải chịu bộ dáng làm như lạnh lùng của anh.

Cô không phục khế nâng cằm, mở lớn mắt to như nước trong veo của cô, hung ác trừng mắt liếc anh một cái —— lúc này, hình ảnh mới vừa này mơ hồ không rõ kia đột nhiên tiêu cự chính xác, độ nét tuyệt vời hiện ra ở trong đầu cô. . . . .

Ánh mắt cô thoáng qua kinh dị, đột nhiên gương mặt cũng sắp đỏ đến đốt cháy rồi.

Ông trời! Mới vừa rồi cô lại lỡ đưa tay đè ở —— ách. . . . . Chỗ kín của anh!

Tự cảm thấy mặt thể diện, lúng túng cắn răng đè xuống xúc động muốn nhảy dựng lên kêu to ở trong lòng.

Cố gắng hô hấp mấy lần thật sâu, lúng túng để tay xuống.

Trời ạ! Sao cô lại lơ mơ như vậy chứ? Lần trước nhầm xem anh là đồ háo sắc, lần này, ngược lại cô thật sự là chuyện làm sắc nữ (cô gái háo sắc) một lần!

A a a ——

Nhưng mà, cô cũng không phải là cố ý, suy tư hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô quyết định, nếu người ta cũng nhỏ mọn bày sắc mặt, vậy cô cần gì phải để ý chứ?

Vì vậy, cô kiên quyết xoay nghiêng đầu nhỏ tới một hướng khác, không nhìn anh nữa.

Không bao lâu, Phù Nhựt Nhi đưa tay xoa xoa ánh mắt đau xót. . . . . Chậm rãi khép mí mắt, hoàn toàn không nhìn người đàn ông bên cạnh, lần nữa tiến vào thế giới Chu công (ngủ rồi ^^)—

Về mặt của cô, từ đầu tới đuôi Long Húc Hàng đều thấy rõ ràng, có điều, anh cũng không có dự định muốn làm rõ, dù sao chính anh cũng còn ở trong hỗn độn, không lần mò được đầu mối của chính mình.

Nhìn lại cô vui sâu vào trong chăn mỏng một lát ——

Ừm! Anh âm thầm quyết định trở về xong, nhất định phải tìm những ‘bạn gái’ dịu dàng như nước kia của anh thuận tiện an ủi một lúc, nếu không anh sợ anh lại đột nhiên rối loạn thần kinh đi gặm một món ăn ót!

Long Húc Hàng có chút không được tự nhiên thay đổi tư thế ngồi một chút, kéo một góc chăn mỏng qua che lại chỗ nhạy cảm dưới bụng khê hiện hình kia!

Ôi, cúi đầu liếc nhìn, lúc đang liếc mắt người phụ nữ đã đi theo Chu công hẹn hò kia thì lắc đầu lên tiếng thờ dài đành chịu!

. . . . .

Cửa lớn sân bay, người ra ra vào vào, đột nhiên đều ngừng lại bước chân, từng tầm mắt một thăm dò cũng bị ba chiếc Rolls-Royce hào hoa dài hơn từ nơi không xa đến cực nhanh hấp dẫn.

Vào khoảnh khắc xe dừng lại kia, xuất hiện trong nháy mắt như thế, cửa lớn im ắng yên tĩnh đến quý dị!

Sau đó, chứng kiến nhân sự xuống từ trên xe kia, từng lời từng lời nhỏ nhẹ âm thầm vang lên, trong đó không thiếu khơi dậy tám mươi phần trăm lần sóng trái tim hồng của phái nữ tại chỗ!

Người đàn ông trung tâm bước xuống từ trên xe, ngũ quan tuấn tú tà mị hoàn mỹ, trên người mặc áo sơ mi đen, quần dài đen, có điều từ lúc xuống xe, từ đầu đến cuối đều không chú ý kính yêu và khiếp sợ của mọi người tại chỗ đối với mình, về mặt anh lạnh nhạt lại bí mật mang theo một cỗ nghiêm lạnh (nghiêm trang lạnh lùng) chỉ bước nhanh chân, cùng đi với hai gã đàn ông áo đen khác tới cửa chính sân bay, đi tới phía điểm máy bay cấp XX đáp xuống.

Tiến vào đại sảnh sân bay, cho dù ba người đã hết sức khiêm tốn, nhưng trong đại sảnh người tới người đi như con thoi, vẫn luôn luôn hấp dẫn tầm mắt mọi người, đặc biệt là người đàn ông áo đen đứng ở trung tâm, càng là tiêu điểm ánh mắt mọi người.

Huyền Vũ Thác Hàn sớm thành thói quen đủ loại ngưỡng mộ trong tầm mắt mọi người, cho nên đối với những tầm mắt kia, anh cũng không có bao nhiêu tâm tình đi để ý tới. Lúc này, anh vẫn đang nghĩ tới, chờ một chút gặp được nhạc mẫu đại nhân (mẹ vợ) tương lai nên đối phó như thế nào!

Ôi!

Nói đến lại như thế, tuy nói truy cứu tận gốc ngọn nguồn, anh xuất phát từ ý tốt, mà dưới điều kiện tiên quyết là trong ý tốt này lại dùng điệu bộ bắt cóc đưa người đi Italy, tình huống lại khó làm rồi!

Huyền Vũ Thác Hàn dẫn hai người đi tới phía mục đích, lại suy nghĩ làm sao khiến mẹ vợ tương lai đối cái nhìn đối với mình thì lại thấy hai bóng người dẫn đầu đi ra từ chỗ xác nhận xuất cảnh cách đó không xa.

Đúng lúc tầm mắt Huyền Vũ Thác Hàn nhìn sang thì vừa vặn chống lại đôi mắt sắc bén kia, trong tầm mắt nóng giận khiến bước chân anh hơi ngừng lại, có điều, rất nhanh, trên gương mặt tuấn tú mới vừa rồi còn lạnh nhạt, đột nhiên giương lên một khuôn mặt tươi cười lấy lòng, dáng dấp nghênh đón có chút chân chó.

“Hoan nghênh trở lại, bác gái, chào ngài, chào ngài, con tên là Huyền Vũ Thác Hàn, ngài có thể gọi con là Thác Hàn.”

Bởi vì nguyên nhân lần trước là Xá Cơ Hoa, Huyền Vũ Thác Hàn còn chưa kịp gặp mặt chính thức với Xá Tinh Hoa, vì lẽ đó Xá Tinh Hoa còn chưa từng gặp anh, cho nên, vừa thấy mặt, cũng vội vàng giới thiệu, tránh cho để lại ấn tượng càng thêm xấu cho cha mẹ vợ.

Xá Tinh Hoa và Hạ Tuyền Vũ đi ở phía trước, sau lưng còn đi theo hai vệ sĩ áo đen, có điều, bốn người mới vừa ra ngoài, trừ Xá Tinh Hoa nào đó thoát nhìn sắc mặt nhẹ nhàng, ba người kia như không nhận được trọn tròn mắt một cái, đây, đây trở mặt cũng thay đổi quá nhanh đấy?

Đối với Huyền Vũ Thác Hàn chào đón, trong bóng tối Xá Tinh Hoa sớm len lén quan sát một phen, người thì rất tốt, có điều, đối với hành động lần này gần như là bị ép đi Italy, trong lòng dè dặt nóng giận không phải là một chút.

Anh cố ý lấy lòng, Xá Tinh Hoa chỉ là rất sắc bén sau đó cho một ánh mắt tức giận, tay vừa nhấc, trực tiếp đẩy ra người chắn ở trước mặt bà, bèn đi tới phía cửa sân bay, đứng thấy vẻ ngoài của bà xinh xắn lạnh lợi, nhưng cậy mạnh lại tuyệt đối không yếu chút nào, không hổ là người luyện võ ——

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Mẹ vợ tương lai

Edit : Sóc Là Ta

Khuôn mặt Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa tươi cười rạng rỡ, nhưng khi bị đẩy ra bất ngờ thì nụ cười trên khuôn mặt anh có chút đông cứng lại..

“Lão đại, trả lại người cho anh, anh ...bảo trọng.” Hạ Tuyền Vũ thấy vậy, đập một phát lên bả vai anh, thoải mái cười nhạt nói.

Mấy ngày nay, Hạ Tuyền Vũ cũng chịu không ít hình phạt rồi. Bây giờ nhìn lão đại đang kìm nén bức tức không nói nên lời thì dường như mọi bức bối trong lòng anh cũng được giải tỏa không ít.

Trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn cũng cảm thấy bức bối, anh bắt lực thờ dài. Việc này do chính anh gây nên cho nên anh phải tự mình gánh chịu.

Aida, sao mẹ vợ tương lai lại có tính tình dữ dội giống với người phụ nữ kia vậy?

Có một điều, khi Huyền Vũ Thác Hàn nghe vậy, anh vẫn không nhịn được nên hé miệng cười khổ. Sau đó, anh nhìn đến khóe môi bầm tím cùng gương mặt u ám của Hạ Tuyền Vũ đang đứng cạnh mình.

“Vũ, cậu —— mặt của cậu, sao lại vậy?”

Mặc dù chiếc kính đã che giấu hơn phân nửa gương mặt, nhưng nếu nhìn kỹ cũng sẽ thấy rõ, đó là vết thương rất mới.

Huyền Vũ Thác Hàn đang giật mình, mà Hạ Tuyền Vũ lại bối rối đảo mắt lướt qua bóng dáng nhỏ nhắn kia. Hàn Vũ Thác Hàn có thể đoán được trong ánh mắt có sự kiêng dè lẫn sợ sệt của đối phương.

“Đánh thì không được đánh lại, mắng cũng không được cãi lại. Trong khoảng thời gian này, mẹ vợ tương lai của cậu cũng sắp đưa tôi về với tổ tông rồi. Tôi cũng gọi điện thoại báo trước cho cậu rồi, nhiệm vụ lần này giao lại cho cậu. Lão đại, cậu hãy bảo trọng.”

Nghe vậy Huyền Vũ Thác Hàn không nhịn được, khóe môi giật giật, anh nhìn theo bóng dáng phía trước. Dù gì cậu ta cũng đã giải quyết đến đây rồi, nhìn cậu ta thất bại thảm hại như vậy, xem ra bà ta cũng không dễ đối phó.

“Còn đứng đó làm gì? Có đi hay không? Không đi thì rút ngay “ Lúc này, Xá Tinh Hoa vừa mới đi ở phía trước, đột nhiên bà quay đầu lại dùng ánh mắt mãnh liệt trừng mắt với anh. Mặc kệ đám người chung quanh đang nhìn mình, bà không kiêng dè mà quát to vào mặt anh.

Còn những người xung quanh đang đứng đó chợt nghe một âm thanh cực đại vang lên, ngay lập tức tầm mắt họ tập trung lên người của Huyền Vũ Thác Hàn.

“Bà này là ai? Sao lại lớn lối như vậy.”

“Tôi cũng không biết, vì mãi lo nhìn bộ dáng đẹp trai của chàng trai kia nên cũng không để ý. Chắc là mẹ anh ta đó, thật dữ dằn.”

“Tôi thấy chắc là xã hội đen rồi, các người không thấy chung quanh họ đều có bảo vệ sao?”

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ mang theo thuộc hạ thì chính là xã hội đen sao? Tôi thấy bà đó nhất định thuộc gia đình giàu có, còn người trai trẻ bên cạnh có bộ dáng nịnh hót, chắc chắn là trai bao rồi... “

“Đi thôi, tôi thấy chắc cậu đang ghen tỵ với người ta rồi.”

“.....”

Vốn chỉ là cuộc trò chuyện của bọn phụ nữ, nhưng đề tài thảo luận của bọn họ cũng khiến một chàng trai nào đó để ý. Anh ta cũng chen vào nói đôi câu nhưng cũng không che giấu thái độ giễu cợt và khinh bỉ.

Hạ Tuyền Vũ và Huyền Vũ Thác Hàn nghe hết toàn bộ câu chuyện của bọn phụ nữ đứng đó thì trong lòng nhất thời giật mình. Chắc hẳn trong lòng họ thật sự kinh hãi nên khi câu chuyện vừa dứt thì giọng Hạ Tuyền Vũ vang lên:

“Lão đại, anh bảo trọng.”

Cậu ta vừa nói xong, liền vượt qua mặt lão đại, cũng tránh xa Xá Tinh Hoa và lách người đi. Cậu ta dùng tốc độ nhanh nhất để chạy thật xa, thoát cái đã không còn thấy bóng dáng của cậu đâu nữa.

Nhìn bóng dáng của cậu ta biến mất, Huyền Vũ Thác Hàn rút gân khóe miệng, anh nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ cậu ta phải dùng đến cách này sao?

Mặc dù hơi tức giận khi thấy Hạ Tuyền Vũ đột nhiên bỏ trốn nhưng đến khi xoay người lại, gương mặt tuần tú mới vừa lúng túng mà trong nháy mắt đổi lại thành một khuôn mặt tươi cười ôn hòa thân thiết.

“Bác gái à, bác chậm một chút.” Rất nhiều người đang ‘chú ý’ nên Huyền Vũ Thác Hàn làm ra bộ mặt đáng yêu chạy theo sau lưng bà.

“Bác gái à, cháu đã chuẩn bị phòng dành cho tổng thống ở khách sạn sáu sao XX. Có lẽ lúc này bác đã mệt và cũng đói bụng rồi, hay là bác ăn chút gì trước đi nhé?”

“Bác gái. . . . .”

“Bác gái. . . . .”

“Bác gái. . . . .”

Trên con đường này, mọi người như đang nhìn thấy một chàng trai giống như đang diễn kịch chạy theo sau một người đàn bà. Mà lúc này Huyền Vũ Thác Hàn cũng cảm thấy như vậy cũng tốt rồi, ít nhất anh chưa bị ăn quả đấm nào từ tay mẹ vợ tương lai.

Nhưng việc này cũng chỉ duy trì được một lúc vì có một chuyện cấp bách là . . .

Khi ba chiếc xe đến một khách sạn sang trọng, rượu cũng là loại thượng hạng nhưng Xá Tinh Hoa vẫn trầm mặc, vẫn xem chàng trai kia như người vô hình. Cuối cùng, bà vẫn liếc mắt nhìn về phía sau, cũng không nề mặt mà đồng dục nói hai chữ “không thích”.

Thời điểm bà nói ra hai chữ này cũng đủ rút gân quản lý khách sạn này.

Không ngờ bà lại nói không thích, trong phút chốc Huyền Vũ Thác Hàn cũng không còn khí thế. Đây là lần thứ hai rồi, anh đã cố tình đổi sang một nhà hàng cao cấp nhất nhì trong thành phố này thế nhưng anh chỉ đổi lấy là hai chữ “không thích”.

Mẹ vợ tương lai có yêu cầu nghiêm khắc một chút cũng là lẽ thường tình, ba chiếc xe hơi Rolls-Royce đổi mới lại lần nữa chạy đi nơi khác để làm hài lòng mẹ vợ. Thế nhưng hai chữ “không thích” như câu cửa miệng trên môi bà. Thậm chí bà cũng chưa vào bên trong xem qua khách sạn ra sao, câu đầu tiên bà mở miệng là hai chữ “không thích”.

Việc này khiến Huyền Vũ Thác Hàn vô cùng thất vọng và đau khổ. Mẹ vợ cũng không nên khó khăn đến như vậy chứ?

Hình như anh cũng đã dẫn bà đến tất cả khách sạn trong thành phố này rồi mà mẹ vợ vẫn không hài lòng. Cuối cùng, anh đành dẫn bà về phía biệt thự. Thật ra, lúc đầu anh vốn nghĩ không muốn để bà nội biết việc này để tránh bà nội có thể làm những việc khó xử.

Đi tìm khách sạn từ chiều đến khuya, không ngờ mẹ vợ vẫn còn chưa hài lòng được chỗ nào. Cả ngày bà không thèm nhìn anh lấy một lần, nhưng cuối cùng bà cũng nhìn thẳng anh nói muốn đi Tiêu Vân Các.

Người đàn ông nào đó sẽ chấp nhận sao? Chắc chắn là không rồi. Với lại, anh cũng không định cho hai mẹ con chạm mặt, nếu không con vệt trời này sẽ cứ thế mà bay mất.

Còn về võ thuật, anh không thể nói tí mĩ sự việc được, nhưng chắc chắn là anh sẽ chỉ đánh không thủ.

Sau khi phái người sắp xếp mọi chuyện, hơn mười giờ đêm, Huyền Vũ Thác Hàn mới lén lút âm thầm rời khỏi biệt thự.

Anh đến chợ đêm mua hai phần ăn khuya, sau đó mới trở về tiêu Vân các.

Khi trở về, anh cũng không muốn quấy rầy giấc ngủ của lão Phúc, anh trực tiếp áp sát thân mình vào cửa phòng của cô gái kia. Anh gõ cửa, sau đó đứng chính lại trang phục mình một chút.

Mặc dù gương mặt đang đỏ lên vì đau đớn nhưng anh không hề lo lắng sẽ hù dọa cô, vì dù sao cô cũng không yếu đuối như những phụ nữ bình thường khác.

Những chuyện bất ngờ xảy ra ngày hôm nay, anh cũng nên suy nghĩ thật kỹ về đối sách chiến lược với cô mới được, nếu không, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Trong phòng, lúc này Xá Cơ hoa đang dự định đi ngủ thì cô nghe tiếng gõ cửa. bây giờ là ai đến nhỉ? Nhíu mày một cái, cô vẫn đứng dậy bước đến mở cửa.

Huyền Vũ Thác Hàn sao? Anh ta đến đây làm gì?

“Anh tới đây làm gì?”

“Đưa thức ăn khuya.” Cậu con trai giơ chiếc túi có đồ ăn khuya lên, thăm nghĩ có lẽ cô cũng đang đói bụng.

“Trễ vậy mà còn đưa đồ ăn khuya? Anh có ý đồ gì?” Cô cũng không tin anh ta lại tốt bụng như vậy, nhưng mũi vừa ngửi thấy mùi thức ăn hấp dẫn kia thì cô vẫn nhịn không được, bụng sôi réo ừng ực dữ dội.

Sao tự nhiên lại đối xử tốt với cô đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Bữa ăn khuya

Tay xách đồ ăn khuya, Huyền Vũ Thác Hàn vẫn đứng ở ngoài cửa nhìn cô, nhìn gương mặt không chút hoà nhã của cô, đang cố ngăn cản anh ở ngay cửa ra vào, nhưng cái mũi lại đang ngửi ngửi phập phồng không ngừng, cặp mắt to vụng trộm xoay chuyển ngắm nhìn đồ ăn khuya ở trong tay anh. Bộ dáng đáng yêu này của cô làm anh lập tức cảm thấy có chút buồn cười. Những buồn bực trong nội tâm bị đè nén suốt cả đêm, giờ đây khi nhìn thấy cô cũng tan mất đi rồi.

... “Em đừng có nghĩ tôi là một người vô si như vậy có được không? Tôi chỉ nghĩ mua đồ ăn khuya nhiều thêm một phần nữa, nghĩ muốn tặng cho em một phần mà thôi. Không ngờ là em lại không đói bụng, tôi đành phải tự mình ăn hết rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn vừa nói dứt lời, liền định xoay người rời đi. Chẳng qua là anh chỉ xoay người, bộ dáng chân cũng chỉ giả vờ định bước đi, chứ không có ý định nhấc chân rời đi thật sự.

Nếu như đã nói ôn tồn với cô như vậy rồi, mà cô lại khẳng định cảm thấy anh đối với cô lại dường như đang có cái gì ý đồ gì đó.

Mắt nhìn thấy dáng vẻ của anh thật sự như muốn rời đi, cái bụng lại bị mùi thơm của đồ ăn quyến rũ kêu lên ọc ọc, mỡ nữ liền cảm thấy rất không cao hứng! Lúc trước cô đang muốn ngủ, sau khi anh dùng chiêu này tới đây chọc cô bị đói bụng, giờ liền định cứ thế rời đi hay sao?

Cô nổi giận bước ra hẳn ngoài cửa ra vào, sau đó liền húc đầu về phía anh quát lên: “Anh làm cái trò quỷ gì vậy?” Mắt thấy đồ ăn khuya bị mang theo đi, cô chợt thấy có chút căm tức: “Rõ ràng đồ ăn cũng đã đưa tới rồi, sao còn không chịu để bữa ăn khuya đó lại chứ!”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thờ phỉ phỉ, trong nội tâm rất vui sướng. Anh xoay người lại, ngay khi cô đưa tay tới, anh lập tức cất bước đi vào trong phòng của cô luôn.

Tuy rằng nơi gò má vẫn còn cảm thấy có chút bỏng rát, nhưng lúc này tâm tình của anh lại tốt vô cùng. Bởi vì, anh đột nhiên phát hiện ra, cảm thấy người phụ nữ này dường như cũng không đến mức quá khó thu phục nổi, như trong anh đã từng tưởng tượng!

“Này, Huyền Vũ Thác Hàn, anh định tiến vào trong để làm gì vậy? Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Anh đi ra ngoài cho tôi, cứ để lại đồ ăn khuya ở đó, sau đó anh đã có thể lăn đi được rồi.”

Nhìn thấy anh rõ ràng có xu hướng tiến vào trong căn phòng nhỏ của mình, Xá Cơ Hoa trực tiếp ngăn trở sự chăm sóc phụ giúp của anh, chỉ muốn đẩy anh đi ra ngoài. Nhưng giữa người đàn ông và người phụ nữ lại có sự chênh lệch với nhau rất rõ ràng.

Chỉ chốc lát sau, Huyền Vũ Thác Hàn đã đi vào đến giữa phòng, tới trước cái bàn nhỏ.

“Ngay cả cơm tối tôi cũng còn chưa được ăn, bây giờ tôi còn mang cho em đồ ăn khuya, chẳng lẽ ngay cả việc để cho tôi ngồi lại một chút lá, để ăn bữa ăn khuya thôi cũng không được sao? Hiện tại bác Phúc và những người giúp việc khác, bọn họ đều đã nghỉ ngơi hết rồi, chúng quy là tôi cũng không có ý định đi đánh thức bọn họ dậy.”

Con tức giận của Xá Cơ Hoa tràn ngập đầy người, nhưng khi nhìn đến bữa ăn đêm đang ở trong tay anh, thì sau đó từng điểm từng điểm một đã dần tiêu tan: “Nhà của anh lớn như vậy, khắp nơi đều có các bộ ghế sofa đó, anh muốn ăn thì có thể đi ra ngoài để ăn.”

Mùi vị thức ăn cùng với cái bụng của cô đang cùng nhau hò reo đưa lên yêu cầu khiến cô không có lý do nào để cự tuyệt. Nhưng cô lại có ấn tượng không tốt đối với người đàn ông này, cho nên cô vẫn không có ý định nhân nhượng để cho anh ngồi lại ở trong phòng cô.

Xá Cơ Hoa thô bạo túm lấy túi đựng bữa ăn đêm ở trong tay anh, hướng về phía anh nói lời cảm ơn, sau đó chỉ muốn làm cho anh tự mình cút đi.

Nhưng mà Huyền Vũ Thác Hàn đã sớm nhìn ra ý đồ của cô, cầm trở lại đồ ăn khuya. Bước chân chuyển động đi vào trong phòng của cô không hề dừng lại, trên tay vẫn cầm bữa ăn đêm, dứt khoát không chịu buông ra.

... “Muốn ngồi đi ra ngoài ngồi, đêm đã khuya, sẽ không chiều dài.” Nếu như không phải nhìn thấy anh đưa bữa ăn khuya tới cho mình, cô xác định vững chắc đầu tiên sẽ quét anh ra ngoài.

Hành vi ác độc của người đàn ông này đã sớm khiến cô phải nghiêng răng nghiêng lợi mà “khắc sâu ấn tượng”.

“Đúng vậy đó, đêm cũng đã khuya rồi, tới ăn bữa khuya trước đã, để nguội lạnh ăn sẽ không ngon nữa.”

Anh chưa từng bao giờ gặp phải một người phụ nữ khó thu phục như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác, anh lại yêu mến cô đến không sao giải thích được. Chính anh cũng tự hoài nghi chính bản thân mình không biết có phải là người có khuynh hướng thích bị ngược đãi không. Nếu đúng như vậy, nếu

như có thể để cho người phụ nữ kia dịu dàng săn sóc anh, ngoan ngoãn phục tùng anh, không biết đến lúc đó liệu anh có thể cảm thấy không quen hay không!

“Đề đồ ăn khuya lại, anh đi ra ngoài.”

“Ăn xong trước đã.” Huyền Vũ Thác Hàn kiên trì một cách phi thường, giờ túi đồ ăn khuya trong tay lên.

Tuy người đàn ông đang ở trước mắt cô đây rất chướng mắt, nhưng mà anh lại mang đến bữa ăn đêm thơm ngào ngạt, làm cho dạ dày của cô bị cám dỗ.

Ngay lúc Xá Cơ Hoa còn đang trong tình trạng không biết xác định thế nào, Huyền Vũ Thác Hàn cứng rắn đẩy Xá Cơ Hoa đang ngăn cản ở trước mặt mình, vượt qua cô.

Anh mở to mắt nhìn ra bốn phía chung quanh một lần, phát giác ra căn phòng mà cô đã chọn này hơi bị nhỏ, chỉ có điều, có đầy đủ tất cả mọi thứ.

Huyền Vũ Thác Hàn đi đến bên cạnh cái bàn tự động ngồi xuống. Sau đó anh mở bữa ăn đêm mà anh đã mua ra, chia ra làm hai phần đều nhau, sau đó, anh liền bắt đầu ăn bữa đêm của mình.

Giữa co suốt một đêm, bụng anh cũng đã đói ngấu.

Nhìn thấy anh ăn ngon miệng như vậy, Xá Cơ Hoa cũng chậm chậm kéo phần thức ăn kia lại gần mình, nhìn nhìn. Dù sao nhất thời nhìn anh lúc này, như anh đã nói, cũng hoàn toàn không có ý định đi ra ngoài, vậy thì cô cũng sẽ ăn trước đã rồi nói sau. Chỉ chốc lát sau, cũng giống như Huyền Vũ Thác Hàn, cô ăn cực kỳ cao hứng.

“A Hoa này, nghe nói em và vị sư huynh kia của em, hai người đã cùng nhau lớn lên phải không? Chắc chắn là tình cảm của hai người phải thân thiết như “anh em” chứ hả?”

Thừa dịp cô đang ở đó ăn uống cái gì đó, thoát nhìn cô không có vẻ gì là đang phòng bị, anh mới nhẹ giọng hỏi thăm. Thực ra đằng sau đó, trong lòng anh thực sự muốn biết tình cảm của cô đối với cái người được gọi là vị hôn phu kia như thế nào.

Xá Cơ Hoa vẫn ngồi đó ăn đồ ăn của mình, không hề trả lời.

Huyền Vũ Thác Hàn không thể tin được người phụ nữ này lại có thể không thèm để ý đến anh như vậy! Anh cũng đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, còn đặc biệt đưa đồ ăn khuya đến đây cho cô nữa. Cô thật sự vẫn không nhìn ra việc anh rất có hứng thú đối với cô hay sao?

Kỳ thật đúng là Xá Cơ Hoa cũng không hề nghĩ đến điều này, bởi vì ở trong mắt của cô, anh quả thực là một con người hèn hạ đến mức không thể chịu được. Sư huynh của cô không biết vì sao tự nhiên lại biến mất tăm, coi như xong, nhưng ngay cả mẹ già của cô cũng không biết đã bị anh giấu đi đâu nữa.

Bất quá, lúc này nhìn thấy trên mặt anh có vài vết tím bầm thể kia, thoát nhìn, ngược lại cô cũng có chút thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Bữa ăn khuya (tiếp theo)

Quét sạch xong đồ ăn ở trong khay của mình, lại nghĩ anh đã mang đồ ăn khuya đến cho mình, Xá Cơ Hoa đi trở về trong phòng lấy ra lọ thuốc mỡ chuyên dụng làm tan các vết bầm tím mà cô vẫn luôn mang theo bên người, để ở trên bàn trước mặt anh, ý bảo anh tự thoa cho vết thương trên mặt của mình.

Cảm nhận được thái độ của Xá Cơ Hoa đã có một chút chuyển biến đối với mình, trong lòng Huyền Vũ Thác cảm thấy mừng thầm!

Anh ngẩng đầu nhỏ giọng nói với cô nghe có chút đáng thương: “Em thoa thuốc giúp tôi đi!”

Nói xong, của anh cố ý giơ lên cái gò má hiện tại đã trở nên sưng phù tím đỏ để cho cô xem.

Cái người đàn ông chết tiệt này lại còn bảo cô thoa thuốc giúp cho anh sao?! Đưa cho anh thuốc mỡ là cô thực sự hảo tâm lắm rồi, lại còn đòi tiến thêm một bước kia nữa...

Nhìn thấy sắc mặt của cô biến đổi, Huyền Vũ Thác Hàn vội vã nói: “Tôi không thể nhìn thấy chỗ đau để thoa thuốc. Em đã chứng tỏ mình là người tốt rồi thì hãy làm người tốt đến cùng đi, nếu không, em cứ coi như trả công cho bữa ăn khuya kia cũng được.”

Ái chà, ngay lấy một cái có như vậy mà anh cũng có thể nói ra được, có thể thấy được mỗi nam kia có bao nhiêu bất đắc dĩ.

Xá Cơ Hoa nhìn anh một cái thật sâu, suy nghĩ một lúc, thật lâu sau... cô không ngờ cô lại đi đến bên cạnh anh ngồi chồm hổ xuống, vịn mở cái nắp nhỏ ra, sau đó dùng tay phải giúp anh thoa thuốc mỡ lên trên gương mặt của anh.

Huyền Vũ Thác Hàn đưa mặt của mình tới, đáy mắt thâm thúy thoáng cái ánh lên một ý cười vui vẻ, nhìn vào cặp mắt của cô, đến một cái chớp mắt cũng không hề nháy.

Anh không thể nào không nhìn hành động đầy dịu dàng hiếm có của cô đối với anh thế này được!

“Em vẫn chưa trả lời tôi vấn đề tôi đã hỏi lúc nãy.” Huyền Vũ Thác Hàn vẫn còn chưa từ bỏ ý định “Tại sao em không chịu nói cho tôi biết? Chẳng lẽ...”

Xá Cơ Hoa xúc thuốc giúp anh, tay dùng sức hơi mạnh một chút, trong khi một gã con trai nào đó la hét lên ầm ĩ vì đau nhức thì cô đứng thẳng người lên, “Ăn khuya cũng đã ăn xong rồi, anh đã có thể ra khỏi đây, tôi muốn đi ngủ rồi.”

“A, a, cái người phụ nữ này, đau chết mất!” Huyền Vũ Thác Hàn xoa xoa vào nơi mặt đã từng bị cô tàn phá, d không khỏi lại bị đau đến mức lông mày vặn xoắn lại: “Cái cô gái này, thế này có thể coi là em qua sông đoạn cầu đấy.” Bất quá, tuy rằng anh nói như vậy, nhưng vẫn đứng dậy đi ra cửa.

“Rầm...”

Một tên con trai nào đó bước chân mới vừa vịn bước ra đến cửa ra vào, phía sau lưng cánh cửa liền rầm một cái đóng sập lại cực kỳ mạnh mẽ.

“Người phụ nữ này...” nhìn cánh cửa phòng đã đóng chặt, Huyền Vũ Thác Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, không biết nên hình dung cái cảm giác bị người phụ nữ cự tuyệt phải đứng ở bên ngoài cánh cửa như thế nào cho đúng.

Đưa tay xoa lên nơi gò má cô vừa mới bôi thuốc, khóe miệng Huyền Vũ Thác Hàn lạnh nhạt nhếch lên thoáng hiện ra một nụ cười xoay người đi trở về phòng ngủ của mình.

Chuyện này, hẳn nên coi như là một sự khởi đầu tốt đẹp chăng?

Bất quá, nghĩ đến chuyện mà bác Phúc đã nói khi anh vừa mới trở về, đáy mắt không khỏi trở nên âm trầm hẳn xuống.

... Xuyên qua hành lang thật dài đầy những dây nhỏ màu xanh biếc là đi tới chỗ của một phòng nghỉ nằm ở bên cạnh đại sảnh. Một hồi tức giận từ trong phòng truyền tới, điều này làm cho một số những cô hầu gái đi ngang qua đây đều không khỏi từ ngoài cửa sổ ngoài đầu nhìn lại vào bên trong đây về tò mò. Chỉ là đến khi nhìn thấy ở bên trong đó là gương mặt của hai cha con ông chủ mới đi từ bên ngoài về, liền bắt đầu nghiêm chỉnh tránh đi cách thật xa đúng cách đã được huấn luyện.

Chỉ thấy trong phòng có một thân hình cao lớn vừa để rơi người vào trong chiếc ghế sofa đơn một cách thoải mái. Huyền Vũ Thác Hàn gác đôi chân dài lên nhau đây về một chỗ, cùi chỏ đặt ở trên thành ghế sofa, hai bàn tay mười ngón giao nhau, buông mắt xuống.

Nét mặt của anh đầy vẻ âm u, lông mày nhíu lại, thậm chí còn để lộ ra sự chán ghét lẫn không kiên nhẫn. Bộ dáng vẻ mặt thế này của Huyền Vũ Thác Hàn gần như rất ít khi được anh biểu lộ ra. Do đó có thể thấy được, biểu hiện của anh cực kỳ thiếu kiên nhẫn đối với người đàn ông ở trước mắt, “Có chuyện gì ngại cứ bảo người khác nói với tôi, không cần phải nhất thiết cố ý bảo tôi trở về, tôi còn bận rộn rất nhiều việc.”

Huyền Vũ Viêm ngồi ở trên ghế sofa đối diện với anh, trên gương mặt già nua hẳn rõ nét tang thương, mặc dù có chút áy náy, nhưng đối với giọng điệu của anh như vậy, vẫn không thể nhìn được mà nhíu mày lại, bất quá, rất nhanh liền giãn ra luôn.

“Lần này trở về cha sẽ không đi nữa, nghe bà nội con nói, con đã yêu mến một cô gái, con dự định khi nào thì đưa cô bé kia về đây, coi như là ra mắt chuyện mẹ đi.”

“Chuyện đó không liên quan đến ngài, ngài không cần phải gặp người phụ nữ của tôi làm gì. Nếu như không có việc gì nữa, vậy cứ như thế đi.” Dứt lời, anh muốn đứng dậy luôn.

“Thác Hàn, con nhất định cứ phải như vậy mới được hay sao? Có nói như thế nào đi nữa, ta cũng là cha đẻ của con.” Khi Huyền Vũ Viêm nghe thấy những lời nói kia thì một vẻ già nua thoáng cái phảng phất như thấm vào trong con người ông, chỉ thoáng cái nhìn ông như đã già thêm vài tuổi. Từ mười năm trước đây, “Cha? Danh từ mới sao?” Con người đen của Huyền Vũ Thác Hàn nhíu lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, “Năm đó, vì sao ngài lại không suy nghĩ ngài là cha đẻ của tôi chứ? Hiện tại lại đến nói với tôi, ngài là cha đẻ của tôi, ngài không cảm thấy rằng ngài đã không còn có tư cách đó rồi sao?”.

Đáng tiếc, nếu như là chuyện mười năm, bất kể là mười năm trước hay là mười năm sau, anh cũng vẫn không có cách nào để quên được. Không có cách nào để quên được cái ngày đó, cái ngày mà người cha đẻ trong suy nghĩ của anh luôn là một người cha yêu quý nhất của mình, lại có một ngày, có thể bỏ lên trên giường người yêu của con trai mình!

Anh lại càng không cách nào quên được, người mẹ của anh vốn dĩ còn có thể sống lâu thêm vài năm, đã phải chết trong buồn bực sầu não thế nào.

Qua nhiều năm như vậy, bất cứ chuyện gì anh cũng có thể quên được, nhưng hình ảnh kia của mười năm trước...

“Thác Hàn, chuyện năm đó, cha thật sự có lỗi... cha...”

“Câm miệng!” Huyền Vũ Thác Hàn đứng lên, sắc mặt âm trầm, lúc này trong mắt anh tất cả đều là sự bạo ngược, sát ý cùng hàn khí tản ra làm cho

người ta phải sợ hãi. Anh gần từng chữ: “Tôi không ngờ rằng lại có thể được nghe chuyện năm đó từ trong chính miệng của ông... Nếu như không có việc gì, tôi cũng không muốn nhìn thấy ông nữa.”

“Thác Hàn, cho dù không nói về chuyện năm đó, con cũng không cần đối xử với cha của con như vậy. Có nói như thế nào, đó cũng là ba ba của con.” Người bà nội nào đó vẫn một mực không hề mở miệng nói chuyện, bắt đầu đi thờ dài, mở miệng nói: “Hai cha con các người cũng đừng có vì chuyện năm đó mà khiến cho gia đình không được yên nữa! Ta hiện tại đã暮 già lợm khờm mắt rồi, cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Hai cha con các người giờ đây có thể để cho ta còn sống giờ phút nào, ta còn có thể lại được nhìn thấy cha con các người hòa thuận, sống trong cảnh người cùng một nhà với nhau thực tốt đẹp, như vậy có được không?”

“Mẹ, thực xin lỗi, đều là do con...”

“Đương nhiên là do ông rồi, nếu như không phải là do ông thì cũng sẽ không có ngày hôm nay.” Huyền Vũ Thác Hàn cười nói, nhưng mà, hai bàn tay đặt ở hai bên lại siết chặt lại thành nắm đấm.

“Thằng nhóc thối tha này, con đã khỏe rồi hả, hôm nay ta bảo con trở về, chính là muốn để cho cha con các người bình tâm tĩnh khí để giải quyết hết những khúc mắc của nhiều năm qua. Hiện tại cha con các người còn như vậy, có phải là thật sự muốn làm cho ta phải tức chết thì mới an tâm hay không, hả?”

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Chu Hữu Mai vốn dĩ muốn cho tự hai cha con bọn họ tự hóa giải với nhau. Nhưng mới ngồi không được vài phút, liền lập tức biến thành như vậy, điều này làm cho trong nội tâm của người già cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tiếng quát của người bà nội nào đó làm cho Huyền Vũ Thác Hàn có chút hơi thu bớt lại về hàn ý trên mặt. Chỉ là, anh không muốn phải nhìn Huyền Vũ Viêm ở bên cạnh nhiều thêm một lần. Chuyện năm đó, anh đã bị tổn thương rất sâu, rất sâu, đã tạo thành ngăn sâu, có lẽ cả đời này cũng không có cách nào khép miệng lại được.

“Bà nội, công ty còn có chút công việc, con xin đi trước, chờ qua trận này con sẽ trở về cùng ăn cơm với bà nội.” Dứt lời, Huyền Vũ Thác Hàn xoa người rồi đi.

Bà nội anh đã nghĩ thế nào, anh biết rất rõ, chính là, anh khước từ vượt qua cửa ải trong lòng mình.

Huyền Vũ Viêm nhìn theo bóng dáng đi ra khỏi cửa, trên mặt ông là một nụ cười đầy khổ sở cay đắng. Con trai ông thật sự dường như đã chịu đủ với ông rồi. Một khi nó đã nhận định rồi, thì sẽ không cho người ta chút xíu con đường sống một lần nữa..., những lời giải thích của ông, mười năm sau dường như cũng không có cơ hội để mở miệng.

Chu Hữu Mai thờ dài nói, “A Viêm à, tính cách của thằng nhóc thối kia chính là bản sao đích thực của anh đấy! Từ từ rồi mọi chuyện sẽ đến thôi, chỉ qua một thời gian ngắn nữa thôi, anh cũng đã trở thành ông nội rồi đấy, anh cũng đừng có đi nữa.”

Huyền Vũ Viêm trầm mặc một hồi sau đó nhẹ gật đầu.

“Ài!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chương 118

Editor: Puck

Bên trong phòng tối, bởi vì cửa được mở ra, có một đường ánh sáng.

Hai người đàn ông cao lớn đi tới, ánh sáng ngăn ngừa, để cho bọn họ nhìn thấy một bóng người trong bóng tối!

“Gần đây mấy người rất rảnh rồi sao?” Trong bóng tối truyền đến âm thanh, không có bất kỳ cảm xúc gì, lạnh nhạt không có sóng, âm thanh kia giống như trong hồ chết truyền đến, từng chữ từng câu đâm vào da đầu người tê dại.

Hai người nhìn thẳng vào mắt cười khan hai tiếng, ăn ý mò tìm cái ghế ngồi xuống.

“Lão đại, anh không sao chứ?”

“Chúng em đều nghe nói, anh có khỏe không?”

“Hai người cảm thấy tôi giống như có chuyện gì sao?” Trong bóng tối lóe lên hai cặp mắt giống như mắt chim ưng, từ trong đó thật sự không nhìn ra chút dấu vết quanh co nào.

“Giống, cực kỳ giống.” Hai người đồng thời khẽ trả lời.

Nghe nói nhót ở trong phòng cũng sắp cả ngày, có thể giống như có không chuyện gì sao?

“Đừng cứng nhắc như thế, chuyện đều qua bao lâu rồi, phụ nữ ấy mà, chỉ bằng giá trị con người lão đại, dùng trăm chiếc xe tải cũng không chứa nổi.” Long Húc Hàng lại cười khan mấy tiếng.

Chuyện năm đó, vừa đúng bốn người bọn họ cũng biết.

“Nếu như mấy người tới chỉ để nói những lời này, có thể lần, đừng làm trở ngại chuyện tôi nghỉ.” Âm thanh trong bóng tối, vẫn lạnh lùng như cũ.

“Lão đại suy nghĩ chuyện gì vậy? Nói ra, có lẽ chúng tôi có thể giúp một tay cùng nhau suy nghĩ một chút.” La Vũ Hiên quét mắt nhìn bốn phía đen như mực, lo lắng lúc trước, khi nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn bình yên vô sự ở trong bóng tối đã dễ xuống.

“Đúng vậy đúng vậy, nghĩ cái gì, chúng tôi có thể giúp anh cùng nhau nghĩ, đều nói ba thợ đánh giày thối nhất định chống được một Gia Cát Lượng, ha ha.” Long Húc Hàng xưng phong nhận việc, từ sau khi đi vào, ở trong lòng đánh chủ ý khuyên bảo lão đại.

“Hai người?”

“Đúng vậy?”

“Tôi không tin lời các cậu nói.” Lạnh lùng trả lời, không lưu lại một chút mặt mũi nào cho Hàng.

Trong bóng tối, khuôn mặt tuần tú của Long Húc Hàng co quắp mấy cái, ngay cả La Vũ Hiên cũng hơi kinh ngạc.

“Cậu thật sự có thể giúp tôi nghĩ kế?” Câu hỏi vẫn từ trong bóng tối ném ra.

“Dĩ nhiên, lão đại, anh cũng quá vậy bản trí thông minh của tôi?!” Long Húc Hàng tức giận trả lời.

“Cho dù các cậu có thể giúp đỡ, tôi sợ các cậu cũng không bằng lòng.”

La Vũ Hiên nhún vai, “Chuyện của lão đại, chính là chuyện của chúng tôi, điểm này lão đại không cần phải hoài nghi.”

Nhiều năm qua, tình cảm trong bốn người như thế nào, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.

Trong bóng tối truyền đến nụ cười khó hiểu, “Thật chứ?”

“Lão đại, anh dài dòng như vậy từ khi nào thế, nói đi, chỉ cần chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực.” Lén nhếch chân mày lên, cảm giác có chỗ không đúng.

“Vậy được, nếu như cậu đã nói như vậy, vấn đề của tôi có thể giải quyết rồi.” Trong bóng tối, một người đàn ông ngồi như pho tượng một thời gian, cuối cùng đứng người dậy, “Giải quyết vấn đề rồi hả?” Nghe vậy, chân mày hai người đàn ông trong bóng tối đột nhiên rung động, một dự cảm xấu tủa khắp trong lòng!

Trầm mặc.

Một hồi lâu, dự cảm không tốt càng ngày càng đậm, đợi không được câu trả lời, Long Húc Hàng hơi không nhịn được, kêu la về phía bóng tối, “Này, lão đại, anh nói chuyện đi! Muốn chúng tôi làm chuyện gì?”

Trầm mặc.

Trong bóng tối im lặng yên tĩnh, đã không có tiếng thở, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe thấy, nếu không phải mơ hồ thấy được một bóng dáng đứng lên, bọn họ thật sự cho rằng không có ai ở đây.

Cảm giác này, quả thật khiến cho áp lực của bọn họ tăng lên gấp bội!

Sau mấy giây, “Ha ha, không hổ là anh em tốt, nếu như vậy, khoảng thời gian này, các cậu đi biệt thự Tây Giao kia của tôi, cung phụng vị ‘tổ tông’ kia, cố gắng để cho mẹ vợ tương lai của tôi có thể thay đổi cái nhìn ấn tượng về tôi, còn nữa, tốt nhất có thể đừng để cho lão phật gia phát hiện là tốt nhất, trong khoảng thời gian này, tôi khiến cho người phụ nữ kia có thể thần phục tôi.”

“Được rồi, đi ra ngoài làm việc đi, ha ha!” Chút thời gian cuối cùng, Huyền Vũ Thác Hàn thay đổi lạnh lùng lúc trước cười ha ha mà nói xong, rồi đi ra ngoài.

Thật ra thì, trước mắt anh chuyện quan trọng nhất, chính là người phụ nữ kia, phải nghĩ cách để cho cô đồng ý gả cho anh! Muốn cô thông suốt, khó khăn...

Cái gì?

Hai bóng người ở bên trong phòng tối, trên mặt cùng khựng lại, vài giây sau mới phản ứng được, nhớ tới tổ tông khiến Vũ và lão đại đều thêm không ít bầm tím là người phương nào!

“Lão đại, không cần chứ -”

Người kia vốn không để ý tới bọn họ, tự mình rời khỏi phòng tối, để cho hai người bọn họ giống như đũa ngọc, gọi vào trong không khí.

Phản ứng đầu tiên là La Vũ Hiền, cũng vội vàng lao ra khỏi phòng bỏ lại một câu: “Hàng, dốc hết toàn lực là cậu nói, vậy thì giao cho cậu, tôi còn có chuyện quan trọng.”

Cái gì?

Phản ứng chậm nửa nhịp, nhìn thấy chính là tùm được bóng lưng biến mất rồi.

Long Húc Hàng dùng sức dậm chân, giận đến cắn răng nghiêng lợi, anh ngẩng đầu lên, phát ra tiếng gầm thét vào trong bóng tối.

“Đáng chết! La Vũ Hiền, cậu trở lại cho tôi...”

...

Phù Nhục Nhi ung dung ngồi trong phòng khách tòa nhà tập đoàn Huyền Vũ, coi như đã đợi sắp một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không lộ ra bất kỳ bất mãn gì hoặc cảm xúc khác.

Bởi vì trừ cô, còn có một vị khách khác, hai người trừ lễ phép gật đầu cười cười sau, rồi cũng trầm mặc ngồi bên chỗ của mình.

Khách tới chơi là Gavin Smith ba mươi lăm tuổi, anh là người nói nghiệp công ty xe hơi nổi danh, hôm nay anh dẫn đầu tổng giám đốc và trợ lý công ty, cùng nhau tới tìm Huyền Vũ đầu tư.

Công ty bọn họ có ý phát triển một loại xe hơi cao cấp kiểu mới, tuy bọn họ có lòng tin xe mới một khi đưa ra thị trường, sẽ được yêu thích, nhưng bởi vì tiền nghiên cứu phát triển và chế tạo không ít, vì vậy tìm tới tập đoàn Huyền Vũ vì kiếm tiền hỗ trợ, hy vọng hai bên có thể hợp tác.

Mà đối thành phía Phù Nhục Nhi cũng có mục đích không khác lắm, chỉ có điều, cô cảm giác có thể hợp tác thiết kế kỹ thuật với Huyền Vũ thì hứng thú hơn, vì điểm này, coi như cô chuẩn bị đầy đủ.

Mặc dù cô chỉ thân một mình tới, có vẻ hơi mộc mạc, hai bên cùng ngồi trong một phòng tiếp khách, cô ung dung khí thế, cũng không quá mức bị chìm ngập.

Về phần đợi gần một tiếng đồng hồ mà chưa thấy người, điểm này, ngược lại hơi ngoài dự đoán của Phù Nhục Nhi, chỉ có điều, rất nhanh cửa phòng tiếp khách có người đẩy ra, bốn bóng dáng một trước một sau đi vào, sau đó, một nữ thư ký bụng cà phê đặt lên bàn.

“Cám ơn.” Phù Nhục Nhi mỉm cười nói cảm ơn.

“Không khách khí.” Thư ký kia đáp lại bằng một nụ cười nhạt, sau đó đứng sang bên cạnh.

“Thật hâm mộ tổng giám đốc Huyền Vũ, ngay cả thư ký đều vừa đẹp vừa làm được việc.” Gavin nhấp một ngụm cà phê, đáy mắt tràn đầy thương thức với thư ký gọn gàng sạch sẽ kia.

Có thể ngày ngày nhìn thấy thư ký vui tươi động lòng người như vậy, chắc hẳn tâm tình nhất định rất tốt.

“Thật sao?” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Huyền Vũ Thác Hàn nở nụ cười nhạt, ngồi lên vị trí chủ trì, La Vũ Hiền ngồi ở bên cạnh anh, một thư ký khác ngồi sau lưng Huyền Vũ Thác Hàn.

“Đĩ nhiên.” Gavin ha ha cười nói!

Nịnh hót.” Một giọng nói thầm, từ khóe miệng người phụ nữ nào đó tràn ra!

Phù Nhục Nhi nhìn Gavin chiếm ưu thế hơn, có một kích động trọn trắng mắt, chỉ có điều, trong lòng đã từng được tác động, rất nhanh nở nụ cười ngọt ngào!

Đứng lên từ chỗ ngồi, gật gù đầu với vị trí chủ trì: “Tổng giám đốc Huyền Vũ, chào ngài, tôi là đại biểu của ‘Đa truyền thông Jason’ Malaysia, lần này tới, hy vọng có thể hợp tác lâu dài với quý công ty.”

“‘Đa truyền thông Jason’?”

Lúc này, thư ký sau lưng, nghiêng người tiến lên nhắc nhở mấy câu bên lỗ tai anh.

“Tổng giám đốc Huyền Vũ, nơi này có một bản thiết kế căn kế của công ty chúng tôi.” Phù Nhục Nhi vừa nhìn là cơ hội, lập tức đưa bản kế hoạch

trong tay lên, một thư ký khác nhận lấy đưa vào trong tay Huyền Vũ Thác Hàn!

“Ừ, công ty chúng tôi sẽ nghiêm túc khảo sát một chút, tối nay sẽ trả lời cho cô.” Lướt mắt qua, để sang bên cạnh nói!

Cứ như vậy? Chẳng lẽ công ty lớn đều như vậy sao?

Phù Nhược Nhi vừa định nói gì, nhưng vẫn dè lại, ở trên địa bàn của người ta, không thể có bất kỳ cử động thất lễ nào, cho nên, dưới ánh mắt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn, thư ký mang theo cô ra khỏi phòng tiếp khách!

Huyền Vũ Thác Hàn thu hồi tầm mắt, tiếp tục nói chuyện với Gavin Smith.

Mà ở cửa, Phù Nhược Nhi đi theo thư ký ra khỏi phòng tiếp khách, trong lòng buồn bực, nhưng không có kế sách gì.

Đi tới cửa thang máy, cửa thang máy vừa mở, cô còn chưa kịp bước chân, một bóng dáng vội vàng vàng chui ra đụng tới cô!

...

Mấy ngày nay không khí lạnh đến, nhiệt độ đột nhiên hạ, Xá Cơ Hoa nằm trên giường, đắp chăn lông ấm áp, đang ngủ say ngọt ngào.

Mà trong phòng bếp trong biệt thự truyền đến từng đợt mùi thơm, Huyền Vũ Thác Hàn mặc tạp dề cẩn thận xào cà ri gà đồ thêm nước cốt dừa, thím Luru ở bên cạnh giúp một tay, chuẩn bị cà ri gà đồ nước dừa anh mới học được, còn có một món khác là cá chanh chua cay, hai món này là hai món người phụ nữ nào đó thích nhất.

Anh còn nấu một nồi cháo gà lớn, chuẩn bị bồi bổ tốt cho người phụ nữ nào đó, dĩ nhiên, quan trọng nhất là, phải nhanh chóng tẩm được bao tử của người phụ nữ này.

Sau khi xác định cá hấp đã xong, Huyền Vũ Thác Hàn tắt bếp, cời tạp dề xuống, sau khi khiến thím Luru không cần hỗ trợ, lập tức cười hi hi đi về phía phòng người phụ nữ nào đó.

Cửa phòng vốn khóa chặt, người đàn ông nào đó trực tiếp mở ra đi vào.

Hai cánh tay mềm mại trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, mái tóc đen nhánh tăn ra trên gối, khiến cô ngủ say sưa xem ra cực kỳ đáng yêu mà mê người.

Đi lên phía trước, không nhìn được nhéo lỗ mũi cô, xoa xoa tóc cô, sờ khuôn mặt nhỏ bé của cô, nhân cơ hội ăn đậu hũ.

Xá Cơ Hoa trong giấc mộng cảm thấy bị ngứa, còn tưởng rằng con muỗi, nhắm chặt hai mắt, nhấn chân mảy lều bầu, “Con muỗi đáng ghét, tránh ra, tránh ra...”

Người phụ nữ này, sao lại đáng yêu như thế chứ? Khuôn mặt ngây thơ khi ngủ khiến cho người ta thật sự muốn cắn một cái!

Huyền Vũ Thác Hàn nhin cười, ác liệt hơn trực tiếp bóp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại từ sau lưng của cô, cảm giác tay tinh tế, khiến cho cho anh yêu thích không nổi buông tay được.

“Người nào...” Lần này, Xá Cơ Hoa giật nảy mình, mở mắt ra, chỉ có điều, vừa nhìn thấy người trước mắt thì quả đấm không chút suy nghĩ đã theo bản năng quất tới!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chương 119

Editor: Puck

“A!” Hoàn toàn còn chưa kịp phản ứng, một quyền đã vung thẳng lên mặt anh, hơi sức còn không nhỏ.

Huyền Vũ Thác Hàn hơi chật vật vội lui về phía sau, nhìn về phía người phụ nữ trên giường mở mắt ra nhìn anh chăm chăm mà quát lên: “Người phụ nữ này, em làm gì thế? Sao đột nhiên đánh anh? (Tiếng hít khí) – rất đau em có biết không?”

Vết bầm tím lần trước Xá Cơ Hoa thêm vào mới tan, lần này tốt rồi, lại thêm vào, quý đáng chết này, sao lần nào cũng thích đánh trên mặt người khác chứ?

Mắt to chớp chớp, trong mắt còn mang theo buồn ngủ, nghe thấy âm thanh quát lên thì đầu óc hơi chậm chạp lúc này mới tỉnh táo lại!

“Mẹ nó, sao anh lại ở trong phòng tôi?” Xá Cơ Hoa giật nảy mình kéo chăn che tầm mắt mình, trong mắt tràn đầy dề phòng nhìn chằm chằm vào người đàn ông không biết xuất hiện ở trong phòng cô từ lúc nào!

Cô nhớ lúc cô ngủ, đã khóa cửa cẩn thận rồi mà, sao bây giờ anh lại ở đây?

Nhìn dáng vẻ kia của cô, Huyền Vũ Thác Hàn vuốt ve khuôn mặt đau nhức, tức giận nói, “Đại tiểu thư, anh cố ý tới gọi em ăn cơm, cũng sắp mười giờ, nắng đã chiếu đến mộng rồi!” Tiện tay kéo rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ra, khiến ánh mặt trời xán lạn chiếu vào.

Quan trọng nhất hôm nay là lần đầu tiên anh xuống bếp, mặc dù làm hỏng không ít nguyên liệu nấu ăn tốt, chỉ có điều, nếu có thể túm được khẩu vị của người phụ nữ này, vậy cũng đáng giá.

“Ăn cơm?”

“Đúng vậy đúng vậy, anh chuẩn bị rất nhiều món ăn em thích, em nhanh lên một chút, nếu không lạnh sẽ ăn không tốt.” Huyền Vũ Thác Hàn cười nói.

Xá Cơ Hoa quay đầu liếc nhìn tia sáng xuyên qua bên ngoài cửa sổ, về mặt dề phòng vừa rồi dẫn ra, cái lưng mệt mỏi, một lần nữa vui đầu trên giường, tức giận nói: “Biển, còn sớm như vậy, rằm rì gì thế, người ta còn phải ngủ...”

Trước mặt kệ mấy giờ, dù cho cô còn chưa tỉnh ngủ, ngủ cũng đừng quấy rầy tới giấc mộng đẹp của cô, nếu không quả đấm kêu.

“Em...”

Xem ra, phải gọi tỉnh con heo lười nhỏ tham ngủ này, chỉ có thể lấy ra biện pháp đặc biệt.

Anh cười rất xấu xa tiến đến gần, “Nhanh lên một chút, nếu không anh trực tiếp khiêng em đi ra ngoài.”

“Cút...” Tiếng gào giận dữ buồn bực truyền ra từ trong chăn!

Người phụ nữ này?

“Em thật sự không đứng lên? Vậy muốn anh ôm rồi hả?” Nói xong, anh lập tức khom lưng cúi người ôm lấy cô.

“Ừm! Khốn kiếp, buông tôi ra...” Đôi mắt buồn ngủ mộng lung vừa sắp rơi vào trong giấc mộng, thân thể lại đột nhiên bị một phát ôm lấy lơ lửng trên không trung, Xá Cơ Hoa không thể không tỉnh lại, găm lên một tiếng đùng vung một quyền đến, nhưng lại phát hiện, tay chân bị vây ở trong chăn!

“Huyền Vũ Thác Hàn...”

“Em đừng lộn xộn, lỡ té xuống giường nên trách anh đấy.” Huyền Vũ Thác Hàn cười ha ha ôm lấy cô, mũi chân chuyển một cái đi về phía phòng tắm.

“Anh định làm gì? Sao lại ôm tôi tới chỗ này?” Thấy anh đóng cửa phòng tắm lại, Xá Cơ Hoa bất mãn định giãy giụa quát lên.

“Em nói đi vào đây có thể làm gì?” Anh cho dù muốn làm gì, bây giờ cũng không phải là lúc!

Nhìn cô gái đỏ ửng đáng yêu trong ngực, trong lòng anh không nhịn được hơi rung động, một luồng lửa từ bụng dâng lên, chỉ có điều, được dề xuống trong nháy mắt!

Anh dám khẳng định, bây giờ nếu như anh dám làm gì với cô, vậy cơ hội lấy vợ sẽ bị lỡ, so với nhất thời ham vui, vẫn nên lấy ‘tính’ phúc sau này thì quan trọng hơn!

“Huyền Vũ Thác Hàn, anh buông tôi ra, anh định làm gì? Tôi cảnh cáo anh, nếu như anh dám làm chút chuyện vô si với tôi, tôi nhất định đánh cho răng anh rơi đầy đất...”

Về phần tiếng mắng lầm nhảm này, kéo dài mười phút trong phòng tắm mới dừng lại!

Trong vòng mười phút này, người đàn ông nào đó, chính là lấy kem đánh răng, đưa khăn lông, đơn giản vệ sinh sạch sẽ giúp người phụ nữ nào đó không chịu hợp tác, tiếp tục như vậy, toàn bộ hơn hai mươi phút mới ra khỏi phòng tắm.

Sau đó ôm cô đến phòng ăn, bởi vì thông báo trước đó, để người giúp việc không quấy rầy, cho nên anh tự mình bung thức ăn phong phú ấm áp lên, phục vụ cô giống như nữ hoàng tôn quý, còn thiếu mắt không nhìn xuống hôn đầu ngón chân cô thôi.

Haizzz! Đối với một người đàn ông cao cao tại thượng mà nói, đã vô cùng không dễ dàng, nhưng người đàn ông nào đó lại giống như thích thú!

“Ăn ngon thật đó!” Xá Cơ Hoa vốn còn mang theo tức giận khi rời giường, chỉ chốc lát sau đã bị thức ăn ngon hấp dẫn, tận tình hưởng thụ cá chanh chua cay còn có cà ri gà đỏ nước dừa. “Tài nấu nướng của thím Lưu quả thật không tồi! Vừa thơm, lại cay, lại ngon miệng, thêm một chén cơm nữa!”

Mặc dù nói sáng sớm, nhưng bởi vì khẩu vị của người phụ nữ nào đó, trừ phối hợp dinh dưỡng hợp lý ra, tất cả hương vị đều làm theo khẩu vị của Xá Cơ Hoa.

“Đứng, đứng.” Huyền Vũ Thác Hàn cười hi hi giúp cô thêm com, ân cần phục vụ cô, “Có khát không? Có muốn uống một ly nước chanh ướp lạnh không?”

Đều nói muốn bắt được một người đàn ông, sẽ phải chinh phục dạ dày người đàn ông trước, thật ra thì, phụ nữ cũng giống vậy, điểm này, ước chừng Huyền Vũ Thác Hàn lật xem không ít tiểu thuyết lãng mạn!

“Được!” Xá Cơ Hoa gật đầu cười một cái, “Tôi muốn uống nước chanh.”

Mặc dù nói cháo gà kia ăn rất ngon, chỉ có điều sáng sớm ăn những món ăn cay, vẫn hơi nóng trong.

“Tới ngay.” Huyền Vũ Thác Hàn nhanh chóng lấy nước chanh ép ở trong tủ lạnh ra.

Ha ha, hình như rất dễ chinh phục điểm này của cô gái nhỏ, giờ phút này anh tinh thần sáng láng, dĩ nhiên cũng phải cho cô gái nhỏ xinh đẹp này no bụng mới được.

Xá Cơ Hoa uống nước chanh lạnh như băng ngon miệng, cười đến mắt cũng híp vào, “Ừ, uống ngon.”

Lần trước thím Lưu nấu canh cho cô uống, sau khi ăn xong dám không cho cô uống nước chanh, nói gì mà không được, lần này đến lượt người đàn ông này không tệ lắm!

Huyền Vũ Thác Hàn ngồi xuống bên cạnh cô, có chút hữu ý vô ý dựa vào, “Những thứ này đều do anh tự mình làm, nếu như em cảm thấy ăn ngon, vậy mỗi ngày anh đều làm cho em có được không?”

“Anh làm sao?” Kinh ngạc kêu lên kỳ quái, rất hiển nhiên như bị sét đánh rồi.

Anh biết làm com? Khả năng sao? Xá Cơ Hoa nhìn trai đẹp bên cạnh, hiển nhiên rất không tin.

“Nếu như anh thật sự sẽ nấu com, vậy coi như anh là người đàn ông tốt.” Trong ấn tượng của cô, trừ Phùng Thiên Bảo, dường như không có người đàn ông biết nấu ăn, dĩ nhiên, cô nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không tin tưởng lắm chuyện anh nói là sự thật.

Một đại thiếu gia, thật sự sẽ xuống bếp sao? Trước không nói những thứ người khác, rõ ràng sẽ không có ai tin tưởng.

“Nếu biết anh là người đàn ông tốt ‘siêu cấp’, vậy em có muốn suy tính một chút không?...” Hơi thở ấm áp mập mờ thổi khê vào gáy cô.

“Cuốn xéo, anh có phải là đàn ông tốt hay không thì liên quan gì đến tôi chứ!” Xá Cơ Hoa đẩy anh ra.

Đẩy anh động chân động tay ra, Xá Cơ Hoa nhìn ra ngoài cửa sổ, hăng hái bùng bùng lập kế hoạch.

“Hôm nay khí trời tốt đó, tôi thích nhất khí trời thu vừa mới hơi se lạnh. Nhiệt độ hơi lạnh này thích hợp ngâm suối nước nóng nhất, nếu như có thể ra ngoài tìm Vũ máy cô ấy là tốt.”

“Đương nhiên được.” Anh cung chiều vuốt ve tóc cô, chỉ cần cô vui vẻ, cho dù cô làm gì, anh đều tùy theo cô.

“Anh sẽ để tôi đi ra ngoài?” Ánh mắt Xá Cơ Hoa đột nhiên lóe sáng loang loáng lên.

“Anh chưa từng không để cho em đi ra ngoài, chỉ có điều, em định đi đâu, anh biết một chỗ, ngâm suối nước nóng, rất tốt.”

“Ngâm suối nước nóng? Có thật không?”

“Ha ha, đúng vậy, muốn đi không? Em có thể mời bạn bè em cùng đi.”

“Được được, khi nào đi?”

Không khí đang thân thiện thì điện thoại của Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên vang lên, anh nhanh chóng nhận.

“Bà nội? Chuyện gì? Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Đừng khóc, bà từ từ nói...”

Nghe được là bà nội của anh gọi điện thoại tới đây, Xá Cơ Hoa nhìn thêm một cái, chỉ có điều, nghe được nội dung anh nói thì mày đẹp nhú lại.

Sau khi Huyền Vũ Thác Hàn tắt máy, mặt sầu lo nói: “A Hoa, muốn đi ngâm suối nước nóng hôm nay có thể không đi được, lần sau đi, bây giờ em theo anh đi về nhà trước.” Nói xong, đứng dậy định kéo cô.

Tâm tình Xá Cơ Hoa hơi phức tạp, cô nói muốn đi ra ngoài, nhưng lại không có ý định đi nhà anh, mới nghe điện thoại của anh thì hình như lão phu nhân xảy ra chuyện gì? Nhưng chuyện này mắc mớ gì đến cô? Nhưng mà, từ vừa mới bắt đầu lão phu nhân đối xử rất tốt với cô, vậy cùng đi xem một chút cũng không tính là gì đi?

Lại nói, Huyền Vũ Thác Hàn này cũng coi như người hiểu thuận, thẳng thắn mà nói, cô rất thương thức điểm này của anh.

Sắc mặt cô hơi cứng lại: “Tôi đi làm gì? Phải đi làm gì?”

“Sẽ không lâu đâu, chỉ trở về xem bà nội một chút, bây giờ anh cũng không rõ xảy ra chuyện gì.” Huyền Vũ Thác Hàn kéo cô, tay vừa kéo cô, lập tức đi về phía nhà để xe, giữa hai chân mày cau lại lo lắng.

Anh cũng rất muốn chung đụng qua từng ngày với cô như vậy, không nghĩ tới chính là hẹn hò tốt đẹp bị hủy bỏ rồi, nhưng mà, bà nội, cũng là người quan trọng trong cuộc đời của anh, cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng nhất định phải trở về.

Haizzz... Cô không nói gì, thờ dãi trong đáy lòng, nghe được anh nói như vậy, trừ chân mày có thể gấp được con ruồi ra, Xá Cơ Hoa cũng không nói thêm cái gì mà đi theo anh.

Haizzz, thật đáng tiếc đó, vốn có thể đi ra ngoài tìm Vũ mấy cô ấy, đã mấy ngày, chắc chỗ anh Tuyết của cô cũng có tin tức đi?

Chỉ chớp mắt sau, một chiếc xe thể thao màu đen lóa mắt, nhanh chóng ra khỏi cửa chính Tiêu Vân Các!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Chương 120

Editor: Táo đồ phổ núi

Trong biệt thự xa hoa duy nhất ở trên lưng chừng núi Dương Minh!

“Hu hu . . . Chị Liễu, giấy, khăn giấy . . .” Trong đại sảnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc thút thít, chỉ thấy bà nội ngồi trên ghế sa lon, khóc sụt sùi, hộp khăn giấy ở trước mặt cũng đã trống trơn, nghe vậy, chị Liễu ở sau lưng vội vàng đưa khăn giấy tới.

“Hu hu . . . Có loại ba không chịu trách nhiệm như vậy sao? Đúng là đứa bé có số khổ . . . Chị Liễu, chị nói một chút xem, đứa nhỏ này tốt như vậy, tại sao ông trời lại bắt con bé chịu khổ nhiều như vậy chứ . . .”

“Thật sự là quá đáng thương mà . . . hu hu.”

Chiếc ti vi LCD siêu mỏng cực lớn ở trong phòng khách đang chiếu (Trung tâm trẻ sơ sinh Thiên Nhai), làn điệu khắc khoải vang vọng ở trong phòng khách, quả thực là đã khiến bà nội rơi nước mắt rất nhiều.

Chị Liễu nhìn bà nội khóc tới mức sưng cả mắt lên, âm thầm thở dài, lại đưa khăn giấy tới, rồi mới mở miệng nói: “Đúng là đứa nhỏ khiến cho người ta phải bận tâm, nhưng mà lão phu nhân, khóc như vậy đối với mắt của bà rất không tốt, hơn nữa, chờ một lát nữa thiếu gia mới trở về, để tôi đi chuẩn bị ít đá vụn để bà thoa lên mắt, ti vi thì sau này lại xem tiếp?”

Cũng không biết có phải là do tuổi tác đã lớn không, năm đó bà là một nữ cường nhân thủ đoạn mạnh mẽ, mấy năm gần đây, càng ngày càng trở nên đa sầu đa cảm.

“Chờ tôi xem xong tập này đã . . . Đúng rồi, trước hết chị hãy nói người làm hâm nóng cháo gà lên đi, đợi khi A Hoa tới có thể uống ngay được . . .”

“Dạ!”

Sau khi chị Liễu quay sang dặn dò người làm xong, liền quay lại lần lượt lấy khăn giấy cho bà cụ.

Bởi vì lần trước hai cha con vẫn còn khúc mắc khá sâu, nên mặc dù Huyền Vũ Thác Hàn rất ít khi trở lại, nhưng mà Huyền Vũ Viêm vẫn dọn ra ngoài ở, cho nên trong căn nhà rộng lớn này, chỉ còn lại một bà già cô đơn lẻ loi, (đĩ nhiên, ngoại trừ chị Liễu và những người giúp việc), cho nên Chu Hữu Mai nhìn thấy trên ti vi như vậy, liền không nhịn được mà muốn gấp chặt nội của bà, mặc kệ lúc tuổi trẻ bà đã đứng mãnh như thế nào, tóm lại lúc già bà muốn cho con cháu vây quanh!

Bởi vì trong điện thoại Chu Hữu Mai nói không đầu không đuôi, lại nức nở nghẹn ngào một tiếng, khiến cho anh tưởng có chuyện gì xảy ra nên sau khi chiếc xe thể thao xông ra khỏi cửa chính của Tiêu Vân Các, thì liền phi thẳng về phía nhà chính, liên tục vượt qua đèn xanh đèn đỏ, nhiều lần cắt đuôi cảnh sát đuổi theo!

Vốn phải mất nhiều thời gian đi trên đường, nhưng mà với tốc độ điên cuồng như vậy, thời gian đã rút ngắn hơn phân nửa!

‘Két két . . .’

Ngoài cửa biệt thự, tiếng thắng xem muốn đâm thủng màng nhĩ vang lên, bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành những tia lửa điện.

Chiếc xe dừng lại, cửa xe được mở ra, một bóng dáng nhỏ nhắn vội vã lao xuống xe, ngồi chồm hổm ở bên cạnh nôn khan!

Huyền Vũ Thác Hàn cũng vội vội vàng vàng xuống xe, lo lắng đi tới hỏi: “Em bị làm sao vậy? Không sao chứ?”

Lúc này, cửa biệt thự có nhiều người giúp việc đi ra, vừa nhìn thấy tình hình đó, liền xoay người đi vào nhà thông báo.

“Oe . . .”

Xá Cơ Hoa liên tục nôn khan mấy lần, lúc này sắc mặt tái nhợt đứng lên, nhưng mà, sau khi nhìn thấy người đàn ông ở sau lưng với vẻ mặt lo lắng thì trực tiếp trừng mắt lên nhìn.

Mẹ kiếp, vội vàng đi đâu thai sao, dọc đường đi, chạy với tốc độ vội vàng như vyaaj, thiếu chút nữa dọa cô mất đi nửa cái mạng.

“Em . . .”

“A Hoa, con bị làm sao rồi? Khó chịu ở chỗ nào?” Lúc này không đợi Huyền Vũ Thác Hàn mở miệng quan tâm, ở bên trong cửa biệt thự đã có một bóng dáng hùng dũng oai vệ đi ra!

Bà nội nào đó vừa nghe thấy cháu dâu bảo bối không thoải mái, nhất thời vội vã đi ra, vẻ mặt lo lắng đi tới bên cạnh Xá Cơ Hoa khẩn trương hỏi!

Hon nữa Huyền Vũ Thác Hàn ở bên cạnh, cũng trực tiếp bị bà bỏ qua một bên.

“Bà nội!” Mới vừa nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Chu Hữu Mai, Huyền Vũ Thác Hàn cau mày.

“Bà nội cái rắm gì, tên nhóc thúi kia, con chăm sóc người kiểu gì đây? Con . . . Chờ chút nữa sẽ tính sổ với con.”

“A Hoa, chậm một chút, chúng ta đi vào trong nhà đi.”

Dạ dày Xá Cơ Hoa đảo lộn giờ đã từ từ ổn định lại, chỉ có sắc mặt là vẫn còn tái nhợt một chút, Chu Hữu Mai nhìn thấy vậy đau lòng không thôi. Vội bảo hai người làm đỡ đi vào trong nhà.

“Không cần, con . . . con có thể tự mình đi được!” Nói thật là có chút không thoải mái, nhưng cũng không nghiêm trọng tới mức phải để người da diu dắt đi như vậy, tình trạng lúc này, khiến cho cả người Xá Cơ Hoa không được tự nhiên!

Nhưng rất dễ nhận thấy là không ai nghe lời nói của cô, “Các người đỡ cẩn thận một chút cho tôi.”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thấy người phụ nữ được đỡ đi vào với bộ dạng vô cùng cẩn thận như vậy, thì chân mày không khỏi rút gân, nhưng mà, anh cũng không quên chuyện vội vàng chạy tới đây, cho nên lúc thấy bà nội định đi vào theo thì vội vàng chạy lại lo lắng hỏi bà.

“Bà nội, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải có chuyện gì xảy ra rồi không?”

Đôi mắt của Chu Hữu Mai vẫn sưng đỏ, rất dễ nhận ra là dấu vết đã khóc.

Còn đang lo lắng cho đứa cháu nội này của mình, Chu Hữu Mai nhất thời cũng quên mất chuyện lúc trước gọi điện cố ý khiến cho người ta hiểu lầm.

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì? Đi đi, tên tiểu tử thúi nhà anh, sau này mới tính sổ với anh . . . Đây, các người dịu cẩn thận một chút cho tôi . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn bị đẩy qua một bên không ai để ý tới, ngược lại nhất thời không phản ứng kịp, lúc phản ứng lại thì ở cửa chỉ còn lẻ loi một mình anh!

Anh! Còn là thiếu gia trong nhà này sao? Lúc nào thì anh bị mọi người hoàn toàn bỏ đi không thèm nhìn tới? Trên gương mặt tuấn tú xuất hiện ba vạch đen chạy thẳng xuống dưới.

Trên ghế sa lon trong phòng, vẻ mặt Xá Cơ Hoa có chút rút gân nhìn ông già ngoại quốc ở trước mặt; bác sĩ Wesley, mẹ kiếp, bởi vì chuyện lần trước, vừa nhìn thấy ông già ngoại quốc này, cô liền không nhịn được mà có loại kích động muốn đánh người, dĩ nhiên, lúc này dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, cô cũng không có bất kỳ động tác gì, nhưng mà, đối với lần kiểm tra này, rất không bình tĩnh, cô chỉ bị say xe một chút, phải gọi toàn bộ bác sĩ tới sao (bên cạnh còn có gia đình bác sĩ)? Nếu như không phải là cô liên tục thanh minh mình không có việc gì, không hề có việc gì cả, thì có thể cô sẽ bị ông ta đưa lên xe trực tiếp đi thẳng tới bệnh viện.

Đợi hon nữa tiếng đồng hồ, thì mới làm xong mấy cái kiểm tra râu ria, mà cô nghe không hiểu ngôn ngữ nước ngoài, cho nên lúc người làm đưa cháo gà lên xong, thì trực tiếp cầm cái chén đi lại bàn ngồi xuống ăn.

Mà lúc Huyền Vũ Thác Hàn đi vào, cũng đưa tới một chén cháo gà!

“Sao rồi? Người lớn và đứa nhỏ đều không sao chứ?” Sau khi thấy người giúp việc đưa cháo gà lên, bà nội vẫn không yên lòng hỏi bác sĩ Wesley.

Bà đã mong chờ cháu nội nhiều năm như vậy, không thể có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không bà sẽ không có mặt mũi đi gặp lão già nhà bà.

“Vâng, không sao cả, nhưng mà, vì là tam bào thai, mà thân thể của thiếu phụ nhân lại tương đối nhỏ nhắn, theo thời gian cái bụng sẽ lớn rất nhanh, cho nên bây giờ bắt đầu phải bổ sung nhiều dinh dưỡng, nếu không lúc sinh nở sẽ rất vất vả, dĩ nhiên, cũng cần phải vận động phù hợp, chỉ cần đừng làm vận động quá kịch liệt, thì đứa trẻ và người lớn đều rất tốt.”

Cái gì gọi là vận động kịch liệt? Sắc mặt Chu Hữu Mai thoáng hiện lên một chút quái dị, ánh mắt không nhìn được liếc sang nhìn đôi nam nữ đang ngồi trước bàn ăn.

“Này, anh có hỏi bà nội chưa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Xá Cơ Hoa uống cháo, đột nhiên đá một cước lên người đàn ông đang ngồi cách đó một cái hỏi.

Lúc trước nhìn anh nhận điện thoại giống như là có chuyện rất gấp mà, nhưng bây giờ, tại sao cô lại có cảm giác không có chuyện gì cả.

Bị cô không thèm để ý tới một lúc lâu, tâm tình của Huyền Vũ Thác Hàn vừa tức giận vừa khó chịu nói: “Làm sao tôi biết được!”

“Người phụ nữ này, lúc nào thì mới chân chính quan tâm tới sự tồn tại của anh đây? Đáng ghét ~ Xá Cơ Hoa liếc mắt trừng anh một cái: “Bà là bà nội của anh, sao cái gì anh cũng không biết vậy.”

“Em . . .”

“Thiếu gia, tiểu thư, lão phu nhân mời các người đi qua.” Đúng lúc này, chị Liễu không biết tới từ lúc nào, mở miệng nói cắt đứt hai người đang tranh chấp.

“Tôi sẽ không đi, tôi còn đang ăn cháo gà mà.” Trùng mắt nhìn người đàn ông nào đó, Xá Cơ Hoa chuyển cái bát trống không cho người giúp việc ở bên cạnh, muốn cô ta múc thêm cho một bát nữa.

Nhưng mà Huyền Vũ Thác Hàn lại đứng lên, kéo cô đi ra khỏi bàn ăn

“Này, Huyền Vũ Thác Hàn, anh làm gì thế . . .”

“Gặp bà nội!”

“Không cần, anh buông tay, tôi còn muốn uống canh!”

“Sau này lại uống tiếp!”

“Không cần, anh buông ra . . .”

“ . . . . .”

Đặt Xá Cơ Hoa không muốn đi đang liều mạng giãy ngoi xuống ghế sa lon ở đại sảnh, lúc này Huyền Vũ Thác Hàn mới buông cô ra, nhưng mà, lại ngồi sát vào cô, để tránh cho người phụ nữ này lại làm ra chuyện gì.

“Tiểu tử thú, con cẩn thận một chút, đừng thô lỗ như vậy làm A Hoa bị thương.” Chu Hữu Mai thấy động tác thô lỗ của anh, bất mãn nói.

Nhưng mà, cũng chỉ thế thôi.

“Bà nội, hôm nay đột nhiên bà gọi con trở lại, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì?”

Bà nội nhú nhú mày, mắt mấy giây mới nhớ tới lúc nói chuyện điện thoại, nhất thời không vui nói: “Tên tiểu tử thú nhà anh, có phải là xảy ra chuyện gì thì mới có thể bảo anh trở về được sao? Chẳng lẽ muốn nhìn thấy cháu trai của t thì phải đợi xảy ra chuyện gì mới nhìn thấy hay sao?”

Lại nói thì liền nổi giận, lớn muốn dọn đi ra, nhỏ thì về nhà cũng phải tìm lý do. Hai cha con này, không người nào làm cho bà yên tâm được.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Bà nội, con không phải có ý đó! Con . . .”

“Được rồi, được rồi không nói chuyện kia nữa, chỉ là, ta có việc muốn nói với các con.”

“Chuyện gì?” Xá Cơ Hoa tò mò nhìn sang.

“Khụ, các con . . . khụ, ta biết là các con còn trẻ tuổi, khí huyết bùng bùng, dễ dàng kích động, nhưng mà, bác sĩ đã nói rồi, vì tốt cho đứa nhỏ, thời gian này các con không được làm chuyện quá kích động.”

Mặc dù Chu Hữu Mai tự nhận là một Obasan của thời đại mở cửa, nhưng vừa nhắc tới chuyện tình giữa nam và nữ, vẫn có chút không được tự nhiên.

Nhưng mà, vì chất nội của bà, thì bà vẫn phải nhắm mắt mà nói ra.

“Cái gì?” Xá Cơ Hoa ngậy ngốc một chút, chờ phục hồi lại tinh thần, nhất thời trợn mắt lên thiếu chút nữa rút cằm xuống.

Mẹ kiếp, ý đó không phải là ý mà cô nghĩ đấy chứ?

“Bà nội, bà kêu con về nhà, chính là vì muốn nói cái này?” Đối với lời nói của Chu Hữu Mai, ngược lại Huyền Vũ Thác Hàn rất ung dung.

“Lão phu nhân, con thấy ngài đã suy nghĩ nhiều rồi, con và anh ta không có gì cả, đừng nói chi là cùng anh ta làm chuyện đó, không thể nào . . .”

“Xá Cơ Hoa! Cái gì gọi là không thể nào? Bây giờ em dám nói những lời này, có tin là tôi lập tức biến không thể thành có thể không?”

Vốn là Huyền Vũ Thác Hàn đã sớm dự tính trước khi cưới người phụ nữ này, thì không có ý định ăn com trước keng, mà điều bà nội lo lắng thì thật ra có chút sớm, nhưng bây giờ nghe thấy người phụ nữ nào đó vội vàng phui sạch, nhất thời nổi giận.

“Huyền Vũ Thác Hàn anh vô sỉ ——”

“Vô sỉ thì thế nào, bây giờ em dám nói thử xem!”

“Anh . . .”

“Khụ khụ!” Chu Hữu Mai không nhịn được khê ho cắt đứt hai người.

“Tiểu tử thú, chuyện yêu đương của người trẻ tuổi các con, bà nội không cần phải trông nom, nhưng mà, dám quá kịch liệt làm tổn thương chất nội của ta, ta liền lột da con.”

“Yên tâm, cho dù có làm, con cũng sẽ cẩn thận.” Một người đàn ông tuyệt đối không ngượng ngừng mở miệng nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Chương 121

Editor: Táo đồ phổ núi

Đừng thô lỗ như vậy có được không?

Nghe vậy, mặt của Xá Cơ Hoa cứng đờ vài giây, sau đó hơi đỏ mặt lên, mắt nheo lại, cùi chỏ hung hăng thúc vào ngực của người đàn ông nào đó.

Cẩn rằng nghiêng lợi: “Anh sẽ cẩn thận, nhưng tôi sẽ không . . .” Nếu như anh dám làm gì, cô sẽ trực tiếp phé anh.

‘ ách ~’

“Cô gái à, em đừng thô lỗ như vậy có được không? Rất đau . . .”

Người phụ nữ đáng chết, xuống tay thật TM hung ác, ngực bị đau Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay kéo tay của cô.

“Nếu bây giờ anh không câm miệng lại, thì anh còn bị đau hơn thế nữa!”

“Thật ác độc ~” .

“Khụ khụ, như vậy không được đâu! A Hoa, hai người các con còn trẻ như vậy, tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết không nhịn được muốn ân ái, điều này bà nội có thể hiểu, nhưng mà bây giờ con đang mang thai, cho dù muốn cái đó, cũng nhất định phải thật cẩn thận biết không? Nếu tiểu tử thú kia dám thô lỗ quá mức, thì con hãy nói cho bà nội biết, bà nội nhất định sẽ đánh cho nó đau tới mức đừng lại thì thôi.”

Chu Hữu Mai ngồi xích lên phía trước, nắm lấy tay của Xá Cơ Hoa, kể từ khi bà biết cô và tên tiểu tử thú nhà bà gặp gỡ nhau xong, bà liền xem cô như là một đứa cháu dâu vô cùng hợp khẩu vị, hơn nữa lúc xác định được trong lòng tiểu tử thú kia để ý cô thì bà lại càng lạc quan chuyện này nhất định sẽ thành, chỉ là nếu như đứng ở lập trường của đứa chất trong bụng của cô thì bà nhất định phải dặn dò cô cẩn thận.

Ba vạch đen trên trán của Xá Cơ Hoa chạy thẳng xuống dưới, không nhịn được mà giật giật khóe miệng, âm thầm rút tay khỏi bàn tay của Chu Hữu Mai đang nắm, cứng ngắt nói.

“Lão, lão phu nhân, con nghĩ là ngài hiểu lầm rồi, con và anh ta không có quan hệ . . .”

Xá Cơ Hoa còn chưa kịp nói hết câu, thì đột nhiên có một cánh tay mạnh mẽ ôm cô vào trong lòng, bá đạo không cho cô có không gian né tránh.

Giọng nói đầy quyền rũ mang theo một chút mỉa mai của Huyền Vũ Thác Hàn vang lên ở trên đỉnh đầu của cô: “Bà nội, chuyện này bà không cần phải lo lắng, theo góc độ của y học mà nói, sau khi mang thai ba tháng, chính là giai đoạn thai kỳ đã ổn định, đối với chuyện kia chỉ cần cẩn thận một chút thì hoàn toàn có thể, yên tâm, chuyện này con sớm đã nghiên cứu rồi.”

Huyền Vũ Thác Hàn cảm thấy người phụ nữ ở trong lòng đã ngừng giãy giụa, khoe miệng không nhịn được nở một nụ cười tà, “Bà nội, nếu như không có chuyện gì, chúng con trở về phòng đây.”

Dứt lời, ôm người phụ nữ vẫn chưa kịp phản ứng lại, bước nhanh về phía gian phòng ở lầu hai, tránh cho người phụ nữ này nổi đóa lên khi hồi phục tinh thần lại.

“Tiểu tử thú, thật sự rất đáng yêu, không hổ là cháu trai của ông già đáng chết kia.”

Bà nội vui vẻ nhìn hai bóng dáng đang rời đi kia, chỉ là, sau đó không nhịn được mà vỗ vỗ khuôn mặt có chút đỏ đỏ lên của mình.

Lão già đáng chết kia rời đi cũng đã hơn mười năm rồi, bà cũng trở thành một bà lão già khom rồi, hôm nay lại cùng với mấy người trẻ tuổi thảo luận về chuyện kia, quả thật là khiến cho bà lão già khom như bà có chút khó tiêu hóa.

“Tên lưu manh kia? Anh vừa mới nói cái gì? Sáng sớm phát bệnh thần kinh gì vậy?”

Mới vừa bước vào cửa phòng, Xá Cơ Hoa đã đen mặt tức giận quát lên, bởi vì không chịu nổi lời tuyên bố mới vừa rồi của người đàn ông này, cô khó chịu tránh thoát khỏi sự kiểm chế của anh, không ngờ lại bị anh ôm chặt hơn nữa.

“Tôi nói có cái gì không đúng à? Bây giờ ngay cả đứa nhỏ em cũng đã có rồi, còn có cái gì phải ngại ngùng nữa sao? Hơn nữa, điều tôi nói vốn là sự thật, có dục vọng đối với người phụ nữ mình, điểm này tôi cảm thấy rất bình thường.”

“Bình thường cái đầu anh đó, anh là đồ vô sỉ hạ lưu xấu xa, có ai da mặt dày như anh không?”

“Da mặt tôi dày sao? Để tôi xoa thử xem nào, hả? Rất tốt mà! Tôi cảm thấy không có vấn đề gì!”

Huyền Vũ Thác Hàn dùng ngón tay cái và ngón trỏ捏 gò má của mình, kéo lớp da mặt mỏng manh, pha trò trả lời lại Xá Cơ Hoa đang tức giận.

“Vô sỉ, tôi thấy da mặt anh ngay cả đạn cũng không xuyên thủng được . . .”

Xá Cơ Hoa tức giận không muốn dây dưa nữa, tay nắm lại thành quyền muốn đánh lên cái vẻ mặt ghê tởm kia, nhưng mà tay vừa mới giơ lên, đã bị một bàn tay to nắm lại.

“Cô gái à, em lại muốn làm gì? Tôi nói những lời thật lòng chẳng lẽ cũng có lỗi sao?”

Xá Cơ Hoa bất mãn đôi mắt cũng sắp bốc lửa, muốn giật tay ra nhưng lại bị anh nắm tới mức không thể động đậy, “Buông tay.”

“Không buông.”

“Anh . . .” Được, mẹ kiếp, chính anh ta tự tìm, phía dưới, Xá Cơ Hoa cong chân lên định hung hăng thúc vào bụng của người đàn ông này, nhưng mà, người đàn ông này đã sớm chuẩn bị, nghiêng người né tránh.

Xá Cơ Hoa tức giận trợn trừng mắt lên nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đang cười vô cùng tà mị, vào lúc anh nghiêng mình né tránh cái chân đang giơ lên của cô, đột nhiên cô thay đổi hung hăng đạp cái chân còn lại của anh.

Cái đạp này, tuyệt đối là hung ác ~ “Á! Cô gái đáng chết này, em định mưu sát chồng à?”

Mới vừa rồi còn là khuôn mặt tươi cười đầy hả hê, nhất thời nhăn nhó lại như trái khổ qua, điều này khiến cho Xá Cơ Hoa trong lòng chợt trở nên thoải mái!

Đặc biệt là khi nhìn thấy bộ dạng anh ôm chân lên vuốt xoa kêu đau, đột nhiên tâm tình của cô thoải mái hơn rất nhiều.

“Hừ! Đáng đời!” Thật sự coi cô không biết cách trừng trị anh sao? Đó là đang xem thường cô rồi!

“Em . . . em . . . Cô gái này, tôi hỏi em, em thật sự chán ghét tôi lắm sao?” Huyền Vũ Thác Hàn ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Xá Cơ Hoa, kéo cô sát vào lòng của mình. “Như vậy sao được? Không thể ghét bỏ tôi, em nhất định phải yêu thích tôi, hơn nữa còn phải chỉ được thích một mình tôi thôi.”

Thích anh ta? Lại còn chỉ được thích một mình anh ta? Tại sao chứ?

“Buông tôi ra.” Xá Cơ Hoa giãy giụa muốn đẩy anh ra.

“Muốn tôi buông ra cũng được, vậy từ bây giờ em phải bắt đầu thích tôi.” Đúng là ăn vạ, trực tiếp đưa ra điều kiện.

Xá Cơ Hoa tròn tròn mắt lên, nhìn người đàn ông đang kẻ sát ở bên cạnh, có chút không thể tin được, cô không nghe nhầm đấy chứ?

Người đàn ông đáng chết, anh ta, khẳng định là đã bị điên rồi . . . “Có đồng ý hay không?”

Giọng nói của Huyền Vũ Thác Hàn trầm thấp mang theo chút uy hiếp vang lên ở bên tai của Xá Cơ Hoa, còn khẽ cắn một cái lên vành tai mềm mại của cô.

“Á! Khốn kiếp . . .” Xá Cơ Hoa bị đau đẩy Huyền Vũ Thác Hàn ra một cái, lại bị anh ôm càng chặt hơn, bắt đắc dĩ, cô chỉ có thể mở miệng thuận theo ý của anh.

“Tại sao lại muốn tôi thích anh? Tôi mới không cần, đồ lưu manh, mau buông tôi ra.

“Không buông, em không nói vì sao không thích tôi . . . thì tôi sẽ không buông.” Huyền Vũ Thác Hàn dùng đôi môi kẻ sát vào vành tai của cô, hơn nữa còn thổi hơi treu đùa cô.

“Nói!”

Xá Cơ Hoa nhất thời nổi giận tròn to đôi mắt lên, đôi tay giơ lên trực tiếp đẩy khuôn mặt tuần tú của người đàn ông ra.

“Cút . . .”

. . . . .

Không khí vẫn đục, từ từ trở nên mát mẻ, những tiếng nói ảm ỉ cũng từ từ biến mất.

Bước chân trầm ổn của người đàn ông, đúng đưa theo quy luật, khiến cho Phù Nhưộc Nhi cảm thấy thật thoải mái.

Cô hừ nhẹ một tiếng, giống như một con mèo, nghiêng đầu cọ cọ vào lớp vải áo quần.

Lúc trước va chạm ở cửa thang máy, thiếu chút nữa thì tạo ra án mạng. Cô chỉ nhớ sau khi té ngã, đầu đập xuống đất khiến cho trước mặt cô trở nên tối sầm, còn tình huống bây giờ là thế nào, cô cũng không biết rõ.

Rời khỏi đám đông tụ tập, lực ảnh hưởng cũng giảm nhiều, ý thức của cô dần dần hồi phục lại, chân mày nhíu chặt dần buông lỏng ra, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, tất cả động tác đều do bản năng.

Đây là ai? Muốn ôm cô đi đâu? Bệnh viện hay là phòng y tế? Sau gáy của cô truyền tới một cảm giác nóng hừng hực, chóng mặt.

Bước chân dừng lại, cô mờ mịt ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn bốn phía.

Quái, phòng y tế này, sao lại giống phòng ngủ như vậy? Chỗ mềm mại mà cô đang ngồi, giống như một chiếc giường vừa lớn vừa êm ái.

Còn chưa nhìn ra đầu mối gì, cả người cô liền bị đặt xuống.

“Thật là đau.” Cau mày đưa tay ra sau ót, cô khẽ lẩm bẩm một tiếng, miễn cưỡng mở mắt ra.

Xuất hiện ở trước mặt, là một người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai. Ngũ quan của anh sắc sảo, vô cùng tuần mỹ. Đôi mày kiếm sắc bén, làm tôn lên đôi mắt đen kìa, có chút sắc bén.

Nhìn rất đẹp trai, so với ác ma trong tưởng tượng của cô còn anh tuấn hơn, nhưng mà, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Cảm giác đau đón ở đầu còn chưa kịp bình phục lại.

Bây giờ, gương mặt anh tuấn này có chút âm hiểm, ghé sát gần mặt của cô, đầy vẻ nghi ngờ trừng mắt nhìn cô. Cô không biết sống biết chết, một lần nữa cảm thán, tại sao lại có người đàn ông có đáng dấp đẹp trai như vậy?

“Phù tiểu thư, cô không sao chứ?” Câu hỏi vang lên.

“Ừm . . . Đau!” Cặp chân mày xinh đẹp khẽ nhíu lại, tay ôm lấy sau ót, chậm rãi chống người ngồi dậy.

Hơi thở nóng hôi hắt thổi bên tai, xẹt qua tóc của cô, mang tới cảm giác ngứa ngáy.

“Rất đau sao? Mới vừa rồi có tới phòng y tế kiểm tra rồi, bác sĩ nói có chấn thương nhẹ ở sọ não.”

Long Húc Hàng cúi đầu, đôi mắt khẽ lóe lên ánh sáng khác thường, từ đôi chân trắng trẻo, nhìn một đường lên cặp eo thon, ngực nở nang, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Người phụ nữ này đúng là mỗi ngày một vẻ, lần này mặc bộ đồ công sở chuyên nghiệp, ngược lại cho anh một cảm giác hoàn toàn khác, lúc mới đầu, quả thật là anh không nhận ra được.

“Chấn thương sọ não? Ồi, tại sao tôi lại xui xẻo như vậy?” Cô hít hít mũi, đau tới mức không ngừng rên lên.

“Đúng rồi, tại sao cô lại xuất hiện ở công ty tôi? Tôi cảm thấy vụ án giữa chúng ta, đã xong rồi mà.”

“Công ty chúng tôi muốn ký kết kế hoạch hợp tác lâu dài với ‘Huyền Vũ’.” Cô trả lời theo tình hình thực tế.

Mày rậm nhừ lại, Long Húc Hàng không mở miệng.

“Nhưng mà, vẫn phải chờ thông báo, không ngờ, mới vừa đi ra khỏi cửa, thì bị đụng tới mức chấn thương sọ não.” Mặc dù cảm thấy rất xung khắc với người đàn ông này, nhưng cô vẫn cảm thấy uất ức nói, đôi môi đỏ mọng mấp máy, có chút nũng nịu lại có chút ngây thơ.

Long Húc Hàng nhừ mày, không hề mở miệng, chỉ nhìn cô.

Ồi, thiệt là, người đàn ông này cũng không biết ga lăng mở miệng an ủi một chút sao?

Đầu nặng nề, Phù Nhược Nhi không nhìn được, cả người nằm về phía sau, còn chưa đụng xuống giường, sau cổ đã có một cánh tay, vững vàng đỡ lấy cô, chớp mắt một cái đã đỡ cô trở lại.

Long Húc Hàng nhìn cô gái nhỏ nhắn ở trong tay, mày rậm nhừ lại, “Cô muốn đau nhiều hơn à?”

“Đầu hơi choáng váng~” Cô đáng thương nói, cả người mềm oặt ra.

Bởi vì được ôm quá thoải mái, cô không có ý định phản kháng chút nào, xui xẻo ở trong tay của anh, cô thích nhiệt độ của anh, cũng thích mùi vị của anh, có cảm giác khiến cho người ta yên tâm.

Thật là mâu thuẫn mà, rõ ràng rất xung khắc với người này, vẫn còn nghi ngờ anh là tiểu nhân, nhưng tại sao mùi vị này lại khiến cho cô yên tâm như vậy?

Lần này, Long Húc Hàng bắt đầu từ từ đặt cô nằm xuống dưới giường, “Đây là nhà trọ của tôi, bình thường rất ít khi tới đây, trước hết cô cứ nghỉ ngơi ở đây đi đã.”

“Ừ, cảm ơn, nhưng mà, anh có thể lấy gì cho tôi ăn trước đi đã được không?” Cô thật sự rất đói bụng.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, chỉ có dạ dày đói meo của cô phát ra tiếng kháng nghị đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Chương 122: Lãng mạn

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Vậy cô hãy đợi một chút . . .” Long Húc Hàng thả cô xuống rồi đi ra ngoài.

Bởi vì Phù Nhược Nhi vẫn còn choáng váng, nên nhắm mắt lại, nửa nằm nửa ngồi tựa vào đầu giường.

Qua một lúc lâu! Phù Nhược Nhi ngửi thấy một mùi thơm, mặc dù rất nhạt, nhưng lại không thoát khỏi khứu giác nhạy bén của cô.

Cái đầu choáng váng cố gắng gượng lại, cô ngẩng đầu lên, ngửi ngửi giống như loài động vật nhỏ, mắt vẫn nhắm chặt lại, bằng hành động bản năng, đôi tay nhỏ bé mò mẫm hướng về mùi thơm phát ra.

Long Húc Hàng vừa bê đĩa bánh ngọt lại ngồi cạnh chỗ cô, có chút giật mình khi đột nhiên người phụ nữ kia sờ lên người của anh, nhưng mà, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn cô càng lúc càng đến gần!

Bản tính của anh không phải Liều hạ Huệ, đối với sự ôm ấp yêu thương của người đẹp, vì sao anh phải khước từ.

Lòng bàn tay của Phù Nhược Nhi cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng của người đàn ông, còn chưa đụng vào anh, bàn tay nhỏ bé đã bị cầm lấy, bàn tay cảm lấy tay của cô mạnh mẽ và có lực, thô ráp nhưng ấm áp, ma sát trên da thịt, có cảm giác vô cùng kích thích.

Cô cũng không quan tâm, chuyên tâm tìm kiếm thức ăn ngon. Đôi môi mềm mại mở ra hơn phân nửa, càng dựa sát lại gần, đưa đầu lưỡi ra theo bản năng, nhẹ nhàng liếm qua, mùi vị trên đầu lưỡi, khiến cho nụ cười của cô trở nên tươi rói.

A món ăn được cất giấu ở chỗ này!

Cái miệng nhỏ đói khát ghé về phía trước, cái lưỡi mềm mại muốn tìm món ăn ngon, lại thăm dò vào chỗ nào đó ướt mềm . . .Ồ! ?

Đây là cái gì? Hơi nóng một chút, lại có mùi vị mà cô chưa từng thưởng thức bao giờ.

Mùi vị đậm đà tinh tế, cùng với hơi thở mãnh liệt, tạo thành một cảm giác hấp dẫn. Cô đóng chặt đôi mắt, chậm rãi cử động cái lưỡi, chuyên tâm thưởng thức, đầu lưỡi cuộn ở trong đó, cẩn thận cảm thụ.

Trong cảm giác mông lung, chợt thấy trên eo cô căng thẳng, một sức lực rất lớn nhấc cô lên. Cô hừ nhẹ một tiếng, mở hàm răng ra cắn, luyến tiếc không muốn bỏ qua ‘món ăn ngon’.

“Ừm . . . Không . . . không được chạy . . .” Cô ngọng nghịu nói, đôi tay bị giam cầm không thể bỏ được, mỗi khi dán sát lại không chịu buông ra.

Trên đôi môi mềm mại, chỉ thấy vừa mềm vừa tê, khiến cho toàn thân của cô như nhũn ra, không nhịn được khẽ rên một tiếng, vừa hoang mang vừa bối rối. Loại cảm giác này thật kỳ lạ, giống như là có thứ gì đó lúc nặng lúc nhẹ cắn đôi môi của cô, cẩn thận thưởng thức đôi môi mềm mại.

A!

Chuyện này là thế nào? Tại sao ‘thức ăn’ này lại cắn ngược lại cô!

Không chỉ như vậy, đôi phượng còn bắt đầu phản công, đôi khách làm chủ, đẩy đầu lưỡi của cô về, cô không phản ứng kịp, ngược lại thành bị cái kia mút lại, cái lưỡi thom bị dây dưa, truy đuổi, tìm cũng trở nên hoảng loạn.

Bàn tay nhỏ bé mềm yếu, khoác lên vai anh, núm lấy quần áo của người đàn ông.

Phù Nhược Nhi khẽ hừ nhẹ một tiếng, đầu lưỡi nếm mùi vị phức tạp. Mùi vị này không thể nói là ngon hay không, nhưng lại vô cùng mê người, khiến cho cô không buông ra được.

Cảm giác nóng bỏng này, đối với cô mà nói, quá mức xa lạ và kích thích, căn bản không phải là đối thủ của cao thủ tình trường Long Húc Hàng, sớm đã bị anh hôn tới mức không có sức chống cự.

Thức ăn ngon và tình dục, vốn có sức hấp dẫn mê người giống nhau.

Khi lồng ngực cực nóng, đè lên lồng ngực mềm mại, cô sớm đã choáng váng đầu óc, mặc cho anh định đoạt.

Mơ hồ cảm thấy, hình như có cái gì đó không đúng, rồi lại không biết vấn đề đó nằm ở chỗ nào. Huống chi, nhiệt độ môi lưỡi của anh, sức nặng của anh, cơ bắp rắn chắc cường tráng của anh, cũng khiến cho cô thật sự thoải mái . . . ừm, chuyện thoải mái như vậy, lẽ quý đ0n9 không thể nào là chuyện xấu đúng không?

Khuôn mặt nhỏ bé hiện lên nụ cười, cô khẽ run rẩy đáp lại, lại còn phát ra tiếng hừ nhẹ khiến cho người ta phạm tội, hoàn toàn không biết, tự mình đã ngây ngốc đưa dê vào miệng cạp.

Cô thích mùi vị của anh, thích cảm giác mà anh mang tới, thích nhiệt độ tê dại này, khiến cho cô không ngừng run rẩy.

Có một chút không được hoàn mỹ, đó là có một lực rất lớn cầm lấy cổ tay của cô, kéo qua đỉnh đầu của cô. Long Húc Hàng lấy một tay sờ khắp thân thể của cô, rồi lại không cho cô đụng vào anh.

Chẳng qua, khoái cảm giống như lửa đốt, nên sự tiếc nuối kia rất nhanh đã bị cô quẳng qua một bên. Khi môi lưỡi nóng bỏng của anh ngậm lấy vành tai nhạy cảm của cô, cô chỉ có thể run rẩy, phát ra tiếng hừ hừ thật thấp.

Cô thở dốc, bị khoái cảm xa lạ hành hạ, trong đầu vô cùng rối loạn, khi phía dưới của anh sôi trào, thân thể ma sát chặt chẽ. Bàn tay ngăm đen sờ soạng bộ quần áo màu tối, hai ba cái liền rơi xuống đất.

Ngay cả chiếc áo lót như gông xiềng, dưới bàn tay linh hoạt, cũng dễ dàng bị cởi ra.

Ngực chợt lạnh, khiến cho Phù Nhược Nhi như đang ở trong sương mù chợt tỉnh táo lại, lông mi dài khẽ run lên, đôi mắt đang đóng chặt mở ra.

Trước mắt chợt xuất hiện một gương mặt tuấn tú phóng đại vô số lần, mà đôi môi đỏ mọng truyền tới cảm giác gặm mút, còn cảm giác có bàn tay đang làm loại trên người, Phù Nhược Nhi cứng ngắc người trong chốc lát.

Đầu óc choáng váng trống rỗng, đợi tới lúc hoàn toàn tỉnh táo lại thì, bàn tay to kia đang hướng xuống phía quần lót của cô!

Phù Nhược Nhi liền biến sắc, vội vàng dùng sức đẩy anh ta: “Anh . . . anh muốn làm gì?”

Long Húc Hàng còn đắm chìm trong cảm giác tốt đẹp, đột nhiên bị cô đẩy ra thì rất bất mãn, nhìn bộ dạng nửa thân trên trần trụi đầy mê người của cô, không nhịn được ôm cô vào trong lòng nói: “Làm chuyện mà em muốn làm!”

Cái gì mà chuyện cô muốn làm? Hiển nhiên Phù Nhược Nhi không hiểu, nhưng mà bàn tay kia lại dán lên trên người của cô, khiến cho mặt của cô đỏ

bùng lên.

“Anh . . . Anh buông tôi ra . . .”

“Là em khơi mào trước mà!”

“Tôi . . . tôi không biết anh đang nói cái gì nữa, mau buông tôi ra . . .”

Bây giờ khơi mào lửa nóng của anh lên, lại bảo anh dừng lại, như vậy sao được ~ “. . .”

Kỳ lạ thật đấy, lập gia đình mà lại khó khăn như vậy sao? Không đúng, đối với anh mà nói, phải là cưới một người khó khăn như vậy sao? Bây giờ không phải bình thường con gái đều muốn những thứ này sao? Huống chi, anh đã nói rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cô thật sự không muốn gả cho anh chút nào sao?

“Con nói không thuyết phục đương nhiên là không được đồng ý rồi? Con nghĩ không ra, thì cứ kéo dài như vậy hay sao? Thực sự là vô vị!”

Ha ha, bộ dạng của tên nhóc thú vị này thật đáng yêu! Thật sự là nên lấy cái gương cho thằng bé soi một chút mới đúng! Giống như trước đây, cả ngày đều mang bộ dạng quái quỷ không chịu cười, khiến cho người ta nhìn thấy không thoải mái chút nào, bây giờ nhìn như vậy khiến cho lòng người thoải mái biết bao nhiêu.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Cô ấy căn bản là . . .”

“Có biết phải làm sao bây giờ không? Đầu óc con đề đi đằng nào rồi? Bà còn cho rằng con là người vạm vỡ năng cơ đấy!” Chu Hữu Mai cười ha hả nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đang nhăn mặt khó chịu.

“Khụ khụ . . . ! Được rồi, không đùa với con nữa . . .tiểu tử thú vị, nhìn thấy con tới tìm bà cầu cứu, bà nội sẽ truyền thụ cho con một chiêu.”

“. . . Cưới một người tại sao lại phiền phức như vậy chứ? Con không có kinh nghiệm, làm sao mà biết được!”

Nhìn người bà nội kia của mình, Huyền Vũ Thác Hàn đau khổ lắm lắm, nhưng mà Huyền Vũ Thác Hàn vẫn nhanh chóng đi lại trước mặt của Chu Hữu Mai.

Chỉ bằng câu nói này thôi . . . Một câu nói khiến cho người ta phải học máu. . . . Kinh nghiệm, kết hôn mà còn cần kinh nghiệm? Nếu như thằng bé thật sự có kinh nghiệm giống như trong lời nói kia, vậy thì không chỉ A Hoa không đồng ý gả cho thằng bé, mà bà cũng là người đầu tiên đập chết thằng bé này.

“Tiểu tử thú vị, đã từng xem ti vi chưa?

“Ti vi là sao?” Anh nào có thời gian mà đi xem ti vi chứ!

“Loại tình tiết mà người ta kết hôn . . . , tốt nhất là những cảnh kết hôn trong phim hiện đại, con đã từng xem chưa?”

“Chưa xem bao giờ!”

“Vậy lúc rảnh rồi con làm cái gì? Đúng là lãng phí thời gian vô ích.”

Công ty của anh rất bận rộn, cái gì gọi là lãng phí thời gian vô ích? Gương mặt của Huyền Vũ Thác Hàn hiện đầy vạch đen!

“Chẳng lẽ cái này chính là chiêu của bà nội? Đêm nay con sẽ xem một chút.”

“. . . Cũng may, còn có thể cứu chữa được, vậy con có biết chú rể kết hôn cần chuẩn bị cái gì không? Trước khi kết hôn, phải chuẩn bị cái gì?”

“. . . Chuẩn bị cái gì? . . . Hà . . . Không phải chỉ tới đó là được thôi à? !”

“Ngu ngốc! Dĩ nhiên là không được, con nói xem tên ngốc như con, cái gì cũng biết, mà sao lúc tán gái thì không biết chút gì vậy?”

Chu Hữu Mai tròn mắt lên, nhưng mà, vì để anh có thể cưới cháu dâu về cho bà, bà đành phải làm như vậy, trực tiếp truyền lại cách mà năm đó lão già đáng chết nhà bà theo đuổi bà, dĩ nhiên, so với trước kia, bây giờ người ta theo đuổi nhau càng to gan lớn mật hơn.

“Đủ đẹp, đủ lãng mạn, đủ đặc biệt?”

Huyền Vũ Thác Hàn cau mày trầm tư!

“Ha ha, nếu không thì con muốn sao? Thì ra thông minh từ nhỏ, vẫn có đôi lúc biến thành kẻ hồ đồ, tiểu tử thú vị, học hỏi một chút đi . . . !”

Huyền Vũ Thác Hàn nghe vậy, thật sự không lựa chọn trầm mặc nữa, mà gật gật đầu một cái nói: “Dạ, bà nội, con sẽ cố gắng sớm cưới cháu dâu về cho bà, con biết bà rất mong đợi! Nhưng mà, có chuyện hy vọng bà nội có thể giúp đỡ một chút mới được.”

Chu Hữu Mai ngác nhiên nhìn đứa cháu của bà hôm nay có chút biến hóa không giống ngày thường, nhũn mày cười nói: “Chuyện gì? Rất ít khi nghe thằng nhóc thúi như con có chuyện cần tìm tới bà.”

Nếu thật sự muốn kết hôn với người phụ nữ kia, thì vấn đề mẹ vợ tương lai kia của anh cần phải giải quyết, hơn nữa, mấy ngày nay, Hằng và Hiền ở bên kia, cũng một mực kháng nghị với anh rồi!

“Chính là mẹ A Hoa ở bên kia, hy vọng bà nội có thể ra mặt giải quyết ổn thỏa.”

“Mẹ A Hoa? Chuyện này nhất định rồi, nói thế nào cũng là bà thông gia, nên tới thành phố A một chuyến để quyết định chuyện này, nếu không, có vẻ như đảng trai nhà chúng ta không có thành ý.”

“Bà nội không cần tới thành phố A, bây giờ bác gái đang ở biệt thự XX của cháu, nhưng mà, mấy ngày gần đây, tâm trạng không được tốt lắm.”

“Cái gì? Bà thông gia tương lai đã tới? Tại sao bà không biết?”

Chu Hữu Mai tròn tròn mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, nhìn thấy vẻ mặt của anh thì cũng hiểu ra, nhất thời không vui nói: “Tên tiểu tử thúi nhà anh, thì ra là không thể làm gì được nữa nên mới tìm tới bà nội giải quyết giúp, bà đã nói rồi, tại sao hôm nay đột nhiên lại tới tìm bà nói chuyện phiếm!”

Huyền Vũ Thác Hàn nghe bà nói như vậy, cười nhạt không nói!

Ba ngày sau!

Đại sảnh trang trí vô cùng xa hoa, màu hồng, màu đỏ đầy trời, hoa hồng, sâm banh. Thảm đỏ, ánh nến . . . Không đúng, là ánh nến lãng mạn . . . Còn có . . . Còn có cả món ăn tây . . . Thậm chí . . . Thậm chí còn có cả hoa anh đào. . . Chăng qua hoa anh đào đã qua mùa rồi, cho nên những thứ này là hoa anh đào giả, nhưng mà nói đi phải nói lại, mẹ nó, thật là lãng mạn!

Hoa hồng, đủ lãng mạn, đủ đẹp rồi chứ? !

Đại sảnh, có đủ hương vị màu sắc, đủ đặc biệt rồi chứ? !

Ánh nến, mơ hồ tỏa ra mùi thơm của hoa son trà, mùi hương kia rất thanh, nhưng không hề bị mùi hoa hồng át đi, quả thật là kỳ tích!

Món ăn tây, ừ . . . . Sẽ không phải là người đàn ông nào đó tự làm chứ? Mặc dù không biết rốt cục thì anh làm được cái gì, nhưng mà nhìn món ăn được chuẩn bị như thế này, xem ra cũng không tệ lắm!

Người đàn ông này . . . Thật ra thì cũng không ngốc lắm, ngày đó bà nội anh nói cho anh, anh cũng có thể hiểu ý được! Nếu không, làm sao đột nhiên làm ra tất cả những điều lãng mạn này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Chương 123: Hoàng Bộ Tuyệt xem mắt

Editor: Táo đồ phổ nử

Dưới ánh đèn thủy tinh rực rỡ, khiến cho buổi tiệc cao quý phi phàm càng thêm náo nhiệt và sang trọng hơn; nhân viên phục vụ đẩy một bàn rượu ngon, đi tới đi lui trong hội trường, để bất cứ lúc nào cũng có thể phục vụ cho khách mời có nhu cầu.

Tuy nói bữa tiệc nhỏ này là vì xem mắt, nhưng cũng không khỏi thể hiện được thực lực của chủ nhân bữa tiệc; cho nên khách mời mặc dù không đủ trăm người, nhưng tất cả đều là những nhân vật có tiếng tăm của hai giới chính thương.

Âu Dương Linh mỉm cười với một nhân vật có tiếng bên chính giới, tầm mắt nhìn theo tiếng suýt xoa và tiêu điểm mà mọi người đang chú ý, bỗng chốc ngáy ra.

Nhìn thấy một bóng người mặc lễ phục dài màu lam, khoan thai đứng ở dưới chùm đèn thủy tinh lộng lẫy, hai bên eo được cắt may bằng vải tơ tằm mềm mại, khiến cho đường cong nổi bật của cô càng trở nên mê người, giống như nàng tiên không nhiễm bụi trần; Âu Dương Linh nhận được tin tức vội vàng ra chào đón cũng không khỏi cảm thán: Tiểu Tuyệt đúng là đã lớn rồi!

“Quý nghịch ngòm!”

“Á!” Hoàng Bộ Tuyệt bị câu nói bất ngờ này làm cho hết hồn, mạnh mẽ quay đầu lại, “Linh . . .” Cô vui mừng kêu lên một tiếng, vui vẻ ôm lấy eo của anh, có chút nũng nịu: “Anh, anh trở nên xấu xa rồi, không có chút lương tâm vừa nhìn thấy mặt đã hù em sợ muốn chết!”

“Cái con bé quý nghịch ngợm này, trở về khi nào, tại sao không nói một tiếng cho anh biết?” Anh ta nhéo nhẹ cái mũi của cô ra về tròng phật.

“Còn nói nữa!” Hoàng Bộ Tuyết hừ một tiếng, thu tay lại ôm ngực, vẻ mặt lạnh lùng, hiếm khi dí dõm hất cằm lên tròng anh ta, bộ dạng không vui nhìn rất buồn cười.

“Em nhận được điện thoại của ba liền chạy về, vốn muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, nhưng mà trái mong phải ngóng, bốn năm ngày cứ vậy trôi qua, Đại thiếu gia Âu Dương của chúng ta vui chơi quên cả trời đất vẫn không chịu về nhà.” Cô nín lấy cái nơ của Âu Dương Linh, bộ dạng giống như bà chằn hung ác bức cung, “Nói! Mấy ngày nay có phải anh vui mình vui về ở chỗ vui chơi, lẫn lộn với trai đẹp lạnh lùng phải không?”

“Sai!” Anh ta không khách khí gõ lên đầu cô một cái.

Giọng điệu cung chiều nói: “Gần đây bốn đại thiếu vì kế hoạch xuyên quốc gia mà bận tới mảy tới mảy, mỗi ngày khổ cực lao tâm lại lao lực, thời gian ngủ cũng không đủ, làm gì còn thời gian lẫn lộn với trai đẹp!”

“Ồ . . .” Hoàng Bộ Tuyết ôm lấy đầu bị ấn đòn, ánh mắt buồn bã nhìn chằm chằm vào anh ta, “Anh, anh ra tay nhẹ một chút, dùng sức như vậy, rất đau!”

“Ai bảo em nói oan cho anh!” Lực tay của mình như thế nào sao anh không biết chứ? Nhưng dưới ánh mắt ai oán của cô, anh vẫn không tự chủ mà khua tay, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu của cô, “Được rồi, xoa xoa một chút là hết đau mà. Thật là, tính trẻ con nặng như vậy, lúc nào mới lớn đây?”

“Anh, anh đang nói cái gì vậy?” Hoàng Bộ Tuyết sảng giọng, cô không thích nhất là bị xem như đứa trẻ, đặc biệt là anh, hình như mỗi lần anh đều xem cô giống như một đứa nhỏ, ngay cả lần này trong nhà xảy ra chuyện cũng vậy, cũng không thêm nói với cô. “Bản tiểu thư năm nay hai mươi bốn tuổi rồi, đã sớm trưởng thành lâu rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Tuyết đã sớm trưởng thành rồi.” Anh ta kéo kéo mái tóc dài của cô treu ghẹo: “Lớn rồi có thể bắt đầu tìm đàn ông để chuẩn bị lập gia đình.”

“Anh . . .” Cô khẽ găm nhẹ uy hiếp. Ghét, không mở bình thì ai biết trong bình có gì!

“Đừng ồn nữa, đột nhiên em trở lại, có phải ba mẹ lại nói với em cái gì hay không?” Lúc Âu Dương Linh nói, ánh mắt có chút chán nản.

Điềm đạm, sắc mặt Hoàng Bộ Tuyết cứng ngắc lại một chút, nhưng mà, cũng không giấu giếm gật gật đầu một cái, có chút cười khổ nói: “Bị anh nói trúng rồi, gọi em trở lại xem mắt.”

Đối với chuyện này, trong lòng cô mặc dù có chút mâu thuẫn, nhưng ân tình mấy chục năm dưỡng dục, cô không thể quên, cô biết, hôn nhân của cô, đều nằm trong tay của ba mẹ, cho nên nhận được điện thoại của bọn họ thì cô chào tạm biệt A Hoa và Vũ xong, liền chạy về luôn.

Nghe vậy, chân mày Âu Dương Linh hơi nhướn lên, nhưng mà, lúc nhìn vào mắt của cô, lại cung chiều xoa xoa đầu của cô nói: “Được rồi, anh đã nói rồi mà, tại sao hôm nay lại có nhiều thanh niên tài tuấn tới như vậy, được, vì hạnh phúc của em gái bảo bối, anh sẽ giới thiệu cho em mấy cực phẩm.”

Âu Dương Linh chỉ chỉ mấy người đàn ông anh tuấn đang nói chuyện với nhau trong bữa tiệc: “Nhậm Thiếu Hoài và nhà chúng ta là thế giao (quan hệ nhiều đời), tuổi chưa tới ba mươi, đã là tổng giám đốc của tập đoàn Lôi Phong; không những hiểu biết uyên bác, năng lực tuyệt vời, mà về bề ngoài còn tuấn mĩ hơn cả vị thần mặt trời, cho dù dùng ánh mắt đồng tính để nhìn, thì anh ta vẫn là nhân vật xuất sắc. Bỏ lỡ anh ta, anh cảm thấy đáng tiếc thay cho em. Tiểu Tuyết, em cũng trưởng thành rồi, không bằng nhắm một mắt mở một mắt, gả đi!” Âu Dương Linh cố làm ra vẻ cợt nhả sỗ sàng gò má cô một cái.

“Anh . . . Anh trai thú!” Cô tức giận dậm chân, đôi mắt thông minh đảo một vòng, gương mặt xinh đẹp đột nhiên hiện lên một nụ cười xảo trá, “Linh, có phải anh đang ám chỉ anh ba mươi hai tuổi thật ra là già rồi? Được rồi, anh cả có chuyện em gái gánh vác thay, làm em gái có chút vất vả cũng không sao cả; bây giờ em đi nói với ba thay anh, nói đứa con trai quý giá của ông xuân tâm nhận nhạo, quyết định muốn lấy vợ rồi.” Nói xong, cô làm ra vẻ chuẩn bị rẽ phải hướng về phía Âu Dương Nguyên đang ở bên ngoài trò chuyện vui vẻ cách đó mười mét.

Âu Dương Linh là con một độc nhất của Âu Dương Nguyên, cũng là người thừa kế kiệt xuất nhất nhà họ Âu Dương, chẳng qua, sau khi anh ta trưởng thành liền vướng vào tin đồn về giới tính, hoàn toàn khiến cho gia tộc Âu Dương trở nên phức tạp.

Từ sau khi anh ta trưởng thành, tiệc xem mắt nhiều tới mức khiến cho anh ta muốn ói, mà cũng bởi vì nguyên nhân đặc biệt này, nên cho anh ta thường xuyên chạy tới Trung Quốc.

“Đừng, đừng mà! Tuyết Nhi tốt, anh sai rồi, anh nhận lỗi với em.” Mặt của Âu Dương Linh liền biến sắc, cánh tay giống như móc câu bằng sắt, kịp thời nắm lấy eo nhỏ của Hoàng Bộ Tuyết; lập tức nở ra khuôn mặt tươi cười, bộ dạng a dua nịnh hót, cuối cùng cũng dỗ được cho cô cười rạng rỡ, cô mới quyết định người lớn không chấp kễ tiểu nhân, rộng rãi tha cho anh một lần.

“Em đó!” Thật ra thì Âu Dương Linh cũng biết cô sẽ không thật sự đi nói, chỉ là nghĩ mình cung chiều cô chút để cho cô được vui vẻ thoải mái hơn.

Không nhận được nhéo cái mũi nhỏ của cô. “Lớn như vậy còn nghịch ngợm, mau mau tìm người để trị em mới được!”

“Hừ, anh chỉ có tư tưởng xấu xa như vậy thôi!”

Hai anh em nam đẹp trai, nữ xinh gái, đều là vật sáng trong đám người; tự nhiên dẫn tới vô số ánh mắt nhìn; mà đại khái bọn họ cũng đã quen rồi, không

quan tâm tới ánh mắt hâm mộ đang phóng tới, thoái mái đầu vỗ miệng với nhau.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Âu Dương Linh nhìn một lượt những ánh mắt tham tham ở xung quanh, rồi lại nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hoàng Bộ Tuyết, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

Haiz! Cho dù có thể bình yên vượt qua tối nay, thì cuộc sống độc thân tự do tự tại của Tuyết Nhi cũng sẽ không được bao lâu nữa, nhận thức được điều này, khiến cho ánh mắt của anh trở nên tối tăm hơn, anh đã từng nói phải bảo vệ cô, nhưng anh lại khiến cho những người trong nhà đàm phán tới chuyện hạnh phúc tương lai của cô.

Trầm ngâm một chút, Âu Dương Linh quyết định cảnh cáo cho cô biết một chút.

“Tuyết Nhi, em đã tới tham gia buổi tiệc này, thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý! Tập đoàn Lôi Phong và nhà Âu Dương luôn có quan hệ hữu nghị, hơn nữa gần đây hai bên cùng hợp tác một dự án khai phá lớn mà càng khiến cho hai bên quan hệ mật thiết hơn. Những lão già ở trong nhà đều suốt ngày muốn cho thân càng thêm thân, cho nên tốt nhất là người ta nhìn không vừa mắt cái đứa ngốc như em, nếu không chỉ cần anh ta gật đầu, thì ông già sẽ không nói hai lời, lập tức xách em quăng vào trong lòng anh ta, không được phép cò kè mặc cả.”

Mặc dù kết thân với tập đoàn Lôi Phong rất có ích cho sự phát triển của công ty, nhưng mà anh quan tâm tới hạnh phúc cả đời của Tuyết Nhi hơn!

Giọng điệu kia của Âu Dương Linh rất nghiêm chỉnh, nhưng Hoàng Bộ Tuyết căn bản cho là việc không đáng lo, cũng có thể nói như vậy, chỉ có thể nói, mà không thể kháng cự thì cũng chẳng thể làm gì.

Cô nhún nhún vai, giả bộ thoái mái nói: “Yên tâm đi, lão đại! Vẫn còn có Mỹ Sa Tử dịu dàng xinh đẹp và Lena âm áp chói sáng che chắn ở phía trước em nữa mà, anh lo lắng cái gì? Hơn nữa, cho dù hai người bọn họ không được, thì vẫn còn có nhóm chị em họ phong tình vạn chủng khác kia mà!”

Âu Dương Nguyên hiển nhiên nhận định Nhậm Thiếu Hoài là tình thế bất buộc, thì sẽ vận động tất cả những thành viên nữ chưa lập gia đình trong gia tộc ra.

Phải biết, đàn ông họ Âu Dương nhà bọn họ bởi vì có tiền tài và quyền thế hùng hậu làm hậu thuẫn, người người đều ham mê sắc đẹp, có loại gái đẹp nào mà không thu được vào phòng ngủ? Trải qua mấy đời cố gắng ‘đổi giống’, bây giờ nhiều nhất chính là trai xinh gái đẹp; cho nên tham gia trong cuộc thi sắc đẹp của các loài hoa, Hoàng Bộ Tuyết tuyệt đối không lo lắng mình sẽ trở thành vai nữ chính xuất sắc nhất.

“Có nhiều người đẹp ở đây như vậy, em gái của anh là em đây hết sức an toàn, anh thật sự không cần lãng phí tế bào não của anh để lo chuyện vợ vẫn này đâu.”

Không phải Hoàng Bộ Tuyết tự ti, mà là so sánh với những ‘kích cỡ’ đầy đặn kia, tối nay cô có ý mặc corset thu nhỏ lại, vóc dáng của cô nhỏ nhắn giống như đứa bé, rất khó đưa tới sự chú ý.

Âu Dương Linh nhìn thấy vẻ mặt giống như tính toán rất kỹ của cô, không biết nói gì cho phải.

Vì để bảo vệ em gái thương yêu mười năm, từ nhỏ Âu Dương Linh đã cài rất nhiều tai mắt xung quanh Hoàng Bộ Tuyết, ai dám có ‘Ý đồ bất lương’ với em gái của anh ta, anh ta sẽ nghiêm khắc ‘chăm sóc’.

Hơn nữa, khi anh ta biết Tuyết Nhi giao thiệp với giới truyền thông báo chí đầy phức tạp, thì anh ta càng bày ra ngàn vạn cách để đưa cô nằm trong phạm vi bảo vệ của anh ta, trời ạ! Bây giờ anh ta chỉ có thể chờ đợi cho Nhậm Thiếu Hoài không có tín hiệu gì với cô, nhưng mà, có dù có tín hiệu gì, anh ta nghĩ, cho dù anh ta có mất tất cả những gì anh ta đang có, anh ta cũng sẽ phản kháng với người trong nhà.

“Linh, anh làm ra bộ dạng này là vì muốn chọc cho em vui vẻ sai? A . . . Chơi rất vui.” Bộ dạng thờ dãi vào nhẵn trán nhũ mảy của Âu Dương Linh, chọc cho Hoàng Bộ Tuyết cười ha ha, thật ra thì, trong lòng cô rất cảm động, mặc kệ như thế nào, từ nhỏ tới lớn, những gì anh đã làm vì cô, trong lòng cô hiểu rất rõ.

Âu Dương Nguyên không hổ là ‘Hồ ly giáo hoạt’, mặc dù bị bao vây trong đám người, vẫn có thể thỉnh thoảng quan sát tình hình của Nhậm Thiếu Hoài, theo kết quả quan sát, chân mày cũng từ từ nhíu lại mang vẻ thất vọng.

Tuy rằng Nhậm Thiếu Hoài thỉnh thoảng hướng về phía các tiểu thư mời khiêu vũ, nhưng đáy mắt của anh ta vẫn lạnh nhạt không chút thay đổi nói lên anh ta không chút hứng thú.

Haiz, ông ta vốn còn có chút lòng tin đối với vẻ xinh đẹp của Lena và sự mềm mại đáng yêu của Mỹ Sa Tử, chẳng lẽ bản thân phải thất vọng rồi sao?

“Ba.”

Một đôi kim đồng ngọc nữ đi tới trước mặt, Âu Dương Nguyên thấy là Âu Dương Linh và Hoàng Bộ Tuyết thì không khỏi hừ lạnh ra tiếng.

Hai anh em liếc mắt nhìn nhau, cùng hiểu ý ‘Thời tiết không tốt, bản thân tự cẩn thận’.

“Thì ra là thiếu gia và tiểu thư Âu Dương (trong mắt người ngoài, Hoàng Bộ Tuyết còn có tên khác là Âu Dương Tuyết!), mãi không thấy hai vị đại giá, tôi đây còn tưởng là các người bị lạc đường, cứ lo lắng mãi, đang do dự có nên sai người đi đón các người không, bây giờ cuối cùng cũng để cho tôi gặp được các người . . .”

Thời tiết hanh khô, phải thật cẩn thận vật dễ cháy.

Vì vậy hai người bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho Âu Dương Nguyên nổi sấm chớp đùng đùng mà không mở miệng biện bạch, tránh cho không hợp ý, tai nạn lại càng nghiêm trọng hơn.

“Bác trai Âu Dương, anh Âu Dương.” Một giọng nói đàn ông kịp thời vang lên, cắt đứt cơn bất mãn chuẩn bị đổ mưa tầm tã của Âu Dương Nguyên.

Tốt lắm! Hoàng Bộ Tuyết âm thầm thở phào một hơi.

“Thiếu Hoài, chơi vui về chứ! À, Tuyết Nhi, vị đẹp trai tài hoa này là chính là thiếu chủ của tập đoàn Lôi Phong, cũng là vị khách chính của tối nay; Thiếu Hoài, đây chính là con gái của bác Âu Dương Tuyết.”

“Âu Dương Tuyết?” Nhậm Thiếu Hoài quan sát Hoàng Bộ Tuyết, nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt đen thoảng qua một tia vui mừng, khóe miệng của Nhậm Thiếu Hoài khẽ tạo thành một đường cong quý dị.

“Đừng vậy.” Âu Dương Nguyên đứng một bên không thấy Hoàng Bộ Tuyết có phản ứng gì thì đẩy một cái, “Đừng nhìn về bề ngoài ngoan ngoãn dịu dàng của Tuyết Nhi, thật ra thì con bé rất nghịch ngợm đấy.”

“Tôi có vinh hạnh được mời tiểu thư Âu Dương xinh đẹp nhảy một điệu không?” Nhậm Thiếu Hoài cúi người mời khiêu vũ, dáng vẻ lãng mạn mà ưu nhã.

“Ách . . .” Khiêu vũ với anh ta? Hoàng Bộ Tuyết khẽ nhíu mày, nhưng mà nhìn sắc mặt của ba nuôi, trong nháy mắt kiên cường sửa lại lời nói: “Đây là vinh hạnh của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Chương 124.1: Bữa tối dưới ánh nến

Editor: Táo đỏ phở núi

“Rất xin lỗi, cô ấy đã có bạn nhảy rồi.” Giữa lúc Hoàng Bộ Tuyết đưa tay ra thì có một giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên.

Chỉ thấy một người đàn ông, với dáng người giống như người mẫu mặc bộ đồ tây màu đen theo phong cách Dolce&Gabbana, rất mê người! Mái tóc màu bạch kim phiêu tán ở phía sau khiến cho anh càng trở nên tà mị, chân mày vô cùng khí phách, bên dưới là đôi mắt màu đen sắc bén, lay động và gợi cảm, phản nghịch và tà ác. Dung mạo cũng anh tuấn và phóng khoáng như Âu Dương Linh, nhưng có chút khác biệt là ánh mắt khi nhìn chăm chú khiến cho người ta sợ hãi, có chút khát máu giảo hoạt, nhưng lại lộ ra sự cơ trí, đôi môi bá đạo như cánh hoa làm cho người ta muốn hái. Đó là tội ác, là bóng tối chân chính, nhưng vẫn khiến cho người ta đi về phía anh giống như con thiêu thân lao vào lửa, bởi vì ánh mắt đầu tiên nhìn vào anh ta đã được định trước là sẽ diệt vong.

Nghe thấy tiếng, bốn người cùng nhau quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Âu Dương Linh có chút kinh ngạc: “Vũ Hiên?”

“Làm sao anh biết chỗ này?” Nhìn người mới tới, hình như Hoàng Bộ Tuyết kinh ngạc không ít, tại sao anh ta lại biết chỗ này?

Nhìn La Vũ Hiên, vẻ mặt kinh ngạc của Hoàng Bộ Tuyết, Nhậm Thiếu Hoài nghi hoặc hỏi: “Các người biết nhau? Vị này là trợ lý La của tập đoàn Vũ Huyền, gần đây công ty chúng tôi đang hợp tác dự án mở rộng Địa ốc, tôi mời trợ lý La tới góp vui.”

Nhậm Thiếu Hoài hỏi, đồng thời cũng giải thích đơn giản sơ lược, chẳng qua, có thể thấy được, nụ cười của anh ta lóe lên một chút tôn kính.

Khóe miệng của La Vũ Hiên khẽ nâng lên nụ cười nhạt, cũng không mở miệng, mà đem tầm mắt rơi trên người của Hoàng Bộ Tuyết.

“Tập đoàn Huyền Vũ”? Ánh mắt của Âu Dương Nguyên ở bên cạnh nhất thời lóe sáng, rất nhanh đã cười ha ha vươn tay ra: “Thì ra là trợ lý La, quả thật là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, xin chào, tôi là Âu Dương Nguyên tập đoàn Âu Dương.”

Đối với ông ta Nhậm Thiếu Hoài cũng chỉ cười nhạt không nói, chẳng qua, đối với La Vũ Hiên, sau khi quét mắt nhìn ông ta, lạnh nhạt giơ tay ra bắt rồi buông ra, tầm mắt lại rơi vào trên người của Hoàng Bộ Tuyết.

“Em mặc lễ phục vào rất đẹp.” Lời nói của anh mặc dù rất lạnh nhạt, nhưng lại lọt vào tai của ba người đàn ông còn lại.

Hoàng Bộ Tuyết vừa muốn mở miệng, La Vũ Hiên đã bước lên phía trước nắm eo của cô, không chào hỏi một tiếng, đã kéo người vào trong sàn nhảy.

Ba người đàn ông bị bỏ lại ở một bên, tâm tư khác nhau!

La Vũ Hiên khô ngô tuần tú khê ôm Hoàng Bộ Tuyết dịu dàng xinh đẹp nhảy múa, dưới ánh đèn thủy tinh lộng lẫy, hai người xinh đẹp với kỹ thuật nhảy điêu luyện, giống như một bức tranh đẹp để khiến cho người ta mê mẩn.

“Anh . . . Anh làm gì mà nhìn ghê vậy?” Đôi mắt đen láy thâm thúy của La Vũ Hiên khiến cho người ta phải sợ hãi, giống như sẽ hớp mất hồn phách của người khác vậy, khiến cho lỗ chân lông của cô dựng ngược hết lên.

“Lần trước tại sao lại trốn?” Không ngờ đột nhiên lại gặp người phụ nữ đột nhiên biến mất mấy ngày ở chỗ này, chẳng qua, lúc cô xuất hiện, anh nhìn một cái đã nhận ra cô ngay.

“Cái gì mà trốn với không trốn, tôi không biết anh đang nói . . . Ừm!” Anh ngang nhiên nắm chặt cánh tay đang đặt ở eo ếch của cô, khiến cho cả người cô thiếu chút nữa thì đứt thành hai khúc, đau tới mức cô kêu oai oái. “Buông lỏng tay một chút có được không? Đừng ôm chặt như vậy chứ . . ., như vậy rất khó coi, tôi cũng sắp không thể nhảy được nữa rồi.”

“Không được! Có kinh nghiệm của lần trước, bây giờ tôi đã hiểu rõ em là tiểu hồ ly giáo hoạt như thế nào rồi; nếu như không nắm chặt lấy em, đến lúc đó em lại biến mất như một làn khói, một mình tôi bị bỏ lại trên sàn nhảy, lúc đó mới thật sự khó coi!”

“Cái gì chứ, tôi không hiểu anh đang nói cái gì nữa.” Cô chột dạ giả ngu, bàn tay nhỏ bé cầm trên vai anh ra sức đẩy, “Tôi thấy anh đang nói lằng sang chuyện khác, muốn đánh trống lảng để nhân cơ hội ăn đậu hũ của tôi, không có cửa đâu.”

“Nghe không hiểu? Hoàng Bộ Tuyết, tôi không phải là La Vũ Hiên mới ra đời, mà để cho người khác tùy tiện nói một hai câu là nắm đầu lòi đi được!” Không đếm xỉa tới lời từ chối của cô, La Vũ Hiên mạnh mẽ tăng thêm một chút lực kiểm chế, đem thân thể mềm mại đè ở trước ngực, “Nói, tại sao trốn? Không phải bảo em dọn tới nhà trọ của tôi sao?”

“Anh . . .” Cô tức giận không muốn giả vờ vô tội nữa, cắn răng khê nói: “Xin hỏi vị tiền sinh La Vũ Hiên anh minh, tại sao tôi lại không nên trốn? Tôi cũng không phải Bạch Nghi, chuyển tới chỗ của anh? Anh cho tôi là người ngu? Tôi không muốn bị tổn thương, cho nên tôi phải nghĩ cách bảo vệ mình, điều này thì có gì sai? Người phải kiểm điểm lại chính là tên háo sắc nhà anh đó, anh có tư cách gì mà hung dữ với tôi?”

“Tôi sẽ không làm em bị tổn thương.” Anh trừng mắt lên. Bao nhiêu phụ nữ dùng hết tâm cơ, nằm rạp dưới gấu quần của anh, chỉ mong anh rũ lòng thương xót, cô lại dám lên án anh là . . . Háo sắc!

“Sao tôi biết được là sẽ không?” Nếu so với về con người, xưa nay cô không thua người khác, cô cũng trừng mắt lên, dùng sức trừng lại anh.

Bốn mắt nhìn nhau, anh dừng lại một chút, sức lực kiểm chế cũng buông lỏng không ít.

“Hôm đó . . .” Anh chậm chạp mở miệng, “Hôm đó tôi hành động có chút đột ngột.”

Hoàng Bộ Tuyết tức giận lườm anh một cái, “Muốn xin lỗi thì có thành ý một chút, vòng vo như vậy tôi không hiểu.” Có chút đột ngột? Cũng hiểu được ‘hàm súc’ quá ha!

Anh nhìn cô chằm chằm, cô cũng không chịu yếu thế trừng mắt lên nhìn lại, một lúc lâu, anh lại bật cười.

“Sẽ không.” Không khỏi nhéo cái mũi thanh tú của cô, chỉ là, sau đó liền cứng đờ người lại, rất dễ nhận thấy, đối với động tác này của anh, ngay cả anh cũng giật mình, nhưng mà, cũng chỉ giật co một chút mà thôi.

“Đừng nghĩ chuốc mê tôi, tôi không để cho mình bị xoay vòng vòng . . .”

“Bộ lễ phục này của em hở lưng à?” Đột nhiên anh lên tiếng cắt đứt câu nói còn đang nói dở của cô, tròn tròn mắt nhìn cô, vẻ mặt giống như cô là người ngoài hành tinh.

“Không sai!” Nói đến bộ lễ phục này, vẻ mặt của Hoàng Bộ Tuyết không nhịn được trở nên hóm hờ nói: “Phần lưng được cắt xén theo kiểu chữ V, vừa lúc có thể lộ ra được đường cong và phần da thịt tuyết trắng không chút tí vết của phái nữ, là một trong những kiệt tác thiết kế của nhà thiết kế mà tôi thích nhất.”

Buổi dạ tiệc này là dùng tác phẩm mới ra của nhà thiết kế kia, ở nước Pháp chẳng qua mới có ba cái, chỉ là, Diễm đáng ele quý don. hình như có chút quá đà, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là thả mái tóc uốn xoắn đến eo của cô ra để che lại phần lưng, khiến cho người ta nghĩ nó là một thiết kế kín đáo. Nhưng với điều kiện tiên quyết là cô không hát đầu, không làm động tác kịch liệt, cũng không khiêu vũ với người khác.

“Phần thiết kế hở lưng chính là điểm đặc biệt của bộ dạ tiệc này . . . La Vũ Hiên!” Cô mở to mắt, cực kỳ tức giận hạ thấp giọng kêu lên: “Anh đang làm cái gì?”

“Làm cái gì? Đương nhiên là hưởng thụ niềm vui thú của bộ lễ phục này mang lại.”

Về mặt của anh rất vô tội, nhưng ma chướng của anh lại dính vào phần lưng của cô, hơn nữa ý có mái tóc dài che đầy lại, không chút kiêng kỵ vuốt ve phần lưng mềm mại tinh tế của cô; một dòng điện tê dại truyền tới tứ chi của cô, khiến cho toàn thân cô trở nên cứng ngắc, da gà nổi hết lên.

“Hưởng thụ . . .” Cô muốn sắc, cắn răng gặm nhẹ, đôi mắt vì tức giận như muốn bắn ra lửa. “Anh đang ở đây nói hươu nói vượn gì hả? Tôi lệnh cho anh mau mau thu hồi lại cái móng vuốt sói của anh ngay!”

“Không được!” Anh nhẹ nhàng từ chối, nhận định là cô không dám gây xung đột với anh ở trong sân nhà, không muốn làm trò cười, cho nên càng không có chút kiêng kỵ ăn đậu hũ của cô, mà Hoàng Bộ Tuyết đáng thương cũng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi . . . nhin lại.

“Em dám mặc miếng vải rách để khiêu vũ với tôi, đã nói lên là muốn mời tôi số sang; tôi chỉ làm theo ý của em, hưởng thụ chút đậu hũ non của em mà thôi. Nhưng mà, sờ tới sờ lui cũng chỉ toàn là xương, Hoàng Bộ Tuyết, không phải là tôi ghét bỏ hay xem thường gì, nhưng mà vóc người của em thật sự . . .”

“La Vũ Hiền!” Anh ta không những phê bình kiệt tác của thần tượng cô là ‘Vải rách’, mà còn dám ghét bỏ vóc người của cô chê không đẹp? Thật quá đáng!

“Làm sao?”

“Anh đừng có được lợi mà còn ra vẻ, khinh người quá đáng!”

“Được lợi? Ủ, coi như em cũng có chút tự hiểu, biết cả người của mình đều là xương, quả nhiên không có cái gì ‘quý’.”

“Nếu ghét bỏ, xin đừng miễn cưỡng, lập tức bỏ cái móng vuốt của anh ra.” Không phải có người cả người đều là bộ xương khô sao? Tên quý hảo sắc đáng chết này! “Không nên rảnh rỗi không có việc gì làm như vậy, La Vũ Hiền!”

Người khác không nghe thấy miệng lưỡi sắc bén của hai người, cũng không nhìn thấy được Hoàng Bộ Tuyết đang cắn răng tức giận, chỉ thấy hai người họ ôm nhau cứng ngắc nhảy hết bài này tới bài khác; không ngờ La Vũ Hiền lại có biểu hiện nhiệt tình như vậy, khiến cho Âu Dương Nguyên vui mừng tới mức hiện lên cả đuôi lông mày.

Vốn cứ tưởng rằng Tiểu Tuyết có thể khiến Nhậm Thiếu Hoài coi trọng, đột nhiên xuất hiện ra một nhân tố mới là La Vũ Hiền, cừu đen liền biến thành ngựa đen; nhưng mà, bất luận là ai trong số bọn họ, kết quả đều giống nhau.

Ha ha, xem ra ông sẽ không bị thất vọng. Chẳng qua . . .

Ánh mắt khôn khéo của ông ta khẽ liếc nhìn Âu Dương Linh, trầm ngâm một chút, trong lòng lập tức có điều tính toán.

Đối với Âu Dương Nguyên thì vô cùng vui vẻ, nhưng mà những cô gái xinh đẹp đang tham dự bữa tiệc này thì vô cùng ghen ghét, hận không thể xông lên ‘tách’ hai người tra, bởi vì chỉ cần nghe thấy tiếng tăm của tập đoàn Huyền Vũ, mặc dù nói La Vũ Hiền là trợ lý, nhưng có chứng cứ xác thực là anh có lực ảnh hưởng ở công ty, tuyệt đối cũng không thua kém gì vị trí tổng giám đốc công ty.

Hoàng Bộ Tuyết vô lực không có cách nào thoát thân, cũng rất muốn người đang dính sát ở bên cạnh Nhậm Thiếu Hoài ‘tách ra’, ánh mắt hướng về phía Âu Dương Linh cầu xin giúp đỡ; nhưng thái độ của Âu Dương Linh lại khác thường, bắt đầu đi quét mắt về phía đoàn mỹ nữ ở bên cạnh anh ta, buông tay đối với em gái bảo bối của anh ta, ý muốn nói sự bất lực của anh ta.

Âu Dương Linh đã nhận ra được mình đã bảo vệ quá mức đối với em gái, cho nên đã khiến cho ông già bất mãn; vì vậy, anh ta quyết định nhân cơ hội tối nay, để cho cô tìm hiểu một chút về tình hình thực tế. Dù sao khi ở dưới mí mắt của anh ta, thì cô cũng sẽ không sao.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Chương 124.2: Bữa tối dưới ánh nến

Editor: Tảo đồ phổ núi

Hoàng Bộ Tuyết đáng thương không biết mình đã bị anh trai ‘thả trâu ăn cỏ’, chỉ là, lúc ngoảnh đầu nhìn lại thì phát hiện ra mình đã trở thành đối tượng khiến cho mọi người chỉ trích.

“La Vũ Hiền, rốt cục anh muốn nhảy tới khi nào? Nếu anh còn không đòi người, khẳng định là tôi sẽ bị chết rất khó coi.” Những ánh mắt sắc lạnh ở xung quanh đang chia về phía cô khiến cô chân lông của cô dựng ngược lên.

La Vũ Hiền nhìn lại theo tầm mắt của cô; nhất thời xuất hiện dưới ánh mắt của anh, những người đẹp kia giống như được làn gió xuân thổi qua, rồi rít ổng ẹo làm đáng, lộ ra những lúm đồng tiền cực kỳ xinh đẹp. “Đúng là không có đạo lý mà!” Cô không cho là đúng bừa bãi, không nhịn được oán trách: “Người như anh là quý hảo sắc, cứ chỉ lại ngông cuồng, sao lại được chào đón như vậy chứ? Mấy tiểu thư này ánh mắt có cũng như mù rồi sao? Tại sao không ai nhìn ra, con người của anh bên ngoài thì mạ vàng nạm ngọc, nhưng bên trong thì thối rữa . . .”

Cô không chút kiêng kỵ phê bình chọc giận La Vũ Hiền, bàn tay vịn ở trên eo của cô khẽ xiết lại. “Á . . .” Cô kêu lên, hết sức biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng lại. “Tiểu thư Âu Dương yêu quý, mới vừa rồi em nói cái gì tôi không nghe rõ, làm phiền em lặp lại một lần nữa.”

“Tôi nói . . . nói . . .” Dưới ánh mắt như chim ưng kia, Hoàng Bộ Tuyết không chạy trốn chết đã là giới rồi, cô cũng không có can đảm lặp lại những lời chê trách lúc này nữa, đôi mắt linh hoạt khẽ chuyển một cái, cô mạnh mẽ ưỡn ngực nói: “Tôi khát.”

“Hà?” Anh nghi ngờ nhìn cô.

“Hà cái gì mà hà, này giờ người ta nói nhiều rồi.” Cô chu cánh môi đỏ thắm ra, “Nếu là người ga lăng, thì anh nên nói rằng tôi có vinh hạnh phục vụ cho cô không; còn nếu không nữa thì anh nên buông tôi ra, để tự mình tôi đi kiếm đồ uống cũng được.”

Suy nghĩ một chút, La Vũ Hiên kéo cô ra khỏi sàn nhảy, lui vào một góc có không khí thông thoáng, khẽ vuốt gương mặt ướt đẫm mồ hôi của cô, nghiến tức ra lệnh: “Em ở lại chỗ này, tôi đi một chút sẽ trở lại, nhớ không được rời đi cũng không được nhận lời khiêu vũ của bất cứ người đàn ông nào, có nghe thấy không?”

“Nghe rồi!” Nhưng không đảm bảo là sẽ làm theo, hơn nữa anh ta là gì của cô chứ? Ai mượn anh ta quan tâm!

Nét mặt của cô nhìn mới vô tội làm sao, nhưng nghĩ tới ‘Tiền án’ của cô, anh không thể không dặn dò lần nữa: “Tốt nhất em nên ngoan ngoãn một chút, nếu không . . .” Anh ta kéo dài giọng nói, cuối cùng hừ hừ hai tiếng kết thúc câu nói, ý định uy hiếp nhưng cũng có chút dục vọng không thành lời.

Hừ hừ? Bị nghẹt mũi à! Cô lơ đãng làm mặt quỷ về phía bóng lưng của anh, ánh mắt trong suốt khẽ đảo một vòng, nghĩ thầm lúc này không trốn đi thì đợi tới lúc nào?

Mới vừa xoay người, thì liền nhìn thấy mấy chị em họ với vẻ mặt đầy ghen tị . . . Lena, Mỹ Sa Tử đang đứng ở trước mặt; không đợi bọn họ mở miệng, Hoàng Bộ Tuyết lập tức lớn tiếng dọa người.

“Tôi hiểu ý của các người, nhưng mà không liên quan tới chuyện của tôi.” Nghề của cô là đi hóng hớt, cho nên đối với loại chuyện như thế này, bất cứ lúc nào cũng đều có thể nhìn ra.

Dừng lại một chút, cô lại nói tiếp: “Nếu như các người có ý gì đó với La Vũ Hiên, cá nhân tôi khinh lệt các người bỏ chút công sức ra với anh ta, tranh thủ sự ưu ái của anh ta; các người thông minh như vậy, đương nhiên là hiểu rõ thực lực của La Vũ Hiên, hơn nữa, anh ta mới chính là người quyết định.”

Hai người kia sững người ra, hiểu ra được Hoàng Bộ Tuyết nói rất có lý, “Nhưng . . .”

“Không có nhưng với nhị gì hết, tôi vừa mới nói rồi, nếu như quả thật yêu thích anh ta, thì hãy nhanh tay theo đuổi, đừng để cho mình phải hối hận.”

Hoàng Bộ Tuyết phát tay ngăn lại mấy lời mà bọn họ đang định nói, để ý thấy La Vũ Hiên đang chậm rãi chen qua mấy người đi về phía này, lập tức giật dây nói: “Nhân lúc bây giờ anh ta đang rảnh, các người còn không mau đi qua đó? Tôi thấy Chân Lý Tử đang nhìn anh ta chăm chăm, hẳn là đang có mưu tính, các người mà không hành động nhanh một chút, cẩn thận bị cướp trước đi mất.”

Hai chị em kia ý thức được có nguy cơ, không rầy rà với cô nữa, vội vàng ra nghênh đón.

Hoàng Bộ Tuyết hừ lạnh cười trộm, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nam xa lạ.

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi có vinh hạnh nhảy một điệu với cô không?”

Theo trực giác Hoàng Bộ Tuyết muốn từ chối, nhưng con ngươi trắng đen rõ ràng đảo một vòng, “Cám ơn!” Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười ngọt ngào, đưa bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy tay của người đàn ông xa lạ, thấy anh ta vẫn đang nhìn cô ngẩn người, dứt khoát kéo anh ta đi vào sàn nhảy.

La Vũ Hiên chậm một bước không hiểu sao lại lâm vào vòng vây của mỹ nữ, bị mấy người trùng trùng vây ở xung quanh; đôi mắt hùng hực lửa giận không hề bị ngăn trở, bắn thẳng về phía Hoàng Bộ Tuyết đang cười khúc khích đi chuyển theo điệu nhảy kia.

“Đáng chết!”

Rõ ràng là đồng ý với anh không đi đâu rồi, vậy mà cô lại đồng ý với lời mời khiêu vũ của người đàn ông khác!

Đột nhiên La Vũ Hiên bộc phát ra khí thế như vậy, khiến cho mấy người đẹp ở xung quanh hoảng sợ, vội vàng tránh đi.

Ở phía xa xa trong sàn nhảy, Hoàng Bộ Tuyết cảm nhận được con tức giận của La Vũ Hiên.

Anh ta làm gì được cô chứ? Ánh mắt hờ hê khẽ chớp chớp, giống như cố ý khiêu khích, lần lượt nhận lời khiêu vũ; càng về sau chơi càng vui vẻ, cô thậm chí quên mất La Vũ Hiên đang đứng ở một bên nhìn chăm chăm, nhảy hết bài này tới bài khác . . .

“Cô ấy không thích hợp với anh.” Chân Lý Tử quả quyết nói, ngọn lửa ghen bùng cháy khiến cho giọng điệu của cô ta trở nên thô lỗ.

La Vũ Hiên thu hồi lại ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào Hoàng Bộ Tuyết, đôi mắt đen nheo lại; khi một lần nữa mở ra thì tất cả cảm xúc đã được che giấu hoàn toàn, đối với lời nói tự cho là đúng của cô ta, cũng chỉ quăng cho một ánh mắt nhàn nhạt, vẻ mặt bình tĩnh như vậy khiến cho người ta không thể suy đoán được suy nghĩ thật sự của anh.

Điều này khiến cho Chân Lý Tử cảm thấy thất bại, một lần nữa cảm thấy nóng nảy.

Chân Lý Tử hít sâu một hơi, sống lưng thẳng tắp, gương mặt tinh xảo bày ra góc độ đẹp nhất, thần thái tự tin.

“Anh cần một người phụ nữ, phải khôn khéo, có tài năng để có thể xử lý việc nhà thay anh; cũng phải có mảnh khỏe giao tiếp và đáng về hấp dẫn, lúc gặp gỡ khách hàng mới có thể như cá gặp nước, hỗ trợ anh tối đa lúc đi xã giao. Kể từ đó, anh mới tránh khỏi những phiền phức và lo lắng sau này, toàn lực tập trung phát triển sự nghiệp.”

Cánh môi đỏ tươi cong lên tạo thành một lúm đồng tiền xinh đẹp hấp dẫn, đôi mắt đẹp tỏa ra sự thâm tình, đủ khiến cho người đàn ông cứng rắn trở nên dịu dàng như nước; nhưng La Vũ Hiên vẫn lạnh nhạt không hề nhúc nhích chút nào.

Người phụ nữ này không khỏi quá tự tin sao, thậm chí cô ta còn quyết định thay anh cưới người vợ như thế nào nữa sao? !

Nụ cười của Chân Lý Tử nhất thời nhạt đi, có chút lúng túng và cứng ngắc. “Chuyện này . . . Những thứ đó, Hoàng Bộ Tuyết không thể làm được, cô ấy là con gái nuôi nhà Âu Dương, hơn nữa tính tình lại rất tùy hứng và kiêu ngạo, cho nên. . .”

“Cám ơn cao kiến của cô, nhưng mà, nếu như đem cô ra so sánh với cô ấy, thì cô cũng không sánh bằng một đầu ngón tay của cô ấy.” Ánh mắt tàn nhẫn liếc nhìn về phía cô ta, sau đó lực chú ý của anh tập trung vào bên trong sàn nhảy, đôi mắt sắc bén như chim ưng chăm chú nhìn từng cử động của Hoàng Bộ Tuyết.

Cho nên khi thấy Hoàng Bộ Tuyết có hành động bất thường, anh liền lập tức cắt ngang lời nói của Chân Lý Tử, không chút lưu luyến xoay người rời đi.

“La Vũ Hiên. . .” Chân Lý Tử kinh ngạc nhìn bóng lưng rời đi của anh, hận tới mức thiếu chút nữa nghiêng nát răng.

. . . . .

Tòa nhà lộng lẫy lại tao nhã Mãn Côi Viên chính là biệt thự nhà Âu Dương, nhà Âu Dương cứ mười lần tổ chức tiệc thì có tám lần tổ chức tại đây, vì vậy trong giới xã giao ở nước Pháp nó cũng khá nổi tiếng.

Hoàng Bộ Tuyết vừa đi vào trong vườn hoa trang nhã và mát mẻ kia, chợt cảm thấy cả người không thoải mái, cũng không có tâm tình tốt để ngắm cảnh. Dọc theo con đường mòn trái cong phải quẹo, đi qua một cái cổng vòm, ngay sau đó cô đi vào vườn hoa bí mật mà cô phát hiện.

“Haiz. . .” Cô dùng sức thở ra phàn nàn, tùy ý đá chiếc giày cao gót dưới chân đi, chân không giẫm lên bãi cỏ mềm mại, không hề câu nệ cảm thụ niềm vui của thể xác và tinh thần, vui vẻ ngâm nga một lần điệu, đôi chân thon dài cũng thoải mái múa theo vũ điệu ba lê.

Nghĩ tới bộ dạng của La Vũ Hiên đang tức giận vui mình trong đám mỹ nữ kia, có chút khiếp sợ đồng thời cũng có chút kích thích run rẩy nhanh chóng lan ra khắp toàn thân của cô, cô không nhận được mà cười khanh khách.

Cô biết mình không phải là đối thủ của La Vũ Hiên. Anh lời đời lại tự tin, cũng có năng lực và thủ đoạn để đạt tới những gì mà bản thân muốn, có lẽ bây giờ anh có chút hứng thú đối với cô, nhưng hứng thú này có thể kéo dài bao lâu? Sau này thì sao? Cô cũng không muốn vì chút hứng thú nhất thời của anh mà phải dây dưa cả đời, điều này không đáng chút nào; vì vậy, tốt nhất cô nên coi anh như mảnh thú rấn độc, giữ một khoảng cách an toàn đối với anh.

La Vũ Hiên và ba nuôi có nhiều điểm tương tự nhau, bá đạo độc đoán thành tính; bọn họ đều đẹp trai và xuất sắc giống nhau lại có cả tiền tài và quyền thế, cho dù không chủ động trên hoa ghẹo nguyệt, thì với điều kiện này của bọn họ cũng đủ để cho phụ nữ khắp nơi yêu thích hâm mộ rồi, sự ghen tị và mong ngóng của mấy người phụ nữ trong bữa tiệc vừa rồi đã là minh chứng tốt nhất.

Gả cho người như La Vũ Hiên, tuyệt đối là ác mộng của phụ nữ!

Xinh đẹp và tiền tài quyền thế cũng không đủ đảm bảo sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, mẹ nuôi của cô là một ví dụ điển hình; xuất thân danh môn nhưng lại chỉ có thể chịu đựng sự hành hạ bất trung của chồng.

Mặc dù trước mắt thì cô cũng không rõ lắm, La Vũ Hiên cũng quá mức nổi danh ăn chơi, nhưng mà bằng những hành vi quỷ hao sắc của anh, đánh chết Hoàng Bộ Tuyết cũng không tin anh có bao nhiêu trinh tiết; băng thái độ ngạo mạn và kiêu ngạo kia, không chừng anh còn không nhận ra được hai chữ này ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 152: Chương 124.3: Bữa tối dưới ánh nến

Editor: Táo đồ phổ núi

Lúc này, trên bầu trời đen như mực kia, những vì sao như rắc cùi, vàng trắng khuyết tán ra những ánh sáng màu bạc lạnh lùng, khiến cho Mãn Côi Viên mơ mộng như được che đậy bằng tầng lụa mỏng, càng cảm thấy tao nhã và yên tĩnh hơn.

Hoàng Bộ Tuyết không tự chủ được dừng bước chân lại, giờ hai tay lên cao duỗi cái lưng mỏi như, hít sâu một hơi, khiến cho không khí mát mẻ tràn ngập trong lòng; sự nóng nảy cũng biến mất hết, trong lòng cũng lắng đọng xuống.

“Anh đi đường dương quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, anh tốt nhất đừng trêu chọc tôi tôi.” Cô thì thầm nói.

“Đó là điều không thể, cũng không kịp nữa rồi.”

Hơi thở nam tính mãnh liệt thổi tới, khiến cho cô không kịp phản ứng, hai bàn tay lửa nóng giống như một con lũ chui vào trong váy dạ hội khoét hở lưng của cô, bàn tay lớn như vậy ngang ngược đặt lên vào lúc cô không chút phòng bị nào . . .

Bỗng chốc, máu trong người của cô như tuôn trào lên, trong nháy mắt mặt của Hoàng Bộ Tuyết đỏ lên. Hơi thở này . . . La Vũ Hiền! Tại sao anh lại có thể . . . Cả người cô cứng ngắc lại không cách nào nhúc nhích được.

Cô ngây người, không có nghĩa là anh không có cử động gì, mà ngược lại, hai bàn tay kia càng hành động nhiệt tình hơn.

“La Vũ Hiền, anh là tên khốn kiếp . . . “Giờ bàn tay nhỏ bé lên muốn cầm lấy bàn tay phách lối của anh ta, nhưng mà cách một lớp quần áo, cô muốn cầm lấy cũng không cầm được. “Tên háo sắc, mau buông tôi ra.”

“Đừng! Hoàng Bộ Tuyết, tôi thấy là em không cần mặc áo corset nịt chặt như thế này đâu, nếu không thì ở đây sẽ bị đè bẹp, nhìn không đẹp . . .” La Vũ Hiền vuốt ve sự mềm mại ở trong lòng bàn tay, “Còn đây đặng nữa, tôi rất hài lòng.”

“Hài lòng cái đầu nhà anh á. . . , anh . . . Anh thật quá đáng, nếu không buông tay, đừng trách tôi không khách khí . . .” Lời còn chưa dứt, lại bị bàn tay tàn sát ở trước ngực như muốn trừng phạt . . .

“Á!” Chợt đau nhói lên . . . , Hoàng Bộ Tuyết chấn động, hai chân mềm nhũn ra, cả người ngã vào lòng ngực kiên cố của anh.

Anh chặn ngang ôm lấy cô, thấp người ngồi xuống chiếc ghế dựa trong bụi hoa; lồng ngực bèn chắc dán sát vào lưng trắng như tuyết của cô, cánh tay rắn chắc vòng lên eo của cô buộc cô giạng chân ngồi lên đùi của anh, một tay kia thì dạo chơi trên người của cô.

“Anh . . . Anh mau dừng tay, không . . . Đừng như vậy . . .” Bàn tay nhỏ bé của cô bận rộn gạt bàn tay rắn chắc như núi của anh, cực kỳ tức giận la ầm lên: “Tôi cảnh cáo anh, trong bữa tiệc còn rất nhiều người, anh dám vô lễ với tôi . . . tôi sẽ kêu to . . .”

“Tôi khuyên em đừng uống phí hơi sức, chỗ này cách một khoảng cách khá xa so với nhà chính; trời lại đang se lạnh, người ta không ở trong phòng ấm áp, tôi không tin là người ta sẽ nghe thấy tiếng mèo kêu của em.” Lòng bàn tay quyền luyện vuốt ve làn da trắng mịn như mỡ đông của cô, cảm xúc non mềm đẹp đẽ như vậy khiến cho anh nheo mắt lại.

“Anh . . .” Cô tức giận có suy nghĩ muốn hét to lên, nhưng rồi lại sợ nếu thật sự kêu lên có một đồng người đi tới thì cô cũng quá thê thảm. “Linh sẽ tới tìm tôi, nếu như anh ấy biết anh bắt nạt tôi, nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Thật sao? Anh ta sẽ . . .” Anh thì thầm, hàm răng trắng tinh của anh khẽ gấp nhắm lên bờ vai mượt mà như trân châu của cô, rồi đi xuống đường cong đẹp đẽ ở cổ, nửa lưỡi nóng lộ ra khẽ liếm lỗ tai nhạy cảm của cô. “Đổi phó tôi như thế nào đây?”

“Anh ấy sẽ, ừm . . .” Giống như có một dòng điện chạy qua toàn thân của cô, cô cảm thấy bụng dưới dâng lên một dòng nước ấm khác thường, lực chống đỡ của đôi tay nhỏ bé của cô càng lúc càng trở nên yếu ớt.

Mà bàn tay ma chướng kia như đi vào chốn không người, không chút kiêng kỵ tiêu đùa trên da thịt mềm mại của cô, mỗi một chỗ đốt lên một ngọn lửa.

Cô thở hổn hển dồn dập, nóng nảy vụn vụn người, cảm thấy nhiệt độ trên da thịt chỗ nào cũng tăng lên nhanh chóng, giống như cả người đều là lửa, ngay cả hô hấp cũng nóng lên.

Nhưng dường như anh cảm giác vẫn còn chưa đủ, hai tay giữ chặt lấy eo thon của cô, dễ dàng nhấc cô lên xoay người cô lại, để cho cô dạng chân trên người của anh, quay lại đối mặt với anh; lặng lẽ cời lẽ phục của cô xuống tới thất lưng, hai tay lại cẩn thận từng li từng tí bưng lấy . . . (Lời tác giả: Không cho viết đen tối, tự động tưởng tượng) . . .

“A . . .” . Cô ưỡn ngực theo bản năng, đầu bắt đầu choáng váng, giống như là uống rất nhiều rượu, cả giác mờ mịt lại lâng lâng, ý thức từ từ biến mất.

Gió đêm khẽ thổi, khí lạnh luồn qua hoa qua lá thổi tới, trêu chọc cơ thể trắng mịn như ngọc của cô; nhất thời giống như trên đầu dội xuống một chậu nước đá, khiến cho cô run lên, nhất thời tỉnh táo lại.

“A . . .” Cô sợ hãi hô lên một tiếng, chợt đẩy anh ra nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng kéo chiếc váy đã được cời tới thất lưng lên, che lại thân thể trần trụi; vô cùng tức giận, giờ tay lên muốn cho La Vũ Hiền một cái tát.

“Đừng nghĩ.” Anh kịp thời giờ tay lên giữ chặt tay của cô lại dùng sức kéo, khiến cho cô kêu lên một tiếng, rồi nhào vào trong lòng anh; một tay kia nâng gáy của cô lên, miệng mở rộng ra, không chút khách khí nuốt hết đôi môi anh đào của cô.

Cô còn chưa kịp giãy giụa, thì lại một lần nữa luân hãm vào trong ái tình say lòng người.

Vào lúc hai người sắp mất khống chế thì có tiếng nói chuyện mơ hồ truyền tới đã gọi lý trí La Vũ Hiên quay trở về. .

Tâm không cam tình không nguyện buông môi của cô ra, chỉ thấy Hoàng Bộ Tuyết vô lực nằm trong lòng của anh; yêu kiều thờ hờn hển, đôi mắt khép hờ, gương mặt đỏ ửng khiến cho ý xuân càng dập dờn quyến rũ, thân hình như sứ như ngọc lại hiện ra dưới đáy mắt nóng rực của anh.

La Vũ Hiên tiếc nuối vì địa điểm không thích hợp! Nhưng mà đã xác định là cô, vậy thì anh cũng sẽ không giống như Lão đại lè mà lè mè ở bên kia, khiến cho bao nhiêu chuyện xảy ra.

Không khí đang rất lạnh lẽo, anh không muốn vì ham muốn nhất thời, mà lại hại cô bị ngã bệnh; huống chi với tình hình trước mắt, chờ khi anh đủ hài lòng, e là phải đưa cô đi cấp cứu vì viêm phổi.

Anh lưu luyến găm nhấm làn da trơn mềm lại trắng như ngọc của cô, “Đây là địa phận của tôi, tôi không thích bị người đàn ông khác nhúng chàm, em tốt nhất hãy cách xa những người đàn ông kia, nếu không tự gánh lấy hậu quả!” Anh thâm trầm đe dọa.

“Anh không có tư cách cảnh . . . cảnh cáo tôi!” Cô quát cường tranh thủ quyền tự chủ, nhưng mà giọng nói khàn khàn và cơ thể run cầm cập của cô lại thể hiện cô vô dụng.

“Đừng nói là em không biết tối nay em tới bữa tiệc này là vì cái gì? Tôi muốn gì, trong lòng người ‘ba’ kia của em hẳn là vô cùng rõ ràng.” Hai bàn tay to màu lúa mì khoan thai tự đắc chơi đùa chỗ nờn nà tuyết trắng giống như quả đồi của cô.

Cô cắn môi thờ gấp, nhưng lại mạnh mẽ nói: “Cũng chỉ là xem mắt thôi, như vậy thì đã sao? Đàn ông cũng không chỉ có một mình anh.”

“Em cho rằng em phản đối thì có đường sống sao?”

Có ý tứ gì? Hoàng Bộ Tuyết chưa kịp hỏi, thì cái miệng nhỏ nhắn lại lần nữa bị anh nuốt hết; La Vũ Hiên hôn cô tới mức không thở nổi, mới khẽ nạt cô: “Không cho phép tiếp tục nhận lời khiêu vũ của người đàn ông khác, nghe thấy không? Không cho phép!”

“Anh có quyền gì . . .” Sự lạnh lùng sắc bén dưới đáy mắt anh chợt lóe rồi biến mất, cả người cô run lên, liên tục nói: “Buông tôi ra.”

“Rất tốt.” Cô ngẫm đồng ý khiến cho tâm tình anh vui vẻ, “Tôi thích kiệt tác này trên người của em.”

Ồ, không phải mới vừa rồi còn chê là miếng ‘vải rách’ sao?

Thấy cô không phản ứng kịp, bộ dạng ngây ra, anh mới khẽ cúi xuống tai của cô tà khí nói: “Bởi vì . . . Cởi xuống rất dễ dàng.”

“Anh . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn như bị hun nóng lên, cô xấu hổ và giận dữ nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt xinh đẹp tròn lớn lên như muốn phun lửa.

Nhưng mà anh lại không cảm nhận được chút uy lực kia một chút nào, chỉ cười khẽ một tiếng.

“Em chinh trang lại một chút, tôi đi vào trong trước đây!” Nhìn cánh môi của cô đỏ ửng vì hôn, hình như cảm giác vẫn còn chưa đủ, lại hôn một cái, lại một cái. . . Cho tới khi anh cảm thấy thế nào cũng không đủ mới lưu luyến không rời đứng lên rồi đi.

Nhanh chóng chỉnh sửa lại quần áo xốc xếch, sờ sờ gò má nóng bừng và đôi môi sưng đỏ, “Má ơi, ghê tởm, quý háo sắc!”

Hoàng Bộ Tuyết tức giận phỉ nhổ hành vi ác liệt của La Vũ Hiên, sau đó lại buông tiếng thở dài; cũng không biết bây giờ mình trở thành bộ dạng quỷ nào nữa, bảo cô làm sao dám đi ra ngoài dọa người? Dù sao vốn không có hứng thú gì với bữa tiệc, không bằng nhân lúc này cô trốn đi?

. . . . .

“Như thế nào? Tất cả những thứ ở trước mắt, có thích không?”

Trong phòng ăn, bốn phía trang trí đủ các loại hoa tươi, hoàn toàn trang trí theo kiểu lãng mạn mà các cô gái vô cùng thích.

Trong giọng nói của Huyền Vũ Thác Hàn, có một chút mong đợi, giống như một đứa nhỏ đang vô cùng chờ đợi một lời khích lệ, thật sự khiến cho người ta cảm thấy đáng yêu.

Chỉ là nhìn bộ dạng hơi nghi ngờ khàn trương của anh, thì Xá Cơ Hoa bị anh kéo đi theo ở sau lưng, ngược lại thật sự đang quan sát bốn phía, đây trời màu hồng, màu đỏ, hoa hồng, sâm banh, sâm đỏ, ánh nến . . .

Anh ta đang muốn làm gì đây? Ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, lơ đãng đối diện với ánh mắt của anh, lúc cô rời tầm mắt đi thì trên gương mặt tuấn tú kia cư nhiên lại thoáng đỏ ửng lên.

Căn phòng ăn này? Không thể nào, người đàn ông này . . .

Mặc dù không hiểu rõ là tại sao, nhưng mà Xá Cơ Hoa cũng biết rằng, đây là lần đầu tiên anh làm như vậy, lần đầu tiên anh làm như vậy cho một cô gái. . .

Huyền Vũ Thác Hàn là một người đàn ông không hiểu thế nào là lãng mạn đó, để cho anh đi làm những chuyện này, cũng thật sự là hơi làm khó anh rồi.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, nếu anh làm, vậy thì có phải là muốn cô cảm động hay không?

Có sao? Nhưng mà không phải rất kỳ lạ sao?

“Như thế nào?” Đối với hành động chỉ nhìn mà không nói gì của cô, khiến cho Huyền Vũ Thác Hàn cảm thấy dễ nổi nóng, khẩn trương hỏi lại lần nữa.

“Tốt lắm, cũng không tệ, nhưng mà tại sao cả nhà hàng này chỉ có chúng ta? !” Sẽ không phải là . . .

Chưa cho cô có cơ hội tưởng tượng ra những thứ khiến cho người ta học máu kia, tránh cho làm loạn kế hoạch về sau: “Nhà hàng này danh nghĩa là của tôi, ngồi xuống trước đi!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Chương 125: Cầu hôn

Editor: Heisall

Bữa tối dưới nền ư? Nhìn cảnh này rất giống, vừa vặn bây giờ cũng có thể coi như là buổi tối, chắc chắn, ít nhiều gì cũng làm cho người ta cảm thấy có chút bị mê hoặc, dường như Xá Cơ Hoa có cảm giác mình đã bị cảnh vật trước mắt mê hoặc, tất cả mọi thứ đều làm cho người ta cảm thấy mê mẩn tới cực điểm!

Cũng không biết tại sao, giờ phút này đột nhiên Xá Cơ Hoa lại cảm thấy Huyền Vũ Thác Hàn đang kéo ghế giúp cô cũng đẹp trai giống như vậy, anh càng hợp mắt cô hơn so với những bông hoa này!

“Có phải anh đã quá lãng phí rồi hay không?”

“Ha ha, không, tuyệt đối không, đây là điều cần phải làm, tôi nhất định sẽ học tập thật nghiêm túc.” Tôi tuyệt đối không để em chạy khỏi lòng bàn tay của tôi đâu! Trong lòng anh bổ sung thêm một câu.

“Ha ha. . . . .” Khóe miệng Xá Cơ Hoa giật giật nhìn xung quanh, trong phòng ăn xa hoa rộng lớn, lại chỉ có hai người bọn họ, mặc dù thoạt nhìn rất lãng mạn, nhưng lúc này, trong lòng của cô gái nào đó lại co rút rất mạnh, thật là quá lãng phí mà. . . . .

“Đứng rồi, em đợi một lát, để anh đi mở một chút nhạc!”

Vấn đề này đã hỏi qua Hàng và Vũ trước đó, trong ba ngày này, gần như ngày nào bọn họ cũng ở nơi đó, chính là vì muốn biết rốt cuộc bài hát nào mới thích hợp với không khí lúc này, rốt cuộc bài hát nào mới thích hợp với cuộc hẹn hò lãng mạn này của họ!

Khúc dương cầm Canon du dương uyển chuyển vang lên từ trong máy CD, mà bài Canon do George sáng tác vốn không phải là một khúc dương cầm. Mà là do Winston cải biên thành khúc dương cầm, mở đầu thật yên bình, nhưng đến đoạn sau lại càng ngày càng sôi động.

Khúc nhạc uyển chuyển nhưng lại không buồn thương, khúc nhạc lên cao như bầu trời quang đãng sau cơn mưa to. Hàng là đại thiếu gia lãng mạn đào hoa, cùng với Vũ đã nhất trí chọn bài này cho anh, vậy thì chắc hẳn sẽ không sai rồi!

“Ồ!” Không phải mẹ thường hay nghe ca khúc này sao?

“Cảm giác như thế nào?”

“Không tệ, Huyền Vũ Thác Hàn, không ngờ anh rất có phẩm vị nha, khúc dương cầm Canon này là hay nhất, có thể nói tôi rất thích giai điệu này, những người yêu nhau nghe bài hát này giống như hương vị của chocolate hòa tan trong nước, còn những người bạn nghe bài hát này, thì giống như có cảm giác tay trong tay cùng vượt qua khó khăn vậy! Nhưng khi một người nghe bài này, tâm trạng khác nhau sẽ dẫn đến cảm nhận cũng sẽ không giống nhau, nhưng bình thường đều cảm thấy cô đơn, hoặc là nhẹ nhàng yên bình, tóm lại, anh chọn bài hát này đúng rồi, tôi rất thích!”

“Em thích là tốt rồi, đây chính là bài hát chuẩn bị cho em, nếu thích, sau này chúng ta có thể cùng nhau nghe mỗi ngày!”

Chắc chắn, cô như vậy nói, không phải chứng minh công sức mấy ngày nay không uổng phí hay sao, hi hi, cũng may, cô thích là tốt rồi! Cô nói như vậy, anh đã rất thỏa mãn rồi!

“Chúng ta? Nghe mỗi ngày ư?” Xá Cơ Hoa kỳ quái nhìn qua.

“Dĩ nhiên, chúng ta, chỉ cần em thích, mỗi ngày tôi và em sẽ cùng nhau nghe!”

“ . . . . . Anh đừng tưởng rằng chỉ một khúc nhạc này là có thể thu mua tôi!”

Còn mỗi ngày nữa chứ? Thật sự coi cô là người dễ gạt như vậy sao? Nghĩ lại mà nói, có phải quá đơn giản và giả dối rồi không, chỉ một bài hát đã muốn thu phục cô rồi sao? Khụ khụ, không được, không được, kiên quyết không được, phải giữ vững thành trì!

“Ha ha, dĩ nhiên không phải, tôi tuyệt đối không nghĩ như vậy, tôi mở ca khúc dương cầm Canon này cũng chỉ là muốn tạo không khí mà thôi!”

“Được, nghe nói anh còn có vũ khí lợi hại hơn, tôi sẽ chờ, anh cứ từ từ thể hiện.”

“Được.” Hôm nay, nếu như cô vẫn không muốn gả cho anh, vậy thì anh sẽ làm cho đến khi cô hài lòng mới thôi!

Mặc dù lấy hay không lấy chồng chẳng qua cũng chỉ là một hình thức mà thôi, nhưng cuối cùng vẫn phải đi qua, cuối cùng vẫn phải thực hành, vậy mà hiện tại Huyền Vũ Thác Hàn còn khần trương hơn so với cô, hơn nữa còn là càng nhanh càng tốt.

Vừa nói, Huyền Vũ Thác Hàn vừa mở bữa cơm tây ra trước mặt Xá Cơ Hoa, mà đập vào mắt Xá Cơ Hoa lại là một miếng thịt bít tết có hình thù rất sáng tạo, phía trên trải một chút tương sền sệt, chung quanh là thịt nguội và mì sợi, còn có một quả trứng ốp la, nhìn sơ qua thấy rất có mùi vị, còn nhìn cận thận nữa thì. . . . .

Thịt bò bít tết được cắt thành hình trái tim, mà sợi mì được trải hai bên, điểm thêm ít thịt nguội tạo cho người ta cảm thấy thật ấm áp, cái trứng ốp la cũng rất xinh đẹp, nằm sát vào bên cạnh miếng bò bít tết, khụ khụ, nhìn giống như chim nhỏ nép vào người ....!

“Ah! Bít tết tình yêu? !” Xá Cơ Hoa trừng hai mắt ngẩng đầu, theo bản năng nhìn sang vị trí của Huyền Vũ Thác Hàn.

Có phải bữa cơm này đã quá kích thích rồi không? Chẳng lẽ anh ta thật sự đang cùng cô dùng bữa tối dưới nền đỏ chứ? Vừa rồi cô cũng chỉ là suy đoán mà thôi, bây giờ nhìn lại, hình như rất chắc chắn.

“Tôi tự làm, chín bảy phần, nghiêm túc học tập ở nhà hàng Tây một ngày!” Khi cô liếc mắt nhìn phía anh thì gương mặt tuấn tú của Huyền Vũ Thác Hàn phớt qua một chút đỏ, vội vàng nói. Vừa dứt lời, anh còn tỉ mỉ đưa cái nĩa cho cô: “Em hãy thử xem.”

“Anh làm?” Giọng nói của Xá Cơ Hoa có chút quái lạ, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc của Huyền Vũ Thác Hàn, không biết vì sao nhịp tim củ cô lại đột nhiên chậm nửa nhịp!

Sắc mặt khẽ nóng lên, vội vàng di chuyển khỏi tầm mắt ấy, chuyển lực chú ý về đĩa bò bít tết trước mặt: “Ồ! Thật sao? Thấy cũng không tệ lắm, nhưng không biết mùi vị có được hay không, chờ tôi nếm một chút sẽ biết!” Đặc biệt học ư? Thật kỳ quái khó hiểu. . . . .

Huyền Vũ Thác Hàn ngồi trở lại vị trí của mình, gạt đầu một cái rồi hưng phấn nhìn cô.

Ha ha, cũng may, coi như có thể cứu chữa được, mặc dù không hy vọng xa vời cô ấy có thể đáp lại, nhưng tất cả mọi thứ trong tối hôm nay. . . . . Cho tới bây giờ, Huyền Vũ Thác Hàn vẫn rất hài lòng, cũng không biết cô có thể tiếp nhận những “bắt ngờ” tiếp theo nữa hay không? Đối với vấn đề này, trong lòng anh vẫn không rõ.

“Ừm, được, tôi tin tưởng dù em không cho tôi 100 điểm, thì cũng sẽ cho tôi 90 điểm, nhưng. . . . .trước khi ăn thịt bò bít tết, tôi muốn mời em ăn một món ăn khác!” Chỉ nhìn gương mặt kia của cô thôi mà Huyền Vũ Thác Hàn đã cảm thấy mình rất hạnh phúc rồi. . . khụ khụ, nên kết hôn, thật sự nên kết hôn, nếu vẫn không thể đón ngã được cô, thì tư vị này quả thật không dễ chịu.

Nhưng thật ra khi nghĩ lại những việc đã qua, anh ở cùng một chỗ với cô lâu như vậy, thế mà cho đến bây giờ vẫn chưa đón ngã được cô, mặc dù thỉnh thoảng anh sẽ không nhịn được mà len lén ôm cô cùng nhau ngủ khi cô đã ngủ thiếp đi, nhưng vẫn kiên trì giữ lại tuyến phòng thủ cuối cùng. . . . . Điều đó thật không dễ dàng chút nào!

“Trước khi ăn thịt bò bít tết còn có một món ăn khác ư? Là món gì? Súp bắp hay là salad? Hay...!”

Không biết Huyền Vũ Thác Hàn làm thế nào mà làm được, chỉ trong vài giây, trong tay của anh đột nhiên có thêm một bộ đồ ăn (dụng cụ dùng khi ăn như chén, đĩa, nĩa, muỗng), giống như mặt trên của cái nắp vung!

Trong lòng Xá Cơ Hoa rất hiếu kỳ, hoàn toàn bị bộ dạng thần bí này của anh hấp dẫn: “ Là món ăn gì vậy? “

“Cho dù là món ăn gì, tôi nghĩ em phải tự mình mở ra, chỉ có tự em mở ra thì em mới có thể cảm thấy được sự đặc biệt của món khai vị này, cảm thấy món ăn này ngon miệng! “

“Thật sao? Nghe cũng không tệ, xem ra tôi thật sự phải tự mình đến mở rồi! “

“Đương nhiên!”

Khi cô mở nắp vung ra, cô liền bị đau mắt, khụ khụ. . . . . Một cara, chiếc nhẫn kim cương này chắc là một cara rồi, hơn nữa. . . . . Hơn nữa chiếc nhẫn kim cương này là hình lục giác, một viên kim cương to ở giữa và bốn phía toàn bộ đều là kim cương, nhìn qua thật sự là làm người ta đau mắt. Tất cả những viên kim cương lớn nhỏ, cộng thêm viên ở giữa kia, không biết. . . . . không biết có phải không là hai cara không nữa!

Ôi mẹ nó, đây cũng quá đỉnh điểm rồi! Phụ nữ đều yêu kim cương, điểm này, cho dù là bất kì ai cũng không ngoại lệ!

“ . . . . . Thật là xinh đẹp!”

Cho dù bản thân rất yêu tiền, cũng thích vợ vết của cái, nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương kia, cô vẫn bị rung động, còn cảm khái, thật sự rất đẹp, thật sự rất đau mắt ....!

Huyền Vũ Thác Hàn thấy ánh mắt kia của cô, trong lòng cực kỳ vui mừng và kinh ngạc: “Ha ha, đúng vậy, rất đẹp phải không? Đây là hình ngôi sao sáu cạnh, hình dáng chiếc nhẫn này cũng khá khó mua, tôi đã phải chạy đi rất nhiều tiệm mới tìm mua được đây!”

Hình ngôi sao sáu cạnh ư? Tầm mắt Xá Cơ Hoa rơi vào viên kim cương ở giữa kia: “Tại sao muốn mua hình ngôi sao sáu cạnh?”

“À. . . . . Không chỉ là bởi vì hình dạng đặc biệt, quan trọng nhất là. . . . .” Anh nghe nói phải có làm được chiếc nhẫn hình ngôi sao sáu cạnh, thì những người thương yêu nhau sẽ không bao giờ thay đổi, cả đời không chia lìa!

“Quan trọng nhất là cái gì?” Xá Cơ Hoa bị câu nói này khơi lên lòng hiếu kỳ, hình như quên mất phải hỏi một vấn đề còn quan trọng hơn.

“Ha ha. . . . . Cái này không thể tùy tiện nói cho người khác biết, nếu không sẽ mất linh nghiệm.” Thấy ánh mắt tò mò hiếu kỳ của cô, Huyền Vũ Thác Hàn lại đột nhiên tỏ ra thần bí.

Ai nói Huyền Vũ Thác Hàn anh không biết cái gì là lãng mạn? Chỉ là anh cảm thấy khinh thường sự lãng mạn mà thôi, dĩ nhiên, muốn thuận lợi quyến rũ cô gái này, thì chỉ có chút lãng mạn làm sao đủ chứ.

“Này, sao anh có thể như vậy được chứ? Sẽ làm người ta ghét đấy.” Xá Cơ Hoa liếc mắt nhìn anh, cực kì bất mãn.

“Nếu như em thật sự muốn biết, thì cũng không phải là không thể!” Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Xá Cơ Hoa, rồi bất ngờ khom lưng xuống sát mặt cô.

“Truyền thuyết về chiếc nhẫn kim cương hình ngôi sao sáu cạnh này rất đẹp, nhưng chỉ có những người yêu nhau mới biết được, không phải là tôi không nói cho em biết, mà là do bây giờ chúng ta vẫn chưa phải là người yêu của nhau!”

Xá Cơ Hoa cau mày, nhất định phải là người yêu thì mới có thể nói ra sao? Cái này là cái quy định quý quái gì vậy? Bỏ đi, không biết cũng không sao, với lại cũng không phải không có cách để biết.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn xuống theo dõi cô, giống như nhìn ra điều trong lòng cô đang nghĩ đến, đột nhiên đứng lên, cầm chiếc nhẫn kia rồi cười phá lên.

“Ha ha ——”

Huyền Vũ Thác Hàn cười rất vui vẻ, cười đến chói mắt, cười nhiều đến nỗi hấp dẫn sự chú ý của người khác. . . . .

“Này, Huyền Vũ Thác Hàn, anh cười cái gì? Anh phát bệnh thần kinh à?” Xá Cơ Hoa nhíu chặt chân mày, ánh mắt nhìn về phía anh giống như nhìn người bệnh thần kinh.

“Ha ha, không có gì, không có gì! Ha ha. . . . .”

“Anh còn cười nữa à? Còn nói không có gì? Rốt cuộc anh đang cười cái gì?” Xá Cơ Hoa có chút không nhịn được quát.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 126: Lời tỏ tình nồng nàn

Editor: heisall

“Ha ha. . . . . Em thật sự muốn biết?” Trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười khác thường.

Nhìn nụ cười ấy khiến Xá Cơ Hoa có chút không được tự nhiên. Nhưng ngược lại, quả thật cô có chút tò mò, mở to mắt nhìn chiếc nhẫn trong tay anh, thật sự là rất đẹp: “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chiếc nhẫn hình ngôi sao sáu cạnh, anh nói nó có truyền thuyết gì chứ?”

“Ừ, tôi nói cũng được thôi, nhưng tôi có một vấn đề vẫn rất muốn hỏi em, em phải trả lời tôi trước.” Huyền Vũ Thác Hàn ngồi trở lại vị trí, để chiếc nhẫn xuống, đôi tay chống trên bàn ăn nhìn xuống quan sát cô nói.

Trong đôi mắt thâm thúy của anh ta mang theo một hơi thở tà mị, đối diện với tầm mắt ấy, làm cho người ta không không chế được mà bị hấp dẫn.

Xá Cơ Hoa âm thầm nuốt ngụm nước miếng, gật đầu một cái: “Chuyện gì?”

“A Hoa, tôi muốn hỏi em, nếu như, tôi nói là nếu như thôi nhé, nếu như em gả cho một người giống như tôi, em sẽ nguyện ý không? Cảm thấy như thế nào? Tôi có khuyết điểm gì khiến em ghét? Có nói nào khiến em không hài lòng không?”

Cần thận từng chút một chú ý đến vẻ mặt đang biến hóa của cô, ngay đến cái nháy mắt của cô cũng không bỏ qua.

Lần đầu tiên, trong lòng anh cảm thấy không nắm chắc như vậy, không có một chút cảm giác an toàn nào, thật sự khiến anh có chút luống cuống khản trương.

“Cái gì. . . . .”

“Tôi nói là nếu như, là nếu như đó ——”

“Nếu như?” Xá Cơ Hoa nhìn sắc mặt quý dị của người đàn ông đối diện, cau mày, nhưng cũng nghiêm túc suy nghĩ tới vấn đề của anh.

“Thật ra thì, nói đi cũng phải nói lại, anh rất tốt, muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, không có gì để soi mói.”

Nghĩ lại một chút, cũng thật đúng, nghe nói, anh ta còn là ông trùm của giới thương mại trong nước! Haiz, nhưng chính cô cũng không biết, tại sao mỗi lần ở chung với anh ta thì luôn có không ít chuyện xảy ra, để cuối cùng mình phải tức giận đến không chịu được.

Hơn nữa, từ trước tới nay, lần này vẫn là lần đầu tiên cô nghiêm túc quan sát anh từ góc độ khách quan như vậy!

“Vậy nếu như gả cho người như tôi đây thì sao? Em cảm thấy như thế nào?” Giọng nói khản trương vang lên.

Xá Cơ Hoa nhìn về phía anh, không hiểu anh khản trương cái gì, ánh mắt nghi ngờ dõi theo anh: “Chỉ bằng gia thế này của anh, những người phụ nữ muốn gả cho anh có thể xếp hàng dài tới Châu Phi, nhưng tôi cảm thấy nếu gả cho anh thì bất cứ lúc nào cũng phải đeo nút tai, nếu không, thỉnh thoảng anh cứ rỗng tới rỗng lui như vậy thì không chết cũng tàn phế.”

Anh tiếp xúc với anh lâu như vậy, với cá tính vui buồn thất thường của anh mà nói, thì đi cùng với anh là thử thách mức chịu đựng của trái tim.

“Không sao, tôi đã sửa lại những thói quen không tốt rồi.”

“Bỏ đi, anh chưa từng nghe qua sao, chó không đối được ăn cứt, anh mà sửa được, vậy thì heo mẹ cũng biết leo cây đấy.” Xá Cơ Hoa cầm dao nĩa lên, cách từ giữa miếng bít tết hình trái tim ra một miếng rồi đưa vào miệng, tròn mắt nhìn anh, chỉ kém không đưa qua một ánh mắt khinh bỉ nữa mà thôi.

Đối với lời nói của cô, Huyền Vũ Thác Hàn cũng không có bao nhiêu biến hóa, ngay sau đó mở miệng: “Không tin ư? Nếu không tin vậy em tới thử một chút! Hay là em không dám? Chỉ là không biết, ban đầu ai đã nói, trời đất bao la không có gì làm em sợ.”

Chỉ sợ cô không muốn thử.

Tay đang cắt thịt bò bít tết bỗng dừng lại: “Thử một chút? Thử cái cọng lông anh á, anh thật sự coi tôi là người ngu hử.” Đừng tưởng rằng cô thật sự ngu ngốc, phép khích tướng thấp kém như vậy mà cũng có thể kích được cô sao? Xùy. . . . .

“Oh, thế mà em lại không dám, vậy coi như xong, dù sao tôi cũng chưa từng nghĩ em sẽ đáp ứng, cùng lắm thì lần sau tôi sẽ thức thối một chút, chỉ tin tưởng một nửa.”

Nói vậy là có ý gì? Mẹ nó! Chân mày Xá Cơ Hoa xiết chặt thành một đoàn, đáy mắt dâng lên ánh lửa, nhưng ngay khi hỏa khí nổi lên thì Huyền Vũ Thác Hàn lại đột nhiên đổi lời nói.

“Tuy rằng là như thế, nhưng tóm lại những lời ngon tiếng ngọt của tôi tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ người nào khác nữa, đời này chỉ nói với một người, một người tên là Xá Cơ Hoa, cho nên đời này, mặc kệ gặp phải bất kỳ chuyện gì, tôi cũng sẽ không dễ dàng buông tay nhau ra, chúng ta cũng không cần phải tổn thương lẫn nhau có được hay không?”

Anh ta lại có ý gì đây? Xá Cơ Hoa nhất thời bị anh làm cho hồ đồ.

Sợ. . . . . Có thể đi cùng nhau đến bước này với cô ấy như bây giờ, thật sự là không dễ dàng, cho nên anh cực kỳ quý trọng, còn quý trọng hơn so với bất kỳ kẻ nào, bởi vì anh không nắm chắc, mỗi một lần anh đều có thể chính xác tìm được cô như vậy, mỗi một lần anh đều có thể chính xác nắm được tay cô như vậy, sau đó dẫn cô trở lại!

“Này, anh làm gì thế?”

“Trước mắt em đừng nói chuyện, em hãy nghe tôi nói.” Anh đột nhiên vươn tay ra kéo cô.

“Chỉ cần em có thể cho tôi cơ hội, tôi nhất định sẽ cố gắng sửa những thói quen không tốt, không bao giờ buông tay em ra, cho dù gặp phải bất kỳ khó khăn gì! Vĩnh viễn sẽ không buông!”

Khỏe mặt hơi ướt át, cô gái này có thể cho một chút phản ứng được không? Anh thật sự yêu cô, đúng, là thật sự rất. . . rất thích, yêu đến nỗi đã quên mất

minh là một Huyền Vũ Thác Hàn kiều ngạo, quên mất mình là Huyền Vũ Thác Hàn độc nhất, quên mất là mình không bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt. . . .

Mà sự dịu dàng của anh cũng chỉ nở rộ đối với một mình cô, mãi mãi chỉ vì một mình cô!

“Anh. . . . .”

“Hừ! Em nghe tôi nói một câu cuối cùng có được hay không?” Lời nói dịu dàng, mang theo âm sắc làm say lòng người.

Nhịp tim không khỏi dừng lại ngay giây phút đó, rồi đột nhiên cảm giác giống như tăng nhanh vô số lần, Xá Cơ Hoa muốn rút tay về, nhưng lại không cách nào rút về, cuối cùng chỉ có thể anh cầm chặt.

“Xá Cơ Hoa, lần này những lời tôi nói đều vô cùng nghiêm túc, em gả cho tôi có được hay không? Tôi sẽ yêu thương em cả đời, quý trọng em cả đời, bảo vệ em cả đời, tuyệt đối không để cho em bị tổn thương!”

Ngay khi anh nói xong thì trên trần nhà ản đột nhiên thả xuống một loạt cánh hoa hồng, kèm theo tiếng nhạc du dương.

Mới vừa rồi Huyền Vũ Thác Hàn vẫn còn ngồi ở đối diện cô, không biết từ khi nào đã quỳ một chân trước mặt cô, một tay nâng lên đóa hoa hồng đỏ, còn một tay cầm chiếc nhẫn kim cương hình ngôi sao sáu cạnh.

“Gả cho anh nhé!”

Gả cho anh ta? Cô... Cô không nghe lầm chứ?

‘thình thịch thình thịch. . . . .’ âm thanh gì vậy? Thì ra là nhịp tim đang tăng tốc, tựa như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Xá Cơ Hoa có chút sững sờ, có chút đần độn nháy mắt nhìn anh, trong lúc nhất thời, lại quên mất phản ứng, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng.

“Anh. . . . .”

Khi cô mới vừa định lên tiếng, Huyền Vũ Thác Hàn liền dùng ánh mắt mong đợi nhìn về phía cô, trong lúc nhất thời cô lại không biết phải nói gì!

Nhưng, cô dừng lại, lại cho Huyền Vũ Thác Hàn cơ hội mở miệng, giọng nói hấp dẫn mang theo sức hút chết người: “Em biết không, có lẽ là từ ngay khoảnh khắc nhìn thấy em trong hồ bơi đêm đó, hoặc cũng có thể là từ lần đầu tiên trong ngõ hẻm đó, cuộc sống của anh đã bắt đầu xuất hiện vô số biến hóa. Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ đến, anh tìm kiếm suốt nhiều năm như vậy đều không có kết quả, thì ra là trời cao muốn để cho anh đợi em. Mãi đến khi em xuất hiện, tôi giống như được sống lại lần nữa, không còn bình thản như trước hết thấy mọi việc nữa. Khi chúng ta giao nhau, đều làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, mà tôi lại cảm thấy rất rõ ràng, là bởi vì có sự xuất hiện của em, nên cuộc sống của anh mới không là một mảnh mờ mịt trắng xóa nữa. Cũng bởi vì em xuất hiện, anh mới cảm thấy, thì ra trái tim của anh vẫn còn có thể rung động lần nữa, cho nên, hi vọng em có thể đừng làm cho trái tim đang đập của anh dừng lại lần nữa, đừng làm cho tâm hồn anh biến thành cái miệng giếng khô kiệt lần nữa. Gả cho anh nhé ~ để cho anh có thể bên cạnh dùng chân của em, anh nhất định sẽ thương yêu em cả đời, quý trọng em cả đời, bảo vệ em cả đời, tuyệt đối không làm cho em bị tổn thương!”

. . . . . Có chút buồn nôn nhưng Hàng đã nói, phụ nữ đều thích nghe những lời này, hơn nữa, hình như sự thật là như thế, A Hoa thích nghe, A Hoa đang cười, khoe môi nâng lên một đường cong đẹp mắt!

Hình như Xá Cơ Hoa cũng không phát hiện ra mình đang cười, mà đợi đến khi cô có chút hồi hồn thì cô gần như chết lặng khi nghe chính cô nói một câu: “Được! Tôi gả anh!”

Sao cô lại nói ra câu đó chứ? Mẹ nó, chắc chắn là cô lên cơn sốt rồi, nhưng sau khi nói ra, trong lòng hình như cũng không cảm thấy quá mức phản cảm.

“A. . . . .” Người đàn ông nào đó vừa mới nói ra những lời tuyệt hay như vậy, liền nghe được câu đồng ý của cô, cho nên trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng.

“A. . . . . Em đồng ý? Em thật sự. . . . . thật sự đồng ý gả cho anh. . . . . A. . . . .”

Giọng nói hưng phấn của Huyền Vũ Thác Hàn, đã lấn át tiếng nhạc Canon, nhưng Xá Cơ Hoa không có nửa điểm trách cứ, chỉ là có chút mê mang và cảm thấy mới lạ nhìn anh, nhìn người đàn ông hoàn mỹ này.

Đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng cô, như có chút vui vẻ, lại như có chút hưng phấn và thân thiết, rốt cuộc là cái cảm giác gì đây? A, đúng rồi, là ngọt ngào. . . . . Thật sự rất ngọt ngào, người đàn ông này mang đến cho nàng rất nhiều rung động, rất nhiều bất ngờ!

. . . . .

Ngón tay thon dài trắng nõn của Xá Cơ Hoa co rúm lại một chút, chiếc nhẫn kia ở dưới ánh đèn hoa lệ càng tỏa ra ánh sáng long lánh.

Hãng Perkin chỉ khảm những trang sức bằng ngọc thượng hạng, ngọc thượng hạng lại khảm thêm sáu viên kim cương, đại biểu cho lục sinh lục thể (có thể hiểu như là trọn đời trọn kiếp).

Chiếc nhẫn kia vừa quý giá vừa đặc biệt, vừa nhìn đã biết là được đặt làm riêng. Nó giống như một còng tay nhỏ, quang minh chính đại đeo lên ngón tay của Xá Cơ Hoa.

Mà cách nói tròn đỏi tròn kiếp ấy là câu mà người đàn ông nào đó trước khi đeo nhẫn cho cô nói ra, trước đó còn không có hành động gì, nhưng bây giờ lý trí đã hồi phục lại, không biết trong lòng Xá Cơ Hoa đã ào ạt mấy lần rồi.

Mới vừa rồi rốt cuộc cô phát bệnh thần kinh gì vậy? Thế nào mà cô lại đồng ý gả cho anh ta chứ? Nhìn người đàn ông trước mặt không biết đã cười ngây ngô như vậy bao lâu rồi, khoe miệng Xá Cơ Hoa co quắp, găm thét trong lòng: “Ông trời ơi hãy diệt tôi đi.

“Này, Huyền Vũ Thác Hàn, mới vừa rồi, tôi là. . . . .”

“Em không cần phải nói, anh biết mà, bây giờ em không thể so với một người, phải ăn nhiều vào, ăn xong chúng ta xong đi tìm mẹ vợ và bà nội để thương lượng chuyện hôn lễ một chút!” Huyền Vũ Thác Hàn cười rồi cắt thịt bò bít tết trong đĩa của mình thành từng miếng nhỏ rồi để vào trong mâm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Chương 127: Đòi phúc lợi

Màn đêm mù mịt, thi thoảng mới có vài ánh đèn hắt ra, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh ngay cả một con chó, con mèo nhỏ cũng không có, chỉ thấy một cô gái đang chậm rãi cất bước đi tới.

“Long Húc Hàng, tên khốn kiếp này, Phù Nhược Nhi tôi thề không đội trời chung với anh!”. Nhìn xung quanh bốn bề vắng lặng, mỡ nữ lớn tiếng cắn răng gầm nhẹ.

“Hừ! Có tiền thì ngon sao? Ý có mấy đồng tiền liền gây khó dễ cho người khác, đúng là khốn kiếp!”.

Ngày ấy, nếu như không có điện thoại gọi tới, cô không bị ăn sạch sẽ mới là lạ, nhưng chuyện tiếp theo lại càng khiến cô oán hận không dứt, tịch thu hộ chiếu của cô thì không nói, đã thế còn mặt dày lên tiếng muốn cô trở thành người phụ nữ của anh ta. Hừ, vừa nghĩ tới ngày hôm đó trên gương mặt trắng nõn của Phù Nhược Nhi lại tức giận đến đỏ cả mặt.

Trong con hẻm nhỏ, lại tái diễn màn phát tiết: “Long Húc Hàng, tên dê tiện, không hề có chút đạo đức liêm sỉ kia, Phù Nhược Nhi tôi nguyện rửa anh về sau nhất định sẽ bị cô gái mà anh thích bỏ rơi!”.

Vừa nghĩ đến đây đã thấy vui sướng biết chừng nào, Phù Nhược Nhi mới vừa còn tức điên bỗng nhiên ác ý cười to: “Ha ha ha! Đến lúc đó anh ta muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, quỳ gối trước mặt cô gái kia mà cầu xin đừng vứt bỏ mình!”.

“Nếu như còn dám xuất hiện tại trước mặt chị đây, cái mặt Nguru lang kia nhất định sẽ bị đánh đến nở hoa, hừ ~!”. Hung hăng đá tung vỏ lon nước ngọt trên đường lên, nghe âm thanh lách ca lách cách vui tai vang lên, tâm tình của cô mới tốt hơn một chút.

“Hừ, cái đồ tự cho là đúng khốn kiếp, anh cho rằng cứ giữ khư khư hộ chiếu của tôi là có thể muốn làm gì thì làm sao? Đừng có mơ!”.

Từ trong túi sách lấy ra tấm danh thiếp cực kỳ tinh xảo không đến 1000 cũng đáng giá mấy trăm, lại nhớ tới ánh mắt căm rờ sáng loáng của tên kia lúc sáng, phi phi phi, đúng là mặt người dạ thú, còn lâu cô mới đưa đến tận cửa để cho anh ta làm hại, vì thế liền vươn tay ném tấm danh thiếp vào trong đồng rác.

Lúc này!

Đột nhiên lại có ánh đèn xe ô tô hắt đến, lái đến phía trước người cô một khoảng liền ngừng lại.

Tia sáng hắt qua sườn xe màu đỏ trong con hẻm nhỏ yên tĩnh có vẻ quý dị vô cùng.

Phù Nhược Nhi chăm chú nhìn vào cửa xe không có động tĩnh gì đáng kia, hừ lạnh, nếu như người trên xe nảy sinh ý định nửa đêm cướp tiền cướp sắc, vừa đúng lúc có thể trừ giận, cô đây tuyệt đối theo đến cùng.

Rốt cuộc, chờ đến tính nhẫn nại bay biến không còn chút nào, nghĩ đến việc ra tay trước có thể chiếm được lợi thế thì cửa xe rốt cuộc cũng nhẹ nhàng mở ra, tiếp theo là hai chân thon dài mê người chậm rãi bước xuống. . . . .

Phù Nhược Nhi cầm hai chiếc giày cao gót trên tay, dậm dậm theo dõi nhất cử nhất động của người đàn ông kia, thế giới thay đổi thật rồi, bây giờ sắc lang lại còn đi xe thể thao đến con hẻm nhỏ vắng người tác oai tác quái, có điều, hôm nay gặp phải cô, xem như là ngày bất hạnh của họ rồi.

“Người nào, người nào ở đó?”. Phù Nhược Nhi nắm thật chặt vũ khí trong tay, từng bước từng bước cẩn thận đi về phía bóng dáng cao lớn trong bóng

đêm: “Hừ, không phải tôi sợ đâu, đừng có mà lén lút, mau khai báo danh tính ra đi!”.

“Ha ha ~ Phù tiểu thư, nhanh như vậy mà đã quên tôi rồi?” Giọng nói khêu gợi trầm thấp vang lên trong màn đêm yên tĩnh vừa mập mờ lại vô cùng hấp dẫn, bóng dáng cao lớn từ từ đi về phía Phù Nhược Nhi đang thủ thế trông chẳng khác nào cổ mèo hoang đang giờ nhai múa vuốt.

“Xế chiều hôm nay, không phải chúng ta mới vừa có một phen thân mật không phải sao? Hừm~”

“Anh ~” ánh đèn đường hắt xuống mái tóc đen, xuống dưới một chút nữa là lồng ngực màu đồng vạm vỡ khỏe mạnh, cùng với tròng mắt sâu không đáy kia, không phải là Long Húc Hàng sao? ~

“Phù tiểu thư, thật trùng hợp quá, chúng ta lại gặp mặt!”. Cát đôi chân thon dài nhẹ nhàng ưu nhã bước về phía người con gái mặt đầy phòng bị đối diện: “Đừng khẩn trương, chúng ta cần phải nói chuyện một chút, lên xe nói tiếp, được không?”

“Thật xin lỗi, chúng ta không phải quá thân quen, tôi cũng không muốn nói bất cứ chuyện gì với anh!”. Nhẹ nhàng né tránh đôi môi mỏng đang phun khí nóng bên tai, tỏ rõ thái độ: “Nếu có chuyện gì, ngày mai tôi sẽ đến quý công ty!”.

“Khoan hãy đi đã, tối nay trăng sáng quá, trên núi phong cảnh chắc chắn đẹp hơn nhiều, không biết Phù tiểu thư có hứng thú lên núi ngắm trăng đón gió với tôi không?”. Tiếp tục triển khai sự nam tính hấp dẫn trí mạng, khoe miệng lại tà tà nhếch lên, Long Húc Hàng từ từ đi tới trước mặt cô, nở nụ cười quyến rũ nói.

“Long tiên sinh, tôi nghĩ anh đã tìm nhầm đối tượng rồi!”. Khẽ hất tóc ra phía sau, Phù Nhược Nhi nhún mày lại, lạnh lùng nhoen miệng cười, đáp: “Thật xin lỗi, khuya lắm rồi, tôi xin phép đi trước!”.

“Ha ha ha ~ cô quả nhiên thật đáng yêu!”. Trong đôi mắt đẹp của Long Húc Hàng lóe lên tia bất thường, nắm lấy tay người nào đó nói: “Không phải cô vẫn muốn lấy lại hộ chiếu đã thất lạc kia sao? Chúng ta có thể hàn huyên một chút, cũng đều là người lớn, tôi lại rất có hứng thú với cô, thử xem xem thế nào. . . . .”

“Biến thái, anh buông tay cho tôi!”. Gót nhỏ giày trong tay chọt vung lên, hung hăng đánh về phía tiện nam: “Phù Nhược Nhi tôi mà anh cũng dám đùa giỡn, thật là không biết chữ “chết” viết như thế nào đúng không!”.

“Ừm! Đánh đá quá, nhưng không biết vì sao, cô càng hung dữ, thì tôi lại càng thích!”. Thoải mái bắt lấy cánh tay nhỏ bé đang cung tới, một tay ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh: “Tôi nói thật, chúng ta thử một chút xem sao, tôi tin chắc cô cũng có chút cảm giác với tôi, đúng chứ?”

Cuồng vọng, tự đại!

“Tôi cảnh cáo anh, đừng có làm loạn! Anh mà lén tới nữa tôi liền hô hoán lên đấy, đến lúc đó đừng có ngại mất mặt!”. Đáng chết, không ngờ bản lĩnh của tên này lại tốt như vậy, nhưng dù thế nào, cô cũng không phải là người dễ bắt nạt, chỉ cần cất tiếng hô to, thì không tin tiện nam kia sẽ dám làm gì.

Cô gái này. . . . . Vốn vẫn nghĩ Lão đại tự mình chuốc lấy cực khổ khi cứ đâm đầu vào A Hoa, nhưng hôm nay đến lượt mình thì bỗng đứng lại phát hiện, sự thật hoàn toàn ngược lại!

“Gọi đi, đêm khuya thanh vắng, có ai để ý đến chỗ này chứ!”. Buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sung huyết đỏ bừng, ngón tay thon dài cuối cùng cũng không kìm được sờ lên gò má tròn mềm. Đột nhiên trong đầu lại thoáng qua một suy nghĩ, anh thật rất chờ mong cái miệng nhỏ nhắn này sẽ phát ra tiếng rên rỉ mất hồn đến thế nào khi nằm dưới thân mình.

“Cái đồ hạ lưu bỉ ổi, tên đàn ông vừa biến thái vừa vô si!”. Nhìn bốn phía xung quanh vắng lặng không một bóng người, cô cũng không để ý nhiều như vậy, lập tức dùng sức gằn cổ gào lên: “Cứu mạng. . . ~”

“Này, cô kêu thật à?”. Long Húc Hàng buồn cười kéo tay người nào đó, đối với người con gái xem anh như sắc lang này, tư vị thật khác thường!

“Vậy còn không buông tôi ra?”

“Không muốn!”, sức lực trên tay vẫn không giảm, hơn nữa còn nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, Long Húc Hàng rất thành thực đáp.

“ . . . . .”

“Chúng ta thử một chút xem sao, tôi thật rất có cảm giác với cô, có lẽ sau khi làm một lần, cảm giác kia sẽ không mãnh liệt như vậy nữa!”.

Cái gì mà làm một lần? Đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, nhưng rất nhanh, linh quang của mỡ nữ đang bị nắm chặt tay lóe lên, gương mặt trắng nõn liền biến sắc.

“Biến thái, anh đi chết đi ~”, hung hăng tát cho người kia một cái, rồi vội vàng rút tay về, xoay người đi.

Nói chuyện với người đàn ông này quả thực mất hết giá trị con người.

Long Húc Hàng bị hất tay ra, sắc mặt trầm xuống, nhưng vẫn bước chân: “Này, đợi tôi một chút. . . . .”

. . . . .

Cảm giác hưng phấn bùng lên như ngọn đuốc, đập mãi không tắt! ~

Huyền Vũ Thác Hàn chậm rãi đi dạo trong vườn, tâm tình tốt vô cùng, cảnh sắc mát mẻ lịch sự tạo nhã làm cho người nào đó càng thêm vui vẻ, bước chân cũng vì vậy mà nhẹ nhàng hơn. Bất tri bất giác bước vào khu vực nhà ẩm trồng toàn kỳ hoa dị thảo, khi ánh mắt chạm phải một bóng dáng yêu kiều thì lập tức chấn động, trông mắt đen thâm thúy lóe lên tia sáng chói mắt.

Mà lúc này cô nàng nào đó đang vờn người hấp thu bầu không khí trong lành thơm ngát, hai mắt trong suốt thanh linh chậm rãi khép lại, bộ dáng kia tựa như đang đắm chìm cả linh hồn lẫn thể xác vào hương hoa thơm ngào ngạt thấm đẫm lòng người, hồn nhiên quên hết tất cả thế gian.

Ánh nắng lấp lánh xuyên thấu qua từng tấm kính tạo thành một lăng kính không lồ bao bọc lấy cô gái nhỏ trong chùm sáng rực rỡ, phong tình vạn chủng giữa muôn hồng nghìn tía đang khoe sắc đua hương, người nào đó mặc trên người chiếc váy trắng như tuyết trông chẳng khác nào một pho tượng thiên sứ thánh khiết không chút tỳ vết.

Hai mắt Huyền Vũ Thác Hàn hip lại, thấp thoáng lại nhìn thấy sau lưng cô mọc ra một đôi cánh trắng toát khẽ phất phơ, làn váy tung bay, như sắp theo gió mà bay đi mất.

Cô nhóc này, mới sáng sớm mà đã đến nhà kính làm gì không biết?

Trái tim rung lên mãnh liệt, Huyền Vũ Thác Hàn sai bước lên trước, vươn tay giữ chặt cái eo nhỏ nhắn mềm mại sát lại bên người.

“Á. . . . .”, đột nhiên va vào bức tường thịt ấm áp khiến cô choáng váng, sao quay mòng mòng trên đầu.

Một tay của anh vịn vào cái eo non mềm, một bàn tay khác dịu dàng nâng cái cằm xinh xắn lên.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng như ngọc trước mắt, trong đầu Huyền Vũ Thác Hàn hiện lên duy nhất một ý niệm, thậm chí khi đôi mắt trong suốt như thiên sứ kia mở to nhìn mình thì trong nháy mắt cả trí óc lập tức trống rỗng.

Người con gái này, chẳng lẽ không biết đàn ông vào sáng sớm đều nghĩ cái đó sao? Đáng chết!

“Người nào?”, thật vât và mới thoát khỏi đám sao đang bay lượn trên đầu, cô tức giận muốn tìm người tính sổ, vậy mà mới mở miệng, đôi môi hồng đã bị nuốt hết.

Xá Cơ Hoa nhất thời không kịp phản ứng, ngo ngắc trừng mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, đầu óc trống rỗng.

Anh vừa cuồng dã lại tham lam, như muốn nuốt cô vào bụng; ban đầu chỉ là muốn chạm vào, nhưng đến khi công thành đoạt đất, trong nháy mắt hai cánh môi dính vào nhau lại bị tư vị ngọt ngào đoạt mất lý trí. Theo bản năng càng hôn sâu hơn, thân hình vững chãi không ngừng đè ép bóng dáng mềm mại, hận không thể hòa cô vào trong máu thịt, hợp thành một thể.

Đau! Cảm giác nóng rực đau nhói từ cánh môi truyền đến khiến người nào đó hồi hồn, ý thức được đang chuyện xảy ra, Xá Cơ Hoa đánh mặt lại, nhưng trải qua chuyện ngày hôm qua thì lại vô cùng hoang mang không biết làm sao. Tim cứ đập thình thịch, vành tai đỏ ửng lên, toàn thân như đang ở trong lò thiêu nóng hừng hực.

Cô nên giãy giụa, muốn giãy giụa, nhưng cả người lại cứ mềm oặt ra không còn chút hơi sức nào, chỉ có thể phát ra tiếng rên mơ mơ hồ hồ.

Còn anh lại hết như dã thú bị bỏ đói lâu ngày, hoàn toàn mất điếc tai ngơ với kháng nghị của người nào đó, quên mình nuốt chửng mỹ vị, cho đến đường khí cạn kiệt mới không thể không buông cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, khe khẽ bỏ sung đường khí, nhưng đôi mắt thâm trầm tối sẫm vẫn chưa thỏa mãn, nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ bừng kia không chớp.

Hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đưa ngón cái đầy vết chai khê vuốt ve cánh môi sưng đỏ vừa được mình thương yêu qua.

Trong nháy mắt, anh liền quyết định, đôi môi mềm này chỉ có riêng bản thân mình đặc biệt độc hưởng, một chút cũng không thể nhúng chàm! Hơn nữa, nếu đã không ăn được cô thì mỗi ngày nhất định phải đòi chút phúc lợi.

“Anh. . . . . anh làm gì thế!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Chương 128: Nói chút lý lẽ được không?

Xá Cơ Hoa nhất thời không kịp phản ứng, ngờ ngạc trừng mắt bộ mặt anh tuấn phóng đại trước mắt, đầu trống rỗng.

Anh đều là cuồng dã tham lam như vậy, giống như là muốn một hóp nuốt lấy cô; ban đầu anh chỉ là suy nghĩ, nhưng chờ anh nghĩ được thì hành động cũng đã làm, ở trong nháy mắt bờ môi dán vào nhau bị mùi vị tuyệt mỹ ngọt vào tim tỳ của cô ấy đoạt đi lý trí, bản năng anh làm sâu hơn nụ hôn của anh, thân thể bền chắc không ngừng mề neoh đè ép thân thể mềm mại mon mồn của cô, hận không thể dụi cô vào trong thân thể, cùng hợp làm một thể.

Đau! Nóng rực đau nhói trên bờ môi kích thích cô hồi hồn, ý thức được chuyện đang xảy ra, sắc mặt Xá Cơ Hoa ngưng lại, có lẽ quá trình ngày hôm qua, lại đột nhiên khiến cô có chút không biết làm sao; trái tim đập thình thịch, vành tai ầm vang dội, thân thể giống như đặt mình trong ngọn lửa hùng hực cuồng nhiệt mà thiêu đốt.

Cô nên giãy giụa, phải giãy giụa, nhưng cả người yếu mềm không sử dụng được một tý hơi sức, chỉ có thể phát ra kêu rên mơ hồ.

Anh giống như dã thú đói bụng quá độ, mắt đét tai ngơ với kháng nghị của cô, quên mình nuốt chửng món ăn ngon trước mắt, cho đến khi dùng hết đường khí trong lồng ngực, anh mới không thể không buông cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô ra, từng ngụm từng ngụm bổ sung đường khí, còn mắt sâu tối đen lại chưa hết thòm thèm nhìn chăm chú gương mặt đỏ rực của cô.

Hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đỏ lên, vết chai mỏng mọc ở ngón cái khẽ vuốt cánh môi sưng đỏ bị anh thương yêu qua.

Trong nháy mắt, anh quyết định, đôi môi mềm này là thứ anh đặc biệt độc hưởng, Tiêu cũng không thể chấm dứt! Hơn nữa, vào lúc còn chưa ăn được cô thì mỗi ngày nhất định phải đòi chút phúc lợi.

“Anh. . . . Anh làm gì thế!” “Huyền Vũ Thác Hàn, anh làm gì thế?” Lúc này đột nhiên bị cưỡng hôn, Xá Cơ Hoa vừa kinh vừa sợ nhìn hằm hằm tên háo sắc cả gan làm loạn này, nhưng con tức giận vô cùng tràn đầy lại khiến cho cô trách móc vụn vặt, chẳng những không hiện ra uy lực, cũng không hấp dẫn được sự chú ý của anh.

Bờ môi tươi đẹp của cô không ngừng rung rung giống như nữ yêu trên biển, đối diện anh phát ra kêu gọi mê hồn.

Nhìn môi anh đào kia bởi vì anh bừa bãi mút hôn mà sưng lên tỏa sáng, một dòng nước nóng chọt vọt lên từ bụng nhỏ, lửa đốt ở đáy mắt thâm thúy càng thêm khiếp người, anh khó khăn cúi gương mặt anh tuấn của mình xuống.

“Anh ——” Xá Cơ Hoa mắt to trừng trừng, không kịp né tránh quyền phát ngôn bị đoạt, môi anh đào sưng đỏ lại một lần nữa bị cắn nuốt.

Sáng sớm bên trong nhà ẩm khô phục yên tĩnh một lần nữa.

Trời! Huyền Vũ Thác Hàn thoáng như bị dòng điện xuyên qua cả người run lên, chưa từng có người phụ nữ nào có thể dễ dàng lại nhanh chóng khôi phục tỉnh dục của anh như thế.

Dần dần, chỉ hôn thôi còn chưa đủ, luồng nhiệt chạy băng băng trong cơ thể kêu gào muốn thỏa mãn, mỗi một dây thần kinh, mỗi một bắp thịt trên người càng thêm căng thẳng; bàn tay bắt đầu sinh ra ý chí, nồn nóng xoa nắn đường cong mềm mại của cô, chậm rãi. . . . .

Xá Cơ Hoa run lên, nhiệt độ trực tiếp tăng nhanh, bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Anh muốn làm gì? Chết tiệt, cô muốn thét chói tai, miệng nhỏ nhắn đỏ tươi mở lại đóng, nhưng chỉ phát ra ngâm nga yếu ớt vụn vặt, yếu mềm vô lực khoác trên người anh run rẩy.

Hai tay giữ chặt hông của cô, dễ dàng nâng cô cao, gương mặt tuấn tú nóng bỏng vùi cả vào mềm mại của cô. . . . .

Đột nhiên, Xá Cơ Hoa phát ra một tiếng thì mặt biến sắc, giật mình sợ hãi kêu: “A!”

Một dòng điện bén nhọn xẹt qua. . . . ., cô khăn trương ưỡn người, gần như sắp phát điên.

Anh vậy mà. . . . . Vậy mà. . . . . (Bối Nhi thật ra muốn cho chút kích tình, nhưng biên tập không cho viết, tất cả các vị thân ái tự mình tưởng tượng!)

Dục vọng mãnh liệt khiến anh không thỏa mãn với thăm dò cách vãi vốc, một tay vung lên kéo váy dài lên cao, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn không tỳ vết.

Gió sớm khê thổi, xuyên qua cánh cửa mở ra, man mát lành lạnh phát trên làn da ấm áp của cô; Xá Cơ Hoa rùng mình, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

“Anh, không, không biết xấu hổ!” Thừa dịp anh mất hồn, tay nhỏ bé dán vào lồng ngực cường tráng của anh mạnh mẽ đẩy một cái, lui ra khỏi trong ngực của anh, một đôi tay nhỏ bé không ngừng bận rộn nắn vỗ áo ngủ xộc xếch.

“Huyền Vũ Thác Hàn, sáng sớm anh phát thần kinh cái gì, anh. . . . . Đồ háo sắc.” Vốn là trách móc lẽ thẳng khí hùng, bị giọng nói mềm mại lại yếu đuối của cô nói ra lại như nằng nịu nhỏ đang làm nũng, một chút sức mạnh cũng không có.

Thật ra thì chính cô cũng không rõ ràng, toàn thân giống như bị rút đi sức lực vậy, tim đập nhanh không ngừng!

Bởi vì đột nhiên đồng ý màn cầu hôn kia, Xá Cơ Hoa đặc biệt ngoài dự đoán, ở trên giường đòi hơn một trăm tư thế vẫn không ngủ được, mới quyết định rời giường ra ngoài tản bộ, xem một chút có thể mượn nguyên do vận động để giúp giấc ngủ hay không.

Tuy rằng cô không nên mặc áo ngủ lại chạy ra, nhưng bây giờ là sáng sớm, ông mặt trời chẳng qua cũng mới vừa ló mặt, làm sao lại để cô đụng phải người đàn ông chết tiết này ở nhà ấm của mình chứ? Chẳng lẽ anh cũng không ngủ được?

“Sáng sớm em ở chỗ này làm gì?” Huyền Vũ Thác Hàn nóng nảy vò mái tóc đen dày, ưỡn lên khuôn mặt tuấn tú bị lửa đục giường cao nung đến đỏ bừng.

Trời mới biết, vào giờ phút này, cả người anh đau đớn chỉ muốn một hóp nuốt cô, căn bản không có tâm tình ân cần chào hỏi với cô.

Nhưng mà, nếu quả thật làm ra cái gì, không nhịn được bèn trực tiếp ăn người ta, dường như có chút không hay!

“Vấn đề này nên do tôi tới hỏi mới đúng, tên sói háo sắc này, 0di33xn0dafnl330fys0doon có phải anh theo dõi tôi hay không? Hay là anh muốn làm gì? . . . . .”

“Cô gái kia, em nói chút lý lẽ có được hay không!” Huyền Vũ Thác Hàn không nhịn được cắt đứt cô, bụng dưới căng thẳng nhu cầu cấp bách cần sự an ủi của cô, “Đây là đang ở nhà, theo dõi gì chứ, hơn nữa, em là vị hôn thê của anh, đây chỉ coi như là hôn chào buổi sáng!”

“Anh ——” Trùng mắt nhìn về mặt Huyền Vũ Thác Hàn trước mắt không hề hổ thẹn, còn dùng ánh mắt thèm thường nhìn chằm chằm cô, Xá Cơ Hoa cô vừa thẹn vừa tức, còn có nhiều hơn là không biết làm sao, từ nhỏ đến lớn, khi nào cô từng gặp phải tình huống như vậy?

Hơn nữa, anh không nhắc tới cũng còn tốt, vừa nhắc tới, cô lại tức giận trong lòng dâng lên sáng rực!

Làm sao bây giờ? Vì sao lại có thứ người như thế?

“Anh phách lối cái gì? Ồ!” Cô tròn tròn mắt nhìn về phía người đàn ông bên trái phía sau, mặt kinh ngạc.

“Sao thế?” Huyền Vũ Thác Hàn trực giác quay người nhìn lại, ngoại trừ cả vườn hoa không có một người, không có gì phải kinh ngạc. . . . . Đột nhiên chấn động, anh nhanh chóng quay đầu lại.

Gió nhẹ xuyên qua cửa kiếng rộng mở, thổi đến mức hoa lá nhẹ nhàng chậm chậm lắc lư; nhưng Hoa tiên tử xinh đẹp đã giống như giấc mơ, tan vào trong không khí, biến mất không còn tăm tích.

“Chết tiết!” Giương mặt tuấn tú Huyền Vũ Thác Hàn cúi xuống, tóc hơi thừa lời khê nguyên rủa một tiếng!

“Không biết xấu hổ, đồ háo sắc đáng chết một ngàn lần! Vị hôn thê gì chứ? Chó má!”

Huyền Vũ Thác Hàn đứng trước cái gương lớn toàn thân ở phòng tắm, nhìn chằm chằm bờ môi sưng ửng mầu trong gương, không nhịn được mắng ra tiếng.

Đáng tiếc bình thường cơ hội mắng người của cô rất nhiều, nhưng mà, đối với ma-cà-bông chết tiết này, có thể mắng cô đều mắng xong rồi, không có ý gì mới.

Giơ tay lên nắm lấy dây nơ con bướm trên vai nhẹ nhàng kéo ra, vải áo tơ tằm trắng như tuyết mất đi núu kéo, nhanh chóng trượt xuống thân thể danh xưng trắng nõn tuyết nõn, vây quanh một vòng ở cạnh chân cô.

Chiếm toàn bộ trong mặt tường kính chạm đất, trung thực phản ánh ra cô ấy là đường cong lưng linh thon dài và da ngọc trong suốt không tỳ vết, ngay cả bụng nổi lên một chút, cũng không phá hư phần duy mỹ này chút nào.

Nhưng ngay sau đó lực chú ý của cô bị gò má đỏ tươi như lửa, sóng mắt tỏa sáng lấp lánh và bờ môi sưng như hoa hồng nở rộ hấp dẫn đi.

Đầu ngón tay sờ nhẹ bờ môi sưng đỏ, cảm giác nhoi nhói sâu sắc đánh thẳng đến, cô đau đến run rẩy, ngay sau đó đầu óc hiện lên gương mặt tuấn tú tà khí.

Huyền Vũ Thác Hàn! Khốn kiếp.

Anh thật sự coi cô như cô có thể nắm bóp à? Lại một hai lần cưỡng hôn cô? Mẹ nó, đồ đàn ông chết tiết, khẳng định thường đối với phụ nữ khác như vậy, nếu không động tác cũng sẽ không thuần thực như thế!

Nhớ lại kỹ thuật hôn thuần thực lại làm người ta mất hồn kia và tay không chút kiêng kỵ, thân thể của cô lại dâng lên một đợt xôn xao xa lạ, trở mặt ngay sau đó sa sầm xuống.

Ở trong ấn tượng của cô, anh giống như đàn ông tùy chỗ đều có thể động dục, cho dù không phải công tử nhà giàu quanh năm động dục, cũng không kém bao nhiêu chứ?

Đáng ghét! Xá Cơ Hoa ghét nhất dùng công tử nhà giàu tình không chuyên, tám trăm năm trước đã sớm thể thấy một đánh một!

Tức giận do bị anh chạm qua dùng sức đập mấy đá trên áo ngủ, ngay sau đó vò nó thành một cục ném vào giỏ giặt quần áo.

Thế này còn chưa đủ, nghĩ đến hai bàn tay quý dữ kia của tà ác từng vừa xoa vừa bóp ở trên người mình, cô quyết định triệt để chải mình từ đầu tới đuôi một lần, đỡ phải bị dính vào bệnh khuẩn ác độc gì của anh.

Sau khi tắm rửa làm đẹp thật lâu, cô chỉ cảm giác cả người sạch sẽ lại sáng khoái, lúc này mới hài lòng mặc bộ áo tắm rộng thùng thình ra ngoài.

Vốn định trở về ngủ bù, nhưng cô mới vừa ra khỏi phòng tắm, người giúp việc nữ ngoài cửa đã kêu ăn điểm tâm rồi ! Dù sao trước mắt cô còn chưa ngủ được, trước hết ăn điểm tâm.

Nhưng khi cô thấy Huyền Vũ Thác Hàn trên bàn ăn thì vẻ mặt lại không nhìn được sa sầm xuống.

“Tối, tối đây ăn điểm tâm đi!”

Đối lập với người đàn ông nào đó tâm tình tốt, Xá Cơ Hoa tức giận nghiêng đầu ngồi xuống mặc kệ anh.

Người phụ nữ này. . . . .

Ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn thoáng qua một vẻ cung chiêu, nhắc tay múc cháo ngon cho cô: “Sáng sớm tức giận, tương lai tính tình cục cựa cũng sẽ đáng ghét, nào, ăn chút cháo trứng muối thịt nạc trước.”

Xá Cơ Hoa từ từ nghiêng đầu lại nhìn thẳng vào mắt Huyền Vũ Thác Hàn, Huyền Vũ Thác Hàn vẫn đang nhìn mặt cô.

“Tại sao muốn hôn tôi?” Xá Cơ Hoa không cách nào không chế nói.

Đây cũng coi là vấn đề? Anh đâu chỉ là muốn hôn cô chứ, có điều, Huyền Vũ Thác Hàn cũng không tự chuốc lấy nhục nhã mà trả lời vấn đề này, người phụ nữ này cũng không dễ phục vụ.

“Ăn cơm đi” Anh ngồi trở lại chỗ ngồi tiếp tục ăn cơm, giống như mới vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng mà chắc là không ai phát hiện gương mặt tuấn mỹ tà khí của anh đã có một chút dịu dàng.

Xá Cơ Hoa ngồi xuống cầm cái muỗng lên, nhưng lại không cách nào dùng cơm, khi thấy Huyền Vũ Thác Hàn tao nhã thưởng thức bữa ăn như không có chuyện gì xảy ra, cô đập “Bốp” bộ đồ ăn ở trên bàn, lửa giận trong lòng thật sự làm sao cũng không nhìn được.

“Sau này xin đừng vô duyên vô cớ hôn tôi, anh có biết tôn trọng tôi hay không đây?”

Từ trên bàn ăn, Huyền Vũ Thác Hàn từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt hơi nheo lại, không nói lời nào, khóe môi khẽ gọi mím vô cùng chặt.

“Cô gái, có phải em còn muốn ôn lại chuyện buổi sáng kia một chút hay không?”

Huyền Vũ Thác Hàn vẫn biết đó là vẻ mặt cô sẽ như vậy lúc hết sức không vui, nhưng lần này anh hoàn toàn bỏ quên hoặc là không cách nào bận tâm.

Người phụ nữ này là không thể dùng phương pháp đối với phụ nữ bình thường!

“Anh dám?”

“Em thật sự muốn ôn lại, nếu như là vậy, anh rất không ngại.”

Anh ném khăn ăn xuống đứng lên, lấy một loại giọng điệu nguy hiểm dứt lời, bèn đi tới phía cô!

Xá Cơ Hoa sững sờ ngồi ở trước bàn, chờ lấy lại tinh thần thì ngang hông vừa đến, thân thể bị nhấc lên trên, sau đó dưới tầm mắt người giúp việc tại chỗ, mỗi móng gọi cảm mang theo bá đạo vô hạn kia trực tiếp hôn lên đôi môi hồng này.

“Huyền Vũ Thác. . . . . Ừm. . . . . Anh. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Chương 129: Đi dạo phố

Edit : Sóc Là Ta

Huyền Vũ Thác Hàn đi vào phòng làm việc, Hạ Tuyền Vũ cũng đi theo phía sau, đồng thời cũng đưa một đồng tài liệu giao cho anh.

“Lão đại, có chuyện gì vui vẻ mà cười thành ra như vậy?” Sáng sớm, rất ít thấy lão đại cười vui vẻ như vậy nên Hạ Tuyền Vũ tò mò hỏi.

“Vậy sao?” Khẽ ném áo khoác trên ghế sa lon, Huyền Vũ Thác Hàn ngồi trên ghế sofa với bộ dạng lười biếng hỏi: “Sao không thấy Hằng?”

Nhìn bộ dáng anh lúc này mà còn có hứng thú hỏi thăm về tình hình của người khác sao? Giờ phút này trông anh như kẻ mới biết yêu lần đầu, nét yêu đương còn thể hiện trên mặt.

“Hằng sao? Tôi cũng không biết tình hình của anh ta nữa. Hiền nói anh ta ở nước Pháp còn có việc xử lý chưa xong nên chưa trở về được. Mà gần đây, hình như có việc rất quan trọng phải làm, chỉ gặp anh ta lúc họp hội nghị còn sau đó không thấy bóng dáng đâu nữa. Không biết anh ta đang muốn giờ trở về gì nữa đây.”

Lúc trước, chuyện của Xá Cơ Hoa khiến anh rầu rĩ không ít. Với lại, dạo gần đây chuyện ở công ty cũng rối ren, toàn bộ đều giao cho anh nên khi vừa gặp Huyền Vũ Thác Hàn, Hạ Tuyền Vũ không nhận được oán trách nói.

“Gần đây công ty cũng không có gì quan trọng, tôi cũng muốn thoải mái một chút.” Huyền Vũ Thác Hàn nghe vậy cũng chỉ nhún mày nói.

Nghe vậy, Hạ Tuyền Vũ cũng không nói thêm gì. Đúng lúc này, thư ký đưa cả phê vào nên anh ta ngồi xuống ở ghế bên kia nói: “Lão đại, chuyện của A Hoa xử lý như thế nào?”

“Ha ha, tạm được.” Vừa nghe hỏi, trông mắt đen của cậu con trai chợt cười híp lại.

“Vậy còn chuyện của bác gái?” Nhắc đến Xá Tinh Hoa, Hạ Tuyền Vũ không nhận được lạnh lẽo, thật sự cảm thấy run rẩy, bà ta đúng là một mẹ không biết xấu hổ.

“Cũng rất tốt.” Huyền Vũ Thác Hàn gác hai chân lên, tiện tay ném một chuỗi chìa khóa cho anh ta nói: “Tối nay cậu giúp tôi đón bà ấy đến chỗ bà nội tôi.”

Năn nỉ bà nội nhiều ngày như vậy, chuyện cầu hôn cũng xong luôn rồi sao?

“Cái gì? Lão đại, anh . . . . .”

“Được rồi, lão đại đã lên tiếng rồi, có thể không được sao?”

Thấy lão đại cũng ra tay rồi, khoe miệng Hạ Tuyền Vũ nhìn chiếc chìa khóa trong tay, lại nhìn vào ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn thâm nghĩ làm thủ hạ của lão đại thì dễ dàng lắm sao?

Nhìn nét mặt của cậu ta, Huyền Vũ Thác Hàn tốt bụng nói: “Tối nay có việc gì không?”

“Buổi ký kết hợp đồng với công ty Thừa Thiên tối nay sẽ được dời sang tối mai. Vì thế tối nay có thể nghỉ ngơi.” Hạ Tuyền Vũ buồn bực nháp một hợp cả phê nói.

“Có việc gì quan trọng không?”

Hạ Tuyền Vũ nhướn mày ngạc nhiên, bởi vì lúc trước Huyền Vũ Thác Hàn vốn không tham gia bất kỳ hoạt động cá nhân nào, nhưng anh vẫn nói: “Mấy quản lý cao cấp hẹn nhau đi uống rượu tại hội quán Phong Nhĩ.”

“Tốt, hẹn mấy giờ?”

“Sáu giờ, nếu bọn họ biết Tổng giám đốc của chúng ta cũng tham gia thì chắc sẽ rất vui.” Hạ Tuyền Vũ nửa đùa nửa thật nói.

“Ha ha, cùng đi chứ.”

“. . . . .” Cứ như vậy hai người thân nhiên trò chuyện câu được câu không.

. . . . .

Không biết ngồi được bao lâu, Phù Nhược Nhi mới đi thang máy xuống, túi xách trong tay cô không có thứ gì, thậm chí tiền cũng không có mà cô lại không quen thuộc nơi này. Cô thâm nghĩ không biết mấy giờ mình mới có thể về được đến phòng trọ nhỏ đây.

Cô đứng chờ ở cửa ra vào cả ngày nhưng cũng không thấy chiếc xe taxi nào chạy ngang qua đây. Sau lại suy nghĩ mới biết nơi đây là hội quán cao cấp, người ra vào nơi đây đều là những nhân vật cao cấp, sao lại có thể đi xe taxi đến đây.

Nghĩ vậy, cô đi bộ về phía trước, hi vọng trên đường có thể bắt được chiếc xe taxi.

Người ra kẻ vào đều có xe riêng đưa đón, đôi giày cao gót nhọn như muốn xuyên thủng chân mình, lại đứng trong thời gian quá lâu nên chân cô bắt đầu đau nhức. Lúc này vừa đúng có một chiếc xe taxi chạy ngang qua, ánh mắt cô sáng lên giống như trông thấy vị cứu tinh, cô vội vàng phát tay nhưng xe taxi lại chạy đi luôn.

Cô cúi đầu nhìn mình, trừ bộ y phục đắt giá thì cô chỉ có hai bàn tay trắng.

Chẳng lẽ tài xế taxi cũng đoán được cô không có tiền sao? Cô thất bại khắp khiêng đi về phía trước, thấy buồng điện thoại công cộng, muốn gọi cho thư ký Mã Lai nhưng trên người không có tiền xu. Cô thề về sau nhất định phải mang theo tiền phòng thân.

Đúng lúc này một chiếc xe nhẹ nhàng đậu bên cạnh cô.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, chỉ nhìn thấy một chiếc xe thể thao cao cấp, khuôn mặt lập tức có cảm giác mát mát và cô độc. Khi thấy chiếc xe thể thao kia cứ theo sát gần mình, đôi mắt u ám của cô mới mở lớn.

Cửa sổ xe chậm rãi được kéo xuống, Long Húc Hàng rõ ràng nhìn thấy tia sáng trong con ngươi đen kia. Thế mà trong phút chốc cũng biến mất không dấu tích.

Khuôn mặt anh tuấn đang tươi cười trong nhất thời có một vạch đen.

“Lên xe.” Anh nói.

Anh cũng nhìn thấy tia oan ức xẹt qua gương mặt xinh đẹp của cô nhưng sau đó cô cũng không nói gì, chỉ tiếp tục chải tóc, quật cường xoay người khắp khển đi về phía trước.

Long Húc Hàng mở cửa xe, thô lỗ bước đến kéo cánh tay cô : “Anh nói em lên xe.”

“Thả ra, anh cắt ngay, tôi không muốn ngồi xe của anh.” Phù Nhược Nhi rít gào, xưa nay cô không phải là người không nói lễ phép nhưng cũng không biết tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt anh thì cô sẽ mất khống chế như vậy.

Hơn nữa, cô trở nên như vậy đều do anh giờ trò quý. Vừa nghĩ tới điều này, cô chính là muốn trở mặt không muốn tử tế ở trước mặt anh nữa.

Khuôn mặt Long Húc Hàng đầy vạch đen, anh không để ý đến sự phản kháng của cô mà trực tiếp ôm lấy cô nhét vào xe thể thao. Trong quá trình này, Phù Nhược Nhi vẫn rít gào kịch liệt phản kháng nhưng sức lực thì cô không bằng anh.

“Dừng xe, thả tôi xuống.” Phù Nhược Nhi trừng mắt nhìn Long Húc Hàng.

Long Húc Hàng không thèm nhìn cô, lập tức khởi động xe, nói: “Em cho rằng anh rất nhân rồi chạy tới đây để em mắng sao? Em nghĩ nơi này có thể gọi được xe taxi à? Vì vậy, tốt nhất bây giờ em nên câm miệng trước đi thì hơn.”

“Anh --- dừng xe lại.” Phù Nhược Nhi tức giận nắm tay lái, xe rung chuyển một cái.

Long Húc Hàng cũng không ngờ đột nhiên cô ấy lại làm như vậy, anh cũng không nhịn được nhất thời nắm hai tay cô lôi ra phía sau, tay còn lại vẫn tiếp tục cầm lái.

“Ngồi im, em muốn chết sao? Em muốn về nhà với đôi chân đầy thương tích không? Nếu không muốn thì tốt nhất em nên câm miệng và ngồi yên cho anh.”

Anh ta hung dữ cái gì? Trong lòng Phù Nhược Nhi thầm phản đối kịch liệt.

“Nếu chân tôi có bị thương tích thì việc đó cũng không liên quan đến anh. Dừng xe lại mau.”

“Em im lặng một chút đi.”

“Long Húc Hàng, anh thật sự không dừng xe?”

“Câm miệng.”

“Anh...”

...

Trong bữa điểm tâm, Huyền Vũ Thác Hàn tự tay múc hai bát cháo, một bát đặt ở trước mặt mình, còn một bát khác thì đặt phía trên một chút.

Vừa mới bị đánh thức, Xá Cơ Hoa trắng mắt vừa nhìn Huyền Vũ Thác Hàn với một tay đang cầm bát cháo bốc hơi nóng nghi ngút, lại nhìn anh chậm rãi đưa cháo ngang mặt mình.

Xá Cơ Hoa khẽ ngẩng đầu, nụ cười tươi của Huyền Vũ Thác Hàn như đang chiếu vào ánh mắt cô: “Vẫn còn nóng này, em ăn nhanh đi, em vẫn thích nhất món cháo thịt nạc Bì Đán này mà.”

Xá Cơ Hoa muốn nói nhưng cô thật sự không biết mình nên nói gì với người đàn ông này. Cô thấp giọng hừ một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Huyền Vũ Thác Hàn cũng ăn cháo, sau khi ăn xong, anh lau miệng nói: “Hôm nay công ty không có việc gì, anh dẫn em đi dạo phố, mua sắm quần áo và mỹ phẩm. Em thấy thế nào?”

Thật sao ? Hai mắt cô sáng lên nhưng trong đầu đột nhiên có suy nghĩ, tại sao hôm nay anh ta đột nhiên tốt như vậy?

Theo bản năng, cô liền lắc đầu nhưng Huyền Vũ Thác Hàn không cho cô có cơ hội từ chối: “Anh cũng cần mua đồ, đúng lúc đi ra ngoài một chuyến để giải quyết vấn đề luôn. Sau này sẽ rất bận bịu, sợ rằng chúng ta cũng không còn thời gian rảnh nữa. Hay là em coi như giúp anh chọn, anh không biết mua sắm. Lúc trước việc này đều do thư ký của anh mua thay nhưng phong cách quần áo do anh ta chọn thì không thích hợp với sở thích của anh.”

Xá Cơ Hoa không chút nào lưu ý câu cuối cùng, trong lòng do dự một chút, lại nhìn ánh mắt kiên quyết của Huyền Vũ Thác Hàn. Cuối cùng, cô không thể làm gì khác hơn là mừng thầm gật đầu.

Trung tâm thành phố buồn bán đông đúc, người ra vào tấp nập khiến lòng người buồn bực: Rõ ràng không phải ngày nghỉ nhưng đâu đâu cũng có người ?

Huyền Vũ Thác Hàn cho xe dừng ở bãi đậu xe đầu phố, sau đó nắm tay kéo Xá Cơ Hoa đi bộ vào trong.

Lúc đầu Xá Cơ Hoa còn vùng vẫy dùng chút sức lực rút tay mình về nhưng cô căn bản không thể thoát khỏi sự mạnh mẽ của Huyền Vũ Thác Hàn, lại nhìn dòng người hỗn loạn, hoàn toàn có thể bị lạc giữa dòng người đông đúc này nên cô đành thôi.

Tâm tình Huyền Vũ Thác Hàn lại rất tốt, anh vững vàng nắm bàn tay nhỏ nhắn của Xá Cơ Hoa, đi qua mấy gian hàng trưng bày trang sức ngay vĩa hè gần đó.

Bàn tay ấm áp bao trùm những ngón tay lạnh lẽo của Xá Cơ Hoa khiến cô đột nhiên cảm thấy rất an tâm, không muốn vùng vẫy nữa, thậm chí mình không nên đề mắt cơ hội này.

Cô đi theo sát phía sau Huyền Vũ Thác Hàn, cẩn thận né tránh những sạp bán hàng rong cũng như những người bộ hành đang hăm hở bước đến.

Xá Cơ Hoa vẫn luôn có cảm giác mắt mình nhìn theo không kịp. Tuy cô ở nơi này xưng vương xưng bá từ nhỏ đến lớn, nhưng một thành phố lớn như thế này cũng vẫn có nhiều chỗ cô chưa biết đến, giống như ếch ngồi đáy giếng.

Huyền Vũ Thác Hàn phát hiện Xá Cơ Hoa rất hiếu kỳ, cô giống như đang tò mò nhìn ngắm chung quanh, sắc thái khuôn mặt cô rõ ràng thể hiện sự vui thích, giống như một cô bé lần đầu tiên được dẫn đi chơi, vừa hưng phấn lại vừa cảm thấy mới mẻ.

Bước chân của Huyền Vũ Thác Hàn chợt chậm lại, kiên trì giới thiệu với Xá Cơ Hoa những trang sức nhỏ nhắn nhưng không kém phần xinh đẹp.

Hai người cùng nhau sánh vai, Xá Cơ Hoa bắt đầu mở lớn mắt nhìn, nào là dây cột tóc đẹp đẽ, kẹp tóc có đính hạt kim cương, chùm chìa khoá nhỏ lông xù với những nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh.

Mỗi khi Huyền Vũ Thác Hàn bỏ tiền mua những thứ như thế, Xá Cơ Hoa đều cực lực ngăn cản nhưng vẫn vô hiệu. Xá Cơ Hoa cảm thấy đau lòng không thôi, người đàn ông này chính là đang muốn phá sản đây mà.

Bên cạnh đó, Huyền Vũ Thác Hàn giống như nghiện tiêu tiền vào những món đồ như vậy. Mỗi khi đi ngang qua nơi nào, anh đều mua ít nhất một thứ trong gian hàng đó. Những người chủ sẽ rất mừng rỡ, mặt cười nhận tiền, mặt khác khen ngợi rằng Xá Cơ Hoa có phúc lớn.

Khá lắm chắc? Yêu một tên đàn ông phá gia chi tử như vậy chắc đau lòng chết mất?

Ngay lúc Xá Cơ Hoa đang phiền muộn thì người đàn ông nào đó lại lên tiếng uy hiếp: “Không được phép nói nhiều, nếu không anh sẽ hôn em ngay tại đây.” Xá Cơ Hoa sững sờ, mà Huyền Vũ Thác Hàn vẫn đứng đó cười ha ha.

Hai người cứ thế đi thẳng một đường, ngay cả khi đang xem đồ chơi thì Huyền Vũ Thác Hàn cũng không ngừng trêu ghẹo. Lần đầu tiên Xá Cơ Hoa bị anh chân chính cảm hoá, cảm thấy anh không phải quái tặc.

Dường như có một ánh nắng ấm áp đang trực tiếp chiếu rọi vào lòng cô, trong lòng thực sự cảm thấy thoải mái và vui vẻ.

Khi nhìn thấy quầy hàng chuyên bán thức ăn vặt, Huyền Vũ Thác Hàn vui vẻ ra mặt. Anh tràn đầy phấn khởi, đầu tiên chọn hai quả kẹo hồ lô, sau đó vì không cẩn thận lại dính phải đường, trét lên đầy mặt và không biết làm sao. Anh đành quay lại cho Xá Cơ Hoa xem.

Nhìn nước đường màu vàng óng ánh trên gương mặt đang chảy xuống từ từ cộng với dáng vẻ buồn bực và hết sức chật vật của Huyền Vũ Thác Hàn, cô không nhẫn nhịn được nên thoải mái nhe răng cười ha ha.

Xá Cơ Hoa cũng sờ nói: “Hôm nay anh cười rất nhiều, nụ cười thật rực rỡ khiến em cảm động.”

Đương nhiên, người phụ nữ nào đó nói xong thì cúi mặt xuống đất.

Mà kẹo hồ lô còn chưa ăn xong, thì lại nhìn thấy nào là kem ly sô cô la, đường xào cây dẻ, bông ngô, thịt bò khô, bánh gato, . . .

Huyền Vũ Thác Hàn dồn dập mua hết thức ăn vặt và ôm vào lòng mình còn Xá Cơ Hoa chỉ đứng đó tròn mắt ngóac mồm.

Cô miễn cưỡng ăn kẹo hồ lô lớn kia, lại bị người nọ nhét tiếp một ly kem lớn. Hiện giờ, cô thật sự không thể nuốt nổi bất cứ thứ gì vào bụng được nữa.

Chưa từng có lần nào mà cô ăn nhiều thức ăn vặt như hôm nay, hầu như là bụng cô không thể chứa thêm bất cứ món gì nữa mà Huyền Vũ Thác Hàn còn bổ sung nói: “Những thứ này mang về để em từ từ ăn chứ không phải ăn bây giờ. Đừng lo.”

Bước vào khu trung tâm mua sắm, bây giờ họ mới chính thức bắt đầu việc mua sắm cho hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chương 130: Xem như ghen sao???

Huyền Vũ Thác Hàn gần đây rất yêu thích phong cách thiết kế theo kiểu Versace. Anh chọn lựa ra mấy bộ quần áo xa hoa mang đậm phong cách quý tộc, làm nổi bật nét cô điển, cực kỳ mỹ lệ. Lại còn lo lắng đầy đủ cả chuyện mặc vào có thể cảm thấy thoải mái thư giãn hay không, trang phục có thể biểu hiện thỏa đáng hình thể thực nữ hay không, mang ra cho Xá Cơ Hoa mặc thử. Đến lúc Xá Cơ Hoa theo thứ tự đi từ phòng thử áo ra ngoài, ngay cả nhân viên làm việc trong tiệm cũng đều cảm thấy kinh ngạc. Kỳ thật vóc người Xá Cơ Hoa vốn bé nhỏ gương mặt lại nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng khi cô mặc những bộ trang phục này vào, lại hoàn toàn thành công trong việc hỗ trợ cho sự không đồng đều giữa hình thể và khí chất, tuyệt đối làm cho tất cả những bộ trang phục kia khi mặc vào trở nên hài hòa, hòa thành một thể thống nhất.

Huyền Vũ Thác Hàn hít vào một hơi thật sâu nhìn Xá Cơ Hoa xinh đẹp đến bất ngờ, đồng thời đưa ra chiếc thẻ tín dụng để thanh toán. Trong ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ và ao ước của nam nhân viên bán hàng, anh phi thường kiêu ngạo dùng thân phận vị hôn phu của mỹ nữ kết thúc màn mua bán này, thoáng cái liền mua luôn cả năm bộ trang phục.

Xá Cơ Hoa cũng không còn lạ lẫm gì đối với chiếc thẻ tín dụng này. Ngày trước khi còn đi học ở trường học, các học sinh thuộc loại con nhà có địa vị phú quý đã từng khoe khoang với cô chiếc thẻ tín dụng mà giá trị trong đó là cả một dãy số. Cho nên việc không cần xem giá cả mà đã ký luôn thẻ này... cô cũng biết rất rõ mức độ tình hình kinh tế trước mắt của bản thân không cho phép hoang phí như vậy được. Đương nhiên, cô cũng sẽ không đi tìm những thứ khiến cô phải tiêu tiền một cách uổng phí như vậy.

Nhưng mà Huyền Vũ Thác Hàn đã dùng ánh mắt ngăn cản cô nói ra những lời định nói..., về mặt anh trong lúc này biểu hiện rõ không cho phép cô cự tuyệt, có vẻ bá đạo, nhưng phần lớn mang vẻ cứng chiều.

Trái tim Xá Cơ Hoa chợt rung động, không hiểu sao cô cũng muốn cứ tuân theo ý định của anh, lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác được người khác nâng niu ở trên tay. Lần thứ nhất là tốt rồi, cho dù muốn cô từ nay về sau sẽ phải tự mình trả tiền cũng được, loại cảm giác này, làm cho cô cảm thấy không muốn mở miệng phá hư.

Huyền Vũ Thác Hàn cũng không thêm để ý đến chuyện tiền bạc, chỉ cần người phụ nữ của anh có thể cảm thấy được vui vẻ hơn một chút, trái tim cảm động một chút, công nhận đối với anh một chút, đó mới chính là điều anh thực sự quan tâm và để ý trong ngày hôm nay.

Đến khi kết thúc buổi đi dạo, Xá Cơ Hoa mới hiểu được, cái gọi là đi cùng để tham mưu giúp anh hoàn toàn chỉ là một sự nguy trang, từ quần áo đến những vật phẩm trang sức, tất cả những đồ mà Huyền Vũ Thác Hàn mua thêm cực kỳ đầy đủ kia, đều là mua cho cô! Quả thực phải dùng từ xa xỉ để hình dung, bởi vì Huyền Vũ Thác Hàn lại không hề mua một thứ gì cho chính bản thân anh.

Đã quá giờ cơm trưa một chút, Huyền Vũ Thác Hàn lôi kéo Xá Cơ Hoa đi tới một nhà hàng mỹ Ý. Huyền Vũ Thác Hàn nói cảm thấy nơi này món ăn có hương vị ngon nhất, tốt hơn so với mấy nhà khác.

Bởi vì đã qua khoảng thời gian cao điểm, cho nên không bị cảnh chen chúc trong đám người đến dùng cơm, cho nên hiện tại cảnh vật xung quanh lộ rõ vẻ êm ả, thanh nhả.

Huyền Vũ Thác Hàn đưa thực đơn cho Xá Cơ Hoa chọn món, gọi phần ăn cho đủ ba người, sau đó cũng không đành lòng trả lại menu cho nhân viên phục vụ sinh. Chỉ cần được cùng với cô ở chung một chỗ, anh liền không sao kiểm chế được muốn dành cho cô tất cả những gì tốt nhất.

Có đôi khi Xá Cơ Hoa cũng âm thầm cảm thấy Huyền Vũ Thác Hàn kỳ thật cũng không tồi, rất đặc biệt, nhất là trên phương diện ăn uống anh lại càng giống như một cậu bé trai chưa trưởng thành. Cô cũng không biết rằng, cũng bởi vì Huyền Vũ Thác Hàn là một người chỉ thích ăn ngon, cũng không ít lần anh bị mấy người bạn tốt của mình xem thường.

Huyền Vũ Thác Hàn nhận ra hôm nay Xá Cơ Hoa rất vui vẻ, mà sự vui vẻ này là được xuất phát từ đáy lòng khoái hoạt, điều này làm cho anh cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Nhưng mà hiện tại có điều làm cho anh do dự, nếu như khi nói chuyện anh đưa ra một số vấn đề có chút nhạy cảm, liệu có thể làm cho toàn bộ những gì tuyệt vời trước mắt trở về con số không hay không.

Anh đảo đều đĩa mỹ Ý lên xong xuôi rồi mới đưa cho Xá Cơ Hoa, sau đó anh cầm lấy đĩa mỹ đang để ở trên bàn phía trước mặt Xá Cơ Hoa, đặt lại trước mặt mình.

Hôm nay Xá Cơ Hoa cũng có điểm hơi khác thường, cô không hề cự tuyệt mà chỉ nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó từ từ ăn .

“Ăn ngon không?”

“Rất ngon!”

“Bởi vì hiện tại em đang có cục cưng, cho nên anh đã dựa theo khẩu vị em ưa thích gần đây gần nhất, mà đưa em đi ăn đồ Tây cho ngon miệng.”

Xá Cơ Hoa ngẩng đầu lên mỉm cười, trong nội tâm có chút cảm động, bất quá, cũng chỉ có vậy không hơn, sau đó, cô lại cúi xuống bắt đầu ăn tiếp.

Trong đầu Huyền Vũ Thác Hàn chọn lọc từ ngữ đến nửa ngày, mới cẩn thận từng ly từng tý đề hỏi cô: “Em có muốn về thăm nhà một chút không? Anh có thể đi cùng với em, chuyện này..., tối nay, chúng ta cùng nhau đi gặp bác gái có được không?”

Xá Cơ Hoa lắc đầu, trong nhà cô hiện tại đều không có người, trở về nhìn cái gì chứ? Nhưng mà, có phải là anh vừa mới nói “bác gái” hay không nhỉ?

“Mẹ của em sao?”

“Đúng vậy, đến tối nay chúng ta sẽ cùng nhau đi gặp mẹ em, thừa dịp hiện tại bụng em vẫn còn chưa nhìn thấy rõ ràng lắm, chúng ta tranh thủ thời gian lựa chọn thời gian để kết hôn nhé.” Như vậy, anh sẽ không cần phải chịu đựng cảnh mỗi ngày chỉ khi ăn cơm mới được nhìn thấy cô trong một khoảng thời gian không nhiều lắm.

Cái loại cảm giác này, thật sự là rất đau khổ!

“Không cần đâu!” Xá Cơ Hoa bật thốt ra một câu không chút suy nghĩ, trong nội tâm cô cũng còn chưa nắm chắc, chưa biết trước sẽ như thế nào!

Có điều cô cũng không ngờ mình lại nói ra nhanh đến vậy mà thôi, nhưng khi câu nói kia lọt vào đến trong tai của Huyền Vũ Thác Hàn, thì anh lại nghe ra thành ý khác, anh cho rằng Xá Cơ Hoa vừa cự tuyệt mình, liền lập tức quát lên rất bá đạo: “Không thể không cần được!”

Xá Cơ Hoa bị cái tiếng quát đột ngột kia làm cho càng thêm hoảng sợ. Cô chống lại cái ánh mắt đầy bất mãn kia, con nóng giận liền nổi lên: “Anh hung dữ cái gì chứ? Anh có để cho tôi ăn cơm nữa hay không?”

Người phụ nữ này, có phải là gần đây đã quá cưng chiều cô rồi ?

“Được được, trước mắt chúng ta không nói đến những chuyện kia nữa, em mau chóng ăn cơm đi, ăn nhiều thêm một chút...” khuôn mặt tuấn tú của Huyền Vũ Thác Hàn trở nên hòa hoãn lại, anh ân cần vội vã đưa những đồ ăn ở trong đĩa của mình sang đĩa của cô.

“Không cần nữa, tôi không thể ăn hết nhiều như vậy đâu.”

“Em phải ăn nhiều thêm một chút, em xem em đó, trên người chẳng có một chút thịt nào cả.”

“.....”

*****

Trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn mưng đầy nỗi buồn bực, Xá Cơ Hoa xuống xe cũng buồn không lên tiếng. Ánh mắt Huyền Vũ Thác Hàn nhìn về mặt không chút biểu cảm của Xá Cơ Hoa, cào cào đầu tóc đầy vẻ bực bội, không biết phải làm sao. Chính anh cũng không biết mình lại vừa làm gì đắc tội với cô gái nhỏ này nữa! Lúc trước, khi com nước xong vẫn còn nói là muốn đi đến rạp xem phim, nhưng vừa mới mua vé xem phim xong, cô lại thay đổi ý kiến, bắt đầu nói con cáu giận.

“Thiếu gia, Trì tiểu thư ở phòng khách thường, chờ ngài đã lâu rồi.” Bọn họ vừa mới vừa vận xuống xe, một người hầu nữ vội ra nghênh tiếp cung kính nói.

“Trì tiểu thư à?” Huyền Vũ Thác Hàn nhíu mày, suy nghĩ một chút: “Vì sao lại để cho cô ấy ở phòng khách thường, mà không đưa cô ấy đến phòng khách riêng?” (*)

(*) Nguyên văn tiếng Trung: 客厅 – Phòng khách: âm đọc là khách thính; nghĩa là phòng tiếp khách. Nhưng từ “khách thính” dùng để chỉ phòng tiếp khách nói chung, nơi tiếp đón tất cả các loại khách.

Nguyên văn tiếng Trung: 客室 – Phòng khách: âm đọc là khách thất; cũng có nghĩa là phòng tiếp khách. Nhưng từ “khách thất” dùng để chỉ phòng tiếp khách dành riêng cho những người khách đặc biệt của chủ nhà. (xét theo địa vị, mức độ thân quen, mức độ quan trọng của người khách đó)

Mẹ Bầu dùng từ “phòng khách thường” và “phòng khách riêng” để bạn đọc dễ hiểu và làm nổi bật được vị trí của người khách đến chơi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chương 130: Xem như ghen sao??? (tiếp theo)

“Tôi đã mời cô ấy đến phòng khách riêng rồi ạ, nhưng mà cô ấy nói rằng, cô ấy yêu thích những đồ trang trí trong phòng khách thường, hơn nữa... cô nói ngài sẽ không chú ý đến chuyện này.”

Ánh mắt của Xá Cơ Hoa nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đầy vẻ nghi hoặc. Cô ở nơi này đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy có một cô gái tìm đến đây để thăm anh, hơn nữa cô còn cảm giác dường như quan hệ của bọn họ cũng rất tốt.

“Tôi biết rồi, cô cứ đi vào trước.” Huyền Vũ Thác Hàn thân nhiên nói.

“Vâng!”

Người hầu gái đi rồi, Xá Cơ Hoa nhìn về phía người đàn ông ở bên cạnh mình, hỏi anh một cách nghi ngờ: “Anh và cô ta có quan hệ thế nào, mà cô ta lại dám tự quyết định như vậy?”

“Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi! Xá Cơ Hoa này, em trở về phòng trước đi, đợi lát nữa anh sẽ đưa em đi ăn kem ly được không?” Huyền Vũ Thác Hàn dịu dàng nói với cô. Xá Cơ Hoa tự nhận thấy anh mới thông minh làm sao, nhưng cô lập tức hiểu ngay, anh không nhớ ra rằng cô đã trông thấy cái cô Trì tiểu thư kia.

Cái nhận thức này làm cho trong nội tâm của cô cảm thấy vô cùng không được thoải mái. Cái kiểu gì vậy, cứ làm như ai đó là đồ hiếm có khó thấy vậy, anh có hồng nhan tri kỷ thì ghê gớm lắm hay sao, lập tức liền vây hãm tôi ở cái địa phương quý quái này! Nghĩ vậy, Xá Cơ Hoa không thèm rên một tiếng, quay đầu đi về hướng căn phòng ấm áp của mình.

“Cô gái này này... thật sự là càng ngày càng hung hăng càn quấy.” Huyền Vũ Thác Hàn vuốt vuốt cái trán một cách bất đắc dĩ, nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của Xá Cơ Hoa, đột nhiên có chút vui vẻ, như vậy có phải là cô đang ghen không nhỉ?

Chỉ là sau khi anh nhìn thấy bóng dáng của cô đã biến mất, vẻ dịu dàng trên mặt liền lập tức bị anh thu hồi lại. Anh nở một nụ cười nhàn nhạt, hồi phục lại vẻ mặt sâu không lường được vốn có trước kia.

Trong phòng khách, một cô gái mặc trên mình một bộ âu phục màu đỏ như lửa bó sát lấy người, phác họa rõ dáng người mỹ lệ của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay thoạt nhìn càng làm cho cô thêm phần mảnh mai, hàng lông mày dài mảnh, lông mi thật dài phủ trên cặp mắt phượng xinh đẹp như tơ. Sống mũi cao cấp mỗi đây, mái tóc dài màu vàng uốn cong buông xõa tùy ý. Một người phụ nữ có dáng vẻ như vậy quả thật rất kêu gọi.

Người phụ nữ như vậy mang theo sự hấp dẫn trí mạng, tựa như một đóa hoa Mạn Đà La (*) vậy, làm cho người ta phải mê muội, điên cuồng.

(*) Hoa Mạn Đà La: Còn gọi là Túy Tiên Đào, Hoa Bỉ Ngạn có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bỉ Ngạn Hoa màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (Mandarava), Bỉ Ngạn Hoa màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka) ... Mạn Đà La một dược thảo có chất độc, từ xưa chỉ chuyên dùng như một vị thuốc tê.

Ở Việt Nam loại hoa này thường gọi là Cà độc dược, còn gọi Cà Diên, Cà Lục dược (Tây), Sùu Tùu (H'mông), Mạn Đà La, Hĩa Kĩa Piếu (Dao). Hoa to, hình loa kèn, có 3 màu trắng, vàng, tím. Theo Y học cổ truyền, Mạn đà la thuộc nhóm độc bản A, chứa 2 chất hyoxin và atropin (trong lá, hoa, thân cây). Nó được ghi trong danh mục cây thuốc trị hen. Các tài liệu y học cổ truyền ghi nhận mạn đà la, tính ôn vị cay, có độc, tác dụng khứ phong thấp, chữa hen suyễn, ho do hàn...(Theo Mạn Đà La- Hoa của Thần Shiva)

Đúng vậy, cô gái đó chính là Trì Á Hình.

Trì Á Hình vừa nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn đi tới, lập tức đi đến trước mặt anh: “Anh Thác Hàn, em...”

“Ai cho phép cô tới nhà tôi?” Huyền Vũ Thác Hàn hỏi đầy vẻ lạnh nhạt.

“Lần trước ở trong trường đua ngựa, em... em... em nhớ anh.” Trì Á Hình vốn còn muốn nói đến chuyện mình bị dè làm cho bị thương nữa kia, nhưng cô nghe nói anh sắp kết hôn với người phụ nữ đó, cho nên anh mới không để ý đến những cái gì gì đó mà chạy tới, nhưng khi nhìn đến anh thì cô lại sợ hãi không dám nói ra nữa.

“Cô nên biết là tôi đã sắp kết hôn rồi, cho nên, trước lúc đó tôi không muốn để cho người phụ nữ của tôi bị hiểu lầm. Tốt nhất là cô đừng có nói ra những chuyện gì đó làm cho người ta bị hiểu lầm. Còn có, chuyện xảy ra ở trong buổi dạ tiệc ngày hôm đó, tôi cũng hy vọng rằng, từ nay về sau cũng không bao giờ còn bị phát sinh ra nữa.” Chuyện lần đó ở trong buổi dạ tiệc, về sau này anh mới biết được, là do chính Trì Á Hình đã giẫm lên Xá Cơ Hoa hai cái thành hai cục bườu. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, trong nội tâm anh liền cảm thấy không nhịn được một trận đau lòng. Huyền Vũ Thác Hàn gạt cánh tay của Trì Á Hình đang vươn về hướng tay của anh, lạnh lùng nói.

“Chuyện trên buổi dạ tiệc sao? Ngày đó đều là do cái người hầu kia đã trêu chọc em trước...” Trì Á Hình thoáng cảm thấy không cam lòng liền cất cao âm điệu nói lên một chút.

“Cô cứ tới gặp bác Trì mà hỏi lại xem, tôi đây cũng không thích nói lại nhiều về chuyện này nữa. Hiện tại nếu như không có việc gì, cô có thể trở về nhà rồi đấy.” Giọng điệu của Huyền Vũ Thác Hàn vẫn giữ vẻ nhàn nhạt như cũ.

“Anh Thác Hàn, anh không thể đối xử với em như vậy được! Ngay từ khi còn nhỏ em đã thích anh rồi, anh cũng biết mà, em...”

“Đó là chuyện của cô.”

Nghe Trì Á Hình nói như vậy, đột nhiên Huyền Vũ Thác Hàn không khỏi có chút bực mình. Sau một hồi nói chuyện, hiện giờ anh liền cảm thấy có chút không thể nhẫn nhịn được sự nhớ nhung đối với cô gái nhỏ kia.

Ài! Không biết khi nào thì người phụ nữ kia mới có thể tiếp nhận anh đây? Anh đã sắp không thể nén nhịn được nữa rồi, mỗi ngày chỉ được nhìn, ôm ấp người phụ nữ mà chính mình đã yêu mến nhất. Nhưng hàng ngày chỉ có thể nhìn mà lại không thể được ăn,... thật sự như là địa ngục ở trần gian vậy.

Hơn nữa dường như anh lại có chút trở nên dính lấy người, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chắc chắn anh không thể nào không bị sinh bệnh mất thôi! Cái cô gái nhỏ kia đúng là biết cách giày vò người khác! Huyền Vũ Thác Hàn thở dài một cái, để lại Trì Á Hình, cái cô gái cứ dây dưa không ngớt ở lại đó, anh từ từ đi về phía hướng của căn phòng ấm áp kia, vẫn nên đi đến đó hò hét cô gái nhỏ kia thì hay hơn.

Tránh để cho ấn tượng tốt đẹp của cô đối với anh vừa được gia tăng, mà anh đã phải nhường nhịn cực kỳ vất vả suốt cả ngày hôm nay mới có, giờ vì sự hiểu lầm này mà bị tiêu tan!

Đã quá một giờ đêm, nằm ở trên giường, Huyền Vũ Thác Hàn cứ lật qua lật lại, tất cả trong đầu anh bây giờ đều là hình ảnh và những biểu lộ của người nào đó. Dù anh có làm như thế nào đi nữa thì giấc ngủ cũng không đến. Không được, nếu còn tiếp tục như thế này nữa, nhất định anh sẽ không thể nào không bị phát điên lên.

Đã bốn ngày rồi, đây quả thực đã là cực hạn của anh rồi. Lần trước anh còn có thể mỗi buổi tối hàng ngày đi thăm cô, giúp cô uống thuốc thật tốt, đắp lại chân mền cẩn thận. Nhưng lần này, chính là đã tròn bốn ngày đã trôi qua thật sự rồi, mà đến một lần được nhìn mặt cô thôi cũng đều không được nhìn thấy ...

Cùng lắm thì trước hết anh cứ cúi đầu cũng được, dù sao cái loại cảm giác hàng ngày bị mất hồn mất vía như thế này, anh thực sự không muốn phải trải qua nữa. Bàn tay to của anh lập tức xốc chiếc chăn màu trắng lên, đứng dậy bước đi về phía gian phòng mà Xá Cơ Hoa đang ở.

Xá Cơ Hoa đang nằm ở trong bồn tắm mát xa, hai cánh tay ngọc thon thon đang khuấy động lên xuống đùa nghịch những bọt khí đang nổi đầy trong chiếc bồn tắm lớn, ánh mắt có chút trống rỗng. Chỉ thấy cô khẽ mấp máy cặp môi đỏ mọng, một âm thanh vừa trong trẻo vừa ảm áp vang vọng lay động khắp trong phòng tắm:

“Ai dám nói

Bao nhiêu vị khán giả may mắn đã quan sát ở hiện trường

Lúc này ai đã từng thấy sự giằng co đầy ngẫu hứng đang lặng lẽ đè nặng ở trong rạp hát

Từng đoạn im hơi lặng tiếng cùng sự chịu đựng mà ôm hận đối phương

Buồn bực dường có trở lại nữa

Không cần phải nói

Tự hỏi lặng yên ngồi xem buổi biểu diễn hài kịch của Charlie có hơn được bao nhiêu

Với mai danh ả tích mà sống ở trong thành thị

Vui vẻ hơn

*****

Xá Cơ Hoa cứ hát từng câu từng câu hát, càng về sau tiếng hát cứ chậm rãi dần rồi ngừng lại, vẫn không được sao? Mẹ kiếp, thời gian gần nhất vì sao lại luôn mất ngủ nhỉ? Tình trạng này còn tiếp diễn, chắc cô phải đến gặp bác sĩ tâm lý mất. Đã bốn ngày rồi, từ cái ngày cô được biết có phụ nữ đến tìm người đàn ông kia, cho dù cô làm thế nào cũng không thể quên nổi!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 160: Chương 131: Anh dụ dàng

Editor: Puck

Trong mấy ngày này, cô lên internet, xem tiểu thuyết, xem Shin cậu bé bút chì, ca hát, khiêu vũ, chơi trò chơi, luyện công, ăn quà vặt, làm vườn, cho dù làm cái gì, đến cuối cùng luôn mất tập trung mà nghĩ tới người đàn ông kia ~!

Người nào nghĩ không nghĩ, tại sao hết lần này đến lần khác lại nghĩ đến người đàn ông bịp bợm đó, sao cô lại bất lực như vậy, không có khí phách như vậy, Xá Cơ Hoa nghĩ đến lại không nhận được cảm hận nắm quyền dùng sức đâm lên mặt tường bằng đá thủy tinh không bằng phẳng,

Nhớ tới ngày đó tường này còn do Huyền Vũ Thác Hàn thiết kế cho cô, bởi vì anh hiểu rõ cô thích đồ sáng trong suốt giống như thủy tinh, mà bây giờ tường này giữ chức vụ làm hung khí bị thương tay cô, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn bị mặt tường không bằng phẳng kéo lê từng vết máu, nhìn hơi thấy ghê.

Sau khi phát tiết một lúc, Xá Cơ Hoa mới biết đau, mới một mõi nhanh chóng dừng lại, liếc nhìn tay loang lổ vết máu, cũng không để ý tới nhiều, nín thở chìm vào trong nước, mưu tính để nước dim đi phiền não của cô và cảm giác khó hiểu này.

Một lúc sau, mới đứng dậy dội sạch bọt trên người, gội đầu, bọc kỹ khăn tắm đi ra phòng tắm, mới vừa bước ra khỏi cửa đã bị người nào đó ngồi trên giường của cô hù sợ.

Hơi sùng sốt, lại không coi ai ra gì đi về phía bàn trang điểm, ngồi xuống, dùng khăn lông khô đã chuẩn bị trước lau khô tóc.

Huyền Vũ Thác Hàn tham lam ngắm nhìn người đi ra từ trong phòng tắm, cô gần đây rốt cuộc có ăn cơm không? Đáng chết, lại gầy, cảm trở nên nhợt nhạt như vậy, khiến cho anh rất đau lòng, nhìn cô coi như không thấy anh, anh giống như bị người tát cho một cái tại chỗ, khó xử lại tức giận hơn.

Anh đi về phía cô nhóc bướng bỉnh cả ngày lẫn đêm nhớ mong, cầm khăn lông khô trên bàn, thay cô lau mái tóc đen mềm mại dài đến eo lưng của cô.

Bọn họ không có ai lên tiếng, nếu như không phải âm thanh ti vi mở lớn, không khí không biết sẽ có bao nhiêu lúng túng

Xá Cơ Hoa mặc cho anh lau mái tóc dài của cô, ngoan ngoãn ngồi trên ghế, hơi không biết làm sao, thêm nữa là lúng túng, và không được tự nhiên, cô dưới khăn tắm trần truồng, khiến cho thần kinh toàn thân cô cũng trở nên nhạy cảm.

Trước kia nghe người ta nói một câu, khi nam nữ gây lộn, nếu như phía nào đứng, khí thế phía đó nhất định xuống thấp, bởi vì không có cảm giác an toàn, cho nên nói không có quần áo cũng chưa khuyến khích những lời này, bây giờ, cô chính là người không nắm chắc.

Chỉ có điều, tại sao cô lại đột nhiên có cảm giác này? Nếu là lúc trước, không phải cô đã sớm một cước đá anh ra khỏi cửa sao?

Mẹ nó, gần đây rốt cuộc là cái gần nào gần sai chỗ rồi?

Huyền Vũ Thác Hàn quen cửa quen nẻo cầm máy sấy tóc lên sấy khô tóc giúp người phụ nữ nào đó, ngón tay thon dài không ngừng luồn vào mái tóc dài của cô, đáng vẻ rất chuyên nghiệp, ngay cả động tác tay cũng rất chuyên nghiệp.

Thật ra thì, đây là lần đầu tiên anh phục vụ người khác, trùng hợp chân tay vụng về, anh đều cẩn thận từng ly từng tý hóa giải, chỉ sợ dùng quá sức kéo đau cô.

Thật ra thì, người phụ nữ này, thật ra cũng rất dễ thương!

Huyền Vũ Thác Hàn lẳng lặng giúp cô sấy tóc, thỉnh thoảng liếc trộm khuôn mặt nhỏ nhắn không chút thay đổi của cô, không biết nên mở miệng phá tan trầm mặc này như thế nào, nhưng lại sợ sẽ phá vỡ không khí lúc này!

Xá Cơ Hoa trầm mặc không nói để Huyền Vũ Thác Hàn sấy tóc cho cô, trên mặt không tỏ vẻ gì, nhưng buồn bực trong lòng gia tăng muốn chết!

Khó khăn lắm cuối cùng cũng làm khô tóc, Xá Cơ Hoa đứng dậy, định đi đến chỗ tủ treo quần áo cầm bộ quần áo vào trong phòng tắm thay, không nghĩ tới vừa bước ra một bước, tay nhỏ bé đã bị người bắt được...

Huyền Vũ Thác Hàn một phát túm được tay nhỏ bé của Xá Cơ Hoa, nhẹ nhàng lên tiếng: “Em à, em còn muốn náo loạn đến khi nào?” Đã bốn ngày rồi, cô còn muốn coi anh là trong suốt sao? Cứ tiếp tục như vậy, anh thật sự không chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì!

Xá Cơ Hoa sững sờ, nhất thời không vui, cô đang náo loạn sao? Cô chỉ muốn một mình lẳng lặng suy nghĩ vấn đề vẫn mơ hồ không rõ mà thôi, hơn nữa, lại nói, đều là lỗi của anh, nếu không phải do anh, cô phải phiền não như vậy sao?

Chẳng lẽ, mấy ngày qua, trong mắt anh, cô chỉ đang cáu kỉnh với anh thôi sao?

Đột nhiên tức giận, khiến gai trên người Xá Cơ Hoa lại bắt đầu đưa ra ngoài, cô cười lạnh một tiếng, thần nhiên nói: “Tôi náo loạn làm khó liên quan gì đến anh, anh ở chỗ này của tôi làm gì? Đi ra cho tôi.”

Huyền Vũ Thác Hàn tràn đầy mềm giọng bị mấy câu nói của cô biến thành hoàn toàn tức giận, anh một phát kéo cô qua, để cho cô đối mặt với anh, sau đó không chế lực đạo giữ cầm cô lại, nói từng câu từng chữ: “Người phụ nữ này, có phải em vẫn còn nhận thức không rõ không, em là của anh, thu hồi lời em vừa nói lại.”

Anh cmn, cô thành của anh từ lúc nào? Vô si..

Xá Cơ Hoa nuốt con tức giận dâng lên xuống, chẳng qua chỉ thân nhiên nhìn anh, cười nịnh nọt một chút, khẽ mở đôi môi đỏ mọng ra: “Anh không thích tôi nghe nói à, hết cách rồi, đó là tốt nhất, chúng ta vốn chính là không hài lòng, cầu hôn lúc trước quên đi, dù sao tôi cũng đột nhiên bị điên mới đồng ý, giống như anh vừa lừa đảo lại lẳng nhăng, so sánh với sư huynh của tôi còn có Hạo Thiên, không có gì hay để so sánh.”

Câu phía sau kia, hoàn toàn xuất phát từ không khỏi tức giận mà bật thốt lên.

Nghe vậy, Huyền Vũ Thác Hàn tức giận đến gân xanh cũng nổi lên, xấu xa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo của cô, nhếch khóe miệng: “Được, rất tốt, vô cùng giỏi, cô em, có phải em nhất định chọc anh tức giận em mới hài lòng không? Lại có thể như vậy, ày tại sao anh lại có thể không thành toàn cho em?”

Nói xong, một phát ôm lấy thân thể mềm mại tỏa ra mùi thơm mê người của cô, đi tới bên giường, không hề thương hương tiếc ngọc ném lên giường, sau đó thân thể cường tráng đè lên, cúi đầu giữ lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

“Ừm...” Khốn kiếp!

Xá Cơ Hoa vừa khăn trương túm chặt khăn tắm trên người, chỉ sợ nó tuột ra, vừa còn phải đưa tay từ chối Huyền Vũ Thác Hàn xâm phạm cô.

Một tay Huyền Vũ Thác Hàn khống chế hai tay nhỏ bé của cô ở trên đỉnh đầu, lỗ mũi mà điên cuồng gầy xéo đôi môi đỏ mọng nồn nà của cô, cảm giác người dưới thân sắp hít thở không thông mới thả cô ra.

Xá Cơ Hoa kịch liệt thở hổn hển, tức giận trừng mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đang đè lên người cô, lớn tiếng quát: “Khốn kiếp, anh làm gì thế, muốn ngạt thở chết tôi à.”

Huyền Vũ Thác Hàn cười giễu cợt xấu xa: “Không phải em nói người đàn ông khác cũng có thể hơn anh sao? Vậy anh liền biểu hiện tốt hơn một chút cho em xem xem, xem em còn dám nói anh như vậy không!”

Xá Cơ Hoa cắn chặt môi dưới, cau mày nhìn Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên thay đổi, không nói một câu.

Tại sao? Tại sao cô lại không cảm thấy chống cự lại nụ hôn của anh? Thậm chí, còn hơi trầm luân nguy hiểm?

Trời ạ trời ạ, cô đây rốt cuộc là như thế nào? Mẹ nó...

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn đôi môi đỏ mọng sắp bị chính cô cắn chảy máu, không khỏi đau lòng, lại cúi đầu đè lên đôi môi của cô, cạy hàm răng của cô, bắt đầu công thành chiếm đất.

Xá Cơ Hoa nhắm mắt lại, không giãy giụa cũng không nói chuyện, mặc cho anh giờ trò với cô.

Cô, như vậy có tính biến thành người phụ nữ hư rồi không?

Lửa giận vừa rồi của Huyền Vũ Thác Hàn hoàn toàn biến thành lửa dục, anh điên cuồng mút môi cô, tay to lớn luồn vào trong khăn tắm của cô, vuốt ve thân thể mềm mại không một mảnh vải của cô.

Hai tay Xá Cơ Hoa nắm quyền, để cho móng tay đâm thật sâu vào da thịt, chịu đựng không để cho mình phát ra tiếng, nhưng thân thể khẽ run lại bán đứng biểu hiện tinh táo quá đáng của cô.

Huyền Vũ Thác Hàn hơi không đành lòng ngừng đầu nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, khàn khàn giọng nói: “Chỉ cần em nhận sai, thế không hề nói lời cầu hôn thành những lời đó, anh sẽ dừng lại.”

Xá Cơ Hoa nghe vậy, vẫn nhắm hai mắt, chỉ giễu cợt giật giật khóe miệng, quay đầu đi không nói một lời.

Dĩ nhiên, đây chẳng qua ở trong mắt Huyền Vũ Thác Hàn, mà người phụ nữ nào đó, thật ra thì chẳng qua trên thân thể đang chống lại đột nhiên thay đổi cảm giác kỳ quái, lại còn có, đáy lòng không khỏi đang ở đây chìm sâu!

Huyền Vũ Thác Hàn tức giận nhanh chóng cởi khăn tắm của cô, để cho thân thể mềm mại tỷ lệ hoàn mỹ không mảnh vải che thân của cô hiện lên trước mắt anh, cảnh đẹp trước mắt khiến cho anh lặng thần trong nháy mắt, nhưng rất nhanh anh tự tay nắm chặt cô, nhẹ nhàng..., sau đó tỉnh táo quan sát phản ứng của cô.

Xá Cơ Hoa cắn chặt hàm răng, nắm chặt hai quả đấm, không thể thua, không thể làm cho mình trở nên kỳ quái như vậy!

Nhưng mà, càng tập trung chống lại, cảm giác kỳ quái này lại càng nồng đậm rõ ràng lan chuyển khắp mỗi một giây thần kinh của cô!

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn đáng vẻ quật cường của cô, không khỏi sinh ra man rợ, em bướng bỉnh, anh xem em có thể bướng bỉnh tới khi nào, anh tăng lực tay.

Xá Cơ Hoa cau chặt chân mày, hàm răng vừa dùng lực cắn rách môi dưới, vì cô nghiêng đầu nên máu đỏ tươi từ khóe miệng chảy xuống, khiến Huyền Vũ Thác Hàn sợ hết hồn.

Anh khản trương xoay mặt của cô lại, đưa tay cứng rắn cạy hàm răng của cô ra, không để cho cô tiếp tục hành hạ đôi môi đỏ mọng đã bị thương của cô, anh đau lòng chùi vết máu tươi bên khóe mép cô, hận đến không thể đánh mình một trận.

“Cô em à, em cứ muốn chọc anh phát cáu sao? Em nhất định phải bướng bỉnh như vậy sao?”

Xá Cơ Hoa vẫn không nói, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng mở ra, chỉ không chút phản ứng nằm trên giường, giống như pho tượng không có linh hồn, như con búp bê, không hề tức giận (ở trong ánh mắt của Huyền Vũ Thác Hàn).

Huyền Vũ Thác Hàn vừa nóng nảy vừa tức giận cời quần ra...

Anh không biết mình đang làm gì, anh chỉ biết anh không muốn cô đối xử với anh như vậy, không hề phản ứng, bất kể như thế nào, cho anh chút phản ứng, chỉ cần cô nói một câu, cho dù là sợ hãi kêu đau, anh sẽ dừng lại, anh cũng không tổn thương cô nữa, chỉ cần cô nói...

Xá Cơ Hoa nhíu chặt chân mày. Càng ngày càng nhiều chính là cảm giác kỳ quái kia, khiến cho cô muốn rên rỉ ra tiếng, chỉ có điều, cuối cùng cô vẫn nhịn được.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô vẫn không có phản ứng, tức giận đến muốn cho mình một quyền, anh đây là đang làm gì? Như vậy có gì khác cưỡng gian đâu?

Mặc xong quần, đứng dậy đi tù treo quần áo lấy bộ quần áo cho cô, thật ra anh chỉ tức giận điên lên, định dọa cô một chút, mặc dù cuối cùng hơi mất khống chế, chỉ có điều, may mà không thật sự mất khống chế, cho dù anh tức giận cũng không muốn lưu lại ám ảnh co cô, huống chi anh còn muốn để lần đầu tiên “Chân chính” của bọn họ vào đêm tân hôn!

Xá Cơ Hoa nghiêng người đi, đưa lưng về phía Huyền Vũ Thác Hàn, co rúc thân thể lại, giống như một con tôm, lại vùi khuôn mặt nhỏ bé vào bàn tay nhỏ chôn chặt vết thương, giống như con mèo con bị người ta bắt nạt, hết sức khiến người ta thương yêu.

Huyền Vũ Thác Hàn lấy một chiếc quần lót, một áo ngủ bằng bông vải thuần khiết màu đen trong tủ quần áo, lại lộn trở lại bên giường, thờ dài.

Âm thầm thôi miên mình, tránh cho lại mất khống chế, trước kia, cho dù thân thể phụ nữ nóng bỏng cời sạch trước mặt anh, anh đều không có cảm giác gì, ở trước mặt người phụ nữ này, anh lại giống như thiếu niên mười bảy mười tám tuổi xúc động đến tâm huyết!

Haizzz, chẳng lẽ đây chính là một vật khác một vật? Đáng chết, anh lại còn cam tâm tình nguyện như vậy!

Ngồi ở trên giường, dịu dàng ôm lấy cô gái nhỏ vẫn còn đang giận dỗi, để cho cô ngồi trên đùi anh, sau đó thuần thục giúp cô mặc quần áo, quần lót cũng mặc xong, trời mới biết, anh phải dùng tự chủ như thế nào mới không mất khống chế!

Lúc này, Huyền Vũ Thác Hàn mới phát hiện trên mu bàn tay của người nào đó toàn vết máu, có rách da chảy máu, chỉ có điều giống như vết thương mới có, nắm cổ tay cô lên, trầm giọng hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Lúc này Xá Cơ Hoa mới mở mắt ra, ban đầu ánh mắt vẫn còn mê man, chỉ có điều, khi đối diện với khuôn mặt tuấn mỹ kia thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhíu lại thành cái mặt hoa cúc.

“Đau, anh làm gì thế? Mau buông tay ra.” Mới vừa rồi không cảm giác được, lúc này, lại cảm thấy trên mu bàn tay đau rất! Đau đến nước mắt chảy từng giọt từng giọt, giọng nói sao chỉ có nhỏ xíu, khiến cho người ta nhìn thấy cực kỳ đau lòng.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn đáng vẻ điềm đậm đáng yêu của cô, ép buộc mình để ‘lừa’ giận xuống, đặt người nào đó khóc như con nít lên giường.

Sau đó bản thân đi ra ngoài một lúc, trở về phòng của anh lấy hòm thuốc tới, đặt lên giường, ngồi xuống, ôm lấy cô còn hơi chống cự đặt lên đùi, bắt đầu bôi thuốc cho cô.

“Oa, anh nhẹ một chút, đau quá...” Xá Cơ Hoa không nhịn được đau đón oa oa quát to lên, trong màn đêm yên tĩnh, âm thanh vang vọng trong cả căn phòng.

Huyền Vũ Thác Hàn liếc nhìn cô, nhíu chặt chân mày không nói lời nào, nhưng mà động tác bôi thuốc lại cực kỳ dịu dàng, còn thỉnh thoảng dùng miệng nhẹ nhàng thổi hơi lên vết thương.

“Mấy ngày nay, nhớ vết thương nhất định không thể ngâm nước, biết không? Dù là tắm cũng không thể.” Tròng mắt đen của Huyền Vũ Thác Hàn híp lại, dịu dàng mở miệng nói.

“Vậy làm sao tắm?”

“Nếu như không tắm được, anh rất vui lòng giúp em!”

“Cút!”

“Đừng động!”

“Nhẹ một chút!”

‘Phù phù...’ cúi đầu thổi khí lên vết thương giúp cô!

Anh? Anh... Ngẩng đầu nhìn gò má tuần tú này, nhịp tim, đột nhiên tăng nhanh, Xá Cờ Hoa vội vàng chớp chớp mắt quay đầu!

Sau khi bôi xong thuốc, Huyền Vũ Thác Hàn lại dùng băng gạc nhẹ nhàng băng kỹ vết thương cho cô, mới đặt cô lên giường, thu dọn xong hòm thuốc, vào phòng tắm rửa tay.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Chương 132: Ngã bệnh

Editor: Puck

Nhìn bóng lưng biến mất trong phòng tắm, Xá Cờ Hoa đột nhiên cảm giác hơi uất ức ngồi ở trên giường, khẽ lắc lắc tay nhỏ bé băng kỹ, đau chết...

Thô lỗ như vậy, lại còn không thể đựng nước, như này có khác nào rắc muối lên vết thương của người ta chứ... Quá ác độc!

Huyền Vũ Thác Hàn đi ra khỏi phòng tắm đã thấy động tác trẻ con của cô, rất thuận theo tự nhiên đi qua ôm lấy cô, túm lấy cái tay nhỏ bé của cô, dịu dàng nói: “Đừng lắc, dù thế nào lắc tiếp vẫn đau, nhịn một chút là được.”

Mẹ nó, nói thật nhẹ nhàng, bây giờ đau không phải anh!

Xá Cờ Hoa hít mũi một cái, không nói lời nào, bây giờ anh lại giả thành người tốt, vừa rồi còn thô lỗ như vậy...

Nếu như Huyền Vũ Thác Hàn biết được suy nghĩ trong đầu cô lúc này, nhất định sẽ không nhịn được đánh cái mông nhỏ của cô, nhớ tới anh đường đường là một đại thiếu gia, không biết phá lệ bao nhiêu lần đầu tiên rồi!

Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay rút mấy tờ khăn giấy ở trên đầu giường, thay cô lau nước mắt trên mặt, lại rút mấy tờ khăn giấy lau lỗ mũi cho cô, sau đó vung tay lên, giấy vụn chính xác nằm chết dí trong thùng rác rồi.

Mặc dù động tác không tính là dịu dàng thuần thực, nhưng vẫn được coi cẩn thận tỉ mỉ.

“Biết sai chưa?” Huyền Vũ Thác Hàn thần nhiên hỏi, ánh sáng trong mắt, tản mát ra dịu dàng ấm áp từ tận bên trong.

Xá Cờ Hoa không nói lời nào, chỉ có điều tầm mắt vẫn hơi tìm tòi nghiên cứu nhìn anh.

“Đừng nói như vậy nữa, không có chỗ tốt nào cho em cả.” Huyền Vũ Thác Hàn thờ dãi tiếp tục nói.

Xá Cờ Hoa vẫn không nói lời nào.

“Lần này nếu như không nể tình em bị thương, anh đã sớm ‘giải quyết tại chỗ’ rồi, nào có thể ‘hoãn lại tái thẩm’ chứ!”

Có ý tứ gì? Xá Cờ Hoa rất rõ ràng lại vẫn không phải rõ ràng, chỉ có điều, lại nghe được vẻ hơi khó chịu trong giọng điệu nói chuyện của anh.

Huyền Vũ Thác Hàn vẫn là giọng thần nhiên, Xá Cờ Hoa vẫn không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt rất khinh bỉ nhìn anh.

“Em tốt nhất nên tin tưởng, một lần đã là khoan dung cực hạn của anh, không có lần thứ hai, em à, nhớ đừng nói lại những lời đó nữa, biết không? Còn nữa, em phải nhớ, em là người của anh!” Huyền Vũ Thác Hàn vừa nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, vừa nói.

Người đàn ông miệng thú này? Tại sao lời nói ra luôn khiến cho cô vô cùng khó chịu? Đáng chết, mỗi lần náo loạn cùng anh lại khiến mình tức chết, lần này, thế nào cũng không được để ý đến anh.

Xá Cờ Hoa cúi đầu không nói lời nào.

“Phòng của em giống như ổ chó vậy, bẩn thỉu.”

Huyền Vũ Thác Hàn không kiên nhẫn nói, cũng không bởi vì cô không trả lời mà tức giận.

Mẹ nó, phòng của anh mới là ổ chó! Các phòng cả nhà anh đều là ổ chó!

Xá Cờ Hoa vẫn không nói một lời.

“Nói một câu.” Huyền Vũ Thác Hàn lại nói.

Xá Cơ Hoa còn chưa thèm để ý đến anh.

“Không nói lời nào thì đi nằm ngủ đi, khuya lắm rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn tiếp tục nói.

Xá Cơ Hoa nhìn anh một chút, nhủ cái mũi nhỏ khóc đến hơi đỏ, nhắm mắt lại đi ngủ, anh không nói cô thật sự không cảm thấy buồn ngủ, anh vừa nói cô thật sự rất muốn ngủ. Cô... Đã bốn ngày không có cảm giác ngủ ngon giấc rồi.

Thân thể không khỏi theo thói quen dựa vào trong ngực Huyền Vũ Thác Hàn cọ cọ, mùi vị rất quen thuộc, ‘nệm thịt người’ thật ấm áp, chỉ chốc lát sau, người nào đó đã ngủ mất rồi.

Huyền Vũ Thác Hàn nghe tiếng hít thở đều đều của cô, quyến luyến nhìn khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh như thiên sứ khi ngủ của cô.

Cười khẽ hôn lên trán cô, cô vẫn hơi lệ thuộc vào anh đúng không? Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve quảng thâm trên mắt cô, hơi không nở, xem ra cô ngủ không được ngon giấc rồi, thật là, không có ý thức chăm sóc mình chút nào, tính khí còn quật cường như vậy, thật sự là cô nhóc làm cho người ta nhức đầu.

Huyền Vũ Thác Hàn đặt cô lên giường, mình cũng nằm xuống, ôm cô, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rốt cuộc có thể ngủ ngon giấc rồi, mặc dù sau khi ‘thiên sứ’ tỉnh lại lại biến thành ‘tiểu ác ma’, chiến tranh sẽ còn tiếp tục, nhưng mà... Đối với anh mà nói, có thể được hưởng một khắc ấm áp và dịu dàng, dù sao cũng hơn không có một khắc nào?

Buổi trưa hôm sau, Xá Cơ Hoa mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn chung quanh, không có ai... Ngày hôm qua cô nằm mơ sao?

Mê man lác lác đầu, sau khi đứng dậy rửa mặt, liếc nhìn đồ ăn trên bàn thủy tinh đã sớm lạnh không biết là đồ ăn Trung Quốc hay là bữa ăn sáng, giống như trộm trút tất cả nó vào trong bồn cầu, mấy ngày nay cô không ăn dù chỉ một bữa cơm, cô ăn đều không vào, bởi vì khi tâm tình cô không tốt, chính là thích ăn đồ ăn vặt.

Đây chính là lý do tại sao cô muốn ‘chuẩn bị lương thực’, sau khi trút hết đặt mâm không lên bàn, tiện tay túm một bọc khoai tây chiên, mở ti vi, làm ồ trong chán vừa xem ti vi vừa ăn đồ ăn vặt, ngoài miệng đau nhói nói cho cô biết, tất cả tối ngày hôm qua không phải là mộng, là chân thật...

Tên khốn kiếp này, dám dùng chiêu này bắt nạt cô... Thật quá đáng..

Người nào đó tức giận bắt bình đến căn khoai tây chiên vang lên rắc rắc, khó chịu tới cực điểm...

Huyền Vũ Thác Hàn sáng khoái tinh thần ngồi trong phòng làm việc, ngủ ngon giấc chính là không giống nhau, cảm giác tâm tình tốt hơn nhiều.

Long Húc Hàng mở to hai mắt gấu mèo, nghi ngờ hoang mang nhìn lão đại hăng hái, không nhận được hỏi, “Lão đại, anh làm sao vậy? Tâm tình tốt như thế?”

Ngày hôm qua khi nhìn anh còn vẻ mặt âm trầm đó.

Huyền Vũ Thác Hàn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuần tú của Long Húc Hàng, cùng với quảng thâm mắt trên gương mặt tuần tú, không khỏi cười khẽ một tiếng, “Không sao cả, ngược lại cậu, đôi mắt sao đen thui vậy?”

Long Húc Hàng sững sờ, sau đó không giải thích được hừ lạnh một tiếng, tài liệu trên tay rớt nặng nề trên bàn làm việc bằng gỗ tử đàn, tức giận bưng bưng nói, “Lão đại, anh nói đi, có vài người phụ nữ sao mà khó trị vậy, rốt cuộc cô ấy do ai dạy dỗ, tính khí bùng binh như thế, rất đáng hận đó!”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cậu ta một chút, đột nhiên ánh mắt hơi quý dị nhìn cậu ta: “Thế nào? Có người phụ nữ ngay cả cao thủ tình trường của chúng ta cũng không giải quyết được hay sao? Người phụ nữ này thật sự rất đáng hận rồi.”

Bàn tay Long Húc Hàng dùng sức vỗ lên bàn, quát, “Đúng vậy, nhanh mồm nhanh miệng, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, đúng lý không tha người, tôi nhìn cô ấy như thế nào cũng là trái Ớt, vốn không phải là món ăn dịu dàng của tôi, nhưng người phụ nữ kia, đáng chết mỗi lần đều...”

Trên khuôn mặt tuần tú của Huyền Vũ Thác Hàn hiện lên vẻ xấu xa cười khẽ một tiếng, thần nhiên nói: “Mỗi lần đều như thế nào? Nhưng có một vài người phụ nữ nhanh mồm nhanh miệng là trời sinh, đúng lý không tha người bởi vì chúng ta là đàn ông, không hiểu suy nghĩ của phụ nữ.”

Long Húc Hàng lè mắt nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, ánh mắt kia rất rõ ràng đang nói, anh đang nói gì vậy, rốt cuộc đang giúp ai vậy, giữa đàn ông và phụ nữ, dù sao cũng nên đứng về một phía chứ?

Huyền Vũ Thác Hàn tao nhã nhún nhún vai, cười nói, “Chúng ta nên suy nghĩ một chút muốn ‘đúng bệnh hốt thuốc’ như thế nào rồi, chuyện này nói cho cùng, đàn ông chúng ta cũng không thể làm thiếu suy nghĩ, nếu không, về sau đau khổ chính là chúng ta.”

Long Húc Hàng buồn bực ngồi trên ghế xoay của mình, nhừ đầu che trán lại, “Tôi vốn không biết nên mở miệng làm sao...”

Huyền Vũ Thác Hàn khẽ cười một tiếng, nhìn cậu ta như có như không, chỉ có điều, anh ngược lại rất có hứng thú muốn biết về hành động gần đây của Long Húc Hàng, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, có thể khiến cho người anh em củ cải hoa tâm này mê đảo đấy!

Long Húc Hàng xoa xoa đầu! Thật ra thì không phải anh không muốn mở miệng, thứ nhất vì trái ớt này chưa cho anh cơ hội, vừa thấy mặt đã giương cung bạt kiếm, thứ hai là bởi vì anh vẫn hơi không biết nên mở miệng như thế nào...

Khi hai người đang phiền não, điện thoại của Huyền Vũ Thác Hàn vang lên...

“Alo, tôi là Huyền Vũ Thác Hàn.”

“Thiếu gia, cậu về nhà một chuyến nhanh lên một chút, tiểu thư ngã bệnh.” Giọng nói lo lắng của thím Luru truyền đến từ trong điện thoại.

Mặt Huyền Vũ Thác Hàn lập tức biến sắc, vội vàng đứng dậy lớn tiếng hỏi: “Sinh bệnh gì, đang yên ổn sao ngã bệnh?”

Sáng nay lúc anh đi ra, cô còn ngủ say sưa!

“Không biết, đột nhiên thì... Dù sao cậu mau trở lại đi.” Thím Luru sốt ruột nói!

“Được, tôi biết rồi, tôi lập tức trở lại.” Huyền Vũ Thác Hàn khẩn trương nói, cúp điện thoại di động rồi vội vã nói với Long Húc Hàng đang quan sát: “A Hoa đã xảy ra chuyện, tôi phải mau chóng đi về, chuyện của công ty...”

“Lão đại, anh mau đi đi, chuyện của công ty anh không cần phải lo lắng!”

Trên mặt Huyền Vũ Thác Hàn vô cùng lo lắng, cầm chìa khóa xe lên lập tức lao ra cửa, sao cô lại ngã bệnh, sao có thể, ngày hôm qua còn tốt...

Không phải bởi vì tối hôm qua chứ... Nghĩ không ra?... Ngăn vạ lần không được... Người phụ nữ này... Em ngăn vạ lần phải khỏe mạnh...

Xá Cơ Hoa sắc mặt tái nhợt nằm trên giường... Thật mất thể diện... Trên thế giới này người vì ăn đồ ăn vặt mà phải truyền thuốc, đoán chừng cũng chỉ có một mình cô... Ai biết dạ dày cô lại không tiền đồ như vậy, ăn đồ ăn vặt cũng có thể xảy ra vấn đề...

Gần đây thật sự rất xui xẻo nha... Chỉ có điều, cũng may cục cưng trong bụng không có việc gì! Bất tri bất giác, cô hình như quan tâm đến cục cưng ngoài ý muốn mà đến trong bụng này hơn cô tưởng tượng nhiều!

Đang suy nghĩ, chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng cửa được mở ra, một bóng dáng như một trận gió xông vào, cô còn chưa kịp phản ứng, người đã bị Huyền Vũ Thác Hàn ôm vào trong ngực rồi.

Huyền Vũ Thác Hàn ôm người bé nhỏ sát vào trong ngực, khẩn trương lo lắng gấp gấp toàn bộ dâng lên, anh bị chuyện cô ngã bệnh hù sợ, cả người kích động không thôi, bàn tay khẩn trương vuốt ve trên người cô, vội vàng hỏi: “A Hoa, em khó chịu chỗ nào? Sao lại ngã bệnh? Bây giờ cảm giác như thế nào?”

Xá Cơ Hoa còn chưa kịp phản ứng, chỉ sững sờ nhìn anh đột nhiên xuất hiện, không hiểu sao anh lại trở lại...

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn sắc mặt tái nhợt của Xá Cơ Hoa, lòng cũng đau muốn chết, ngồi vào trên giường, đưa tay sờ lên trán cô.

Không nóng, rốt cuộc là khó chịu ở chỗ nào rồi, sắc mặt sao khó nhìn như vậy.

“Nói chuyện với em đó, khó chịu chỗ nào?” Huyền Vũ Thác Hàn thấy Xá Cơ Hoa không nói lời nào, gấp gấp hỏi.

Xá Cơ Hoa phản ứng lại, nhìn gấp gấp trên mặt anh, trong lòng đột nhiên sinh ra mùi vị ngọt ngào, nhưng mà, cô lại hơi không thích, cô đột nhiên hơi sợ, cứ có cảm giác tiếp tục như vậy, cô sẽ nhanh chóng thay đổi đến mức không còn là chính cô!

Cần cần môi dưới, hắt mặt, không thèm để ý đến anh, cô phải kiên trì, không thể bởi vì chút ân huệ nho nhỏ bất ngờ của anh mà quên đi nguyên tắc của mình.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thấy dáng vẻ cô vẫn còn tức giận, quay đầu nhìn về phía thím Luru, hỏi, “Thím Luru, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này... Tiểu thư đau bụng, ăn đau bụng, chỉ có điều, các tiểu thiếu gia không có việc gì, bác sỹ đã tiêm và cho tiểu thư uống thuốc rồi.” Thím Luru nhẹ giọng trả lời, từ ánh mắt mang theo lo lắng lúc trước còn để lại, có thể thấy được, bà cũng bị dọa sợ không nhẹ.

“Đau bụng? Ăn đau bụng hả? Làm sao lại như vậy? Cô ấy ăn cái gì?” Huyền Vũ Thác Hàn nhíu mày hỏi, chỉ có điều, anh không hề hoài nghi cơm canh thím Luru nấu chút nào, cho nên tâm mắt rơi lên người phụ nữ đang méo miệng.

Thím Luru nhìn anh không biết mở miệng như thế nào... Ngập ngừng hồi lâu không nói nên lời.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thím Luru bên cạnh một chút, nhẹ giọng nói ra: “Được rồi, thím Luru, thím đi xuống đi, chỗ nào có tôi là được rồi.”

Thím Luru nghe vậy, lập tức lui ra để lại không gian cho anh, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí lại bắt đầu trầm mặc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 162: Chương 133: Gặp cướp lại đánh

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Cô gái, em đỡ hơn rồi chưa? Còn chỗ nào khó chịu nữa không, rốt cuộc em đã ăn cái gì sao?” Huyền Vũ Thác Hàn ôm người kia lên ngồi trên đùi, khó khi mới dùng giọng nói dịu dàng như vậy để nói chuyện.

Nhưng người phụ nữ nào đó không cảm kích chút nào, mặc dù không giãy giụa, để mặc cho anh ôm, nhưng mà cũng không thèm nhìn anh, cũng không nói chuyện.

“Đang nói chuyện với em đó, ý em là gì, có phải có chỗ nào đau nữa không?” Huyền Vũ Thác Hàn có chút tức giận bưng bưng, giọng nói không khỏi nặng nề hơn một chút, nhưng mà, sau khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô, thì sự nóng nảy trong lòng càng tăng lên nhiều hơn, mặc dù bác sĩ nói không có việc gì rồi, nhưng mà anh vẫn không không chê được!

Xá Cơ Hoa vẫn không nói lời nào, cũng không nhìn anh.

Huyền Vũ Thác Hàn cảm giác như tính khí của mình sắp bộc phát, quá đủ rồi, từ nhỏ tới lớn, ai dám bày sắc mặt này ra cho anh nhìn, chỉ có cô, chỉ có người phụ nữ đáng chết này! Rất nhiều lần lập đi lập lại, coi anh như là người tang hình, lúc nào cũng làm như không thấy . . .

“Em bị làm sao, nhiều ngày như vậy rồi, còn chưa nào loạn đủ sao? Rốt cuộc muốn như thế nào nữa?” Huyền Vũ Thác Hàn lớn tiếng, nhưng mà, ôm cô trong lòng vẫn rất dịu dàng.

Xá Cơ Hoa nhìn anh một cái, nhú mày một cái, cúi đầu nhìn xuống ngón trỏ đang đeo băng của mình, vẫn không nói lời nào như cũ.

Thật ra thì, trước khi cô hiểu rõ được lòng mình, cô thật sự không biết phải nói gì với người đàn ông ở trước mặt này! ien n#d ang# lle e#q quiq on.

‘Phụt’, Dường như Huyền Vũ Thác Hàn nghe thấy tiếng dây thần kinh lý trí của mình đứt rồi, hít sâu mấy hơi, nhìn cô, đối với cô, thật sự là không có biện pháp, đánh cũng đánh không được, năn cũng năn không xong, sớm muộn gì cũng có một ngày bị cô làm cho tức giận mà chết.

Huyền Vũ Thác Hàn thở dài, ôm cô ngồi lên trên giường, khẽ vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng nói, “Cô gái à, lần trước em cũng không thích kiểu cầu hôn đó, vậy thì cứ an vị thôi, đừng nào loạn nữa có được không?”

Dù sau lần sau trực tiếp kết hôn là được, về phần cầu hôn, cô muốn có hiệu lực thì sẽ có hiệu lực thôi, dù sao thì nhẫn cũng đã đeo vào trong tay cô rồi.

Xá Cơ Hoa nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Vũ Thác Hàn, lỗ mũi chưa xốt, uất ức hồng vành mắt, rốt cuộc anh cũng chịu nói rồi, cô chờ lâu như vậy, rốt cuộc anh cũng chịu nói rồi, nhưng mà, có phải là có chút chậm rồi không? Cô có chút trở nên không giống mình nữa rồi!

“Nào, đừng khóc nữa, em nhìn em một chút xem đã biến thành cái hình dáng gì, trên tay bị thương không nói, bây giờ còn ngã bệnh, có cảm thấy khó khăn không? Còn chỗ nào khó chịu nữa không?”

Huyền Vũ Thác Hàn dịu dàng vỗ nhẹ vào lưng của cô, nhẹ giọng hỏi, gương mặt tuấn tú đầy vẻ dịu dàng, quả thật là có thể vắt ra nước được ~

Mẹ kiếp, cô có khóc sao? Nếu như có, thì đều là lỗi của anh! Không có việc gì thì dịu dàng với cô cái rắm à!

Xá Cơ Hoa muốn giãy ra khỏi ngực của anh, nhưng mà nước mắt cứ như vậy rớt xuống.

“Được rồi, đừng khóc, là anh không đúng, không nên hờn dỗi với em, nhưng mà em cũng không thể cáu kỉnh giận hơn như vậy được, em biết không?” Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay lên lau nước mắt cho cô, vẫn dùng giọng nói êm ái nói.

Xá Cơ Hoa nghẹn ngào ị ời kêu lên: “Cho dù tôi có cáu kỉnh, thì đó cũng là lỗi của anh!”

“Được, được, là lỗi của anh, tất cả đều là lỗi của anh!” Ngậm thở dài, Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng phụ họa.

“Vốn là lỗi của anh mà, đừng là làm ra bộ dạng quang minh chính đại như vậy.” . Xá Cơ Hoa hít mũi một cái, bắt mắt trừng mắt nhìn anh.

Huyền Vũ Thác Hàn vừa lau nước mắt giúp cô, vừa dịu dàng dỗ dành: “Được rồi, đều là anh không tốt, đừng khóc, ngoan, không có lần sau nữa, anh đảm bảo, đừng khóc nữa, nước mũi cũng chảy ra rồi kìa.”

Xá Cơ Hoa thô lỗ lau sạch nước mắt, day day lỗ mũi, bắt đầu kéo dây: “Chảy ra thì chảy ra, lau ở trên người anh đó, cho chứa bắt nạt tôi đi.”

“Ai bắt nạt em đâu, là do em tự mình giận dỗi.” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn người phụ nữ thật sự lau lên quần áo của anh, có chút cứng nhiều, nhưng mà khóe miệng cũng không nhịn được mà giật giật nói!

Mặc dù anh không ngại nước mũi của cô, nhưng mà, trong lòng anh vẫn có một mặt thích sạch sẽ!

“Anh còn nói tôi giận dữ? Rốt cuộc là ai giận dữ? Cho nên mới nói tất cả những chuyện này, đều là do anh gây ra, hừ, không thèm để ý đến anh nữa!” Ngay cả Xá Cơ Hoa cũng không phát hiện ra, trong giọng điệu kia mang theo chút làm nũng!

Huyền Vũ Thác Hàn nhủ mảy một cái: “Cô gái, em còn muốn như thế nào? Không nên được voi đòi tiên nha.”

Xá Cơ Hoa tức giận trợn tròn mắt lên trừng anh không nói lời nào.

Hai người trợn mắt lên trừng nhau, một lúc sau, Huyền Vũ Thác Hàn nhủ chặt lông mày, tức giận nói: “Được rồi, được rồi, đúng vậy! Chuyện này đều là sai lầm của anh, như vậy em có thể nói chuyện được chưa.”

Sau khi nghe vậy, Xá Cơ Hoa cười như nở hoa, tay kéo kéo quần áo của anh, đầu hướng vào trong lòng của anh, nước mắt nước mũi đều lau hết lên quần áo của anh, còn vô cùng không biết xấu hổ kêu lên: “Lần này tôi sẽ tha thứ cho anh, lần sau thì không có đâu.”

Huyền Vũ Thác Hàn ôm chặt người đau lau chùi lung tung ở trong lòng anh, thờ dài, anh thực sự muốn trải qua một cuộc sống bị một người phụ nữ ăn đến sít sao, không hề có lực phản kích.

“Mới vừa rồi tại sao em lại khóc? Anh không đánh em, lại không mắng em, mà em lại muốn khóc, người nên khóc phải là anh mới đúng.” Huyền Vũ Thác Hàn tự giễu thờ dài nói.

Xá Cơ Hoa ngẩng đầu nhìn anh, hít mũi một cái, khí thế mui phần nói: “Muốn khóc thì khóc thôi, khó chịu thì anh cũng khóc cho tôi nhìn một chút, không khóc nổi thì đó là bản lĩnh của anh chưa tới nơi tới chốn, không thể ghen tị với tôi được.”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn bộ dạng chơi xỏ lá của cô, trên gương mặt không ngừng hiện lên ý cười, rốt cuộc cô cũng khôi phục lại như bình thường rồi, thật là quá giãy vò người.

Ban đầu tại sao anh lại cho rằng người phụ nữ này là mạnh mẽ chứ? Mạnh mẽ coi như xong, làm sao lại không hề báo trước mà yêu cô mất, đây không phải là tự đào hố chôn mình à . . . . .

Nhưng mà, nếu như người nằm trong phần mộ đó là cô, thì anh cũng rất thích đào phần mộ này, hơn nữa còn không do dự mà nhảy vào nữa.

“Đúng rồi, anh còn chưa hỏi em . . . rốt cuộc là vì sao mà em mới bị bệnh như vậy? Rốt cuộc thì em đã ăn cái gì rồi hả?” Lúc này Huyền Vũ Thác Hàn mới nhớ tới mở miệng hỏi.

Chuyện mất mặt như vậy làm sao mở miệng được chứ.

“Hà . . . À . . . Cái này . . . Chính là . . . Cái đó . . .” Xá Cơ Hoa ấp úng không biết nói cái gì nữa.

“Thằng thần được khoan hồng, kháng cự nghiêm trị.” Huyền Vũ Thác Hàn nheo mắt lại nguy hiểm nói!

Xá Cơ Hoa nhắm mắt lại, bất cứ giá nào, nói thì nói, cũng không chết người được! “Là do ăn đồ ăn vặt.”

Thế giới trở nên yên tĩnh . . . . . Xá Cơ Hoa thận trọng mở mắt trái ra . . . . . Ôi trời má ơi . . . .

Người đàn ông nhìn thật là khủng khiếp, ‘mặt quỷ xanh mét’, khiến cho Xá Cơ Hoa vội vàng nhắm mắt lại, không phải có câu nói, chỉ cần ta không mở mắt, thì thế giới sẽ không tính lại sao?

“Xá Cơ Hoa!” Huyền Vũ Thác Hàn âm trầm mở miệng!

Xá Cơ Hoa nhăn mũi lại bất mãn lau nước mũi lên quần áo của anh, khó chịu nói: “Nạt cái gì mà nạt, chuyện này cũng không thể trách tôi được, lúc tâm trạng của tôi không vui thì tôi chỉ thích ăn đồ ăn vặt, ai biết gần đây lại xui xẻo như vậy, hơn nữa, muốn trách thì phải trách anh, toàn bộ đều là anh gây ra.”

“Anh gây ra? !” Giọng nói thâm trầm của Huyền Vũ Thác Hàn vang lên, người phụ nữ đáng chết này, chẳng lẽ cô không biết là cô không thể ăn đồ ăn lung tung hay sao?

Nếu như lần này ăn lung tung mà xảy ra chuyện, vậy phải làm thế nào? Trong chuyện này, anh không thể cứ cưng chiều cô như vậy được.

“Đúng vậy!” Nếu như không phải là anh, thì sao cô phải buồn phiền như vậy chứ? Nếu như không buồn phiền tâm trạng của cô có tệ như vậy không? Cho nên mới nói, tất cả những điều này đều là anh gây ra.

Xá Cơ Hoa càng nghĩ càng thấy đúng, cho nên gật đầu thật mạnh, hành động hoàn toàn đẩy trách nhiệm đi.

“Em . . .”

“Được rồi, vấn đề đó không vội, bây giờ chúng ta thảo luận về vấn đề đồ ăn vặt đi.” Đột nhiên Huyền Vũ Thác Hàn nở một nụ cười, nâng cằm của cô

lên, để cho cô nhìn thẳng vào anh.

“Có gì hay mà thảo luận, lần sau dạ dày tiêu hết là có thể ăn được rồi . . .”

“Không cần giải thích, toàn bộ đồ ăn vặt bị tịch thu, cứ quyết định như vậy.” Huyền Vũ Thác Hàn không chút nghĩ ngợi trả lời lại, giọng điệu hoàn toàn không cho thương lượng.

“Hả ~, không được . . .” Về mặt Xá Cơ Hoa đau khổ, người đàn ông này, nhất định là cố ý.

Chẳng lẽ anh không biết, gần đây cô đặc biệt thích đồ ăn vặt hay sao?

“Anh sẽ không để cho thân thể của em có cơ hội bị bệnh như vậy lần thứ hai, Xá Cơ Hoa, nếu như em đủ thông minh, thì hãy câm miệng lại, đừng tìm cớ, bây giờ em nhất định phải chú ý ăn uống.”

Xá Cơ Hoa cúi đầu xuống quét mắt nhìn cái bụng dưới áo ngủ rộng thùng thình, chép miệng, có chút bất mãn hỏi: “Vậy thì lúc nào anh sẽ trả lại cho tôi?”

Huyền Vũ Thác Hàn giơ tay lên trực tiếp ‘cốc đầu’ cô một cái, thân nhiên nói: “Trả lại cho em? Em cho rằng anh đang mượn của em sao?”

Xá Cơ Hoa đau đớn kêu gào lên một tiếng rồi lấy tay ôm lấy cái đầu của mình, đập xuống đùi của Huyền Vũ Thác Hàn, lửa giận bốc lên, hốc mắt đầy nước trong suốt, bộ dạng hết sức căng thẳng.

“Tại sao anh lại đánh tôi? Muốn mưu sát à?” Còn dùng sức như vậy, hu hu . . . Đau chết đi mất. . .

Thấy bộ dạng kia của cô, Huyền Vũ Thác Hàn không chịu được mà tự trách, mới vừa rồi xuống tay có chút mạnh.

Huyền Vũ Thác Hàn đưa tay lên xoa xoa chỗ vừa mới ‘bị thương’, dịu dàng nói: “Thật sự đau lắm sao? Được rồi, lần sau anh sẽ nhẹ tay một chút, nhưng mà, em cũng phải nghe lời, đồ ăn vặt của em ăn cũng bị đau bụng rồi, không thể ăn được nữa.”

“Anh để cho tôi đánh một chút thử xem, để xem anh cảm thấy có đau không? Mẹ kiếp, nếu như có lần nữa, nhất định tôi sẽ lấy chùy nã cho anh mấy cái.” Mặc dù giận dữ quát lên, nhưng mà vẫn hưởng thụ sự phục vụ của anh.

—— ta là đường phân cách thoải mái ——

Thật là quá đáng . . . Anh vì không để cho cô ăn đồ ăn vặt, ngoại trừ tịch thu hết đồ ăn vặt để cất vào trong phòng, lại còn tăng thêm một cái ổ khóa lớn như vậy nữa, hơn nữa còn lấy xích khóa kín lại . . . Giống như toàn bộ bên trong là gia sản của anh vậy . . .

Đáng ghét . . .

Bây giờ cô lại rất thèm ăn, làm thế nào đây? Mẹ nó thật khốn kiếp, lại có thể như vậy, cô chỉ có thể chạy ra ngoài!

Xá Cơ Hoa hung hăng đá chân, bất mãn đi ra khỏi phòng.

Chờ coi, cô còn có chiêu này nữa, hừ.

Xá Cơ Hoa tức giận bắt bình đi trên đường cái, lại phát hiện cảm giác thèm ăn lúc trước, giờ đã biến mất rồi, nhưng mà, vẫn chạy tới cửa hàng mua mấy bịch khoai tây để giải!

Đi khắp nơi dạo một lúc lâu, miếng khoai tây cuối cùng cũng ăn hết rồi, nhưng mà lại không tìm được chỗ đặt chân, cô ra ngoài mới biết, Tuyết về nhà, ngay cả Vũ cũng không biết đi đâu.

Cô bây giờ, giống như cô hồn vô chủ vậy, cũng không biết đi đâu, hoàn toàn không có hưng phấn bùng bùng giống như lúc đi dạo phố với Huyền Vũ Thác Hàn ngày đó.

Trên đường phố người đến kẻ đi, bất tri bất giác, Xá Cơ Hoa đi vào con hẻm không có nhiều người đi lắm.

Trong con hẻm cũng có bán một số đồ ăn vặt linh tinh, nhưng mà, thời gian vẫn còn sớm, cô cũng không muốn ăn cái gì, chỉ là vừa đi dạo lung tung vừa nghỉ.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, người xung quanh thưa dần, lúc này, chợt nghe thấy một giọng nói vang lên.

Trong ngõ tối. . .

“Á ~ Các người thả chúng tôi ra, làm gì vậy.” Một cô gái có dáng người thướt tha hét lên.

“Thả chúng tôi ra, các người là ai?” Một cô gái có dáng người nhỏ nhắn khác cũng hét lên.

Ồ . . . Lời kịch kinh điển như vậy lại bị cô nghe được, không phải là . . .

Xá Cơ Hoa bước nhanh hơn, quả nhiên thấy hai người đàn ông cao lớn đang giữ hai cô gái, lại còn là hai cô gái rất xinh xắn. Chỉ thấy cô gái nhỏ nhắn kia xem ra hàm răng cũng không tệ, đang dùng sức cắn lên cánh tay của người đàn ông, người đàn ông bị đau đốn gào lên một tiếng, đẩy cô gái ra, giờ tay lên đánh cho cô gái kia một cái tát, khiến cho cô gái ngã xuống dưới đất.

Mẹ nó, phụ nữ đánh đàn ông? Mẹ kiếp, cái này còn được, chứ cô ghét nhất là đàn ông như vậy.

Xá Cơ Hoa nhắc đôi chân thon dài như ngọc, xông tới nhắm ngay cái tay vừa mới đánh người kia đá một cái, trực tiếp đá cho người đàn ông kia ngã xuống dưới đất, sau đó vào lúc người đàn ông khác không kịp phản ứng, nhắm ngay đôi mắt ti hí của anh ta cho một quyền, người đàn ông bị đau buông tay cô gái ra, lui về sau mấy bước.

Xá Cơ Hoa nhân lúc lửa nóng rên sất, thừa dịp cháy nhà ăn cướp, lấy đà nhảy dựng lên đá cao chân kết hợp với động tác múa dải lụa tuyệt đẹp, hoa lệ đem người đàn ông kia quật ngã xuống dưới đất, đối với cái bụng mới nhô ra kia, một chút cũng không ảnh hưởng tới độ nhanh nhẹn của cô.

Sau đó vẫn còn rất sang chảnh vỗ vỗ tay, đi tới trước mặt hai người đàn ông bị ngã xuống dưới đất, ngồi xổm xuống, cười ngọt ngào hỏi: “Các người có nhìn thấy cái gì không nên thấy không?”

Hai người đàn ông bị thương nghiêm trọng, nhìn thấy cô gái ngồi trước mặt đáng yêu như vậy, hoàn toàn phát huy bản sắc của đàn ông, quên mất mới vừa rồi cô đã phát huy khuyển hướng bạo lực như thế nào, rất thành thật mở miệng nói: “Quần lót màu trắng có tính không?”

Xá Cơ Hoa lại cười ngọt ngào một chút, đứng dậy, hoạt động khớp xương tay một chút, bẻ bẻ cổ, sau đó . . .

“Á ~ á” Hai tiếng kêu thảm thiết, phá vỡ bầu trời, âm thanh còn vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Chương 134

Editor: Táo đỏ phở núi

Sau khi hai tiếng thét thê thảm vang lên, thế giới trở nên yên tĩnh.

Bởi vì tâm trạng gần đây của Xá Cơ Hoa không được tốt giờ rớt cuộc cũng đỡ hơn một chút.

Cô thoải mái đi về phía hai cô gái xinh đẹp ở trước mặt, đỡ bọn họ dậy, cười ngọt ngào nói: “Các cô không sao chứ?”

Viên Cồn Cồn và Tiêu Khiêu Khiêu nhìn cô gái nhỏ nhắn đáng yêu ở trước mặt, hình như có chút không thể tin được là cô đã cứu họ, mấy quyền cước vừa rồi, không khỏi khiến cho các cô được rửa mắt, nghe vậy, hai người đều bị động lắc đầu một cái.

“Tên của các cô là gì?” Xá Cơ Hoa nhìn hai cô gái trước mặt, cười ngọt ngào hỏi, lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu, ‘thói quen tốt’ từ trước đến giờ lại một lần nữa phát huy rất tinh tế.

“Viên Cồn Cồn.”

“Tiêu Khiêu Khiêu.”

Hai cô gái có dáng người tỷ lệ nghiêm trọng cũng nở một nụ cười, ngọt ngào nói, xem ra cũng thuộc dạng người ‘tự nhiên’.

Viên Cồn Cồn (tròn vo)? Tiêu Khiêu Khiêu (Tiêu nhảy nhót)? Không nghe nhầm chứ? Trời ạ! Cái tên gọi này cũng đặt quá ‘tượng hình’ rồi, thật tài tình đúng không?

Xá Cơ Hoa cười lớn lôi kéo bàn tay trắng mềm nhỏ nhắn của bọn họ, nói: “À, ha ha, cái tên thật đáng yêu, xin chào các cô, tôi tên là Xá Cơ Hoa! Các cô muốn đi đâu sao? Có muốn tôi tiễn các cô một đoạn không?”

“Cầm vào cúc hoa?” Cầm của Viên Cồn Cồn thiếu chút nữa rớt xuống! Mặt tròn tròn kết đôi với mặt tròn tròn, có chút tức cười.

‘Phụt . . .’

“Đúng, thật xin lỗi! Tôi . . .” Tiêu Nhảy Nhót phụt ra tiếng, vội nói xin lỗi, vốn cho là tên của bọn cô đã đủ khiến cho người ta buồn cười rồi, không ngờ tên của vị nữ hiệp này còn đặc biệt hơn, cho nên trong lúc nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình! Chuyện này có gì buồn cười sao? Trên trán của Xá Cơ Hoa xuất hiện ba vạch đen, nhưng mà, vẫn cố tỏ ra như không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, vỗ tay rồi xoay người một cái!

“Được rồi, nếu như các cô không cần tôi tiễn, vậy thì tôi đi trước đây.”

Vừa nghe thấy nữ đại hiệp phải đi, Tiêu Khiêu Khiêu vội vàng bước tới: “Nữ hiệp, đợi chút, đợi một chút, cô giỏi như vậy, có thể dạy tôi một chút hay không?”

Viên Cồn Cồn cũng chen người đi lên phía trước: “Đúng vậy, đúng vậy, nữ hiệp, tôi cũng muốn học, cô nhìn vóc người của tôi đi này, tôi cũng muốn được thon thả như chị của tôi, nghe nói luyện võ có thể khiến cho thân thể gầy đi, nữ hiệp, tôi bái cô làm sư phụ được không?”

“Các người muốn học võ thuật?” Nghe vậy Xá Cờ Hoa dừng bước lại, hai mắt tỏa sáng, đây chính là phản ứng tự động khi nhắc tới nghề ban đầu của cô.

“Đúng vậy, nữ hiệp!”

Nhìn một người gầy một người mập này, tâm tình của Xá Cờ Hoa vốn là đang buồn bực, nhất thời hào hứng bưng bưng lên: “Ha ha, thì ra là như vậy, vậy đi, chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện chi tiết hơn.”

Trên đường lớn, người đến người đi, vốn là thời tiết vào thu, hôm nay mặt trời nắng chói, không khỏi khiến cho người ta có chút cảm giác nóng bức.

“Chúng ta đi bơi lội có được không?” Viên Cồn Cồn đi theo phía sau lưng của hai người kia, mồ hôi đầm đìa đã được lợi rồi không khỏi có ý tưởng.

Nước trong hồ bơi không mất tiền, bọn họ sẽ gạt đầu đồng ý đúng không!

“Vào cổng hồ bơi của thành phố ít nhất phải mất một trăm đồng, mà chúng ta . . .” Tiêu Khiêu Khiêu quay đầu lại liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó tàn nhẫn nói cho cô biết, “Chúng ta không có tiền.”

Ôi, đây chính là vì cái gì mà thảo luận lâu như vậy, cũng không phải là vì muốn có một chỗ đặt chân sao, nếu như muốn nữ hiệp bỏ tiền ra, đó là vọng tưởng rồi, cho nên phiền não này liền rơi vào người của hai thiếu nữ sinh đôi khác họ này rồi.

Nhưng mà, nói đến hồ bơi . . . Ừm! Nếu như là chỗ đó, ngược lại cô có thể suy tính.

“Chúng ta tới hồ bơi của trường học đi!” Tiêu Khiêu Khiêu nói.

Hồ bơi trường học!

Viên Cồn Cồn vừa nghe, cả người đột nhiên quay ngược lại hai, ba bước.

“Này, các cô còn là học sinh à?” Xá Cờ Hoa ở bên cạnh không nhịn được chen vào nói, nhưng mà, rất dễ nhận thấy, trước mắt cô, có chút bị xem nhẹ rồi.

“Xin hỏi Tiêu Khiêu Khiêu tiểu thư, không phải chị nói là tuần trước mới xảy ra chuyện không may, trước mắt hồ bơi đã bị đóng cửa, không cho học sinh đi vào hay sao?”

“Đúng vậy.” Bây giờ là như thế nào, con bé làm gì mà vẻ mặt giống như gặp phải quỷ vậy?

Trước mắt đối với mấy người Tiêu Khiêu Khiêu mà nói, những chỗ như vậy chỗ nào mà không cần phải có tiền, cô cảm thấy chỗ đó rất tốt, cũng chính là chỗ duy nhất mà ba người bọn cô có thể đi tới.

“Khiêu Khiêu, chị không nghe thấy lời đồn kia sao? . Giọng nói của Viên Cồn Cồn dè xuống thật thấp, sợ bị những thứ không sạch sẽ kia nghe được.

“Lời đồn cái gì? Các người đang thăm thì cái gì vậy?” Nhìn bộ dạng thần bí của hai chị em! Người phụ nữ nào đó không nhịn được lên tiếng chen vào hỏi.

Viên Cồn Cồn hạ giọng khẽ nói: “Nghe nói hồ bơi trong trường học của chúng tôi có ma quỷ, tuần trước xảy ra chuyện chính là học sinh bắt gặp quỷ ở đó.”

“Viên Cồn Cồn!” Tiêu Khiêu Khiêu hét lớn lên, trên trán cũng xuất hiện vạch đen, đây chính là nơi duy nhất mà bây giờ có thể đặt chân tới.

Cũng rất may, hình như Xá Cờ Hoa là người rất to gan lớn mật!

“Cô tin chuyện như vậy?” Gì chứ! Làm ơn! Người phụ nữ nào đó không nhịn được tròn mắt lên.

Cô cảm thấy hai chị em nhà này ngu xuẩn chết đi được, thì mới có thể tin vào những chuyện hư vô không thực tế này.

“Người kia sợ dĩ gặp chuyện không may, có thể là vì anh ta không rành về bơi lội nhưng lại thích thể hiện.”

Nhưng trong trường học được người ta đồn thổi rất sống động, nói trường học của chúng ta có . . . Có quỷ.” Nói đến chữ ‘Quỷ’ đó, hàm răng của Viên Cồn Cồn run lên, nhìn xung quang, bộ dạng giống như sợ quỷ đến bên người của cô vậy.

Tiêu Khiêu Khiêu thật sự không chịu nổi đứa em gái thần kinh yếu lại không có đầu óc này.

“Tóm lại, em muốn giải nhiệt, muốn đi bơi lội, thì chỉ có thể đi tới trường học không mất tiền, còn lại không bàn nữa.” Tiêu Khiêu Khiêu giữ chặt kính tế trong nhà, một đồng cũng không để cho đứa em gái này mơ ước.

Viên Khiêu Khiêu cảm thấy mình thật đáng thương, rõ ràng cô là em gái, tại sao người trong nhà đều không cho cô một chút?

“Được rồi! Vì để giải nhiệt, chúng ta đành phải cố gắng đồng ý đi tới hồ bơi trong trường học của các cô vậy.”

Cần Viên Viên lại mang bộ dạng giống như giống như gặp quỷ, thấy vậy Tiêu Khiêu Khiêu vừa tức vừa không biết phải làm sao.

Xá Cờ Hoa nhìn hai chị em bọn họ, nhất thời không nhịn được lại mở miệng: “Được rồi! Quyết định như vậy đúng không, vậy tôi sẽ đi theo các người.”

“Ha ha, tốt quá rồi, chúng ta đi nhanh một chút thôi nào.”

“Này, vậy các người phải để cho tôi chuẩn bị đồ bơi chứ.”

“Nữ hiệp, cô mặc của chị tôi là được, vóc người cũng không khác nhau mấy.”

“Nhưng mà bây giờ tôi đã có bụng.”

“.....”

Lúc Tiêu Khiêu Khiêu lấy đồ bơi đi ra, liền nhìn thấy Xá Cờ Hoa đã thay đồ bơi ra, định vừa đi đến hồ bơi thì nhảy vào trong nước để làm một Mỹ nhân ngư tự tại rồi.

Lại nói, hôm nay ba người đã mạo hiểm không ít, rón ra rón rén đến trường học, vì không muốn cho nhân viên tạp vụ phát hiện ra bọn họ, ba người còn trèo tường đi vào, cố ý vòng vào từ cửa sau của hồ bơi.

Đi vào, Viên Cần Cần liền phát hiện không khí hiện trường không đúng, cô lập tức trốn ở sau lưng của Tiêu Khiêu Khiêu.

“Khiêu Khiêu, chị có cảm thấy không khí chỗ này âm u, cảm giác rất khủng bố, giống như cái đó bất cứ lúc nào cũng chạy đến không?”

“Cái đó là cái gì?” Xá Cờ Hoa hết nhìn đông lại nhìn sang tây quay đầu lại nói, Cần Cần đang nói cái gì vậy? Cô ấy không thể nói rõ hơn một chút được sao?

Viên Cần Cần bị dọa sợ muốn chết, làm sao dám nói chữ ‘Quỷ’ ra, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là đặt hai tay ở trước ngực. Bàn tay rũ xuống phía dưới, hai mắt thì trợn lên, làm ra hình con quỷ bay tới bay lui ở trước mặt bọn họ.

“Chính là cái này đó!”

“Cô nói là quỷ sao!”

“Á . . .” Viên Cần Cần kêu thảm thiết, “Cô không cần phải nói lớn tiếng như vậy đâu! Nếu để cho nó nghe được thì phải làm sao?” Viên Cần Cần liều mạng nuốt nuốt, muốn cô nói nhỏ nhỏ thôi.

Bộ dạng sợ quỷ này của cô, khiến cho hai người kia nhìn thấy không biết phải làm sao.

“Cô rốt cuộc có muốn bơi hay không? Nếu như cô không muốn bơi, thì chúng ta đi về sớm đi, đừng ở chỗ này mà tự hù dọa bản thân mình.” Nói xong Xá Cờ Hoa xoay người bước đi rất có cá tính.

Viên Cần Cần lập tức ôm bấp đùi người phụ nữ nào đó, “Nữ hiệp, đừng đi, tôi cũng không nói là sẽ không bơi mà, tôi chỉ cảm thấy không khí trong hồ có chút không đúng, trong mơ hồ, hình như tôi còn nghe thấy có người đang kêu : Cứu . . . cứu mạng . . . “

Cảm giác đó là lỗi của cô sao?

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 134:

Editor: Táo đỏ phở núi

Sau khi hai tiếng thét thê thảm vang lên, thế giới trở nên yên tĩnh.

Bởi vì tâm trạng gần đây của Xá Cờ Hoa không được tốt giờ rốt cuộc cũng đỡ hơn một chút.

Cô thoải mái đi về phía hai cô gái xinh đẹp ở trước mặt, đỡ bọn họ dậy, cười ngọt ngào nói: “Các cô không sao chứ?”

Viên Cần Cần và Tiêu Khiêu Khiêu nhìn cô gái nhỏ nhắn đáng yêu ở trước mặt, hình như có chút không thể tin được là cô đã cứu họ, mấy quyền cước

vừa rồi, không khỏi khiến cho các cô được rửa mắt, nghe vậy, hai người đều bị động lắc đầu một cái.

“Tên của các cô là gì?” Xá Cơ Hoa nhìn hai cô gái trước mắt, cười ngọt ngào hỏi, lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu, ‘thói quen tốt’ từ trước đến giờ lại một lần nữa phát huy rất tinh tế.

“Viên Cồn Cồn.”

“Tiêu Khiêu Khiêu.”

Hai cô gái có dáng người tỷ lệ nghiêm trọng cũng nở một nụ cười, ngọt ngào nói, xem ra cũng thuộc dạng người ‘tự nhiên’.

Viên Cồn Cồn (tròn vo)? Tiêu Khiêu Khiêu (Tiêu nhảy nhót)? Không nghe nhầm chứ? Trời ạ! Cái tên gọi này cũng đặt quá ‘tượng hình’ rồi, thật tài tình đúng không?

Xá Cơ Hoa cười lớn lôi kéo bàn tay trắng mềm nhỏ nhắn của bọn họ, nói: “À, ha ha, cái tên thật đáng yêu, xin chào các cô, tôi tên là Xá Cơ Hoa! Các cô muốn đi đâu sao? Có muốn tôi tiễn các cô một đoạn không?”

“Cầm vào cúc hoa?” Cầm của Viên Cồn Cồn thiếu chút nữa rớt xuống! Mặt tròn tròn kết đôi với mặt tròn tròn, có chút tức cười.

‘Phụt . . .’

“Đúng, thật xin lỗi! Tôi . . .” Tiêu Nhảy Nhót phụt ra tiếng, vội nói xin lỗi, vốn cho là tên của bọn cô đã đủ khiến cho người ta buồn cười rồi, không ngờ tên của vị nữ hiệp này còn đặc biệt hơn, cho nên trong lúc nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình! Chuyện này có gì buồn cười sao? Trên trán của Xá Cơ Hoa xuất hiện ba vạch đen, nhưng mà, vẫn cô tỏ ra như không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, vỗ tay rồi xoay người một cái!

“Được rồi, nếu như các cô không cần tôi tiễn, vậy thì tôi đi trước đây.”

Vừa nghe thấy nữ đại hiệp phải đi, Tiêu Khiêu Khiêu vội vàng bước tới: “Nữ hiệp, đợi chút, đợi một chút, cô giỏi như vậy, có thể dạy tôi một chút hay không?”

Viên Cồn Cồn cũng chen người đi lên phía trước: “Đúng vậy, đúng vậy, nữ hiệp, tôi cũng muốn học, cô nhìn vóc người của tôi đi này, tôi cũng muốn được thon thả như chị của tôi, nghe nói luyện võ có thể khiến cho thân thể gầy đi, nữ hiệp, tôi bái cô làm sư phụ được không?”

“Các người muốn học võ thuật?” Nghe vậy Xá Cơ Hoa dừng bước lại, hai mắt tỏa sáng, đây chính là phản ứng tự động khi nhắc tới nghề ban đầu của cô.

“Đúng vậy, nữ hiệp!”

Nhìn một người gầy một người mập này, tâm tình của Xá Cơ Hoa vốn là đang buồn bực, nhất thời hào hứng bùng bùng lên: “Ha ha, thì ra là như vậy, vậy đi, chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện chi tiết hơn.”

Trên đường lớn, người đến người đi, vốn là thời tiết vào thu, hôm nay mặt trời nắng chói, không khỏi khiến cho người ta có chút cảm giác nóng bức.

“Chúng ta đi bơi lội có được không?” Viên Cồn Cồn đi theo phía sau lưng của hai người kia, mồ hôi đầm đìa đã được lợi rồi không khỏi có ý tưởng.

Nước trong hồ bơi không mất tiền, bọn họ sẽ gặt đầu đồng ý đúng không!

“Vào cổng hồ bơi của thành phố ít nhất phải mất một trăm đồng, mà chúng ta . . .” Tiêu Khiêu Khiêu quay đầu lại liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó tàn nhẫn nói cho cô biết, “Chúng ta không có tiền.”

Ôi, đây chính là vì cái gì mà thảo luận lâu như vậy, cũng không phải là vì muốn có một chỗ đặt chân sao, nếu như muốn nữ hiệp bỏ tiền ra, đó là vọng tưởng rồi, cho nên phiền não này liền rơi vào người của hai thiếu nữ sinh đôi khác họ này rồi.

Nhưng mà, nói đến hồ bơi . . . Ừm! Nếu như là chỗ đó, ngược lại cô có thể suy tính.

“Chúng ta tới hồ bơi của trường học đi!” Tiêu Khiêu Khiêu nói.

Hồ bơi trường học!

Viên Cồn Cồn vừa nghe, cả người đột nhiên quay ngược lại hai, ba bước.

“Này, các cô còn là học sinh à?” Xá Cơ Hoa ở bên cạnh không nhịn được chen vào nói, nhưng mà, rất dễ nhận thấy, trước mắt cô, có chút bị xem nhẹ rồi.

“Xin hỏi Tiêu Khiêu Khiêu tiểu thư, không phải chị nói là tuần trước mới xảy ra chuyện không may, trước mắt hồ bơi đã bị đóng cửa, không cho học sinh đi vào hay sao?”

“Đúng vậy.” Bây giờ là như thế nào, con bé làm gì mà vẻ mặt giống như gặp phải quỷ vậy?

Trước mắt đối với mấy người Tiêu Khiêu Khiêu mà nói, những chỗ như vậy chỗ nào mà không cần phải có tiền, cô cảm thấy chỗ đó rất tốt, cũng chính là chỗ duy nhất mà ba người bọn cô có thể đi tới.

“Khiêu Khiêu, chị không nghe thấy lời đồn kia sao?” . Giọng nói của Viên Cồn Cồn đề xuống thật thấp, sợ bị những thứ không sạch sẽ kia nghe được.

“Lời đồn cái gì? Các người đang thăm thì cái gì vậy?” Nhìn bộ dạng thần bí của hai chị em! Người phụ nữ nào đó không nhận được lên tiếng chen vào hỏi.

Viên Cồn Cồn hạ giọng khẽ nói: “Nghe nói hồ bơi trong trường học của chúng tôi có ma quỷ, tuần trước xảy ra chuyện chính là học sinh bắt gặp quỷ ở đó.”

“Viên Cồn Cồn!” Tiêu Khiêu Khiêu hét lớn lên, trên trán cũng xuất hiện vạch đen, đây chính là nơi duy nhất mà bây giờ có thể đặt chân tới.

Cũng rất may, hình như Xá Cơ Hoa là người rất to gan lớn mật!

“Cô tin chuyện như vậy?” Gì chứ! Làm ơn! Người phụ nữ nào đó không nhận được trợn trắng mắt lên.

Cô cảm thấy hai chị em nhà này ngu xuẩn chết đi được, thì mới có thể tin vào những chuyện hư vô không thực tế này.

“Người kia sợ đi gặp chuyện không may, có thể là vì anh ta không rành về bơi lội nhưng lại thích thể hiện.”

Nhưng trong trường học được người ta đồn thổi rất sống động, nói trường học của chúng ta có . . . Có quỷ.” Nói đến chữ ‘Quỷ’ đó, hàm răng của Viên Cồn Cồn run lên, nhìn xung quang, bộ dạng giống như sợ quỷ đến bên người của cô vậy.

Tiêu Khiêu Khiêu thật sự không chịu nổi đưa em gái thần kinh yếu lại không có đầu óc này.

“Tóm lại, em muốn giải nhiệt, muốn đi bơi lội, thì chỉ có thể đi tới trường học không mất tiền, còn lại không bàn nữa.” Tiêu Khiêu Khiêu giữ chặt kính tế trong nhà, một đồng cũng không để cho đứa em gái này mơ ước.

Viên Khiêu Khiêu cảm thấy mình thật đáng thương, rõ ràng cô là em gái, tại sao người trong nhà đều không cho cô một chút?

“Được rồi! Vì để giải nhiệt, chúng ta đành phải cố gắng đồng ý đi tới hồ bơi trong trường học của các cô vậy.”

Cồn Viên Viên lại mang bộ dạng giống như giống như gặp quỷ, thấy vậy Tiêu Khiêu Khiêu vừa tức vừa không biết phải làm sao.

Xá Cơ Hoa nhìn hai chị em bọn họ, nhất thời không nhận được lại mở miệng: “Được rồi! Quyết định như vậy đúng không, vậy tôi sẽ đi theo các người.”

“Ha ha, tốt quá rồi, chúng ta đi nhanh một chút thôi nào.”

“Này, vậy các người phải để cho tôi chuẩn bị đồ bơi chứ.”

“Nữ hiệp, cô mặc của chị tôi là được, vóc người cũng không khác nhau mấy.”

“Nhưng mà bây giờ tôi đã có bụng.”

“ . . . . .”

Lúc Tiêu Khiêu Khiêu lấy đồ bơi đi ra, liền nhìn thấy Xá Cơ Hoa đã thay đồ bơi ra, định vừa đi đến hồ bơi thì nhảy vào trong nước để làm một Mỹ nhân ngư tự tại rồi.

Lại nói, hôm nay ba người đã mạo hiểm không ít, rón ra rón rén đến trường học, vì không muốn cho nhân viên tạp vụ phát hiện ra bọn họ, ba người còn trèo tường đi vào, cố ý vòng vào từ cửa sau của hồ bơi.

Đi vào, Viên Cồn Cồn liền phát hiện không khí hiện trường không đúng, cô lập tức trốn ở sau lưng của Tiêu Khiêu Khiêu.

“Khiêu Khiêu, chị có cảm thấy không khí chỗ này âm u, cảm giác rất khủng bố, giống như cái đó bất cứ lúc nào cũng chạy đến không?”

“Cái đó là cái gì?” Xá Cơ Hoa hết nhìn đồng lại nhìn sang tây quay đầu lại nói, Cồn Cồn đang nói cái gì vậy? Cô ấy không thể nói rõ hơn một chút được sao?

Viên Cồn Cồn bị dọa sợ muốn chết, làm sao dám nói chữ ‘Quỷ’ ra, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là đặt hai tay ở trước ngực. Bàn tay rũ xuống phía dưới, hai mắt thì trợn lên, làm ra hình con quỷ bay tới bay lui ở trước mặt bọn họ.

“Chính là cái này đó!”

“Cô nói là quỷ sao!”

“Á . . .” Viên Cồn Cồn kêu thảm thiết, “Cô không cần phải nói lớn tiếng như vậy đâu! Nếu để cho nó nghe được thì phải làm sao?” Viên Cồn Cồn liều mạng sụt sùi, muốn cô nói nhỏ nhỏ thôi.

Bộ dạng sợ quỉ này của cô, khiến cho hai người kia nhìn thấy không biết phải làm sao.

“Cô rốt cuộc có muốn bơi hay không? Nếu như cô không muốn bơi, thì chúng ta đi về sớm đi, đừng ở chỗ này mà tự hù dọa bản thân mình.” Nói xong Xá Cơ Hoa xoay người bước đi rất có cá tính.

Viên Cồn Cồn lập tức ôm bấp đùi người phụ nữ nào đó, “Nữ hiệp, đừng đi, tôi cũng không nói là sẽ không bơi mà, tôi chỉ cảm thấy không khí trong hồ có chút không đúng, trong mơ hồ, hình như tôi còn nghe thấy có người đang kêu : Cứu . . . cứu mạng . . . “

Cảm giác đó là lỗi của cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Chương 135

Editor: Táo đồ phở núi

“Nó là quỉ nước làm không tốt nên muốn bắt người làm thể thân cho nó.” Viên Cồn Cồn tưởng tượng ra ra tất cả các tình huống có thể phát sinh.

Tiêu Khiêu Khiêu ở bên cạnh muốn đỡ tay của cô ra, bị cô làm cho tức giận tới mức vô lực.

Đối với đứa em gái này, đột nhiên cô có loại cảm giác cảm khái giống như tú tài gặp quân binh, hơn nữa cô nghĩ, nếu như cô còn ở đây nói chuyện vớ vẩn với cô em gái này của mình, không chừng con bé thật sự muốn biến thành quỉ!

Tiêu Khiêu Khiêu hung dữ trừng mắt nhìn ‘quả cầu’ này một cái rồi xoay người nhảy xuống, thân thể giống như mỳ nhân ngư hướng vào trong nước bơi đi.

Mà Xá Cơ Hoa bị ôm bấp đùi, cũng vui vẻ nhàn nhã, nhưng mà lúc thấy Tiêu Nhảy Nhót cứu người lên thì cũng rất nhanh không còn bình tĩnh nữa!

“Minh Hạo Thiên?”

“Cái gì . . . Á . . .” Viên Cồn Cồn không hiểu nữ đang nói gì đột nhiên hô lên, nhưng mà cô vừa mới mở miệng ra, thì Xá Cơ Hoa đã một cước đạp bay ‘quả cầu’, Viên Cồn Cồn bị cô đã rơi xuống dưới nước.

Nữ hiệp, cô thật nhẫn tâm . . .

“Hu hu . . . Cứu mạng đi, um, tôi không bơi lên được.” Viên Cồn Cồn ở trong nước ra sức bơi lên, nhưng bởi vì nguyên nhân là thể trọng người, đang có chút thẹn thùng, nhưng mà, còn có một chút cảm giác, đó chính là, cô có cảm giác . . . Là ai? Là ai đang nắm chân của cô? Cô lui về phía sau vừa nhìn . . .

“A . . . Quý!” Viên Cồn Cồn lại một lần nữa kéo dài giọng kêu quỉ, “Em bị quỉ bắt được, chị, chị mau tới cứu em . . . Em vẫn còn trẻ tuổi, vẫn còn một hành trình dài ở phía trước, không muốn đi gặp Diêm Vương sớm như vậy.”

Nhưng mà, hình như lực chú ý của hai người kia đã bị người đàn ông ở trên bờ hấp dẫn, nhất thời quên mất cô rồi.

Viên Cồn Cồn ra sức dùng hai tay để bơi, vừa dùng lực chân để đạp người kia, “Cái người chết này, không cần quán lấy tôi, có nghe thấy không?”

Cô sợ quỉ, nhưng càng sợ chết, vì sống sót, ngay cả quỉ cô cũng dám đá, dĩ nhiên, điều này cũng chỉ xảy ra trong lúc nguy cấp.

“Cứu tôi . . .” Con quỉ đó nói chuyện.

Oa! Giọng nói của quỉ còn dễ nghe như vậy.

Trời ạ! Cô đang suy nghĩ cái gì! Bị quỉ cuốn lấy, cũng sắp chết tới nơi rồi, nhưng lại vẫn còn thương thức giọng nói của quỉ!

Viên Cồn Cồn, mày chơi đùa háo sắc cũng phải nhìn thời gian, địa điểm! Viên Cồn Cồn không nhận được chữ mình.

Bây giờ vì sống sót, cô phải tiếp tục nỗ lực cố gắng nữa. Viên Cồn Cồn ra sức bơi lên bờ, đây chính là phát huy tiềm lực để cầu sinh,

Cô muốn lên, nhưng mà phía sau còn kéo theo một con quỉ chết chìm!

“Khiêu, Khiêu Khiêu, giúp em ném nó xuống.” Cô sắp mệt chết rồi, bởi vì con quỷ này rất nặng. “Đợi chút, đợi chút, em bảo chị ném nó xuống nước, chị lôi nó lên bờ làm gì?”

Viên Cồn Cồn vấp và bò lên bờ, lúc này mới nhìn thấy rõ ràng ‘quỷ’ vừa nẩy ôm chân của cô.

“Oa! Sắc mặt của anh ta tái nhợt, xem ra rất khủng khiếp đó!”

Đang xác định xem Minh Hạo Thiên còn thở không, lúc này Xá Cơ Hoa nghe thấy tiếng nhìn về phía hai chị em, nhưng mà, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thì đã muốn nổi nóng lên.

“Sur huynh?”

“Đó là bởi vì anh ta bị chết đuối.” Tiêu Khiêu Khiêu tức giận tròn mắt nhìn em gái mình một cái, rồi đẩy cô về phía người kia.

“Chị làm gì mà đẩy em qua đó?” Viên Cồn Cồn bị sợ lùi lại vài bước.

“Người là do em cứu, bây giờ anh ta bị chết đuối rồi, em giúp anh ta hô hấp nhân tạo.”

“Em . . . em . . . giúp anh ta làm hô . . . hô hấp nhân tạo!” Có làm không vậy? Hô hấp nhân tạo ư! Ý là muốn cô và con quỷ đó . . . Ách! Không, là với người kia miệng đối miệng!

“Không, em nhất định không làm đấy! Em còn chưa có bạn trai! Nụ hôn đầu của em cũng không thể tùy tiện tiện cho người khác được.” Viên Cồn Cồn mím chặt môi lại, giống như là chỉ không cần thận một chút, nụ hôn đầu của cô sẽ bị người cướp đi.

“Chị chỉ bảo em hô hấp nhân tạo giúp anh ta thôi, ai bảo em hôn anh ta chứ!”

“Em không muốn, bởi vì cho dù là hô hấp nhân tạo, còn không phải là miệng đối miệng hay sao, so với hôn môi có gì khác đâu? Tóm lại, người này là do chị phải cứu, chuyện này không liên quan đến em.”(Hai người này cãi nhau xong, người ta chết mất rồi còn cứu gì nữa trời!)

Tại sao cô lại gặp xui xẻo như vậy chứ! Đề nghị đi bơi lội này, đúng là do cô đề nghị, nhưng mà làm sao cô biết được bà chị của cô lại keo kiệt tới mức chạy tới chỗ trường học quái quỷ này chứ, lại còn gặp phải chuyện đen đủi này nữa!

Cô mặc kệ. Viên Cồn Cồn xoay người muốn đi.

Nhưng mà, cô vừa mới bước được một bước, cô giá kia còn nhanh hơn Tiêu Khiêu Khiêu một bước, theo sau cô, khiến cho cô giật mình.

“Nữ, nữ hiệp? Cô làm gì mà đột nhiên nhảy lại chỗ tôi vậy? Chỗ này không được, chúng ta chuyển sang chỗ khác đi.”

“Cô không cứu anh ấy sao?” Sắc mặt của sư huynh, xem ra còn trắng bệch hơn Minh Hạo Thiên rất nhiều, nếu như không nhanh làm cấp cứu, hình như tình huống sẽ rất xấu!

“Tôi không biết hô hấp nhân tạo.” Tại sao phải tìm cô chứ, bà chị của cô không phải cũng ở đó sao? Ghét, nụ hôn đầu của cô tại sao có thể đưa cho cái tên quỷ không may mắn đó được chứ.

“Nói dối! Làm sao không biết được! Rõ ràng hai chúng ta cùng trải qua một khóa huấn luyện hộ lý.” Tiêu Khiêu Khiêu vội nhảy ra nói.

“Này, đó là bởi vì lúc học khóa hộ lý đó, em đang lén nhìn cổ phiếu.”

Viên Cồn Cồn dùng tất cả thời gian và sức lực để nghiên cứu cổ phiếu, chính là vì nghĩ một ngày nào đó có thể nỗ lực phấn đấu, lên làm một tiểu phú bà có tài sản trăm vạn, cho nên buổi học hộ lý ‘Ba không ít dùng tới’ đó, cô đều đang nhìn bàn, vì vậy tất cả kiến thức hộ lý kia, cô tuyệt đối không hiểu.

“Vậy . . . Vậy anh ta phải làm sao?” Viên Cồn Cồn quay đầu lại nhìn con cá còn nằm trên bờ, nhìn giống như một người không còn hơi thở nữa.

“Cứ để cho anh ta chết ở bên kia đi! Dù sao thấy người chết mà không cứu cũng không phải là chị, cho nên coi như anh ta đã chết, biến thành quỷ về đòi mạng, cũng không thể tìm tới chị.”

Xá Cơ Hoa sau khi nghe, khóe miệng có chút co giật nhìn hai cô gái khá ái ở trước mắt này, đây chính là sư huynh của cô đó, tại sao họ thấy chết mà không cứu chứ!

Tiêu Khiêu Khiêu nói thật nhẹ nhàng, nhưng khi Viên Cồn Cồn nghe được lại sợ run ở trong lòng, cô liên tiếp quay đầu lại nhìn ở phía sau.

Người kia chết sẽ biến thành quỷ . . . Anh ta biến thành quỷ rồi lại trở lại tìm người thấy chết mà không cứu để lấy mạng . . . Lời nói của Khiêu Khiêu cứ lặp đi lặp lại quanh quẩn ở trong đầu không đi.

Đang lúc Xá Cơ Hoa định nói để mình đi cứu!

“Khiêu Khiêu!” Viên Cồn Cồn đột nhiên bắt được bàn tay của chị gái, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng quyết định . . .

“Em thấy hay là để em quay lại cứu anh ta vẫn hơn.”

Cô sợ anh ta biến thành quỷ, mỗi buổi tối sẽ tới tìm cô, cho đến lúc đó, cô phải làm thế nào?

Cho nên Viên Cồn Cồn cào tóc quay trở lại, đi tới bên cạnh người kia.

Cô đem đầu của anh ta ngửa sa sau, để cho khí quản của anh ta bảo trì thông thuận, cô hít một hơi thật sâu, miệng hướng về phía miệng của anh ta, thổi một hơi về phía khí quản của anh ta, lại làm động tác hồi phục tim phổi, cho tới khi anh ta ho nước trong khí quản ra.

“Ừnh. . . . .” Phùng Thiên Bảo rên rỉ.

“Nhìn bộ dạng này của anh ta hình như không sao nữa rồi, nữ hiệp, Khiêu Khiêu, chúng ta đi mau.”

“Đi? Tại sao? Chúng ta là cứu người mà! Cũng không phải là làm chuyện xấu, làm gì mà phải lén lút như thế, giống như là sợ người ta biết được vậy?” Khiêu Khiêu không hiểu, cô nhìn Cồn Cồn, chỉ thất mật của Cồn Cồn đỏ lên rất khả nghi.

“Đúng vậy, tại sao phải đi, bọn họ phải làm sao, không thể đi được, hai người có ai có điện thoại không, trước tiên chúng ta gọi xe cứu thương, nếu không bọn họ cho dù không chết cũng sẽ bị cảm mạo đó.”

Bởi vì lần trước, điện thoại di động của cô đã bị tịch thu rồi, đáng ghét, lần sau nhất định phải lấy điện thoại đi động về.

“Ôi trời, đi ra rồi sau đó đi tìm bảo vệ là được rồi, chúng ta đi thôi.” Khuôn mặt của Viên Cồn Cồn ửng đỏ khẽ liếc trộm Phùng Thiên Bảo đang nằm ở trên bờ, trốn tránh nói.

“Nhưng mà, bọn họ . . .” Xá Cơ Hoa có chút lo lắng, nhưng mà khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng kia thì đầu óc có chút chuyển biến, nhất thời hiểu ra cười đùa nói.

“Oa! Không thể nào? Đây là cô đang xấu hổ sao! Cũng chỉ là hô hấp nhân tạo thôi mà, có nghiêm trọng như vậy không? Có lẽ . . .” Còn có suy nghĩ gì đó với sự huynh của cô? Ha ha . . .

“Ôi trời! Không phải cô cũng biết rồi sao! Đây là nộ hôn đầu của tôi mà!” Dĩ nhiên là nghiêm trọng rồi!

“Tóm lại, cô không thể đem chuyện hôm nay nói cho người khác biết, cô nói tôi là đã điều cũng được, dù sao tôi cũng cố gắng muốn lừa dối bản thân là chuyện hôm nay chưa từng xảy ra. Cho nên nộ hôn đầu của tôi vẫn còn và sẽ để dành cho mối tình đầu mà tôi thích nhất.”

“Vậy anh ta thì sao?” Tiêu Khiêu Khiêu quay đầu lại nhìn người đàn ông nằm dưới đất một cái, mới vừa rồi có phải anh ta vừa mở mắt ra không?

“Anh ta? Người cũng đã cứu rồi, còn quan tâm anh ta làm cái khi gió gì nữa? Đi thôi!” Gương mặt của Viên Cồn Cồn đỏ bừng, định kéo Khiêu Khiêu đi ra ngoài.

“Ôi trời, các người đợi một chút, không được đi như vậy đâu! Bọn họ là sư huynh và ông chủ của tôi đó, các người mau tới đây giúp một tay . . .”

“Còn thất thần làm gì, mau nhanh lên!” Cô chỉ có một người, làm sao mà di chuyển được hai người đàn ông chứ! Nhìn hai chị em đang ngơ ngác, Xá Cơ Hoa vội thúc giục!

“ . . . . .”

. . . . .

Trên xe.

“Lão đại, hình như tâm tình của cậu hôm nay rất vui?” Long Húc Hàng nhìn người đàn ông nào đó ở ghế sau qua gương chiếu hậu.

“Ừm!” Huyền Vũ Thác Hàn không phủ nhận gật gật đầu, khoe miệng còn nở một nụ cười cong cong.

“Là bởi vì A Hoa đúng không?”

Nghĩ đến Xá Cơ Hoa, Huyền Vũ Thác Hàn không khỏi càng cười tươi hơn.

“Cũng đúng, cô ấy đáng yêu như thế, thật sự là khiến cho người ta không thể không thích, mặc dù cô ấy tới rất đột nhiên, nhưng mà tuyệt đối không khiến cho người ta chán ghét, hơn nữa cô ấy lại biết làm việc nhà, còn biết làm đồ ăn ngon, đối xử với người khác cũng rất tốt, hơn nữa tôi thích nhất khi cô ấy cười, ngọt như mật, giống như mật ong vậy . . .”

Họ Long nào đó mới nói được một nửa, liếc gương chiếu hậu một cái, chỉ thấy khuôn mặt tươi cười trong gương không còn nữa, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng đầy nguy hiểm.

“A. . . . .”

Họ Long nào đó liền ngậm miệng lại, lão đại không vui, có phải là anh đã nói sai cái gì không?

Cảm giác nhiệt độ bên trong xe lập tức giảm xuống, điều này, sẽ không phải bởi vì những lời mới nói vừa nãy, liền ghen đấy chứ?

Ôi mẹ nó, cảnh tượng này thật sự nên được chụp lại, sau đó để cho bọn Hiên xem một chút, thật sự là một hình ảnh khó gặp.

Rốt cuộc, xe cũng đi tới cửa công ty, tài xế xuống xe mở cửa xe thay cho Huyền Vũ Thác Hàn.

Đôi chân của Huyền Vũ Thác Hàn bước xuống xe, đột nhiên quay mặt lại nguy hiểm nói với họ Long nào đó: “Cậu hãy ngoan ngoãn làm người ăn chực đi, không cho phép vọng tưởng làm ông mặt, nếu không thì cậu hãy chuẩn bị về ôm gái tây với ông bà đi.”

Đội Huyền Vũ Thác Hàn nói hết, một người đi vào công ty, còn họ Long thì ngây ngốc tại chỗ, trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng kịp, cho tới khi có tiếng còi xe vang lên, Long Húc Hàng mới giật nảy người lên, nhưng cũng bừng tỉnh hiểu ra rồi.

Chẳng lẽ lão đại thực sự ghen hay sao?

Mặt trời hôm nay ảm áp dễ chịu, vô cùng thích hợp để đi ra ngoài du lịch, hoặc là đi ra ngoài nói chuyện gì đó.

Cho nên, Huyền Vũ Thác Hàn không có tâm tình đi họp, ánh mắt lại rơi vào đám mây trắng bên ngoài tòa nhà.

Không biết vì sao, chỉ cần anh không tập trung một chút, sẽ không tự chủ được mà sẽ nhìn về phía nhà mình, lại nghĩ không biết người kia bây giờ đang làm gì.

Một cô gái đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời của anh, lại có thể khiến anh có bộ dạng như mất hồn mất vía. . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Chương 136

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cho nên họp đồng lần này sẽ chờ Tổng giám đốc đàm phán lại với bên kia sau đó có thể . . . . . Tổng giám đốc?” Quản lý phòng kinh doanh báo cáo được một nửa, lại phát hiện Tổng giám đốc đại nhân căn bản không hề nghe, ô . . . thật là quá đáng! Người ta đã chuẩn bị cả đêm không hề được ngủ đây! Kháng nghị! Kháng . . .

Nhưng mà, điều này cũng chỉ có thể suy nghĩ ở trong lòng mà thôi!

“Rất tốt, cậu đã làm rất tốt rồi, cứ như vậy mà làm. Tan họp đi!”

Bỏ lại câu nói qua loa như vậy, lại một lần nữa Huyền Vũ Thác Hàn vô tâm với công việc, tự nhiên đứng dậy, bỏ lại tất cả những vị quản lý trong công ty.

“Thư ký Ngô, giúp tôi gọi điện về nhà, nói với cô ấy là tôi muốn gặp cô ấy ngay lập tức!” Anh tự tay bấm số điện thoại nội bộ ở trên bàn, nhấn nhủ xong liền chạy lấy người.

Mấy vị quản lý đang ngồi nhìn thấy Tổng giám đốc đại nhân đột nhiên rời đi, không khỏi hai mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu thảo luận sôi nổi, nhưng mà, cũng chỉ mấy phút ngắn ngủi thôi, bởi vì, Tổng giám đốc đâu còn ở đây nữa!

Bởi vậy, không bao lâu sau, đã có tin tức truyền ra!

Đến cùng thì Xá tiểu thư là người phương nào? Có thể khiến cho ông chủ nổi tiếng uy nghiêm lại đặt cô lên trước công việc . . .

Nhân vật như thế này tuyệt đối phải nịnh bợ! Trong đầu của tất cả mọi người đều hiện lên một suy nghĩ như vậy.

. . . . .

Tại một cửa hàng lớn nào đó trong thành phố, một lần nữa lại đứng trước tủ kính, đôi giày Chanel vẫn vô cùng hấp dẫn ánh mắt của Phù Nhục Nhi.

Kể từ lần trước, trong lúc vô tình nhìn thấy đôi giày cao gót hàng hiệu màu đỏ kia, cô giống như là bị trúng độc vậy, vô cùng yêu thích nó tới mức không thể nào buông tay được.

Không có việc gì làm thì cô lại đến để nhìn nó, trong lòng tính toán lúc nào thì thẻ credit visa được gửi tới, lúc đó cô sẽ mua nó về.

Nhưng mà, cô đã đợi ở đây một thời gian rồi, cô cũng đã gọi đi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, tại sao vẫn không có ai tới tìm cô? Hơn nữa, thẻ visa này, cũng đã làm hơn một tuần rồi, lại nói là chưa có chữ ký, cũng không biết là đang giờ trò quý gì, trên người của cô bây giờ cũng không còn bao nhiêu tiền mặt nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là phải ở đầu đường xó chợ rồi.

Lúc này nhân viên bán hàng cũng phát hiện ra cô, nhưng cô ta cũng không hề nở nụ cười mừng rỡ.

Bởi vì Phù Nhục Nhi nhìn vào nét mặt của cô ta có thể nhìn ra được, bởi vì cô ta thấy cô là một con quỷ nghèo kiệt xác? Hơn nữa ánh mắt kia thật sự khiến cho người ta không thoải mái, đúng nhân viên bán hàng thích xu nịnh!

Lúc này nhân viên bán hàng đi ra, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười không quá tình nguyện.

“Tiểu thư, hình như cô rất thích đôi giày này?”

Cô gật đầu một cái, “Không sai!”

“Cô vẫn còn là sinh viên à? Giày này không phù hợp với cô lắm, với độ tuổi này của cô, thì chỉ cần một đôi giày vải màu trắng là được rồi.” Nhân viên bán hàng xấu tính nói.

Phù Nhục Nhi vốn không muốn tranh cãi, nhưng vừa nhìn thấy trên mặt của nhân viên bán hàng này có sự khinh thường và giễu cợt, thì cô lại không cam tâm.

“Tiểu thư, đây là thái độ cô phục vụ khách hàng sao?” Bởi vì quần áo mang theo không đủ, lại còn bị rơi mất, trên người cũng không có bao nhiêu tiền mặt, cho nên đồ trên người của cô bây giờ đều là hàng chợ bên đường, thật sự không ngờ sẽ gặp phải ánh mắt như thế này.

“Đĩ nhiên là không phải. Nếu như cô thực sự là khách hàng của tôi, thì tôi sẽ tận tâm tận lực. Nhưng mà . . . . . Cô là khách hàng của tôi sao?”

“Cô!”

Phù Nhục Nhi tức giận không nói nên lời, nhưng lại không thể làm gì.

Ai bảo bây giờ cô không có tiền, nên mới có thể để cho người khác xem thường như vậy.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy bộ dạng tức giận nhưng lại không thể làm gì của cô, thì lại càng cười khinh thường hơn.

“Loại hàng hiệu cao cấp này không phải là loại người như cô có thể dùng được, cô vẫn nên ngoan ngoãn đi chợ đêm dạo một chút đi, có lẽ đồ ở đó mới thích hợp với cô.”

“Cô đừng khinh người quá đáng, cho là tôi thật sự không mua nổi!”

“Không phải cho là, mà tôi xác định chắc chắn là cô không thể mua nổi. Nếu như cô mà mua được, tôi sẽ vì bản thân không biết nhìn người mà quý xuống thành thật xin lỗi cô. Bây giờ xin cô đừng đứng ở trước cửa hàng làm cản trở giao thông nữa.”

Thời nay vẫn còn có thái độ phục vụ như vậy sao?

Phù Nhục Nhi chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã như vậy đứng im tại chỗ, đôi tay nắm chặt lại, có loại xúc động muốn giết người.

Nhưng mà, sự thật thẳng hùng biện.

Cô nhìn lại sự tức giận và uất ức lúc định xoay người rời đi thì có một đôi tay đã khoác lên bờ vai mảnh khảnh của cô.

“Nhục Nhi.”

“Là anh à? Sao anh lại biết chỗ này?” Đáng chết, bị anh ta nhìn thấy một màn này, lửa giận trong lòng của Phù Nhục Nhi lại tăng vọt tới đỉnh điểm.

“Trước tiên đừng động. Vào trong đã, cứ mua thỏa thích đi, đem cả cửa hàng mua luôn cũng không vấn đề, tôi có tiền.” Long Húc Hàng nhủ cặp chân mày anh tuấn lại, giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho khách hàng và nhân viên bán hàng ở bốn phía đều có thể nghe thấy được.

Buổi sáng nay công ty có cuộc họp, lúc họp xong Long Húc Hàng chạy đi, trong khoảng thời gian này, hình như anh có thói quen đi theo người nào đó, không ngờ hôm nay lại bất gặp cảnh tượng như vậy!

“Anh đừng si nhục tôi. Đó là tiền của anh, không phải tiền của tôi.”

“Giữa chúng ta còn phân biệt của tôi của em sao? Đi đi, phải tranh luận vì bản thân mình chứ.”

Đôi mắt của cô trong suốt to tròn nhìn anh, trong đôi mắt anh hiện lên sự khích lệ và ủng hộ khiến cho lửa giận của cô dịu xuống, quay đầu liếc nhìn bộ dạng của nhân viên bán hàng.

Cái gọi là phạt tranh một nén nhang, người cãi nhau từng câu.

“Được.”

Nhân viên bán hàng kia sau khi nhìn thấy Long Húc Hàng xuất hiện, thì ánh mắt của cô ta giống như phóng điện thẳng về phía Long Húc Hàng, hình như cô ta vẫn chưa biết, ngay sau đó tin dữ sẽ ập xuống đầu của cô ta.

Khi hai người rời khỏi cửa hàng kia thì Phù Nhượng Nhi đã thắng lợi đi về, trên mặt cũng mang theo một nụ cười hả hê.

Phía sau lưng, nhân viên bán hàng kia theo yêu cầu của ông chủ, không ngừng quỳ dưới đất nói lời xin lỗi với cô.

Không thêm để ý tới ánh mắt tò mò của người khác, Phù Nhượng Nhi cảm giác lần đầu tiên mình được tỏ vẻ như vậy kể từ khi sinh ra.

“Bây giờ mới phát hiện ra, có tiền thật tốt.” Điều này, không phải trước kia không phát hiện ra.

“Nếu như em có một người bạn trai có tiền không phải sẽ tốt hơn sao?”

Ngồi ở McDonald's, thân hình cao lớn và khuôn mặt đẹp trai của Long Húc Hàng, có vẻ như vô cùng đột ngột khi ngồi trong không khí ồn ào như vậy.

Nhưng mà Phù Nhượng Nhi lúc này, trước mắt sẽ không chú ý tới ánh mắt của người khác, cô vô cùng hưởng thụ khi anh ở bên cạnh và mang tới cảm giác rất an toàn. le quý đon9

Chẳng qua nếu như lời nói của anh là nguồn gốc của uy hiếp và nguy hiểm, vậy thì lại là chuyện khác rồi.

“Bạn trai có tiền cũng không phải là xấu, chỉ là không thích hợp với tôi thôi.” Cô cắn một miếng Hamburger, trên mặt là sự hài lòng.

Bánh Hamburger này thực sự ăn ngon như vậy sao?

Nhìn vẻ mặt của cô giống như được thưởng thức mỹ vị nhân gian, giống như muốn cắn luôn cả ngón tay.

Long Húc Hàng cầm miếng bánh Hamburger lên, hoang mang đánh giá hai miếng bánh mì kẹp một miếng thịt ở giữa . . . .

“Ăn đi! Ăn rất ngon đó!” Phù Nhượng Nhi tốt bụng nói, trong khoảng thời gian này, ngày hôm nay hai người ở chung hài hòa hơn một chút.

Anh cắn một cái. Ừ, cũng không tệ lắm, nhưng mà, cũng không phải là rất ngon, so với tài nấu nướng của A Hoa nhà lão đại, thì thứ này có thể coi như là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nhưng tại sao cô ấy lại ăn ngon miệng như vậy?

“Đừng nói với tôi là anh chưa từng ăn McDonald's nha.” Nếu như đúng như vậy, thì cô cần phải đem người đàn ông ở trước mặt này xếp vào người cổ đại,

“Tôi vẫn luôn muốn ăn, nhưng mà không có cơ hội thích hợp, sau đó thì cũng thuận theo tự nhiên. Hơn nữa tôi cũng không thích bánh mì lắm.”

“Vậy vì sao anh lại đồng ý đi tới đây?”

“Em thích, không phải sao?” Long Húc Hàng trả lời không chút suy nghĩ.

Một câu nói như vậy khiến cho lòng của cô như dãi sông lấp biển, đáy mắt của Phù Nhượng Nhi nhìn anh thoáng qua một tia khác thường.

“Có phải anh rất thích đọc tiểu thuyết tình yêu hoặc là xem phim tình cảm không?”

“Tiểu thuyết tình yêu? Không, tôi thích mảng chiến tranh.” Tiểu thuyết tình yêu là dành cho những cô gái nhỏ thích mơ mộng, làm sao anh có thể đọc được chứ.

Đàn ông tiêu chuẩn, thích máu tanh, chém giết, bạo lực.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Chương 137

Editor: Táo đỏ phở núi

“Tại sao lại hỏi những thứ này?” Bộ dạng của anh vô cùng tò mò.

“Bởi vì thái độ nói chuyện của anh giống y như những người đàn ông trong tiểu thuyết tình yêu kia . . . ngạo mạn lại tự đại, bộ dạng giống như bạch mã hoàng tử ong bướm trắng hoa, những lời đó, anh đã nói với không ít phụ nữ đúng không?”

Cái gì? Ánh sáng dưới đáy mắt của Long Húc Hàng biến mất, thay vào đó là một chút nghi hoặc, và cả . . . tức giận.

Xem ra anh ta không thích người khác nói anh ta là loại người trắng hoa thì phải? Nhưng mà, anh ta rất giống một người như vậy mà, cô cũng không có cảm giác mình đã nói sai.

“Những người phụ nữ kia là tự động đưa tới cửa, thân là một người lịch sự, dĩ nhiên tôi không thể nào từ chối thẳng thừng được, nhưng mà, người phụ nữ mà tôi theo đuổi phụ nữ, thì cũng chỉ có mình em thôi.”

Cô sững sốt một chút, nghi ngờ lỗi tai mình có khi nào bị điếc rồi không? Hay là cô đã nghe nhầm rồi!

“Sao vậy? Ngạc nhiên lắm sao?” Trong đôi mắt kia dường như lóe lên hàng ngàn vạn tia lửa điện, giống như là dã thú bị khơi lên hứng thú chăm chú nhìn cô.

“Nếu như em đồng ý, vậy thì hãy làm bạn gái của tôi đi.”

Bạn gái? Trong lòng Phù Nhược Nhi giật mình, nhưng mà, lý trí của cô thì vô cùng tỉnh táo, đối với một người trắng hoa như anh ta, chỉ có thể đứng ở xa mà nhìn thôi, “Thật sự xin lỗi, tôi không có hứng thú trở thành một vị trong hậu cung của anh đâu.”

“Nếu như em đồng ý, chỉ có duy nhất một người là em”

Duy nhất một người? Những lời như vậy của đàn ông, có thể tin được sao? Phù Nhược Nhi cũng không trả lời, mà chỉ lo gặm hamburger của mình.

Long Húc Hàng nhìn cô, vẫn mỉm cười trước sau như một, sự kiên nhẫn, anh vẫn còn.

Sau khi hai người quét sạch tất cả thức ăn ở trên bàn, vẻ mặt thỏa mãn giống như hai con sư tử được ăn no nê.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, ánh mắt của Long Húc Hàng rơi vào người bên cạnh mình.

“Tôi nhận điện thoại một chút.”

Phù Nhược Nhi gật đầu một cái, ngẩng đầu uống một ngụm nước.

Long Húc Hàng nói xong, liền đi lại một góc vắng người!

“A lô, lão đại, có chuyện gì à?”

“Cái gì? Không thấy người đâu? . . . . . Được, có tin gì tôi sẽ thông báo cho cậu, được, trước hết tôi sẽ liên lạc với mọi người.”

Huyền Vũ Thác Hàn ở trong phòng làm việc của công ty, lúc này sắc mặt đang vô cùng thâm trầm, người phụ nữ đáng chết này, đúng là càng ngày càng to gan lớn mật, bây giờ thân thể của cô như vậy rồi, tại sao vẫn làm ra những chuyện nguy hiểm như vậy chứ?

Người phụ nữ này, tốt nhất là hãy cầu nguyện cho thân thể của cô không bị thương chút nào, nếu không, lần này, anh nhất định khiến cho cô phải hối hận.

Mà vào lúc cả thành phố sắp bị lật tung lên, thì tại một phòng bệnh trong một bệnh viện nhỏ nào đó.

Ba người phụ nữ, xúm lại nhìn hai người đàn ông đang nằm trong phòng bệnh, bộ dạng giống như là đang xem quái vật, khiến cho người đi ngang qua phòng bệnh này không nhìn được mà tò mò nhìn vào.

“Nữ hiệp, làm sao bây giờ?” Ba người đã nhìn khoảng mười mấy phút, Tiêu Khiêu Khiêu nhìn về phía Xá Cơ Hoa mở miệng hỏi.

Viên Cồn Cồn đứng ở bên cạnh giường bệnh của Phùng Thiên Bảo, cũng không nhìn được mà nhăn mũi lại nói: “Đúng vậy, phải làm sao đây? Cũng không có nhiều thời gian.” Y tá cũng đã nói rồi, trước tiên phải nộp tiền viện phí đã.

Đặt móng ngồi lên ghế, Xá Cơ Hoa đau khổ sờ sờ túi tiền, đau lòng không chịu được: “Tôi không đủ tiền . . . các người hãy gom lại hết đi, tối nay các người kêu bọn họ trả lại cho.” Cô ra ngoài đâu có mang theo nhiều tiền chứ, đã đưa tới bệnh viện, vấn đề mấu chốt chính là làm gì cũng cần phải có tiền mới được . . .

. . . . .

Tiêu Khiêu Khiêu sờ túi theo bản năng, có chút chần chừ nhưng mà vẫn chậm rãi móc ra một tờ tiền có mệnh giá lớn một trăm đồng, đây chính là tiền com của một tuần.

“Tôi chỉ có chút này.” Đau lòng đem tờ tiền màu hồng đưa tới trước mặt của Xá Cơ Hoa.

Một trăm đồng?

“Vẫn chưa đủ.” Xá Cơ Hoa hướng tầm mắt về phía Viên Cồn Cồn ở bên cạnh: “Cô có không? Gom hết lại đi, chờ sau khi bọn họ tỉnh lại, tôi sẽ nói bọn họ hoàn trả lại gấp đôi cho cô.”

Viên Cồn Cồn nhìn người đàn ông trên giường bệnh một lượt, khẽ mím môi lại, sau đó moi mấy tờ tiền nhả nhúm ở trong túi ra, “Tôi chỉ có bấy nhiêu.”

“Bấy nhiêu chắc là đủ rồi . . .”

Chờ Xá Cơ Hoa đem tất cả tiền góp đếm lại, rồi mới miễn cưỡng nắm chặt tiền viện phí để đi nộp.

“Nộp chứ?”

“Ừ, nhưng mà, cơm tối của chúng ta phải làm sao đây? Cơm trưa bạn quá cũng quên không ăn, giờ đói quá.” Diễng đáng ele quýy don.

Lúc này Xá Cơ Hoa mới sờ sờ cái bụng nhô ra, phải ha, mới vừa rồi còn không cảm thấy gì, bây giờ vừa nhắc tới, bụng liền bắt đầu réo ầm lên kháng nghị!

“Khiêu Khiêu, không lẽ hai người không có chỗ nào để ăn cơm chùa à?”

“Nhà chúng tôi ở khá xa, đi xe cũng mất hơn tiếng đồng hồ, cho nên bình thường chúng tôi đều ở lại trường, bây giờ cho dù muốn về nhà, cũng không có tiền đi xe.”

Trở về biệt thự của người đàn ông đáng chết kia? Không có tiền đi xe, chắc đi ba giờ cũng chưa tới? Mẹ nó, người có tiền này làm sao lại đáng ghét như vậy chứ, biệt thự lại xây ở giữa sườn núi xa xôi như vậy, đáng chết, đều tại người đàn ông chết tiệt kia, nếu không không phải điện thoại do anh ta tịch thu, thì cô đã có thể dùng để tìm người rồi.

Càng nghĩ càng thấy tức.

“Chỉ, vậy phải làm sao bây giờ?” Bụng của Viên Cồn Cồn cũng sôi ầm lên giống như tiếng sấm.

“Nữ hiệp, cô nói xem phải làm sao đây?”

Làm sao đây? Cô cũng muốn biết phải làm sao bây giờ nè . . . , số điện thoại cô lại không nhớ, coi như bây giờ cô có xuống nước tìm Huyền Vũ Thác Hàn, trong lúc nhất thời cũng không biết tìm làm sao.

“Nếu không hay là chúng ta đi tìm chị họ đi.” Viên Cồn Cồn sợ nhất chính là đói bụng, nhưng mà, cũng chỉ có đói bụng, mới khiến cho đầu óc mới hoạt động tốt một chút.

“Không được đâu . . . , chúng ta hãy suy nghĩ cách khác đi, chị họ . . . .” Nhưng mà, lời của Khiêu Khiêu vừa mới dứt, bụng của cô liền sôi lên ùng ục một tiếng.

“Có thể ăn chực chị họ của cô à?”

“Coi như là có thể đi, nhưng . . .”

Ừng ục . . .

. . . . .

Nhận được cuộc gọi khẩn cấp của thuộc hạ xong, Huyền Vũ Thác Hàn lập tức dùng tốc độ như bay chạy tới KTV, anh không thể tin được nhìn vào cảnh tượng hỗn loạn trong phòng bao.

Tim như thót lên tận cổ họng.

Một người đàn ông bị đánh cho sưng hết mặt mũi đang bị hai nhân viên của KTV một trái một phải giữ chặt lại, nhưng mà sắc mặt của anh ta vẫn vô cùng hung dữ, ánh mắt hung tợn găm thét lên với người phụ nữ nào đó.

“Tao XXXXXXXX! Loại dê tiện không biết xấu hổ! Tao XXXXXX mày! Mày lại dám đánh tao thành ra như vậy sao? Con mẹ nó, mày mau lăn lại đây cho ông . . .”

Chỉ thấy người phụ nữ kia, trên mặt và trên bả vai rõ ràng có vết tích bị thương do bị đập, lửa giận bùng bùng mặc dù cô cũng bị hai người phụ nữ một mập một gầy giữ lại, nhưng mà vẫn há miệng phản kích lại.

“Cái miệng của mày ăn nói sạch sẽ một chút, nếu không tôi nhất định lấy bàn chải chà bồn cầu để chải răng cho mày! Mày chửi ai là dê tiện, tao nhất định sẽ xé nát miệng mày ra!”

Tên khốn này dám đánh chị họ của Khiêu Khiêu và Cồn Cồn tới mức trán tím bầm lên, khóe miệng thì rách da chảy máu, gò má và cả khuôn mặt cũng sưng lên, lại còn dùng chân đạp bả vai và bắp chân của cô ấy bị thương, cô tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho tên khốn này!

Chị họ Tiểu Linh trên mặt thì bị thương, đang khóc sụt sùi nhưng mà vẫn ra sức giữ Xá Cơ Hoa lại. “Cơ Hoa, thôi, đừng để ý tới anh ta nữa, cứ coi anh ta như đồ cặn bã, không đáng để cho cô phải tức giận

Trước đó cô vừa mới đi làm không được bao lâu, thì gặp phải tên khốn kiếp say rượu này, cứng rắn lôi cô vào cuộc, mới nói chưa tới hai câu, người đàn ông này lại đánh đập cô tàn bạo như một con thú lên cơn điên, hơn nữa càng lúc càng thô bạo hơn, đánh tới mức cô bị ngã xuống dưới đất.

Không ngờ anh ta vẫn không chịu bỏ qua cho cô, lại tiếp tục đá, đạp lên người của cô, dường như muốn đưa cô vào chỗ chết.

Đối mặt với người đàn ông phát rồ như vậy, cô cũng đã quen rồi, đối với cuộc sống này, cô đã không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa. Nhưng mà cô lại không hy vọng người bạn mới quen này của em họ sẽ vì cô mà dính phải phiền toái.

Người đàn ông kia vẫn còn kêu gào.

“Chết tiệt! Các người giữ tôi làm gì chứ? Còn không mau buông tay ra? Ông đây chính con đàn bà kia thì có gì sai chứ? Mấy người là đồ mất chó bị mù sao, không biết tao có thân phận cao quý như thế nào à? Ông nội tao là thị trưởng của thành phố XX, ba tao là ủy viên lập pháp! Con tiện nhân kia, hôm nay mày dám làm nhục tao như vậy, tao nhất định khiến cho mày phải trả một giá thật đắt, tao muốn mời luật sư kiện chết mày!

“Vô cùng hoan nghênh! Mau đi kiện tao đi! Để tao xem mày tố cáo với ai.” Xá Cơ Hoa ghét nhất loại đàn ông như vậy, cô không hề sợ hãi chút nào cười lạnh. “Camera ở trong phòng đã ghi lại rất rõ ràng toàn bộ hành động mới vừa rồi mày bạo hành Tiểu Linh, mày đi kiện đi! Gây náo loạn lên tới tòa án đi, để tao xem ai mới là người phải cầu xin tha thứ?”

Cô thừa nhận mình cũng rất kích động khi đánh người đàn ông chết tiệt này, nhưng đó là vì tên khốn này đã động thủ với Tiểu Linh trước.

Đàn ông mà đánh phụ nữ đã đáng hận rồi, cô thật sự hối hận vì mình không đi giày cao gót, nếu không nhất định cô sẽ giẫm chết tên khốn này.

Người đàn ông kia bị lời nói của cô làm cho á khẩu không trả lời được, lại càng thẹn quá hóa giận, dùng hết sức lực hất hai nhân viên đang kiềm giữ mình ra, xông về phía Xá Cơ Hoa.

“Cái con mụ điên đáng chết này, tao giết mày!”

Mắt thấy một quyền sắp đánh tới Xá Cơ Hoa, một bóng người cao lớn chợt xông tới ngăn cản trước người của cô, vững vàng giữ chặt tay của người đàn ông kia, ánh mắt sắc lạnh như dao, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào anh ta.

“Mày muốn làm cái gì?”

“Tôi . . . Á á á . . . đau quá đi! Buông tay, mau buông tay ra!” Tay của cháu trai của thị trưởng thành phố nào đó đau như sắp đứt lìa ra.

Anh ta cảm thấy người đàn ông đột nhiên xông ra này tuyệt đối là một người rất hung ác, bởi vì ánh mắt của người này đằng đằng sát khí, khiến cho người ta phải sợ hãi, hơn nữa cơ bắp của người này vô cùng lớn, chỉ bị người này giữ chặt tay, cảm giác đau đớn đã nhanh chóng lan tràn ra khắp toàn thân. Ô ô ô ~ ~ đau quá đi mất, anh ta bị đau tới mức sắp té ra quần rồi, biết mình tốt nhất nên an phận một chút, thì mới có thể giữ lại cái mạng nhỏ này.

Nghe thấy người đàn ông này không ngừng rên đau, Huyền Vũ Thác Hàn chán ghét hất anh ta xuống dưới đất, giống như là ném đi một món đồ đáng ghét vậy.

Huyền Vũ Thác Hàn hướng về phía thủ hạ ở sau lưng nói: “Kéo anh ta ra ngoài, không cho anh ta đi lại gần phòng bao này. Luật sư của tôi sẽ lập tức chạy tới, có bất kỳ vấn đề gì thì nói chuyện với luật sư. Tôi cũng đã liên lạc với trợ lý của tôi rồi, họ sẽ hộ tống mấy vị tiểu thư này về nhà an toàn. A Hoa, em đi theo anh.”

Anh kéo theo Xá Cơ Hoa, không nói câu nào đưa cô đi ra ngoài.

“Chờ một chút! Buông tôi ra, tôi còn chưa xé nát miệng tên khốn kia! Buông tay ra!” Xá Cơ Hoa bị Huyền Vũ Thác Hàn cứng rắn kéo lên xe, thì nổi trận lôi đình.

“Anh nhất định kéo tôi đi để làm gì chứ? Tôi còn phải chỉnh cái miệng của tên cặn bã kia, tôi nhất định phải phân thắng bại với tên đó, đánh cho tên đó phải kêu cha gọi mẹ!”

“Em còn dám đi đánh nhau với anh ta?” Lửa giận của Huyền Vũ Thác Hàn hoàn toàn bộc phát, một quyền hung hăng đập lên tay lái.

“Xá Cơ Hoa! Rốt cuộc em có thể quý trọng bản thân mình không? Chẳng lẽ em không thể suy nghĩ tới thân thể của em lúc này sao? Hơn nữa, cái loại cặn bã kia chỉ cần giao cho cảnh sát là được rồi, có đáng để cho em phải đánh nhau với anh ta không? Em có nghĩ tới hay không, trong quá trình đánh nhau anh ta có thể làm tổn thương đến em!” Vừa nghĩ tới hình ảnh cô bị thương, anh liền cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 167: Chương 138

Editor: Heisall

Đáy mắt anh tràn đầy tình cảm và dịu dàng, rốt cuộc cũng dập tắt được sự tức giận cuộn cuộn của cô gái nào đó, trong khoảng thời gian này, không phải cô không biết chuyện người đàn ông này thật sự thích cô, quý trọng cô, luôn coi trọng sự an toàn của cô hơn bất cứ cái gì.

Thế bản thân cô thì sao? Cô cũng không biết nữa, nhưng vào lúc này, ngược lại cô không biết phải nói gì, chỉ có thể gật đầu một cái: “Được rồi, tôi đồng ý với anh.”

Anh thở ra một hơi dài, ôm thật chặt cả người cô vào trong ngực, khẽ vuốt mái tóc và sống lưng của cô, xác định cô không có bị thương nặng.

“Thiếu chút nữa em đã làm tôi sợ muốn chết! Sau khi nhận được cầu cứu của thuộc hạ, tôi liền nổi điên chạy nhanh tới, thật may là hôm nay đối thủ của em chỉ có một người, ngộ nhờ em xảy ra xung đột với một đám đàn ông, tôi thật sự không dám tưởng tượng em sẽ phải bị thương đến mức nào nữa? Nhưng sau khi về nhà, vẫn nên gọi bác sĩ tới khám qua một chút, như vậy tôi mới có thể yên tâm.”

Nâng khuôn mặt của cô lên, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, nói từng chữ từng câu kiên định: “Dù là giúp tôi một việc, nhưng sau này tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, đừng để tôi phải lo lắng như thế nữa, có được không?”

Anh chưa bao giờ lo lắng cho cô gái nào như vậy, dù trước kia cũng không có, nhưng cô gái nhỏ hung dữ này lại thiếu chút nữa làm cho anh sợ vỡ mật.

.....

Làm gì vậy? Xá Cơ Hoa không được tự nhiên muốn xoay đầu đi, nhưng dù uốn éo thế nào cũng không thoát ra được, cuối cùng chỉ có thể gật đầu một cái đáp lại: “Tôi biết rồi. ....”

Sự dịu dàng và lo lắng của anh lúc này, đã khiến cho cô có chút động lòng..., nhưng nói trước nha, chỉ là có một chút, thực sự chỉ có một chút xíu thôi, Xá Cơ Hoa cứ lặp đi lặp lại suy nghĩ đó ở trong lòng.

Nhưng cũng bởi vì một chút động lòng như vậy, đã khiến cho cô dịu dàng ngoan ngoãn dựa vào trong ngực của anh lúc nào không biết, để nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh bao quanh mình, có một cảm giác không muốn rời xa.

“Lần sau còn dám làm tôi sợ như vậy nữa hay không? Vừa rồi. ....”

Xá Cơ Hoa đang dịu dàng dựa vào ngực anh, lại đột nhiên vòng tay ôm gáy của anh, dưới đôi mắt ngạc nhiên của anh liền nói: “Thật sự xin lỗi, lần sau tôi sẽ cân nhắc kỹ càng, lần này đã khiến anh lo lắng, nhưng tôi lại cảm thấy rất vui.”

Cô chủ động hôn anh, đôi môi đỏ mọng vừa tinh tế vừa ấm áp, dây dưa triền miên cùng cánh môi của anh, bộ ngực đầy đặn cách một lớp vải đang vuốt ve lồng ngực to lớn của anh, nhiệt độ của hai người rất nhanh đã tăng cao, hô hấp cũng dồn dập.

Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên đẩy cô ra.

“Sao vậy?” Đôi môi Xá Cơ Hoa bị hôn sưng lên đỏ mọng, cô có chút không hiểu, anh không thích nụ hôn của cô sao? Sao lại vội vã đẩy cô ra như vậy chứ?

Anh thở dốc hồng hộc, đáy mắt tràn đầy dục vọng, cùng sự ham muốn cực mạnh, trầm thấp nói: “Yêu tình nhỏ, em sẽ hành hạ chết tôi đấy. Đi thôi, bây giờ lập tức về nhà, tôi chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để kéo em vào lễ đường!”

Mới chỉ một cái hôn thôi đã khiến cho “bộ phận nào đó” của anh nổi lên phản ứng thành thật nhất, ôi, anh thật sự yêu chết cô gái này rồi. Anh quả thật không cách nào tưởng tượng nổi nếu một ngày nào đó không có cô, anh phải làm sao đây?

Mà cô gái này được sinh ra là để hành hạ anh, nhưng lại là sự hành hạ ngọt ngào.

Khẽ vuốt ve gương mặt đỏ hồng xinh đẹp của cô, Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên cười đến tà ác, giống như thú dữ chuẩn bị đại khai sát giới: “Ngày mai, hãy chờ làm cô dâu của tôi, hiểu không?”

Vừa nói xong, anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe thể thao bay vút qua chạy lên phía trước.

“Anh nói là kết hôn ư? Anh. .... Anh. ....” Không phải anh hiểu lầm ý của cô đó chứ?

Phát hiện tên đại sắc lang vội vã muốn làm cái gì, Xá Cơ Hoa vừa tức giận vừa mắc cỡ đến đỏ bừng mặt, nhưng nhìn về phía khuôn mặt đang tươi cười ấy thì nhất thời lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Chẳng qua tối nay nhất định là cả đêm không ngủ, hơn nữa, gần như cả thành phố đều nổ tung trong tối hôm nay!

Thế nhưng, trong lúc cô gái nào đó đang rồi bời đến ngắt trời bị Huyền Vũ Thác Hàn đưa trở về biệt thự, sau khi được bác sĩ kiểm tra không có việc gì, liền leo lên chiếc giường lớn mềm nhũn, cùng hẹn với Chu công, hình như, thật sự không xem lời người đàn ông nói vào tối nay là sự thật.

.....

Nước Pháp!

“Cái gì? Kết hôn? Ngày mai? Lão đại, sao lại gấp như vậy? Không phải dự định là một tháng sau hay sao?”

“Không kịp đợi nữa rồi hả? Lão đại, có phải anh quá nóng lòng rồi hay không? . . . . . Hoàng Bộ tuyết cũng mang theo sao? . . . . . Tôi sẽ cố gắng, ừ, được. . . . .”

“.....”

Đêm khuya ở hành phố H vốn rất yên tĩnh, nhưng ngay đêm nay, lại lâm vào hoàn cảnh không chỗ nào không ồn ào, mà ngay tại nhà Tổ của dòng họ Huyền Vũ, cũng náo nhiệt cực kỳ, có thể nói hưng phấn nhất chính là bà nội, từ khi nhận được điện thoại của Huyền Vũ Thác Hàn, bà là người đầu tiên khuấy động mọi thứ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bà đã bày biện cả biệt thự thành một nơi tràn ngập không khí vui mừng, gọi điện thoại đi suốt, không ngừng nghỉ một khắc đồng hồ nào, nếu như không nhờ chị Liễu đứng bên cạnh nhắc nhở, có thể bà nội sẽ hưng phấn đến điên mất thôi.

Chẳng qua, trước mắt, chuyện đầu đầu nhất chính là mẹ vợ tương lai của cháu trai được Chu Hữu Mai mời về nhà. Cũng không biết thế nào, người mẹ vợ tương lai này đối với ai cũng đều rất tốt, nhưng mỗi lần nhìn đến cháu trai mình thì luôn không vừa mắt.

Điểm này đã khiến cho Huyền Vũ Thác Hàn nhức đầu đến chết rồi, vốn cho rằng bà nội có thể thuyết phục được, nhưng hình như biện pháp này không hiệu quả lắm.

Nhưng vì để cho hôn lễ này có thể thuận lợi tiến hành, nên tối nay Huyền Vũ Thác Hàn trực tiếp đi gặp người mẹ vợ tương lai kia. Thế nhưng ngay khi bước vào, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã trực tiếp bị tấn công một trận, mà Huyền Vũ Thác Hàn lại không đánh, chỉ toàn thủ, mắng cũng không nói lại còn trung ra khuôn mặt tươi cười, điệu bộ nhẹ nhàng thoải mái mới khiến Xá Thanh Hoa dừng tay.

.....

“Tuyệt, tôi có chút chuyện!” Âu Dương Linh đang đi dạo cùng Hoàng Bộ Tuyết thì đột nhiên nhận được điện thoại.

“Việc gì gấp vậy?”

“Cô về trước đi.” Anh ta chỉ bỏ lại một câu như vậy, rồi nhanh chóng biến mất trước mặt Hoàng Bộ Tuyết giống như một con gió lốc, xem ra thật sự rất gấp, mặc dù có chút lo lắng, nhưng nếu bỗng dưng cô lấy được một chút tự do, thì sao có thể không nắm bắt cơ hội đi đến tiệm sách cũ mình thích nhất chứ? Ha ha. . . . .

Cho nên sau đó, khi La Vũ Hiền tìm được Hoàng Bộ Tuyết, chỉ thấy cả người cô dường như đang muốn chôn trong đồng sách cũ.

Thấy cô chuyên chú như vậy, hình như cô cũng rất thích đọc sách. . . . .

“Không ngờ cô cũng đọc sách?”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe của La Vũ Hiền vang lên trên đầu Hoàng Bộ Tuyết, làm cả người cô cứng đờ một chút, sau đó cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên trừng anh.

“Sao lại là anh? Có phải anh hơi nhiều chuyện rồi không?” Cô không vui trả lời, cầm quyển sách mình chọn lên rồi lướt qua anh, bộ dạng không muốn cùng anh nhiều lời.

“Tôi trả tiền giúp cô.” Anh muốn trả tiền sách cho ông chủ tiệm, nhưng Hoàng Bộ Tuyết lập tức từ chối.

“Tôi có tiền.” Sao phải dùng tới lòng tốt của anh ta chứ? Bởi vì chuyện lần trước, nên cô đã rất tránh mặt anh ta, nhưng. . . . .

“Không sao. Cô thích sách, tôi cũng thích, mọi người đều là người cùng sở thích, tôi trả cho cô.”

“Tôi với anh quen thân lắm sao? Tôi có tiền, không cần anh trả.”

“Nếu như mà tôi kiên trì muốn trả thì sao?”

“Anh kiên trì ư?” Cô nhủ hàng lông mày lá liễu, sau đó thần nhiên nhún nhún vai: “Vậy thì tôi không mua nữa được chứ?”

Anh vội bắt lấy người cô: “Tôi có việc muốn tìm cô.”

“Buông tay! Tôi không cần phải nói nhiều với anh như vậy!” Hoàng Bộ Tuyết liều mạng giãy dụa, nhưng cô làm thế nào cũng không thoát được anh: “Buông tôi ra! Anh cắt đi!”

Cô cũng không nghĩ quá nhiều, theo bản năng lấy tay bắt được đồ vật có thể bắt, dùng sức đánh loạn lên người anh.

“Đau quá! Cô làm gì mà đánh người lung tung vậy?” Anh không nhịn được rống giận.

“Chính là muốn đánh anh đau đó, nếu không đánh người làm gì? Anh buông tay thì tôi không đánh nữa.” Cô vừa nói nhưng động tác vẫn không dừng lại.

“Cô gái đáng chết, đừng đánh nữa! Tôi thật sự có chuyện tìm cô.”

La Vũ Hiên dùng một tay bắt được tay cô, còn một tay kia phải ngăn cản sự công kích ngông cuồng của cô, đáng vẻ thật sự có chút nhếch nhác buồn cười.

“Đừng đánh nữa! Nếu không tôi sẽ không khách khí với cô đâu!” Anh lạnh lùng uy hiếp.

Cô mới không thèm nghe sự uy hiếp của anh, tiếp tục la lối om sòm. Cô cũng không tin anh ta sẽ đánh phụ nữ.

Trường hợp mất khống chế này làm La Vũ Hiên cũng không nhịn được nữa, phát ra một tiếng tức giận nhẹ, giống như một con thú dữ bị chọc giận đánh về phía cô, bàn tay không khách khí bắt được hai bờ vai mảnh khảnh của cô, tuyệt nhiên không thương tiếc ngọc đề thân thể mảnh mai của cô lên tường, đẩy mạnh khiến cho cô không nhịn được bật ra tiếng kêu.

“Đau quá. . . . .”

“Sợ đau thì không nên chống lại tôi!”

“Buông tôi ra!” Đôi tay cô ra sức chống đỡ lồng ngực của anh ta, muốn đẩy anh ta ra, nhưng anh ta vẫn không chút động đậy.

“Không thả! Tôi muốn cô phải trả giá thật lớn cho sự vô lễ vừa rồi!” Tròng mắt đen như màn đêm của anh lóe lên ngọn lửa tức giận, bây giờ Hoàng Bộ Tuyết mới hiểu được cô không phải là đối thủ của người đàn ông này.

“Anh ——” Cô chỉ vừa kịp nói một chữ, anh đã cúi đầu bá đạo xâm chiếm môi cô ——

Anh cũng không biết tại sao mình lại mất khống chế như thế, nhưng khi môi của anh hôn lên môi cô, anh phát hiện mình cực kỳ yêu thích mùi vị của cô, sự ngọt ngào làm cho người khác muốn hòa tan vào bên trong cô, trong lúc nhất thời, anh đã quên mất lý do đến tìm cô.

Anh ôm chặt lấy chiếc eo thon của cô, để cho thân thể xinh đẹp mềm mại của thiếu nữ dán sát vào cơ thể cao lớn đầy lửa nóng của anh, anh phát hiện mình không muốn buông cô ra. . . . .

Hoàng Bộ Tuyết có chút sợ khi bị anh bắt ngờ ôm hôn.

Nếu như lần trước là ngoài ý muốn, vậy lần thứ hai này chính là nụ hôn đầu của cô rồi! Như thế nào lại bị tên đàn ông khốn kiếp vô lý này cạy mạnh mà đoạt đi lần nữa chứ?

Tức giận khiến cô không chút nghĩ đánh cho anh ta một bạt tai thật mạnh.

“Cô dám đánh tôi?” Ngay tức khắc, gương mặt anh liền trở nên xanh mét, cực kỳ khó coi.

“Tôi. . . . . A!”

La Vũ Hiên nhanh chóng bắt được cô gái nhỏ trước mặt đang co rúm muốn lui về phía sau, để cô tiến lên đón nhận đôi mắt đen tràn đầy tức giận của anh.

“Cô là người con gái đầu tiên dám ra tay đánh tôi!”

“Vậy thì như thế nào? Là anh ép buộc tôi đấy!” Cô cố nén run rẩy, lấy dũng khí phản bác.

Cô vừa mới dứt lời, tay của anh liền không thương tiếc bắt lấy cổ tay của cô, sức lực to lớn, làm cô kêu gào đau đớn.

“Đau quá. . . . .” Cô càng muốn giãy giụa, thì càng bị anh siết chặt.

“Dám đánh tôi ư? Vậy thì cô nên bỏ ra cái giá tương ứng.”

Trong lời nói của anh tràn đầy tức giận khiến sắc mặt của Hoàng Bộ Tuyết lập tức trở nên trắng bệch.

“Anh muốn làm gì — không! Anh không thể. . . . .” Cô bị anh kéo về phía trước, tình huống quái dị như vậy, tự nhiên thu hút không ít ánh mắt tò mò của mọi người.

“Buông tôi ra! Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Hoàng Bộ Tuyết càng tức giận nên không ngừng đánh anh, nhưng lại không rung chuyển được chút nào.

“Đây là do cô buộc tôi đấy!” Anh lạnh lùng nói, trong lòng đã có phương pháp trừng phạt rất tốt. Không cho cô gái nhỏ này chút bài học, thì cô sẽ leo lên trên đầu anh ngồi mát!

“Tôi thật sự rất sợ đó. . . . .” Cô giằng cợt nặn ra một câu.

Mà một câu nói này đã thành công làm anh mất không chế.

“Được, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là sợ!”

Anh ta tuyệt đối không thương hương tiếc ngọc với cô, không để ý tới sự giãy dụa phản kháng của, ngay dưới con mắt của mọi người liền trói cô mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Chương 139

Editor: Heisall

Cô nhìn mọi người xung quanh, rồi nhìn về mặt không có chút khác thường của anh, rốt cuộc anh ta muốn đưa cô đi đâu?

Cô rất mệt mỏi! Cô chưa từng đi bộ một quãng đường dài như vậy, đầu ngón chân của cô nhất định nổi mụn nước lên rồi, người đàn ông đáng chết này có xe lại không đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên phía xa có một chiếc xe phun nước chạy tới, người đi đường vội rút né tránh, nhưng người đàn ông trước mặt này giống như không nhìn thấy.

“Còn không mau tránh qua một chút, anh muốn bị nước phun à? Vậy anh đừng liên lụy đến tôi! Buông ra.”

“Cô cũng có cái để sợ sao?” La Vũ Hiên thần nhiên nói.

“Hừ.” Cô hất cằm lên muốn rời khỏi, lại quên mất mình còn đang bị anh ta lôi kéo, tác dụng của lực phản khiến cô lại bị kéo ngược về bên cạnh anh, nhưng giày cao gót dưới chân lại vang lên một tiếng cộp.

“A! Đau quá. . . . .”

. . . . .

“Cẩn thận một chút. Ngay cả đi bộ cô cũng không đi được à?” La Vũ Hiên cúi đầu nhìn qua, thấy cô không có việc gì, lúc này mới buồn cười nói.

“Khốn kiếp, nếu chê tôi chân tay vụng về, thì hãy để tôi đi đi! Chẳng lẽ anh không biết bắt cóc là phạm pháp sao? Nhanh chóng thả tôi ra thì tôi có thể xem như chưa từng có chuyện gì, nếu không——”

“Bắt cóc sao? Được, vậy hiện tại tôi liền thông báo cho cô biết... cô không bị bắt cóc.” Anh nhàn nhạt nói câu đầu tiên cắt đứt lời lảm bảm của cô.

“Cái gì? . . . . . Này, anh rốt cuộc có đang nghe tôi nói hay không.” Cô không nhịn được tức giận rống lên.

Anh vẫn không trả lời, chỉ nắm lấy cổ tay của cô không ngừng đi về phía trước, cũng không quan tâm cô có theo kịp hay không.

Gần đây bởi vì bị Âu Dương Linh hạn chế nên trong khoảng thời gian này Hoàng Bộ Tuyết rất ít khi rời nhà, dĩ nhiên việc cô nhẫn nại như vậy cũng là vì trong đó có chút quan hệ với anh ta, hiện tại, đương nhiên sẽ không thể nào ngoan ngoãn hợp tác được.

“Này! Anh đừng đi nhanh như vậy được không, tôi theo không kịp. . . . .” Cô thở hổn hển hô to.

“Thời gian không nhiều lắm, tốt nhất cô nên ngoan ngoãn hợp tác.” Chết tiệt thật, ngày mai phải chạy tới, thời gian thật sự rất gấp gáp.

“Anh buông tay, buông tôi ra.”

“Cô kia!” Dưới sự giầy dụa của Hoàng Bộ Tuyết, La Vũ Hiên đột nhiên ngừng bước rồi quát lên, không để ý đến ánh mắt khác thường của người đi đường xung quanh.

“Cút đi, nhanh chóng buông tay ra cho tôi.”

Gương mặt xinh đẹp của cô ửng hồng, cái miệng nhỏ như đóa hồng xinh đẹp khẽ nhếch lên, đôi mắt to tròn trong sáng, bộ dáng rất là đáng yêu.

Làm La Vũ Hiên có một cảm giác kích động, muốn hôn cô thật mãnh liệt.

Mà quả thực anh cũng đã làm như vậy!

Cô còn chưa kịp kêu lên thành tiếng, anh đã đẩy cô tới sau cây đại thụ ở ven đường, sau đó dùng thân thể cùng hai cánh tay của anh cố định thân thể mềm mại của cô vào giữa thân cây khô và thân thể của anh.

“Này, anh muốn làm cái gì?” Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt vừa tức giận vừa sợ hãi.

“Tôi muốn làm gì ư?” Anh muốn làm gì đây? Đến anh cũng muốn biết, rốt cuộc anh đang muốn làm gì với cô, anh chạm nhẹ vào mặt cô, lưu luyến và si mê sờ vào làn da mịn màng như da em bé của cô.

“Đừng đụng vào tôi!” Sắc mặt Hoàng Bộ Tuyết thay đổi mà gào lớn, nhưng làm thế nào cũng không thể đẩy được lồng ngực cường tráng của anh ra.

“Cô rất sợ tôi ư? Tại sao vậy?” Trong giọng nói của anh mang theo ý từ tìm tòi cùng nghiên cứu hơn nữa là sự mong ngóng.

Sợ anh ta? Cô mà sợ ư? Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ?

“Tôi mới không sợ anh!” Cô cắn răng nói với anh, lại khiến anh cười khê một lúc.

“Vậy vì sao cô lại run? Tôi cũng sẽ không ăn thịt cô —— mặc dù tôi rất muốn làm như vậy.”

Hoàng Bộ Tuyết không thể tin được nhìn người đàn ông anh tuấn đến nỗi làm người ta nín thở trước mắt kia, không hiểu vì sao anh ta lại nói với cô những lời buồn nôn đó —— không phải anh ta muốn làm cho cô buồn nôn đến chết đó chứ?

Ánh mắt của cô tràn đầy nghi ngờ.

Bọn họ cũng chỉ mới gặp mặt mấy lần mà thôi, có cần phải làm ra bộ dạng đã quen biết hơn mười năm ấy không? Đúng là lưu manh háo sắc mà.

“Tôi run ư? Là tôi giận đến phát run thì có!” Cô giận dữ nói, cực kỳ tức giận nhìn ý cười trong mắt Anh.

Anh ta thể mà đang cười nhạo cô ư? ! Mặc dù vỗ về mèo quào của cô thật sự không phải là đối thủ của anh ta, nhưng cô cũng không phải là cô đại để anh ta có thể tùy ý bắt nạt.

“Buông tôi ra!”

La Vũ Hiên bắt được đôi tay đang cố giãy giụa của cô rồi dè lên phía trên đầu, làm cô không thể động đậy, lại dán chặt thân thể của anh lên người cô, làm cô cảm nhận được lửa nóng từ trên người anh truyền tới như muốn thiêu đốt cô.

“Hoàng Bộ Tuyết, lần trước hẹn cô, tại sao cô không tới?” Âm thanh của anh giống như mang theo một chút xiu cô đơn, bộ dạng của anh giống như thật sự rất thất vọng.

Trong khoảng thời gian sống ở chỗ này, trừ công việc bên ngoài, thật ra thì anh cũng muốn hiểu rõ hơn cảm giác đêm đó. . . . .

Hẹn ư? Hẹn cái rắm, cô sẽ không mắc lừa, căn bản là một tên lưu manh háo sắc, cô không ngừng nhắc nhở chính mình ở trong lòng.

“Vì sao tôi phải đi?” Cô tức giận đĩnh chống đối.

“Bởi vì cô đã đồng ý với tôi.”

Đôi mắt kia như thiêu đốt lòng cô, nhóm lên phản tình cảm không muốn ai biết của thiếu nữ đã được cô chôn kỹ vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng cô.

“Tôi ——” Lúc ấy chỉ là thuận miệng nói ra để thoát thân mà thôi!

“Không cần nói bất kỳ lý do gì với tôi, bởi vì tôi sẽ không tin.”

“Vậy tôi không nói nữa.”

“Nhưng cô có thể làm một chút việc để bồi thường.”

“Bồi thường —— umh!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, môi của anh đã nhanh chóng che môi cô lại.

Khi môi anh chạm vào cô, cô chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, bên tai đã không nghe được bất kỳ âm thanh gì, chỉ có thể nghĩ đến việc đêm hôm đó anh đã cướp đi nụ hôn đầu của cô, rồi lần thứ hai. Nhưng . . . . .

Nụ hôn giống như mưa to gió lớn lúc này sao lại khiến cô có một cảm giác như bị điện giật? !

Làm sao có thể?

Tại sao có thể? !

Trong lòng của cô lại là cảm giác rung động mãnh liệt, mê muội thật sâu. Đối với cô mà nói, anh chỉ tính là người xa lạ.

Người xa lạ ư? Nhưng . . . . . Vì sao bây giờ khi đối mặt với anh thì trái tim không cách nào bình tĩnh được?

Hiện tại cô đã không cách nào phân biệt được nhịp tim của mình bị rối loạn rốt cuộc là vì động lòng, hay là vì sợ.

Có phải anh vốn rất giỏi việc lấy lòng các cô gái hay không?

Hay là do cô quá yếu ớt, giống như cô gái nhỏ bị dụ dỗ liền giao trái tim ra? . . . . .

Hiện tại, La Vũ Hiền chỉ có thể tạm thời gạt chuyện “không có thời gian” sang một bên, anh chỉ muốn ôm cô thật chặt.

Anh không biết rốt cuộc mình muốn tìm kiếm cái gì từ trên người cô, anh chỉ biết là không biết bắt đầu từ lúc nào, bản thân anh đã không tự chủ được mà luôn chú ý đến cô!

Anh nghĩ rằng anh muốn cô —— không chỉ là một nụ hôn. Hôn cô chỉ có thể thỏa mãn một phần dục vọng nào đó trong lòng anh mà thôi.

Trong đôi môi mềm mại và ngọt ngào của cô, anh phát hiện sâu trong lòng mình có một luồng năng lượng đang nhanh chóng tỉnh lại, giống như chúng đã đợi cô thật lâu, thật lâu rồi ——

Sau nụ hôn triền miên và thâm sâu, anh chậm rãi buông môi cô ra.

Giữa hai người tràn ra một không khí vô cùng trầm lắng, thân thể hai người dán chặt vào nhau, tiếng thở dốc quần quít quanh một chỗ.

Khi làn sương tình dục từ từ biến mất, Hoàng Bộ Tuyết thử tìm lý trí về.

Theo bản năng, cô muốn tát cho anh một cái, nhưng lại bị anh nhanh tay hơn bắt được.

“Anh buông tôi ra! Tôi cảnh cáo anh đó, anh đừng nghĩ rằng rồi là loại con gái tùy tiện, nếu như anh không nghe lời tôi, tôi sẽ ——”

“Sẽ thế nào?”

Lúc này khỏe miệng La Vũ Hiền mang theo một nụ cười tà mị, tay của anh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của cô, một loại cảm giác giống như có một dòng điện theo bàn tay anh chạm tới từng bộ phận trên người cô.

“Tôi sẽ —— tôi sẽ ——” Đáng ghét, tại sao cô lại nói chót vào lúc này chứ?

“Sẽ thế nào?”

Cô cực kỳ ghét giọng điệu giễu cợt kia, cô phình hai má, giống như một con gấu trúc đáng yêu, đưa ngón trỏ ra chọc chọc vào ngực của anh.

“Tôi nhất định sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất, cho dù đánh không thắng anh, tôi cũng sẽ tìm người đánh anh!” Chớ nghĩ cô nói đùa, có thể đến lúc đó, cô thực sự sẽ làm như vậy.

Nhưng hiển nhiên là cô quá ngây thơ rồi, cũng nhất thời không nghĩ tới thân phận cùng bản lĩnh của đối phương.

Nếu như anh sợ bị người ta đánh, vậy thì anh cũng không cần lăn lộn trong xã hội này nữa.

“Đánh tôi? Răng rơi đầy đất?” Anh nhướn mày: “Hoàng Bộ Tuyết, cái gì tốt của A Hoa cô không học, sao cô lại đi học sự thô lỗ của cô ấy chứ? Cô. . . . Cô thật sự đành lòng đánh tôi sao?”

Móa oi, tên lưu manh háo sắc này đang nói gì vậy?

Mặt của cô lập tức đỏ bừng, tuyệt đối là tức giận: “Ha ha, làm sao tôi lại không đành lòng được chứ? Tôi với anh thân quen lắm sao?”

“Thế sao? Tôi cho là chúng ta đã rất thân quen.” Đối với chuyện đêm đó, anh cảm thấy bọn họ đã quen thuộc đến nỗi có thể trực tiếp “ăn” nhau.

Cô thương cho anh một ánh mắt xem thường thật lớn, nhưng anh lại tuyệt nhiên không để ý.

“Hoàng Bộ Tuyết, cô vẫn chưa trả lời tôi đấy, tại sao tôi hẹn cô mà cô không tới?”

“Tại sao muốn tôi trả lời? Vấn đề này còn cần tôi phải trả lời sao? Đó là do anh tự mình hẹn, tôi có đồng ý không? Hơn nữa, tại sao anh không nói trước rằng đó là ngày sinh nhật của anh? Nếu như anh nói, có lẽ tôi sẽ nói nữ giúp việc người Châu Phi làm cho anh một cái bánh ngọt Châu Phi.”

Mặc dù như vậy hơi nhỏ mọn và có chút ngây thơ, nhưng cô chính là cố ý làm như vậy.

Khó trách mọi người thường nói, vật hợp theo loài, sao lại có cảm giác cô gái này so với A Hoa nhà lão đại còn khó trị hơn?

Còn nữ giúp việc người Châu Phi nữa chứ? Phốc! Cô gái này. . . . .

Nhưng không ngờ, ánh mắt của La Vũ Hiền lại giống như rất bao dung mà nhìn bảo bối mình quý trọng, tràn đầy cưng chiều cùng dịu dàng nhìn chăm chú vào cô, làm hại cô gái nào đó thiếu chút nữa cảm lòng không nổi mà chìm đắm vào trong ánh mắt đó.

Không được! Hoàng Bộ Tuyết! Bây giờ không phải là thời điểm lộ vẻ háo sắc, mà không được trưng ra bộ dạng hoa si, chỉ mới bị một người đàn ông thâm tình nhìn chăm chú vào mà thôi liền muốn té xỉu vào trong ngực anh ta, như vậy là làm mất mặt biết bao nhiêu phái nữ trong đồng bào cả nước đây biết không.

“Trước tiên anh hãy buông tôi ra, sau lưng tôi bị đè lên thân cây rất không thoải mái.” Cô bĩu môi, cắn răng nghiêng lợi mà cố gắng nung nấu mở miệng.

Nhưng anh đều thấy rõ, ngoài miệng mặc dù không có nói ra, trong lòng ngược lại rất là vui vẻ.

“Được, tôi có thể thả cô ra, nhưng em phải đi với tôi.”

Đi?

“Đi đâu? Chúng ta mới vừa đi khá xa, chân tôi đau!”

“Chân thật sự đau sao?”

“Nói gì vậy, đương nhiên rồi, chẳng lẽ tôi ăn no không có việc gì làm diễn trò cho anh xem sao?” Tức chết cô mà, tên đàn ông khôn kiếp.

Nghe cô cứ như vậy nói ra lời nói thú vị, gương mặt anh tuấn của La Vũ Hiền không tự chủ được nâng lên một nụ cười, nhất thời cảm thấy cô rất đáng yêu, không kiềm chế được mà ôm cả người cô vào trong ngực.

Hoàng Bộ Tuyết chưa giật mình tỉnh lại từ trong kinh ngạc, chỉ có thể mặc cho anh ôm mình thật chặt vào trong ngực, mà La Vũ Hiền nhìn thấy đáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn của cô, lập tức quyết định nắm chặt cơ hội.

Anh cứ như đứa trẻ, không ngừng tham lam liếm láp cánh môi mềm mại của cô, môi của cô giống như đóa hoa mới nở, làm anh không nhịn được mà mê luyến mùi vị ngọt ngào ấy, máu của cả người cũng sôi vì cô mà nóng lên.

Hoàng Bộ Tuyết kinh ngạc muốn đẩy anh ra, ngược lại liền bị anh ôm càng chặt hơn, nụ hôn cũng càng sâu hơn, khiến cô có loại ảo giác bị nụ hôn của anh nhấn chìm.

“Chờ một chút. . . . . Dừng tay, buông tôi ra!”

“Không được, thời gian không nhiều lắm, nên phải nắm chắc thời gian, muốn cô bồi thường ngày đó thất hẹn.”

Cái gì? Cái gì vậy chứ?

“Này này, anh nói cái gì? Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi không đồng ý. . . . . Mà nếu tôi có đồng ý đi chẳng nữa, thì tôi cũng sẽ cố ý không đến.”

Nghe được cô nói như vậy, ngay sau đó ánh mắt La Vũ Hiền vốn thâm tình liền biến hóa, thay vào đó là vẻ mặt hung ác cùng oán hận.

“Cố ý?”

Anh dùng lực bắt được hai vai của cô, cô đau đến gần như chảy nước mắt.

“Đau quá! Anh buông tay ——”

“Cho tới bây giờ, con người của tôi không thích nhất chính là bị người ta trêu đùa, nhất là một cô gái.”

“Là do anh bắt nạt một cô gái yếu đuối như tôi trước, hơn nữa, tôi căn bản cũng không đồng ý sẽ đến nơi hẹn mà, nếu như lúc ấy tôi có đồng ý đi chẳng nữa thì cũng là do anh ép tôi. . . Nếu không anh sẽ để tôi bình an vô sự rồi đi sao?”

Lúc ấy cô chỉ muốn nhanh chóng tránh khỏi anh mà thôi, nên cũng không nghĩ sẽ phạm phải một sai lầm lớn như vậy!

“Đĩ nhiên sẽ không rồi.” Anh híp mắt lạnh lùng trả lời.

“Cho nên, tôi không đi là chuyện bình thường.”

“Là tôi sai. Lúc đầu tôi không nên bị bộ dạng vô tội này của cô ảnh hưởng, để cô đi là sai lầm của tôi.”

Bởi vì Hoàng Bộ Tuyết không phải là người của La Vũ Hiên, cho nên cô không biết, giờ phút này trong lòng của anh đã vô cùng tức giận.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể đùa bỡn anh như vậy, cô là người đầu tiên, cũng tuyệt đối là người duy nhất.

Tròng mắt đen xinh đẹp của anh lóe lên tia lửa từ địa ngục, giống như muốn nuốt chửng người ta.

Hoàng Bộ Tuyết nhìn vào ánh sáng nơi đáy mắt anh thì cảm giác tê dại cả sống lưng chậm rãi dâng lên.

Nhất định là anh ta đang rất tức giận, đến mắt cũng biến sắc, vẻ mặt cũng rất khủng khiếp.

“Làm người phải hiểu được biết sai thì sửa, cho nên tôi quyết định thay đổi ta cách làm ban đầu.”

“Cách làm?” Cô có thể không cần biết anh ta muốn thay đổi cách làm gì hay không?

“Hôm nay, tôi, tuyệt, đối, sẽ, không, mềm, lòng, nữa.” Anh gằn từng chữ nói, giống như là cắn răng, nói xong liền kéo cô qua, sải bước đi tới chiếc xe hơi bên cạnh.

“Này, La Vũ Hiên, anh buông tay cho tôi, ... Nếu không buông tôi sẽ la lên đó. . . . .”

“A. . . . . Cứu. . . . .”

Chỉ thấy người bị nhét vào trong xe, cửa xe vừa đóng, trong nháy mắt chiếc xe biến mất ở trên đường phố, lưu lại âm thanh vang vọng trên không trung!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Chương 140: Kết hôn!

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mới vừa ló dạng, trong Tiêu Vân Các, nhân viên chuyên nghiệp hết nhóm này đến nhóm khác lục đục kéo nhau đến!

Mà người nào đó mới sớm tinh mơ đã bị một nhóm người vây quanh, không ngừng hò hét giận dữ khắp biệt thự!

“Huyền Vũ Thác Hàn. . . anh là tên khốn kiếp. . .”

“A. . . . . đừng coi quần áo của tôi. . . . .”

Ngay cả mấy chú chim đang đậu trên cành cây cũng hoảng sợ bay tán loạn. . . . .

Còn nhân vật nam chính của chúng ta, mới bảnh mắt đã lập tức rời giường chuẩn bị xong xuôi đầu đuôi, nghe tiếng gào rít bên kia vang vọng lại, tâm tình vui vẻ phân phó người làm việc này việc kia!

Ở nơi này nổ ra kháng chiến, mà ở bên ngoài, hình như cũng xảy ra chuyện gì đó rất thú vị! Nhưng tạm thời chưa nhắc tới vội. . .

Mà lúc này, tại nơi tổ chức hôn lễ càng thêm náo nhiệt lắng mạn, ước chừng có đến một trăm nhân viên bảo an không ngừng đi lại tuần tra, không cho phép bất cứ thành phần khả nghi nào đến gần, cũng từ chối khéo bất kỳ cuộc phỏng vấn của giới truyền thông.

Bên trong lâu đài lấy màu vàng kim và màu trắng làm chủ đạo, hiển thị rõ sự cao quý thanh lịch, đại sảnh cổ kính trang hoàng xanh vàng rực rỡ, lễ đường trang trí bằng những dải hoa hồng đan xen nào là tím, trắng, đỏ, . . . tám cây đàn hạc được đặt ở bên cạnh, cùng hòa tấu những khúc nhạc mỹ diệu nhạc khúc.

Khi chiếc xe hoa Rolls-Royce màu vàng kim đặc biệt đến Tiêu Vân Các đón cô dâu vừa xuất hiện ở cửa thì toàn thể tân khách lập tức đứng dậy, nhiệt liệt vỗ tay hoan hô, không hề che giấu ánh mắt kinh ngạc lẫn không thể tưởng tượng nổi về vẻ đẹp cùng sự ‘ trẻ tuổi ’ của người vừa đến.

Tóc được uốn theo kiểu cổ xưa, Xà Cờ Hoa khoác trên người bộ lễ phục cung đình đắt giá đính đầy đá quý lấp lánh, dưới sự hướng dẫn của Hoàng Bộ Tuyết và một cô gái nhỏ ngoại quốc tóc đỏ, từng bước từng bước đi đến lễ đài.

Phía cuối bên trái, chú rể anh tuấn cao lớn, mặc lễ phục màu trắng, toàn thân tỏa ra khí thế tôn quý cùng bất phàm đang an tĩnh chờ cô dâu của mình đến.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước nhìn người trong lòng đang chậm rãi đi về phía mình. Lần đầu tiên, lòng trung thành lại mãnh liệt đến thế, đợi cả ngàn năm mới tới một khắc này!

Xá Cơ Hoa vừa giận vừa có chút khản trương đi tới, khi nhìn thấy gương mặt tựa như điêu khắc, con ngươi không hề chớp, đang ngưng mắt nhìn mình thì tâm lý vốn có chút mâu thuẫn, nhất thời bình tĩnh lại.

Nghi thức được mục sư chủ trì bắt đầu tiến hành, bọn họ trao nhẫn cho đôi phượng, kiểu dáng này do chính tay Huyền Vũ Thác Hàn tự mình lựa chọn.

Trong lúc tuyên thệ, khi mục sư hỏi hai người có nguyện ý kết làm vợ chồng hay không thì Huyền Vũ Thác Hàn không hề chần chừ mà lớn tiếng nói: “Con nguyện ý!”

Không đợi Xá Cơ Hoa trả lời, anh liền lên trước một bước, giang hai cánh tay dùng sức kéo cô vào trong ngực, tặng cho cô một nụ hôn nóng bỏng theo cách thức tiêu chuẩn, hôn đến mức đầu óc của cô quay cuồng, không kịp mở mắt mà nhìn Mục Sư trả lời đến tột cùng có nguyện ý gả cho mình hay không.

Dù sao, anh cũng không cho cô có cơ hội đổi ý.

Dưới đài các quý vị tân khách lập tức vỗ tay rào rào, lớn tiếng hoan hô, Huyền Vũ Thác Hàn luôn mang đến cho người khác cảm giác đơn độc, chưa từng thấy anh vì một người phụ nữ mà hao tổn sức lực như vậy, chỉ với ánh mắt nóng bỏng nhìn cô dâu trẻ tuổi xinh đẹp kia của anh là nhận ra ngay rồi!

Hành động này khiến biết bao cô gái thâm hăm mộ không dứt!

Sau khi nghi thức kết thúc, trên sân cỏ trong pháo đài cỏ bắt đầu mở tiệc rượu, thời tiết rất tốt, trên không trung là những khinh khí cầu màu sắc rực rỡ không ngừng chao lượn, ánh mặt trời sáng lạn tưới vào thảm cỏ xanh mơn mơn càng làm tăng thêm không khí vui mừng cho bầu không khí vô cùng lãng mạn này.

Mấy người đàn ông tới tham gia hôn lễ đang liêu lĩnh mạo hiểm chơi cùng một nhóm trẻ đủ loại màu da, không hề quan tâm đến việc bất đồng ngôn ngữ với nhau.

“Chúc mừng Lão đại, chị dâu!” La Vũ Hiên vốn được xưng là người tuân thủ thời gian, lần đầu tiên thiếu chút nữa đến trễ, vốn đã đồng ý làm phù rể Huyền Vũ Thác Hàn, nhưng cuối cùng lại rơi vào tay Hạ Tuyên Vũ, anh lướt qua đám người, bùng sầm banh tới mời rượu đôi vợ chồng mới cưới.

“Cám ơn!” Huyền Vũ Thác Hàn đáp lại, rồi giơ ly rượu lên chạm cốc.

Ánh mắt Xá Cơ Hoa đầy bất mãn lần khinh thường nhìn La Vũ Hiên, buông một câu: “Hừ, còn đồ háo sắc!”

Người này thế nhưng lại dám bắt cốc Tuyết, mặc dù không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Tuyết vừa nhắc tới anh ta sắc mặt liền đại biến, còn âm ỉ mắng người nào đó là tên côn đồ háo sắc, thân là đồng đảng, cô dĩ nhiên cũng sẽ không cho La Vũ Hiên sắc mặt tốt!

Bộ lễ phục truyền thống bằng lụa trắng đã thay thế bằng một chiếc váy màu đỏ rực rỡ, mái tóc đen nhánh được thợ trang điểm vén lên thật cao, lộ ra tấm lưng trắng nõn như ngọc.

Mà bàn tay của tên nào đó tựa nhựa cao su dính chặt vào cổ làm thế nào cũng thoát không nổi, có lúc cô còn cảm thấy ngón tay thô ráp kia còn nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cho nữ đứng ngồi không yên, mặt đỏ rần lên, không biết là do xấu hổ hay là tức giận nữa.

“Chị dâu, chị . . . . . Lão đại . . . . .”

Sau khi La Vũ Hiên nghe thấy câu nói kia liền cười khổ hướng tầm mắt về phía người nào đó bên cạnh.

“Được rồi, đừng gây chuyện nữa!” Vuốt vuốt cái eo thon nhỏ, tâm tình của mỗ Lão đại tốt vô cùng, lên tiếng cắt đứt.

Xá Cơ Hoa tròn mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó quay đầu, bất mãn liếc tên sắc nam bên cạnh: “Buông tay, tôi muốn đi toilet.”

“Có muốn, anh đi cùng em không?” Anh săn sóc tỉ mỉ hỏi, có điều mỗ nữ nào đó đã đi guốc trong bụng sắc quý nên không hề cảm kích chút nào!

“Không cần, giải quyết xong tôi sẽ tự về!” Cô nói xong, liền xách làn váy thật dài lên, bước chân nhẹ nhàng đi xa, sau lưng lập tức có ba đầu phụ tóc vàng mắt xanh đuổi theo.

“Lão đại! Hỏi cậu một vấn đề, phần mộ hôn nhân này, cậu bằng lòng nhảy xuống, thật sự không hề hối hận sao?” La Vũ Hiên đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô dâu, khóe miệng run run hỏi!

Đã sớm hiểu rõ ràng, cô gái nào đó tuy có chút tục tằn, có chút thô lỗ, nhưng đối với ánh mắt bất bệ của Lão Đại mà nói, La Vũ Hiên thật sự không hiểu, đến tột cùng Lão đại yêu thích người nào đó ở điểm gì?

“Thế nào? Cậu rất hi vọng tôi sẽ hối hận hay sao?” Nhíu mày, Huyền Vũ Thác Hàn vui vẻ trêu chọc.

“Đầu có, bản thân tôi cũng. . . . . Cảm thấy, A Hoa là một cô gái tốt!”

“Cậu cảm thấy như vậy?”, Huyền Vũ Thác Hàn dõi theo dáng người thướt tha của Xá Cờ Hoa ‘ cao nhã phóng khoáng ’ trước mắt, anh nhíu mày nhìn La Vũ Hiên, mắt sáng như đuốc: “Hay là vợ tôi cũng là loại hình mà cậu thích?”

“Dáng vẻ này của cậu, thật sự rất giống với một ông chồng suốt ngày ghen tuông!”, La Vũ Hiên đối với phản ứng này của Lão đại nhà mình thật sự xì mũi coi thường.

Nói thật, A Hoa giống như một vật quý hiếm khó gặp, có lẽ bởi vì quá mức đặc biệt, nên người làm chồng của cô, nếu không có trái tim bao dung cùng tự tin, chắc chắn sẽ chết già trong sự nghi kỵ lo lắng mất.

Nhưng Huyền Vũ Thác Hàn thì sao? Coi như chấm hết! Người đàn ông này quá tự đại cũng quá mức tự tin, thân là bạn tốt của tên này, anh thực sự không tin Lão đại sẽ cam tâm tình nguyện làm một người chồng bao dung che chở, đó không phải là phong cách của anh ta.

Có điều, thật ngoài suy đoán của tất cả mọi người, người này lại yêu cô nhóc kia, đến lúc này không còn gì để nghi ngờ nữa, nếu không với cá tính của Huyền Vũ Thác Hàn sao có thể kết hôn thần tốc đến vậy.

“Nếu như ai dám dòm ngó người phụ nữ của tôi. . .”, Huyền Vũ Thác Hàn khẽ cười tà, cười đến cuồng vọng lại đầy ngạo mạn, nói tiếp: “Tôi sẽ cùng hắn ta quyết đấu!”.

Dĩ nhiên, người này không phải ai khác mà chính là Minh Hạo Thiên, ứng cử viên sáng giá nhất.

“Ha ha!”, La Vũ Hiên lớn tiếng cười phá lên, giờ giờ ly rượu trong tay lên: “Vậy thì chúc Lão đại và chị dâu tình trong bể tình, đầu bạc răng long!”.

“Cảm ơn!”, Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nhếch môi, nâng ly rượu uống cạn.

Đang lúc ấy thì, một nhân viên bảo an vội vàng chạy tới, nói nhỏ bên tai Huyền Vũ Thác Hàn mấy câu.

Huyền Vũ Thác Hàn nhíu mày, vỗ vỗ vai La Vũ Hiên, muốn anh ta giúp mình chào hỏi quan khách, sau đó xoay người sai bước đi vào trong pháo đài cổ.

Trong căn phòng vệ sinh rộng lớn, chỉ có một mình Xá Cờ Hoa đang đứng trước bồn rửa tay lát đá cẩm thạch màu đen, đặt hai tay dưới vòi nước mát mẻ, từ đó tinh thần có thể thoải mái hơn một chút.

Thờ dãi nhìn vào trong chiếc gương đồng cổ điển hình tròn, lại cảm khăn giấy lên lau khô tay.

Ba cô dâu phụ ngoại quốc đang trông giữ ngoài kia cô không hề quen biết dù chỉ một người, bọn họ vừa giúp cô thay lễ phục, vừa phối hợp đồ trang sức, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng rất để ý xem cô có cần phải trang điểm lại hay không, vô cùng chuyên nghiệp!

Cô nhìn chằm chằm gương mặt được trang điểm đáng yêu tí mĩ trông chẳng giống mặt thật của mình chút nào trong gương, lại một lần nữa nhắc nhở mình cần phải mỉm cười, cười thật tươi, vì hôm nay nói thế nào cũng là một ngày trọng đại trong đời?

Thật tâm ra thì cô cũng có chút thích anh, mặc dù người này dám sử dụng thủ đoạn đưa mẹ cô ra nước ngoài, ép cô gả cho mình. . . . . Sáng nay, trước khi lên xe hoa, vẫn có thể chạy trốn, nhưng cô lại không làm như vậy!

Anh đối với cô rất tốt, mặc dù tính khí không ra làm sao, thường xuyên nổi giận, cũng hết sức bá đạo, khiến cho cô cảm thấy bức bối chẳng khác nào chú chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, nhưng hình như cô đã quen dần với cảm giác đó, đột nhiên lại không muốn từ bỏ.

Xoay người đi ra khỏi nhà vệ sinh, ngoài cửa không có ai, mấy người dâu phụ đứng đợi lâu quá nên cũng đã dời bước đến phòng khách cách nơi này không xa, cùng đám bạn bè của mình nói chuyện trên trời dưới đất, còn Hoàng Bộ Tuyệt từ sau buổi lễ đã không thấy bóng dáng.

Người ngoại quốc, ai nấy đều rất nhiệt tình, những tiếng cười như chuông bạc thi thoảng lại tràn vào tai. . . Không muốn quấy rầy nhã hứng của mọi người, cô gách váy lên, nhẹ nhàng đi về phía đại sảnh.

Đi qua dãy hành lang có những cành cây nho màu xanh thật dài, Xá Cờ Hoa đang định bước vào phòng khách, thì lại nghe thấy tiếng gào thét giận dữ truyền tới, cô không tự chủ dừng bước lại, tò mò nhìn vào cửa sổ, ai ngờ lại nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn ở bên trong, đang nói gì đó với hai người trung niên.

Thân hình cao lớn thư thái dựa vào ghế sofa, Huyền Vũ Thác Hàn vắt chéo hai chân, tay đặt trên thành ghế, mười ngón tay giao vào nhau, tầm mắt vẫn hoàn toàn đắm chìm vào chiếc nhẫn cưới kim cương trên ngón tay trái.

Về mặt của anh thoáng lo lắng, mày không khỏi chau lại, lộ ra vẻ chán ghét cùng không kiên nhẫn, Huyền Vũ Thác Hàn như vậy khiến Xá Cờ Hoa thật khó hiểu, đang muốn tránh ra, đột nhiên lại nghe thấy người đàn ông trung niên lên tiếng: “Thác Hàn, cháu thực sự đã quá phận rồi ! Kết hôn là chuyện quan trọng đến thế nào mà lại không thông báo cho cha cháu một tiếng, lại còn cưới một đứa con gái không lên được mặt bàn như vậy, cũng không biết có sạch sẽ hay không, không sợ ném hết thể diện của cha cháu và cả nhà Huyền Vũ sao?”

Xá Cờ Hoa lập tức ngây ngẩn cả người? Gì chứ? Không lên được mặt bàn? Không sạch sẽ? Mẹ nó chứ, lão già chết tiệt. . . . .

“Tôi muốn cưới ai cũng không liên quan gì đến ông, người phụ nữ của tôi có sạch sẽ hay không chỉ cần tôi biết rõ là được rồi!“. Huyền Vũ Thác Hàn lại tiếp tục cất giọng nói có thể lạnh chết người: “Nghe nói con trai chú gần đây ở Hongkong bởi vì tang trữ ma túy mà bị cảnh sát bắt giữ không về được Đài Loan, không ngờ vẫn còn có tâm tình chạy tới quan tâm hôn sự của tôi nữa cơ đấy!”

“Huyền Vũ Thác Hàn, nói chuyện có chừng mực một chút! Tao là chú của mày đấy!“ Người đàn ông trung niên lại hầm hầm nói: “Nếu như không phải xem mày là con cháu họ Huyền Vũ, thì tao còn lâu mới quan đến việc này!”

“Chú sao? Ha ha!“, tròng mắt đen của Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nhú lại, khóe miệng nở nụ cười lạnh: “Cái này hình như chỉ đến từ một phía cũng có chút quá ngây thơ rồi? Ngay cả cha tôi cũng không tư cách đó mà ông ở nơi này lại dám hô to gọi nhỏ, có phải quá buồn cười rồi không?”

“Mày. . . . .”

Huyền Vũ Kiến Nhân bất ngờ bị điều ra nước ngoài, lần này ngàn dặm xa xôi chạy về đây, không phải đang hận anh không đi theo cuộc sống mà ông ta mong muốn, cưới người phụ nữ mà bọn họ đã sắp đặt từ trước, cứ thế bước trên con đường đã được âm thầm an bài .

Đáng tiếc là anh chưa bao giờ để bất kỳ ai điều khiển, bất luận là mười năm trước hay là mười năm sau, anh muốn sống như thế nào, muốn kết hôn với ai đều là chuyện của riêng anh, không có chút liên quan nào đến người khác.

“Có đứa cháu bất hiếu như mày, ông nội ở dưới đất có linh cũng sẽ chết không nhắm mắt!“ Người đàn ông trung niên cực kỳ tức giận cho kêu lên: “Thằng bất hiếu này, mày lại dám đùa bọn người nhà Huyền Vũ trong lòng bàn tay, tính cách này chẳng khác nào người mẹ kỹ nữ hạ tiện của mày, không giống được cha mày ở điểm nào . . . . .”

“Câm miệng!“, Huyền Vũ Thác Hàn đứng lên, sắc mặt âm trầm, trong mắt tất cả đều là tàn bạo, sát ý cùng khí lạnh tản ra làm người ta sợ hãi, gần từng chữ: “Hôm nay là ngày tôi kết hôn, không muốn phá hỏng tâm trạng, mấy người đều cút ra ngoài cho tôi!“

Anh cao giọng gầm lên, bốn năm bảo vệ gồm cả người da đen lẫn người da trắng lập tức từ bên ngoài xông tới, ai nấy võ trang đầy đủ súng ống đạn dược.

“Thác Hàn, có chuyện gì thì cứ từ từ thương lượng, tất cả đều là người một nhà, cần gì mỗi lần đều đấu nhau bẻ đầu chảy máu?“ Người phụ nữ đi cùng vẫn không mở miệng nói chuyện thấy thế vội vàng khuyên can: “Chú của cháu là người ruột đẻ ngoài da, thật ra thì cũng chỉ là quan tâm đến cháu thôi, nhà Huyền Vũ chúng ta dù sao cũng có uy tín danh dự trên thương trường, có biết bao nhiêu tiểu thư thiên kim để lựa chọn, sao cháu lại . . . .”

“Bà có yêu cầu gì?“, Huyền Vũ Thác Hàn cười lạnh hỏi: “Mau nói rõ ra!”

“Là như thế này . . . .“, người phụ nữ kia cười khan hai tiếng, làm bộ hiền lành nói: “Cháu cũng biết, thằng con không ra gì của cô chú muốn mở công ty nhưng tiền vốn không đủ, cháu có thể cho chúng ta mượn trước một ít để cho nó đặt mấy đơn hàng . . . .”

“Booth!“, Huyền Vũ Thác Hàn lười phải nghe tiếp, ngắt lời , trầm giọng kêu tên bảo vệ.

“Lão đại, ngài có gì phân phó?“, người hộ vệ da đen khô ngô, cất giọng quốc ngữ tiêu chuẩn, cung kính cúi mình vái chào Huyền Vũ Thác Hàn.

Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng ra lệnh: “Ném bọn họ ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy bất cứ người nào xuất hiện ở đây.”

“Dạ, Lão đại!“ Hộ vệ nhận được mệnh lệnh, đi tới.

“Huyền Vũ Thác Hàn!“, người phụ nữ bắt đầu giận dữ mắng: “Nếu mày đã không muốn nhận thức họ hàng, thì chúng tao cũng sẽ không thèm nhận mày! Đừng quên, chú mày vẫn còn có cổ phần ở công ty, đừng để đến lúc giận quá hóa liều, chúng tao cũng sẽ khiến mày không có đồ tốt để ăn đâu!”

Thật ra thì, ngay từ nửa năm trước, Huyền Vũ Kiến Nhân đã âm thầm ra tay, nhưng đã bị tan rã, hơn nữa hai tháng vừa rồi, đột nhiên còn bị cản trở, hiện tại trong tay thật ra thì không còn dư lại bao nhiêu cổ phần, nếu không, cũng sẽ không vì con trai mà đến đây kì kèo mặc cả!

“Cái tên tiểu tạp chủng, tiểu lưu manh! Mày chỉ xứng là tên côn đồ đứng ở đầu đường thôi, sớm muộn gì cũng bị loạn đao chém chết, tao sẽ không để yên đâu . . . A!“ Cuối cùng còn hét chói tai bởi vì Booth xóc cổ áo lên lời đi.

Những lời mắng chửi thô tục hết sức khó nghe, cùng tiếng hét chói tai cũng không khiến cho Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu lại, vừa mới động thân, tầm mắt sắc bén vừa vịn giao thoa với đôi mắt đẹp sáng ngời đầy kinh ngạc bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Chương 141

Editor: trang bubble

“Có dạng cháu như mây vậy, nếu ông nội mây dưới đất có linh cũng sẽ chết không nhắm mắt!” Người đàn ông trung niên cực kỳ tức giận kêu gào lên: “Cái thằng con bất hiếu này, đùa bốn người nhà Huyền Vũ chúng ta ở trong lòng bàn tay, tất cả tính nết đều theo người mẹ gái điểm thấp hèn kia của mày, điểm nào giống anh tao . . . . .”

“Câm miệng!” Huyền Vũ Thác Hàn đứng lên, vẻ mặt u ám, trong mắt tất cả đều là tàn bạo, tản ra sát ý và khí lạnh làm người ta sợ hãi, anh gần từng chữ: “Hôm nay là ngày tốt tôi kết hôn, tôi không muốn phá hỏng tâm tình, tất cả các người đều cút ra ngoài cho tôi.”

Anh cao giọng kêu một tiếng, lập tức từ bên ngoài xông tới bốn, năm vệ sĩ bộ dáng người da đen và người da trắng, mỗi người đẩy đủ võ trang, súng ống đầy đủ.

“Thác Hàn, có chuyện dễ thương lượng mà, mọi người đều là người một nhà, cần gì mỗi lần đều phải đấu đến bể đầu chảy máu?” Người phụ nữ trung niên vẫn không có mở miệng nói chuyện thấy thế vội vàng khéo léo khuyên can: “Chú con chính là ruột đẻ ngoài da, thật ra cũng là quan tâm con. Nhà Huyền Vũ chúng ta cũng coi như là có uy tín danh dự, rất nhiều thiên kim danh môn tùy con chọn, làm sao con lại. . . . .”

“Bà lại muốn có cái gì?” Huyền Vũ Thác Hàn cười lạnh nói: “Không ngại nói rõ.”

“Là như vậy. . . . .” Người phụ nữ trung niên cười khan hai tiếng, làm bộ hiền lành nói: “Con cũng biết, em họ không ra gì kia của con, nó mở công ty kia tài chính có chút không đủ, con có thể cho mượn trước một chút tiền vốn để cho mấy đơn đặt hàng của nó hay không. . . . .”

“Booth.” Huyền Vũ Thác Hàn lười muốn nghe tiếp, ngắt lời bà ta, trầm giọng kêu tên vệ sĩ.

“Lão đại, ngài có gì dặn dò?” Vệ sĩ gọi Bồ Tư là một người da đen khôi ngô, anh nói quốc ngữ tiêu chuẩn, cung kính cúi mình vái chào với Huyền Vũ Thác Hàn.

Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng nói: “Ném bọn họ ra, tôi không muốn thấy bọn họ xuất hiện ở đây nữa.”

“Dạ, lão đại.” Vệ sĩ nhận được mệnh lệnh, đi tới phía nam nữ cực kỳ kinh ngạc.

“Huyền Vũ Thác Hàn!” Người phụ nữ lấy một loại nét mặt không thèm đếm xỉa bắt đầu mắng: “Mày không nhận thức họ Huyền Vũ chúng tao, chúng tao cũng sẽ không nhận thức mày! Đừng quên, chú mày còn có phần lớn cổ phần ở công ty, mày làm cho chúng tao phát bực rồi, chúng tao cũng sẽ không để cho mày có trái cây ngon mà ăn!”

Thật ra thì, ngay từ lúc nửa năm trước, Huyền Vũ Kiến Nhân âm thầm ra tay, cũng bị tan rã rồi, hơn nữa vào hai tháng trước, đột nhiên bị cản trở một chút xíu, hiện tại thật ra thì trong tay không còn dư lại bao nhiêu cổ phần, nếu không, cũng sẽ không bởi vì con trai mà đến đòi tiền!

“Mày cái thằng con hoang này, đồ lưu manh! Mày chỉ xứng làm tên côn đồ các ké ở đầu đường, sớm muộn bị loạn đao mà chém chết, tao sẽ không cứ quên đi như thế. . . . . A!” Thét chói tai cuối cùng là bởi vì Booth xóc lên cổ áo của bà ta.

Một chuỗi thét chói tai và tiếng mắng khó nghe cực điểm cũng không khiến cho Huyền Vũ Thác Hàn quay đầu lại, vừa mới xoay người, tầm mắt sắc bén lại vừa vận đối diện với cặp mắt đẹp sáng ngời lại có vẻ kinh ngạc kia ở bên ngoài. “Vì sao lại tới? Lên hạng rồi sao?” Đang đối mặt Xá Cơ Hoa thì luồng hơi thở lạnh lẽo tràn ngập ở trên người Huyền Vũ Thác Hàn khiến người run sợ, trong nháy mắt thu lại, trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng cũng nhếch lên nụ cười nhạt hời.

Chỉ là có khoảnh khắc sao chỗ sâu đáy mắt này nhanh chóng loé qua vẻ đau đớn và che giấu kia.

Ở trong những gia tộc gọi là quý tộc kia, mẹ của anh chẳng qua là gái quán rượu thấp hèn, nếu năm đó không phải ngoài ý muốn có anh, có lẽ, đó mới là vận may của bà. Ít nhất, sẽ không mãi đau lòng trong chờ đợi cho đến cuối cùng, cũng là u buồn mà chết.

Đau đớn? Tuy là anh thu lại cũng ở giây sơ hở đó, nhưng Xá Cơ Hoa vẫn có thể cảm thấy nhàn nhạt từ trên người anh!

Nhìn người đàn ông trước mắt, Xá Cơ Hoa không trả lời anh, mà là nhủu mày một cái, cảm giác trong lòng có chút nhủu nhủu, sinh ra một con tức giận đối với người phụ nữ trung niên mới vừa nảy bị cứu ra!

Người đàn ông không cách nào chịu được yêu mến đồng tình của người phụ nữ, đặc biệt như một người đàn ông kiêu ngạo nào đó!

Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên cười cười nhẹ nhàng búng xuống trán cô gái nào đó, “Cô gái, ngăn người cái gì, đi thôi, vẫn còn rất nhiều khách phải chiêu đãi đây. Hôm nay, phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Giọng nói cung chiêu vừa nói vừa lôi kéo cô đi tới sân bãi.

Cái gì đó? Ngoan ngoãn nghe lời? Xem cô như đứa bé à, trong lòng Xá Cơ Hoa oán trách, nhìn bóng lưng người đàn ông, mặc dù có chút bất mãn anh nói giống như đồ trẻ con. Nhưng hôm nay, cô lại ngoài dự đoán coi như phối hợp không có làm ra chuyện quá quái.

. . . . .

Xá Cơ Hoa đứng ở trên ban công, gió đêm từ từ thổi qua, mang chút cảm giác lạnh lẽo.

Sau khi cô ở tiệc cưới, đối với trận thế kinh khủng kia, gần như là chạy trốn chết, trốn về trong căn phòng được gọi là phòng tân hôn, nghĩ đến yêu cầu đi mời rượu từng bàn một kia, còn có bầu không khí ồn ào, lại bị hù đến nổi da gà bò đầy cả người.

Chờ sau khi nghỉ ngơi một chút, cô chạy đi tắm, trấn an tâm tình của mình.

Hôm nay cả ngày cô cũng đủ mệt mỏi, sáng sớm đã bị đào lên, làm đông làm tây, còn phải bị những ba cô sáu bà kia lôi kéo bao vây, mẹ nó, quá kinh khủng! Cô thật sự được hoan nghênh như vậy sao?

Sự thật, dĩ nhiên không phải á..., chính cô lại rất rõ ràng đối với hiểu rõ bản thân, đến cả những vẻ mặt được gọi là phu nhân kia, thật sự khiến cô không chịu nổi!

Có điều nói đi nói lại, mấy ánh mắt của người có tiền hôm nay tới kia, có thể đều là mọc ở dưới cằm, mỗi lần đối mắt cô thì ngửa đầu lên, trực tiếp sử dụng cái cằm nhắm về phía cô!

Tiêu chuẩn chính là tư thế mắt chó nhìn người thấp, cũng may, Xá Cơ Hoa cô thích nhất chăm chú đối tượng, chính là những cái được gọi là ‘cằm mắt’ kia, xem ra gả cho Huyền Vũ Thác Hàn, thật ra thì cũng không phải là quá mức hồngбет nhĩ?

Sau khi Xá Cơ Hoa tắm xong, mới nhớ tới mình không có quần áo tắm rửa, nhất thời vẻ mặt trở nên thật là khó nhìn.

Trời ơi! Chẳng lẽ cô phải toàn thân trơn bóng hay sao?

Hơn nữa. . . . . Nhưng Xá Cơ Hoa rất rõ ràng, nơi này chính là cái gọi là ‘phòng tân hôn’, nghĩ đến người đàn ông Huyền Vũ Thác Hàn kia lúc nào cũng có thể đi vào, thấy đáng về cô đạo đức như thế, gò má cô không kìm hãm được trở nên thật là đỏ, nóng quá.

Cô bao lấy khăn lông lớn đi tới đi lui ở trong phòng, lúc này cô chú ý tới tủ treo quần áo bài biện trong phòng, đầu tiên lên một ý nghĩ.

Xá Cơ Hoa có chút do dự, nhưng tay chân giống như có ý thức của mình, cô mở tất cả tủ treo quần áo ra, thấy bên trong tràn đầy quần áo, ánh mắt có chút mờ mịt.

Những quần áo này nhỏ bé vừa vặn phù hợp mình, ngay cả chén chụp (áo ngực) cũng là lớn nhỏ giống nhau, còn có kiểu dáng quần áo cũng là thứ mình yêu thích.

Đây rõ ràng không phải là tủ treo quần áo của cô, lại cảm giác dường như quần áo bên trong là thuộc về mình.

Nét mặt Xá Cơ Hoa tràn đầy kinh hãi, trái tim “Thình thịch, thình thịch” bắt đầu nhảy đến có chút tăng nhanh.

Tại sao? Những quần áo này đều là đặt làm nhĩ? Ngay cả nhãn mác của vị bậc thầy nổi tiếng nào đó cũng còn mọc trên quần áo, khi cô cầm lên một cái áo âu phục màu trắng khoác lên người thì nhỏ bé vừa vặn, vừa đến mức cô đột nhiên cảm thấy thật quái dị.

Xá Cơ Hoa có loại cảm giác da đầu tê dại, sau khi mặc vào bộ quần áo này, trong đầu không nhận được ảo tưởng có phải đồ hào sắc đáng chết đó thừa dịp lúc cô ngủ len lén đo kích cỡ của cô hay không?

Huyền Vũ Thác Hàn thường xuyên làm như vậy chứ? Bởi vì, cô lại nhiều mấy lần vừa tỉnh lại thì thấy người đàn ông kia ngồi ở mép giường cô nhìn cô chăm chăm, còn cười đến có chút. . . . . Sắc. . . . .

Vừa nghĩ tới đó, Xá Cơ Hoa bèn bực bội đầy bụng, nếu như có thể, cô đụng cũng không muốn đụng vào cả tủ quần áo, nhưng không mặc thì phải trần trụi rồi.

Xá Cơ Hoa càng nghĩ càng tức, quả nhiên là người đàn ông sắc. . . . .

Cuối cùng cô cắn môi đỏ mọng, cấp tốc đổi lại quần áo đang không thực tế.

Vì để cho mình tiêu tan bớt giận, cô chạy đến ban công hóng gió một chút, lại nghe được tiếng nói của người đàn ông truyền đến từ sau lưng——

“Cô gái, làm sao em đứng ở ban công, thời tiết có chút lạnh, đừng để cảm lạnh.”

Xá Cơ Hoa quay đầu lại, thấy Huyền Vũ Thác Hàn hơi say được người giúp việc kiệt sức dựa vào cửa, dùng một đôi mắt tà khí nhìn chăm chăm cô, giống như là nhìn chăm chăm con mồi.

“Làm sao anh đến chỗ tôi?”

Người đàn ông híп con mắt, đột nhiên nói một câu, “Tôi nay là đêm tân hôn của chúng ta.”

Những lời này của anh khiến Xá Cơ Hoa cứng đờ, dùng ánh mắt đề phòng nhìn chăm chú vào con mắt sắc của người đàn ông. “Anh cũng không thể làm loạn, đừng quên, tôi còn có cái bụng đấy.”

“Anh sẽ rất dịu dàng.” Huyền Vũ Thác Hàn cười cười đi lên trước ôm chầm vai cô, bóng dáng cao lớn ngay căn phần lớn gió lạnh thay cô.

“Huyền Vũ Thác Hàn!” Giọng nói Xá Cơ Hoa lại hàm chứa tức giận, “Anh buông tay cho tôi, anh là quý hạo sắc đầu thai ư, trong não anh ngoại trừ loại thuốc màu còn có cái gì!”

“Em . . . .” Người đàn ông ép tới gần cô.

Trong lúc bất chợt, hơi thở phái nam thuộc về anh mang theo một mùi rượu ép tới, Xá Cơ Hoa ngừng thở, trừng lớn mắt nhìn anh, ở dưới ánh mắt nhìn soi mói của anh giống như một lưỡi dao sắc bén cắt xẻ thân thể của cô, nhìn thẳng chỗ sâu nhất của linh hồn cô, lòng Xá Cơ Hoa đang khẽ run.

“Cái gì?” Xá Cơ Hoa bị anh vừa đến như vậy, ngược lại không có nghe rõ!

“Anh nói, trong đầu anh, ngoại trừ loại thuốc màu còn dư lại đã bị em chiếm hết.” Dĩ nhiên, nhân vật chính bộ phận thuốc màu kia vẫn là cô.

“Huyền Vũ Thác Hàn, không ngờ anh cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt nha.” Bộ dáng cô tức giận.

“Anh nói đều là thật, lời ngon tiếng ngọt cũng chỉ nói cho em nghe, cô gái, em tắm rồi? Thơm quá.” Anh cúi người xuống, nói nhỏ còn hít hà ở bên tai cô!

Xá Cơ Hoa không nhịn được run rẩy, không biết là bởi vì lời nói của anh cảm thấy nổi da gà lên, hay là bởi vì người đàn ông đến gần không để cho cô tự do.

“Anh có thể dừng dựa vào gần như vậy hay không?” Chỉ cần lúc anh vừa tới gần, tâm tình của cô sẽ trở nên rối loạn, đến cả tim đập cũng không nghe mình sai bảo.

Xá Cơ Hoa giận chính mình tại sao lại bị người đàn ông này ảnh hưởng? Tay nhỏ bé nắm thật chặt.

“Tại sao? Chẳng lẽ. . . . . Em đang sợ anh?”

“Tại sao tôi phải sợ anh?” Xá Cơ Hoa mãnh mẽ đánh lại, một đôi mắt tràn đầy lửa giận thoát nhìn đặc biệt trong suốt lóe lên.

“Cái này phải hỏi chính em.”

“Tôi không có sợ anh.” Cô nghiêm trang, đôi mắt đẹp để nghiêm túc nhìn người đàn ông, tại sao cô phải sợ anh? Sợ cọng lòng á!

“Vậy tại sao bảo anh cách xa em một chút?” Cũng không biết có phải là uống say thật hay không, trong giọng nói mang theo ý nũng nịu.

Mây rậm của Huyền Vũ Thác Hàn hơi nhũ lên, âm thanh trở nên nhỏ giọng, nghe cực kỳ hấp dẫn mê người, “Không phải là bởi vì em sợ anh sao?”

“Suy nghĩ một chút tôi quả thật là bởi vì sợ anh mới đứng.” Giọng nói của cô vừa chuyển, không để lại dấu vết mà dời thân thể đi tới bên cạnh.

“Ồ? Lại là bởi vì sao?”

Người đàn ông nâng lên cuối sợi tóc của cô, ngón tay cuốn sợi tóc của cô, đôi mắt hơi say khẽ híp lại, không khí xung quanh trở nên rất mập mờ.

“Anh đã từng đánh tôi.” Cô lên án nói.

Cô chưa quên anh đã từng bóp cổ ngọc của cô, còn to tiếng quát lớn đấy!

“Đó là bởi vì khi đó em quá kiêu ngạo mà, sau này cũng sẽ không rồi.” Lời nói nũng nịu nhả ra từ đôi môi, có điều, ngón tay của anh phát qua chỗ xương cổ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Chương 142: Không hiểu ra sao

Edit : Sóc Là Ta

“Anh sẽ khiến em phải trả giá thật lớn.”

Mấy chữ này như âm hồn không tán, cứ vang vọng mãi bên tai cô. Xá Cơ Hoa nằm trên giường, trần trọc khó ngủ, trong đầu cô chỉ nghĩ tới câu nói đó.

Trả giá thật lớn sao? Giá đắt gì chứ? Tại sao cô cứ vì câu nói đó mà đến nỗi trắng đêm khó ngủ thế này đây?

Là bởi vì chịu ảnh hưởng của anh ta sao? Vậy căn bản cô cũng nên mặc kệ anh ta, không phải sao?

Xá Cờ Hoa cảm thấy hơi buồn bực, cười khỏ lắc đầu một cái.

Xá Cờ Hoa cô lúc nào lại có dáng vẻ như vậy? Khoảng thời gian này, từng sự việc diễn ra cũng khiến cô có chút luống cuống. Có điều nếu như cô vẫn tiếp tục chờ đợi thì chỉ sợ rằng ngay cả chính mình là ai cô cũng không biết.

Buổi sáng, cô dùng đôi mắt gấu trúc đi ra ngoài sân để vào nhà.

Bên trong không có ai, có đủ loại hoa đủ mọi kiểu dáng, đặc biệt là hoa hải dụ với sự kết hợp của ba màu hồng, vàng, trắng trông giống một bức tranh vô cùng điểm lệ.

“Đẹp quá!” Cô không nhịn được khen ngợi.

Lúc này, đột nhiên một đứa bé trai mang mặt nạ đầu lâu đột nhiên xông ra, dọa cô giật mình, cả người suýt chút nữa ngồi sập xuống đất.

“Hi hi! Chị bị em hù dọa sợ rồi.” Đứa bé trai khoảng sáu, bảy tuổi vỗ hai bàn tay nhỏ của mình với nhau, hai mắt to tròn chuyển động qua lại trông cực kỳ đáng yêu.

“Sao em lại ở đây? Em là ai?”

“Chị à, sao em lại không thể ở đây?” Bé trai hỏi ngược lại cô.

“Sao em lại ở đây? Hơn nữa, giờ mới hơn sáu giờ, một đứa bé nhóc như em sao lại dậy sớm như thế?” Xá Cờ Hoa nhìn bé trai hỏi, những đứa nhỏ như cậu không phải rất thích ngủ nướng sao?

Hơn nữa, bên trong Tiêu Vân các, làm gì có đứa trẻ như thế này?

“Em là một đứa trẻ ngoan, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm.” Bé trai với dáng vẻ dương dương tự đắc đáp.

“À, dậy sớm như thế, chị nên thưởng cho em một tràng vỗ tay.” Xá Cờ Hoa vỗ tay, ngồi xổm xuống trước mặt đứa bé trai kia.

“Có điều em vẫn chưa trả lời chị, tại sao em lại ở đây? Mà trước đây hình như chị chưa từng gặp em?”

“Hi hi, chị, chị thích hoa này sao?” Bé trai chỉ vào hoa hải dụ, nói chuyện huyền thuyên như không nghe thấy câu hỏi của Xá Cờ Hoa vừa hỏi.

Xá Cờ Hoa nhìn cậu bé đáng yêu trước mặt mình một chút, suy nghĩ một hồi mới gật đầu: “Thích chứ, phàm là những đồ vật đẹp thì chị đều thích.”

“Em cũng rất thích.” Cậu bé cười thật vui vẻ, cũng mạnh mẽ gật đầu. “Nhưng chị Tiểu Á và chị Bạch Vi rất ghét đó.”

“Chị Tiểu Á? Chị Bạch Vi? Ai vậy? Sao lại ghét?”

“Bởi vì chị ấy nói hoa hải dụ chính là hoa mà bạn gái của anh Thác Hàn thích nhất. Chính vì cô ấy nên anh Thác Hàn mới trồng đủ loại mọi hoa. Vì thế, chị ấy càng ghét cay ghét đắng loại hoa này.”

Nghe cậu bé trai nói chuyện huyền thuyên, trong lòng Xá Cờ Hoa nổi lên một tầng sóng lớn.

Mối tình đầu sao?

Sở dĩ Huyền Vũ Thác Hàn trồng loại hoa hải dụ này chỉ bởi vì người phụ nữ mối tình đầu của anh ta yêu thích sao? Như vậy theo lý mà nói, anh ta phải rất yêu người phụ nữ kia mới đúng. Vậy tại sao anh ta còn muốn trừ chọc cô?

Thật xảo trá nhưng tại sao khi cô nghe được câu này thì trong lòng lại nổi lên từng đợt đau đớn như có ai đang bóp nghẹn lồng ngực mình vậy?

“Em trai!” Ngay cửa đột nhiên xuất hiện một cô gái khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi. Xá Cờ Hoa cẩn thận nhìn lên, đây chẳng phải cô gái lén lút trèo mất liếc mình trong buổi tiệc hôn lễ hay sao? Hay cô ấy chính là em gái của Huyền Vũ Thác Hàn?

Có điều cô cũng không có ấn tượng đặc biệt gì về cô ta.

“Chị Bạch Vi!” Cậu bé trai bị dọa bởi khí thế giận dữ toát ra từ cô gái kia, cậu trốn sau lưng Xá Cờ Hoa chỉ để lộ ra ánh mắt vô tội.

“Em còn không qua đây? Đừng ở quá gần người phụ nữ kia.” Cờ Bạch Vi ra lệnh.

Người phụ nữ kia á? Thật không lễ phép chút nào.

Bé trai nhìn như không cam lòng nhưng vẫn bước tới bên cạnh Bạch Vi.

Cờ Bạch Vi đẩy cậu về phía cửa chính, nói: “Mau đi dùng điểm tâm và không được đến gần người phụ nữ này, biết không?” Cô ta lớn tiếng trách mắng.

“Em... Em biết rồi...” Cậu bé trai bị dọa đến nỗi giật mình.

“Này này, cô nói gì đó?... ...” Nhưng cũng không có ai trả lời cô.

Chờ cho đến khi cậu bé trai đi xa, bên trong nhà chỉ còn lại Xá Cờ Hoa và cô gái kia, bầu không khí căng thẳng như ngọn sóng muốn cuốn phăng tất cả những gì đang ngăn cản trước mắt nó.

“Này, em nói vậy là có ý gì? Cái gì gọi là không nên tới gần người phụ nữ như tôi? Thật là một cô gái không có phép tắc lễ nghĩa gì hết.” Xá Cờ Hoa mạnh mẽ đánh phủ đầu, phá vỡ không khí căng thẳng lúc này. Nếu tiếp tục hùng hổ đứng đối chọi nhau như thế này, cô không biết mình sẽ chịu đựng được tới khi nào.

“Tại sao chị lại ép anh Thác Hàn phải kết hôn?” Cô gái mở miệng hỏi.

Có ý gì? Ép kết hôn sao?

“Tôi không ép anh ấy cưới, nếu nói là ép thì chính tôi mới bị anh ta ép mới đúng.” Xá Cờ Hoa đen mặt mà trong giọng nói như có điểm uất ức nói.

Con mắt nào của các người thấy Xá Cờ Hoa cô ép Huyền Vũ Thác Hàn cưới mình? Mẹ kiếp, đó là ý gì?

“Chị không nên gả cho anh Thác Hàn.” Cờ Bạch Vi nói nhỏ: “Nếu chị kết hôn với anh ấy thì khi chị Tâm trở về, anh ấy biết tính làm sao?”

“Chị Tâm là ai?” Xá Cờ Hoa hiểu kỳ hỏi.

“Chị hỏi nhiều như vậy làm gì? Đừng tưởng rằng chị được gả cho anh Thác Hàn thì được dịp lên mặt. Chị cho rằng mình là ai chứ?” Cờ Bạch Vi gào thét, trong lòng kích động thể hiện ra trên mặt.

“Này, chính em gây chuyện trước. Em làm gì hung hăng thế?” Xá Cờ Hoa cũng nổi nóng đáp.

Đáng tiếc Cờ Bạch Vi cũng không quan tâm đến sự nổi nóng của Xá Cờ Hoa, cô hung hăng chỉ tay ra cửa lớn ra lệnh: “Chị... chị cút đi, tôi không muốn thấy mặt chị ở đây. “

Nhìn tâm tình cô ta kích động, trong lòng Xá Cờ Hoa cũng dần dịu dịu như sóng biển đang thét gào dâng lên từng đợt.

“Nếu đi thì người đi chính là em. Đây là nơi của tôi, tôi đi cái rắm”

“Loại tiểu tam không biết xấu hổ, phá hoại tình cảm của người khác, đồ phụ nữ xấu xa...”

Cờ Bạch Vi trực tiếp cầm một bồn hoa ném về phía Xá Cờ Hoa nhưng cũng may Xá Cờ Hoa nhanh tay nhanh mắt tránh được, nếu không cô nhất định bị vỡ đầu chảy máu rồi.

“Này, tốt nhất chúng ta nên nói rõ một chút, ai là tiểu tam, ai là phụ nữ xấu xa. Nếu ngày hôm nay em không nói rõ thì tôi cũng sẽ không tha.” Xá Cờ Hoa bước lên phía trước hai ba bước dùng một tay kéo cô lại.

Cô tuyệt đối không để cho bất kỳ ai ức hiếp mình, đặc biệt là ai dám phá hoại hoa của cô thì phải trả giá đắt. Có người nói rằng tất cả các loại hoa này đều được mua từ nước ngoài nên có giá tiền không nhỏ.

“Chị... đồ phụ nữ xấu xa, chị thả tôi ra...”

“Bây giờ tốt nhất em nên ngoan ngoãn nói rõ sự việc cho chị nếu không muốn mình thử cảm giác bay lên không trung và rơi xuống đất.”

Bạch Vi sợ đến nỗi trên mặt không còn chút máu nhưng lại cứng cỏi không hề có ý sám hối.

“Tôi không... A...” Lời vẫn còn chưa nói hết, Cờ Bạch Vi liền bị đôi tay của người phụ nữ nào đó giơ lên, có cảm giác thân thể sắp hướng về một chỗ đất trống bay lên.

“Nói hay không? ...”

...

Trong thư phòng

“Tức chết thôi” Xá Cờ Hoa ngồi trước máy vi tính, mười ngón tay thon thả thoăn thoắt uốn lượn trên bàn phím máy tính, chỉ nghe thấy tiếng lách cách lách cách vang lên...”Đừng đùa! Ai thêm kết hôn với tên đó? Anh ta vẫn nhớ mãi không quên mối tình đầu vậy mà còn muốn kết hôn với mình. Mẹ kiếp chứ, tên đàn ông đáng chết.”

Lách cách lách cách lách cách...

“Tức chết rồi, cho rằng mình yêu thích anh ta sao? Tên đàn ông đáng chết, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi, bằng không tôi nhất định thưởng cho anh một thiết sa chương...”

“A, thật là đáng sợ...” Cửa hé mở, đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh băng hoảng sợ “Chị Bạch Vi, trông chị ta giống như đang rất tức giận, toàn thân đang bốc hỏa rồi kìa.”

“Hừ, đáng đời, một người phụ nữ như vậy làm sao xứng với anh Thác Hàn chứ.” Cơ Bạch Vi cười rạn rở, mắt không quên liếc nhìn Xá Cơ Hoa.

Cô vẫn nhớ lúc trước bị té thật đau, hừ, tốt nhất cho cô ta tức chết đi.

Đi theo các cô còn có một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi, sợ hãi lén lút nhìn cô: “Chị dâu tức giận thật là khủng khiếp.”

“Cái gì? Ai cho phép em gọi cô ta là chị dâu, em dám gọi thử lần nữa xem” Ánh mắt Cơ Bạch Vi trừng lên, thấp giọng quát cậu bé.

“Em... nhưng chị ấy thật sự là chị dâu mà, không gọi chị dâu thì gọi là gì?” Bé trai nhỏ giọng nói.

“Em gọi gì cũng được nhưng không được gọi cô ta là chị dâu, nếu gọi thì cũng đừng nhận chị. Chị không quen biết em.”

“Nhưng chị Bạch Vi, cô ấy chính là vợ của anh Thác Hàn. Vậy em không gọi chị dâu sao được? Sao lại không cho phép em gọi như vậy, còn có . . .” Trong nhà, cậu bé không ngại học hỏi, liên tục thắc mắc những câu hỏi trong lòng mình nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Bạch Vi cho một cái tát, má cũng muốn lệch qua một bên.

“Em đừng hỏi nhiều câu “Tại sao?” như vậy.”

“Nhưng ...”

Cơ Bạch Vi và hai người nữa đang chăm chú thảo luận, lại không để ý đến cửa phòng đang khép hờ đột nhiên bị đẩy ra. Ba người giật mình sợ hãi nhảy lên la hét thất thanh.

Xá Cơ Hoa đang tức giận nguyên rủa người đàn ông nào đó qua chiếc Computer nhưng lúc này bụng cô sôi réo ừng ục cho thấy cô đang đói bụng.

Không ngờ cửa thư phòng do bị lỗi kéo nên mở toang, cô kinh ngạc nhìn thấy ba bóng người ngồi xổm dưới đất, kẻ sát ở trước cửa, như đang chụm đầu ghé tai vào cửa nghe ngóng điều gì.

“Các em ở đây làm gì?” Cô giật mình hỏi, tầm mắt rơi vào hai bóng người quen thuộc: một bóng người cao và một cậu bé nhỏ tuổi.

“Không! Không có! Chúng tôi chỉ...” Cơ Bạch Vi mở to đôi mắt, hoàn toàn sửng sốt, căn bản không nghĩ ra lý do thích hợp trong tình huống này.

“Nói mau, các em lén lút trốn ở đây làm gì?” Xá Cơ Hoa nheo mắt, nghi ngờ liếc qua liếc lại nhìn chăm chăm vào ba người.

“Em .. A, chúng em đang tìm bông tai cho chị Bạch Vi.” Vẫn cậu bé trai phản ứng nhanh, vội vàng nghĩ ra một lý do hợp lý.

“À, bông tai của không biết thất lạc ở đâu rồi. Các em mau giúp chị tìm một chút.” Cũng không biết có phải vì sáng nay bị Xá Cơ Hoa ném lên không trung hay không mà trong lòng Cơ Bạch Vi tuy có chút khó chịu nhưng cô lại cảm thấy vui vẻ vì mình có thể kiêu ngạo khi đứng trước mặt Xá Cơ Hoa.

Nói xong, cô lập tức ngồi chồm hổm xuống, đồng thời nháy mắt với đứa bé trai kia, như muốn cậu phối hợp diễn kịch cho ăn ý.

“Dạ.” Cậu bé trai hết sức phối hợp cũng ngồi chồm hổm xuống, giả vờ theo sát cô làm bộ như thật sự đang tìm kiếm chiếc bông tai kia.

Xá Cơ Hoa khoanh tay trước ngực, tao nhã mà lười biếng nhìn các cô nằm bò trên mặt đất. Mãi đến tận khi cô đã xem xong hết vở kịch thì cô mới giả cười nhắc nhở: “Bạch Vi này, hình như hôm nay em thật không đeo bông tai”

“Sao?” Chỉ một câu nói khiến cả ba người ngẩng đầu lên kinh ngạc, nhìn người phụ nữ đang đứng nhìn xuống với vẻ mặt hung tợn.

“Ngày hôm nay em không đeo bông tai, chị có thói quen quan sát tỉ mỉ những vật trang sức nhỏ. Vì lẽ đó các em cũng không cần tìm nữa, bởi vì vĩnh viễn cũng không tìm được đâu. Có điều, tốt nhất các em nên giải thích rõ ràng, ba người lén lút trốn ở cửa thư phòng này, rốt cuộc là muốn tìm hiểu việc gì?”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chương 143: Vệ sĩ và người hầu gái

Editor: Mẹ Bầu

“A, đó là...” Cậu bé trai ở trong nhà ẩm dò xét biểu lộ của Xá Cờ Hoa một chút, xác định cô không có tức giận, mới cố lấy hết dũng khí ra hỏi: “Không phải là chúng em cố ý đâu, chính là chị Bạch Vi nói thế... A...”

“Bộp” một cái bộp tai giáng xuống phía sau đầu.

“Không có gì? Chúng tôi rất yêu thích chơi trò chơi như vậy, không liên quan gì đến việc chị đánh rắm, thật là người phụ nữ xấu xa, hừ.” Cờ Bạch Vi nói xong cũng hừ lên một tiếng, sắc mặt đầy vẻ khó coi dắt lấy hai cậu bé trai kia bước nhanh rời đi.

Nhìn theo bóng dáng ba người rời đi, người phụ nữ nào đó mới sáng sớm ra đã bị mắng hai lần mà không giải thích được, lần đầu tiên tròn tròn mắt!

Có ý tứ gì đây? Định bắt nạt cô hả? Mẹ nó chứ, tất cả những cái đều do người đàn ông chết tiệt kia gây họa!

Xá Cờ Hoa cảm thấy ngực của mình giống như bị khối đá lớn đè lên. Nghĩ đến Cờ Bạch Vi không biết xuất hiện ra từ nơi nào, cùng với những lời phát ra từ trong miệng, vì chị Tâm nào đó mà lên án cô, trong nội tâm của Xá Cờ Hoa chợt dâng lên một cảm giác chua xót.

.....

Thật là đói.

Xá Cờ Hoa cau mày, không có cách nào bỏ qua được tiếng kêu từ trong bụng truyền đến, đang chấn động vang rền như trống trận. Cô cảm thấy mệt mỏi, không còn chút sức lực nào nữa, liền ngồi phịch ở trên giường nhìn ngoài cửa sổ. Mặt trời đã treo trên cao, đồng hồ báo thức trên đầu giường đã chỉ một giờ chiều.

Không biết là những người hầu trong nhà đã tận lực quên mất cô, hay là do quá bận bịu công việc, mà thậm chí ngay cả cơm trưa cũng không còn chưa đưa tới. Cho dù cô có tức giận đến tự giam mình lại ở trong gian phòng của mình, nhưng sự lễ độ cơ bản nhất, để mang lại phúc lợi cho mình cũng không muốn có nữa sao?

Trong khoảng thời gian này cô đang là một “thiếu phụ nhân”, đã quen “đi ăn chùa”, thế nào mà ngày hôm nay, lần đầu tiên lại không có người nào tới gọi cô đi ăn cơm!

Cô không biết là, bởi vì cô đang mang thai, cho nên người bà nội nào đó cùng với vị thiếu gia nào đó đã đề cho cuộc du lịch tuần trăng mật bị chậm lại. Chẳng qua, vị thiếu gia nào đó lại vẫn hi vọng hai người sẽ có một kỳ tuần trăng mật, cho nên bắt đầu từ buổi sáng hôm nay, ngoại trừ các vị trí bảo vệ, toàn bộ những người hầu khác đều đã lục tục nghỉ việc trong một tuần lễ. Chỉ còn lại một số những người làm công việc tạp vụ không chịu rời đi, cũng dứt khoát bị bảo vệ ném sang Tiêu Vân Các, cho nên trước mắt cả bên trong khu biệt thự này đã trở nên trống tuếch.

Mà vị thiếu gia nào đó đã dự định muốn được trải qua kỳ nghỉ tuần trăng mật hạnh phúc, thì vào buổi sáng sớm lại nhận được một cú điện thoại, sau đó chỉ thấy vẻ mặt vị thiếu gia nào đó đầy âm tình bất định, sau đó bỏ đi ra cửa!

Lúc này, bụng của mỗi nữ nào đó lại bắt đầu không ngừng kháng nghị, cô đã đói bụng đến mức sắp không còn chút sức lực nào nữa rồi.

Không được! Cô phải thừa dịp chính mình còn chưa bị chết đói, nhất định phải đi tìm đồ ăn trước đã, bằng không cô còn chưa kịp hết tức hết, hiện giờ lại cảm thấy khó chịu không giải thích được, thì đã bị chết đói ở y trong căn phòng này trước rồi.

Sau khi Xá Cờ Hoa đã có quyết định dứt khoát rồi, cô đi về hướng cửa ra vào, nhẹ nhàng vận mở tay cầm cánh cửa, ngay sau đó cô vụng trộm ló đầu ra nhìn quanh thăm dò một lát.

Không có người sao?

Phát hiện này làm cho cô không khỏi lộ ra một ý cười, nhìn đến cửa phòng cũng không có bất luận một kẻ nào đi đi lại lại, cả một hành lang uốn lượn đầy rộng rãi, sáng ngời lúc này có chút quá yên tĩnh, nhưng chung quy cô vẫn cảm giác thấy sự yên tĩnh này có chút khác thường.

“Thiệt là, làm sao mình lại nghĩ rằng có chút chuyện gì đó chứ nhỉ?” Xá Cờ Hoa gõ một cái vào đầu của mình, tại sao tự mình lại đi làm cái chuyện đi hù dọa chính mình như vậy chứ?

Xá Cờ Hoa lần tay theo vách tường, men theo hướng đi về phía trước, cô đi vòng qua thang lầu nhìn xuống lầu một. Chắc là giờ này, hiện tại trong phòng bếp sẽ không có người nào đâu nhỉ?

Dưới lầu có người sao? Xá Cờ Hoa liếc nhìn bốn phía, cảm thấy do dự.

Kỳ thật hiện giờ coi như cô cũng đã có tư cách, địa vị ở đây rồi, chỉ cần trực tiếp gọi người mang đồ ăn lên là được, cần gì cô lại phải lén lút giống như một tên ăn trộm như vậy chứ? Nhưng mà... cô có quan tâm cái khi gió, tóm lại còn tốt hơn là bị chết đói ở trong căn phòng kia.

Quyết định rồi, cô gót gót sen, chậm rãi nhẹ nhàng đi xuống lầu 1.

Một cái đầu tròn nho nhỏ không ngừng nhìn quanh ra bốn phía xung quanh, thẳng đến lúc cô bước xuống bậc thang cuối cùng của cầu thang, ánh mắt của cô liền nhìn quét quanh cả đại sảnh.

Đừng nói là người, ngay cả một bóng dáng cũng không có. Xá Cơ Hoa thở dài một hơi, chỉ là, sau đó cô không nhìn được mà nhủu mày lại, bởi vì ngày hôm nay thật sự là có chút quá yên lặng.

Nói trở lại, rốt cuộc tại sao cô lại phải lén lút như vậy chứ? Cô có thể đi cực kỳ quang minh chính đại chính kìa mà, thật không nghĩ ra, không nghĩ ra điều này...

“Cô đang ở đây tìm cái gì vậy?”

Trong khi cô nhìn chung quanh, có chút do dự thì bên tai vang lên một giọng nói của nam giới lên tiếng hỏi rất tò mò. Xá Cơ Hoa không chút nghĩ ngợi, cũng không quay đầu lại nói luôn: “Hôm nay có điều gì đó rất kỳ quái!”

“Kỳ quái sao? Kỳ quái ở chỗ nào vậy?” Giọng nói bí mật của người đàn ông kia mang theo một chút hứng thú.

Anh không nghĩ tới, người mà anh gặp đầu tiên lại là bóng dáng của một cô gái đang lén lút đi lại kia. Lúc trước anh còn tưởng rằng cô là một tên trộm nhỏ mới chuẩn em vào nơi này, nhưng thoát nhìn lại thấy không giống. Dù sao cũng không thể có tên trộm nhỏ nào đó lại mặc đồ ngủ đến thăm nhà của người ta được, (do bộ đồ ngủ này tương đối rộng rãi, cho nên anh mới không nhìn ra cái bụng lúc này đang nhô lên). Hơn nữa, trên địa bàn của anh họ nhà anh, tên trộm nhỏ kia lại có thể tiến vào, chuẩn em ra được sao?

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào trên gương mặt nhỏ nhắn như trái dưa của cô ánh lên sáng bóng, soi rõ lớp da thịt trắng nõn của cô đang lộ ra bên ngoài cùng với gương mặt đáng yêu đáng để người ta phải ca tụng kia.

Huyền Vũ Hạo Lỗi tìm tòi gương mặt này ở trong trí nhớ của mình. Anh gần như có thể xác định một trăm phần trăm (100%) thực sự là anh chưa từng gặp cô lần nào! Lẽ nào cô lại là người hầu mới tới đây sao? Chính thế, chẳng phải trong khoảng thời gian gần đây trong nhà của anh họ không cần đến người hầu gái đó sao?

Trong lòng anh còn đang thăm quan sát, nhìn quần áo cô mặc trên người chất liệu may cũng không phải thuộc loại thượng đẳng, cho nên anh mới có sự suy đoán như vậy. Anh hoàn toàn không hề nghĩ tới, cho dù có một đồng lớn quần áo hàng hiệu, nhưng Xá Cơ Hoa lại khinh thường mặc những đồ ấy. Bởi vì cô cảm thấy những thứ này đều trắng lóa toàn là tiền!

“Tôi đang rất đói bụng!” Lời vừa mới nói ra xong, lúc này Xá Cơ Hoa mới nhận ra có gì đó rất không thích hợp, cô đang nói chuyện với người nào vậy nhỉ?

“Bụng của tôi cũng đói lắm rồi đây! Cô là hầu gái mới tới nơi này à? Cô đi nấu cho tôi một bát mì được không?!”

Huyền Vũ Hạo Lỗi cố nén cười. Anh cảm thấy cô gái nhỏ trước mắt mình lúc này cực kỳ thú vị, ít nhất khi ở bên cạnh anh chưa từng có một cô gái nào dễ thương như cô vậy.

“Cái gì? Anh là ai vậy? Anh...” Xá Cơ Hoa quay đầu lại, ngẩng đầu lên nhìn. Huyền Vũ Hạo Lỗi cao hơn cô hẳn một cái đầu.

Chỉ nhìn thấy đập vào mắt cô chính là một vương tử ở dưới ánh mặt trời. Da thịt của anh ta nhìn như bức tượng được đặt trong vườn hoa Anh đào vậy. Đôi con ngươi mắt đen nhánh như mã não, mái tóc đen bóng giống như lụa. Tuy quần áo anh ta đang mặc có chút nhàu nhĩ, nhưng khi được mặc ở trên người anh ta, thì lại giống như mang một khí phách cao ngạo của một người thuộc dòng dõi vương tử vậy.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Chương 143: Vệ sĩ và người hầu gái (tiếp theo)

Editor: Mẹ Bầu

Đợi đến khi cô phát giác ra bản thân mình nhìn anh ta đã có chút ngây người, Xá Cơ Hoa liền vội vàng thu lại ánh mắt nhìn của mình. Đây là lần đầu tiên cô nhớ rõ chính mình đã cực kỳ háo sắc, cho nên trực giác cho biết cô nên bỏ chạy đi là hơn.

“Cô đứng lại đó cho tôi.”

May mắn là Huyền Vũ Hạo Lỗi nhanh tay lẹ mắt mà bắt được cô, chứ bằng không bị cô bỏ rơi mà chạy đi như vậy, anh biết đi đâu mà tìm được một thiếu nữ nhỏ để đùa vui tốt như vậy chứ?

“Này...” Xá Cơ Hoa bị bàn tay to ầm áp bắt được, liền phát ra một tiếng quát lớn.

Nhưng cũng chỉ một giây đồng hồ, cái miệng nhỏ nhắn bị một bàn tay to khác bịt lấy luôn. Cô mở to cặp mắt tròn xoe, còn chưa kịp phản ứng đã lập tức phải đối diện với một đôi con ngươi lạnh lẽo.

“Đủ rồi đó, không cho phép kêu lên nữa.”

Đây là cái loại người gì vậy? Hôm nay thật sự là quá đủ rồi! Mới sáng sớm cô đã bị ba tên trẻ ranh chưa mọc đủ lông kia chửi rủa, hiện tại bây giờ lại là một người nào đó, cũng không biết đã xuất hiện từ chỗ nào ra nữa? Mẹ nó chứ...

Tuy quan hệ giữa Huyền Vũ Hạo Lỗi và Huyền Vũ Thác Hàn Huyết là anh em họ, nhưng không phải là rất thân thiết. Nhưng từ nhỏ đến lớn, trong gia tộc có nhiều anh em họ như vậy, thì cũng có một vài người có tình cảm tốt đẹp với anh. Chỉ là do Huyền Vũ Hạo Lỗi sau khi tốt nghiệp liền ở lại nước ngoài để phát triển, nhưng bởi vì đột nhiên nhận được tin tức di ②n ③đàn ①ê ② quý ③ đ ②n người anh họ của anh đột nhiên muốn kết hôn, cho nên Huyền Vũ Hạo Lỗi trong lúc cấp bách dứt khoát ngựa không dừng vó vội vã trở về, chỉ có điều, dường như là anh đã bị bỏ lỡ mất rồi.

“Ồ... Thả tôi ra...”

Đầu tiên là Xá Cơ Hoa ý thức được nhiệt độ cơ thể, tiếp đó là hình thể của của anh ta. Mẹ nó chứ, định chấm dứt hả? Xá Cơ Hoa tức giận, từ trong mắt tỏa ra những tia lửa đầy giận dữ.

Cô giãy dụa ở trong ngực của Huyền Vũ Hạo Lỗi, muốn tránh thoát sự khống chế của anh.

Cô lại còn ra lệnh cho anh sao?! Đầu lông mày của Huyền Vũ Hạo Lỗi hơi nhíu lại xéخ ngược lên.

Trừ lão khom chết tiệt bên ngoài nhà anh ra, thậm chí đây là lần đầu tiên có người dám ra lệnh đối với anh.

Thú vị thật! Thật sự là rất thú vị!

Khỏe miệng của anh hiện lên một ý cười. Nhưng ở dưới ánh sáng của ngọn đèn chiếu xuống, thoạt nhìn anh lại thấy giống như quỷ Dạ Xoa đầy lãnh lẽo và quỷ quyết. Xá Cơ Hoa không nhận được mà sợ run cả người, trong đầu liền nảy lên hồi chuông báo động, gã đàn ông này có chút nguy hiểm!

“Hừm! Nói nhỏ thôi, chẳng lẽ cô lại muốn làm âm ỹ lên để cho người ta đến đây xem hay sao?”

Xá Cơ Hoa trợn to cặp mắt lên để nhìn. Cô đã an tĩnh lại, nhưng có chút tâm bất cam tình bất nguyện. Điều đầu tiên cần phải nói trước là, không phải cô sợ cái gì, mà chỉ là cô ngại phiền toái. Loại người như anh ta chỉ có là lưu manh, để cô cho một quyền là giải quyết xong xuôi!

Lúc này cô mới phát giác ra tư thế của hai người cũng khá mập mờ. Anh ta như đang ôm cả người cô vào trong ngực, cô còn có thể mơ hồ cảm giác được phía sau lưng mình truyền đến nhiệt độ cơ thể và hơi thở chỉ thuộc về anh ta.

Khi anh hô hấp, hơi thở phun vào nơi cổ của cô thì đột nhiên một luồng cảm giác muốn nổi da gà bò lên đầy thân thể của cô. Cái cảm giác này không hề giống một chút nào với Huyền Vũ Thác Hàn.

Ít nhất, mỗi lần Huyền Vũ Thác Hàn tới gần cô như vậy, thì cô đều có một cảm giác run rẩy lướt qua sống lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không nhận được liên ứng hồng, còn có... Mẹ kiếp! Rốt cuộc là cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

“Này, trước anh phải thả tôi ra đã chứ!.” Thân thể Xá Cơ Hoa cứng còng lại, quắt lên.

“Không được.”

Huyền Vũ Hạo Lỗi híp hai con mắt lại, nhìn vào gương mặt mịn màng của cô đang ửng lên màu hồng, không sao được cảm giác muốn trêu chọc cô. Bàn tay anh cố ý cọ sát ở trên gương mặt của cô, cảm xúc tinh tế tron bóng lăm cho anh yêu thích gần như không muốn buông tay.

“Mẹ kiếp! Bàn tay thói của anh đừng có mà đụng vào tôi.” Cô gầm nhẹ lên một câu đối với anh, trái trợn phải tránh, nhưng mà thật sự không sao trốn thoát khỏi cái nanh vuốt đầy ma quỷ kia của Huyền Vũ Hạo Lỗi.

Xá Cơ Hoa tức giận, phồng má lên nhìn anh chằm chằm. Đôi mắt như sóng nước nhẹ nhàng lúc này đã nhộn nhạo lửa giận, ánh mắt sắc bén giống như hận không thể băm thây anh thành vạn đoạn.

Huyền Vũ Hạo Lỗi không những không giận dữ, mà ngược lại, lại cười vui vẻ , nhìn cô biểu lộ con thịnh nộ của mình với ý vị hàm xúc sâu sắc.

Khỏe miệng của anh thoáng hiện một nụ cười tà ác lạnh như băng, không hiểu sao làm cho Xá Cơ Hoa có cảm giác mình sắp trở thành con mồi, da đầu run hết cả lên.

Gã đàn ông này thuộc dạng người thế nào đây, thật là đồ vô lai!

“Cái này thì không thể được.” Bàn tay của anh siết thật chặt, nắm thật chắc lấy cổ tay của cô, trong tròng mắt lóe ra thứ ánh sáng quý dị: “Cô còn chưa nói cho tôi biết, cô là ai? Cô chạy tới nơi này là muốn trộm chút đồ gì đó chăng?”

“Anh cho rằng anh là ai chứ? Việc gì mà tôi lại phải nói cho anh biết nhỉ?” Xá Cơ Hoa hất cái cằm lên đầy vẻ quật cường, ngoan cố không chịu thua cái nhìn kia của anh.

Huyền Vũ Hạo Lỗi nhìn kỹ biểu cảm trên gương mặt của cô, xem ra dường như cô thật sự không biết anh là ai thật?

Khỏe miệng của Huyền Vũ Hạo Lỗi lại tràn ra một nụ cười, anh thu lại ánh mắt mang theo vẻ đùa cợt kia.

“Đó là bởi vì...”

Giữa lúc đó, có một ý nghĩ chợt nổi lên, Huyền Vũ Hạo Lỗi lựa chọn che giấu thân phận thật sự của anh.

“Tôi là vệ sĩ ở đây, phụ trách bảo vệ bốn phía xung quanh căn nhà này cùng với sự an toàn của những người ở bên trong. Cô nói xem, tôi có đủ tư cách để tìm hiểu xem cô có phải là một tên đạo chích nhỏ vào đây để làm gì, có phải dduhj ăn trộm đồ hay không?”

Cái gì? Anh ta là vệ sĩ? Bà đây nhô vào! Dựa vào cái bộ dạng anh ta như vậy, cái gì mà là người vệ sĩ tốt chứ! Cô thật phải cân nhắc, xem có nên trực tiếp chặt đứt luôn nguồn gốc con cháu của anh ta hay không, để cho anh ta một sự giáo huấn đau đớn đến tận xương.

“Tôi không phải là tên trộm nhỏ.” Xá Cơ Hoa nhíu mày lại, nói rõ ra một lần nữa.

“Cô không phải là tên trộm nhỏ, vậy thì cô là ai chứ? Làm cái gì mà phải lén lút như vậy?” Mặc dù Huyền Vũ Hạo Lỗi dù bận rộn, nhưng vẫn ung dung đùa bỡn mái tóc của cô, đôi mắt nhắm lại, hoàn toàn không hề phát hiện ra sắc mặt của cô mỗi khi nhìn thấy cô càng ngày càng khó coi.

“Tôi là ai, anh quan tâm cái rắm à! Anh thử đoán xem bà đây là ai xem nào? Đây là địa bàn của tôi, anh đang ở nơi mà dám động chân động tay với tôi hay sao, tôi cho anh biết thế nào là ăn không xong chạy không không nổi nhé!” Nói xong, đột nhiên cô nỗ lực tránh ra khỏi bàn tay của anh một cách khéo léo, một cái tát gạt bàn tay của Huyền Vũ Hạo Lỗi đang chơi đùa mái tóc của cô ra, vội vàng thối lui lại quát lên.

Huyền Vũ Hạo Lỗi thoáng nhíu lại cặp mắt của mình. Cô vậy mà lại có chút võ thuật sao? Mắt nhìn thấy cô tránh ra khỏi vòng tay của mình, anh cảm thấy thật thú vị! Cái cô hầu gái này thật sự cực kỳ thú vị, không biết anh họ có thể bỏ qua hết những thứ mình yêu thích hay không?

“Cô ấy hả, cô muốn làm cho tôi ăn không xong chạy không nổi như thế nào đây? Đến lúc đó tôi rất muốn được mở mang kiến thức của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Chương 144

Chương 144

“Anh... Thôi, lười phải nói với anh, tôi chẳng qua chỉ là nữ giúp việc mà thôi, không có chuyện gì, rút đi.” Tròng mắt Xá Cơ Hoa đảo một vòng, cô chết đói, lười phải cười ha ha với anh.

“Nữ giúp việc? Vậy cô lén lút làm gì?”

Anh nhìn kỹ mặt của cô, biết cô không chân chính nói thật, nhưng như đã nói, nếu như cô không phải nữ giúp việc, vậy thì là ai?

“Tôi -”

Xá Cơ Hoa còn chưa kịp mở miệng, bụng lại vang lên tiếng trống như sấm, cô không khỏi lúng túng đỏ mặt lên.

Huyền Vũ Hạo Lỗi chau mày: “Không phải còn chưa ăn cơm trưa chứ?”

Cô gật đầu một cái.

“Tại sao? Theo như tôi biết ở đây còn không cay nghiệt đến mức không cho người làm ăn cơm.”

“Anh quản tôi!” Xá Cơ Hoa tròn mắt nhìn anh, lười phải để ý đến anh, xoay người đi.

“Này đến đây đi, tôi dẫn cô đến phòng bếp ăn.”

Huyền Vũ Hạo Lỗi có được này sinh dĩ3nd@n3qu.yd0n ý tốt bất ngờ kéo cô đi về phía phòng bếp, nhưng tròng mắt đen nhánh âm u thoáng qua vẻ quỷ quyệt, giống như toan tính có mưu đồ.

“Này, xin buông tôi ra trước.” Xá Cơ Hoa cau mày, dùng khỏe mắt liếc anh một cái.

Nghe vậy, anh lại giữ chặt cổ tay cô không buông, “Không buông, tôi thích như vậy!”

Trên mặt Huyền Vũ Hạo Lỗi hiện lên ý cười như có như không liếc xéo cô, Xá Cơ Hoa nhất thời không nói gì, trực tiếp đá một cước tới, khiến cho anh

không thể không buông ra.

“Cút!”

Khi anh buông tay ra, Xá Cơ Hoa đi thẳng đến phòng bếp.

“Cô giống như thật đói bụng.”

Nhìn cô ăn đến hoàn toàn không chú ý hình tượng, đáng vẻ ngón ngấu từng miếng lớn khiến Huyền Vũ Hạo Lỗi cảm thấy vô cùng thú vị, chưa từng có người phụ nữ nào can rở như vậy trước mặt anh.

Coi như cô không biết anh là ai, cô giống như hoàn toàn không bị đáng vẻ bề ngoài của anh mê hoặc, giống như anh không tồn tại vậy, điều này khiến cho tự ái đàn ông của anh hơi bị tổn thương, khiến cho anh sinh ra dục vọng chinh phục.

“Ừ, cho tới trưa chưa ăn cơm rồi.”

Buổi sáng dĩ nhiên không có tâm trạng ăn cơm, đợi đến khi phát hiện đói bụng thì đã muộn rồi, nhưng trong lòng lại không giải thích được bức mình không thôi.

“Còn cần sao?”

Anh đưa thức ăn tới, những món ăn này đều được hâm nóng lại một lần nữa, nhưng nhìn cô ăn được đến ngon lành, anh nghĩ có lẽ nên cho đầu bếp trong nhà anh họ thêm lương.

“Không cần, tôi no rồi.”

Cô lắc lắc đầu, uống một ngụm nước nhuận cổ họng, nhìn thấy ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chăm cô không buông, Xá Cơ Hoa có vẻ khó chịu, “Anh nhìn cái gì?”

Ánh mắt soi mói của anh ta, thật sự khiến cho cô không giải thích được da gà cả người nổi lên.

“Đương nhiên là nhìn cô.” Chân mày đen rậm của anh thả lỏng, khoe miệng nở một nụ cười.

Tròng mắt đen như mực lóe ra ý đồ không muốn người ta biết, thấy khoe miệng của cô còn dính một hạt cơm, anh lại vẫn đi@en*dyan(lee^qu.donn) cảm thấy cô đáng yêu, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Nhìn cái rắm gì, tôi có gì hay mà nhìn? Nhảm chán.” Trực tiếp ném một cái nhìn khinh thường cho anh ta, Xá Cơ Hoa đứng dậy ợ no nê.

“Đáng đáp của cô vẫn không tệ lắm, nhưng tôi đã từng gặp cô gái đẹp hơn cô.” Huyền Vũ Hạo Lỗi nói thật.

Nhưng ánh mắt của anh bị cô hấp dẫn, tại sao lại thế thì anh cũng không nói ra được nguyên nhân, chỉ có điều, nếu như anh biết, cô chính là chị dâu chưa từng thấy mặt thì không biết anh sẽ có vẻ mặt như thế nào.

“Vậy anh đi nhìn cô gái đẹp hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi ấy! Anh nhìn tôi chăm chăm làm cái lông gì?”

“Này, con gái con đũa, nói chuyện đừng thô lỗ như vậy có được không? Cần thận về sau không ai thêm lấy đấy.”

“Gà một là đủ rồi, còn phải dùng tới tái giả, ngu ngốc.” Ăn uống no đủ, quét mắt về phía người đàn ông vẫn theo đuôi cô, lúc này Xá Cơ Hoa tốt bụng lười phải so đo với anh ta, bỏ lại anh ta, định đi tìm người đàn ông khiến cho tâm tình của cô khó chịu.

Người đàn ông đáng chết, cả buổi sáng không thấy người, chẳng lẽ còn chưa tỉnh ngủ sao?

Vừa đi ra khỏi phòng bếp, Xá Cơ Hoa đi thẳng đến phòng của Huyền Vũ Thác Hàn, không đúng, phải là hai người bọn họ cùng đi về phía phòng cưới, khi cô xoay người, ngay lập tức đã sớm ném người đàn ông Huyền Vũ Hạo Lỗi này ra sau gáy.

Cho nên không chú ý tới Huyền Vũ Hạo Lỗi sau khi nghe lời này đột nhiên khuôn mặt kinh ngạc cứng đờ.

Cô lập gia đình? Cô mới bao nhiêu tuổi chứ? Cũng.. Không thể nào...

Chờ Huyền Vũ Hạo Lỗi tỉnh hồn lại, vội vàng đi theo.

“Này, nữ giúp việc, ý cô vừa mới nói, không phải cô đã lập gia đình chứ? Có phải thật như vậy không?...”

“Đúng vậy đúng vậy đó, anh phải làm gì thì đi làm đi, đừng phiền tôi.” Cùng nhau đi tới, thế nhưng một bóng người cũng không thấy, chuyện gì xảy ra?

Xá Cơ Hoa vô cùng không nhịn được cái đuôi theo sau lưng, bước chân dưới chân lại xông thẳng vào trong phòng, chỉ có điều, trong phòng không có ai, thư phòng cũng không có người nào, ngay cả sân sau cũng không tìm thấy một bóng người, tình huống này là như thế nào?

Thôi, nếu như không có ở đây, vậy thì đi công ty có thể tìm được người chứ? Giống như không nghe thấy Huyền Vũ Thác Hàn die emnd kdan/le eequhyd omn ở sau lưng liến thoắng hỏi vấn đề không ngừng. Xả Cơ Hoa trở về phòng thay quần áo, định đến công ty tìm người.

Chỉ có điều, cùng trong lúc đó, trong phòng làm việc nào đó, hình như cũng xảy ra một chuyện!

“Xin hỏi, cô tôi có chuyện gì không?”

Huyền Vũ Thác Hàn để cây viết trong tay xuống, nâng đôi mắt không hề có cảm xúc lên, lạnh nhạt hỏi.

Chỉ thấy ở trước bàn làm việc, một cô gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc đen đẹp đẽ như nước mềm mại thả xuống, chân mày cong cong, đôi mắt sáng câu hồn đoạt phách, cái mũi ngọc thanh tú, má phấn hồng hồng, môi anh đào như chứa nước, khuôn mặt trái xoan như hoa trong suốt như ngọc, da trắng như tuyết trơn mềm nhẵn nhụi, vóc người tuyệt đẹp, quyền rũ ân tình, vui buồn lẫn lộn.

Chỉ có điều, lúc này khóe môi kia hơi cong lên, nụ cười lại mang theo chút buồn bã.

“Anh...”

Đường Hoan Tâm sững sờ nhìn người đàn ông điển trai vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, trong mắt như nước thoáng chớp hiện lên vẻ đau thương, qua nhiều năm như vậy, anh vẫn còn không tha thứ cho cô sao? Anh, không phải vẫn luôn là người yêu của cô sao? Cô vẫn tin chắc, chỉ cần cô có khả năng đứng một chỗ với anh, như vậy bọn họ nhất định có thể trở lại như lúc ban đầu.

Nhưng tại sao anh lại đột nhiên kết hôn? Tại sao, cô cũng sắp đạt yêu cầu rồi, cũng sắp về bên cạnh anh, còn thiếu một chút, một chút mà thôi.

“... Nhất định phải có chuyện mới có thể đến tìm anh?” Cô giống như bị đánh một cái tát, nhìn ánh mắt xa lạ trước mắt, trong lòng Đường Hoan Tâm mơ hồ dâng lên vừa đau lòng vừa khó chịu.

Cô là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đường thị có lực ảnh hưởng nhất ở Nhật Bản, vì cái này, cô bỏ ra bao nhiêu? Hy sinh bao nhiêu? Tại sao khi cô trở về, anh lại cưới người khác?

Huyền Vũ Thác Hàn liếc nhìn Đường Hoan Tâm ngược lại càng trở nên có sức hấp dẫn ở trước mắt, trong lòng thế mà lại không hề có chút phật phồng nào, cho dù nhận được tin tức cô trở về, anh tức giận ban đầu ra, hình như, tức giận đau đớn năm đó cũng đã biến mất ngay cả chút bóng dáng cũng không thấy!

Nhìn cô, Huyền Vũ Thác Hàn không hề có thêm một chút cảm xúc khác thường nào!

“Đĩ nhiên! Trước mắt chúng ta chỉ có dñiendn lieqiudoon quan hệ hợp tác, nếu như không có chuyện quan trọng, xin không nên tùy tiện lãng phí thời gian của tôi.” Huyền Vũ Thác Hàn vô tình nói.

“Lãng phí thời giờ của anh? Chẳng lẽ lời thề năm đó của chúng ta, anh đã quên rồi sao? Anh không thể đối xử với em như vậy, em đã trở về, trở về bên cạnh anh rồi, Hàn.” Đường Hoan Tâm hơi dồn dập hơi gấp gấp hơi khản cầu nói.

Anh không thể đối xử như vậy với cô, không thể như vậy với cô, cô làm tất cả, cũng chỉ bởi vì quá yêu anh, cô năm đó, chỉ là con gái riêng do gái quán rượu sinh ra, không xứng với anh, cô không chịu nổi lời đồn đại sau lưng, không chịu nổi dằn vặt ban đầu kia của anh... Cao cao tại thượng, cho nên, cô nỗ lực từ con gái riêng đứng ở vị trí người thừa kế tương lai, chỉ vì, có thể đứng cùng một chỗ với anh!

Cô vốn tưởng rằng anh nhất định sẽ đợi cô, chờ cô trở lại, coi như chuyện năm đó, chỉ là mưu tính, chỉ vì có thể có một cơ hội, trở lại bên người cha!

Cô cho rằng anh sẽ hiểu, anh sẽ tin tưởng cô!

“Chuyện này đã là quá khứ.” Huyền Vũ Thác Hàn vẫn lạnh lùng nói, cho dù chuyện ban đầu như thế nào, cũng đã là quá khứ.

“Ha ha, đã là quá khứ? Đã qua?” Điện cuồng yêu nhau năm đó, giống như vẫn còn vang vọng não loạn lại cô, bây giờ anh lại nói đây cũng chỉ là quá khứ? Đường Hoan Tâm không biết mình sao lại còn cười được, cô rõ ràng chỉ muốn khóc.

“Rất xin lỗi! Suy nghĩ của tôi vẫn không thay đổi, cô không phải là người bầu bạn cả đời với tôi, tôi cũng không muốn lừa gạt cô, cho nên tôi nghĩ, chúng ta vẫn nói rõ ràng chuyện này ra thì tốt hơn. Ở trên công việc, trước mắt là bạn hợp tác, nhưng trong phương diện cuộc sống riêng, chúng ta vẫn nên vạch rõ giới hạn, tôi không muốn vợ tôi có chỗ hiểu lầm.”

“Thật sao?” Vợ? Vị trí đó vốn nên thuộc về cô, anh, thật sự muốn vô tình như vậy sao? Trong lòng hơi co rút đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Tôi là vợ của Huyền Vũ Thác Hàn

Chương 145: Tôi là vợ của Huyền Vũ Thác Hàn

“A!”

“A...”

Chỉ thấy hai bóng người đồng thời va vào nhau, mà bóng dáng ngoài cửa vừa mới vào lực vô cùng lớn, bởi vì trong lúc nhất thời đụng rồi sau đó ngã xuống, chỉ có điều, may mà sau lưng còn có Huyền Vũ Hạo Lỗi nhanh tay lẹ mắt đỡ được.

Giống như quý ông cẩn thận đỡ cô dậy, sau khi xác định cô không có chuyện gì xong, lúc này anh mới nhũn chân mày lại mở miệng: “Nữ giúp việc, rốt cuộc cô gặp cái gì? Đã kêu cô đừng gấp gấp đừng vội vã như vậy rồi, vừa xuống xe đã vội vàng như gặp quý, cô... Đường... Đường Hoan Tâm?...”

Hình như Huyền Vũ Hạo Lỗi không ngờ đến sẽ nhìn thấy Đường Hoan Tâm ở đây, khi nhắc mãi lúc gặp người tới cửa, trong lúc nhất thời giật mình không thôi, vẻ mặt hơi khiếp sợ nhìn về phía cô gái xinh đẹp bị đụng lui về sau nửa bước, mặc dù hơi nhếch nhác, nhưng một chút xấu cũng không ảnh hưởng đến hoàn mỹ mà cô giữ vững.

Đường Hoan Tâm nhìn một nam một nữ ngoài cửa, cô chỉ nhìn lướt qua Xá Cơ Hoa, chỉ có điều khi đối diện với Huyền Vũ Hạo Lỗi thì vẻ giận dữ nơi chân mày biến mất không để lại dấu vết.

Chỉ thấy khóe miệng khẽ gọi của cô khẽ nhếch lên nở nụ cười nhạt, ánh mắt dịu dàng nhìn sang chào hỏi: “Đã lâu không gặp, học đệ Hạo Lỗi.”

“Chị - Đúng vậy, thật sự rất lâu không gặp, học tỷ Hoan Tâm.” Huyền Vũ Hạo Lỗi kinh ngạc sau mấy giây, cũng nhanh chóng khôi phục nghiêm chỉnh lúc trước, cười cười chào hỏi, chỉ có điều, hướng về phía người phụ nữ trước mắt mười năm trước mình reo lên chị dâu họ chị dâu họ không ngừng, thiếu một phần nhiệt tình và thân thiết.

Điểm này, Đường Hoan Tâm giống như không chú ý tới, chỉ có điều, khi tầm mắt lạc đến trên người người phụ nữ nào đó anh còn đỡ, ngọt ngào cười cười: “Em là bạn gái của học đệ Hạo Lỗi hả? Chào em! Chị tên là Đường Hoan Tâm, em có thể gọi chị là chị Hoan Tâm, nếu như sau này có cơ hội chúng ta có thể cùng ra ngoài đi dạo nói chuyện phiếm.”

Nhìn tuổi cô ta cũng không lớn, cô cho rằng dieendaanleequydomn cô ta là một trong những người bạn gái của Huyền Vũ Hạo Lỗi, cho nên cũng không để ý nhiều, giọng nói cũng chỉ qua loa.

Bạn gái cái chó má gì?

Xá Cơ Hoa gạt tay Huyền Vũ Thác Hàn đỡ cô, vừa quét mắt khinh thường người đàn ông đẹp trai hoa tâm, chỉ có điều, ngược lại hơi có hứng thú với lời nói cùng nhau đi dạo phố của Đường Hoan Tâm..

“Vậy có phải chị sẽ thanh toán không? Nếu quả thật như vậy, em rất vui lòng để chị thường xuyên đến tìm em đi dạo phố với chị.” Nhìn trên dưới toàn thân cô ta đều là hàng hiệu, đi dạo phố cùng nhau giúp đỡ tính tiền, điểm này cũng không quá đáng chứ?

Đối với chủ ý cô đánh lên, Huyền Vũ Hạo Lỗi hơi không nhận được với lời nói của cô mà nhếch chân mày lên, nghiêng đầu nhìn về tức cười trong mắt cô.

Nghe vậy, Đường Hoan Tâm nhìn cô nhiều hơn, quét mắt qua Huyền Vũ Hạo Lỗi, vẻ mặt không thay đổi gật đầu dịu dàng cười nói: “Được, đợi có lúc rảnh, chị nhất định tìm em.”

“Không cần chờ có rảnh rồi, bây giờ em rất rảnh, nếu không bây giờ chúng ta đi luôn...”

“Chuyện này...”

“Cô ấy bây giờ không rảnh!”

Không đợi người phụ nữ nào đó hào hứng bùng bùng nói xong, một giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng làm việc, chỉ có điều, từ trong giọng nói này không khó nghe ra trong đó bao hàm cung chiêu và khó chịu.

Chẳng biết từ lúc nào Huyền Vũ Thác Hàn đứng bên cạnh, chỉ thấy trong mắt tức giận nhìn chăm chú vào Xá Cơ Hoa bên cạnh Huyền Vũ Hạo Lỗi, chân mày nhũn lại vì người đàn ông khác đến gần cô.

Hình như không thấy Đường Hoan Tâm bên cạnh mừng thầm vì anh đến gần, chân dài một bước lướt qua cô ta, cánh tay dài duỗi ra một cái đã bá đạo kéo người phụ nữ nào đó vào trong ngực mình.

Trong mắt khẽ chuyển, rơi vào trên người đàn ông cao lớn bên cạnh, không đợi cậu ta hiểu được đây là xảy ra chuyện gì, quyền của người đàn ông nào đó đã đâm vào bụng cậu ta.

“A...”

Giống như không thấy cậu ta kêu rên, Huyền Vũ Thác Hàn ôm Xá Cơ Hoa đi vào trong phòng làm việc, hoàn toàn bỏ quên Đường Hoan Tâm sững sờ cứng ngắc đứng trước cửa phòng làm việc.

“Này, buông tay ra đi, anh ôm đau tôi.” Xá Cơ Hoa bắt mất giấy giũa muốn thoát ra khỏi ngực người đàn ông có ham muốn giữ lấy điên cuồng nào đó, chỉ có điều, cũng chỉ uống phí hơi sức.

“Được, anh nhẹ một chút.” Cánh tay ôm cô hơi buông lỏng một chút, nhưng vẫn khiến cho cô không tránh được!

Huyền Vũ Thác Hàn chỉ cung chiều cười một tiếng với Xá Cơ Hoa gầy gù, sau khi ôm cô ngồi xuống ghế sa lon trong phòng làm việc, lúc này mới chuyển lực chú ý vào Huyền Vũ Hao Lỗi chậm chạp từ từ đi từ cửa vào.

Mà Đường Hoan Tâm còn đứng ở cửa, lúc này lại giống như hoàn toàn là người ngoài cuộc, khi nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn cung chiêu trước kia chưa từng có thì trong lòng như cái bàn đồ thuốc nhuộm, hoàn toàn loạn! Ngay cả móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay cũng không biết.

“Cô ấy... Anh, anh họ, cô ấy... Chính là, chị dâu họ sao?”

Thấy nữ giúp việc vừa khiến anh sinh ra hứng thú ngồi trên ghế sa lon cùng anh họ, Huyền Vũ Hạo Lỗi từ giạt mình kinh ngạc, đã chạy hết một vòng trong có điểm thể tin.

Cuối cùng, tầm mắt thật sự không nhìn được rơi vào trên người Xá Cơ Hoa trong ngực Huyền Vũ Thác Hàn! Giữa chân mây thỉnh thoảng có vẻ cô đơn, chợt lóe lên?

Nhìn thấy câu ta nhìn người phụ nữ trong ngực mình, trên gương mặt tuần tú lộ ra vẻ mờ mịt, khiến Huyền Vũ Thác Hàn cau mày.

“Nhóc thúi, em còn nhìn nữa, có tin anh lập tức ném em từ nơi này xuống không.” Đối với người em họ sắp hai năm không gặp, Huyền Vũ Thác Hàn tuyệt đối không che giấu cảm thấy rất không thoải mái die~n a4nle^q u2l ydo^ n với ánh mắt cậu ta nhìn Xá Cơ Hoa, trên khuôn mặt tuần mỹ không hiện lên vẻ vui sướng của anh em đã lâu gặp lại.

“Anh họ, đây chính là hoan nghênh của anh với người em họ đã lâu không gặp mặt sao? Haizzz.. Em thật sự đau lòng.”

Vợ bạn không thể đùa giỡn, huống chi là vợ anh em!

Huyền Vũ Hao Lỗi thu liễm tâm trạng thu hồi tâm mắt, vội vàng giả bộ đau lòng muốn chết!

“Đi đi, đừng lộ vẻ ghê tởm ở đây với anh.” Huyền Vũ Thác Hàn cho cậu ta một cái liếc mắt, chỉ có điều, khi nhìn thấy người phụ nữ còn đứng ở ngoài cửa thì đầu chân mày đẹp hơi nhíu lại.

“Ghê tởm cái gì, anh họ, anh thật sự làm cho em đau lòng.”

Huyền Vũ Hao Lỗi nhìn về phía Xá Cơ Hoa: “Xin chào chị dâu ho, em là em ho có quan hệ tốt nhất với chồng chị, chị có thể gọi em là Hao Lỗi.”

“Hảo Lũy?”

(*) Hao Lỗi: 昊磊 hào lěi, Hao = mệnh mông, Lỗi trong quang minh lỗi lạc.

Hảo Lũy: 好累 hǎo lěi, Hảo = tốt, Lũy = tích lũy, chông chất, liên luy, 累[léi] còn có nghĩa khác là mệt mỏi, 好累 = quá mệt mỏi.

“Hao Lỗi!”

“Hao Lỗi?”

“Đúng đúng đúng, chi dậu ho nhớ đừng gọi sai, nếu không em sẽ đau lòng.”

“Ồ! Chỉ có điều...”

“Được rồi, nhóc thú, người em đã gặp được, em đi làm việc của chính em, đừng ở đây chường mắt.” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn hai người bọn họ nói chuyện vui vẻ, ghen tức từ từ dâng lên.

“Anh họ, em mới đến không quá năm phút đồng hồ!”

“Có năm phút đồng hồ đã đủ lâu ~!” Một đại tổng giám đốc không biết từ lúc nào trở thành ông chồng ghen tuông như thế.

Cái gì đó, cái này vốn là thấy sắc quên bạn!

“Chi là vợ mới vừa vào cửa của Hàn?” Đúng lúc này, Đường Hoan Tâm vẫn đứng ở cửa đột nhiên hết sức vui mừng đi về phía Xá Cơ Hoa chào hỏi.

“Tôi còn định nói sao trở lại không nhìn thấy chị, tôi không nghĩ tới lại vô tình gặp được chị ở đây, chính là may mắn!”

Khi Xá Cờ Hoa còn chưa chú ý tới cô ta, Đường Hoan Tâm đã chạy tới trước mặt cô, đưa tay về phía cô.

Cô biết cô gái trước mắt sao? Xá Cờ Hoa nhìn cô gái xinh đẹp đang cười đến cực kỳ vui vẻ trước mắt, trực giác chính là hơi cảm thấy không thoải mái.

Còn chưa để cho cô có cơ hội mở miệng, Huyền Vũ Thác Hàn bên cạnh cô đã mở miệng trước.

“Hình như việc công giữa chúng ta đã nói xong rồi đúng không?”

Huyền Vũ Thác Hàn cau mày nhìn Đường Hoan Tâm, hành động bất ngờ của cô ta, thật sự hơi không bình thường.

“Coi như việc công xong rồi, Hàn, chúng ta vẫn là bạn bè, không phải sao?” Trong ánh mắt của Đường Hoan Tâm có một vẻ thâm tình nhìn Huyền Vũ Thác Hàn.

Trong mắt mọi người chung quanh, quả thật chính là phóng điện trần trụi, ngay cả người phụ nữ thần kinh không ổn định nào đó, cũng nhìn thấu chút gì @!

Giữa chân mày Huyền Vũ Thác Hàn cau lại, chỉ có điều lời của cô ta, anh không mở miệng, tầm mắt lạnh lẽo chỉ thoáng qua, tay ôm eo thon nhỏ nắm chặt!

Cảm thấy động tác ngang hông này, Xá Cờ Hoa nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ gì ở đây, tầm mắt lại một lần nữa rơi vào trên người Đường Hoan Tâm, mắt to sáng ngời làm cho người ta khó phát hiện khẽ híp lại!

“Học tỷ Hoan Tâm, hai vợ chồng anh họ và chị dâu họ của em muốn nói chuyện yêu đương, em thấy chúng ta nên đi trước thôi.” Lúc này, Huyền Vũ Hạo Lôi cười cười nói.

Nhưng mà thất bại, ở đây không ai để ý đến cậu ta.

Dưới Xá Cờ Hoa quan sát Đường Hoan Tâm die nđa nle equ ydo m thì Đường Hoan Tâm cũng quan sát Xá Cờ Hoa!

Người phụ nữ trước mắt, chính là người phụ nữ anh thích sao? Cô ta hơn cô ở chỗ nào? Đáy mắt thoáng qua vẻ khó chịu.

Chỉ có điều, cũng chỉ trong phút chốc, vẻ mặt Huyền Vũ Thác Hàn lập tức âm trầm.

Đường Hoan Tâm nở nụ cười, “Đúng rồi, Hàn, bà nội có khỏe không? Đã có một khoảng thời gian dài không gặp bà nội rồi, có thời gian em muốn đi thăm bà nội.”

Lúc này Huyền Vũ Thác Hàn mới nhìn thẳng cô ta, “Có thể trong một khoảng thời gian rất dài bà nội tôi cũng sẽ không rảnh rồi.”

Đường Hoan Tâm hơi lúng túng.

“Em bởi vì công việc trở về nước, em vẫn muốn liên lạc với anh, nhưng mà, em có quá nhiều việc không thể làm gì, Hàn, mặc dù bởi vì một chút nguyên nhân mà anh cảm thấy không thể tha thứ nên trách em, nhưng có một số việc năm đó, thật sự không phải như anh thấy được, tầm lòng của em với anh, cho dù là mười năm trước hay mười năm sau, cho tới bây giờ đều chưa từng thay đổi, em tin tưởng, anh tuyệt đối không thể không có chút cảm giác gì với em, mười năm trước, chúng ta yêu nhau như vậy, em không tin, anh thật sự không có chút xú tính cảm nào với em.”

“Thật sao? Cô thật sự chắc chắn như vậy sao?” Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên mở miệng giễu cợt.

Đường Hoan Tâm cười đến hơi lúng túng, “Thật sự không hở là Hàn, em muốn vụng về cũng không có cách nào, em ở trước mặt anh không phải luôn luôn không có kế sách gì sao?”

“Cô đã có thể hiểu như vậy là tốt nhất, tôi nghĩ tôi và cô không cần thiết liên lạc.” Mặc dù đúng là nói với Đường Hoan Tâm, nhưng cặp mắt Huyền Vũ Thác Hàn vẫn nhìn chằm chằm Xá Cờ Hoa bên cạnh, Xá Cờ Hoa chỉ cảm ly nước lên uống.

“Hàn, thông minh như anh, chuyện năm đó, vấn đề lớn nhất chính là em và cha anh, thật ra thì chúng em vốn...”

“Giữa cô và ông ta cho dù xảy ra chuyện gì từ đầu tới đuôi đều không liên quan gì đến tôi, cô tốt nhất đừng làm ra bất kỳ hành động nào khiến cho tôi càng thêm không ưa.”

Đường Hoan Tâm hơi chưa xót khó chịu với thái độ lạnh nhạt, thậm chí hơi vô lễ của Huyền Vũ Thác Hàn, nhưng cũng biết anh luôn luôn như thế, anh Huyền Vũ Thác Hàn cao cao tại thượng đó không phải sao?

“Hàn, em rất khó có thể tưởng tượng người phụ nữ bên cạnh anh là cô ta.”

“Việc này không liên quan đến cô.” Huyền Vũ Thác Hàn chuyển tầm mắt lên mặt Đường Hoan Tâm, “Đối với tôi mà nói, cô chỉ là bạn làm ăn chung trước mắt, không có hơn, gặp tôi cũng không cần chào hỏi, nghe hiểu thì nên thức thòi một chút đi.”

Đường Hoan Tâm không hề lộ ra bất kỳ vẻ mặt không vui nào, điều này làm cho Xá Cờ Hoa cảm thấy hơi không thể tưởng tượng nổi, ngược lại khiến anh mất hứng.

“Hàn, anh nên rõ cá tính của em, em không cho rằng tình cảm có thể dùng lý trí tới khổng chế, em chỉ không muốn làm trái với khát vọng trong lòng mình, nếu như em chưa từng theo cha anh, ánh mắt anh nhìn em có phải cũng sẽ không mang theo thù địch không?”

Nhưng mà vào lúc này, Xá Cơ Hoa vẫn lặng lẽ, lại đột nhiên đứng lên, nở một nụ cười nhìn Đường Hoan Tâm trước mắt: “Là Đường Hoan Tâm tiểu thư? Xin chào, tôi là vợ của Huyền Vũ Thác Hàn!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Chương 146: dịu dàng mà cương chiêu

Editor: Táo đồ phổ núi

Hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn vô cùng đáng yêu, so với một Đường Hoan Tâm cao gầy xinh đẹp, thì dường như Xá Cơ Hoa càng lộ ra vẻ nhỏ nhắn xinh xắn rất đáng yêu!

“Ha ha, vừa rồi quên tự giới thiệu bản thân, thật sự thất lễ, tiểu thư Đường Hoan Tâm sẽ không đề ý chứ? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, điều này cũng phải trách Hàn Hàn nhà chúng tôi, tại sao lại không giới thiệu với tôi người ‘bạn’ này chứ? Thật là, tôi sẽ nói anh ấy, tiểu thư Đường Hoan Tâm thật ngại quá.”

Dứt lời, dương dương tự đắc cười híp mắt lại, quay đầu nhìn về phía Huyền Vũ Thác Hàn ở bên cạnh, giữa ba ánh mắt khác nhau kia, cô đặt mông ngồi xuống đùi của anh, vào lúc Huyền Vũ Thác Hàn đang ngậy người ra, cô lại cười vô cùng rục rờ nói: “Hàn Hàn, anh không ngoan rồi, tại sao lại thiếu lễ phép như vậy chứ, nhanh lên, không nghe thấy vấn đề mà tiểu thư Đường Hoan Tâm vừa hỏi anh sao? Mau trả lời người ta đi chứ.”

Hàn Hàn? Chỉ riêng hai chữ này thôi, đã khiến cho hai người đàn ông ở đây như bị sét đánh trúng vậy, đặc biệt là người em họ nào đó, da gà nổi hết cả lên, có chút không thể tin được nhìn về phía người anh họ được cho là anh minh thần võ kia.

Mặc dù Huyền Vũ Thác Hàn có chút giật mình đối với hành động có chút đột ngột này của cô, nhưng mà, cô như vậy, anh rất thích!

Bàn tay ôm eo nhỏ của cô nắm thật chặt, khuôn mặt đẹp trai đột nhiên cười lên, ánh mắt tà mị mang theo một chút cưng chiều tản ra.

Nhìn người phụ nữ nhỏ bé ở trong lòng, cô, có phải là đang ghen không? Huyền Vũ Thác Hàn phát hiện, cô như vậy, cũng khiến cho anh không thể rời mắt được.

“Hàn Hàn!”

“Vợ à, anh rất thích em gọi anh như vậy.” Dịu dàng mà cương chiêu!

“Thật sao? Vậy từ nay về sau em sẽ gọi anh như vậy, Hàn Hàn . . . .” Khóe miệng của Xá Cơ Hoa kéo ra, trên khuôn mặt vẫn nở một nụ cười rục rờ như vậy, nhưng trong lòng lại có một cơn giận toát ra.

Mẹ nó, còn thích nữa à! Thích cái đầu anh ấy, đồ đào hoa khắp nơi, lúc này mới kết hôn với cô được một ngày thôi, đã không biết từ đâu xuất hiện một người phụ nữ như vậy, thật đáng chết . . . .

“Hàn Hàn, mau trả lời vấn đề của người ta đi chứ, vị tiểu thư kia hình như vẫn đang chờ câu trả lời của anh kia.”

Đối với ánh mắt tức giận của Đường Hoan Tâm, Xá Cơ Hoa làm như không thấy, vừa nói vừa chỉ chỉ Đường Hoan Tâm ở sau lưng nói.

“Em hy vọng anh sẽ trả lời sao?”

“Dĩ nhiên, theo phép lịch sự chứ sao! Không thể để cho người khác nhớ nhưng người đàn ông nhà chúng ta, rất thiếu lễ độ không phải sao?”

“Được!”

Đây là vấn đề mà anh đã trốn tránh mười năm rồi, vào hôm nay, có lẽ là thời điểm để nói rõ ràng.

Anh biết, ba anh không nên làm một người đàn ông ngu xuẩn như vậy, anh chỉ có thể nói Đường Hoan Tâm thực sự đùa giỡn ông xoay quanh, mặc dù trong lòng câu trả lời này rất rõ ràng, nhưng đến lúc thực sự đối diện, anh lại có chút không vượt qua nổi.

“Trước mắt, tôi ghét bỏ cô, không liên quan gì tới ba của tôi, là bản thân cô khiến cho người ta chán ghét.”

Mặc kệ năm đó bạn trai của cô ta có phải là anh hay là ba của anh đi nữa, thì cô ta cũng đã phản bội lại bạn trai của mình, người đàn ông mà cô ta cảm

thấy hứng thú đâu chỉ có mình anh không đâu, không phải sao?

Đường Hoan Tâm từ chối cho ý kiến, lộ ra vẻ đau lòng vô cùng khó chịu, “Hàn, mọi người sẽ thay đổi không phải sao? Nhưng mà em chưa từng thay đổi, mặc kệ bây giờ hay là trước kia, anh đều là người đàn ông mà em yêu.”

Huyền Vũ Thác Hàn cười nhạo một tiếng, “Nhưng mà người đàn ông cô yêu thì rất nhiều!”

Anh cho rằng cô là người như vậy sao?

Đường Hoan Tâm nhún nhún vai, “Được, bên cạnh anh đã có người phụ nữ khác, em không tiện quấy rầy anh quá lâu.” Cô ta nhanh chóng xoay người, che giấu tia bi thương lóe lên trong ánh mắt.

“Em ở lầu cuối của khách sạn XX, đi ra khỏi thang máy, quẹo trái một chút, là phòng cuối cùng, em biết trí nhớ của anh rất tốt, khi anh đổi ý thì tới tìm em cũng không sao, em sẽ nghỉ ngơi ở trong nước một thời gian.” Dứt lời, cũng nhanh chóng rời bước đi.

Mà Huyền Vũ Hạo Lỗi nhìn thấy Đường Hoan Tâm đi rồi, cũng không phải là một người không biết điều, dưới ánh mắt sắc bén của người nào đó, cũng lặng lẽ đi ra.

Xá Cơ Hoa ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng rời đi của Đường Hoan Tâm, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn chăm chăm vào người đang ở trong lòng với vẻ mặt không hề có chút biểu cảm nào kia, “Không hỏi anh xem người phụ nữ vừa rồi là ai sao?”

“Không phải cô ta đã nói rồi sao, tên của cô ta là Đường Hoan Tâm.”

Xá Cơ Hoa đứng lên đi tới ở bên cạnh ghế sa lon, cầm một ly nước lên, uống một hớp nhỏ: “Hơn nữa, em biết rõ cô ta là ai.”

Vào sáng sớm hôm nay, cô đã biết rồi không phải sao? Người đàn ông đáng chết này, trong nhà vẫn trồng loại hoa mà người phụ nữ kia thích.

Khốn kiếp, đồ khốn kiếp đáng chết, cô . . . Trong lòng cô cảm thấy rất chua xót, nhưng mà cô vẫn không thể hiện ra. . .

“Đề anh.” Huyền Vũ Thác Hàn cầm lấy chân của cô, lại rót nước thay cho cô.

“Huyền Vũ Thác Hàn.”

“Há?” Anh thích cô gọi anh là Hàn Hàn.

“Trước khi anh gặp em, có phải anh đã từng thích người phụ nữ khác hay không?”

“Người phụ nữ của anh luôn luôn là em.”

“Chẳng lẽ anh không thích những người phụ nữ khác?”

“Không có.”

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô, “Đường Hoan Tâm khiến cho em cảm thấy lo lắng sao? Anh và cô ta không có bất cứ mối quan hệ nào, cô ấy chỉ là từng qua lại với anh, nhưng mà, cũng đã là mười năm trước rồi, bây giờ đối với anh mà nói, cô ta không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.”

Xá Cơ Hoa nhìn anh chăm chú, nếu như anh không thật sự yêu cô, anh sẽ đi tìm những người phụ nữ khác, anh sẽ không cố ý giấu giếm sự tồn tại của những người phụ nữ khác.

Là một người đàn ông ưu tú lại kiêu ngạo như vậy, anh không cần phải lừa gạt một người phụ nữ giống như cô, không phải sao?

Xá Cơ Hoa nhìn thẳng vào đôi mắt vô tư của anh, cô nở một nụ cười mỉm. “Nếu như vậy, dĩ nhiên là em tin anh, nhưng mà, có một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Chờ lúc nào anh rảnh rồi thì em nói cho anh biết, bây giờ em đói rồi.”

“Đói bụng à? Em muốn ăn cái gì? Anh lập tức cho người đi mua, hay là em muốn đi ra ngoài ăn?”

“Cho người đi mua đi, em không muốn động, em muốn ngủ!”

“Được, vậy trước tiên em cứ nằm ngủ một chút đi, em muốn ăn cái gì, nói với anh, anh sẽ đi mua.”

“Muốn ăn. . . . .”

“. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 177: Chương 146.2: dịu dàng mà cứng chiều

Editor: Táo đồ phổ núi

“Văn phòng hành chính vạn năng Hoa Vũ” là một văn phòng luật sư toàn năng, từ việc nhỏ nhặt như bắt gian, tìm người, tìm vật nuôi đi lạc, tới việc lớn như truy bắt tội phạm quan trọng, thợ săn tiền thưởng.

Bọn họ được xưng chỉ cần có tiền, thì không gì là không thể làm được.

Hôm nay, Văn phòng hành chính vạn năng nhận được một case mới, nghe nói là số tiền rất lớn, lớn đến mức trong văn phòng hành chính Xá Cơ Hoa được xưng tụng là ‘chị tiền’ cũng phải cười tới mức toe toét, lập tức giao nhiệm vụ vĩ đại này cho đàn em thứ hai của mình là Đông Thành đảm nhiệm.

Mà Hạ Tinh Vũ thân là bà chủ, thì không biết dạo gần đây đang bận cái gì!

Đông Thành vừa nghe thấy hợp đồng với số tiền lớn như vậy, quả nhiên mắt cũng sáng lên.

“Chỉ tìm người thôi, mà lại ra giá lớn như vậy? Sao thế, người phụ nữ này đã trộm tài sản của người ủy thác, hay là giết người thân của họ?”

“Tất cả đều không phải, nghe qua ý của người ủy thác, thì chị dâu và anh trai của anh ta đi ra ngoài đảo chơi, gặp phải thiên tai, bị chìm thuyền, không rõ tung tích của chị dâu anh ta.”

“Cho nên người ủy thác muốn tìm chị dâu của anh ta à?” Đông Thành đã có thể đoán ra tình hình tiếp theo.

Không ngờ Xá Cơ Hoa lại lắc đầu mà nói: “Không phải, chị dâu của người ủy thác không biết bơi lội, hơn nữa lúc rơi xuống nước không mặc phao cứu hộ, người ủy thác cảm thấy chị dâu của anh ta lạnh ít dữ nhiều.”

“Nếu trong lòng anh ta biết rõ là như vậy, thì anh ta muốn ủy thác chúng ta đi tìm ai?”

“Tìm một người có giọng nói tương tự như chị dâu của anh ta.”

“Người có giọng nói giống? Đây là vụ gì chứ? Anh ta tìm người có giọng nói tương tự như chị dâu của anh ta để làm gì?”

“Nghe nói là vì anh trai của anh ta.”

“Người anh trai mà cũng ở trên chiếc thuyền gặp nạn?”

“Ừ! Người anh trai kia của người ủy thác cũng bị xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu đụng vào nham thạch, khiến cho đôi mắt bị mù không nhìn thấy, trong lòng vốn vô cùng yêu người vợ của mình, cho nên ngày càng gầy yếu . . . .”

“Vì vậy người ủy thác muốn tìm một người có giọng nói tương tự để làm thế thân, đi an ủi anh trai của anh ta?”

Tình cảm của hai anh em nhà này thật tốt! Nhưng mà thiên hạ rộng lớn như vậy, biết người bao la, muốn tìm một người có giọng nói tương tự như vậy, đúng là có chút thách thức.

“Được rồi! Vụ này tôi nhận. Băng ghi âm đâu? Muốn tìm người, dù sao cũng nên có tài liệu để cho tôi dễ dàng tìm người hơn chứ?”

“Băng ghi âm, có, có đây, người ủy thác có đưa một cuốn DVD mà gia đình đã quay lại từ năm ngoái.”

Xá Cơ Hoa vội vàng lấy cuốn băng ra, cùng với Đông Thành, hai người kê vai cùng nhau xem DVD.

Hai người càng nhìn, chân mày càng nhíu lại.

“Cậu có cảm thấy giọng nói của cô ấy rất giống với một người khác không?” Xá Cơ Hoa nhìn Đông Thành, muốn anh ta cũng phải suy nghĩ.

Nói không chừng người mà bọn họ cần tìm lại ở gần ngay trước mắt cũng nên, đến lúc đó, a ha ha ha . . . Đó mới thật sự gọi là ‘Đi mòn giày sắt tìm không thấy dấu, đến lúc gặp được chẳng mất chút công sức nào’.

“Đúng là hình như đã nghe thấy ở đâu rồi . . .” Nhưng mà muốn anh ta nghĩ ra trong một thời gian ngắn, thì đúng là anh ta không nghĩ ra được. Đông Thành trầm ngâm.

Lúc này, hai người Tiêu Khiêu Khiêu và Viên Cồn Cồn mở cửa ra, oang oang cái miệng nói, “Chị Hoa, anh Đông Thành, buổi trưa hai người muốn ăn

cái gì? Bọn em muốn đi ăn món Nhật, đi mua thức ăn nhanh của Nhật có được không?”

Nhắc đến ăn, Viên Cồn Cồn đặc biệt hưng phấn.

Hết cách rồi, cuộc đời của cô không có chí lớn, chỉ có mỗi sở thích là thích ăn thôi.

Nhưng mà . . . . Đây cũng không phải là chuyện gì tội ác tày trời, chị Hoa và anh Đông Thành làm gì mà nhìn bọn họ như vậy chứ? Die enda anl eequ uyd onn .

Vì muốn kiếm được nhiều tiền, Xá Cơ Hoa đã không tiếc công khiến cho lão đại nào đó bơm một số tiền lớn đầu tư vào ‘Văn Phòng thám tử Hoa Vũ’, vốn cho rằng, thân là vợ của một cổ đông lớn nên đã trực tiếp giúp đỡ cho hai chị em một mập một gầy này!

“Hay là anh chị muốn ăn mỳ ý?” Gần đây anh Trình Châu muốn theo đuổi chị Tiểu Nhiễm trong văn phòng hành chính, nên đã nấu mỳ ý cho mọi người cùng ăn.

Ăn ăn, dạ dày của mọi người đã bị Trình Châu làm cho kén ăn hơn rồi, ngay cả anh Đông Thành bình thường không thích ăn mỳ, thì bây giờ cũng đã tương đối thích rồi.

“Nếu như hai người muốn ăn, tiện đường em sẽ đi qua cửa hàng pizza mua luôn.” Cô nhớ là chị Hoa thích ăn Gà chiên bơ, còn anh Đông Thành lại thích sườn heo tương đỏ.

“Cồn Cồn à, em đi vào đây một chút.” Xá Cơ Hoa vẫy tay thật mạnh, kêu lên. Sau đó vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh muốn Viên Cồn Cồn ngồi xuống.

Viên Cồn Cồn cảm thấy cô cười rất kỳ lạ, bởi vì nụ cười của cô nhìn rất gian manh, rất xảo trá, giống như nụ cười của gian thần muốn bán mình đi vậy, Viên Cồn Cồn sợ hãi lùi lại vài bước, không dám đi lại quá gần.

“Chị Hoa. Chị muốn làm gì?” Viên Cồn Cồn cảnh giác nhìn cô.

“Không có, không muốn làm gì hết, em làm gì mà sợ chị như vậy? Chị Hoa rất thương em. Em vừa nói là em muốn ăn đồ ăn nhanh món nhật đúng không? Không thành vấn đề, để chị Hoa mời khách.” Xá Cơ Hoa vỗ ngực, một bộ dạng xa hoa hào phóng, không biết rằng cô nói như vậy ngược lại khiến cho Viên Cồn Cồn bị dọa gần chết.

Chị Hoa nói chị ấy muốn mời khách ư!

Cái người được gọi là ‘chị tiền’ vắt cổ chày ra nước nói muốn mời khách ư! Hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao? Viên Cồn Cồn theo bản năng muốn ra nhìn mặt trời một chút.

Xá Cơ Hoa lại thân thiện kéo tay của Viên Cồn Cồn, bộ dạng giống như chị em tốt, khiến cho lòng của Viên Cồn Cồn run rợ, nuốt nước miếng.

“Anh Đông Thành, anh biết chuyện gì đang xảy ra đúng không? Có phải chị Hoa cảm thấy những ngày sau này rất nhàm chán, cho nên quyết định muốn chinh em đúng không?” Anh Thác Hàn khi nào thì tới nhận chị Hoa đây? Cứu mạng với . . . . .

“Em đừng nói linh tinh, chị Hoa đối xử với em tốt nhất, thương em còn không hết, làm sao lại chinh em chứ?” Lần đầu tiên Xá Cơ Hoa cảm thấy Viên Cồn Cồn thật không đáng yêu.

Cô đối xử với con bé rất tốt, là thật sự từ đáy lòng, làm sao lại có ý đồ gì được? Phi phi phi! Con bé này đúng là không hiểu chuyện. Nhưng mà cô là người lớn có lòng rộng lượng, không thêm so đo với con bé.

Cô hỏi Viên Cồn Cồn một câu, “Em có muốn phát tài hay không?”

“Phát tài? Dĩ nhiên là muốn chứ! Sao thế, chị Hoa, lô đề lần này, chị đã tính ra con số gì rồi à?” Lần trước chị Hoa ghi số, cô chỉ tốn năm mươi đồng mà trúng đến hơn bốn ngàn đồng, thù lao đầu tư cao gần bảy mươi chín lần.

Dĩ nhiên, trong đó có phải do vợ yêu của người đàn ông nào đó giờ trò quỷ không, cũng không thể biết được.

Cho nên vừa nghe thấy Xá Cơ Hoa hỏi cô có muốn phát tài không, thì ánh mắt của Viên Cồn Cồn lập tức sáng lên.

Cô quyết định, lần này, cô muốn đánh cuộc. Liên đánh . . . một trăm đồng là được rồi, ước chừng đã nhiều gấp đôi so với lần trước. Như thế nào? Có phải là cô rất biết tranh thủ không. Viên Cồn Cồn lập tức cầm giấy bút ra chờ đợi.

Mắt của Xá Cơ Hoa tròn trắng lên, cầm lấy giấy bút của Viên Cồn Cồn, cô nói: “Không phải số đề, mà là muốn em làm nhiệm vụ.”

“Làm nhiệm vụ? À! Là em sao?” Đầu của chị ấy có phải bị hỏng rồi không? Bao một người hồ đồ như cô đi làm nhiệm vụ, vậy không phải muốn phá hư công việc của văn phòng hay sao.

“Đúng, chính là em, đừng nghi ngờ gì.” Lôi kéo Viên Cồn Cồn, Xá Cơ Hoa mới đem cuốn băng mở ra cho Cồn Cồn xem, “Em nhìn thấy cái gì?”

Cô hy vọng để cho Cồn Cồn tự mình phát hiện ra, giọng nói của mình cùng với người phụ nữ trong hình giống nhau tới 99%.

Thấy Xá Cơ Hoa coi trọng cô như vậy, muốn đem nhiệm vụ giao cho cô, nhất thời, Viên Cồn Cồn hùng tâm vạn trạng, đôi mắt tròn to lên, nhìn thẳng vào màn hình.

Nhìn thật lâu, Viên Cồn Cồn nói một tiếng, “Em biết rồi.”

“Em biết!” Đông Thành hết sức kinh ngạc.

Viên Cồn Cồn nhìn lâu như vậy, bọn họ cũng sắp ngủ thiếp đi rồi, Cồn Cồn còn chưa phát hiện ra sự thật khiến cho người ta hưng phấn kia, vốn là muốn từ bỏ, không ngờ Cồn Cồn không chịu thua kém, mặc dù thời gian kéo dài hơi lâu một chút, nhưng cuối cùng vẫn phát hiện ra vấn đề.

“Em biết cái gì?”

“Có phải người đàn ông này và cô nàng kia có gian tình?” Phát hiện chuyện trọng đại như vậy, Viên Cồn Cồn lập tức cảm giác mình có một phần năng lực của thám tử lừng danh Conan, cô còn hưng phấn chạy lại trước máy truyền hình, chỉ vào đầu màn hình nói: “Chính là đôi cầu nam nữ bọn họ.”

“Bọn họ là vợ chồng!” Cái gì mà cầu nam nữ! Mắt của Cồn Cồn để ngoài cửa sổ à! Xá Cơ Hoa xúc động muốn quăng linh mới này xuống thái bình dương cho cả ăn.

Viên Cồn Cồn vừa nghe thấy suy luận vĩ đại của mình bị phản bác, lập tức ừ ừ cúi đầu, “Là vợ chồng sao? Vậy còn bắt gian cái gì?” Chị Hoa không phải đang nói đùa cô sao. Chắc chắn!

“Ai nói với em nhiệm vụ lần này là bắt kẻ thông dâm à?”

“Không phải bắt kẻ thông dâm? Nếu không vụ lần này là vụ gì?”

Đến bây giờ Viên Cồn Cồn vẫn còn chưa sáng tỏ, Đông Thành không khỏi thờ dài một cái thật sâu, cảm thấy linh mới mà chị Hoa mời về đúng là không cứu chữa được.

“Thôi, vẫn nên trực tiếp nói rõ ràng với con bé đi! Muốn Cồn Cồn tự mình phát hiện ra, chỉ sợ là đợi tới khi răng của chúng ta lung lay sắp rụng, thì tên linh mới này vẫn không biết là rốt cuộc chúng ta muốn con bé nhìn ra cái gì.”

Vì vậy anh ta và Xá Cơ Hoa kéo Viên Cồn Cồn lại, nhân tiện kéo cả Tiêu Khiêu Khiêu vào, bốn người chụm thành một vòng tròn, “Chuyện là như thế này . . . .”

Bọn họ đem sự việc kể lại một lần.

“Như vậy em đã hiểu rồi chứ?”

“Em hiểu, nhưng mà . . . Chỉ hiểu một chút.” Viên Cồn Cồn giơ ngón cái và ngón trỏ ra, giữa hai ngón còn để một khoảng cách nhỏ.

Xá Cơ Hoa thiếu chút nữa thì nổi giận.

“Gi! Vậy mà hiểu có một chút xiu!” Đầu của Viên Cồn Cồn làm bằng đậu hũ à? Cô và Đông Thành, hai người giải thích khô cả cổ, mà con bé chỉ hiểu có một chút xiu! Thật sự là tức chết cô mà.

“Chị Hoa, đừng nóng giận, đừng nóng giận, cẩn thận em bé, làm theo em, hít sâu!”

“Đứng đúng, đừng tức giận, hít sâu!”

“Sao thế?” Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên ở cửa ra vào! Không bao lâu, thì thấy một bóng người vội vã chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Chương 147.1: Xem như em lợi hại

Editor: Táo đồ phổ núi

Chiếc xe hơi màu bạc dừng lại trước một căn nhà lớn màu trắng, Huyền Vũ Thác Hàn vòng qua đầu xe mở cửa giúp vợ mình, “Cẩn thận một chút.”

Xá Cơ Hoa được Huyền Vũ Thác Hàn đỡ xuống xe giống như lão phật gia vậy, mới vừa rồi bác sĩ ở khoa phụ sản nói mấy câu đã khiến cho anh căng thẳng, cô phát hiện, phụ nữ có thai thỉnh thoảng đi khám định kỳ lại có cái hay, nhìn anh khẩn trương như vậy, tâm tình của cô rất vui vẻ.

“Mẹ vợ đang ở trong phòng chờ chúng ta rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn ôm bả vai của Xá Cơ Hoa, “Chúng ta cũng có đứa bé rồi, không biết mẹ vợ có thể xuống tay lưu tình một chút không nhỉ.”

“Thành thật mà nói, em cũng không biết nữa.” Xá Cơ Hoa khẽ cười lạnh có chút hả hê nhìn Huyền Vũ Thác Hàn, “Em chỉ nói những lời thật lòng, không có ý gì khác, anh không cần phải lo lắng.”

“Vợ à, nhìn anh bị mẹ vợ đánh, có phải em rất vui vẻ hay không?”

Huyền Vũ Thác Hàn đẩy cánh cửa sắt hoa văn màu trắng ra, anh ôm Xá Cơ Hoa đi vào sân trước, không nhìn được lén lút thì thầm: “Tối nay ở chung nhà với mẹ vợ, xem ra anh phải đề phòng một chút mới được.”

Bọn họ vừa đi tới gần cửa, lại nghe thấy giọng nói của Chu Hữu Mai vọng ra, Huyền Vũ Thác Hàn và Xá Cơ Hoa nhìn nhau, anh đẩy cửa ra, trong phòng khách nhà mẹ vợ không chỉ có Xá Tĩnh Hoa, còn có Chu Hữu Mai, và cả người không ngờ tới là Huyền Vũ Viêm.

“A Hoa, các con đã tới rồi, đi vào nhanh lên!” Chu Hữu Mai ngồi ở trên ghế sa lon không biết cười cái gì mà cười rất vui vẻ, trên khuôn mặt già nua lúc cười hiện lên hai lúm đồng tiền.

“Các con đã tới rồi à.” Mà mẹ vợ ở một bên khó có khi mới nở nụ cười thân thiện.

“Bà nội, mẹ.”

“Mẹ.”

Xá Tĩnh Hoa ngồi một mình một ghế sa lon đơn, Chu Hữu Mai ngồi trên chiếc sa lon dài, trước mặt họ còn bày một bàn cờ tướng, Huyền Vũ Viêm và Huyền Vũ Hạo Lỗi thì ngồi ở chiếc ghế sofa dài còn lại ở bên kia.

“Anh họ, chị dâu.” Huyền Vũ Hạo Lỗi nâng mắt lên khỏi tờ báo, anh ta liếc mắt nhìn về phía ồn ào kia, nhún nhún vai cười khỏ với Huyền Vũ Thác Hàn.

Thật sự là khó mà tưởng tượng ra được kỳ phùng địch thủ của bà nội, nhưng mà, cuộc đại chiến này cũng đã nhiều giờ rồi, anh ta cũng không thể trò chuyện được.

Anh ra không biết chuyện gì cả, lại bị chơi xấu, vốn là anh ta chơi trước, nhưng mà không được một bàn, đã bị đá ra ngoài.

“Hạo Lỗi, sao em lại biết chỗ này?” Huyền Vũ Thác Hàn đỡ Xá Cơ Hoa ngồi xuống ghế sofa trước, thì thấy Huyền Vũ Hạo Lỗi hất hất cằm về phía ồn ào bên kia, vói về mặt bất đắc dĩ.

Mà khi Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thấy Huyền Vũ Viêm ở bên cạnh anh ta thì chân mày không nhìn được mà nhướn lên.

“Hàn Hàn, anh không chào hỏi à?” Xá Cơ Hoa thấy anh ngây người ra thì không nhìn được mở miệng rồi nhìn về phía Huyền Vũ Viêm.

Thật ra đối với người ba chồng mới chỉ gặp một lần kia, cô cũng không có gì gọi là bất mãn, từ ‘ba’ từ nhỏ tới lớn chưa từng xuất hiện, đối với ba chồng, cô cũng có đôi chút tò mò, hơn nữa hôm nay là do bà nội yêu cầu, cô cũng chỉ đành đưa tới.

“Hàn Hàn?”

Hình như không hề để ý tới toàn bộ mọi người ở đây đều nhìn với ánh mắt kỳ lạ.

“Huyền Vũ Thác Hàn . . .”

Giữa hai chân mày xuất hiện nếp gấp, có chút vương mắc, Huyền Vũ Thác Hàn mím môi lại, nhưng mà, dưới ánh mắt đăm đăm của người nào đó, lạnh nhạt thốt ra một câu, “Anh đói rồi.”

Nghe giọng nói của chị Liễu từ trong phòng bếp đi ra, trên gương mặt của chị mang theo nụ cười, “Thiếu gia mọi người trở về rồi à, lão phu nhân, phải chuẩn bị ăn cơm rồi sao?”

Trên mặt của Huyền Vũ Viêm lóe lên vẻ thất vọng, mọi người ở đây cũng không ai nói thêm gì.

“Ăn cơm thôi.”

“Được, lập tức có thể ăn cơm được rồi, tôi đi chuẩn bị một chút điểm tâm.” Chị Liễu định lấy ra một số món mà các thiếu gia thích.

“Huyền Vũ Hạo Lỗi, làm sao em lại biết mà ở đây?” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn người đàn ông bình chân như vại nào đó.

“Chị dâu nói với em hôm nay chị ấy phải về nhà mẹ.”

“Bà xã tôi về nhà mẹ đẻ thì có liên quan gì tới cậu?”

“Em cũng muốn về nhà mẹ đẻ cùng với chị dâu.”

“Cái quý gì . . .” Sắc mặt của Huyền Vũ Thác Hàn nhất thời trở nên lạnh lùng.

Xá Cơ Hoa nở nụ cười, “Hạo Lỗi à, có chuẩn bị quần áo tắm rửa chưa?”

“Có chứ, em làm sao có thể quên được chứ?”

Huyền Vũ Hạo Lỗi cầm lấy chiếc túi đeo lưng ở một bên ném qua, mà người phụ nữ ở bên cạnh vừa lúc đỡ được. .

“Tên nhóc thú vị kia, cậu mang những thứ đó làm gì?” Sắc mặt lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn tối sầm lại.

“Hôm nay em ngủ chung với anh họ, anh họ lâu lắm rồi không ngủ chung với em.”

“Cái gì! Nghĩ hay quá nhỉ.”

“Hi hi, chị dâu nói, em không thể không nghe, anh họ.” Huyền Vũ Hạo Lỗi cười hi hi trực tiếp ném vấn đề này cho người phụ nữ nào đó.

“Vợ à!”

“Trong nhà có rất nhiều phòng khách, nếu anh không muốn ngủ cùng một phòng với Hạo Lỗi thì cũng được, vậy anh và ba hãy ngủ cùng nhau đi.”

“Ba phải về ngay, ba không ngủ qua đêm ở đây.” Huyền Vũ Viêm lên tiếng.

“Đợi chút, anh cũng phải trở về.” Minh cũng đã nói muốn rời đi, nhưng nhìn người phụ nữ nào đó không có ý ngăn cản ý định của anh, khiến cho một bụng tức giận của anh càng bùng lên.

“Anh trở về làm gì?” Xá Cơ Hoa lạnh lùng hỏi.

“Tại sao em lại muốn ngủ chung với bà ấy? Tại sao anh lại phải đi ngủ ở phòng khác?” Huyền Vũ Thác Hàn không nhận được tức giận nhỏ giọng chất vấn Xá Cơ Hoa.

“Nếu không đề em nói ba đừng đi, anh và ba đến phòng khách ngủ.”

“Xá, Cơ, Hoa.”

“Được rồi, anh có thích ngủ hay không, không ngủ thì bỏ đi! Dù sao thì ăn cơm tối xong em sẽ nói ba ở lại, nếu như anh phải đi, xin cứ tự nhiên.”

“Em . . . . Được, xem như em lợi hại, nhưng mà, em muốn ngủ cùng một phòng với em.”

“Được, chỉ cần mẹ em đồng ý.”

“Vợ à, em . . .”

“ . . . . .”

Hạ Tuyền Vũ mới ở nước ngoài trở về, anh ta tuyệt đối không ngờ trong nước lại nhỏ như vậy, anh ta chỉ lái xe một vòng trên đường đã gặp phải cô, hơn nữa, cô còn xách túi lớn túi nhỏ, cảnh sát còn chạy đuổi theo ở phía sau?

Người phụ nữ này đúng là thật buồn cười, tại sao mỗi lần gặp cô đều là như thế này?

Nhưng mà, anh đang làm gì? Tại sao lại đi về phía của cô chứ?

Hạ Tuyền Vũ lái xe sát ven đường, hướng về phía Hạ Tinh Vũ ngoắc ngoắc tay.

Thật ra trong lúc nhất thời anh ta căn bản không biết mình đang làm cái gì, nhưng mà thấy cô xách túi lớn túi nhỏ chạy tán loạn ngoài đường, trong lòng dâng lên một cảm xúc mà ngay cả bản thân anh ta cũng không hiểu, đến cuối cùng làm ra chuyện, ngay cả anh ta cũng cảm thấy kỳ quái.

“Đi lên.” Hạ Tuyền Vũ mở cửa xe.

Hạ Tinh Vũ nhìn anh ta đột nhiên xuất hiện, trong lòng vẫn còn do dự.

“Cô còn chần chừ cái gì nữa? Cảnh sát cũng sắp đuổi kịp tới nơi rồi.” Hạ Tuyền Vũ nhắc nhở Hạ Tinh Vũ, lúc này cô mới nghĩ tới nếu như bị cảnh sát bắt được, chắc chắn là không thoát khỏi một tờ giấy phạt rồi.

Nghĩ tới đây, Hạ Tinh Vũ không nói hai lời liền bước lên xe của Hạ Tuyền Vũ, cùng anh ta nghênh ngang rời đi, bỏ lại hai người cảnh sát ở phía xa xa.

Không ngờ, anh ta lại cứu cô.

Đúng rồi! Anh ta đã cứu cô, cho nên cô thiếu anh ta một lời cảm ơn! Hạ Tinh Vũ nghiêng mặt sang một bên, muốn cho Hạ Tuyền Vũ thấy một khuôn mặt tươi cười, thử muốn chung sống hòa bình với anh ta, không ngờ anh ta lại bày ra bộ mặt như đi đại tiện!

Anh ta chở cô mà không vui như vậy thì có thể không chở mà! Làm gì mà làm ra bộ dạng khó chịu như vậy chứ? Khuôn mặt lạnh như băng kia là sao chứ?

“Tại sao cảnh sát lại đuổi theo cô?” Hạ Tuyền Vũ nhìn một lúc lâu, rốt cuộc cũng phải thốt ra rồi.

Anh ta vốn định cứu cô rồi mặc kệ cô, nhưng mà anh ta phát hiện anh ta thực sự không nhìn được mà cảm thấy vô cùng tò mò.

“Chuyện đó . . .” Ăn mặc thành người bán hàng rong để theo dõi bất gian, cuối cùng bị đội giữ gìn trật tự đô thị đuổi bắt người bán hàng rong, không lẽ nói chuyện này ra khỏi miệng sao?

“Ha ha, tôi cũng không biết nữa, có thể bọn họ ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm cũng nên, hù tôi sợ muốn chết.”

Hù cô ấy sợ muốn chết? Một cô gái hung dữ như cô ấy, có gì mà phải sợ? Anh ta từ chối cho ý kiến, nhướn mày lên.

Hạ Tinh Vũ tiếp tục nói: “Có thể là bọn họ thật sự ăn no rửng mỡ không có việc gì làm, nhưng mà, vì sao anh lại cứu tôi? Không phải anh sẽ vì chuyện lần trước, mà yêu tôi đấy chứ?”

Hạ Tuyền Vũ vội vàng thắng gấp xe lại một cái, Hạ Tinh Vũ nhắm mắt lại nghĩ thầm: Xong rồi! Câu nói đùa này đã quá trơn rồi! Xem ra anh ta rất tức giận . . .

“Đi xuống!” Hạ Tuyền Vũ trầm mặt hạ lệnh đuổi khách. Vừa rồi nhất định là anh đã bị ma quỷ mê hoặc mới có thể nảy sinh lòng tốt cứu cô.

“Ồ! Xuống ngay, xuống ngay đây.” Hạ Tinh Vũ thức thời đi xuống khỏi xe, len lén liếc nhìn gò má tức giận của Hạ Tuyền Vũ.

Cô thực sự khiến anh ta tức giận rồi! “Thực sự xin lỗi. Còn nữa, cảm ơn. Nhưng lời này vốn định nói với anh ngay lúc đó, nhưng mà vẻ mặt của anh thực sự rất thú vị, cho nên bây giờ mới nói được.”

Nhìn thấy Hạ Tuyền Vũ vẫn tức giận và lạnh lùng như cũ, Hạ Tinh Vũ ôm túi lớn túi nhỏ lẳng lặng lùi lại hai bước.

Cô không đóng cửa xe lại, anh lái xe đi làm sao được chứ?

Hạ Tuyền Vũ nhìn chăm chăm Hạ Tinh Vũ, nhưng vẻ mặt của cô lại vô tội nhìn lại anh ta, giống như không biết tại sao anh ta lại trừng mắt nhìn cô vậy, người phụ nữ này, sao lại như vậy chứ?

Thôi, tự anh đóng cửa lại vậy! Hạ Tuyền Vũ cởi dây an toàn ra, nghiêng người qua đóng cửa lái phụ, sau đó lại thắt dây an toàn lại, đang định lái xe đi, cửa xe lại bị mở ra.

Cô ấy muốn làm gì?

“Tôi nói xin lỗi.”

“Tôi đã nghe được rồi.”

“Vậy anh có tha thứ cho tôi không?”

“Cô chờ nãy giờ, cũng chỉ vì muốn hỏi tôi điều này?”

“Đúng vậy!” Hạ Tinh Vũ cười ngọt ngào, “Không được à?”

Đi đi đi! Coi như da mặt của cô ấy dày, làm sao anh có thể nói không được đây? “Tôi tha thứ cho cô.”

Cho nên anh ta có thể đi được rồi chứ? Anh ta nghiêng người lại muốn đóng cửa xe.

“Đợi chút đã!” Hạ Tinh Vũ ngăn ở cạnh cửa, không cho Hạ Tuyền Vũ đóng cửa xe lại.

“Cô lại có chuyện gì nữa?”

“Đồ của tôi rất nặng.”

“Cho nên . . . . .”

“Cho nên anh có thể mang giúp tôi một đoạn được không? Nhà tôi ở rất gần.”

“Nếu như nói là rất gần, vậy thì cô có thể đi bộ được mà.”

“Nhưng đồ rất nặng, nếu như anh không tin lời nói của tôi, vậy anh có thể cầm thử mà xem!” Hạ Tinh Vũ bất chấp tất cả nhét hết đồ đặc vào trong lòng của Hạ Tuyền Vũ.

Cô ấy có làm hay không vậy? Không thấy anh đang lái xe à!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Chương 147.2: Xem như em lợi hại

Editor: Táo đồ phổ núi

Hạ Tuyền Vũ tức giận đẩy đồ trả về cho cô, đúng lúc này, cô đồ gì đó từ trong túi vải rút ra, anh ta nhìn thấy một đồng quần áo, phụ kiện bằng da, lúc này anh ta mới biết vì sao cảnh sát lại đuổi theo cô.

Thì ra cô ấy bày hàng bán ở trên vỉa hè, không có địa chỉ buôn bán, không nộp thuế thu nhập, khó trách cảnh sát lại muốn đuổi theo cô ấy!

Khó trách mới vừa rồi chạy nhếch nhác như vậy, trong lòng anh ta lại xuất hiện một cảm giác không đành lòng.

Chết tiệt! Anh lại đồng tình với cô một lần nữa rồi, chẳng những không ném đồ của cô ra ngoài xe, ngược lại còn để cho cô vào ngồi ở trong xe, thôi, cứ xem như là ra tay cứu giúp một người bạn của chị dâu vậy.

“Lên đây đi! Tôi chờ cô chờ về.”

“Được!” Cô giống như một làn khói xông lên xe, vẻ mặt cười hi hi, giống như là một người bạn tốt lâu năm của anh vậy, và trước đó hai người không hề xảy ra chuyện gì không vui.

Da mặt của cô vẫn dày như trước đây, điểm này cũng không khiến cho Hạ Tuyền Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì chó không đổi được thói ăn cứt, anh ta cũng chưa từng nghĩ tới vì sao cô lại thay đổi tính cách cứng rắn của mình.

Anh ta một lần nữa khởi động xe, thuận tiện hỏi cô: “Cô vẫn còn ở chỗ trước kia sao?” Lần trước bởi vì chuyện của chị dâu, cho nên anh ta biết rõ chỗ ở của cô.

“Ừ, vẫn ở chỗ đó.” Bởi vì giá rất rẻ, nên không chuyển, dù sao thì cô vẫn thường chạy chỗ này, đi chỗ kia, nên cũng lười chuyển đi.

“Anh chờ tôi trở về! Tôi đã nói với anh, chuyện đó . . . .”

“Cô có thể cầm miệng hay không? Suốt dọc đường đi cô không thể khiến cho tôi yên tĩnh được chút nào.” Cô vẫn luôn nói chuyện, khiến cho lỗ tai của anh ta ồn ào không chịu nổi.

Hạ Tuyền Vũ đốt điều thuốc theo bản năng, lại đột nhiên nghĩ đến không biết cô có ghét mùi thuốc lá không, hình như cô gái nào cũng đều không thích, vì vậy lại dập tắt điều thuốc.

Hạ Tinh Vũ nhìn thấy động tác này của Hạ Tuyền Vũ, cười thầm ôm lấy túi lớn túi nhỏ của mình, vui mặt vào trong túi vải khẽ cười trộm.

Tại sao cô ấy lại vui mặt vào trong đồng quần áo đó chứ? Hạ Tuyền Vũ nhìn thấy hành động của cô, không nhịn được nhún mày lại.

Cô làm như vậy, không sợ ngộp thở mà chết à? “Hạ Tinh Vũ . . . .”

Cô không trả lời lại anh ta. Chẳng lẽ cô ấy đã khiến bản thân ngộp thở chết thật rồi? Anh ta lại lớn tiếng kêu một lần nữa. “Hạ Tinh Vũ!”

“Có chuyện gì à?” Hạ Tinh Vũ nghiêng mặt nhìn, nhưng mà vẫn tựa vào trong bao vải, nụ cười ngọt ngào, giống như mèo trộm được cá tươi vậy, khiến cho anh ta cảm thấy có chút lạ kỳ.

“Không nên chôn mặt trong túi vải.”

“Tại sao?”

Bởi vì anh sợ cô làm vậy sẽ bị ngộp chết. Nhưng câu trả lời này có chút ngu xuẩn, cho nên anh ta chỉ đáp lại cô bằng một ánh mắt sắc lẹm, giống như muốn cô đừng có hỏi nhiều.

“Anh hung dữ quá đấy!” Hạ Tinh Vũ tiếp tục vui mặt vào trong túi vải, lời oán giận của cô bị ép lại, nên giọng nói trở nên có chút kỳ quái, nhưng mà anh

ta vẫn nghe thấy rõ ràng.

Cô oán giận anh hung dữ? Nhưng anh thật sự không nghĩ ra mình có lý do gì để dịu dàng với cô.

“Anh mà như vậy sẽ không ai thích anh.”

“Tôi không thiếu người thích mình.”

“Nhưng mà anh phải quản lý một công ty lớn như vậy, anh biết trong đó có công ty bách hóa là nghề phục vụ, gương mặt của anh lạnh lùng như vậy làm sao phục vụ khách hàng được? Anh mà như vậy căn bản sẽ thất bại.”

“Tôi chỉ quản lý nhân sự và nghiệp vụ.” Cho nên anh không cần nhân duyên, hơn nữa, luôn có người tới để làm cho anh vui lòng.

“Cũng giống nhau thôi! Mặc kệ anh quản lý cái gì, cười là cách duy nhất mở cửa trái tim của người khác, anh nên thử cười nhiều một chút, làm như vậy thì lý công việc sẽ tương đối thuận lợi hơn. Đúng là không hiểu nổi anh! Người như vậy, làm sao mà bạn trai anh chịu nổi anh chứ?”

Hạ Tuyền Vũ vốn không định để ý đến cô, nhưng . . . . . Đợi đã nào . . . ! Cô vừa mới nói cái gì?

“Bạn trai gì?” Là cô nói sai, hay là anh đã nghe nhầm?

“Bạn trai anh á!” Hạ Tĩnh Vũ nói lại lần nữa.

Cô nhìn mặt của anh ta, phát hiện ra sắc mặt của anh ta xanh mét, vẻ mặt hết sức khó coi, sao thế? Cô có nói gì sai sao! Chẳng lẽ . . . . .

“Chẳng lẽ anh không phải là gay?”

“Không phải!” Hạ Tuyền Vũ cắn răng nghiêng lợi trả lời.

Mặc dù anh vẫn thường xuyên đi du lịch tới các quốc gia, nhưng mà có liên quan tới lời đồn đãi âm ỉ này của anh sao?

“Anh không thể trách tôi được, thật sự là do hành động của anh rất kỳ lạ.” Hơn nữa, vóc người cũng rất giống.

“Hành động của tôi kỳ lạ?” Đây là cái tội danh gì chứ?

“Anh đối xử với phụ nữ đều rất lạnh lẽo.”

“Tôi đối xử với người nào cũng giống như vậy.”

“Làm gì có, khi đó anh cười híp mắt lại với người bạn nam giới kia.”

“Đừng đem anh em, bạn bè của tôi ra so sánh.”

“Anh như vậy . . . . . Ôi! Khó trách người khác lại đồn rằng anh là người đồng tính luyến ái.” Hạ Tĩnh Vũ không nhịn được than thở, cô cảm thấy anh ta đúng là đã trừng phạt đúng tội, ai bảo anh ta lại đối xử với những người đẹp kia lạnh lùng như vậy, đáng đời!

“Cho nên anh không phải là đồng tính?”

“Không phải.” Hạ Tuyền Vũ lần nữa nghiêng răng phủ nhận. Anh có người thích, tại sao lại là đồng tính?

“Anh có người trong lòng?” Cô nhìn anh ta một cái.

Hạ Tuyền Vũ trừng Hạ Tĩnh Vũ một cái. Làm sao cô biết anh đang nghĩ cái gì?

“Anh vừa mới đỏ mặt, nên chắc là đang nghĩ tới người khác rồi!” Nếu anh ta không phải gay, vậy thì có nghĩa là anh ta yêu phụ nữ!

Oa! Đột nhiên cô cảm thấy người phụ nữ kia thật đáng thương, lại bị một khối băng lớn như vậy thích.

“Anh luôn không cười, làm bạn gái của anh nhất định rất đáng thương.” Cô không sợ chết mà nghĩ gì nói vậy, mà anh ta lại không hề phản bác lại, nhưng mà vẻ mặt hết sức quái dị. Cảm giác quái dị này, có chút không giống như anh ta!

A! Cô đã hiểu rồi. “Anh đang thăm mền người ta.” Cô nhìn anh ta, phát hiện anh ta lại đỏ mặt.

Má ơi! Giờ này vẫn còn trình diễn tiết mục thăm mền nữa sao, có làm không vậy? “Anh thích cô ấy, tại sao không nói với cô ấy?”

Hạ Tuyền Vũ lại không nói. Hạ Tĩnh Vũ không ngừng cố gắng hỏi: “Anh sợ cô ấy từ chối?”

“Cô có thể ngậm miệng lại không?” Anh không muốn cô hỏi sâu vào chuyện riêng tư như vậy.

Hạ Tinh Vũ yên tĩnh không được hai giây đã không nhịn được. Cô chính là không nghĩ ra, anh ta nắm quyền lớn như vậy, thân thể, nhân phẩm đều không tệ, tại sao lại sợ bị từ chối?

“Một người ưu tú như anh, không có người phụ nữ nào từ chối anh đâu!”

“Hình như cô đã quên, mới vừa rồi cô chỉ tay vào mặt tôi nói có một người bạn trai như tôi sẽ rất đáng thương.”

Anh ta còn nhớ rõ vậy à? Hạ Tinh Vũ sờ mũi một cái, cảm thấy anh ta đúng là quá nhỏ mọn, cô chỉ thuận miệng nói một chút, vậy mà anh ta lại ghi hận tới giờ.

Hả? Không đúng! Hạ Tinh Vũ ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyền Vũ, cô phát hiện một chuyện, anh ta thật sự rất quan tâm tới câu nói kia của cô.

“Đợi chút, đợi một chút . . . ! Anh lái xe vào lề một chút, tôi có chuyện quan trọng muốn hỏi anh.”

“Vậy cô hãy hỏi đi!” Dù sao thì suốt quãng đường đi miệng của cô chưa từng rảnh rỗi chút nào mà.

“Không được! Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng, tôi sợ nếu tôi hỏi thật, anh lái xe sẽ gặp trở ngại.” Cô còn muốn sống, cho nên trước hết anh ta phải tắt xe vô lễ, cô mới đồng ý hỏi.

Cô rất kiên trì, mà Hạ Tuyền Vũ cũng không hiểu tại sao mình lại quan tâm tới sự kiên trì của cô, tóm lại cuối cùng, anh vẫn lái xe vô lễ. Lần này, cô có thể yên tâm hỏi rồi chứ?

“Anh sao thiếu tự tin như vậy, có phải bởi vì sự kiện năm đó không?” Hạ Tinh Vũ hỏi một cách thận trọng.

“Cái gì?” Hạ Tuyền Vũ nhướn cao chân mày, bỗng nhiên nổi lên phòng bị. Anh không thích người khác nhắc tới chuyện ngu xuẩn năm đó, vô cùng không thích!

“Anh biết tôi đang nói tới cái gì mà.” Khi làm thám tử tư, cô đương nhiên đã đào ra một chút bí mật bên nhà chồng của Xá Cơ Hoa, mà chuyện liên quan tới anh ta, vừa đúng dịp lần trước, Xá Cơ Hoa có nói một chút với cô.

Nghe nói năm đó anh ta thích mối tình đầu, mà xảy ra một chút, về phần cụ thể, cô cũng không rõ ràng lắm.

Nếu như cô nhớ không nhầm, ban đầu vì xảy ra chuyện kia, nên anh ta không nói một tiếng mà rời khỏi, có phải vì chuyện này mà nhiều năm nay anh ta vẫn mang oán hận, như vậy, anh ta mãi mãi không dám thực sự theo đuổi người phụ nữ anh ta thích, có phải sự kiện năm đó khiến cho trong lòng anh ta tạo thành ám ảnh không?

“Không phải!” Hạ Tuyền Vũ cho Hạ Tinh Vũ một câu phủ định kiên quyết, thế nhưng câu trả lời nghiêng rằng, nghiêng lợi ‘Không phải’ của anh ta đã khiến cho tâm lý của Hạ Tinh Vũ phản ứng lại.

Cô biết đằng sau câu phủ nhận kia giấu giếm một ý nghĩa là ‘Đúng vậy’.

Anh ta không tìm thấy lối thoát ra khỏi ám ảnh của quá khứ, cho nên bây giờ dù anh ta có quyền cao chức trọng, nhưng sâu trong lòng của anh ta còn ẩn giấu sự tự ti lại kiêu ngạo của một đứa trẻ. Vì quãng thời gian kia trong quá khứ, anh ta có yêu cũng không dám nói ra.

Hạ Tinh Vũ bởi vì hiểu ra anh ta không muốn người khác hiểu được nội tâm của mình, dọc đường đi cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, cho đến khi tới nhà của cô, đem đồ của cô chuyển xuống khỏi xe, cô cũng không dám mở miệng.

Mà anh ta cũng không thêm nói một câu gặp lại sau đã lái xe đi.

Ôi! Ngay cả một câu gặp lại anh ta cũng không muốn nói với cô, lúc trước có phải cô đã quá đáng rồi không? Đột nhiên lại hỏi tới vấn đề kia của anh ta?

Nhưng mà, hình như nhìn anh ta vẫn còn có ý kia!

Đáng ghét! Người phụ nữ kia lại quên cầm đồ của cô ở trên xe, hại anh phải quay lại một chuyến!

Hạ Tuyền Vũ nhìn chằm chằm vào chiếc bóp ở bên cạnh ghế tài xế, thờ dài một cái, rồi mới quay xe lại đi về phía hẻm nhỏ, lại nhìn thấy Hạ Tinh Vũ đột nhiên từ trong ngõ đi ra, toàn thân ướt đẫm, miệng còn đang chửi tục.

Cô nhìn giống như một bà điên chạy ở trên phố, mảnh liệt gõ cửa nhà người ta.

Cô đang làm cái gì vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Chương 147.3: Xem như em lợi hại

Editor: Táo đồ phổ núi

Hạ Tuyên Vũ không có cách nào bỏ mặc cô, anh ta vội vàng xuống xe chạy tới, nắm lấy cánh tay của cô, muốn cô đừng tiếp tục gõ cửa nữa.

“Á!” Đột nhiên tay bị người khác nắm lấy, Hạ Tinh Vũ còn tưởng là người xấu, hét lên một tiếng rồi mới phát hiện là Hạ Tuyên Vũ.

“Sao lại còn chưa đi? Hù chết người ta!”

“Cô hét lớn như vậy mới khiến cho tôi sợ muốn chết kia! Làm sao mà cô lại biến mình thành bộ dạng như thế này?” Bây giờ tuy vẫn chưa tới mùa đông, nhưng dù sao thì thời tiết vẫn rất lạnh, hơn nữa đã là buổi tối, đêm hôm ăn mặc đơn sơ như vậy, cô không sợ bị cảm lạnh sao?

“Máy nước nóng nhà tôi bị hư.”

“Máy nước nóng bị hư?”

“Ừ, tôi gọi đầu tắm rửa được một nửa thì không có nước nóng, cho nên liền vội vàng mặc quần áo vào rồi đi tìm cứu binh.”

Như vậy thì anh có thể hiểu được!

Hạ Tuyên Vũ nhìn ngôi nhà mà Hạ Tinh Vũ gõ cửa, nơi này không hề có lấy nửa tấm biển hiệu mà!

“Bọn họ bán máy nước nóng à?”

“Không phải.”

“Là thợ sửa điện nước?”

“Cũng không phải.”

“Vậy sao cô lại tìm tới nhà này?” Không phải thợ sửa điện nước, lại không phải người bán máy nước nóng, cô nửa đêm canh ba tìm người ta hỗ trợ cái gì chứ?

“Con trai của nhà này thăm mền tôi.”

“Hả?” Đây là câu trả lời gì vậy?

“Anh ta học bên cơ điện, tôi nghĩ anh ta học về cơ điện, vậy anh ta sẽ biết sửa máy nước nóng.”

“Đội đã nào . . . !” Hạ Tuyên Vũ bị cô làm cho hồ đồ luôn rồi.

“Cô nói con trai nhà này thăm mền cô?”

“Đúng vậy!”

“Vậy cô thích anh ta à?”

“Dĩ nhiên không thích.” Mới vừa rồi anh ta không nghe rõ à? Cô nói là ‘thăm mền’, nếu như cô cũng thích, vậy thì gọi là ‘lưỡng tình tương duyệt’ rồi!

Có phải anh ta thường xuyên chạy ra nước ngoài, nên trình độ Trung văn trở nên kém đi?

“Nói như vậy là cô chỉ muốn lợi dụng anh ta?”

Lợi dụng? Tại sao anh ta lại dùng từ nghiêm túc như vậy chứ! “Anh nói như vậy cũng không sai!”

“Cô không sợ đã trễ thế này, anh ta tới nhà của cô, trai đơn gái chiếc . . . .”

“Sẽ không có đâu!” Hạ Tinh Vũ cắt đứt lời của Hạ Tuyên Vũ, “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Cái gì mà tôi suy nghĩ quá nhiều chứ? Không phải vừa rồi cô mới nói đó sao, anh ta thăm mền cô, mà cô . . . . Cô xem cô ăn mặc thành bộ dạng như thế này!”

Một chiếc áo T shirt cộng với một cái quần đùi không thể ngắn hơn nữa, thấy bộ dạng này của cô, người đàn ông kia có thể không cho rằng cô đang quyến rũ anh ra sao? Tiếp sau đó còn có thể phát triển thành kịch tình gì? Còn không phải là một phiên bản khác của thợ sửa điện nước hay sao!

“Cô đừng ngu ngốc như vậy nữa!” Mỗi người đàn ông thấy bộ dạng này của cô, cũng đều muốn nhào qua ăn cô! Hạ Tuyên Vũ mạnh mẽ kéo Hạ Tinh

Vũ đi khỏi nhà người kia.

Hạ Tinh Vũ tức giận tới mức giờ chân, người đàn ông chết tiệt này, người đàn ông thú! Vô cùng không có lòng thương người!

“Anh không giúp tôi thì cũng thôi đi, làm gì mà kéo tôi đi chứ? Anh như vậy . . . . Làm sao tôi tắm nước nóng được?”

Anh ta có biết rằng hôm nay cô bận rộn cả ngày, sắp mệt chết đi rồi không? Niềm vui thú duy nhất trong đời của cô chỉ còn lại là tắm nước nóng, mà anh ta thậm chí ngay cả nước nóng cũng không cho cô tắm!

“Tôi giúp cô.

“Cái gì?”

“Tôi nói tôi sửa máy nước nóng giúp cô!” Hạ Tuyền Vũ nói lại một lần.

Hạ Tinh Vũ còn tưởng là mình đã nghe lầm, anh ta nói anh ta muốn sửa máy nước nóng giúp cô?

“Anh biết sửa à?” Nhìn bộ dạng của anh giống như một thư sinh mặt trắng, giống như một người sinh ra sẽ phải ngồi làm việc bàn giấy, loại sửa máy nước nóng sẽ là công việc mà anh ta đụng tới sao?

“Cô đừng xem thường tôi . . . tôi mới mười tám tuổi đã rời nhà ra đi, cô cho rằng một người đi xa tha hương, có thể có bao nhiêu tiền bạc để dùng? Hơn nữa tôi không có một người hàng xóm thăm mền có thể sửa điện nước giúp, cho nên cái gì cũng phải tự mình làm lấy.” Anh ta dùng lời lẽ xía xối cô.

Hạ Tinh Vũ tròn mắt lên trừng Hạ Tuyền Vũ một cái.

Được rồi! Cô biết lợi dụng người có tâm ý với cô là một hành động không đúng, nhưng cô cũng không thường xuyên làm chuyện như vậy, ngẫu nhiên dùng một lần lại đúng lúc anh ta bắt gặp, đúng là xui xẻo hết biết!

Hạ Tuyền Vũ đi theo Hạ Tinh Vũ vào chỗ cô ở. Đó là một căn nhà theo kiểu truyền thống, tuổi thọ của căn nhà cũng đã bốn năm chục năm rồi, còn nhiều tuổi hơn cả số tuổi của bọn họ.

Vừa mới vào tới trong nhà, Hạ Tuyền Vũ liền không nhận được mà nhú mày, nơi này vẫn được coi là chỗ người có thể ở sao? Khó trách lão đại lại thả nhốt A Hoa ở Tiểu Vân Các cũng không cho chị ấy trở lại đây, đây cũng có thể coi là một căn nhà nguy hiểm.

“Đây là mùi gì vậy?” Hạ Tuyền Vũ vừa vào nhà đã ngửi thấy rồi, Hạ Tinh Vũ vừa nghe thấy anh ta hỏi như thế, lập tức hoảng hốt nhảy dựng lên.

“Á! Kháng định là mỳ ăn liền của tôi bị cháy rồi.” Hạ Tinh Vũ chạy thật nhanh vào trong phòng bếp, mở nắp nồi ra nhìn, quả thực là mỳ ăn liền đã bị cháy.

Ôi! Cô thật sự muốn khóc.

“Cái cô này, sao ăn khuya muộn vậy?” Cô như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe.

“Cái gì ăn khuya chứ? Tiên sinh, tôi là ăn bữa tối có được không?” Anh ta là người tốt số, lại có nghề nghiệp ổn định, không thể nào hiểu được nỗi khổ của những người dân tỉnh lẻ nhỏ bé như cô.

Cô vì công việc, thường xuyên bận tới mức bữa ăn bữa nhậu, một ngày ăn đủ ba bữa cơm đã là vô cùng xa xỉ rồi, làm gì có bữa ăn khuya chứ!

“Tôi bây giờ cô vẫn chưa ăn bữa tối sao?” Hạ Tuyền Vũ nhìn thời gian một chút, cũng đã một giờ rưỡi rồi!

“Cô . . .” Vốn là muốn mở miệng mắng cô, nhưng mà nhìn thấy cô rất đáng thương cảm lấy bát mỳ cháy khét kia bắt đầu gấp từng miếng một ăn, anh ta không khỏi cảm thấy không đành lòng.

“Thùng dụng cụ đâu?”

“Cái gì?”

“Dụng cụ sửa máy nước nóng, có không?”

“À, có có có!” Mặc dù cái gì cô cũng không biết, nhưng mà đồ điện trong phòng thường bị hư, cho nên cô đã dự trữ đầy đủ dụng cụ, để có phương tiện cho người đàn ông thăm mền cô sửa điện giúp cô.

Hạ Tinh Vũ đặt bát mỳ xuống, chạy đi lấy thùng dụng cụ cho anh ta, anh ta nhìn tô mỳ cô ăn càng lúc càng không vừa mắt, cuối cùng đứng lên đem tô mỳ đổ vào thùng rác.

“Ôi trời, anh đang làm cái gì vậy?” Cái tên không có lương tâm này, sẽ bị trời đánh đấy!

“Anh làm gì mà đổ sạch bữa tối của tôi vậy?” Cô giật lại cái tô, nhìn bên trong một chút, đúng là không còn sót lại một giọt nào!

Ồi! Bây giờ cô rất đói, thật sự là rất muốn khóc luôn . . .

“Đừng khóc, cùng lắm là tôi sẽ bồi thường cho cô một bữa ăn ngon.” Anh ta mở tủ lạnh ra, vốn là muốn lợi dụng đồ ăn trong tủ lạnh làm chút đồ ăn chín cho cô ăn, ai ngờ được tủ lạnh của cô trừ mấy cục đá ra thì không có bất cứ thứ gì nữa.

“Sao rồi? Đụng phải sắt cứng rồi đúng không? Nói cho anh biết, trong nhà của tôi trừ mì ăn liền ra, không có đồ ăn gì khác.” Cho nên anh ta vớt sạch mì ăn liền của cô thì sẽ không còn thứ gì khác.

Thôi! Coi như anh ta không thăm mền cô nhưng mà vừa rồi đã đồng ý giúp cô sửa máy nước nóng, cô cũng không thêm so đo với anh ta về gói mì ăn liền kia nữa.

“Anh mau sửa máy nước nóng giúp tôi đi.” Cô đẩy anh ta ra ban công, muốn anh ta hành động nhanh một chút, cô mệt chết đi rồi, cô rất muốn đi ngủ . . .

Hạ Tuyền Vũ vừa sửa vừa nói: “Cô tắm xong, đừng ăn mì ăn liền nữa.”

“Vâng, vâng, vâng.” Anh ta nói gì cũng đều đúng hết, ai bảo bây giờ anh ta là lớn nhất, cái gì cô cũng nghe theo anh ta hết.

“Nếu như cô đói bụng, tôi sẽ đi ra ngoài mua đồ ăn về cho cô ăn.”

Hạ Tinh Vũ ngán cả người, ngay bây giờ có chút không tiêu hóa được lời nói này của anh ta.

“Cô muốn ăn cái gì?” Anh ta vừa sửa vừa hỏi, thái độ giả vờ không chút để ý.

Hạ Tinh Vũ đột nhiên hiểu, cô cười hi hi, ngồi chồm hổm xuống nhìn Hạ Tuyền Vũ đang chuyên chú sửa máy nước nóng.

“Anh đang đồng tình tôi có đúng không? Có phải trong lúc vô tình anh bất chợt cảm thấy tôi rất đáng thương?” Nói mình đáng thương, nhưng Hạ Tinh Vũ chẳng những không có chút bộ dạng bi thương nào, mà còn cười hi hi, đột nhiên có cảm giác, sự đồng tình của anh ta khiến cho cô có chút ảm áp.

“Coi như anh vẫn còn có chút lương tâm.” Dù sao thì mới vừa rồi anh ta đã thể hiện lãnh khốc vô tình như vậy mà.

Hạ Tuyền Vũ quay đầu tròn mắt nhìn Hạ Tinh Vũ một cái.

Hạ Tinh Vũ không thể làm gì khác đành phải lấy lòng nói: “Chờ một chút nữa tôi muốn ăn một bữa tiệc thật lớn, anh nhớ phải đền lại cho tôi, không thể qua loa chỉ mua cơm hộp có biết không?”

Hạ Tuyền Vũ cũng lười phải trả lời lại những lời nói ngu ngốc của cô, tiếp tục sửa máy nước nóng cho cô. Đối với thái độ của anh ta, cô hoàn toàn không có cách nào, xem ra cô gặp phải một người đàn ông vô cùng cố nguyên tắc.

Hạ Tinh Vũ trở về làm ỏ trên ghế salon, đối với sự nhiệt tình của anh ta không còn vẻ hứng thú như vậy nữa.

Mười lăm phút sau, anh ta sửa xong rồi, đi vào phòng tắm thử một chút xem có nước nóng hay không.

Đúng là đã sửa xong rồi! Anh ta yên lòng đi ra khỏi phòng tắm, muốn cô đi vào tắm.

“Còn nữa, cô hãy đưa chìa khóa nhà cho tôi.”

Hạ Tinh Vũ ngoan ngoãn đưa chìa khóa cho anh ta, cô biết anh ta muốn lấy chìa khóa nhà cô là vì muốn đi ra ngoài mua đồ ăn giúp cô, nếu như làm như vậy có thể giảm bớt được cảm giác tội ác của anh ta, khiến cho anh ta nói những lời tốt đẹp hơn một chút, vậy thì cô không ngại thuận nước đẩy thuyền, thuận tiện giúp mình lấp đầy bụng.

“Cô muốn ăn cái gì?”

“Ăn mạch hương bảo, thịt gà, uống co ca . . . .” Mỗi lần cô nói một món, chân mày của anh ta lại nhíu chặt hơn một chút.

Về mặt kia là sao? Ăn Mc Donald’s không thể coi là bữa tiệc lớn hay sao? Khó lắm mới thử những món của trẻ con cũng không được hay sao? Quý họp hỏi!

“Tùy anh! Anh muốn mua cái gì thì liền mua cái đó đi.” Cô không thêm để ý tới anh ta, buồn bực đi vào trong phòng tắm, lại còn sập cửa rất mạnh ở trước mặt anh ta nữa.

Vừa nghe thấy cũng biết là cô đang tức giận với anh! Cái quý gì vậy! Đến tội cùng là anh đang làm cái gì?

Anh làm gì mà nửa đêm nửa hôm không được ngủ, chạy tới nhà cô giúp cô sửa máy nước nóng, giúp cô mua đồ ăn, còn phải nhìn sắc mặt của cô nữa!

Hạ Tuyền Vũ nhìn chằm chằm Hạ Tinh Vũ đóng sầm cửa lại khoảng ba phút, sau đó cảm giác được mình đang cùng so đo với một bé gái, hiển nhiên có chút ảnh hưởng tới khí khái đàn ông của mình.

Được! Anh sẽ mua Mc Donald's cho cô, cho cô no chết luôn, cho cô béo chết luôn! Xem sau này có người nào thèm mến cô nữa không! Hừ! Tức chết đi được!

Hạ Tuyền Vũ đi ra ngoài, cũng cố ý đóng cửa 'rầm' một cái thật mạnh!

Lúc Hạ Tuyền Vũ mua đồ trở lại, thì Hạ Tinh Vũ đã ngủ gà ngủ gật rồi.

Cô vẫn còn chưa ăn cơm mà! Hạ Tuyền Vũ giùng giăng, không biết là nên quan tâm tới giấc ngủ của cô hay là quan tâm tới dạ dày của cô? Anh ta đứng ở mép giường của cô, nhìn cô rồi tự hỏi vấn đề này, mười phút trôi qua, đột nhiên anh ta cảm thấy mình có chút ngu xuẩn.

Đây rõ ràng là việc của cô, anh quan tâm giúp cô làm gì? Anh ta đặt Mc Donald's ở đầu giường, đi ra ngoài muốn về nhà ngủ, nhưng đi được hai bước lại quay trở lại, lấy đi Mc Donald's của cô. Diễm đáng ele quýy don.

Cô không biết quý trọng bản thân mình như vậy, sáng sớm mai ngủ dậy, nếu như thấy ở đầu giường có đồ ăn, nhất định cô sẽ mặc kệ để đồ ăn để qua đêm có hư hay không, hoặc là sẽ không quan tâm bữa ăn sáng ăn đồ ăn như vậy có ngán hay không, mà sẽ bỏ vào miệng ăn, cho nên anh ta quyết định mang Mc Donald's đi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Chương 148.1: Tim đập thình thịch

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Vợ à, em thật sự độc ác như vậy sao?”

Canh ba nửa đêm, Xá Cơ Hoa đang ngủ ngon lành, đột nhiên đèn ở đầu giường được bật lên, một cái đầu người đang thờ phỉ phò xuất hiện ở đầu giường, hù cô sợ gần chết.

“Anh làm cái gì vậy?” Xá Cơ Hoa nắm chặt chăn ôm trở trước ngực, vẻ mặt bị anh làm cho tỉnh.

Gương mặt tuần tú của Huyền Vũ Thác Hàn đen lại, rất dễ nhận ra là anh đang vô cùng tức giận. “Tại sao em lại bắt anh và người đó ngủ cùng một phòng? Chẳng lẽ em không biết anh . . . .”

“Em không biết gì hết! Anh cũng không nói gì với em mà, hơn nữa, em để cho anh và ba anh ngủ chung, có gì không tốt đâu, còn có thể bồi dưỡng tình cảm với nhau, có đúng không? Không đúng, Huyền Vũ Thác Hàn, chẳng lẽ anh vì chuyện này mà nửa đêm canh ba chạy tới đây khiến cho em sợ hết hồn sao?”

Đôi mắt của Xá Cơ Hoa vẫn còn buồn ngủ chột trùng mắt lên nhìn về phía người đàn ông ngồi ở mép giường, bởi vì tư thế ngủ của cô không được tốt lắm, Xá Tinh Hoa liền đi sang phòng bên cạnh ngủ, mà cũng vì thế nên tạo cơ hội cho người đàn ông nào đó nửa đêm mò vào.

“Anh . . . Vợ à, có một số việc không phải em nhúng tay vào là có thể giải quyết được, chuyện của anh và ông ấy, em không cần tham gia vào.” Cô rút cuộc có biết đó là vết thương lòng của anh, anh không muốn đụng chạm vào nó.

“Em hại anh cả đêm ngủ không ngon giấc.” Anh ai oán nói.

Xá Cơ Hoa cảm thấy mình thật oan uổng, cô tham gia vào lúc nào? Hơn nữa, anh ngủ không ngon giấc tại sao lại đổ lên đầu của cô chứ, có phải không công bằng rồi không.

“Anh ngủ không ngon giấc thì nên đi tìm bác sĩ hỏi xem, tìm tới em làm gì?” Cô lại không có cách nào chữa bệnh mất ngủ của anh.

“Em cố ý phải không?”

“Cái gì?”

“Cố ý giả bộ ngu! Cố ý không hiểu anh đang nói gì! Cố ý lảng sang chuyện khác! Cố ý nói muốn ngủ cùng với mẹ vợ, cố ý lạnh nhạt anh.”

Tức chết anh rồi! Huyền Vũ Thác Hàn tức giận vén chăn của Xá Cơ Hoa lên, cả người chui vào trong chiếc chăn ấm áp của cô.

Nếu như cô còn tiếp tục giả bộ ngu, đừng trách anh bắm dính người cô, kể từ sau đêm tân hôn, liền không ngừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cho anh không trộm được chút hương nào.

“Này, Huyền Vũ Thác Hàn, anh làm cái gì vậy?” Tại sao anh lại trèo lên giường của cô! “Anh đi nhanh một chút đi . . . . . Anh như vậy bị mẹ em bắt gặp thì bà ấy sẽ nghĩ như thế nào? ! Nhất định sẽ càng tức giận hơn.”

“Em không quan tâm tới anh, để anh bị mẹ vợ đánh chết còn tốt hơn, dù sao thì anh cũng sẽ ngủ lại ở đây, anh mặc kệ.” Anh tức giận đùng đùng nói.

Mà Xá Cơ Hoa cũng nhìn thấy con tức giận của anh rất lớn, vô cùng tức giận, bởi vì anh vừa lên giường thì bắt đầu cởi quần áo của chính mình ra, hơn nữa vì quá tức giận, nên cũng trút con giận lên quần áo ở trên người, thấy quần áo khó cởi, anh định xe chúng luôn.

“Này, anh . . . . . Anh đừng phá như vậy . . . . . Làm gì mà xé quần áo đi . . . . Quần áo cũng phải mất tiền mua mà . . . . . Này . . . .”

“Anh mặc kệ, anh muốn ôm em, muốn từ lâu lắm rồi.”

Cứu mạng đi! Có phải cô đã gặp thổ phi rồi không? Tại sao anh lại có bộ dạng này được chứ?

Nhưng mà, không đợi Xá Cơ Hoa có hành động, đèn trong phòng đột nhiên bị bật lên, người đàn ông còn đang đưa bàn tay ra quấy rối người phụ nữ nào đó ở trên giường, còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị một cước đá bay, suýt nữa té xuống gầm giường.

“Đêm hôm khuya khoắt, cậu tới phòng của con gái tôi làm gì?” Xá Tinh Hoa mặc bộ quần áo ngủ, vòng tay ôm ở trước ngực, ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông đang vô cùng nhếch nhác nằm ở trên giường.

Đối với người con rể xuất sắc này, mặc dù không có gì để bắt bẻ, nhưng mà đây cũng là con gái bảo bối của bà, âm thầm bị người ta làm lớn bụng không nói, vào lúc bà đang tức giận, cậu ta lại dám đưa bà ra nước ngoài để bà không gặp được con gái của mình, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, thì cũng không thể khiến cho người mẹ như bà đây nhanh hết giận như vậy được.

Khỏe miệng của Huyền Vũ Thác Hàn giật giật, trong lòng tự mắng chửi mình tại sao vừa rồi lại lớn tiếng như vậy. “Mẹ vợ đại nhân, A Hoa là vợ của con.”

“Vậy thì sao nào? Con bé còn là con gái của tôi, trước khi con bé sinh em bé ra, cậu hãy ngoan ngoãn cho tôi.” Giọng điệu của Xá Tinh Hoa không phải đang nói đùa, vừa nghiêm nghị lại kèm theo một chút uy hiếp.

Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng mặc quần áo chỉnh tề, nhanh chóng xuống giường đứng ngay ngắn, liếc nhìn người phụ nữ ở trên giường hình như đang rất vui vẻ kia, gương mặt anh tuần hiện lên nụ cười khổ.

“Mẹ vợ đại nhân, con vẫn luôn rất ngoan, tuyệt đối là một người chồng tốt, mới vừa rồi là con sợ một mình A Hoa ngủ không đủ ấm, cho nên mới . . . . .”

Có gì âm ức hơn không? Nhưng mà ở trước mặt của mẹ vợ, người đàn ông nào yêu thương vợ mình không chịu âm ức chứ?

“Thật sao? Nếu là như vậy thì cậu không cần phải lo lắng nữa, bởi vì, bây giờ tôi muốn ngủ cùng với con bé, cậu có thể đi ra ngoài.”

“Ồ! Chuyện này, vậy để con đi ra ngoài.” Lặng lẽ trừng mắt lên với người phụ nữ nào đó đang cười hớn hở ở trên giường, Huyền Vũ Thác Hàn chỉ có thể âm thầm nghiêng răng đi ra ngoài.

Đáng chết, cảm thấy lửa nóng của chỗ nào đó, Huyền Vũ Thác Hàn nghiêm mặt đi xuống dưới lầu, dưới ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống, đi ra khỏi phòng, người đàn ông nào đó bắt đầu chạy bộ sáng sớm.

Hôm sau, Xá Cơ Hoa ngủ thẳng tới trưa mới dậy khỏi giường, nhưng mà, người có tiền thật tốt, ngủ dậy, không phải đụng việc gì, cái gì cũng có người chuẩn bị ổn thỏa hết rồi.

“Chị dâu, chào buổi sáng.”

Xá Cơ Hoa vừa đi xuống dưới lầu, thì thấy Huyền Vũ Hạo Lỗi cười ha hả chào hỏi.

“Chào buổi sáng!”

“Bà nội và bác gái đều đi ra ngoài, nói là đi chơi ở đảo XX mấy ngày.” Huyền Vũ Hạo Lỗi khai báo mọi chuyện ra.

“Đúng rồi, chị dâu, còn có một chuyện, sáng nay em nhìn thấy anh họ, hôm nay anh ấy không có đi làm, có thể là bị cảm, cho nên nếu như chị không có việc gì, thì hãy đưa cái này, cái này, và cả cái này nữa . . . . .”

Huyền Vũ Hạo Lỗi đưa một đồng hồ vào trong tay của Xá Cơ Hoa, dù sao bà nội đã dặn dò là nhớ đưa cho cô, muốn cô cầm lên cho anh họ ăn.

“Anh ấy bị cảm?” Tôi hôm qua anh còn lên lút đi tới phòng của cô, cô nhìn thấy rõ ràng anh vẫn còn rất khỏe mà! Tại sao mới qua một đêm, anh liền bệnh tới mức không thể làm được?

“Em thấy anh ấy bị chảy nước mũi lại còn bị hắt xì, sắc mặt thì tái nhợt, thoát nhìn rất kém, cho nên em nghĩ nhất định là bị cảm không sai đâu. Tóm lại chị mau đưa cháo nóng và chút thức ăn lên cho anh ấy ăn. Em nhìn bộ dạng đó đi bộ còn khó khăn, nhất định không có cách nào nấu được, cũng không thể đi ra ngoài mua được.”

“Nhưng không phải còn có người giúp việc hay sao? Hơn nữa, chị còn phải đi tới văn phòng hành chính nữa, cũng trễ rồi . . .” Xá Cơ Hoa nhìn đồng hồ, gương mặt nhăn nhó lại. Thật ra thì cô cảm thấy kiếm tiền tương đối quan trọng, về phần người đàn ông kia bị cảm, còn có nhiều người giúp việc như vậy, cũng không tới phiên cô đứng không?

“Trễ rồi thì cho trễ luôn đi, có gì quan trọng đâu? Quan trọng là anh họ rất tình thâm nghĩa trọng với chị, tối hôm qua còn chạy bộ cả đêm, chị họ, chị nhất định phải ở lại chăm sóc anh họ, nếu không anh họ nhất định sẽ đau lòng, có biết không? Đúng rồi, lúc đi bác gái có nói, những người giúp việc kia chỉ phục vụ cho chị vào buổi sáng, còn những người khác sẽ không phục vụ, cháo này là do em tự mình chạy đi mua đấy!”

Vừa nói Huyền Vũ Hạo Lỗi vừa đẩy Xá Cơ Hoa đi lên cầu thang lên lầu hai. “Chị mau đi nhanh lên một chút nào! Cháo lạnh ăn sẽ không tốt, nhanh lên, nhanh lên!” Anh ta vung tay một cái thật mạnh rồi liên tục thúc giục.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Chương 148.2: Tim đập thình thịch

Editor: Táo đỏ phổ núi

Xá Cơ Hoa hoàn toàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi lên lầu.

“Cốc cốc cốc!”

Cô gõ cửa một cái, không ai trả lời lại.

“Không có ai ở đây.” Cô có thể đi tới văn phòng hành chính rồi chứ? Người phụ nữ nào đó bất đắc dĩ quay đầu, nhìn Huyền Vũ Hạo Lỗi ở dưới cầu thang.

Huyền Vũ Hạo Lỗi cũng không nổi giận mà muốn cô không ngừng cố gắng. “Nhất định là anh ấy bị bệnh, cho nên mới không có cách nào đẩy mở cửa được, chị tìm ở dưới thăm lau chân xem có chìa khóa dự phòng hay không, rồi chị mở khóa vào xem.” Nhưng vậy thì không cần phiền tới anh họ bị bệnh còn phải đẩy mở cửa.

“Chuyện này có thể sao? Làm sao cậu biết được chìa khóa dự phòng của phòng này được cất ở đó? Có phải kỳ lạ quá rồi không?” Ánh mắt cô có chút nghi ngờ nhìn về phía người đàn ông ở dưới lầu.

“Điều này cũng bình thường mà, rất nhiều người làm vậy cho tiện, cho nên bọn họ giấu chìa khóa ở đó rồi tự cho mình thông minh.” Trên thực tế những chỗ kia cũng rất dễ tìm.

“Là như vậy sao?” Nghi ngờ càng thêm nghi ngờ.

“Tìm được rồi thì mau vào nhanh đi, còn đứng đó làm gì? Cháo cũng sắp nguội hết rồi.”

Ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn Huyền Vũ Hạo Lỗi ở dưới lầu, rồi lại nhìn cửa phòng ở trước mặt, không thể làm gì khác là mở cửa đi vào trong phòng.

Đi vào, cô liền nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn nằm ở trên ghế sa lon ở trong phòng, một chút sức lực cũng không có.

“Này, Huyền Vũ Thác Hàn, anh bị bệnh thật hả?”

“Em thử nói xem?”

Hai lỗ mũi của Huyền Vũ Thác Hàn nhét hai miếng giấy vệ sinh, trông vô cùng không có hình tượng.

Không có cách nào, nước mũi anh chảy ròng ròng, cho nên cũng không kịp giữ chút hình tượng điển trai ở trước mặt của cô. điển đàn nên quýndon.

“Đi khám bác sĩ chưa?”

“Chưa bước chân ra khỏi cửa chính, làm sao đi khám bác sĩ được?” Anh nói xong làm bộ đáng thương.

“Trước tiên anh hãy ăn tô cháo nóng này đi, em sẽ đi tới hiệu thuốc mua mấy liều thuốc cảm cho anh rồi trở lại.” Xá Cơ Hoa đặt tô cháo cùng với một ít thức ăn lên trên bàn, nhưng mà anh lại không hề động đũa.

“Sao anh lại không ăn?”

“Muốn ăn, nhưng mà anh không có hơi sức để ăn.” Ngay cả nói chuyện anh cũng đã sống dở chết dở rồi, anh nghi ngờ mình không cảm được tô cháo

kia lên.

“Hay là em dứt cho anh ăn đi!” Chú ý này rất tốt, sao anh lại nghĩ ra được nhỉ? Ôi trời! Anh đúng là thông minh mà, kể từ đó, anh vừa có thể được ăn đồ ăn để bổ sung thể lực, lại vừa có thể để cho cô hầu hạ mình, thật tốt quá đi!

“A ——” Anh đúng là không biết xấu hổ còn há miệng ra thật to.

Xá Cơ Hoa muốn nhét một quả đấm vào. “Muốn em dứt? Nghĩ hay quá nhỉ! Không ăn thì thôi!”

“Em thật nhẫn tâm, em cũng không nghĩ lại xem, anh bị cảm là do ai tạo thành? Hôm qua nếu như không phải em tàn nhẫn, cởi hết quần áo của anh, lại còn khiến cho mẹ vợ đuổi anh ra khỏi phòng, thì hôm nay anh sẽ biến thành bộ dạng này sao?”

“Làm ơn! Người nào cởi sạch quần áo của anh chứ?” Anh dừng ăn nói lung tung có được hay không? Quần áo của anh rõ ràng là do anh cởi ra, vô sỉ, hơn nữa, “Em có bảo anh lên lút tới phòng em à? Háo sắc.” Hung hăng lườm anh một cái.

“Anh . . . Anh đi tìm vợ để ngủ cùng, chẳng lẽ cũng có lỗi à? . . . .” Anh nói xong có chút thẹn thùng, hơn nữa anh lại chạy bộ tới mức kiệt sức, liền trực tiếp ngủ trên ghế sa lon luôn.

“Cho nên anh bị cảm là đáng đời!” Nhưng mà, nhìn bộ dạng lúc này của anh, lại có chút không đành lòng.

“Lại đây nào!”

“Để làm gì?” Bộ dạng của cô rất hung dữ, giống như là đang tìm người đánh nhau, Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng cách xa cô một chút.

“Dứt anh ăn cháo chứ làm gì!”

“Cái gì?” Cô muốn dứt cho anh ăn? Tốt như vậy?

Vì vậy, anh nhanh chóng bò lại bên cạnh cô ngồi xuống, miệng há to ra, giống như con chim non chờ mớm mồi.

“Ngã bệnh ra rồi, mà còn như côn đồ.” Anh như vậy khiến cho người ta rất ghét! Xá Cơ Hoa tuy miệng nói là ghét, nhưng tay lại từng miếng từng miếng dứt cho vào miệng của anh.

Xá Cơ Hoa không chỉ dứt cháo cho Huyền Vũ Thác Hàn, mà còn mua thuốc cho anh, lại còn cứ cách nửa tiếng lại lau mồ hôi giúp anh, để cho cơ thể của anh được thoải mái.

Làm đi làm lại nhiều lần, đến buổi chiều, anh mới từ mê man tỉnh lại.

Nhìn bộ dạng kia xem ra tinh thần rất sáng khoái, bệnh cũng tốt hơn một nửa rồi, còn cô thì lại mệt mỏi gần chết, mà người đàn ông ngủ hơn nửa ngày kia lại không để cho cô nghỉ ngơi mà cứ lồi bên này kéo bên kia.

“Anh có để cho em nghỉ ngơi một chút không?”

“Không được, anh còn có một chuyện muốn hỏi em . . . Em có thích vị sư huynh kia của em không?” Mấy lần nghe thấy mẹ vợ cầu nhau nói, Thiên Bảo tốt như thế nào, giỏi ra sao, mà cô gái này và anh ta lại là thanh mai trúc mã, thật sự khiến anh có chút lo lắng.

“Em muốn ngủ!”

“Không được, em phải trả lời trước.”

“Thích!”

“Được rồi, cho em ngủ.” Nghe thấy câu trả lời của cô, Huyền Vũ Thác Hàn lại vô cùng bình tĩnh.

Xá Cơ Hoa cảm thấy rất lạ, nhất thời tinh thần tỉnh táo lại không ít. “Anh không tức giận à?”

“Tại sao anh lại phải tức giận?”

“Mỗi lần em nhắc tới người đàn ông khác, anh đều rất tức giận giống như bạo long vậy.”

“Có sao? Anh làm gì có?” Cô đừng tùy tiện đổ oan cho anh chứ, tính tình của anh rất tốt.

“Mới là lạ! Giống như lần trước, em chỉ nói với anh là đóng trước một năm tiền báo, sẽ được tặng một thùng dầu salad, anh còn tức giận như vậy, nói người ta không có mắt nhìn.”

“Vốn là như vậy mà, nếu như người kia không có ý đồ gì, thì tại sao anh ta lại tặng đồ cho em?”

“Đó là hoạt động khuyến mãi của tòa soạn có được hay không?” Còn nói cái gì mà tính tình của anh rất tốt, sẽ không nổi lên giông bão, thật sự là gặp

quý.

“Thật sao? Anh thấy không giống như vậy.”

“Anh mới không giống đó, vừa nhìn đã biết là đồ lưu manh, hôm nay hành hạ em cả một ngày, em còn chưa tính sổ đâu!” Xá Cơ Hoa cầm chiếc gối dựa ở trên ghế sa lon lên, hung hăng đập lên người của anh.

“Oa! Vợ à, anh là bệnh nhân, em còn dùng nhiều lực như vậy, không hề lưu tình chút nào!”

“Đổi phó với tên côn đồ như anh, sao mà xuống tay lưu tình được!” Cô vừa nói xong lại càng dùng sức.

“Được rồi! Cọp không phát uy, em đúng là coi anh như mèo bệnh rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn cướp lấy cái gối dựa của cô, ném nó qua một bên, bắt đầu tìm người tính sổ.

Xá Cơ Hoa cũng bắt đầu bị đùa giỡn, hoảng sợ đến mức thét chói tai, chạy loạn khắp nơi, nhưng mà miệng vẫn không lưu tình, “Anh chính là mèo bệnh! Là ai hôm nay không dậy khỏi giường nổi vậy? A!” Anh đuổi tới rồi!

Xá Cơ Hoa nhảy lên ghế sa lon, Huyền Vũ Thác Hàn ôm lấy cổ của cô từ phía sau, hai người cùng té xuống dưới đất, cả người đè lên nhau, bốn mắt gặp nhau, tim đập thình thịch . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Chương 148.3: Tim đập thình thịch

Editor: Táo đồ phổ núi

La Vũ Hiên trở về, Hoàng Bộ Tuyết đang nằm ngủ trong bồn tắm lớn.

Anh đối với cô có phải rất xấu hay không?

La Vũ Hiên đứng ở bên cạnh người của Hoàng Bộ Tuyết, nhìn cô tới mức mắt không chớp.

Tầm mắt nóng rực nhìn chăm chú của anh khiến cho Hoàng Bộ Tuyết bị đánh thức ngay khi anh bước vào phòng tắm một lúc, nhưng mà vì ngại vì người kia đang ở bên cạnh, nên cô không muốn đối mặt với anh.

Nhưng mà anh cứ nhìn cô không chớp mắt như vậy, khiến cho tim của cô không nhịn được mà đập nhanh hơn. Nếu như cô lại bất tỉnh, chỉ sợ như vậy lại càng lúng túng hơn.

“Rốt cục anh muốn nhìn tới khi nào?” Đôi mắt đen của cô mở ra, khó chịu trừng mắt nhìn về phía anh, lại bất ngờ bắt gặp ánh mắt vô cùng dịu dàng của anh.

Tại sao anh ta lại dùng ánh mắt ghê tởm như vậy nhìn cô chằm chằm chứ? Ánh mắt đa tình của anh ta khiến cho tim của Hoàng Bộ Tuyết như có con nai đang đi loạn lên, ngay lúc này cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

“Em đỏ mặt!” Anh bất ngờ phát hiện ra mặt của cô khê đỏ lên. Xem ra cũng không phải cô không có cảm giác với anh.

“Bất cứ ai bị nhìn chăm chú giống như người chết như vậy, thì đều sẽ đỏ mặt lên.” Đây cũng không phải phản ứng chỉ có một mình cô có, anh ta làm gì mà ngạc nhiên như vậy.

Hoàng Bộ Tuyết then quá hóa giận đẩy anh ra, đứng lên. “Tôi muốn đi về!”

“Quần áo của em vẫn chưa được hong khô!” Anh ta lại còn xấu xa quay lại nhắc nhở cô.

Anh ta là đồ tiểu nhân! Một chút phong độ thương hương tiếc ngọc cũng không có, cô mệt mỏi ngủ quên ở phòng tắm, anh lại vẫn muốn cô hong khô quần áo!

“Đừng trừng mắt nhìn tôi, đây chính là công việc của em, không phải à?” Không, trên thực tế, anh chỉ muốn mượn cớ để cô ở lại lâu thêm một chút, anh không muốn để cho cô rời đi nhanh như vậy.

“Có muốn tôi giúp em hay không?” Anh mở nắp máy giặt lên.

“Không cần! Để tự tôi làm là được.” Hoàng Bộ Tuyết tức giận giành lấy rổ quần áo ở trong tay của anh, cầm lấy tất cả quần áo ném vào bên trong,

giống như là số quần áo này có thâm thù đại hận với cô vậy.

“Rốt cuộc em đang giận cái gì? Giận tôi không thương tiếc em? Tôi còn tưởng trong lòng em muốn cách xa tôi ngàn dặm, không muốn chiếm chút tiện nghi nào của tôi, hay là em đổi ý rồi? Em muốn tôi thương yêu em?”

“Có quý mới muốn anh thương yêu!” Cô tuyệt đối không thêm sự yêu thích của anh ta, anh ta đừng tự dất vàng lên mặt mình như vậy chứ. “Tránh ra!”

Giọng điệu của Hoàng Bộ Tuyết rất tệ, La Vũ Hiên lập tức nhường đường để cho cô đi qua.

Cô tức giận phì phì xách quần áo đi phơi khô, mà La Vũ Hiên cũng đi theo phía sau cô, cô đi một bước, anh cũng đi theo một bước, hơn nữa vào lúc cô phơi quần áo, anh cũng không tới giúp cô, mà đứng ở bên cạnh hóng mát!

Còn nói cái gì mà anh ta thích cô, chắc! Nhìn bộ dạng khoanh tay đứng nhìn này của anh ta, thật sự thích cô mới là lạ đó!

Nhớ lại kể từ sau khi hôn lễ của A Hoa, anh ta vậy mà lại hèn hạ liên lạc với ba của cô, nói là muốn qua lại với cô, dùng kết hôn là điều kiện tiên quyết, con mẹ nó, cô còn chưa bước ra lễ đường, đã bị anh ta giữ mất chứng minh thư, hộ chiếu rồi, chẳng những tự tiện từ chức công việc của cô, còn nói cái gì mà muốn bồi dưỡng tình cảm với cô, dám kêu cô tới làm người phục vụ, mẹ nó, nhớ tới lại thấy tức . . . . .

“Em đã ăn chưa?” Anh ta ngược lại lại nói chuyện phiếm với cô.

Hừ! Anh ta không thấy là cô đang rất bận sao? Hoàng Bộ Tuyết lạnh lùng trả lời lại anh, “Ăn no rồi!”

“Ồ lại ăn cơm rồi!”

“Lỡ tai của anh bị điếc à? Tôi nói là tôi ăn no rồi, anh không nghe thấy hay sao?” Đã nói ăn rồi, còn kêu cô ở lại ăn cơm, anh ta muốn cô mập chết có phải không?

“Em ăn cái gì?”

“Ai cần anh lo!”

“Đi ăn cùng tôi đi! Em nấu nhiều như vậy, một mình tôi không thể ăn hết được.” Anh mới nói xong, cả người Hoàng Bộ Tuyết giống như bị sét đánh vậy, cô sùng sột một chút, sắc mặt thay đổi.

“Nhìn thấy vẻ mặt của cô có chút kỳ lạ: “Em sao thế?”

“Anh chắc chắn cơm tôi nấu, nhiều tới mức . . . . . Anh không ăn hết?”

“Ừ!”

“Anh xác định mình không bị ảo giác? Không có chứng ảo tưởng?” Cô cẩn thận xác thực lại lần nữa.

“Rốt cuộc là em muốn nói cái gì?” Làm gì mà nói chuyện vòng vo, không rõ ràng như vậy, anh nghe thấy một chết đi được!

“Tôi muốn nói . . .” Lần đầu, Hoàng Bộ Tuyết hướng về phía anh cười. “Hắc hắc, quên nói với anh, tôi không biết mấy chuyện như nấu cơm đâu.”

Cho nên ở đâu ra có thức ăn để anh ta ăn không hết chứ? Cho nên mới nói căn bản là anh ta có bệnh!

“Cái gì? !”

“Vậy những thứ trước kia?”

“Người giúp việc theo giờ làm, không phải anh mời sao?”

“Vậy hôm nay?”

“Tôi đuổi việc bà ta rồi.” Ai bảo Obasan này nói những lời khó nghe kia ở sau lưng của cô chứ.

“Hoàng Bộ Tuyết!”

“Làm sao?”

“Tôi đi làm một hôm cả ngày trở về chính là muốn ăn bữa cơm nóng hổi thơm phức kia, vậy mà em lại nói với tôi là không có? !” Con bà nó, anh muốn chửi bậy rồi.

Từ đầu tới cuối Hoàng Bộ Tuyết bịt lỗ tai lại, còn ghét bỏ giọng nói ồn ào của anh.

Ồn chết mất thôi! “Anh đã nói gần năm phút đồng hồ rồi, không khát nước à?”

“Bụng của tôi rất đói!” Anh lại oán trách một lần nữa.

Lạ thật . . . . . Mới vừa rồi lúc cô chưa nói là chưa nấu cơm, anh ta cũng không kêu đói, khi anh ta biết cô căn bản không biết xử lý bữa tối của anh ta, thì anh ta lại tức giận giống như bạo long, lại còn kêu gào đói bụng giống như một đứa trẻ nữa.

“Mà em không biết nấu cơm, chẳng lẽ không biết đi học à? Sau này làm sao em làm cơm cho tôi ăn được đây?” Anh thở phì phò nhìn về phía người phụ nữ nào đó tức giận nói.

Con bà nó, anh ta lại dám nói những lời này, dường như anh ta chắc chắn cô nhất định phải trở thành một bà nội trợ, để nấu cơm cho anh ta vậy, không phải anh ta quá tự mãn rồi chứ?

“Tôi đã giúp anh giặt quần áo, lau nhà.”

“Đó không phải là trọng điểm.”

“Vậy cái gì mới là trọng điểm?”

“Trọng điểm là tôi đói bụng, vô cùng đói bụng!”

Anh đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi, cô bị điếc à? Cũng không nghĩ lại, anh đói bụng cả một buổi tối, là vì cái gì? Còn không phải là vì muốn ném chút đồ ăn mà cô tự tay làm cho anh ăn hay sao, mà cô thật đáng chết lại không biết nấu cơm!

“Tôi biết là anh đang đói bụng, nhưng mà anh cũng không cần phải hét lớn lên như vậy, làm như là tôi đã làm ra chuyện phóng hỏa giết người vậy.”

“Thôi! Chúng ta đi ra ngoài ăn đi!” Anh lùi lại để đi bước tiếp theo, dù sao thì hôm nay có thể yêu cầu cô cùng đi ăn tối!

“Tại sao lại là chúng ta? Tôi không muốn ăn . . . . . Anh đừng trêu tôi! Vừa rồi tôi cũng đã nói rồi, tôi ăn no rồi.”

“Ăn cái gì?” Anh hỏi lại một lần nữa.

Mà lần này, ánh mắt của Hoàng Bộ Tuyệt khẽ liếc mắt nhìn về phía thùng rác trong bếp.

La Vũ Hiền nhìn thấy. Chết tiệt! “Em lui ăn loại mì ăn liền không có dinh dưỡng kia? !”

“Mỳ ăn liền rất ngon mà!” Đúng vậy! Cô còn có mỳ ăn liền! “Hay là tôi nấu mỳ ăn liền cho anh ăn thử.”

Cô rất là tâm đắc với mỳ ăn liền đó! Biết thương hiệu mì ăn liền nào ăn ngon nhất, cũng biết cách pha chế sao cho bề mặt giống như được nấu vậy.

“Không cần! Tôi không có hứng thú với loại đồ ăn bỏ đi đó!”

Cô cho rằng cô là mình đồng da sắt à? Ba bữa mỗi ngày đều ăn mì tôm thay cơm sống qua ngày! Cô muốn mình chết nhanh hơn có đúng không?

Anh tức giận cầm lấy áo khoác của mình khoác lên người của cô. “Khoác vào!”

“Sao lại mặc áo của anh?” Cô mới không cần mặc áo khoác của anh ta, như vậy . . . . . Quá thân mật, mà cô và anh ta cũng chỉ là quan hệ làm thuê, cô cũng không muốn lẫn lộn cấp bậc.

“Bên ngoài trời lạnh!”

“Hôm nay tôi ở trọ lâu dưới, đi bộ không tới một phút.” Cho nên không cần áo khoác của anh ta.

“Ai nói bây giờ em có thể về nhà trọ à?”

“Nếu không tôi ở lại nhà anh làm gì?” Chuyện nên làm cô cũng đã làm xong rồi! Ồ! Đúng rồi, quên mất là cô không có nấu cơm, nhưng mà bây giờ anh ta muốn đi ra ngoài ăn, không cần cô phải đi! Hay là . . . . .

“Anh muốn dẫn tôi đi ra ngoài ăn cơm?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không muốn . . . . .” Hoàng Bộ Tuyệt nghe xong, cả người liên tục lùi về phía sau. “Bây giờ cũng coi như là thời gian tôi tan việc, tôi rất mệt mỏi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi, cho nên . . . . .”

Đúng rồi, “Cho nên nếu như anh nhất định muốn lôi tôi ra ngoài đi ăn cơm, vậy thì anh phải trả thêm tiền làm thêm giờ cho tôi, cái này tính riêng ra!” Mối cô ăn cơm, còn phải trả tiền cho cô! Nói như vậy, anh ta sẽ bỏ cuộc nửa chừng đúng không?

Hoàng Bộ Tuyệt đoán là như vậy, không ngờ anh không thèm để số tiền đó ở trong mắt.

Anh ta hừ lạnh một tiếng, trả lời lại cô, “Chút tiền này của tôi cần phải bỏ ra!”

Hừ! Anh ta thật sự thắng rồi! Thôi được rồi! Đành phải đi theo anh ta ra ngoài ăn cơm, ai bảo bây giờ cô phải dựa vào người đàn ông này, nhìn xem lúc nào tâm tình của anh ta tốt một chút, có thể anh ta sẽ đem hộ chiếu trả lại cho cô cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Chương 149.1: Em không muốn đợi

Editor: Táo đồ phổ núi

Huyền Vũ Thác Hàn há miệng to ra, bộ dạng muốn Xá Cơ Hoa phục vụ, muốn cô đút cho ăn.

Đúng là tức chết cô mà! Sớm biết người đàn ông này vô lại như vậy, có chết cô cũng sẽ không mắc mưu của anh!

Xá Cơ Hoa tâm không cam tình không nguyện cắt một miếng thịt, cắt xong rồi, lấy thìa xiên vào cục thịt, rồi đưa lên miệng anh một cách lén lút.

“Em đang làm cái gì vậy? Len la lén lút, cũng không phải là đang ăn trộm, nâng cao lên một chút.”

“Chính anh không có tay à, tại sao nhất định phải bắt em đút cho ăn . . . Không phải rất khó coi hay sao!” Xá Cơ Hoa hết nhìn trái rồi nhìn phải, rất sợ người khác nhìn thấy cảnh cô làm đầy tớ cho anh, đút cơm cho anh ăn.

Quá đáng! Tại sao càng nhìn người ông chết tiệt này càng khiến cho người ta nổi giận? Thật sự nghĩ anh là đứa trẻ lên ba sao?

Mẹ kiếp, sớm biết như vậy, ngày hôm qua để anh bệnh chết luôn cho rồi, nhưng mà cũng phải trách bản thân mình ngày hôm qua nhịp tim lại rối loạn như vậy nên sau đó mới dẫn theo lửa điện, đầu óc không nhìn được mà trở nên trống rỗng, đầu lưỡi bị anh kích thích, ngay cả anh nói gì cũng không nghe rõ nữa, không nhìn được mà đồng ý lung tung, nên mới thành như bây giờ, còn không có cách nào phản kích lại được, thực sự muốn vả miệng mình mà.

Được rồi! Giơ cao lên một chút nữa vậy, nhưng anh phải mở miệng ra chứ!

“Anh mau há miệng ra đi!” Cô nói chuyện còn đè thấp giọng xuống, rất sợ người khác nghe thấy, giống như sợ người ta phát hiện ra cô đang làm chuyện gì bất lương vậy.

“A . . . .” Anh há miệng ra.

Trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn vô cùng cảm ơn trận cảm cúm ngày hôm qua, nếu như sớm biết người phụ nữ này bên ngoài ăn nói chua ngoa, nhưng tâm lòng lại mềm như đậu hũ, thì anh đã sớm tình diễn tiết mục bị bệnh kia rồi, nhưng mà, bây giờ cũng không muộn.

Xá Cơ Hoa hung dữ trừng anh một cái, rồi vội vàng đút miếng thịt vào miệng của anh.

“Em làm nước thịt dây lên quần áo của anh rồi!” Cô gấp miếng thịt quá nhanh, nên không cẩn thận làm nước thịt bắn tung tóe lên người của anh.

“Dù sao thì về nhà cũng phải thay ra, anh cần gì phải so đo nhiều như vậy. Nhanh lên! Há miệng ra ăn miếng nữa.” Cô cắt nhỏ miếng thịt, lại đưa tới trước mặt anh.

“Miếng thịt trong miệng của anh còn chưa ăn xong!” Cô muốn làm cho anh nghẹn chết đúng không? “Anh muốn uống rượu.”

“Rượu cũng muốn em đút sao?” Tên đàn ông chết tiệt này, có phải rất quá đáng rồi không?

“Nếu không thì sao?”

Nhưng mà cầm ly rượu đút cho anh uống. . . , còn phải lén lút không cho người khác nhìn thấy, điều này rất khó!” Hành động này độ khó rất cao.

“Vợ à, anh chỉ muốn em hầu hạ anh, chứ không bảo em lén lút làm gì, hơn nữa vì sao em lại phải lén lút chứ? Anh khiến em rất mất thể diện à?” Ai thèm quan tâm vấn đề của cô có khó hay không chứ! Bây giờ anh đang rất hưởng thụ sự phục vụ của cô.

“A . . . .” Anh lại há miệng ra.

Tên đàn ông đáng chết! Căn bản là cố ý muốn nhìn thấy cô thất bại, để xem cô lúng túng ra sao ư!

Vì không muốn cho người khác nhìn thấy hành vi nhún nhường hèn mọn của mình, lại còn phải thuận theo suy nghĩ hư vinh được phục vụ như vương

thượng của anh, người phụ nữ nào đó không thể làm gì khác là lặng lẽ, len lén đổi vị trí.

“Làm gì mà phải sang ngồi bên cạnh anh?” Không phải cô cố ý ngồi đối diện với anh, không muốn ngồi vai kề vai với anh hay sao?

“Ồ! Anh biết rồi, có phải cuối cùng em cũng si mê sắc đẹp của anh rồi không? Cho nên mới muốn dựa gần vào anh một chút.” Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nhạo báng cô, chính là muốn trêu ghẹo cô, nhìn thấy cô xấu hổ tới mức đỏ mặt lên, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

Phản ứng này của cô thật sự rất đáng yêu, nhìn một chút, bây giờ lại thờ phỉ phò, gương mặt phùng lên giống như con lợn sữa, càng nhìn càng thấy thích.

Xá Cơ Hoa đỏ mặt mắng anh (hoàn toàn là do tức giận), “Anh đẹp trai? Phi, con đề mèn còn đẹp trai hơn cả anh nữa, biến, em muốn ngồi gần anh là để lúc cho anh ăn không bị người khác nhìn thấy, khiến cho người ta cười vào mũi cho!”

Lăn đi, quá tự luyến rồi, nhìn thấy anh cười đáng ghét lại tổn hơi thừa lời như vậy, quả thật muốn cầm nùi ghê lau nhà nhét vào miệng anh.

“Há miệng ra mau!”

“A ——” Anh thật sự há miệng ra.

Xá Cơ Hoa mặc dù tức, nhưng mà vẫn rất nghiêm chỉnh cầm ly rượu lên, đổ rượu vào trong miệng của anh, nhưng bởi vì không có kinh nghiệm hầu hạ người khác, cho nên bàn tay run run, rượu bị đổ ra ngoài, từ khóe miệng của anh chảy xuống dưới cằm.

Mà ánh mắt của cô liền nhìn xuống theo vết rượu chảy xuống, cho tới khi rượu đỏ chảy xuống lồng ngực bên trong lớp áo của anh . . . trời ạ! Anh, anh có lồng ngực ư! Tại sao trước kia cô lại không phát hiện ra? Xá Cơ Hoa cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, khẽ nuốt nước miếng một cái.

Sao đột nhiên cô lại cảm thấy miệng khát như vậy? Nghĩ nghĩ, cô cầm ly rượu trên tay lên, một ngụm uống sạch, rất dứt khoát.

“Vợ à, không phải em không thể uống rượu mạnh hay sao?” Huyền Vũ Thác Hàn kinh ngạc, bởi vì mấy chị em tốt của cô nói, cô chỉ cần dính một chút rượu mạnh, dù rất ít cũng sẽ bị say, cho nên lúc bọn họ kết hôn, anh nhất định không cho cô đụng dù chỉ một chút.

Sao vậy nhỉ? . . . . . Không đúng, tại sao bây giờ cô lại có thể uống rượu?

“Ai nói em không uống rượu được? Em rõ ràng là uống được.”

“Em . . . , được, em được, em được, không ai nói là em không được cả, nhưng mà, rượu này em không thể uống, bây giờ em . . . . .”

“Anh âm ỉ quá!”

“Vừa rồi rượu mạnh như vậy, em lại uống một hơi cạn sạch, bộ dạng hào khí như vậy, là để làm gì?” Ở đây không có ai so từa lượng với cô mà.

“Em?”

“Đúng! Em!” Một người đàn ông nào đó ra sức khẳng định.

Lúc này Xá Cơ Hoa mới nhìn cái ly không trong tay của mình, ôi mẹ nó, đúng là cái ly trống không. “Cái này không phải là anh uống hết sao?”

“Không phải, anh mới nhấp có một ngụm, sau đó em liền giành lấy, một ngụm uống sạch.” Trình độ dứt khoát như vậy khiến cho anh không nhận được mà nghĩ ngờ có phải từa lượng của cô rất cao hay không.

Nghe thấy anh nói như vậy, lúc này Xá Cơ Hoa mới cảm giác trong bụng sôi trào, đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng. “Anh . . . . Xong rồi! Không phải là em đã say rồi chứ?” Cô bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu óc, bắt đầu muốn ói rồi.

“Chắc không đâu, mới có nửa ly thôi mà.” Cho nên chắc không say đâu!

Được rồi! Anh thừa nhận mình đã nói hơi quá rồi, đối với một người chưa từng chạm tới rượu mạnh mà nói, dù chỉ có nửa ly rượu mạnh thôi, cũng có thể say mềm rồi, mà người phụ nữ nào đó chính là một ví dụ sống.

“Vợ à, em có thể đứng thẳng một chút hay không, đừng đem toàn bộ sức nặng dồn lên người anh như vậy.” Cô lại có thể không để cho anh ôm, lại không để cho anh vịn eo, anh đỡ cô một chút đi được!

“Em đứng rất thẳng mà! Anh xem, anh xem . . . .” Cô đi cho anh nhìn, lại thiếu chút nữa bị ngã, khiến anh hoảng sợ vội kéo cô trở lại, để cho cô dựa vào trong lòng của anh.

Nhưng mà người trong lòng kia lại không chịu ở yên, không biết nửa ly rượu kia có khiến cho thân thể cô bị tổn thương gì không, người phụ nữ này mặc dù say, nhưng vẫn mạnh mẽ không chịu được, chuyện gì không đúng ý của cô là cô liền kêu đánh kêu giết, thật sự khiến cho anh có chút xấu hổ.

“Vợ à, em có thể ngoan một chút không, đừng lộn xộn, ngoan nào.”

“Không được, em chính là muốn lộn xộn, muốn lộn xộn, cứ muốn lộn xộn đấy.” Anh còn chưa nói dứt lời, cô đã vừa nói vừa khua tay khua chân, còn

say lao đảo, quả thật là đã khiến cho Huyền Vũ Thác Hàn đổ mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Thật sự vất vả lắm mới trở lại biệt thự, người phụ nữ vẫn còn say khướt, khiến cho người đàn ông nào đó cảm thấy nhức đầu.

“Vợ à, rốt cuộc em nặng bao nhiêu kí lô thế?” Tại sao anh lại có cảm giác cô nặng như vậy?

Haiz, đó là dĩ nhiên rồi, cái bụng nhô lên kia đã có ba đứa rồi, có thể không nặng được sao?

“Anh xấu quá đấy! Làm sao mà có thể hỏi phụ nữ vấn đề như vậy được chứ? Ha ha!” Cô cười tươi, không phải thật sự tức giận vấn đề của anh, còn đánh vào ngực anh một cái, chỉ là sức lực cũng không nặng mà ngược lại giống như làm nũng, liếc mắt đưa tình là chính.

Cô thật sự say có phải không? Nếu không với cái tính khí ngang ngược của cô, làm sao có thể liếc mắt đưa tình với anh được chứ.

“Sau này không cho em uống rượu nữa!”

Bởi vì nếu như mỗi lần cô uống rượu, nụ cười đều ngọt ngào giống như bây giờ, hơn nữa mặc kệ người đàn ông bên cạnh cô là người nào, chỉ cần có người, cô liền nhào vào làm ồ ở trong lòng người đó, vậy chẳng phải là nón xanh trên đầu anh sẽ có một đồng hay sao, thiệt thòi rất lớn.

“Lên lầu nào, nhắc chân lên.”

“Phòng của em ở dưới lầu mà!” Cô lên lầu làm gì? Thật là kỳ lạ?

Nhưng mà nói tới nói lui, Xá Cơ Hoa vẫn rất ngoan ngoãn nghe lời của anh, nhắc chân lên, để cho anh đỡ, một bậc rồi lại một bậc đi lên trên.

“Anh biết chứ, phòng của em ở dưới lầu, nhưng mà, bây giờ trong nhà không có ai, em lại say thành bộ dạng này, cho nên anh không yên lòng về em, vì vậy anh sẽ hào phóng một chút, tạm thời sẽ chứa chấp em một đêm, phải ngoan ngoãn, có biết không? Đến đây nào! Một bậc thang nữa là đến rồi, cố gắng một chút.” Giọng nói của anh quả thật giống như một con sói dụ dỗ một con cừu non.

Oa! Cuối cùng cũng đã tới! Huyền Vũ Thác Hàn liền tranh thủ mở cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Chương 149.2: Em không muốn đợi

Editor: Táo đồ phổ núi

Xá Cơ Hoa vừa nhìn thấy trang trí bên trong căn phòng, đột nhiên hưng phấn đẩy Huyền Vũ Thác Hàn ra, cười hi hi nói: “Em biết chỗ này! Em rất quen thuộc với chỗ này.”

Cô vừa bước vào phòng liền chỉ chỉ chỗ chỗ vào bên trong. “Trước kia em lau chỗ này . . .” “Cô biểu diễn động tác lau nhà cho anh xem.” “Ồ chỗ này . . .” Cô chạy vào giặt quần áo, chạy đi rất nhanh, thiếu chút nữa thì bị ngã, hù cho Huyền Vũ Thác Hàn sợ hết hồn.

Anh vội vã bắt cô trở lại, nói cho cô biết. “Anh biết rồi, biết rồi, vợ à, em là giỏi nhất, ngoan ngoãn ngồi xuống nào.” Huyền Vũ Thác Hàn lau mồ hôi lạnh một cái rồi muốn đỡ cô đi về phía ghế sa lon.

“Hơn nữa em còn biết phòng này là của ai nữa kìa!”

“Phòng này là của ai?” Huyền Vũ Thác Hàn vừa nói phụ họa, vừa thận trọng đỡ cô đi về phía ghế sa lon, chỉ sợ cô nhóc này lại làm ra hành động kinh người gì gây ra nguy hiểm.

“Phòng của anh.” Cô thần bí hề hề nói ra đáp án, sau đó còn không ngừng vui mừng cười cười.

“Em muốn cười thì cứ cười, nhưng mà cẩn thận một chút, đừng ngã trái ngã phải.”

Đột nhiên, cô cười xong rồi, lại đứng thẳng người, rồi bất ngờ nắm lấy cổ áo của anh.

Cô muốn làm gì? Đột nhiên Huyền Vũ Thác Hàn khản trương lên.

“Em biết rõ anh đưa em lên đây là để làm gì.” Xá Cơ Hoa làm ra bộ dạng thần thần bí bí.

“Ồ! Thật sao? Được rồi! Vậy em nói đi, anh muốn làm gì?” Anh cũng muốn biết khi cô say rượu, bây giờ đầu óc không tỉnh táo thì suy nghĩ cái gì.

“Anh muốn . . . . . Đem em lên đây để ăn có đúng hay không? Cho nên anh mới giả bộ mời em đi ra ngoài ăn cơm, còn cố ý rót rượu mạnh cho em uống nữa đúng không? Anh đó nha . . . . .”

Một đầu ngón tay của cô chỉ chỉ, nói anh thật là xấu, “Anh thật sự rấp tâm không tốt nha!”

Người phụ nữ này? Anh thật sự muốn bóp chết cô.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.” Mặc dù anh muốn cô, nhưng mà còn chưa đến trình độ tiểu nhân như vậy. “Hon nữa anh không hề rót rượu mạnh cho em uống.”

Rõ ràng cô chỉ uống có nửa ly rượu, ai mà ngờ cô lại say thành bộ dạng như thế này.

“Còn nữa, nửa ly rượu kia chính là do em tự giành uống.” Anh không có chuốc cô uống say, có chút cảm giác bị oan.

“Nói láo!” Xá Cơ Hoa chỉ vào mặt anh mắng anh là tên lường gạt. “Đừng cho là em không biết, rõ ràng anh vì muốn có được thân thể của em, nên mới rót rượu cho em uống, tại sao anh dám làm lại không dám thừa nhận?” Cô chỉ trích anh.

Cô thật sự uống say phải không? Đột nhiên người đàn ông nào đó nổi đầy gân xanh, mặc dù anh có suy nghĩ muốn cái đó với cô, nhưng mà cũng không hèn hạ đến mức này chứ? Người phụ nữ chết bầm này.

“Được rồi! “Anh thừa nhận anh rấp tâm không tốt, anh thừa nhận anh đã chuốc cho em say.” Tóm lại cô nói cái gì thì là cái đó. “Mà bây giờ em đừng có lộn xộn nữa được không? Em như vậy anh rất khó đỡ em lại giường được.”

“Anh đỡ em đi lại giường để làm gì? Anh muốn làm gì với em chứ?”

“Anh không muốn làm gì với em cả.” Cô lại suy nghĩ lung tung, cô đã say thành bộ dạng này, anh còn có thể làm gì đối với cô được chứ?

“Gạt người! Không muốn làm gì với em, tại sao lại dẫn em đi vào phòng của anh?” Đưa cô vào phòng, không phải muốn làm cái đó với cô sao? Anh đừng tưởng cô suy nghĩ đơn thuần, cái gì cũng không biết.

Cái chết tiệt gì vậy, không lẽ phụ nữ dễ uống say đều vô lại như vậy sao?

Hon nữa, nếu như anh nghĩ như vậy thì sao chứ, không phải cũng rất bình thường và hợp pháp sao! Nếu như không phải vì suy nghĩ hiện tại cô đang mang thai, thì cho tới bây giờ anh vẫn chưa khai trai hay sao?

Nhưng mà, nhìn người phụ nữ đang say khướt ở trước mắt này, Huyền Vũ Thác Hàn thờ dài, vẫn nên chấp nhận thôi.

“Anh đưa em tới phòng của anh, là bởi vì hôm nay trong biệt thự không có người ở, còn nữa, em yên tâm, em ngủ trên giường, anh ngủ trên sofa, như vậy đã được chưa lão tổ tông, anh tuyệt đối sẽ không làm loạn đối với em.” Anh giờ tay lên thề.

“Tuyệt đối sẽ không?”

“Đúng! Tuyệt đối sẽ không!”

“Tại sao? Không phải anh rất thích em sao? Vậy thì tại sao lại không nhân cơ hội này làm loạn với em?” Anh thật sự rất kỳ lạ, khó lắm mới có một cơ hội tốt như vậy, tại sao không nắm lấy chứ?

Mẹ ơi! Sao lúc cô uống say còn khó trị hơn cả khi không uống say vậy, cô cho là anh không muốn hay sao, anh chỉ sợ tới lúc đó cô tỉnh lại, sẽ tự mình cầm dao chém anh.

“Bởi vì anh không muốn sau này em sẽ hận anh.”

Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng đỡ Xá Cơ Hoa lên giường, tay của anh cũng mỏi nhừ rồi.

Mà anh vừa đỡ Xá Cơ Hoa nằm lên giường xong, đột nhiên Xá Cơ Hoa lại nhú mồm lại, nói một câu, “Thôi rồi!”

Cô nói rất lớn tiếng, lại thảm thiết như vậy, khiến cho trong lòng người đàn ông nào đó cũng run sợ theo.

“Sao thế?” Anh cho là cô bị làm sao, nên cuống cuống ngồi ở bên giường, lo lắng nhìn cô.

Người phụ nữ nào đó nhắm mắt lại nói: “Em muốn ới!”

“Cái gì? ! Muốn ới! Huyền Vũ Thác Hàn nghe thấy, sắc mặt biến đổi. “Em chờ một chút, chờ một chút . . .” Bản thân anh vốn có bệnh thích sạch sẽ, nên kích động một cách khác thường.

“Không kịp nữa rồi. . .” Cô sắp ới ra rồi.

‘Oe!’ Âm thanh đáng sợ xuất hiện!

Trời ạ! Cô ấy sắp nôn! Dù muốn hay không Huyền Vũ Thác Hàn phải dùng quần áo của mình hứng lấy, mà trên người của anh chỉ có một cái.

Anh sắp xỉu! Bởi vì cô thật sự nôn ra . . . Huyền Vũ Thác Hàn nghiêng mặt sang một bên, nhắm mắt lại, tạm thời nín thở.

“Quần áo của anh rất thúì!” Nôn xong rồi, Xá Cơ Hoa cũng ngửi thấy mùi chua này.

Đó không phải là do cô ới hay sao! Cô lại dám ghét bỏ anh! Cô không muốn sống nữa đúng không? Huyền Vũ Thác Hàn hung hăng trừng mắt nhìn cô. “Còn muốn ới nữa không?”

“Ừm . . . Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, không muốn ới nữa.” Bây giờ cô chỉ muốn ngủ.

Xá Cơ Hoa miễn cưỡng ngã xuống giường. Ồ! Thật sự rất thoải mái đó!

“Chắc chắn chứ?” Cô thật sự không muốn ới nữa?

“Ừ, chắc chắn.” Cô dùng sức gật đầu một cái.

“Vậy anh sẽ đi thay quần áo sạch, em đừng có làm loạn đó!”

“Vậy nếu em muốn ới thì phải làm sao?”

Huyền Vũ Thác Hàn xoay người, đi vào phòng tắm lấy một cái thùng toilet. “Nếu muốn ới thì ới vào đây, . tóm lại không thể làm dơ giường.”

“Ồ!” Cô nặng nề gật đầu hai cái. “Anh nhanh đi thay quần áo đi! Anh thúì muốn chết!”

Cô còn bịt mũi lại không dám ngửi! Làm ơn! Cô cũng không nghĩ thử xem đây là tác phẩm của ai.

Người đàn ông nào đó nổi đầy vạch đen xoay người đi vào phòng tắm, cởi quần áo, vị chua đã ngấm vào người của anh, anh muốn đi tắm.

Tắm được một nửa, Huyền Vũ Thác Hàn phát hiện cửa phòng tắm bị mở ra.

“Là ai?” Anh nhìn về phía cửa phòng tắm, lại nhìn thấy khuôn mặt của Xá Cơ Hoa.

“Em đi vào làm gì?” Anh đang tắm mà!

Xá Cơ Hoa đi vào, nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi của Huyền Vũ Thác Hàn, giống như là sẽ bị cô cưỡng bạo vậy.

Ồ! Làm ơn! Cô mới không có hứng thú với anh đâu! Xá Cơ Hoa cảm thấy buồn cười!

“Cái này rất thúì! Em muốn đồ đi.” Mới vừa rồi cô lại nôn, cho nên muốn đi đổ vào bồn cầu.

“Anh làm gì ở đây?”

“Tắm!”

“Em nhìn thấy bộ ngực của anh rồi! Ngực của anh rất đẹp.” Ánh mắt của cô chăm chú nhìn lồng ngực rắn chắc của anh, một lúc lâu vẫn dính chặt vào đó, không biết làm sao để rời tầm mắt đi.

“Cám ơn!” Nếu như anh ghi âm lại những lời nói lúc say rượu của cô lại, đảm bảo ngày mai cô sẽ xấu hổ tới mức đào hố chôn mình luôn.

“Em cũng muốn tắm nữa.” Xá Cơ Hoa ngửi thấy mùi trên người của mình, cảm thấy vô cùng thúì, cho nên cô cũng cởi quần áo ra.

Mắt của Huyền Vũ Thác Hàn thiếu chút nữa thì lọt ra ngoài.

“Đợi chút, đợi một chút . . .” Anh vội vàng kêu cô dừng lại, “Em đợi anh thêm một chút, chờ anh tắm xong, thì tới lượt em!”

Cô không thể cởi quần áo tắm chung với anh được, cô như vậy . . . Cho dù anh thể không làm loạn với cô, nhưng mà anh cũng là đàn ông, cũng sẽ có thú tính, anh sợ mình có lúc không khống chế được, sẽ tạo thành một lần say chân để hận nghìn đời.

Anh cũng không muốn để cho sau này cô hận anh cả đời, cho nên anh phải đợi, phải đợi . . . “Anh tắm rất nhanh xong thôi!”

“Em không muốn đợi!” Cô muốn tắm ngay bây giờ, ngay bây giờ!

Xá Cơ Hoa ba chân bốn cẳng cởi sạch quần áo của mình, Huyền Vũ Thác Hàn muốn ngăn cản cũng không được, bởi vì bản thân mình đang trần truồng, nếu như anh đứng lên đi ra ngoài, không biết cô sẽ chỉ vào mặt anh gán cho tội danh gì nữa, cho nên anh chỉ có thể trơ mắt nhìn cô cởi hết quần áo, xông vào phòng tắm.

Anh thờ dài nói: “Ngày mai nhất định em sẽ hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Chương 150: Đây đều là tại anh

Editor: Táo đồ phổ núi

Lúc này căn bản Xá Cơ Hoa cũng không hiểu sao anh lại nói như vậy, cô chỉ muốn tắm thôi.

Đúng vậy, cô thật sự chỉ muốn tắm mà thôi, nhưng cô hoàn toàn không suy tính tới sự hiện hữu của anh, không biết rằng cô lột sạch quần áo trước mặt của anh, đối với anh là một sự khảo nghiệm khó khăn như thế nào.

Anh cũng là đàn ông mà! Anh không phải là thánh nhân! Anh cũng sẽ có dục vọng mà phải không? Vậy mà cô lại muốn tắm ở ngay trước mặt của anh . . .

Ừm! Xong rồi, mới có mấy giây thôi mà anh đã đứng lên rồi, đủ để thấy rằng sức ảnh hưởng của Xá Cơ Hoa đối với anh đúng là không nhỏ.

Làm sao bây giờ? Thực sự đem người phụ nữ đáng chết này ăn luôn hay sao? Huyền Vũ Thác Hàn rối rắm không biết làm sao.

“Không! Đừng có nhìn anh bằng bộ dạng đó . . . .”

Cuối cùng, dục vọng chiến thắng lý trí, hai người bọn họ lăn tới giường luôn.

Hai người cùng trần truồng, trong đó đã xảy ra một số chuyện hay ho! . . .

“Anh muốn nhìn!”

Anh lại có thể nói ra được những lời hùng hồn như thế! Chẳng lẽ . . . Chẳng lẽ anh muốn nhìn . . . thì cô phải để cho anh nhìn hay sao?

. . . . .

Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy? Tại sao cả người cô lại trần truồng . . . ngủ cùng trên một chiếc giường với anh như vậy? Tối hôm qua . . . Cô không phải ở đây . . . Tại sao cuối cùng cô lại trèo lên giường của anh?

Xá Cơ Hoa gãi đầu, tất cả mọi chuyện tối qua, một chút cô cũng không nhớ nổi.

“Đây nhất định không phải là thật! Đúng, nhất định không phải là thật, nhất định chỉ là ảo giác của mình, trên thực tế mình không lên giường cùng với anh, không cùng anh làm bất cứ chuyện gì, tất cả những điều này chỉ là ảo giác . . . Ảo giác . . . .”

Xá Cơ Hoa nhắm mắt lại không ngừng thôi miên mình, muốn mình đừng hoảng hốt, nhưng lúc cô đang thôi miên bản thân mình, có một bàn tay không an phận đang mò lên . . .

Bỗng chốc cô mở mắt ra thật to, cúi đầu nhìn bàn tay đáng ghét kia, nó đặt lên ngực của cô vẫn còn chưa tỉnh, lại còn . . . . .

Người phụ nữ không chấp nhận được thực tế kia lại tiếp tục thôi miên mình, thế nhưng bàn tay kia không biết từ lúc nào từ bộ ngực của cô di chuyển về cái bụng nhô cao lên của cô!

“Đây là giả . . . . Đây chỉ là ảo giác . . . .” Người phụ nữ nào đó nhắm mắt lại tự lừa dối, nhưng nếu như đây là ảo giác, thì ngón tay này thật sự cũng quá đáng rồi!

“Không! Đây không giống như đang nằm mơ!” Cảm giác này quá chân thực rồi!

“Đúng . . . . Đây vốn không phải đang nằm mơ . . . . .” Là cô không chịu đối mặt với thực tế, chỉ dám nhắm mắt lại, lừa dối bản thân mình đây là một giấc mơ.

Bộ dạng của cô khiến cho Huyền Vũ Thác Hàn cười lạnh thành tiếng.

Lại một lần nữa nghe thấy giọng của anh, Xá Cơ Hoa mở đôi mắt đen ra, chỉ thấy anh đang toét miệng cười với cô.

“Anh không phải là ảo giác à?” Cô hỏi rất hoảng hốt. Cô . . . . . Chẳng lẽ cô thật sự ngủ cùng một giường với anh? Xá Cơ Hoa tròn to đôi mắt lên, tim cũng thót lên cao, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Không phải!”

Để chứng minh không phải cô có ảo giác, ngón tay của anh càng dùng lực mạnh hơn, để cho cô thật sự cảm nhận được anh thực sự tồn tại, không phải do trí tưởng tượng của cô tạo thành.

“Như thế nào? Còn cần anh chứng minh kịch liệt hơn không?” Nếu như cô muốn, vậy thì anh sẽ kịch liệt hơn, nhiệt tình hơn, để cho cô thật sự cảm nhận được sự hiện hữu của anh.

“Không!” Cô không cần! Làm sao anh lại có thể! Làm chuyện kia với cô chứ?

“Làm sao anh có thể làm chuyện như vậy đối với em được chứ?”

“Vợ à, không phải lỗi của anh, là do tôi qua em đã tự mình leo lên giường của anh.” Anh cũng không ép buộc cô, trước tiên anh cần phải nói rõ điều này. Hơn nữa, bọn họ còn là vợ chồng cơ mà.

“Anh nói dối!” Làm sao cô lại có thể chủ động leo lên giường của anh được chứ!

“Tại sao lại không thể nào, hơn nữa ngày hôm qua em cũng cực kỳ nóng tính, còn lột sạch quần áo quấy rối anh nữa.”

“Em không tin!” Cô không tin mình sẽ làm ra loại chuyện mất mặt như vậy, rõ ràng là cô . . . Rõ ràng là cô không có ý niệm gì đối với anh, làm sao có thể chủ động ôm ấp yêu thương anh được chứ?

“Em không tin?”

“Dĩ nhiên không tin!” Người đàn ông đáng chết, chuyện như vậy bảo cô tin tưởng làm sao được!

“Biết ngay là sau đó em sẽ lật mặt mà, nói anh bắt nạt em, cũng may là anh đã sớm có sự chuẩn bị.”

Người đàn ông nào đó tràn đầy sức mạnh, may mắn vì anh thông minh, bởi vì anh sớm biết, cho nên đã sớm chuẩn bị bằng chứng chứng minh là cô cưỡng bức anh, chứ không phải anh Bá vương ngành thượng cung.

“Anh đã ghi lại hình ảnh tôi qua em đã quấy rối anh như thế nào.”

“Đã. . . . ghi. . . ghi lại. . . .” Trời ạ! Có thật không? Nếu là thật, vậy thì . . .

Trời ạ! Xá Cơ Hoa giống như con đà điểu không dám tưởng tượng tiếp.

Huyền Vũ Thác Hàn thị lại vô cùng hào hứng, chạy xuống giường, nói cô chờ, “Anh lập tức đi lấy cho em xem!”

Không bao lâu sau, lại thấy một người đàn ông vô liêm sỉ hấp ta hấp tấp leo lên giường.

“Không! Đây không phải là thật! Đây sao có thể là em được!”

Xá Cơ Hoa không thể tin được người phụ nữ trong hình ảnh đó lại là cô.

Cô chủ động động tay động chân với anh, sau đó lại còn cởi hết quần áo leo lên giường của anh, ở trên giường của anh, quấy rối anh, khiến cho anh không không chê được, giống như một người háo sắc nhào về phía cô . . . Tiếp sau đó để mặc cho anh làm gì cô thì làm . . .

“Trời ạ! Vậy . . . . . Vậy thật sự là em sao?” Xá Cơ Hoa che mắt lại không dám nhìn nữa.

Bộ dạng đó . . . . Thật sự rất . . . . . Khiến cho người ta đào một cái hố để tự chôn mình.

“Đúng, đó chính là em, hay là em không tin? Có muốn anh phóng lớn hình ảnh lên để em nhìn cho rõ hơn không? Máy này của anh rất hiện đại đó, có thể phóng lớn lên mười lần!” Máy này là anh đã mua từ Nhật Bản về.

“Nếu như em muốn xem, anh lập tức phóng đại lên cho em nhìn thử!”

Cái gì? ! Anh còn muốn phóng lớn hình ảnh lên gấp mười lần sao? Mẹ ơi!

“Anh ngàn vạn lần không được làm vậy!” Xá Cơ Hoa vội vàng ngăn cản anh, sợ anh thật sự phóng lớn cho cô nhìn, cô sẽ bị xiêu ngay tại chỗ. “Anh mau xóa nó đi!”

“Em không xem?”

“Không xem!” Hình ảnh như vậy, còn xem cái rắm à, cô vội vàng lắc đầu, chỉ sợ động tác chậm một chút, anh sẽ hiểu lầm là cô bày đặt dè dặt, vậy thì rất thảm.

“Khúc sau mới đặc sắc! Sau đó em còn khóc lóc cầu xin anh hùng hăng yêu thương em, còn có cả cái này, cái này và cái này nữa . . . . .” Người đàn ông nào đó được lợi mà còn ra vẻ, chỉ lung tung khắp nơi, căn bản là anh cố ý hù dọa cô.

Mà Xá Cơ Hoa vừa dậy khỏi giường lại nhìn thấy hình ảnh chấn động như vậy, quả thật là rất chấn động, bị anh làm cho giật mình một trận, lập tức tái mét mặt đi, tại sao cô lại làm ra những chuyện đáng sợ như vậy? Trời ạ! Vậy sau này cô làm sao còn mặt mũi gặp người nữa chứ!

“Đề cho em chết đi!” Cô gào khóc.

“Tuân lệnh!” Huyền Vũ Thác Hàn nghe lời leo lên người của cô.

Đợi chút, đợi chút . . .

“Anh leo lên người em để làm gì?” Cô vội vàng dùng chân đá anh ra, nhưng mà . . . Xong đời, cô quên là cô không mặc quần áo, khiến cho tư thế như thế này trở nên rất đáng sợ và nguy hiểm.

Đứng rồi! Đổi sang dùng tay! Lấy tay chống lên lồng ngực rắn chắc của anh, không cho anh vượt qua Lôi Trì một bước!

“Rốt cuộc anh muốn làm cái gì vậy? !” Xá Cơ Hoa bị hù dọa thiếu chút nữa thì sợ hết hồn.

“Không phải em muốn anh làm cho em chết hay sao?” Anh chỉ làm theo lời nói của cô, để cho cô được dục tiên dục tử thôi mà!

“Hả?” Anh đang nói cái gì vậy? Tại sao cô nghe mà không hiểu tí gì vậy?

Đợi đã nào. . . ! Bây giờ là như thế nào . . .

“Anh . . . Anh muốn làm gì?” Xá Cơ Hoa trừng mắt lên nhìn, mê mang, hoảng sợ.

“Chính là tối qua anh đã khiến em chết một lần, em đã quên rồi?” Huyền Vũ Thác Hàn tà mị nhìn cô bằng ánh mắt quyến rũ nói.

Tên đàn ông đáng chết!

“Em không phải nói tới kiểu chết này!” Tại sao anh lại suy nghĩ sang hướng đó chứ? Tên háo sắc đáng chết, thật sự là quá đáng lắm rồi, thật đáng ghét!

“Vậy em muốn chết kiểu nào? Kiểu như thế này? Hay là như vậy? . . . .”

“Huyền Vũ Thác . . . . Á . . . .”

“Ưm ưm hu hu . . . . .”

Tiếng rời giường còn chưa bắt đầu, đột nhiên đã bắt đầu một đoạn xuân sắc khác rồi.

. . . . .

“Không cho phép anh làm loạn với em nữa!”

Xá Cơ Hoa ngồi cách người đàn ông được gọi là háo sắc kia một khoảng cách khá xa, chỉ sợ đột nhiên anh lại bộc phát thú tính, thì trình tiết của cô khó mà giữ được.

“Trước tiên em phải nói để hai chúng ta hiểu rõ, ngày hôm qua . . . Ngày hôm qua, tất cả mọi chuyện giữa hai chúng ta coi như chưa từng xảy ra.”

Đúng vậy! Đối với mọi chuyện ngày hôm qua, cô có thể coi như mình bị chó cắn, cũng không có gì to tát, không cần để trong lòng. “Cho nên, từ giờ về sau, anh đi đường dương quan của anh, em đi cầu độc mộc của em, hai người nước giếng không phạm nước sông.” Nói như vậy anh có hiểu không?”

Cô nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông kia tối sầm lại, mà ánh mắt của anh . . . . . Ừm . . . . Tại sao ánh mắt của anh lại đột nhiên trở nên buồn bã như vậy?

“Em muốn bội tình bạc nghĩa với anh? !”

Làm sao anh lại có thể nói như vậy chứ? Làm ơn! “Cái gì mà . . . . . Bội tình với chả bạc nghĩa!” Câu thành ngữ này có thể sử dụng trên người của đàn ông sao?

Chắc! Anh nói như mình phải chịu uất ức lắm vậy? Giống như cô đang thật sự cô phụ tấm lòng của anh vậy, làm cô nhất thời cá lắm, thiếu chút nữa không nói nên lời. T

“Không phải là bội tình bạc nghĩa, mà khiến cho mọi chuyện trở về quỹ đạo bình thường, hai chúng ta vốn không nên ở chung một chỗ . . . .” Nếu như hôm đó không hồ đồ cướp đoạt, thì cô và anh, căn bản không phải là người cùng một thế giới.

“Ai nói? Tên khốn kiếp nào nói hai chúng ta không nên ở cùng một chỗ? Em gọi ra đây cho anh, để anh nói rõ ràng, cặn kẽ luôn!” Huyền Vũ Thác Hàn

xấn ông tay áo lên, bộ dạng như muốn giờ trò lưu manh.

Làm ơn! Diện mạo của anh không thích hợp để giờ trò lưu manh có được không? Anh đừng có giờ ra.

“Là mẹ em nói.” Như thế nào? Anh muốn đánh mẹ cô sao?

Xá Cơ Hoa đứng dậy, khí thế của Huyền Vũ Thác Hân lập tức giảm đi rất nhiều. “Nhưng chúng ta đã là vợ chồng rồi mà, hơn nữa, anh cảm thấy hai chúng ta rất xứng đôi.” Anh giả vờ uất ức, giả vờ đáng thương.

Làm ơn! Anh làm như vậy không hề đáng yêu chút nào có được không? “Em cảm thấy hai chúng ta cách xa vạn dặm, một chút cũng không thích hợp.” Người phụ nữ nào đó càng thể hiện ra vẻ mặt kỳ thị, nhưng mà, điều cô nói cũng chính là sự thật, hai người bọn họ đúng là thân phận rất khác xa nhau.

“Nói vậy! Ngày hôm qua lúc em nằm dưới thân anh thừa hoan không phải rất vui vẻ và thoải mái sao, thế nào? Bây giờ muốn đổi ý, không thừa nhận kỹ thuật của anh rất tốt?”

Tên đáng chết này! “Ai đang nói với anh về chuyện này chứ!” Rõ ràng là cô đang nói về cuộc sống, tính cách, ai thêm nói chuyện với anh độ phù hợp của thân thể chứ? Anh nói gì chứ, không phải nói qua nói lại đều nói tới chuyện kia sao! Đúng là còn đồ háo sắc.

“Tóm lại anh cách xa em một chút, đến lúc đó anh cũng đừng đứng trước mặt mẹ em nói lung tung.”

“Vậy sau lưng mẹ em thì sao? Ở sau lưng bà ấy, anh liền có thể nói lung tung được hả?”

“Dĩ nhiên không thể! Bất cứ lúc nào, ở đâu anh cũng phải ăn nói đàng hoàng không được phát biểu lung tung!” Cô cũng không nên vì anh mà phá hủy danh tiết của cô, nhưng mà, bụng cũng đã chinh inh ra rồi, còn danh tiết cái rắm à.

“Vậy có thể sờ em không?”

“Không được!” Điều này còn phải hỏi à?

“Vậy có thể hôn em không?”

“Cũng không được!”

“Ôi trời! Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, như vậy hai chúng ta còn giống như hai vợ chồng à?”

“Này, lúc kết hôn, là tự anh nói muốn tôn trọng em đấy.”

“Vậy tại sao hôm qua em lại leo lên giường của anh?” Anh nói như thể rất hợp tình hợp lý.

“Cái này, là bởi vì . . . . Ôi trời, cái này còn không phải cũng vì lý rượu kia của anh sao, đây đều là tại anh.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Chương 151: Hoàng Bộ Tuyết (1)

Editor: Heisall

Mặt trời treo trên cao.

Mặc dù đã tiến vào mùa thu, nhưng nắng gắt cuối thu cũng không phải chuyện giỡn.

La Vũ Hiên nghiêng đầu, nhờ mắt kính che giấu, không biết đã liếc nhìn người bên cạnh lần thứ mấy rồi.

Mái tóc hơi dài được buộc thành đuôi ngựa, nhìn dưới ánh mặt trời là một màu đỏ sậm kì lạ, không giống như những người khác. Sau một buổi sáng phơi nắng, làn da tuyết trắng mềm mại đã nhuộm một màu hồng phấn nhàn nhạt, bên trán còn đọng một chút mồ hôi.

Áo polo đơn giản màu vàng nhạt, phối hợp với quần dài vải ka-ki, trang phục rất thoải mái; trên thực tế, trong một không gian mà tất cả các cô gái con nhà quyền quý chưa có chồng đều đang âm thầm tranh cao thấp về sắc đẹp như thế này, thì cách ăn mặc của Hoàng Bộ Tuyết thật đúng là cực kỳ mộc mạc.

Thực ra, thứ hai vốn là ngày làm việc bình thường, nên nếu không phải là người có tiền rảnh rỗi, hoặc là người cần phát triển thêm quan hệ làm ăn hoặc bồi dưỡng tình cảm, thì còn ai có thể tới đây đánh golf chứ?

Ánh mặt trời mùa thu như tắm thảm trải đều lên bãi cỏ xanh thẫm, hơn phân nửa đàn ông đều tụ tập một nhóm hai, ba người nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng vung mấy gậy, rồi tiếp tục đi xuống một lỗ golf khác; mà các cô gái, từ trẻ đến già, ai cũng ăn mặc tương đối bắt mắt như màu hồng đào, màu vàng sáng, toàn bộ đều đang giả bộ đánh golf không ngừng lượn qua lượn lại trước mắt, khiến La Vũ Hiên cảm thấy quá nhiều nghiêm trọng đến việc chơi bóng của anh ta.

Mà ánh mắt của những người quyền quý ấy lại vô cùng sắc bén, bọn họ chỉ cần nhìn trang phục và đạo cụ trên người, là có thể đoán được giá trị của người đó, cũng căn cứ vào giá trị con người cùng mối quan hệ của người đó mà quyết định thái độ của mình.

Khi một nhân vật nổi bật như La Vũ Hiên xuất hiện, toàn bộ mọi người đều thể hiện một thái độ lấy lòng.

Còn khi Hoàng Bộ Tuyết xuất hiện, lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Không biết cô là ai, chỉ nhìn bằng hai mắt liền quyết định, mặc dù xinh đẹp nhưng chỉ là một cô gái trẻ mộc mạc, tuyệt đối không phải là nhân vật quan trọng gì; cho dù gia đình có của cải thì cũng không được yêu thương, cũng có thể là con riêng, nên cho dù có biết cô thì cũng sẽ không nhận.

Nhưng vẫn hấp dẫn lực chú ý của không ít đàn ông, mỗi khi những người đó lộ ra vẻ mặt mê thích đều khiến La Vũ Hiên cảm thấy tâm trạng buồn bực, hừng hực điên cuồng.

Ngược lại thì chính bản thân Hoàng Bộ Tuyết lại không có phản ứng gì.

“Ánh nắng rất gay gắt, không phải cô nên đến đứng dưới ô che nắng hay sao?” La Vũ Hiên đến gần cô, hỏi hột hột.

Hoàng Bộ Tuyết liếc anh một cái, rồi lắc đầu, rất có trách nhiệm đưa tay muốn nhận lấy gậy đánh golf của anh.

Cô bị kéo đến nơi này làm người nhật bóng mà.

Cách nói của La Vũ Hiên rất hoang đường: “Không có việc gì bận thì tôi giúp tôi vác gậy đánh golf, dù sao cô cũng thiếu hụt vận động, rảnh rỗi ở nhà cũng không có chuyện gì làm.”

Cô không biết, rốt cuộc La Vũ Hiên từ đâu nhìn ra là cô thiếu hụt vận động, nhưng cô không có việc gì bận thì cũng không sai, cô luôn rảnh rỗi ở trong nhà trọ cũng không sai. Hơn nữa, ... Khi La Vũ Hiên nói chuyện hay ra lệnh đều luôn chắc chắn như vậy, rất có khí thế, giống như nếu cự tuyệt anh ta thì sẽ xảy ra chuyện còn kinh khủng hơn.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, nếu thật sự nói không muốn, thì anh ta cũng không thể làm gì!

Hoàng Bộ Tuyết rất muốn than thở, mấy ngày qua, không, phải nói là từ khi tiếp xúc với người đàn ông này cho tới nay, thì cô có cứng rắn thế nào cũng không cự tuyệt được anh ta. Mà bây giờ, cô căn bản đang ở trong trạng thái buông tha —— bởi vì người đàn ông này, thật sự khiến cô không biết phải nói gì.

Không sao cả, anh ta vui là tốt rồi, chỉ cần anh ta có thể trả đồ cho cô sớm một chút. . . . . Mặc dù thoát nhìn anh ta không cao hứng cho lắm.

Chiếc kính râm trên sống mũi thẳng tắp đã che đi đôi mắt sắc bén như chim ưng kia, khiến cô không thể nhìn ra tâm tình của anh. Nhưng Hoàng Bộ Tuyết cảm thấy, La Vũ Hiên không thật sự ưa thích nơi này.

Không thích những người làm ăn khôn khéo khó trị kia? Hay không thích những ánh mắt thiết tha đầy ngưỡng mộ của những cô gái?

Không phải anh ta đã tập thành thói quen rồi sao? Liên quan đến công việc, cho dù là phiền phức hay chán ghét đi chăng nữa, anh ta đều luôn sử dụng thái độ tỉnh táo nhất để đối mặt, hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc nhất, quả thật giống như là nghiêm chỉnh huấn luyện chó nghiệp vụ vậy.

Chuyên gia, cũng chỉ là nghiêm chỉnh huấn luyện chó. Không biết vì sao đột nhiên cô lại nghĩ đến những lời này, sau đó, một nụ cười nghịch ngợm len lén nhiểm lên đuôi lông mày và khóe mắt của cô.

La Vũ Hiên đứng ở bên cạnh, đều nhìn thấy tất cả những thay đổi nhỏ ấy vào trong mắt.

Cô quả thật biến mình thành người tàng hình, khép mi nhắm mắt, yên tĩnh giống như là không tồn tại. Trừ lần giúp anh cầm gậy đánh golf có trả lời đôi câu, thì trong tất cả các thời điểm khác đều không mở miệng. Người khác không nhìn cô, cô cũng không nhìn người khác, hoàn toàn không giống như bình thường.

Cô rõ ràng không phải như thế. Rõ ràng cô sống rất thích ồn ào, cực kỳ có tinh thần, là một người có cảm xúc và phản ứng rất thẳng thắn.

Từ ngày gặp lại cho tới nay, càng tiếp xúc với cô, La Vũ Hiên lại càng lo âu, anh không biết phải làm như thế nào mới có thể kích thích được phản ứng quen thuộc của cô một chút.

Nhận lấy gậy đánh golf, La Vũ Hiên không nhịn được đưa tay gạt đi mớ tóc mái bị ướt bởi mồ hôi trên trán cô.

“Lỗ mũi cũng sắp bị lộ da rồi, cô cũng thật lợi hại, không mang mũ cũng không cầm ô chống nắng.” Anh nhỏ giọng nói, giọng điệu vô thức mang theo sự thân mật: “Phoi đến gần tới, nếu không bị thương cũng sẽ bị cảm nắng.”

Nụ cười của Hoàng Bộ Tuyết biến mất, cô nháy mắt mấy cái, không né tránh nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Cô chỉ nhàn nhạt nói: “Không đâu.”

Sau đó cô cụp mắt, lui về phía sau mấy bước, nhường đường cho những người chân chính muốn đi tới đây trò chuyện cùng anh.

Trong khoảnh khắc đấy, La Vũ Hiên lại có một loại kích động, muốn đẩy những người không có liên quan đang đứng giữa hai người ra, sau đó, lòi cô tới đây, dựa vào trong ngực anh ——

Mấy ngày qua, anh thật sự đã từng rất cố gắng, từ nghiêm túc, đến ôn hòa, ngay cả ép hỏi hay là nói chuyện phiếm, cho dù ở phòng trọ nhỏ của cô hay ở phòng ăn, ở sân banh. . . . . Cô vẫn luôn trung ra bộ mặt lạnh nhạt thờ ơ khi đối mặt với anh. Không có ý bài xích, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác quen thuộc nào, thật sự khiến cho anh muốn đánh vỡ cảm giác thờ ơ đó.

Qua loa đánh xong 18 lỗ, ngay cả bữa cơm do tổng giám đốc mời anh cũng không muốn ở lại tham gia, mà kéo Hoàng Bộ Tuyết đi.

“Làm gì vậy?” Cô kinh ngạc, nhìn về mặt âm u của La Vũ Hiên.

Anh vác cái túi golf nặng nề lên vai, một tay chuyên chế cầm tay cô, không quan tâm đến ánh mắt của người khác, dám nắm tay cô dắt ra cửa chính Câu Lạc Bộ, nghênh ngang rời đi.

Sau khi đánh bóng xong liền tắm rửa, giờ phút này trên người anh sạch sẽ khoan khoái, có mùi xà phòng rất nhạt nhẹ nhàng lẫn vào không khí, lại làm cho Hoàng Bộ Tuyết không cách nào xem nhẹ hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh. Cô hít thở sâu một hơi, ngất xỉu trong tưởng tượng.

Cái mùi này thế mà lại khiến cho cô cảm thấy an tâm, giống như được che chở, tất cả đều không có mùi vị nguy hiểm nào.

Chỉ là, hình như tất cả biến chuyển này lại làm cho người ta trở tay không kịp.

Kể từ ngày đó, La Vũ Hiên không cho cô quá nhiều không gian, anh tựa như. . . . . đã quyết định mục tiêu và nhiệm vụ nào, thì sẽ tiến bước về phía trước, không chút do dự đi tới.

Vấn đề là. . . . . Chuyện này không giống công việc và nhiệm vụ, anh nghĩ như thế nào thì cũng nên hỏi cô trước một chút chứ?

Dù sao, cô cũng được coi như là ‘ người trong cuộc ’ mà!

Hết lần này đến lần khác, người đàn ông La Vũ Hiên này thật sự rất khó thông suốt, ít nhất trong mắt Hoàng Bộ Tuyết là như vậy.

Không sai, anh ta thật sự là một người rất có qui tắc; trên thực tế, La Vũ Hiên là người đưa ra kế hoạch và tuân thủ kế hoạch giỏi nhất trong những người Hoàng Bộ Tuyết đã từng gặp, ý chí của anh ta cực mạnh.

Trên công việc mà nói, anh có thể mô phỏng mọi việc sẽ xảy ra ở trong đầu, đặt ra những kế hoạch ngắn hạn, trung hạn và dài hạn, căn kẽ đến từng chi tiết làm cho người ta không thể tin được, sau đó sẽ giám sát gắt gao và thi hành từng việc một đúng theo kế hoạch.

Mà thái độ này lại còn kéo sang tận trong cuộc sống hàng ngày.

Lấy một thí dụ đi, mỗi đêm, đúng vào giờ đó anh ta sẽ gọi điện thoại cho Hoàng Bộ Tuyết, hỏi cô làm những gì vào buổi tối.

Làm cái gì? Không có làm gì hết! Về nhà nghỉ ngơi, ăn một chút gì đó, tắm, xem ti vi. . . . .

“Tôi phải đi họp đến hơn bảy giờ mới về, cô có thể ăn trước ít đồ ăn sau khi tan việc, chờ tôi về nhà rồi cùng nhau ăn cơm tối. Còn nữa, tủ trong thư phòng chắc sẽ làm xong trong ngày hôm nay, cô xem thử có vấn đề gì không. Tiết mục ti vi cô nói tôi đã lưu lại giúp cô rồi, để ở bên cạnh tủ tivi, cô có thể thấy tôi đã giúp cô vạch lên vài kế hoạch. . . . .” Anh ở trong điện thoại dặn dò cặn kẽ.

Người này đang làm cái gì vậy? Không những vạch ra kế hoạch cho cuộc sống của bản thân anh ta, mà ngay đến cuộc sống của người khác, anh ta cũng phải sắp xếp bài bản như vậy đấy!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Chương 151: Hoàng Bộ Tuyết (2)

Editor: Heisall

“Nhưng tôi. . . . .” Hoàng Bộ Tuyết muốn kháng nghị.

“Hả?”

Cái chữ ‘hả’ trầm thấp đó thật sự rất hấp dẫn, tràn đầy sức quyết rũ của phái nam, khiến cho cô gái vừa muốn nói lời kháng nghị cảm thấy bên tai tê dại.

Cô là cô gái ngu xuẩn, không có tiền đồ nhất trên thế giới này, chỉ một chữ đã không thể nói ra lời, tìm không ra lý do phản bác.

Cứ như vậy, từng ngày trôi qua, cô bị La Vũ Hiên quyến rũ, đến chỗ ở của anh cùng anh ăn cơm tối, tán gẫu, xem ti vi.

Vào buổi chiều, kệ sách mới vừa đưa đến rất tốt. Sách của La Vũ Hiên được vận chuyển bằng đường biển từ nước Mỹ về, từng rương xếp chồng lên nhau trong thư phòng, muốn tìm tài liệu hay có lúc Hoàng Bộ Tuyệt nhằm chán muốn tìm một quyển sách giải buồn, cũng phải tốn không ít công sức.

Nên có một lần sau khi Hoàng Bộ Tuyệt kiểm tra toàn bộ, không nhìn được bật thốt lên: “La Vũ Hiên, anh có nghĩ nếu có một tủ sách sẽ khá tốt hay không. . . . .”

“Vậy cô quyết định đi.” La Vũ Hiên trả lời ngay.

Sau hôm đó, trợ lý của La Vũ Hiên, Hồ tiểu thư có giọng nói dễ nghe đến nỗi có thể đi làm người dẫn chương trình radio liền mang đến rất nhiều catalogue, tài liệu, tạp chí đến tìm cô.

“Nhưng đó là phòng của anh ta mà, vẫn nên hỏi ý kiến của anh ta thì hơn. . . . .” Đối mặt với năng lực siêu mạnh, lại thông minh mà không để lộ ra ngoài, cộng thêm lúc nào cũng thân thiết của Hồ tiểu thư, Hoàng Bộ Tuyệt có chút chần chờ.

“Trợ lý La đã giao tất cả cho Hoàng tiểu thư, cô thích kiểu dáng gì, màu gì, cứ theo ý của cô là được, nếu không có sẵn, thì có thể đặt trước, rồi mời người về làm. Cho nên cô không cần phải lo lắng, chỉ cần nói là được.” Hồ tiểu thư cười tủm tỉm nói.

Kệ sách là như thế này, thậm chí như thế này, thiết bị âm thanh hình ảnh, tủ lạnh, đồ làm bếp, tất cả các loại đồ trang trí lớn nhỏ, thậm chí chăn màn gối đệm, ga giường, bao gối. . . . . Đề là “cô thích thì mua”, hoặc “Cô thích hả? Vậy thì mua.”

Nhưng rõ ràng là cô không ở đây! Làm thế nào lại giống như cô đang bố trí cho nhà mới của mình vậy chứ?

Buổi tối, lúc La Vũ Hiên trở lại, cô đang khóc không ra nước mắt mà sửa sang lại kệ sách, phân loại sách, rồi đặt từng quyển lên kệ sách mới trong tủ, bên cạnh còn có thùng nước nhỏ và khăn lau, cô đã bận rộn hơn một giờ rồi.

Đến gần tối cô mới sắp xếp xong kệ sách mới, bên trong và những chỗ trên mặt đất gần đó đương nhiên là đầy bụi bặm và gỗ vụn, mà chị giúp việc làm thêm giờ đã tan việc rồi đi, cho nên cô liền tự mình ra tay. Trước tiên là dùng vải ướt lau qua một lần, rồi dùng khăn khô lau sạch sẽ, sau đó mới để sách lên.

Kệ sách này được làm theo ý tưởng của cô, chiếm cứ cả mặt tường của thư phòng, cao từ sàn nhà đến trần nhà, cho nên khi La Vũ Hiên đi vào, cô đang đứng ở trên ghế, mà cái ghế thì nằm trên bàn trà —— như vậy cô mới với tới được tầng trên cùng.

“Cô đang làm gì vậy?” Giọng nói mang theo sự giận vang lên ở cửa thư phòng.

Hoàng Bộ Tuyệt bị giật mình nhảy dựng một cái. Chỉ là khi cô kinh ngạc quay đầu lại, sự việc cũng không giống như những nữ chính trong tiểu thuyết hoặc trong phim, bị dọa sợ đến nỗi trượt chân té từ trên cao xuống, sau đó rất đúng dịp ngã vào trong ngực một người đàn ông đẹp trai vô cùng biết thương hương tiếc ngọc.

Trước mắt thật sự có một người đàn ông anh tuấn, nhưng điều làm mất vui nhất chính là hàng lông mày của anh ta nhíu chặt lại, gương mặt tuấn tú thì tối sầm, giống như muốn bóp chết cô vậy.

“Sao chứ?” Cô cảm thấy không hiểu được: “Tôi chỉ đang lau dọn kệ sách thôi mà, là kệ sách mới thì phải lau dọn thì mới có thể để sách lên được, anh làm gì mà đột nhiên lớn tiếng như vậy, muốn hù chết người ta à?”

“Xuống đây!” Vẻ mặt của La Vũ Hiên vẫn còn u ám, đáng vẻ tương đối mất hứng.

“Nhà anh không có thang, tôi không thể làm gì khác hơn là dùng bàn ghế. . . . .” Cô vừa nói, vừa cẩn thận bước từ trên ghế xuống bàn, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất, đứng vững vàng, động tác nhanh nhẹn linh hoạt như mèo.

La Vũ Hiên nhìn cô chăm chăm, không nói lời nào.

Bởi vì không muốn làm bẩn bộ đồ công sở trên người mình, nên trước khi bắt đầu dọn dẹp, cô liền tìm chiếc áo somi ngắn tay đã cũ của La Vũ Hiên rồi mặc vào. Tay áo dài quá khuỷu tay, vạt áo phủ đến giữa bắp chân cô, rất là kín đáo; nhưng đứng dưới cái nhìn chăm chú của La Vũ Hiên, cô lại từ từ cảm thấy lúng túng.

Không biết phải làm gì nên cô kéo kéo vạt áo sơ mi, Hoàng Bộ Tuyệt có chút lúng ta lúng túng nói: “Nhìn cái gì vậy. . . . . Tôi sẽ giúp anh giặt sạch sẽ.”

Anh vẫn không nói lời nào, đôi mắt đẹp chỉ trừng trừng nhìn phía trước, trong veo như nước.

Bình thường những khi cô không mặt đồ công sở cũng không có gì hay để nói, nhưng vì để quét dọn dễ dàng, cô buộc tóc lên còn mặc một cái áo somi cũ, vài vóc mềm mại thoải mái, miêu tả chân thực đường cong quyến rũ của cô.

Nhất là đôi thon dài đẹp đẽ kia! Chỉ cần là đàn ông bình thường, khi nhìn thấy đều sẽ có ý nghĩ như thế!

Mới vừa bước vào thư phòng, liền thấy cô đứng ở trên cao cực kỳ nguy hiểm, La Vũ Hiên cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, trong lòng cực kỳ tức giận, anh quả thực có tâm trạng muốn bảo vệ cho cô.

Mà bây giờ, về giận dữ này, trong lúc vô tình, đã chuyển hóa thành một ngọn lửa khác ——

“Anh làm gì mà vẫn nhìn tôi chăm chăm như thế? Có cái gì đúng không sao?” Hoàng Bộ Tuyết hơi nhú mồm, không tự nhiên hỏi.

Trong không khí nổi lên một áp lực làm người ta hít thở không thông. Cô dòi tầm mắt đi, trốn tránh đôi mắt sáng ngời có hồn kia, giống như có một ngọn lửa nhỏ đang nhún nhảy ở bên trong.

La Vũ Hiên. . . . . Tại sao lại như vậy? Ánh mắt của anh ta luôn tinh táo và trầm ổn nhất.

Nhưng gần đây, khi cô nhìn anh ta. . . . . Điều khiến cô cảm thấy, mình giống như là một con dê béo đợi bị làm thịt vậy.

“Tôi chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, giọng nói trầm thấp mà chậm rãi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thâm sâu khó lường, có chút kỳ dị: “Tại sao cái áo somi này mặc trên người cô. . . . . đẹp nhất hơn nhiều so với mặc trên người tôi như vậy chứ?”

“Hả?” Nghe vậy, Hoàng Bộ Tuyết ngây người, cô hoàn toàn không ngờ tới La Vũ Hiên sẽ nói như vậy.

Cô không dám tin cúi đầu nhìn lại một chút: “Như vậy mà đẹp sao? Đây không phải là một cái áo somi cũ à?”

“Cho nên, người mặc khác nhau sẽ cho ra hiệu quả khác nhau.” Anh nhỏ giọng nói.

“Tôi đi đổi quần áo của mình lại.” Ít nhất cũng tự nhiên một chút! Cô vẫn không dám nhìn La Vũ Hiên, chỉ xoay người lại lấy thùng nước, rồi nói: “Anh tránh ra một chút, chờ tôi đi đổ nước. . . . .”

“Chờ chút nữa rồi làm.” Chẳng biết anh đã đi tới phía sau cô từ lúc nào, một tay thò qua xách thùng nước, để sang một bên, còn một cánh tay khác, lại vòng từ sau lên phía trước, ôm hông của cô.

Khi cô rơi vào trong vòng ngực cứng rắn lại dịu dàng ấm áp, sau lưng kề sát vào anh thì cô chỉ cảm thấy muốn ngất xỉu, nhịp tim đột nhiên tăng lên như bão tố, đập vừa nhanh vừa mạnh, gần giống như mới vừa chạy xong vài vòng sân vận động trường vậy.

“Anh...anh làm gì vậy?”

“Tôi thích cô mặc cái áo somi này.” Anh ghé vào bên tai cô, nói rất nhỏ: “So với tất cả những bộ quần áo xinh đẹp của cô mà nói, thì cái áo này thích hợp với cô hơn.”

“La Vũ Hiên. . . . .” Hoàng Bộ Tuyết tròn to mắt, muốn quay đầu tránh đi, nhưng phát hiện sức lực của anh quá lớn, nhưng lại không khiến cô cảm thấy đau.

Bàn tay to của anh xấu xa, di chuyển dần lên phía trên, bắt đầu từ bắp đùi bóng loáng của cô, vén vạt áo mềm mòng lên, mon tron cặp mông thanh tú, sau đó là thắt lưng nhạy cảm của cô, khiến cô hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó, bắt đầu né tránh ——

“Á, anh làm gì thế? La. . . . . Đứng. . . . . Như vậy, nhột. . . . .”

Đôi mắt cười thật thấp của anh: “Cô sợ nhột? Thật không?”

Đây không phải là đang nói nhảm sao? Cái tên háo sắc này.

Cô không tự chủ được giãy dụa, làm cho khoảng tiếp xúc giữa hai người càng gần càng nóng; La Vũ Hiên ôm cô, giữ eo nhỏ của cô, kéo sát lại gần mình.

Sau đó, Hoàng Bộ Tuyết không hề khó khăn phát hiện ra dục vọng của anh.

Gương mặt mềm mại đã đỏ bừng, nhưng cũng có chút thẹn quá thành giận, tên dê xồm này.

“Nếu như. . . . . Cô không muốn, thì bây giờ có thể nói.” Anh hôn vành tai nhạy cảm của cô, thậm chí cắn nhẹ dải tóc ái ngại của cô, khiến cô khấn trương liên tiếp thở khê, mặc dù nói như vậy, nhưng hình như anh cũng không cho cô cơ hội mở miệng.

Tuy đầu của cô giống như đã bị thiêu thành bột nhão, nhưng cô vẫn rất rõ ràng, người đàn ông vô sỉ này không đợi cô mở miệng, đã ngăn miệng cô lại ——

“Uhm . . . .”

“Có thể không?” Anh ti mi hôn cái cổ trắng ngần của cô, không buông lỏng hỏi: “Nếu như cô không muốn, có thể tôi sẽ không vui cho lắm, nhưng tôi sẽ tôn trọng cô ——”

Sau khi vừa dứt lời, anh liền ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn mềm mại ngọt ngào của cô.

Đây là một nụ hôn thật dài và nóng bỏng, rất sâu, rất bá đạo.

Tay của anh cũng không nhàn rồi, tiếp tục thăm dò.

Hoàng Bộ Tuyết bị hôn đến mê man, căn bản không rảnh chú ý đến quần áo và cái móc áo ngực của cô, đã bị ngón tay linh hoạt của anh len lén mở ra. Cho đến khi bị ăn sạch sẽ!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Chương 152: Làm bạn gái của tôi!

Editor: BAT101126

La Vũ Hiên bị cái bụng réo vang gọi dậy.

Bình minh vừa ló dạng, mặt trời vẫn chưa lên cao, bình thường anh vẫn thức dậy vào giờ này nhưng chưa từng cảm thấy đói như thế này.

Lửa đói thiêu đốt toàn thân.

Chỉ có thể nói, tối hôm qua thật sự. . . . . Ừm, hơi quá mức nên mới tiêu hao rất nhiều thể lực.

Hơn nữa, còn có một loại khác cảm giác đói khát cứ mãi thôi thúc quấy nhiễu tận sâu bên trong khiến anh không cách nào tiếp tục yên giấc.

Bởi vì trên giường lúc này còn có một người khác.

Thân thể mềm mại như tơ lụa đang áp sát bên cạnh, một cánh tay của anh thì đang vắt ngang vòng eo mảnh khảnh, bá đạo khóa mỹ nhân vào trong ngực thật chặt. Hai người đều không mảnh vải che thân, da thịt cận kề, khiến cho anh dù đang ngủ, cũng không khác chế nổi.

Anh cúi xuống hôn lên hai má đang ửng hồng phơn phớt, chớp mũi khả ái. . . . . Đánh thức người nào đó dậy.

Có điều, người từ trước đến nay vẫn luôn có tiếng ngủ nướng như Hoàng Bộ Tuyết, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng khuấy phục, môi khẽ thốt ra mấy tiếng làm nũng nòng đậm giọng mũi chẳng khác nào chú mèo nhỏ đang kháng nghị.

“Không thích?”, anh khẽ cười, tiếp tục hôn xuống một bên gáy trắng như tuyết, thậm chí còn nhẹ nhàng gặm cắn.

“Đừng náo nữa. . . . .”, mềm nhũn kháng nghị, không hề có tác dụng.

Người nào đó sáng sớm đã bị quấy rối, gương mặt xinh đẹp khiến người ta phải nín thở, khóe mắt khóe môi còn động ý cười, trải qua một đêm kích tình hoàn toàn đã biến thành một người phụ nữ phong tình vạn chủng.

Hoàng Bộ Tuyết bị trêu chọc, mơ mơ màng màng, ôm thật chặt tấm lưng trắng kiêu, cảm thụ hơi thở gấp gáp cùng nhịp tim mất khống chế của ai đó.

Bản thân cô hoàn toàn bại trận, tan rã hoàn toàn trước nhiệt tình của anh, mềm nhũn, choáng váng, bị người nào đó nặng nề áp vào nệm, nhưng tuyệt không cảm thấy khó chịu.

Cô có thể dính lấy anh như thế, hoặc là bị anh bám dính lấy, cả đời cũng không muốn cử động nữa, không cần sẽ rời khỏi chiếc giường lớn này.

“Tuyết Nhi!”, anh thở hổn hển, ghé vào vành tai cô khẽ gọi: “Em có khỏe không?”

“Ừm. . . . .”, cô hoàn toàn không muốn động, cũng không muốn mở miệng, ngay cả hé mắt cũng không còn hơi sức.

“Trả lời anh!” La Vũ Hiên cũng không khá hơn bao nhiêu, sung sướng thỏa mãn đánh thật sâu vào cốt tủy khiến cho toàn thân buông lỏng, chỉ muốn cứ đè ép cô mãi như thế này.

Nhưng bản thân vẫn thoáng lo lắng cho cô gái mềm mại bên dưới, cả đêm qua. . . . . Anh đều âm thầm thề rằng phải yêu thương, bảo bọc cho cô, từ từ

hướng dẫn cô cùng hưởng thụ, nhưng mà . . . . anh lại luôn không không chế được mình.

“Ừm, không sao. . . . .”, một giọng nói nồng đậm buồn ngủ vang lên.

Anh cố gắng ngẩng đầu, khẽ hôn lên bờ mi ẩm ướt của cô: “VẬY tại sao lại khóc? Có phải anh đã quá thô lỗ hay không? Thật xin lỗi!”

Cô lắc đầu một cái, ngẩng mặt lên, hé đôi mắt mông lung nhìn anh đáp: “Anh ồn ào quá đấy!”.

Cái gì?

“Thật ồn ào!”

Cái gì? Cô gái này? La Vũ Hiên kinh ngạc mắt mấy giây, nhất thời kích động muốn đánh lên cái mông nhỏ kia một cái.

Tuy nhiên lại không ngừng bị bờ môi đỏ mọng hấp dẫn, La Vũ Hiên lại cúi xuống hôn cô thật sâu.

Trần trọc lưu luyến, hôn rồi lại hôn, chờ La Vũ Hiên lưu luyến thả người thì đôi môi non mềm đã sưng mọng lên, còn Hoàng Bộ Tuyết đang ngái ngủ, mơ màng muốn nhắm mắt cũng không ngủ được.

Cô thoáng tức giận, thờ hờn hờn, trợn to mắt, lại có chút dờ dẩn nhìn người nào đó, hình như trong lúc nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp.

“Ngốc rồi sao?”

La Vũ Hiên đỡ lấy cô, lại không nhìn được muốn hôn tiếp. Kỳ quái, vừa mới trải qua một cơn tận hưởng triền miên, nhưng ham muốn trong lòng chỉ tăng chứ không giảm, không hề có dấu hiệu biến mất.

“Anh . . . . Không phải. . . . . Nên đi làm rồi sao?”, Hoàng Bộ Tuyết đáng lẽ ra phải rất tức giận lẫn xấu hổ lại đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Ừm, cũng nên chuẩn bị đi làm rồi!”. Anh dán lên đôi môi mê người, lẩm bẩm nói nhỏ: “Nhưng, anh lại không muốn đi.”

Nghe vậy, Hoàng Bộ Tuyết đột nhiên liền cười phá lên.

La Vũ Hiên, một trong những người đứng đầu của Tập đoàn Huyền Vũ đây sao? Một La Vũ Hiên cực kỳ có ý thức trách nhiệm, thận trọng từng bước đây sao? Một La Vũ Hiên lạnh nhạt, quyền cao chức trọng đây sao?

Người này lại có thể nói ra lời ‘ không muốn đi làm ’ như thế!

“Anh cũng thích ngủ nướng hả?”, cô cố ý hỏi.

Không biết vì nguyên nhân gì, đối mặt với hiện trạng này, Hoàng Bộ Tuyết dường như có chút khác thường, thật ra thì cũng không thể nói là khác thường được mà phải là cam chịu mới đúng? So với những tên đàn ông khác, hình như La Vũ Hiên rất đáng để cân nhắc.

“Không, là do em!”, La Vũ Hiên cũng mỉm cười, mặc kệ từ nguyên nhân gì, cô đều mang lại cho anh những niềm vui bất ngờ.

Tên vô lại này! Lời như thế cũng có thể nói thẳng ra miệng được! Rõ ràng là người nào đó muốn chữa mũi nhọn sang cô đây mà: “Biến, đừng có quấy rầy tôi ngủ!”.

“Không sao, nếu như em muốn tôi không quấy rầy, chỉ cần đáp ứng tôi một chuyện là được, rất đơn giản.”

“Cút.”

“Nếu đã như thế, vậy thì tôi cứ ở lý trên giường, làm lại một lần chuyện tối ngày hôm qua!”. Dứt lời, liền muốn động thủ .

“La Vũ Hiên. . . . .”

Người này quả nhiên đủ vô lại.”Nói đi! Có lời mau nói, có rắm mau thả!”

“Làm bạn gái của tôi!”. Đây là điều kiện sao? Thật sự đơn giản như vậy?

“Tôi không muốn!”. Cô cảm thấy có thể cân nhắc, nhưng chân chính qua lại, thì lại là một chuyện khác.

“Nếu như em không muốn, thì tôi liền đem chuyện ngày hôm nay báo cho nhà Âu Dương, để xem gia đình nhà em sẽ có thái độ thế nào?”

“Anh dám?”, cô gái nào đó giận đến cắn răng nghiến lợi.

“Em cứ thử xem xem tôi có dám hay không!”. Nói xong, liền cầm điện thoại lên.

Hoàng Bộ Tuyết thấy thế, liền tái mặt hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Em đoán xem?”, anh ngang nhiên thách đố.

Nhìn dáng vẻ kia, không khó đoán ra ý đồ của anh; tên này thật muốn cáo tố sự tình cho người nhà Âu Dương?

Trời ạ! Cô không cần đoán cũng biết trước được sau khi cha nuôi biết chuyện sẽ có vẻ mặt gì.

“Anh không thể làm như vậy. . . . .”

“Vậy thì phải xem biểu hiện của em thế nào!”. Anh cầm điện thoại di động lắc lắc.

Hoàng Bộ Tuyết thật hy vọng điện thoại di động của anh vào lúc này không cẩn thận rơi xuống đất, sau đó vỡ thành trăm mảnh, đương nhiên người này không thể uy hiếp cô được nữa.

“Biểu hiện thế nào?”, cô im lặng không nói, vẫn nhìn anh chằm chằm.

“Ép buộc tôi làm bạn gái của anh, có lợi gì? Anh . . . anh nên biết điều kiện của mình ưu tú cỡ nào!”. Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng đích thực vóc người của anh vô cùng đẹp mắt, gia thế bối cảnh cao, lại có tiền. . . . .

“Anh muốn dạng phụ nữ gì mà không có, làm sao phải cố sống cố chết bám lấy tôi?”

“Bởi vì tôi thích em!”

Đối với chuyện tối ngày hôm qua, mặc kệ cô có chịu tha thứ cho anh hay không, cứ để cho cô dần dần quen với sự hiện hữu của anh, không thể rời bỏ anh. Đến khi đó, kể cả có tức giận, cũng sẽ không tức lâu, cũng nhất định sẽ tha thứ cho anh.

“Như thế nào? Đồng ý làm bạn gái của tôi đi! Tôi sẽ yêu thương em hết lòng!”

“Thương tôi?”. Chắc! Cô còn lâu mới tin!. “Anh chẳng khác nào với tên hoa tâm đại củ cải cả, tình cảm này có thể kéo dài trong bao lâu chứ!”

Nhất định là chưa từng bị người nào cự tuyệt, cho nên mới cảm thấy cô hấp dẫn, bằng không bao nhiêu phụ nữ so với cô còn đẹp hơn, làm gì phải uất ức bản thân, quay sang yêu cô?

Cho nên, có phải chỉ cần cô gật đầu đồng ý, lâu ngày rồi, anh sẽ cảm thấy mệt mỏi chán ngán hay không?

“Được! Tôi đồng ý làm bạn gái của anh. Vậy bây giờ anh có thể lăn rồi, mau mau đi làm việc của anh đi. . . . .”

La Vũ Hiên vừa vui mừng rồi lại thất bại mà ảo não thờ dài, dùng hết tất cả ý chí, mới lật người rồi đi thân thể mềm mại vui vẻ kia.

Sau khi xuống giường, anh lại xoay người khom lưng, ôm lấy người đang định co rúc thành con tôm nhỏ, tiếp tục ngủ nướng.

“Tôi muốn đi ngủ! Đừng có quấy rầy!”. Cô oán giận nói: “Đừng trêu tôi nữa, anh mau đi làm đi. . . . .”

“Tôi tất nhiên sẽ đi làm, có điều, trước khi đi làm, phải tắm rửa trước đã!”. Anh mặc kệ cô đang giãy giụa, lập tức bế bổng lên, đi về phía nhà tắm rộng rãi! “Còn em, tắm rửa xong lại ngủ tiếp!”

“Không cần, tôi muốn đi ngủ, đừng quấy rầy!”

Anh cúi đầu khế cắn lên vành tai nhạy cảm khéo léo, thừa dịp cô náo loạn, liền chiếm hết tiện nghi, ăn bao nhiêu đậu hũ. “Theo tôi đi tắm. . . . . Đừng nói nhiều, náo loạn nữa sẽ muộn mất!”.

Còn có thể nói thêm cái gì? Anh trực tiếp bế thẳng cô vào phòng tắm, phản kháng còn có tác dụng sao? Đang ở trên địa bàn của người ta, coi như có gào rạch cổ họng cũng không thể làm được gì? Huống chi đây lại là một tên sắc quỷ.

Dĩ nhiên, La Vũ Hiên từ bao nhiêu năm trước tới nay lần đầu tiên, vinh quang tới cỡ.

La Vũ Hiên cho rằng tất cả đều nằm trong kế hoạch, bọn họ như thế nhất định đã thành một đôi rồi.

Nhưng rất dễ nhận thấy, ý tưởng của Hoàng Bộ Tuyết và anh. . . . . có chênh lệch rất lớn.

Sau một đêm xuân đáng giá ngàn vàng kia, từ sáng đến tối, trên miệng La Vũ Hiên vẫn treo ý cười nhàn nhạt.

Cảm giác thỏa mãn đó thật sự không từ ngữ nào có thể hình dung.

Biết mình giẫy vò người nào đó hơi quá mức, thêm vào đó mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng bản thân anh thật sự quan tâm đến cô —— mới tách ra vài tiếng, nhưng lại đã muốn trông thấy cô, muốn ôm cô; Cho nên, vừa mới qua trưa, liền gạt công vụ quan trọng sang một bên, rút ra một giờ, trở về nhà.

Có lẽ cô nàng vẫn còn đang ngủ nướng, cũng không thể trách cô được, đêm qua, sáng nay, trên giường, phòng tắm . . . . luôn bị anh cuồng đã chiếm đoạt, gió mưa vẫn vũ?

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi La Vũ Hiên càng sâu hơn, gương mặt anh tuấn cũng trở nên nhu hòa rất nhiều.

Nếu bây giờ soi mình trong gương, anh cũng sẽ bị thần thái ôn nhu này dọa sợ. Bản thân người nào đó hoàn toàn không biết, một khi đắm chìm trong tình yêu lại có thể làm người ta lưu luyến không muốn xa rời như vậy. . . .

Mở cửa, bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng khách rộng thênh thang, một đường thẳng tiến đến phòng ngủ chính —— sáng nay, anh giữ cô ở giữa giường, hôn rồi lại hôn, dưới sự kháng nghị vì buồn ngủ của cô mới mỉm cười rời đi.

Mà bây giờ —— cả căn phòng trống rỗng.

Trên giường, ga gối vốn bị kích tình quên mình của hai người làm cho ngổn ngang, hiện tại đã được dọn dẹp gọn gàng, kéo gấp thật chỉnh tề, quần áo tán loạn trên đất, trên sofa nhỏ cũng không thấy, phòng của anh lại trở về đáng vẻ như trước kia.

Nói một cách khác, là không hề có hơi người.

“Tuyệt Nhi?”, La Vũ Hiên nghiêm mặt, nụ cười trên môi tắt ngấm. Anh cau mày, tìm kiếm từ trong ra ngoài một lần nữa.

Không có ai? Hoàn toàn không có ai!

Hoàng Bộ Tuyệt không ở nơi này, ngay cả phòng tắm cũng được dọn dẹp qua. Đơn giản mà nói, cô giống như chưa từng đặt chân tới đây.

Nhưng cảm giác mất hồn tận sâu trong trí nhớ kia, tuyệt đối không phải là giả;

La Vũ Hiên rất xác định, đêm qua và sáng nay, ở trong lòng anh, dưới thân anh, thậm chí còn bị anh đè bên bồn tắm bừa bãi yêu thương, đến cuối cùng tuyệt đối là cam tâm tình nguyện, thậm chí nhiệt liệt đáp lại chính là Hoàng Bộ Tuyệt.

Vậy tại sao lại muốn chơi trò này? Một câu cũng không lưu lại đột nhiên biến mất, không phải nữ chính trong tiểu thuyết chịu hết uất ức, vô kế khả thi mới có thể ra chiêu số cũ rích này sao?

Về nhà không thấy người, cảm giác lo âu bỗng chốc xông lên đầu La Vũ Hiên.

Sau đó, bắt đầu tìm người.

Hôm nay nghỉ phép, không đến thư viện cô vẫn thường đi, điện thoại di động lại tắt máy.

Rất tốt, La Vũ Hiên cảm thấy huyết thái dương bắt đầu đau buốt.

Mất thấy thời gian họp buổi chiều đã tới gần, Lão đại chủ trì, tuyệt đối không thể vắng mặt, La Vũ Hiên bắt buộc phải giao lại sứ mệnh tìm kiếm cô gái không ngoan ngoan kia lại cho phụ tá vạn năng, Hồ tiểu thư.

“Tìm được cô ấy thì lập tức gọi điện thoại cho tôi!”, anh đơn giản giao phó.

Hồ phụ tá có chút nghi hoặc, hỏi lại: “Nhưng, không phải anh chuẩn bị đi họp sao?”

La Vũ Hiên liếc cô một cái thay cho câu trả lời.

Phụ tá lanh lợi lập tức phản ứng kịp; cô rất muốn cười, lại không dám bật cười, không thể làm gì khác hơn là dùng sức cắn răng nhịn xuống.

Trợ lý đại nhân anh minh thần võ, thành tựu phi phàm . . . . . Thì ra là không phải là người cuồng công việc, còn phải xem đối tượng là ai mà thôi.

Từ nước Mỹ đến khi trở về trong nước, Hồ Xảo Lan chính là một trong những trợ thủ đắc lực nhất. Mà trong khoảng thời gian trở về nước tới nay, xem như đã thấy được mặt khác của ông chủ mình.

Chỉ cần ngoại trừ công vụ, đều do Hồ Xảo Lan xử lý giúp một tay, sau khi xin phép, bình thường đều lấy được đáp án là: “Hỏi ý Hoàng tiểu thư, cô ấy thích là tốt rồi!”.

Ở công ty quyết định sách lược, tất cả phương án từ lớn đến nhỏ đều ôm đồm vào tay, nhưng các vấn đề khác như đổi xe mới, hay mua ghế sofa kiểu dáng chất liệu nào, thậm chí khăn trong phòng tắm màu gì . . . . . Đều là hỏi Hoàng tiểu thư!

Sau đó, mỗi một ngày không gặp, đã gấp thành ra như vậy!

Nếu nói tình yêu cuồng nhiệt, là phải như thế này. Hồ Xảo Lan cố nén cười, gật đầu đáp ứng, sẽ mau chóng báo cáo kết quả. Tuy nhiên cô có chút tò mò, nếu để cho ba vị Lão đại khác biết được tình trạng này của ông chủ, không biết có ngạc nhiên đến mức rút cằm hay không.

Có điều, hình như gần đây, ngoài Tổng giám đốc đại nhân vừa kết hôn ra, thì hai vị lão đại, hình như cũng đều Thần Long không thấy đuôi, thật sự là rất

kỳ quái. Nhưng có ở đây hay không đều là chuyện của quản lý cấp cao, còn với những nhân viên cấp bậc thấp như cô mà nói làm việc thì ít mà bát quái mới là chân lý.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Chương 153

Editor: trang bubble ^^

Nhìn người đàn ông ngấm hoa hồng ngẩn người cười khúc khích trước mắt, khoe miệng Long Húc Hàng không khỏi co giật, khẩu vị tốt thế nào nữa cũng bị anh phá hư hầu như không còn.

Đây còn là lão đại sâu không lường được trước kia của bọn anh sao? Làm sao biểu hiện ngu ngốc này lại có thể xuất hiện ở trên mặt lão đại của bọn họ? Trời ạ, đó không phải là bị quỷ nhập vào người chứ?

Long Húc Hàng càng nhìn, lại càng không nhận được cảm giác muốn buồn nôn.

Theo anh đang biết, bởi vì mẹ vợ trâu bò kia, bắt đầu từ kết hôn anh và Xá Cơ Hoa đã ở riêng đến bây giờ.

Theo lý thuyết, lúc này sắc mặt lão đại không phải nên đen sì, chưa thỏa mãn dục vọng! Thế nào lại có thể là bộ mặt ngu gió xuân động dục này? Thật sự không nghĩ ra, không nghĩ ra mà. . . . . Chẳng lẽ. . . . .

Hai người bọn họ nhìn như chia phòng mà ngủ, thật ra thì từ sau đêm đó, người đàn ông nào đó đâu chịu cứ ở bỏ mặc cho miệng thịt béo quay đầu lại ăn chay, cho nên trong khoảng thời gian này, thừa dịp sau lưng mẹ vợ nào đó, có video này, người đàn ông nào đó còn không thực sự là đường làm quan rộng mở?

Dĩ nhiên, trong này rốt cuộc được bao nhiêu quyền đảm bảo, lúc này cũng chỉ có vai nam chính cười đến một bộ dạng ngu ngốc mới biết.

Có điều bảo anh muốn mỗi ngày quần quít Xá Cơ Hoa hẹn hò nói chuyện tình yêu lại không thỏa đáng, cho nên, anh chỉ đến ‘Văn phòng vạn năng’ đưa đón, nhờ vào cơ hội bữa ăn tối trong phòng ăn này, gặp gỡ người khiến anh bệnh tương tư, để an ủi nỗi khổ cô đơn lạnh lẽo.

Tình huống như thế rốt cuộc còn phải kéo dài bao lâu, cũng chỉ có mẹ vợ đại nhân nào đó biết, nói cách khác toàn bộ quyền sinh sát Huyền Vũ Thác Hàn nắm giữ ở trên tay của bà, mà anh lại đồng ý chờ tiếp, ai bảo anh vừa ý với con gái của bà chứ, coi như bị đánh rơi hàm răng, cũng trực tiếp nuốt vào bụng rồi.

Người đàn ông nào đó sống đến không có chí khí như vậy, tất cả đều là anh tự tìm, ai bảo vừa bắt đầu anh đắc tội mẹ vợ đại nhân kia trước!

Tuy là Long Húc Hàng có chút đồng tình lão đại, nhưng mà, cũng chỉ có thể ném đến ánh mắt một câu đồng tình, không thể ra sức!

Bác gái lợi hại kia, tin tưởng mấy người bọn họ, nghe ngóng là trốn mất. . . . .

“Lão đại!” Long Húc Hàng thật sự không chịu nổi, xoa nổi da gà khó khăn mở miệng.

“Có thể đừng lộ ra vẻ mặt buồn nôn như vậy hay không?” Tiếp tục như vậy nữa, anh sợ chờ một chút lúc ăn cơm sẽ ăn không trôi.

Về mặt này của lão đại thật muốn gọi Hiên và Vũ tới xem một chút, trước kia làm sao lại không phát hiện lão đại cũng có vẻ mặt buồn nôn nín nhịn như vậy chứ?

Nhìn Huyền Vũ Thác Hàn còn cười ngu như vậy, rung mình một cái, thật đúng là không quen đáng về lão đại như vậy, bộ dáng cười khúc khích nộ đủ làm người ta sợ hãi.

Chỉ là, lão đại nào đó vẫn đang cười khúc khích ở bên trong, ngay cả liếc cũng còn không liếc anh, tuy là nhìn hoa hồng đang cầm trong tay, nhưng suy nghĩ đã sớm không biết bay tới nơi nào rồi.

Thật ra thì, coi như anh cười khúc khích đến buồn nôn thì thế nào? Bản thân lão đại của anh vui lòng, nghĩ tới đoạn thời gian hái ‘trộm’ trái cấm này, trong lòng sớm không biết thoải mái tới đâu rồi.

Đây là một chuyện làm cho người ta phấn khởi đến cỡ nào chứ!

Mà anh phát hiện, tuy rằng ngoài mặt cô gái nhỏ kia rất phản kháng, thật ra thì trong lòng cô đã sớm đồng ý tâm phục khẩu phục anh rồi chứ? Nếu không làm sao có thể để cho anh trộm hái thành công lặp đi lặp lại nhiều lần chứ? Hi hi. . . . . Chỉ là suy nghĩ một chút lại không nhận được muốn tranh thủ vui mừng, đâu còn có lòng dạ để ý tới những người khác chứ.

“Lão đại! Lão đại!”

Không có phản ứng, xấu hổ. . . . .

Long Húc Hàng mới đây giật giật, đột nhiên tiến tới bên tai người đàn ông vẫn còn đang cười khúc khích: “Lão đại. . . . .” Kéo cao âm thanh kêu lên.

“Long Húc Hàng, cậu làm gì thế?” Lão đại nào đó bị đánh thức từ trong tưởng tượng, xù lông bất ngờ gào thét.

Móc móc lỗ tai bị chấn động đến mức vang lên, Long Húc Hàng mắt tròn trắng lên: “Lão đại, cho dù anh muốn lộ về hạo sắc, cũng phải xem đúng địa phương có được hay không.”

Thật sự là không thể nhìn được nữa, ở chỗ trước mặt mọi người này, hơn nữa trước mắt vẫn còn đứng ở cửa thang máy trong công ty của mình, bao nhiêu tâm mắt như có như không của nhân viên công ty lui tới xung quanh đây đủ khiến Hàng nào đó muốn làm bộ không biết ‘cấp trên’ trước mắt này.

“Cậu. . . . .” Trải qua lời nhắc nhở, lão đại nào đó dường như lúc này mới phản ứng được, Huyền Vũ Thác Hàn luôn luôn hành động với vẻ mặt không lời, nhất thời cảm thấy trên mặt có bản tia nóng, đặc biệt là sau lưng còn mấy quản lý cao cấp đi theo.

Có điều, đó cũng trong nháy mắt, vào giây phút vụn vặt xoay người, chỉ thấy trên gương mặt tuần tú của người đàn ông nào đó hoàn toàn lạnh nhạt, sau đó, khí thế dầm dập lên kinh ngạc dẫn đầu đi tới phòng họp.

“Đi họp!”

Khí thế kia, làm cho người ta không thể chê!

Hôm nay có một hội nghị quan trọng, cho nên Huyền Vũ Thác Hàn trở về công ty rất sớm, chẳng qua, sau buổi trưa thì rảnh rỗi rồi, cho nên vào sau hội nghị bên bảo người chuẩn bị một bó hoa hồng to, chuẩn bị làm lòng người khác vui vẻ, có điều không ngờ lúc này mới vừa đang cầm hoa hồng từ thang máy cá nhân của mình định đi.

Nhưng Long Húc Hàng này lại không biết xuất hiện từ nơi nào, sau lưng còn đi theo một đám cấp cao, mà lúc này anh mới nhớ tới, trong hội nghị vào sáng nay, bởi vì một đề án kế hoạch mong đợi rất không hài lòng, mà dưới con tức giận dữ dội truyền đạt thêm hội nghị buổi trưa.

. . . . .

Mà cùng lúc bên kia, Viên Cồn Cồn chạy thẳng tới văn phòng, ủ rũ cúi đầu nói cho Xá Cơ Hoa, nhiệm vụ của cô thất bại.

“Nhiệm vụ thất bại! Sao lại như vậy?”

“Không biết thế nào? Các chị không nói chuyện rõ ràng, hại em vừa đến bên kia liền đưa băng ghi âm của mình thu cho tiên sinh đó.”

“Em còn có băng ghi âm!” Xá Cơ Hoa cảm thấy thật kinh ngạc. Lúc nào thì Viên Cồn Cồn này nghiêm túc như vậy rồi hả?

“Muốn làm nhiệm vụ, em đương nhiên phải làm tốt chuyện chuẩn bị trước công việc chứ!”

“Như vậy rất tốt! Tại sao Văn tiên sinh nói em không đạt yêu cầu?”

“Là băng ghi âm xảy ra lỗi.”

“Băng ghi âm có thể xảy ra lỗi gì?” Dù như thế nào Xá Cơ Hoa cũng không hiểu rõ được, làm sao một cuộn băng có thể làm chuyện tốt như vậy mất rồi?

Viên Cồn Cồn chẳng muốn giải thích với Xá Cơ Hoa, vì vậy đặt băng ghi âm tới trên bàn cô, “Tự chị nghe đi! Em mệt rồi, em muốn về nhà.”

Lần đầu tiên được chị Hoa ủy thác trách nhiệm nặng nề lại xảy ra loại sai lầm này, tâm tình Viên Cồn Cồn rất ủ rũ.

Mặc dù cô tự nói với mình mấy ngàn lần, nói mấy vạn lần sai này không ở trên người cô, nhưng mà lại khiến văn phòng tổn thất nặng nề, không kiếm được tiền, tâm tình cô vẫn là không tốt lên được, cho nên hôm nay cô muốn về sớm, chị Hoa chắc có thể thông cảm nhỉ.

“Chị Hoa, hôm nay em có thể xin nghỉ không?”

“Xin nghỉ? Ồ! Có thể, có thể.” Hiện tại, Xá Cơ Hoa không đếm xỉa tới Tiểu Mẫn, cô vội vàng tìm máy ghi âm mở băng, ngay cả nghỉ cũng không nghĩ đã đồng ý yêu cầu của Viên Cồn Cồn, để cho cô về nhà nghỉ ngơi.

“Cô đang tìm cái gì?” Đồng Thành trở lại thì thấy đáng về Xá Cơ Hoa lục tung, nhất thời vội vàng đi lên, chỉ sợ vị chị dâu ‘tiền’ bụng bự này xảy ra chuyện gì, vậy chính là sẽ bị cổ đông lớn nào đó trực tiếp rắc rắc.

“Máy ghi âm của văn phòng chúng ta đâu?”

“Ổ kho hàng phía sau, cô muốn sao? Cô đừng lộn xộn, tôi đi lấy ra.”

“Được được được, anh đi lấy, nhanh một chút.” Xá Cơ Hoa thúc giục.

Chỉ chốc lát sau, Đông Thành lấy máy ghi âm ra, bởi vì rất lâu không dùng, phía trên còn có một lớp bụi bặm.

Xá Cơ Hoa ngay cả lau cũng không lau, vội vàng bỏ băng vào trong máy ghi âm, đề xuống phím PLAY, trong máy ghi âm lập tức truyền đến tiếng của người phụ nữ dâm dăng kêu: a. . . . . A. . . . . Đùng. . . . . Đùng làm nơi đó. . . . .

Xá Cơ Hoa, Đông Thành nghe, vẻ mặt biến to.

Cồn Cồn chết tiệt, đây là thứ quý gì chứ? . . . . .

“Cô vội vàng muốn tôi tìm máy ghi âm chính là vì muốn nghe cái này?”

“Không phải! Tôi mới không có, đây không phải là tôi muốn nghe. Đây là Cồn Cồn đưa cho tôi đấy.” Xá Cơ Hoa sợ thuộc hạ cho rằng cô là phụ nữ biến thái, vội vàng giải thích chuyện này không hề có một chút quan hệ với cô. “Là Cồn Cồn á!”

“Cồn Cồn lấy cái này cho cô làm gì?”

“Cô ấy nói cái này chính là lý do hại cô ấy bị Văn tiên sinh FIRE đi.”

“Cô ấy cầm cái này cho Văn tiên sinh nghe!” Đông Thành thiếu chút nữa tức điên, “Viên Cồn Cồn, cô ấy ngu ngốc à! Trong đầu cô nhóc kia rốt cuộc xếp vào cái gì?”

Thật là thành công thì ít, việc xấu thì nhiều.

Đông Thành giận đến phẫn nộ, đáng tiếc Viên Cồn Cồn đã sớm xin nghỉ, bằng không anh nhất định tóm cô tới sửa chữa một trận thật tốt.

Viên Cồn Cồn xơ xác bơ phờ về đến nhà, vốn muốn hưng hăng ngủ một giấc, đợi ngày mai tỉnh lại, làm bộ như sự việc rắc rối ngày hôm nay căn bản chưa từng xảy ra.

Có điều, cô mới về đến cửa nhà, cửa đã mở ra.

Chỉ thấy mẹ cô nhìn cô hiềm khi trở về sớm như vậy, bèn hưng phấn chạy tới, cầm tay của cô, “Mẹ mới muốn gọi điện thoại cho các con đấy, bảo các con trở về sớm một chút, không ngờ hai mẹ con chúng ta có ẩu ý như vậy. Con đi tắm nhanh một chút, trang điểm.”

Tắm, trang điểm.

Tầm mắt Viên Cồn Cồn trực tiếp nhìn về phía Tiêu Khiêu Khiêu bên cạnh! Dường như muốn nhìn ra được chút gì, nhưng lại thấy Tiêu Khiêu Khiêu cũng là mặt mê mang, hình như cũng vừa mới trở lại.

“Sao thế?”

Tiêu Khiêu Khiêu vừa thấy lúc Viên Cồn Cồn đi vào, nhú mày lại.

“Mẹ, mẹ lại muốn làm gì? Từ sáng sớm đã thần thần bí bí, rốt cuộc có chuyện gì?”

Mẹ các cô thấy cuối cùng các cô đều ở đây rồi, lúc này mới vui vẻ nói: “Là cha con hẹn ba mẹ con chúng ta ăn cơm.”

“Cha hẹn chúng ta ăn cơm! Điều này sao có thể?” Đánh chết cô cũng không tin, bởi vì mẹ là người tình cha nuôi ở bên ngoài không thấy được ánh sáng.

Tiêu Khiêu Khiêu đầu tiên là bắt đầu kích động.

Mười năm trước, thân phận của các cô bị vợ lớn của cha phát hiện, cha sợ vợ, sợ bác gái tức giận, cướp đi quyền kinh doanh công ty gia tộc từ trong tay, vì vậy từ ngày đó trở đi, mẹ các cô đã bị bỏ người lạnh nhạt, cha cũng rất ít lui tới với các cô.

Hiện tại khi không cha lại muốn mời ba mẹ con các cô ăn cơm, việc này nói ra ai tin tưởng.

“Trong này nhất định có âm mưu gì ở đây.” Tiêu Khiêu Khiêu cảm thấy như vậy.

“Cái đứa này, con nói lời ngốc ngếch gì đó, cha con mời chúng ta ăn cơm, còn có thể có âm mưu gì? Con đừng suy nghĩ lung tung, Cồn Cồn, con nhanh lên một chút, nhanh đi trang điểm mình thật xinh đẹp để cho cha con thấy vui vẻ. Có lẽ cha con hài lòng một chút sẽ đón ba người chúng ta trở về, đến lúc đó, chúng ta cũng không cần trải qua loại cuộc sống đau khổ này rồi.”

“Mẹ, mẹ nghĩ quá nhiều.” Tiêu Khiêu Khiêu cảm thấy cha vốn không yêu mẹ, chỉ coi mẹ là bạn chơi, nếu không đoạn tình cảm lúc trước kia, cha cũng sẽ không bỏ qua được dễ dàng như vậy. Tại sao mẹ lại không thấy rõ điểm này chứ?

“Đúng vậy, mẹ, ba người chúng ta cùng nhau, không phải cũng sống vô cùng tốt sao?”

“Mặc kệ mẹ có nghĩ nhiều quá hay không, tóm lại, hôm nay là một cơ hội rất tốt để ba mẹ con chúng ta trở mình, các con ăn mặc đẹp, đẹp mắt một chút thì sẽ như thế nào?”

Mẹ Tiêu vẫn cứ đẩy mạnh hai chị em Tiêu Khiêu Khiêu cứng đầu cứng cổ vào trong phòng, tìm ra một cái vừa vặn đứng đầu từ trong quần áo thật là ít ỏi của họ.

“Chính là một cái này.”

“Mẹ, cái này quá khoa trương.” Mẹ cô vậy mà lấy ra áo khoác cổ lông muốn cô mặc. “Hiện tại mới mùa thu ư!” Tiêu Khiêu Khiêu mắt tròn trắng, cũng đã có kích động.

“Nhưng mà con không có quần áo khác có thể nhìn.”

“Mẹ để cho tự con nghĩ biện pháp đi!” Có thể thấy mẹ coi trọng bữa tiệc lần này biết bao, nên Tiêu Khiêu Khiêu cũng sẽ không ngỗ ngược ý của mẹ.

Tiêu Khiêu Khiêu chọn bộ áo sơ mi màu trắng nắm nhãn, váy trắng hoa văn tròn và khăn dài tua rua màu quất, cô cảm thấy trang phục như vậy vừa chính thức lại tự nhiên.

Sau đó chính là Viên Cồn Cồn rồi.

Họ tắm xong ra ngoài, mặc cho mẹ nhìn, “Như vậy có thể không?”

“Tuy một cái áo sơ mi, một cái quần jean tốt hơn rất nhiều so với các con bình thường, nhưng hôm nay cha con đặc biệt dặn dò. Muốn các con trang điểm đẹp để, mẹ sợ như con vậy, cha con sẽ không hài lòng.”

“Cha muốn chúng ta ăn mặc đẹp để? Tại sao?” Trong mơ hồ, trang Tiêu Khiêu Khiêu chính là không coi trọng bữa tiệc lần này, cảm giác cha sắp xếp bữa cơm này, bụng dạ khó lường.

“Đứa nhỏ này, làm cha mẹ người ta dĩ nhiên hi vọng con của mình ăn mặc đẹp, nào có nhiều tại sao phải hỏi như vậy! Đi nhanh đi! Thừa dịp bây giờ còn có chút thời gian, chúng ta đến thẩm mỹ viện làm tóc.” Bà muốn trang điểm mình đẹp để, khiến người đàn ông kia hối hận lúc trước không lựa chọn bà.

Mẹ Đình là tính toán mưu đồ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Chương 154: Anh hãy dẫn tôi rời khỏi đây

Edit : Sóc Là Ta

Mà ở tại nhà họ Viên, ba của Viên Cồn Cồn — Viên Chính Vũ lắc bả vai nhìn con trai mình, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu hiện vui sướng nào.

Ở trong nhà này, Viên Chính Vũ biết mình không có một chút địa vị, thậm chí lời nói của ông cũng không có trọng lượng. Nhưng ông chỉ có Cồn Cồn và Khiêu Khiêu là con gái, thân làm cha của chúng nó thì sao có thể vì chuyện làm ăn mà đem con gái đẩy vào tay người khác được chứ?

“Gia Hào, không có cách nào khác sao? Nhất định phải hi sinh Cồn Cồn và Khiêu Khiêu sao?”

“Ba, ngoại trừ cách này, chúng ta không còn đường lui nữa. Huống chi, được Trương Đồng để mắt đến chính là sự may mắn hiếm có. Sao lại gọi là hy sinh được?”

“Nhưng Trương Đồng đó đường đường là chủ tịch, sao lại để mắt đến hai đứa nó chứ? Dù gì cũng chỉ là con rơi thôi, liệu chúng có thật sự may mắn được ông ta coi trọng hay không?” Nghe chồng mình nói chuyện về đứa con gái của tiện nhân kia, Trương Văn Hà không nhịn được mà nói xen vào.

“Nhưng Trương Đồng cũng đã gần sáu mươi tuổi rồi.” Tuổi của Trương Đồng so với mình còn lớn hơn, còn Cồn Cồn cũng chỉ là một con bé mới mười tám, nếu trao thân mình cho một lão già như vậy thì con bé chính là phải chịu nhiều ủy khuất rồi.

“Sáu mươi tuổi thì sao? Lão già như vậy vừa giàu vừa có đủ khả năng cứu đại gia đình chúng ta mà. Hôm nay coi như Trương Đồng đã gần trăm tuổi, chỉ cần ông ta có giá trị lợi dụng thì dù là một ngày chúng nó cũng phải hy sinh.”

“Mẹ, không phải hy sinh mà là tèo cao.” Viên Gia Hào sửa lại lời mẹ mình nói sai.

Trương Văn Hà lập tức đổi giọng nói: “Đúng, là tèo cao. Vì lẽ đó, dù ông có đồng ý hay không thì ông cũng cứ cầm lấy thuốc này.”

“Đây là thuốc gì?” Viên Chính Vũ nhìn gói thuốc nhỏ màu trắng bị vợ nhét mạnh vào tay, ông run rẩy nghi ngờ.

“Ông nói thử xem? Đây còn có thể là thuốc gì? Ông cũng không đến nỗi ngốc như thế chứ? Hay muốn tôi trực tiếp nói rõ ràng?” Giọng Trương Vân Hà hừ lạnh nói.

Vừa nghĩ tới con tiện nhân kia sinh ra con gái, bà cảm thấy đau đớn như không muốn sống nữa. Giờ lại nghe có lão già đem nó đi thì cảm thấy vui hẳn lên.

“Tôi... không thể làm như thế.” Chuyện quá đáng như thế, Viên Chính Vũ không thể ra tay được.

“Vậy ý ông là muốn cả gia đình nhà họ Viên phá sản sao?” Trương Vân Hà trừng mắt vỗ bàn. Ngân vạn lần bà còn không nghĩ tới chồng bà lại muốn nói lại tình cũ với con hồ ly tinh kia.

“Mẹ, mẹ đừng kích động.”

“Nhà chúng ta sắp phá sản rồi, con nói mẹ không kích động sao được?”

“Mẹ, mẹ vào trong trước đi, để con khuyên ba.” Viên Gia Hào dụ dỗ mẹ mình, lại quay đầu muốn lấy lý lẽ nói chuyện với ba mình.

“Ba, con có thể hiểu sự đau khổ trong lòng ba nhưng nếu hi sinh Cồn Cồn Khiêu Khiêu mà có thể làm cho nhà chúng ta sống lại thì chúng ta vẫn phải làm. Huống chi xuân được này chỉ là loại nhẹ, Cồn Cồn Khiêu Khiêu chỉ có cảm giác lâng lâng mà thôi. Sau khi tỉnh lại, mọi việc đã đâu vào đấy cả rồi, Trương Đồng cũng đã có được cô ấy mà nhà chúng ta lại được cứu khỏi bờ vực của phá sản. “

“Cồn Khiêu Khiêu thì sao?”

“Nếu có thể mang lại niềm vui cho Trương Đồng hoặc là có thể lên giường với Trương Đồng khi ông ta muốn thì con cũng sẽ cho mẹ con cô ấy một số tiền. Ba à, cô ấy chính là cơ hội duy nhất của chúng ta, nếu bỏ qua lần này thì nhà họ Viên chúng ta có lẽ vĩnh viễn không vurun mình lên được nữa. Ba nghĩ lại xem, ba cũng mấy chục tuổi rồi, ba muốn phải bôn ba bên ngoài tìm việc làm ở cái tuổi này hay sao? Ba có nhớ lúc trước một tháng lương ba lĩnh chỉ có mấy ngàn thôi, vậy ba muốn trở về như lúc đó sao?” Viên Gia Hào vẽ ra một vài bức tranh khủng bố và tương lai ảm đạm phía trước.

Anh biết ba mình cả đời ngồi văn phòng, cả đời làm chủ tịch, cả đời hô hào người này kẻ nọ, nhất định ông sẽ không chịu hạ mình chịu làm những công việc thấp hèn và khổ sở. Vì vậy ông sẽ chấp nhận hạ được.

Đúng như dự đoán, vừa nghe con trai mình nói như vậy, sắc mặt Viên Chính Vũ hoàn toàn trắng bệch. Ông đang nghĩ tới mình đang ở cái tuổi gần đất xa trời này, nếu như không làm chủ tịch thì ông có thể làm được việc gì đây?

Nếu trở lại như khi xưa, bạn cũ nhìn thấy, họ sẽ suy nghĩ như thế nào về ông đây?

Viên Gia Hào lại nhét xuân được vào tay ông “Ba, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Con cũng không muốn ép buộc ba, vì vậy ba tự mình quyết định thôi. Ba có muốn hy sinh các em ấy hay không chính là do ba quyết định. Chỉ cần đó là quyết định của ba thì con cũng sẽ đồng ý vô điều kiện.”

Viên Gia Hào nói rất êm tai, miệng nói tôn trọng quyết định của ba mình nhưng trong lòng lại biết rõ đáp án của ba mình. Anh chỉ cần nói đến thăm cảnh tương lai thì chắc chắn một trăm phần trăm ba anh sẽ đến chỗ các em mình hạ được và sau đó đưa chúng nó vào phòng Trương Đồng. Đến lúc đó, anh chỉ cần chờ tin tức tốt từ phía Trương Đồng mà thôi.

Hai chân Viên Gia Hào run rẩy, sức lực trong phút chốc bỗng cảm thấy yếu ớt hơn rất nhiều.

...

Sau khi uống ly nước kia, Khiêu Khiêu liền phát hiện thân thể mình dường như không khỏe.

Chết tiệt, ba cô đã làm chuyện tốt đẹp gì với cô đây? Cô sớm đã có cảnh giác, vì lẽ đó trước cô đã hẹn cùng Cồn Cồn trước đó rồi. Bây giờ cô phải cẩn thận tìm đối sách và kiểm soát rồi khỏi đây.

Tiểu Khiêu Khiêu nhìn ly nước đã bị cô uống cạn, đến chết cô vẫn không tin ba mình sẽ ra tay bỏ thuốc hại mình.

Ba đang muốn làm gì đây? Tại sao muốn bỏ thuốc với cô?

Tiểu Khiêu Khiêu không dám nghĩ ba lại rắp tâm hại mình. Hiện giờ cô chỉ có thể bình tĩnh, ngân vạn lần không thể để ba nhận ra thuốc đang phát tác. Nếu ông ấy biết, chỉ sợ cô muốn đi cũng đi không được.

Có điều, cũng còn may Cồn Cồn đã rời đi trước đó rồi.

“Mẹ, mẹ nói chuyện với ba đi, con đi toilet.” Tiểu Khiêu Khiêu miễn cưỡng đứng lên. Hơn nữa vì không muốn ba nghi ngờ nên cô không đem theo túi xách. Cô muốn một mình chạy ra từ phía cửa sau.

Nhưng thật khó chịu, tâm trí cô càng lúc càng không rõ ràng. Khiêu Khiêu nhìn thấy không rõ con đường phía trước, chỉ có thể híp mắt, cố gắng duy trì

thân thể cân bằng, trong lòng tự nói với mình, tuyệt đối không để mình bị té ngã. Cô phải vào được phòng toilet, chờ thời cơ kêu cứu.

“Xin lỗi!” Cô đụng vào người khác. Đúng rồi, cô có thể mở miệng hỏi đường, có thể tìm người dẫn đường.

Tiểu Khiêu Khiêu hí hóp mắt, vội vàng kéo tay người bị cô đụng phải, hỏi: “Xin hỏi toilet ở đâu?”

Vị tiểu thư kia chỉ vào đằng trước nói: “Ồ phía trước kia kia.”

Vị tiểu thư này nghĩ chắc cô uống cũng nhiều rồi, nếu không toilet ở phía trước thì làm sao cô ấy không nhìn thấy?

Tiểu Khiêu Khiêu đi theo hướng vị tiểu thư kia chỉ, nơi đó xác thực có bảng chỉ dẫn.

Cô men theo bờ tường đi tới, ngẩng đầu nhìn phía trước, tầm mắt cũng đã mơ hồ, không còn nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì. Lúc này cô chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đi.

“Cô đang làm gì?” Cô mới tới cửa, cánh tay liền bị người ta tóm lấy.

“Tôi muốn đi toilet.”

“Ồ đó là toilet dành cho nam.” Minh Hạo Thiên tình cờ nhìn thấy cô, lần trước ở bệnh viện khi tỉnh lại, cô cứ thế quần quít lấy anh đòi tiền thuốc thang. Về điểm ấy, anh rất có ấn tượng với cô, chỉ là không ngờ lại gặp cô ở đây, lúc đầu anh còn cho mình bị hoa mắt.

Có điều, anh chợt phát hiện dường như sắc mặt cô không được tốt, thần trí mơ hồ, đi đứng xiêu vẹo. Anh nhận ra có gì đó không đúng nên anh sai thủ hạ quay lại còn mình bước theo cô đến đây.

Lúc anh đuổi theo tới chỗ cô thì nhìn thấy cô muốn xông vào bên trong toilet nam. Không lẽ cô ấy lại hồ đồ đến mức không thể phân biệt được toilet nam hay nữ sao?

“Cô trúng thuốc đúng không?”

“Tôi không có.” Tiểu Khiêu Khiêu khổ sở lắc đầu, muốn để mình tỉnh táo một chút.

Giọng nói của anh ta thật quen thuộc...

“Anh là ai? Chúng ta có quen biết sao?” Tiểu Khiêu Khiêu mắt nhắm mắt mở, muốn nhìn rõ ràng người đang nắm tay mình là ai? Anh ta có đáng tin cậy không? Anh có thể cứu cô không?

“Minh Hạo Thiên.”

Minh Hạo Thiên?

“Tôi không quen anh...” Cô thất vọng nói.

“Lần trước ở bệnh viện, chúng ta đã gặp nhau rồi.” Anh thử khiến cô nhớ lại.

Cuối cùng Tiểu Khiêu Khiêu cũng gật đầu: “Tôi nhớ rồi, anh thật lưu manh, nợ tiền thuốc không trả lại còn sai thủ hạ mắng tôi một trận, cũng không giải thích gì cứ thế dọa tôi sợ gần chết.”

Quan trọng là anh ta rất lạnh lùng, lại không thích cô thì chắc anh ta sẽ không muốn cứu cô. Nhưng bây giờ cô đã trúng thuốc, không thể chịu đựng được nữa. Nếu bây giờ không rời khỏi đây, không biết ba cô sẽ làm chuyện gì với cô nữa. Nghĩ tới đó, Tiểu Khiêu Khiêu cảm thấy thật khổ sở.

Cô thật sự không hiểu nổi cô chẳng cầu mong điều gì, chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản mà tại sao ông trời không buông tha cô? Tại sao lại cho các cô một người ba xấu xa như thế chứ? Bây giờ còn khiến các cô lâm vào tình trạng bế tắc như thế này nữa.

“Anh cứu tôi có được không?” Tiểu Khiêu Khiêu cực kỳ khổ sở nói.

Cô biết rõ người đàn ông lạnh lùng đang đứng trước mặt mình đây sẽ không có cảm tình gì với mình. Vì thế, không lý gì anh ta lại cứu cô nhưng cô vẫn mặt dày hy vọng anh ta đổi ý, ôm chân anh ta và cầu xin được giúp đỡ.

“Anh hãy dẫn tôi rời khỏi nơi này được không? Ba tôi là người xấu... Ông ấy bán tôi... Mà nếu tôi có chuyện gì xảy ra thì tôi sẽ...”

Tiểu Khiêu Khiêu bắt đầu nói năng lộn xộn, trong lòng rõ ràng rất sợ hãi.

Mười tám tuổi, vốn là cái tuổi được ba mẹ thương yêu cưng chiều. Thế nhưng cô lại bị người ba xấu xa bán đứng mình, dùng làm giao dịch đổi chác cho sự nghiệp của ông ta.

Tuy lời nói cô lộn xộn nhưng nhìn dáng vẻ và những lời nói chắp vá của cô, Minh Hạo Thiên có thể tập hợp và suy đoán ra câu chuyện đã xảy ra thế nào. Anh tóm lấy tay Tiểu Khiêu Khiêu nói: “Lên xe, tôi dẫn cô đi.”

Anh biết, anh điên rồi. Anh không quan tâm đến việc giao dịch và đổi chác, cũng như không muốn quản chuyện của cô. Đây không phải là tác phong làm việc của anh, thế nhưng không biết nguyên nhân gì, anh lại không có cách nào không để ý đến cô, cũng có thể cô khá giống với người kia?

“Đừng đi cửa trước... Ba tôi sẽ nhìn thấy...” Tuy thần trí của Tiêu Khiêu Khiêu đã dần bị thuốc che lấp nhưng cô vẫn có chút ý thức, biết mình nếu đi cửa trước sẽ bị ba cô bắt lại.

“Được, chúng ta sẽ đi cửa sau.” Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng làm vậy thế mà hôm nay anh đành phải phá lệ.

Minh Hạo Thiên ôm Tiêu Khiêu Khiêu bước nhanh về phía cửa sau, bởi vì anh đã nghe có người gọi tên cô, Khiêu Khiêu, Khiêu Khiêu ... Có lẽ đó là giọng của ba cô.

Nhưng anh thật sự không hiểu, trên đời tại sao có thể có loại ba như vậy? Ông ta nhẫn tâm đẩy con gái mình lên giường kẻ khác. Rốt cuộc trong đầu ông ta đang suy nghĩ cái gì?

Khoan đã, đẩy lên giường... Minh Hạo Thiên đột nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: 'Ba cô đã cho cô uống gì?'

“Tôi không biết. Tôi chỉ biết là đầu đau quá.”

Choáng váng đầu? Vậy còn tốt.

“Còn có, thân thể tôi nóng quá.”

Thân thể nóng quá sao? Vậy thì không ổn rồi.

“Nhà cô ở đâu?” Minh Hạo Thiên ôm lấy Tiêu Khiêu Khiêu, chạy vào trong xe.

Vì muốn giải quyết củ khoai lang bông tay này, anh nhất định phải đưa cô đến một nơi an toàn, khiến cô tin tưởng mình, sau đó từng bước giải quyết những khó khăn đang cản trở anh lúc này.

Nhưng chết tiệt, cô bắt đầu rên rỉ. Ngồi ở vị trí kê bên tài xế, cô như con sâu nhỏ, ngộ nguy gặp cản, tự làm khổ chính mình.

Minh Hạo Thiên biết mình cũng không còn bao nhiêu thời gian, anh mạnh mẽ đạp chân ga, xe lập tức phóng đi như hỏa tiễn.

Mẹ kiếp, thực sự nhà đột còn gặp mưa. Trong tình cảnh này, phía trước còn có cảnh sát. Nếu cảnh sát nghe được tiếng rên rỉ thì cũng khó bảo toàn mạng sống cho anh và cô. Cảnh sát sẽ cho rằng là chính anh ra tay hạ được, làm chuyện bại hoại nhân cách. Ngay lúc đó bất đắc dĩ, Minh Hạo Thiên nhìn thấy con hẻm nhỏ và anh liền quẹo vào đó.

Cho tới nửa giờ sau, thuốc trong người Tiêu Khiêu Khiêu đã phát tác, thân thể có chiều hướng X thấy rõ.

“Cô đừng cởi quần áo.”

Cô mở một cái nút áo, anh liền chụp tay cô ngăn lại, chết tiệt...

“A...” Tiêu Khiêu Khiêu thở hổn hển, nói: “Tôi nóng quá...”

Lại lần nữa cô bắt đầu mở cúc áo, còn Minh Hạo Thiên đang đau khổ nhủ mảy, suy nghĩ có nên trực tiếp gọi thủ hạ lại đây giúp cô giải quyết chuyện này không?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Chương 155: Lấy chính mình làm thuốc giải

Editor: Mẹ Bầu

Tôi sẽ không yêu cô. Lúc này Tiêu Khiêu Khiêu cũng đã không thể chịu được sự khô nóng trong người mình nữa. Không đợi cho Minh Hạo Thiên có thời gian để cân nhắc, cô đã không chịu nổi nữa, liền leo lên trên người anh, trực tiếp áp sát ở trước ngực của anh, sờ sờ lên lớp lụa lạnh lạnh của chiếc áo sơ mi của anh.

Tiêu Khiêu Khiêu rất lưu luyến cái loại cảm giác này. Vì vậy khi cười lên trên người Minh Hạo Thiên, cô càng không ngừng liếm láp lên lồng ngực vững chãi của Minh Hạo Thiên.

“Thế này.. Thật sự là rất thoải mái..”

Khiêu Khiêu thở gấp gấp, giọng nói nghe nũng nịu, khàn khàn. Mà lúc này, Minh Hạo Thiên như rồng mây, nơi đáy mắt không kiềm chế nổi mà thoáng hiện lên một cảm xúc rối rắm. Chỉ có điều cảm giác được lúc này gương mặt cô đỏ hồng đến nóng bỏng thì tựa như trong nội tâm của anh đã hạ một quyết tâm.

Tay của Minh Hạo Thiên xuôi ngược một cách vô ý thức, mà Tiêu Khiêu Khiêu lại từ từ ngấm chấp nhận tiếp tục.

Trời ạ!.. Lúc này ý thức của Tiêu Khiêu Khiêu đã có chút tỉnh táo lại, thì cô lại có cảm giác như muốn bùng nổ.

“Cô đừng có một mực nhìn tôi như vậy.” Thoáng nhìn qua dục vọng của anh đang không có cách nào để giải trừ, chỉ riêng điều này đã làm cho anh đủ thống khổ rồi, cô lại còn ở đó không ngừng dùng ánh mắt vô tội đầy xấu hổ mà liếc trộm anh nữa.

Cho dù anh biết rõ cô không phải là một người mà anh yêu thích, hay là người trong lòng anh đã vắng ngắt, nhưng anh vẫn là một người đàn ông, có bản năng thuộc về đàn ông, anh vẫn muốn bỏ nhào vào cô, hung hăng nhào nện, tiến vào tận bên trong cốt nhục của cô.

Minh Hạo Thiên đặt Tiêu Khiêu Khiêu trở lại vào chỗ ngồi, sửa sang qua loa lại bản thân mình cho nghiêm chỉnh.

Tiêu Khiêu Khiêu có cảm giác, cảm thấy chính mình hẳn là nên mở miệng nói cái gì đó, để có thể hóa giải bầu không khí xấu hổ giữa hai người lúc này.

Ừm.. Nói cảm ơn chắc là được rồi nhỉ?

“Cảm ơn anh đã giúp tôi.”

“Cô không cần cảm ơn tôi, bởi vì cô như thế này là còn có thể tiếp tục phát tác nữa đó.”

“Còn có thể phát tác nữa sao? Làm sao có thể chứ? Vừa mới rồi... Vừa mới rồi không phải...” Tiêu Khiêu Khiêu nói áp ứng, câu nói của cô bị đứt đoạn thành từng mảnh nhỏ, từ ngữ không đủ để diễn đạt ý cô muốn nói, nhưng Minh Hạo Thiên cũng vẫn hiểu được là cô muốn nói cái gì.

“Tôi không biết lượng thuốc mà cha của cô đã dùng cho cô uống là bao nhiêu, nhưng căn cứ từ bộ dáng vẻ mặt ửng hồng của cô thì xem ra công hiệu của thuốc vẫn còn chưa hết đâu.” Như thế này nhất định sẽ càng làm cho cô cảm thấy hổ thẹn vì chuyện kia phát sinh. Chỉ là căn cứ từ độ rộng khi ngón tay của anh vừa mới tiến vào, thì anh đoán rằng, hôm nay là lần đầu tiên của cô.

Anh thật sự không muốn dọa cô.

Anh không nghĩ muốn dọa cô, nhưng khi cô nghe thấy công hiệu của thuốc trong người mình vẫn còn, chưa tan đi hết, như thế này là tình trạng kia vẫn còn có thể lại đến thêm một lần nữa, cô cũng đã thấy sợ hãi rồi.

“Chờ đến một chút nữa, chúng ta sẽ còn phải đi qua một chỗ có trạm kiểm soát. đi @n@đàn①ê@ quý@đ@n Khi đi đến đó, cho dù cô có tiếp tục bị thuốc phát tác, cô cũng phải cố gắng nén nhịn xuống, có nghe hay không?” Anh nói với Tiêu Khiêu Khiêu.

Tiêu Khiêu Khiêu còn đang ở trong tình trạng khiếp sợ, cho nên lúc này anh có nói gì gì đó, cô hoàn toàn không hề chú ý nghe.

Cô chỉ biết là mình xong rồi, một màn vừa mới rồi kia đã dọa người rồi, vậy mà sắp tới lại còn phải chịu thêm một lần như lúc này, mặc dù cô mơ mơ màng màng, nhưng ở bên trong cô vẫn loáng thoáng nghe thấy được. Hình như cô còn nghe được cả tiếng nói của mình nữa, cô dường như đã nói những gì đó thật lớn tiếng, làm cho người ta thẹn thùng.. “Cô có nghe thấy không?” Thấy cô không có phản ứng gì, Minh Hạo Thiên tận lực quay mặt lại để hỏi cô, bởi vì anh không muốn bởi vì cô, mà bản thân mình sẽ bị cảnh sát cho rằng anh là kẻ biến thái, bị tóm đến cục cảnh sát.

Nhìn thấy ánh mắt của anh, lúc này Tiêu Khiêu Khiêu mới hoàn hồn, gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

Cô đã nhớ rõ, nếu như bị tiếp tục phát tác thì cô sẽ phải cố nén nhịn xuống, không được hét lên.

Nhưng, làm được điều đó quả thực rất khó đó.

Xe mới chạy ra khỏi cái hẻm nhỏ, cảm giác lúc này của cô lại ập tới, hơn nữa, so sánh lúc này đây với lúc trước, dường như còn trở thành một lớp sóng lớn mãnh liệt hơn nữa. Lửa nóng giống như dòi núi lấp biển cứ thế trào lên, gần như bao phủ lên khắp cả cơ thể của cô.

“Ồ...” Cô thật là khổ sở.

Tiêu Khiêu Khiêu lại bắt đầu rên rỉ.

“Cô hãy kiên nhẫn một chút, sắp đến rồi, chỉ cần qua được chỗ trạm kiểm soát kia thôi, cô phải vô cùng nhẫn nại đấy.” Minh Hạo Thiên cũng biết, bắt cô phải nén nhịn lại là một điều rất khó, nhưng có trạm kiểm soát, anh lại không thể tăng tốc độ, anh chỉ có thể bó tay, không có biện pháp nào, chỉ biết trơ mắt nhìn cô khổ sở.

Đến chỗ trạm kiểm soát, anh còn phải cho tốc độ xe chạy chậm lại.

Cảnh sát giờ đèn pin trong tay chiếu chiếu khắp trong xe, kiểm tra xem có nhân vật khả nghi nào hay không. Tuy rằng cảnh sát không phát hiện có nhân

vật khả nghi nào, nhưng lại phát hiện Tiêu Khiêu Khiêu có điều gì đó không thích hợp lắm.

Người cảnh sát quơ quơ cây gậy trong tay, ý muốn bảo Minh Hạo Thiên cho xe chạy về bên cạnh đường.

“SHIT.” Tiêu Khiêu Khiêu nghe được Minh Hạo Thiên mắng thô tục, biết là chính mình đã gây họa cho anh rồi. Nếu như cô làm cho cảnh sát hiểu lầm rằng sở dĩ tình trạng của cô trở thành như vậy, là do anh đã cho cô dùng thuốc, vậy thì anh thảm rồi.

Cô bắt buộc chính mình phải hít vào thật sâu một hơi, cố gắng giữ cho được trạng thái tỉnh táo.

Cô không thể làm những việc dẫn đến sự phiền toái cho anh.

Cảnh sát đi đến bên người Tiêu Khiêu Khiêu, một bên yêu cầu Minh Hạo Thiên xuất trình hộ chiếu, giấy thông hành và chứng minh thư, một bên vẫn nhìn vào Tiêu Khiêu Khiêu.

“Cô gái kia là gì của anh?”

“Bạn gái của tôi.” Minh Hạo Thiên nói dối mặt vẫn lạnh tanh, không đỏ mặt, hơi thở không gấp gáp.

Ngược lại, khi Tiêu Khiêu Khiêu nghe thấy câu trả lời của anh, trong lòng lại thấy ảm áp.

Cô đương nhiên biết rõ là anh chỉ đang nói láo, tránh cho những phiền toái xảy ra nói mình, nhưng mà cô cũng không biết là mình cao hứng cái gì mà chỉ thấy mừng thầm.

“Tiểu thư, anh ấy là bạn trai của cô phải không?”

“Vâng!” Tiêu Khiêu Khiêu gật gù đầu, không dám làm hỏng chuyện tốt của Minh Hạo Thiên.

“Tôi thấy sắc mặt của cô rất không bình thường, cô làm sao vậy?”

“Tôi... đang phát sốt... Thân thể không thoải mái... Tôi... Bạn trai tôi muốn đưa tôi đi đến bệnh viện.” Tiêu Khiêu Khiêu toát mồ hôi lạnh, cố ý nói ra những lời nói dối sao cho đến tình trạng hoàn mỹ nhất. Nhưng thật tình cô đang rất khổ sở, cô rất muốn hét lên, rất muốn rên rỉ... Nhưng, vì suy nghĩ cho đại cục của bọn họ, cho nên cô phải cố nén những cảm xúc đó.

Tiêu Khiêu Khiêu cắn môi, không dám kêu la gì.

Bởi vì cố gắng kìm chế dục vọng mà trên trán của cô đang toát ra từng giọt từng giọt mồ hôi lớn, từ trên trán cô lăn xuống thẳng tắp... Cảnh sát nhìn đi nhìn lại Tiêu Khiêu Khiêu thêm vài lần nữa.

Trên mặt cô có sắc đỏ rực lên, rất không bình thường, hướng hồ tiết trời lúc này đã vào thu mà trên trán cô lại vẫn một mực đỏ mồ hôi, thật sự nhìn ra được là trong thân thể của cô không được thoải mái.

“Hai người hãy nhanh chóng đi đi! Cách đây không đến năm ki lô mét là đã có một bệnh viện đa khoa rồi, hai người có cần chúng tôi dẫn đường đi đến đó hay không?”

“Không cần đâu, chúng tôi biết rõ đường rồi.” Minh Hạo Thiên xin miễn ý định tốt của cảnh sát, bởi vì nơi mà Tiêu Khiêu Khiêu muốn đi đến không phải là bệnh viện. Mà là đến một nhà nghỉ xe hơi.

Minh Hạo Thiên nhanh chóng rời đi.

Minh Hạo Thiên cho xe chạy với tốc độ siêu tốc, nhưng cảnh sát lại không ngăn cản anh, bởi vì bạn gái của anh ngã bệnh chứ sao! Cho nên anh cảnh sát kia rất có phong độ, một con mắt nhắm một con mắt mở mà cho bọn họ đi qua.

Vị kia cảnh sát tiên sinh không biết khi anh ta vừa rời khỏi đó, Tiêu Khiêu Khiêu không chỉ bắt đầu lên tiếng rên rỉ nghe đầy thống khổ, mà cô còn ghé vào trên ghế da, càng không ngừng lấy thân thể cọ sát vào nơi lưng ghế lạnh buốt kia.

“Cô đừng có làm như vậy, nhìn như vậy rất khó coi...” Nếu như để cho người qua đường nhìn thấy được, họ còn tưởng rằng cô là một người phụ nữ có tính phóng đảng đang đói khát đó.

“Nhưng mà nếu tôi không làm như vậy, tôi sẽ cảm thấy thật là khổ sở...” Tiêu Khiêu Khiêu rên rỉ um um, nghe như mèo kêu vậy, mà lúc này đến ngay cả trên người cô cũng đang tràn ngập hương vị dục vọng.

Minh Hạo Thiên nghe thấy những tiếng rên rỉ ấy, thoáng nhìn về nơi ở dưới háng của mình, thấy dục vọng đã càng thêm căng cứng.

“Cô ngồi lên được không?”

“Không ngồi lên được!”

“Cô phải ngồi lên, thì tôi mới có thể giúp cô được chứ.”

“Anh muốn giúp tôi sao? Hiện tại? Ngay trong này?”

“Đúng vậy.” Hàng lông mày của Minh Hạo Thiên nhíu chặt lại. Anh nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu.

Cho tới tận bây giờ, Minh Hạo Thiên cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ trong tình trạng như thế này. Anh không những thiếu chút nữa đã làm chuyện “dao động trên xe” với một người phụ nữ, mà hơn nữa, cuối cùng anh còn phải giúp một người phụ nữ giải tỏa dục vọng ở ngay trên xe thế này.

“Tôi khuyên cô thừa dịp trước khi tôi còn chưa thay đổi chủ ý, hãy nhanh chóng mà ngồi lên đi, bằng không chờ tôi khôi phục lại lý trí, tôi đây có thể vứt cô xuống dưới xe đó, để cho cô một mình ở lại đây mà tự sinh tự diệt...”

Anh còn chưa nói xong câu nói đầy sự uy hiếp, Tiêu Khiêu Khiêu liền đã ngoan ngoãn ngồi dậy xong xuôi.

“Anh đã nói rồi, vậy anh phải giúp tôi...”

“Tôi biết rồi.” Minh Hạo Thiên trả lời cô về “tâm bất cam tình bất nguyện”, “Ngoan ngoãn nghe lời đây.”

Tiêu Khiêu Khiêu nhất nhất làm theo đúng những lời anh đã nhấn nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Chương 155: Lấy chính mình làm thuốc giải (tiếp theo)

Editor: Mẹ Bầu

Bằng tốc độ nhanh nhất Minh Hạo Thiên đã tìm được một nhà nghỉ xe hơi, không được xa hoa, nhưng coi như cũng sạch sẽ. Chỉ có điều tiểu thư trong quầy hàng có chút đáng ghét, tại thời điểm CHECK IN (tiếng Anh trong nguyên bản) vẫn không ngừng xun xoe.

“Đây là món quà nhỏ mà công ty chúng ta tặng cho quý khách hàng, hi vọng hai người được chơi đùa vui vẻ ở tại lữ quán của chúng tôi trong.”

Phiền chết!

Minh Hạo Thiên căn bản không cần cái món quà nhỏ kia, bởi vì Tiêu Khiêu Khiêu đã sắp không chịu được nữa rồi.

“Tôi không cần.”

“Tiên sinh, ngài không cần phải khách khí, đây là một chút lòng thành của công ty chúng tôi thôi ạ. Bên trong không có gì quá quý trọng đâu, chỉ là hai chiếc kẹo chocolate thôi.”

Chocolate! Vừa nghe đến chocolate, con mắt của Khiêu Khiêu liền hơi bị sáng ngời.

“Tôi muốn có chocolate, anh hãy quay cửa sổ xe xuống đi, để tôi nhận.”

Cô nhận chocolate?

Tôi xin cô đấy, hiện tại bộ dạng của cô đức hạnh lắm sao, cầm cái gì chứ?

Cho tới bây giờ, Minh Hạo Thiên chưa từng thấy có cô gái nào thích ăn như vậy. Thân thể của cô rõ ràng đã khổ sở muốn chết rồi, vậy mà cô vẫn còn có tâm tư để ăn chocolate sao?

Minh Hạo Thiên liền xe lái vào trong phòng.

Trong phòng có một kê một chiếc giường lớn, có một bồn tắm mát xa lớn, còn có máy bán hàng đồ dùng tình dục, nhưng Tiêu Khiêu Khiêu và Minh Hạo Thiên căn bản không có tâm tình nào mà thưởng thức bên trong đó có cái gì.

Bởi vì khi bọn họ đi vào, cô gái nào đó liền lập tức như củi khô gặp lửa mạnh, bốc cháy ngùn ngụt... Nằm ở trên mặt giường nước của nhà nghỉ xe hơi nhìn lên trần nhà phía trên đầu, Tiêu Khiêu Khiêu kinh ngạc phát hiện, thế nào mà khắp trên trần của căn phòng này đều có gương. Cô và Minh Hạo Thiên làm bất cứ động tác gì ở trên mặt giường nước, thì ở trên trần nhà phía trên đều nhìn thấy rõ mồn một.

Trời ạ...”SHIT! SHIT!”

Thân thể còn đang ở trong trạng thái kích thích, vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần, Tiêu Khiêu Khiêu đột nhiên nghe thấy Minh Hạo Thiên hung dữ phát ra mấy câu chửi thề.

Anh làm sao vậy? Tiêu Khiêu Khiêu nhìn qua anh vẻ vô tội.

Minh Hạo Thiên vừa giận lại vừa tức.

Vừa mới rồi anh đã quá mức say sưa, cho nên đã quên mang bao cao su. Nếu như bởi sự sơ suất này của anh mà cô bị mang thai thì phải làm sao bây giờ?

“Anh làm sao vậy?” Vừa rồi tâm trạng của anh còn khá tốt kia mà, như thế nào trong khoảnh khắc lại trở nên tức giận như vậy? Cô quan tâm lo lắng ngồi chồm hổm ở trên giường, die»n, d~an, ke, qu»y, d«on nhìn qua vẻ mặt buồn rầu của anh.

Minh Hạo Thiên nhìn thấy sự lo lắng ở trong đôi con ngươi của cô, trong nội tâm anh hiểu rất rõ, chuyện này không thể trách cô được. Nhưng anh đã đích đích xác xác phạm sai lầm rồi, đã đích đích xác xác gieo hạt giống của mình vào trong nơi sâu nhất trong thân thể của cô rồi.

“Khi trở về cô nhớ rõ là phải uống thuốc tránh thai ngay đó, nghe rõ chưa.”

Cái gì???

Tiêu Khiêu Khiêu cho là mình nghe lầm, hai mắt mở thật to, nhìn sang Minh Hạo Thiên vẻ như không hiểu gì hết. Cô hoàn toàn không hiểu tại làm sao mà mới thoáng chớp mắt một cái, nét mặt của anh lúc này với lúc trước đó đã trở khác nhau hoàn toàn như vậy.

“Cô cũng không hi vọng chính mình bởi vì chuyện này mà sẽ bị mang thai đúng không nào?”

“Đúng vậy!” Thật sự là cô cũng không hề mong muốn vì chuyện này mà mình sẽ sớm bị mang thai. Nhưng trong nội tâm của cô lại cảm thấy có chút tủi thân không nói nên lời, lại có chút cảm giác chua xót, hiện tại, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Có phải là anh... không thích tôi... hay không?” Vừa mới rồi, anh ôm cô như vậy chẳng qua chỉ là vì anh muốn giúp cô thôi sao?

Đối với cô, chẳng lẽ anh không hề yêu mến cô một chút xíu nào hay sao... Ngay cả một chút thương thức cũng không có sao?

Khẩu khí của Tiêu Khiêu Khiêu sâu kín, nghe không ra là cô phàn nàn, hay là có một chút hối tiếc.

Nói thật là, vốn dĩ Minh Hạo Thiên cũng đã nghĩ sẽ không muốn có một chút liên quan nào với cô. Chẳng qua là giọng nói của cô đã làm cho anh không có cách nào mà vứt bỏ hay là không để ý đến cô được. Thậm chí là anh còn đã từng nghĩ là sẽ để cho người đàn ông khác chiếm giữ lấy thân thể của cô... Đây là một mặt ích kỷ của anh, vì trong lòng anh chỉ nghĩ đến một người phụ nữ khác, nhưng mà, anh lại ôm cô!

Anh thật sự không nên như vậy, nhưng mà... Minh Hạo Thiên thử thả cho giọng nói của mình trở nên mềm mại hơn, anh giải thích với Tiêu Khiêu Khiêu: “Không phải là cô không tốt, mà là... trong nội tâm của tôi đã có người rồi.”

“Cô ấy là bạn gái của anh sao?”

“Không phải, cô ấy đã gả cho người khác.”

“Cô ấy không thương anh à?” Tiêu Khiêu Khiêu hỏi rất trực tiếp, hoàn toàn không nghĩ tới cô hỏi gọn gàng dứt khoát như vậy, sẽ làm cho Minh Hạo Thiên bị tổn thương, càng không hề nghĩ tới, người trong lòng của anh lại chính là vị nữ hiệp ở trong suy nghĩ của cô.

“Đúng vậy, cô ấy không thương tôi.”

“Vậy thì vì sao anh còn phải đợi cô ấy? Anh không thể thử đi yêu người khác...hay là...hay là anh thử yêu tôi đi, có được không?”

Trên thực tế, Tiêu Khiêu Khiêu nghĩ thử bàn bạc với anh chuyện này: “Tôi biết rõ là tôi trào cao, không xứng với anh, nhưng... Coi như chỉ là sự giả dối thôi cũng được, cầu xin anh hãy giúp tôi một chút! Nếu như anh không ra mặt, cha của tôi sẽ bán tôi đi. Lần thứ nhất này may mắn tôi có thể gặp được anh, nhưng lần tiếp theo rất có thể sẽ không được may mắn như vậy.”

Mặc dù lần này cô không biết là cha mình đã thu xếp đối tượng cho chị em cô như thế nào, nhưng chắc chắn một điều đối phương nhất định sẽ không phải là người có chỗ nào tốt, bởi vì mẹ cả vẫn luôn một mực vô cùng căm ghét đối với ba mẹ con cô.

Nếu như có người đàn ông tốt, mẹ cả đã sớm giới thiệu người ta cho cô con gái ruột thịt của mình rồi, làm gì đến lượt chị em cô.

“Cô gặp phải tôi cũng không có chút may mắn nào đâu.” Anh nói.

Tiêu Khiêu Khiêu nghe không hiểu.

“Chẳng phải cuối cùng cô vẫn bị mất đi sự trong sạch của mình đó sao?” Làm cái chuyện như thế này mà có thể gọi là tránh được một kiếp nạn sao?

Chẳng qua chỉ là đối tượng của cô đã được thay đổi, mà chính bản thân cô cũng vẫn phải chịu bị lãng nhục đó thôi.

“Nhưng nếu như người đó là anh, tôi liền không thêm để ý...”

Ai nha! Sao cô lại nói quá nhanh chóng thế nhỉ, giống như kiểu chính mình thật sự đã bị anh làm cho cảm thấy cực kỳ cao hứng vậy.”Không... Không phải như thế, trên thực tế, ý tôi muốn nói là, rốt cuộc để cho anh ức hiếp thì tôi lại cảm thấy còn tốt đẹp hơn rất nhiều, so với chuyện để cho cha của tôi tự chọn lựa người đến chiếm tiện nghi của tôi! Ít nhất là tôi còn biết, với anh... Tôi cảm thấy được an tâm hơn.”

Tiêu Khiêu Khiêu cúi đầu, khi nói chuyện cô không dám nhìn vào gương mặt của anh.

Tim của cô đập thật là nhanh, mặt thật nóng, nóng quá... Có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Chẳng phải là cô đã làm một lần rồi lại làm thêm một lần nữa rồi sao?

Chẳng lẽ công hiệu của thuốc vẫn chẳng? Cho nên cô mới vẫn còn đang phát xuân tình như vậy?

Tiêu Khiêu Khiêu vội vàng bịt mắt mình, không dám để cho anh nhìn thấy bộ dáng của mình mà cảm thấy khó xử .

“Nhưng mà tôi lại không yêu cô.”

“Tôi hiểu điều này mà.” Tiêu Khiêu Khiêu vội vã gạt gạt đầu, nghĩ muốn chứng minh tất cả những gì mà anh đã nói, cô đều hiểu rất rõ: “Tôi biết rõ anh là một người rất có tiền, rất có thân phận, địa vị, chẳng qua là tôi đã trèo cao không xứng với anh.”

“Nhưng mà chuyện tôi không yêu cô lại không hề có chút liên quan gì đến tiền bạc cả.”

“Mặc kệ là anh căn cứ vào nguyên nhân gì, cho nên mới không thể nào yêu tôi, tôi đều có thể lý giải được. Mà tôi chỉ muốn nhờ anh giúp tôi một chuyện đó thôi. Hãy để cho tôi được làm bạn gái của anh, cho dù chỉ là giả dối thôi cũng được. Tôi chỉ muốn làm cho cha tôi hết hy vọng đối với tôi, từ nay về sau cũng sẽ không dám có suy nghĩ lệch lạc mà đụng đến tôi nữa. Cũng không thể được sao?”

Tiêu Khiêu Khiêu cầu xin anh, coi như là anh đã cứu cô một lần về mặt thể diện, cũng giống như đưa Phật thì đưa thẳng lên trời, thì cũng mong anh sẽ giúp cô thêm lần nữa.

Cô tin tưởng với năng lực cùng địa vị của anh, chỉ cần cô thành người phụ nữ của anh, từ nay về sau cha của cô cũng sẽ không dám làm gì đối với cô nữa.

Nhưng mà cô nhìn về mặt khó xử của anh, chắc hẳn yêu cầu này của cô đã rất quá phận rồi!

Ngắm lại cũng thấy, anh là một người có thân phận gì địa vị như thế, tại sao anh phải giúp cô chứ? Hơn nữa yêu cầu của cô lại còn quá phận như thế, cô thật không biết xấu hổ, lại còn ý đồ muốn làm bạn gái của anh nữa, anh nghe xong, đương nhiên sẽ cảm thấy không được thoải mái.

“Nếu như anh không muốn thì thôi, quên đi, tôi... Tôi có thể nghĩ ra biện pháp khác.”

“Nghĩ ra biện pháp gì?”

Thật bất ngờ, anh vậy mà lại hỏi cô. Đây không phải là đại biểu anh kỳ thật cũng có một chút gì đó quan tâm đến cô chăng?

Tiêu Khiêu Khiêu cảm thấy khó hiểu, sự quan tâm của anh chỉ là sự thuận miệng, nên anh hỏi một chút mà thôi, mà cô lại bởi vì một câu nói thuận miệng của anh, dường như lúc này lại cảm thấy vui vẻ, tung tăng như chim sẻ như thế.

“Tôi có thể tiếp tục tìm đối tượng khác.”

“Muốn nhờ anh ta làm bạn trai của cô?”

“Vâng!” Tiêu Khiêu Khiêu thẹn thùng gạt đầu.

Cô biết rõ, nếu cô muốn đi ra ngoài tìm người đàn ông khác để làm bạn trai của mình, như vậy cô sẽ rất mất mặt. Nhưng, vì muốn để cho cha đẻ của cô không thể áp đặt chủ ý của mình lên cô, thì cô chỉ có phương pháp này nữa mà thôi!

Tiêu Khiêu Khiêu không biết là khi cô thẹn thùng gạt đầu, nói cô muốn đi tìm người đàn ông khác để đảm đương chức phận bạn trai của cô, thì từ trong ngực của Minh Hạo Thiên đã dâng lên một luồng lửa giận vô cùng khó hiểu.

“Tôi sẽ làm bạn trai của cô.”

“Thật sự sao?” Thế nào mà chỉ trong tích tắc anh có thể thay đổi tâm ý, tình nguyện chấp nhận thỉnh cầu của cô vậy?

“Nhưng mà tôi sẽ không yêu cô đâu.”

“Tôi biết rõ, tôi biết rõ điều này mà, đó chỉ là sự giả vờ mà thôi! Tất cả những điều này tôi đều hiểu rất rõ ràng, anh không cần thiết phải giải thích với tôi đâu. Tôi hiểu rõ tất cả mọi chuyện mà! Nhưng mà tôi cũng vẫn phải rất cảm ơn anh đã vô cùng nghĩa khí như thế. Rõ ràng là hai chúng ta không hề quen

biết nhau, vậy mà anh lại chịu ra tay giúp tôi cái đại ân này.” Đối với lời đề nghị kia của anh, Tiêu Khiêu Khiêu hoàn toàn không chút tức giận, ngược lại, cô còn một mực nói cảm ơn anh.

Minh Hạo Thiên cảm thấy cô thật sự là ngu xuẩn đến chết.

Cô vừa mới bị anh chiếm tiện nghi - tuy nói là không phải anh cố ý, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô, vậy mà cô đã tặng nó cho anh, đây là sự thật; Tại sao cô lại làm cái chuyện thấp bé như vậy chứ? Vì cái gì mà cô không trực tiếp muốn anh phụ trách? Đây không phải là bớt việc cho anh hay sao? Tại sao cô còn phải nhìn sắc mặt mới dám yêu cầu anh?

Cô đó, thật sự đúng là đồ ngu ngốc!

Minh Hạo Thiên nhìn thấy bộ dáng kia của Tiêu Khiêu Khiêu, trái tim anh vì vậy mà trở nên mềm nhũn ra, vẻ lạnh lùng tàn khốc trên mặt lúc này cũng không nên nhìn được nữa mà đã trở nên dịu dàng hơn.

Nếu như đối tượng là cô... Minh Hạo Thiên lại liếc nhìn Tiêu Khiêu Khiêu một lần nữa, hay là anh cũng nên thử chấp nhận cô một chút xem sao, nói không chừng có khi...

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Chương 156: Cảm giác thứ hai được yêu nhiệt liệt, là một khí trời tốt đáng chết

Editor: Puck

Xá Cơ Hoa rất dứt khoát lật người xuống giường ấm áp, ngày hôm qua cô đã vượt qua một ngày chủ nhật phiền não nhất từ trước đến nay, mãi cho đến đêm khuya cô mới không thể không lung tung nhét một chút quần áo cần thiết vào trong va li hành lý nhỏ.

Khi cô đột nhiên phát hiện mình nhét bộ đồ công sở và đồ lót đẹp nhất vào trong va li hành lý, một nỗi niềm xấu hổ và khó chịu cùng nhau dâng lên. Cô rốt cuộc đang làm gì?!

Huyền Vũ Thác Hàn nói muốn mang một mình cô cùng đi công tác, vốn cho rằng nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ rốt cuộc cô đang lo lắng hay đang mong đợi?! Tại sao gần đây cô luôn nghĩ cho anh thấy mặt tốt đẹp nhất của mình?

Sau khi cái gì cũng đã thu dọn xong, cô nằm trên giường cố ép mình ngủ nhanh một chút, làm thế nào cũng không ngủ được. Cô mở mắt thật to vừa một mực lăn lộn trên giường, lại vừa giận chính mình giống như hơi hoa si rồi, mặt khác lại vừa tức giận Huyền Vũ Thác Hàn làm cho cô bất an như vậy.

Kết quả cô cả đêm không chợp mắt, cho đến trời sáng.

Sau khi rửa mặt chải đầu, Xá Cơ Hoa kéo va li tới cửa, cả người mất hồn ngồi trên tủ để giày ngăn người.

Mặc dù cả đêm không chợp mắt, nhưng bây giờ tinh thần cô lại tốt khác thường, cả buổi tối đầy trong đầu cô đều là suy nghĩ, nếu người đàn ông chết tiệt kia dám làm gì với cô, cô sẽ phải đối phó với anh như thế nào...

Chín giờ, ngoài cửa đúng lúc truyền đến tiếng gõ cửa của người giúp việc.

Lúc này Xá Cơ Hoa mới tỉnh táo lại, cửa phòng vừa mới mở ra, cô đã bị Huyền Vũ Thác Hàn đứng trước mặt dọa cho giật mình thật lớn.

“Chào buổi sáng nè!” Huyền Vũ Thác Hàn nói với Xá Cơ Hoa.

“Sáng sớm anh dọa người làm gì?” Người đàn ông mình nghĩ tới cả một đêm trở mình xuất hiện trước mặt, giống như cho cô một cú đấm mạnh, nhất thời khiến cho cô thẹn quá hóa giận, cho nên cũng không cho sắc mặt tốt.

“Cái gì mà sáng sớm, anh ở bên ngoài chờ đã thật lâu, em à, em đã xong chưa?”

“Hừ, phải nhờ tới mấy người, đã sớm xong!”

Xá Cơ Hoa trả lời một tiếng rồi vội vàng vàng định đi ra ngoài.

Huyền Vũ Thác Hàn thật sự hơi không sở được đến đầu với con tức giận vô duyên vô cớ của cô!

Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng đuổi theo nhận lấy va li hành lý trong tay cô, dẫn cô đi tới cửa xe, hơn nữa không quên ga lăng mở cửa xe cho cô, “Mời

lên xe.”

Sau khi Xá Cơ Hoa lên xe, đã nhìn thấy cháo trứng muối thịt nạc cô thích ăn nhất đặt phía trước ghế phụ, nói cô không ngạc nhiên bất ngờ là gạt người.

“Vừa mới mua, ăn nhân lúc còn nóng.” Sau khi Huyền Vũ Thác Hàn lên xe cũng không rầy rà đã bắt đầu chạy xe, “Chạy đến XX có thể cần năm, sáu giờ, nếu em nhàm chán thì ngủ một chút đi! Dĩ nhiên, nếu như em bằng lòng nói chuyện trời đất với anh, anh sẽ rất vô cùng vui lòng.”

“Tôi với anh không có gì hay để nói.” Mặc dù kẻ địch hơi ra chút ân huệ, nhưng ngàn vạn lần không được để anh thu mua! Xá Cơ Hoa mở nắp hộp ra, tập trung ăn cháo trứng muối thịt nạc cô vô cùng yêu thích.

“Anh biết ngay em sẽ nói như vậy.” Thờ dài một hơi, Huyền Vũ Thác Hàn cũng tập trung lái xe, không hề nói chuyện nữa, ai bảo người phụ nữ này thật sự không dễ đối phó chứ.

Sau khi ăn xong cháo nóng hổi, Xá Cơ Hoa bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, có lẽ cả đêm hôm qua chưa chợp mắt, hoặc có lẽ không khí trong xe không lưu thông, khiến cho cô hôn mê muốn nhắm mắt lại.

“A Hoa, em định ngủ thật sao?” Khi xe cuối cùng chạy trôi chảy, Huyền Vũ Thác Hàn xoay đầu lại nhìn Xá Cơ Hoa, mới phát hiện cô đã sớm rơi vào trong mộng đẹp.

“Haizz! Thật sự hết cách với em.” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn cô ánh mắt cưng chiều không dứt, nhẹ nhàng mon tron mấy sợi tóc rũ xuống trước trán cô, xoay người tiếp tục tập trung lái xe.

Lúc này mới mang a Hoa đi công tác, nhưng là kế hoạch mà cha anh góp ý cho đã lâu, mà cũng tiện thể ít xuất hiện trong thời gian này, có thể nhiều thời gian đơn độc chung đụng, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn.

Huyền Vũ Thác Hàn giống như biến thành người khác vậy, thay đổi tính xấu khi bọn họ đơn độc chung đụng, trong ba ngày tham gia triển lãm, như Tam Lang liễu mạng *, bất kỳ một chỗ nào có ký kết với tập đoàn Huyền Vũ, anh đều vô cùng lễ phép tự mình đi chào hỏi đối phương, dĩ nhiên, mang theo Xá Cơ Hoa là việc tất nhiên.

(*) Liễu mạng Tam Lang: biệt hiệu của nhân vật Thạch tú trong Lương Sơn Bạc | 1. chỉ người dũng cảm gan dạ, không sợ chết | 2. chỉ người mẫn cán với công việc.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Huyền Vũ Thác Hàn, Xá Cơ Hoa cũng không nhìn được kính trọng anh một chút. Anh xử lý công việc quen thuộc chừng chạc, cho dù ở trước mặt người xa lạ, vẫn có lòng tự tin và sắc bén kiêu ngạo.

Cho anh thêm một khoảng thời gian ngắn, anh nhất định sẽ biến thành một người đàn ông hoàn mỹ.

Thật ra thì cô không biết, ở trong mắt bất kỳ một người phụ nữ nào, anh đã sớm là người đàn ông hoàn mỹ không có chỗ hở, thậm chí có vài người cho rằng anh là thiên thần cao không thể chạm.

Dĩ nhiên, biểu hiện gần đây của anh như vậy, cũng là trong kế hoạch của người nào đó, khiến một người phụ nữ nào đó, có thể nhìn ra vẻ quyền rũ đàn ông của người đàn ông nào đó.

Xá Cơ Hoa vừa nhìn Huyền Vũ Thác Hàn vừa suy nghĩ, trong lúc vô tình nhập thần.

Người đàn ông này nói thích cô!

Đáy lòng Xá Cơ Hoa dâng lên một nỗi niềm được gọi là kiêu ngạo mừng rỡ, nhưng mà quan niệm thâm căn cố đế * ở trong lòng cô, người đàn ông càng có bản lĩnh, thái độ với phụ nữ đều rất tùy tiện, bởi vì điều kiện bản thân của bọn họ quá tốt, dù dễ người bên ngoài cũng nhiều, cho nên muốn bọn họ tình nguyện chỉ trung thành với một người phụ nữ quả thật là người ngốc nói mê.

(*) thâm căn cố đế: đã ăn sâu, bám chắc, ảnh hưởng rất nặng nên khó có thể thay đổi

Cô hiểu rất rõ tình trạng này rồi.

Bản thân cô chưa từng gặp mặt cha, mà có thể đoán được, mặc dù mẹ cô chưa bao giờ nói.

Hơn nữa ở bên cạnh cô, ví dụ như vậy vẫn luôn đang gia tăng, phổ biến trong văn phòng, chuyện ngoại tình bên ngoài, vẫn đang gia tăng, nếu như không phải nể mặt tiền tài, đã sớm nhìn đến mệt.

“Phù! Cuối cùng kết thúc.” Huyền Vũ Thác Hàn khẽ xoay cái cổ cứng ngắc, vừa nói chuyện với Xá Cơ Hoa bên cạnh, “Tôi nay chúng ta đi ăn tiệc lớn an ủi bản thân được không? Cực khổ ba ngày, anh cảm thấy thu hoạch được không ít đâu!”

Nếu nói thu hoạch, cũng chỉ có anh biết rõ ràng là cái gì.

Xá Cơ Hoa nhìn anh, mắt hôn thật lâu, trái tim đập thành thịch nhảy lên nhảy xuống, người đàn ông mỉm cười ở trước mắt cô, tại sao lại hấp dẫn ánh mắt cô như vậy?

Vì sao cách nhìn về anh của cô trong ba ngày qua lại thay đổi lớn như vậy?

“A Hoa, em làm sao vậy? Có phải mệt chết rồi không?” Huyền Vũ Thác Hàn không hiểu cười một tiếng, đưa tay ra quơ lên quơ xuống trước mắt cô.

“Hay là vừa rồi anh tán gẫu với khách hàng lâu quá, lạnh nhạt em?” Bảo vệ Xá Cờ Hoa ở trước ngực mình từ từ đi ra khỏi khu triển lãm, Huyền Vũ Thác Hàn lại thay đổi cá tính xảo quyết xấu xa không thời lúc trước, “Tôi nay anh sẽ bồi thường đủ cho em, em đừng giận anh, được không?”

Cho đến khi bị anh ôm đi chuyển về phía trước, lúc này Xá Cờ Hoa mới hồi phục tinh thần lại, “Buông tôi ra! Người nào giận anh chứ?”

Bởi vì bên cạnh lộn xộn tiếng người, mình lại bị Huyền Vũ Thác Hàn ôm vào trước ngực, mà bụng của cô lại tròn gồ lên, tư thế quái dị này làm cho cô cảm thấy rất kỳ quái.

Cô bước nhanh hơn, lật tay đẩy cánh tay Huyền Vũ Thác Hàn dang che chở cô, dĩ nhiên, người đàn ông nào đó chắc chắn sẽ không buông tay rồi, trở tay kéo cô vào trong ngực, cẩn thận che chở.

Chỉ có điều, ở trong đám đông, Xá Cờ Hoa đột nhiên đi về phía trước khiến cho đám đông di chuyển vốn có quy luật, bởi vì động tác không thích chung đụng của nàng mà sinh ra va chạm.

“Oh! Thật đau!” Bên kia có một người đàn ông không chú ý tới Xá Cờ Hoa không cẩn thận hung hăng đập cô một cước, cái này khiến cho Xá Cờ Hoa đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

“A Hoa, như thế nào? Em có sao không?” Huyền Vũ Thác Hàn thô bạo kéo cô trở lại người mình, đau lòng xem xét cô hồi lâu.

“Có thể đi không? Có muốn anh cõng em không?” Anh dịu dàng hỏi.

“Chỉ bị giẫm một cái mà thôi, có thể có chuyện gì.” Mắt Xá Cờ Hoa lấp lóe nước mắt trừng mắt liếc anh, mới như vậy đã để anh cõng, sẽ bị người khác chế giễu.

“Tôi đây, em đi phía sau anh tốt hơn.” Huyền Vũ Thác Hàn nắm chặt tay cô, thân thể to lớn của anh giống như thay thế cô mở đường, rút cuộc rời khỏi đám người chen nhau trong khu triển lãm. “Chúng ta đi ăn cơm đi!”

Nhìn thang máy trong suốt dùng tốc độ cực nhanh lên cao, Xá Cờ Hoa mê muội nhìn cảnh đêm lốm đốm sao đầy trời ngoài cửa kính.

Nơi này được xưng là tòa nhà cao nhất trong thành phố, sau khi Huyền Vũ Thác Hàn mang theo Xá Cờ Hoa đến lầu mười hai ăn cơm tối xong, giống như lên nhìn thấy tâm sự của Xá Cờ Hoa, lôi cô đến lối vào thang máy lên lầu.

Tháp Tuntex Sky *, lầu cao 85 tầng, tầng chót có thể xem thỏa thích toàn cảnh đêm xinh đẹp nhất thành phố, trước mắt tòa nhà này đã trở thành tiêu chí mới nhất của khu vực thành phố X này.

(*) Tháp Tuntex Sky, còn được gọi là T & C Tower hay 85 SKYTOWER (tiếng Anh: The Tuntex & Chien-Tai Tower), là một nhà chọc trời cao 85 tầng ở Cao Hùng, quận Ling Ya, Đài Loan. Chiều cao kết cấu là 347 m, 378 m nếu tính cả cột ăng ten trên đỉnh. Tháp Tuntex Sky được xây từ năm 1994 đến 1996, mở cửa vào năm 1997, là nhà chọc trời cao nhất Đài Loan từ khi mở cửa năm 1997 đến năm 2004, khi nhà chọc trời Taipei 101 được xây xong. Trước đó, nhà cao nhất Đài Loan là Tháp Shin-Kong Life. (Theo wikipedia)

“Em à, em biết sợ độ cao sao?” Huyền Vũ Thác Hàn ôm lấy Xá Cờ Hoa từ phía sau, vì cô ngăn cản đám người về mặt tràn đầy hưng phấn còn lại trong thang máy, động tác tràn đầy ý vị bảo vệ nồng đậm.

“Không biết.” Xá Cờ Hoa nhìn cảnh đẹp bên ngoài, bị cảnh tượng hùng vĩ này dọa sợ, không chú ý tới động tác cố ý bảo vệ kiêm xâm lược của Huyền Vũ Thác Hàn. “Nơi này thật sự đẹp đó!”

“Thích không?” Hít thở mùi thơm truyền tới từng đợt từ trên người Xá Cờ Hoa, Huyền Vũ Thác Hàn nghiêng đầu tựa vào cổ thon của cô.

“Ừm!” Nhẹ nhàng gạt đầu, Xá Cờ Hoa chớp chớp phát hiện một con sói hoang đứng sau lưng mình. “Này! Anh làm gì thế? Làm gì mà dựa vào tôi gần như vậy?”

“Anh cũng không có cách nào! Nơi này nhiều người như vậy, em muốn anh lui đến đâu?” Huyền Vũ Thác Hàn vô lại nói.

“Hừ!” Xá Cờ Hoa quay đầu nhìn lại, chỉ có thể khuất phục dưới lời nói đường hoàng của Huyền Vũ Thác Hàn, cô rất muốn không để ý đến anh, nhưng anh cố ý đến gần thân thể truyền đến từng trận hơi nóng, hun đến cả người cô không được thoải mái.

Cửa thang máy vừa mở, cô đã không kịp chờ đợi xoay người định rời khỏi chỗ này, nhưng khi cô nhanh chóng xoay người lại, lại đưa đôi môi đỏ của mình cho Huyền Vũ Thác Hàn ôm cắn đợi chờ sau lưng chết từ tế không xong.

Nhẹ nhàng hôn, thân thể hai người cũng hơi run.

“Xin lỗi, nhường cái!” Xá Cờ Hoa nổi giận nhìn anh chằm chằm.

“Oh!” Huyền Vũ Thác Hàn trộm hương khẽ nghiêng người tránh ra, nhìn về mặt nổi cáu của Xá Cờ Hoa, tâm tình anh lại thầm dễ chịu tung bay.

“Chờ anh một chút với! A Hoa, em đi nhanh như vậy làm gì?”

Xá Cơ Hoa vừa rời khỏi thang máy lập tức tự lo đi về phía trước, theo trực giác cách càng xa người đàn ông có nụ cười như ác ma sau lưng càng tốt.

Cho đến khi ở trong phòng tắm khách sạn dùng nước nóng xông thẳng lên mặt mũi mình, Xá Cơ Hoa mới tỉnh táo lại từ trong giấc mộng tràn đầy tuyệt đẹp này.

Tối hôm nay, cho dù từ phương diện con người đến nhận xét, Huyền Vũ Thác Hàn đều là một bạch mã hoàng tử 100%.

Hơn nữa còn là một bạch mã hoàng tử chỉ chung tình với cô, chỉ thuộc về cô.

Sau khi ăn xong bữa cơm tối lãng mạn dưới ánh nến, bọn họ cùng nhau thưởng thức cảnh đêm vô cùng nguy nga tuyệt đẹp.

Cả buổi tối, Huyền Vũ Thác Hàn đều ở bên cạnh cô hết sức có thể lấy lòng cô, giống như nhìn thấy nụ cười của cô, đây là nhiệm vụ cuối cùng của anh vào tối nay.

Cảm giác ngọt ngào được một người đàn ông thiết tha theo đuổi, là cảm giác cô chưa từng được cảm nhận.

Đối mặt với người đàn ông xấu xa lưu manh này, cô rất muốn không coi anh là quan trọng, nhưng anh lại cho cô cảm giác sao mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô phải hao hết tâm lực, mới có thể ngăn cản sức quyến rũ của anh.

Cột nước mạnh mẽ cọ rửa thân thể mềm mại của Xá Cơ Hoa, nước chảy rửa đi một thân mệt mỏi của cô, cũng khiến cho cả người cô tỉnh táo rất nhiều.

Chuyến đi công tác này, cô nhìn thấy rất nhiều vẻ mặt không giống như trong quá khứ của Huyền Vũ Thác Hàn, khi đối mặt với công việc, anh luôn ra hết sức lực như vậy, phát huy tài năng và sở trường của anh; khi đối mặt với cô, anh lại trở về người đàn ông của cô thích trêu chọc cô, thích chọc giận cô lại che chở cô khắp nơi.

Đơn độc chung đụng trong thời gian ngắn ngủi, cô cảm thấy mình nhanh chóng sẽ đầu hàng anh... Nhất là tối nay khi ở nhà hàng, Huyền Vũ Thác Hàn ngồi đối diện cô, khi anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, lửa nóng trong mắt bao bọc trên dưới toàn thân cô, khiến cho cô có cảm giác mình đã trần truồng đứng trước mặt anh.

Đó là một cảm giác được yêu nhiệt liệt!

Xá Cơ Hoa bọc khăn lông lớn đi ra phòng tắm, thấm ước tóc dài còn nhỏ nước ở sau vai, ngồi trước bàn trang điểm nhìn mình trong gương mà ngăn người.

Có phải nên cho mình, cũng cho người đàn ông kia một cơ hội không? Nhìn dáng vẻ ân cần của Huyền Vũ Thác Hàn, hình như thật sự thích cô.

Còn có... Cảm giác của cô với anh, giống như cũng càng ngày càng mãnh liệt!

Xá Cơ Hoa nhìn vẻ mặt đỏ ửng trong gương của mình, còn giấu cột mình một trận.

Thì ra cô đã rõ ràng động lòng với một người đàn ông, đây không phải cảm tạng đá đập lên chân mình sao?

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt suy nghĩ điên cuồng hỗn loạn của Xá Cơ Hoa, cô nhìn đồng hồ trên tường, thời gian đã là mười hai giờ ba mươi lăm phút đêm, đã trễ thế này, anh còn tới tìm cô làm gì?

Nhịp tim Xá Cơ Hoa không tự chủ tăng nhanh, cô cuống quýt mặc bộ quần áo, đi tới bên cửa run rẩy mở cửa chính ra.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Chương 157: Náo loạn xì căng đan

Editor: Puck

Ngoài cửa quả nhiên là Huyền Vũ Thác Hàn ở sát phòng cô.

Dáng vẻ anh giống như vừa mới tắm rửa xong, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái đứng bên cạnh cửa phòng cô.

“Làm gì? Đã trễ thế này, anh nên ngủ đi! Ngày mai chúng ta còn phải trở về!”

Xá Cơ Hoa khẽ nuốt nước miếng một cái, cô tuyệt đối không thừa nhận bởi vì nhìn thấy dáng vẻ anh tuấn này của Huyền Vũ Thác Hàn mà trái tim đập loạn như nai con.

“A Hoa.” Huyền Vũ Thác Hàn khẽ đi về phía trước một bước, “Anh có thể đi vào không?”

Cửa vừa mở ra, bên trong lập tức bay ra mùi thơm nhàn nhạt trên người Xá Cơ Hoa, Huyền Vũ Thác Hàn tâm đang thần trí * một chút, nhìn cô mở miệng yêu cầu.

(*) tâm đang thần trí: đầu óc bay bổng, tâm trí hỗn loạn, tâm hồn tinh thần để đi đâu, không chú ý

Một cảm giác hoang tưởng muốn ngấm cô vọt lên, Huyền Vũ Thác Hàn cảm giác bụng dưới của mình đã căng đau.

Biết anh không có ý tốt, sau khi Xá Cơ Hoa nhìn thấy ánh mắt anh, trong đáy lòng đã từ chối thật lâu thật lâu.

Thời gian này còn mở cửa cho anh đi vào, chính là ngầm cho phép anh có thể làm bất cứ chuyện gì với cô!

Xá Cơ Hoa không nói gì mà nhìn anh, do dự ngập ngừng ở bên cửa, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Được không?” Huyền Vũ Thác Hàn chăm chú nhìn cô, lại đi về phía trước một bước, giọng nói trầm thấp của anh vang vọng trên hành lang dài của khách sạn.

Xá Cơ Hoa bị giọng nói dễ nghe của Huyền Vũ Thác Hàn đầu độc, thân thể khẽ lui về phía sau một bước.

Tầm mắt giăng co giữa bọn họ, giống như đã sắp cạ sát ra tia lửa kịch liệt rồi.

Huyền Vũ Thác Hàn nắm lấy cơ hội, một bước nhảy vào trong phòng Xá Cơ Hoa, mang theo sức lực nửa ép buộc, đẩy thân thể cô về phía sau, sau đó lách mình tiến vào trong phòng trở tay đóng cửa lại.

Động tác cực kỳ lưu loát, làm liền một mạch.

“Anh...” Xá Cơ Hoa không nói được một câu đầy đủ ra khỏi miệng, cảm giác tiếng tim đập lớn như trống của mình giống như có thể âm ỉ chết khách phòng bên cạnh rồi.

“Em à, anh muốn em.” Huyền Vũ Thác Hàn tuyệt đối không che giấu mục đích của mình.

Anh muốn người phụ nữ này, muốn đến sắp nổi điên.

Trời mới biết hai buổi tối trước đi đến đây yukle e#q quiq on anh đè nén mình như thế nào, biết rõ cô ngủ ở phòng sát vách mình, lại không có cách nào ôm cô...

Vì có thể dễ quyến rũ người phụ nữ này để ý đến, trong khoảng thời gian này thật sự đủ uất ức!

Nhưng mà, tôi nay lại không giống.

Công việc đã chấm dứt, bọn họ cũng cùng nhau vượt qua một đêm vô cùng tốt đẹp.

Mà cảm giác anh cho cô đã mê muội thật sâu rồi, chỉ cần cô khẽ nhếch cánh môi, ánh mắt mê ly có thể nhìn thấy, cô ái mộ phong thái của anh cỡ nào.

“Tôi... Tôi...” Xá Cơ Hoa đột nhiên giật mình trong lòng.

Tâm tình của cô vẫn còn rất loạn, người đàn ông trước mắt này, cô thật sự có cảm giác bỏ không được để ý còn loạn.

“Em à, anh thích em.” Huyền Vũ Thác Hàn đến gần cô, giọng nói trầm thấp quyến rũ vang lên.

Anh đứng trước cô, giờ tay phải lên đầu cô theo đó cúi đầu xuống nhìn cô, trong động tác dịu dàng lại mang theo ám hiệu khí phách, “Anh muốn em đến sắp nổi điên, ở nhà em một mực không để ý đến anh, mỗi lần nhìn thấy anh đều né tránh, khó khăn lắm mới có chuyến đi công tác này, chúng ta rốt cuộc có thể bất cứ lúc nào dính chung một chỗ rồi.”

Huyền Vũ Thác Hàn ôm lấy cô, môi mòng chậm rãi đến gần đôi môi đỏ tươi ướt át của Xá Cơ Hoa.

Vì cơ hội này, có thể chính là khiến cho anh tổn không ít tâm tư mới đúng.

“Anh, anh đừng như vậy...”

Trong đầu Xá Cơ Hoa vốn rất loạn, bây giờ lại càng bị vai nam chính này quây đến phức tạp không dứt.

Này, này, chuyện này... Cô nên dừng trước bờ vực mới đúng!

“Em à, chẳng lẽ em thật sự không yêu thích anh sao? Em không thích anh đụng chạm em như vậy, không thích anh hôn em như vậy sao?”

Bàn tay Huyền Vũ Thác Hàn mon trớn gò má đỏ thắm vì tắm rửa của Xá Cơ Hoa, cảm xúc mềm mại đầy đặn ấy, càng gây nên từng tầng dục vọng sâu trong lòng anh, anh không thể chờ đợi hôn lên cánh môi run rẩy của cô, hơi thở ngọt ngào ấy, thật sự khiến anh điên cuồng!

Hôn sâu thật lâu, đến khi không khí trong ngực bọn họ cũng dùng hết mới thôi.

“Anh... Anh nghiêm túc sao?” Xá Cơ Hoa thở hổn hển, sau khi hút vào từng ngum từng ngum không khí, mở miệng hỏi anh.

“Anh đang nghiêm túc.” Huyền Vũ Thác Hàn cúi đầu, một lần nữa hôn lên môi cô, nỉ non trầm thấp ra tiếng.

Câu nói giống như lời thề, dễ dàng hòa tan lòng đề phòng vốn kiên cường của Xá Cơ Hoa. Cô bối vì nụ hôn nóng bỏng mà mềm nhũn hai chân, thuận thế dựa vào thân thể cường tráng của Huyền Vũ Thác Hàn.

Dục vọng nhện thật lâu của Huyền Vũ Thác Hàn vào giờ phút này bộc phát toàn bộ ra, ôm nhuyển ngọc ôn hương * trong ngực, khoe miệng hôn lên môi mềm xinh đẹp, anh mang theo cô từng bước một lui về giường lớn phía sau.

(*) Ôn hương nhuyển ngọc hay nhuyển ngọc ôn hương: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Bị cô khơi lên dục vọng, anh muốn cô phụ trách tới cùng.

...

Sau khi về đến nhà, Xá Cơ Hoa đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

Trong bụng đang mang một bé cưng, cũng không đơn giản giống như ban đầu cô nghĩ, bây giờ tràn đầy trong lòng trong đầu cô đều là cho đứa bé một nửa sinh mạng.

Xá Cơ Hoa vòng tới vòng lui trong phòng, nghĩ mãi không ra một đầu mối đầy đủ.

Chẳng lẽ cô thật sự yêu anh? Từ sau ngày đó, cô giống như mất hồn, ngay cả chỗ làm gần đây cũng rất ít đi.

Nhìn đồng hồ, Xá Cơ Hoa kêu tài xế chuẩn bị xe, lập tức chạy tới nhà hàng Huyền Vũ Thác Hàn từng đề cập với cô, cô nhớ cửa tiệm kia hình như mới sửa lại, trên đường hình như gọi là đường Hạnh Phúc.

Chẳng lẽ đây là một điềm báo tốt sao?

Đường Hạnh Phúc...

Huyền Vũ Thác Hàn lại cố ý tìm một cửa tiệm như vậy mời cô ăn cơm?! Vừa nghĩ tới rất có thể anh đặc biệt làm như vậy, trong lòng Xá Cơ Hoa đột nhiên dâng lên nụ cười ngọt ngào.

Bây giờ tối, trên đường phố tràn đầy dòng xe tan việc, ngay cả người đi đường cũng mạnh mẽ tùy ý xuyên qua trên đường phố.

Khi xe chuyển sang đường Hạnh Phúc, từ xa xa Xá Cơ Hoa đã nhìn thấy cửa tiệm nhà hàng kia ở bên trái đường, tìm được chỗ đậu xe ở đối diện, xe dừng lại, Xá Cơ Hoa mở cửa xe định chạy như bay vào trong tiệm, ngẩng đầu lại nhìn thấy cảnh tượng khiến cho cô nóng lên.

Huyền Vũ Thác Hàn cùng một người phụ nữ ngồi ở vị trí bên cửa sổ treo rèm tao nhã, nhìn đáng đáp, hình như trò chuyện vẫn còn rất vui vẻ, vốn không phát hiện ra cô ở ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ ngồi đối diện Huyền Vũ Thác Hàn, người phụ nữ xinh đẹp ngày hôm đó...

Xá Cơ Hoa quả thật tức đến ngất người, rõ ràng cô đã cảnh cáo người đàn ông nào đó, nếu quả thật yêu cô, thì không thể ăn vụng, nhưng bây giờ anh đang làm gì thế? Anh thật sự có can đảm đi tìm người phụ nữ khác?

Chẳng lẽ lời đàn ông đều thú giống nhau sao?

Tại sao anh thật sự đi tìm người phụ nữ khác cùng anh tối nay?

Chẳng lẽ đàn ông thật sự không chịu được cô đơn nhất thời sao? Cần phải tìm phụ nữ tới lấp đầy từng đêm cho mình?

Khó trách cho tới bây giờ mẹ vẫn không nói chuyện với cha cô, thì ra đàn ông đều như vậy, bọn họ thật sự quá quá ghê tởm!

Nghi vấn liên tiếp chặn trong cổ Xá Cơ Hoa, cô kêu không được, chỉ có thể mặc cho vị đau khổ chua xót trong cổ họng, gặm cắn tâm linh mình không khỏi cảm thấy hơi đau.

Xá Cơ Hoa xoay người trở lại xe, rời khỏi đường Hạnh Phúc cô vốn cho rằng sắp mang đến hạnh phúc cho cô.

Đàn ông đều không phải đồ tốt, nhất là đàn ông có dáng vẻ điển trai.

Đàn ông, quả nhiên đều không phải đồ tốt, tức chết cô...

...

Hôm sau, Huyền Vũ Thác Hàn mang theo vẻ mặt mê man và buồn bực đi công ty, định tìm ‘quan sư’ thương lượng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không biết người phụ nữ nhà anh làm sao, một buổi tối cũng không cho anh sắc mặt tốt!

Tâm tình anh khó chịu, vốn không liếc thấy động tác của người trong công ty, khi anh vừa tiến đến thì tầm mắt trộm quét qua.

Anh khó chịu vênh khuôn mặt tuần tú lên, từ từ đi đến phòng làm việc, còn chưa đi đến gần, đã bị Long Húc Hàng chặn lại trước cửa văn phòng.

“Lão đại, chuyện lớn rồi! Không biết kẻ nào thất đức, không có tính người, nói hươu nói vượn tung tin đồn xì căng đan anh vụng trộm ngoài giá thú trên website giải trí, hơn nữa còn có rất nhiều tấm hình! Lão phật gia giận đến mặt xanh lét! Bây giờ đang cùng với bác gái ở trong đó đấy.”

“Hả? Cái gì vụng trộm ngoài giá thú?”

Huyền Vũ Thác Hàn giống như bị lôi đến.

Chỉ có điều chờ đến khi Long Húc Hàng kín đáo đưa tạp chí kia cho anh thì sắc mặt trở nên vô cùng kịch liệt.

Rốt cuộc là ai có ý phát tán tin tức bất lợi có liên quan đến anh đây?

“Em cũng không biết được, chỉ có điều sáng sớm nay lão phật gia đã hạ lệnh điều tra kỹ chuyện này, rốt cuộc là ai phát tán ra tin tức này sẽ nhanh chóng có thể tra rõ manh mối. Ngược lại lão đại anh, anh lúc trước đi chỗ nào rồi hả? Nhưng mà bây giờ trước tiên anh nên tránh xa một chút, bây giờ lão phật gia đang nổi nóng, anh đi vào nhất định bị bà cụ mắng cho xối xả gặp tai nạn đó.”

“Đáng chết, khó trách tôi hôm qua Đường Hoan Tâm xuất hiện đúng dịp như vậy.” Chẳng lẽ người phụ nữ kia bởi vì như vậy nên tối hôm qua mới làm thế? Sắc mặt Huyền Vũ Thác Hàn âm trầm.

Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, cũng không khó đoán được rốt cuộc là ai giờ trò quỷ, nhưng chuyện để cho anh tức giận, chính là người phụ nữ nhỏ mòng nhọt kia, lại dám không tin anh, thật sự khiến cho anh có kích động muốn đánh người, nhưng mà nghĩ, vẫn phải giải thích rõ ràng vấn đề với người phụ nữ nhỏ, nếu không tất cả cố gắng trong thời gian này sẽ trôi theo dòng nước.

Đáng chết...

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Lão đại, anh xác định bây giờ anh phải đi chọc vào đầu sư tử điên cuồng kia sao?” Long Húc Hàng làm dấu thập tự trước ngực, cầu nguyện thay bạn tốt.

“Lão đại, em cho anh một đề nghị tốt từ lương tâm, bây giờ lập tức đi ra ngoài trốn tránh, hôm nay tạm thời đừng đi vào vẫn tốt hơn.”

“Không sao! Đây là chuyện của tôi, chuyện này nhất định phải giải thích rõ.” Huống chi còn có nhạc mẫu đại nhân (mẹ vợ) ở đây! Ôm quyết tâm phải chết, Huyền Vũ Thác Hàn đẩy cửa phòng làm việc của mình.

Chờ anh bên trong, quả nhiên là tai vạ liên tiếp.

Bên trong phòng làm việc không chỉ có một vị lão phật gia bốc lửa, ngay cả nhạc mẫu đại nhân khó dây dưa đó cũng mất đầy ánh lửa tóe lên, quả đấm siết đến vang lên răng rắc.

Đáng chết! Huyền Vũ Thác Hàn không khỏi tức giận Long Húc Hàng ngoài kia tự xưng là bạn tốt của anh.

Tại sao cậu ta không đề cập tới vị nhạc mẫu này nóng tính không kém lão phật gia nhà anh chứ?

Nếu như mà anh biết, đánh chết anh cũng sẽ không tự đi chui đầu vào lưới.

Nếu như lúc này Long Húc Hàng nghe được suy nghĩ trong lòng lão đại, khẳng định sẽ hô to oan uổng, vị nhạc mẫu này vốn chính là ngọn núi lửa, bây giờ đã truyền ra xì căng đan này rồi, nhạc mẫu đại nhân có thể không tức giận núi lửa không bộc phát mới là lạ đấy, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, còn cần nhắc nhở sao? Hơn nữa, anh đã liên tục khuyến cáo tránh né rồi, là chính bản thân lão đại muốn xông thẳng lên núi lửa, còn trách anh sao? Anh dễ dàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Chương 158: Em vẫn còn chưa tha thứ cho anh đâu

Editor: Táo đồ phổ núi

Nếu như lúc này Long Húc Hàng có thể nghe được tiếng lòng của Huyền Vũ Thác Hàn, thì khẳng định sẽ lớn tiếng kêu oan, bởi vì mẹ vợ này của cậu ta chính là một ngọn núi lửa, chuyện xấu ngày hôm nay truyền ra, núi lửa của mẹ vợ đại nhân không bộc phát mới là lạ, điều này có thể dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, còn cần phải nhắc nhở sao? Hơn nữa, anh đã liên tục khuyến cáo là nên trốn tránh đi rồi, là chính bản thân cậu ta muốn xông thẳng lên núi lửa, còn trách được ai? Anh dễ dàng lắm sao?

“Tiểu tử thú, chuyện kia là thật sao?” Vừa nhìn thấy Huyền Vũ Thác Hàn bước vào, bà nội nào đó liền tức giận đứng đưng chạy lại bên cạnh anh, bắt lấy cánh tay của anh.

Huyền Vũ Thác Hàn vốn muốn lui về phía sau, lúc này rời khỏi chỗ này là quan trọng nhất, nhưng mà dưới ánh mắt của một ngọn núi lửa khác, liền giống như một con cá sa lưới không thể nào động đậy được, cũng không dám nhúc nhích.

“Bà nội, bà có thể làm như không nhìn thấy con được không?”

Huyền Vũ Thác Hàn căn bản không dám nhìn về phía ngọn núi lửa kia, bởi vì anh biết rất rõ, ngoại trừ dấu chấm hỏi và tức giận, trên mặt của hai người bọn họ sẽ không tìm được sắc mặt nào khác!

“Con nói cái gì vậy tên tiểu tử thú này? Bà chỉ muốn nghe chính miệng của con nói, chuyện này không phải là thật?”

Nếu quả là như vậy, thì cho dù bà muốn che chở cũng không có cách nào nữa, hôm nay không phải là bà ra tay mà là vị ở phía sau bà kia, khẳng định bà ấy không phải là không thể lột một lớp da của thằng bé.

Long Húc Hàng ở bên ngoài ghé đầu vào nghe lén, trên mặt có chút lo lắng. Đại khái là lúc trước đã bị mẹ vợ đại nhân của người nào đó dạy dỗ một lần rồi! Bên gò má trái của anh vẫn còn một vết bầm tím mờ nhạt.

“Chuyện gì có thật hay không chứ?”

Huyền Vũ Thác Hàn định giả chết, thật ra thì trong lòng anh có âm mưu định nhân lúc rối loạn trốn chạy, nhưng mà bất đắc dĩ cánh tay của anh lại bị lão phật gia giữ chặt, cho dù anh muốn làm một con cá có cái đuôi trơn trượt như thế nào, cũng không trốn thoát khỏi bàn tay của lão phật gia.

“Tôi qua con đã hẹn hò với một người phụ nữ khác?”

Xá Tinh Hoa đen mặt ngồi ở bên bên, lúc này rớt cuộc cũng đã mở miệng.

“Phải . . . . Là đang nói con sao?”

Huyền Vũ Thác Hàn muốn chết không từ tế nói câu này.

Xá Tinh Hoa nghe thấy một câu vô cùng muốn đánh đòn của Huyền Vũ Thác Hàn, thì lửa giận bùng phát.

“Cái tên khốn kiếp này! Hôm nay tôi không cho cậu chút màu sắc xem ra cậu thật sự coi phụ nữ nhà họ Xá chúng tôi dễ bắt nạt rồi.”

Anh đã nói chuyện gì ngu xuẩn à!

Xá Cơ Hoa không biết bản thân mình lại tức giận tới mức độ này, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm kêu răng rắc khiến cho người đàn ông nào đó sợ hãi lui về phía sau.

Hôm nay bà nhìn thấy trong tạp chí có nói, hình như Huyền Vũ Thác Hàn ngoại tình, ở trong nhà hàng câu tam đáp tứ, mà bây giờ cậu ta lại biểu hiện như vậy, trong lòng lại càng bất đắc dĩ và thất vọng về người con rể này!

“Tên tiểu tử thú nhà anh, không phải là anh thì còn có thể là ai? ! Bây giờ lại còn dám trả lời không thành thật như vậy, có phải lại ngứa da hay không? Nhanh giải thích với mẹ vợ của con đi.” Chu Hữu Mai oang oang giọng quát.

Giọng nói này hét lớn tới mức Long Húc Hàng ở bên ngoài cũng nghe thấy rõ ràng, thật sự là rất lớn tiếng.

“Bà nội, tính cách của cháu không phải bà rõ ràng nhất sao, những thứ kia sao có thể tin được đây.”

“Mặc dù nói là như vậy, nhưng . . . . .” . Ngay từ đầu Chu Hữu Mai cũng không tin tưởng có chuyện này, nếu không thì làm sao mà mười năm nay đưa cháu trai này của bà lại không có một chút xì căng đan nào chứ?

Nhưng mà người phụ nữ trên tạp chí kia, lại khiến cho bà có chút lo lắng, nhân vật nữ chính của chuyện âm ỉ mười năm trước, là người phụ nữ làm cho đứa con trai và đứa cháu trai này của bà trở mặt thành thù, muốn bà quên đi cũng có chút khó khăn.

“Được, trước mắt tôi cũng không có gì muốn nói thêm với cậu, nếu như cậu không xử lý chuyện này cho tốt, thì cậu không cần gặp lại con gái của tôi

nữa.” Mà lúc này, Xá Tĩnh Hoa đột nhiên nói câu này xong, thì phát tay không chút tiếng động xông ra ngoài cửa.

Điều này khiến cho hai bà cháu nhất thời sững sốt mấy giây, chờ lúc phản ứng lại thì trong phòng đâu còn bóng dáng của mẹ vợ đại nhân trong phòng làm việc nữa.

Lao ra khỏi cửa, Xá Tĩnh Hoa liếc nhìn Long Húc Hàng đang cười ha ha đau khổ. “Nói cho cái tên tiểu tử chết toi kia biết, nếu như xuất hiện chuyện như vậy nữa, thì bảo cậu ta chuẩn bị giấy thỏa thuận ly hôn sẵn đi, con gái của tôi không thể chịu nổi một chút uất ức.”

“A! Bác gái . . . .” Long Húc Hàng vốn giữ Xá Tĩnh Hoa đang vô cùng tức giận kia lại, nhưng nhìn thấy bộ dạng tức giận của bà, bàn tay đưa ra liền khựng lại.

Sau đó Huyền Vũ Thác Hàn cũng lao ra, ngay cả bóng dáng của Xá Tĩnh Hoa cũng không thấy.

“Lão đại, những lời vừa rồi của bác gái, cậu nghe được chứ? . . . . .”

“Đáng chết . . . .” Sắc mặt của Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng khó coi, nhưng khiến cho da đầu tê dại vẫn còn ở phía sau!

“Tên tiểu tử thú nhà anh, còn không nhanh xử lý thật tốt cho ta . . . . .” Một tiếng hống của sư tử Hà Đông có thể khiến cho cả tòa nhà run rẩy.

. . . . .

Lúc tự mình lái xe về nhà thì đã khuya, Xá Cơ Hoa thực sự bị Huyền Vũ Thác Hàn ngồi ở trước cửa nhà làm giật mình một trận.

“Này, anh ngồi ở đây làm gì vậy?” Xá Cơ Hoa nhìn người đàn ông ngồi ở trước cửa nhà đợi cô tới mức ngủ gật, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhưng mà vẫn đập một cước làm anh tỉnh lại.

“A Hoa, rốt cuộc em đã trở về.” Huyền Vũ Thác Hàn đứng lên, việc đầu tiên chính là cầm lấy cái túi xách nhỏ trên tay của Xá Cơ Hoa, sau đó ôm lấy cô thật chặt.

“Sao em không nói với anh một tiếng mà đã đi lâu như vậy, ngay cả một chút tin tức cũng không báo cho anh? Anh thật sự rất nhớ em!”

“Mau buông ra đi! Em mệt quá, muốn đi ngủ rồi.”

Đi xe ba tiếng đồng hồ, cả người Xá Cơ Hoa đau nhức, chỉ muốn nhanh chóng đi tắm nước nóng cho thoải mái, sau đó vùi mình lên giường để ngủ.

Bây giờ Huyền Vũ Thác Hàn đây đưa đến nhà của cô quả thật chính là một phiên toái rất lớn!

Xá Cơ Hoa không muốn thừa nhận ở trước mặt của anh là cô cũng rất nhớ anh, cho nên đối với việc Huyền Vũ Thác Hàn nhiệt tình nghênh đón mình, cô chỉ nghiêm mặt lại, một chút cảm động cũng tiếc không cho anh.

“Anh sẽ không làm ồn với em, cho anh đi vào cùng với em được không?”

Huyền Vũ Thác Hàn xoa xoa đôi mắt mờ mịt buồn ngủ của mình, đôi mắt uơn ướt giống như một chú chó nhỏ mong chờ cô nhặt anh về nhà.

“Tuyệt đối không được phép làm ồn với em!”

Trong lòng đấu tranh một lúc lâu, Xá Cơ Hoa hiếm khi mềm lòng, lấy chìa khóa mở cửa chính ra, cô dẫn anh đi vào cái ổ nhỏ ấm áp của mình.

Đây là lần đầu tiên Huyền Vũ Thác Hàn đi vào nhà cô!

Tối nay một mình đối mặt với Huyền Vũ Thác Hàn khiến cho Xá Cơ Hoa cảm thấy vô cùng kỳ cục, nhưng người tới là khách, cô còn bùng một chén nước cho Huyền Vũ Thác Hàn.

“Ừ! Uống đi.”

“A Hoa, em nhất định phải nghe anh nói.” Huyền Vũ Thác Hàn nắm được tay của cô, nhất định không buông cô ra. “Ngày đó anh vẫn luôn chờ đợi em, nhưng đột nhiên Đường Hoan Tâm lại xuất hiện ở đó, vốn là anh cũng không thêm quan tâm tới cô ta, nhưng lúc này chỗ trong phòng ăn đều kín hết, cô ta lại nói có chuyện công việc muốn nói, mặt dày nầy dạn nói về chuyện công việc, cho nên. . . .”

“Không phải anh đã nói sẽ không làm ồn tới em sao? Em thật sự rất mệt mỏi! Lái xe hết ba tiếng đồng hồ, bây giờ em chỉ muốn ngủ thật ngon. . . .”

Xá Cơ Hoa vô cùng không muốn trở về liền phải đối mặt với chuyện này, tha thứ hay không tha thứ chuyện ngày hôm đó, sớm đã không phải chuyện quan trọng nữa rồi, giữa bọn họ nếu như muốn đi cùng nhau tới suốt đời, thì phải tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau chứ?

Ngày đó cô gái cùng ăn cùng với anh, thân mật với anh như vậy có quan hệ gì với anh? Hình như anh chưa từng nói với cô, cho đến khi đăng lên trên web, thì cô mới biết, thì ra giữa bọn họ còn có nhiều quá khứ như vậy!

Xá Cơ Hoa thiếu chút nữa bật thốt ra, nhưng mà bây giờ tình trạng của cô không được tốt lắm, cả người cũng mờ mịt, điều cô cần nhất chính là nghỉ ngơi

một đêm thật tốt.

“A Hoa . . . .” Huyền Vũ Thác Hàn chỉ có thể buông tay cô ra.

Xá Cơ Hoa bỏ anh ngồi lại một mình ở phòng khách, xoay người đi vào phòng tắm tẩy đi một thân mệt mỏi.

Khi cô xuất hiện một lần nữa ở phòng khách, thì Huyền Vũ Thác Hàn vốn đang sa sút tinh thần giống như một người không có chút sức sống nào, thì trong nháy mắt khôi phục lại sức sống bùng bùng.

Xá Cơ Hoa mới tắm rửa toàn thân xong, cả người cô tản ra mùi thơm thoang thoảng, những giọt nước trên mái tóc dài của cô ấy vẫn đang nhỏ từng giọt xuống, thấm ướt lên bả vai ở phía sau.

“Anh giúp em lau tóc . . . . . Em ngồi yên để cho anh phục vụ là được rồi.”

Huyền Vũ Thác Hàn nhận lấy khăn lông lớn trên tay của cô, đẩy cô ngồi xuống ghế sa lon, dịu dàng và có quy luật lau khô mái tóc dài của cô.

Xá Cơ Hoa mệt mỏi nên không muốn tranh giành công việc này với Huyền Vũ Thác Hàn, vì vậy ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa lon để mặc cho anh phục vụ cô.

Vậy mà con buồn ngủ nhanh chóng ập tới, Xá Cơ Hoa nghiêng người lại, tựa vào trong lòng của Huyền Vũ Thác Hàn không chút phòng bị ngủ thật say.

“Này! Vợ à, sao em lại ngủ rồi?” Huyền Vũ Thác Hàn nhìn người phụ nữ nhỏ bé yên tâm ngủ ở trong lòng của anh, lắc đầu bất đắc dĩ. “Em thật sự yên tâm về anh như vậy à? Đã hơn một tuần rồi anh không được ôm em rồi đó!”

Nhẹ nhàng ôm cô đi về phía phòng ngủ, Huyền Vũ Thác Hàn ôm cô như ôm một đứa trẻ nhỏ, cẩn thận từng li từng tí đặt cô lên giường, còn mình thì lặng lẽ nằm ở bên cạnh cô, cô cô cùng đi vào mộng đẹp.

Xá Cơ Hoa tỉnh lại trên chiếc lớn của chính mình, cô lật người theo thói quen kéo cái gối ôm lớn kia muốn ôm vào trong lòng, bàn tay vừa đưa gia sau thì đụng phải một cơ thể ấm áp, cô hoảng hốt lập tức mở mắt ra.

Ngủ bên cạnh cô là người đàn ông mà đã ngồi cả đêm ở trước nhà cô chờ cô trở về, còn giúp cô lau khô tóc nữa.

Huyền Vũ Thác Hàn vẫn còn chìm trong giấc mơ, hơi thở đều đều, khóe môi hơi mở ra.

Xá Cơ Hoa xoa xoa đôi mắt chưa xót, chuyên chú nhìn người đàn ông này.

Gương mặt của anh lúc ngủ giống như một đứa trẻ!

Không nhận được nổi lên tâm tư muốn đùa dai, Xá Cơ Hoa bịt mũi của anh lại, lại mím khóe môi của anh lại, bình thường hay bị anh ‘khi dễ’ như vậy, nhân lúc anh không thể phản kích được phải đáp lễ lại một chút chứ!

Bị người khác trêu chọc như vậy nên Huyền Vũ Thác Hàn nhanh chóng tỉnh lại, dưới tình huống mũi bị cô bịt lại, môi bị cô mím chặt, anh sử dụng đôi tay của mình dùng sức vây cô lại.

“Sao lại làm anh tỉnh giấc? Làm anh tỉnh rồi thì em cần phải trả giá rất lớn đó!” Huyền Vũ Thác Hàn cù bên hông của Xá Cơ Hoa, khiến cho cô không ngừng cười lên khanh khách.

“Ôi . . . Nhột lắm đó! Không cần mà . . .” Xá Cơ Hoa vừa mới tỉnh ngủ liền nhìn anh, đã sớm quên mất chuyện vẫn còn đang tức giận anh, quên sạch sành sanh luôn.

“A Hoa, em thơm quá!” Sáng sớm được ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, Huyền Vũ Thác Hàn lâu lâu chưa được giải trừ nên đã nhanh chóng đứng dậy chào rồi.

Anh hôn lên cần cổ trắng nõn thoang thoảng mùi thơm của cô, rồi lưu lại một vết hôn hồng hồng ở trên cổ của cô, nóng bỏng kích tình hết sức căng thẳng, hai thân thể lâu rồi chưa ôm ấp dính chặt vào nhau giống như kẹo cao su.

Môi cùng môi giao nhau, lưỡi cùng lưỡi quấn quít nhau, một nụ hôn nóng bỏng hòa tan tất cả suy nghĩ của bọn họ.

Huyền Vũ Thác Hàn mơ hồ thấy trương đau nên khao khát dán vào giữa hai chân của Xá Cơ Hoa, anh nổi điên lên khi người phụ nữ ở bên cạnh né ra. “Vợ à . . . . .”

Lúc cho là đã lấy được sự ngầm cho phép của người phụ nữ ở trong ngực, thì bất ngờ một quả đấm bay thẳng về phía mặt của anh, nhưng dục hỏa đã phần nào bị đánh cho rụt trở về. “Em vẫn còn chưa tha thứ cho anh đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Chương 159.1: Kết thúc vui mừng

Editor: Táo đồ phổ núi

Mặc dù Huyền Vũ Thác Hàn không thích lộ mặt trên truyền thông, người bình thường gặp mặt chưa chắc đã biết anh, nhưng mà, bản thân anh chính là một cái bánh nạm vàng.

Nghĩ tới điều này, mọi người trong giới truyền thông đều rất rõ ràng.

“Hoàng Bộ Tuyết, ngày mai sẽ duyệt bản thảo rồi, cô lại muốn bỏ lỡ một cơ hội thăng chức sao.” Tiểu Hoàng đứng trước bàn làm việc của Hoàng Bộ Tuyết vui sướng khi có người gặp họa nói móc: “Nếu không làm thêm giờ, lại phải vệ sinh toilet một tháng. Ồ! Không phải cô quyết định làm chân sai vặt cả đời trong tạp chí này đây chứ?” Đoạn hội thoại này khiến cho những đồng nghiệp khác ở trong văn phòng cười ầm lên.

Hoàng Bộ Tuyết lạnh lùng không vui liếc xéo anh ta một cái, lại tiếp tục công việc photo của cô, kể từ khi trở lại làm việc, cô đúng là không hề ra ngoài lấy tin viết bài, nhưng mà, trong đó nguyên nhân lớn nhất đều là tại người đàn ông nhất định không buông kia —— La Vũ Hiên.

Tiểu Hoàng nhìn thấy không có chút phản ứng nào liền nhún nhún vai trở về vị trí của mình — Hai bàn tay vỗ vào nhau tạo thành tiếng vang.

Lily ở bên cạnh cũng lại gần nói nhỏ, “Hoàng Bộ Tuyết, nửa năm rồi, người vào muộn hơn so với cô cũng đã thăng chức, chỉ còn lại mình cô, có muốn tôi giúp một tay hay không? Tôi có thể giúp cô tìm một chút đề tài, đề đi ra ngoài chạy nhiều một chút, được không?”

“Cám ơn nhưng mà cách này cũng không dùng được.” Hoàng Bộ Tuyết đối với một người có thể gọi là bạn bình thường duy nhất trong văn phòng này, cũng không chút giấu giếm mà nói ra dự tính từ trước: “Tôi sẽ tự có biện pháp, tôi chỉ đang cố gắng không phải đường cùng thì không dùng tới phương pháp đó mà thôi, nếu không thì, ha ha, đến lúc đó cả tạp chí đều loạn hết lên.”

“Thật hay đùa?” Không biết Chủ Nhiệm Tổng biên tập cúi người nghe lên từ lúc nào mở miệng nói.

“Á!” Hai cô gái chợt nhảy dựng lên. “Ông làm cái gì thế, làm người ta sợ hết hồn!”

“Thiếu can đảm như vậy?” Tổng biên tập lắc đầu một cái. “Hoàng Bộ Tuyết, cô đừng luôn không có lý tưởng như vậy, chỉ cần bắt đầu, thì sau này sẽ nắm được bí quyết thôi. Mới, hiếm, thú vị, số đông, nắm chắc bốn điều này thì sẽ viết báo rất tốt.”

“Mới, hiếm, thú vị, số đông? Bánh ngọt gì?” Hoàng Bộ Tuyết nghe không hiểu, mà cô gái bên kia đầu óc cũng mờ mịt.

Tổng biên tập không khách khí đặt mông ngồi lên cái bàn của Hoàng Bộ Tuyết. “Mới, không phải chuyện cũ thì gọi là mới. Hiếm, hiếm thấy thì gọi là hiếm. Thú vị, tức là khiến cho người ta cảm thấy thú vị thì là thú vị. Số đông, mọi người cùng thú vị thì gọi là số đông. Understand?”

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn gật đầu.

“Vô dụng quá . . . đã lẫn lộn nửa năm rồi, lúc mới bắt đầu còn có chút cố gắng, lúc nào thì cô không còn ngơ ngơ nữa, tôi thấy nên đổi nghề có khả năng sẽ có chút tương lai.” Phóng viên chủ chốt của tạp chí Toàn Lộ Hình vừa mới bước vào cửa đã dội nước lạnh.

“Hừ! Nói bậy cái gì đó, ai mà không biết tin tức của cô là từ đâu tới, còn không phải đều dựa vào công phu ở trên giường mà có được hay sao.” Hoàng Bộ Tuyết chưa bao giờ biết kiêng kỵ, đặc biệt là đối với những người đáng ghét.

Lông mày nhướn lên, mắt hạnh tròn tròn, Toàn Lộ Hình giận dữ khẽ nói: “Cô nói cái gì? Có gan thì lặp lại lần nữa xem nào!”

Ha! Ngay cả lúc tức giận cũng mềm mại như vậy, khó khách người ta lại đem tin tức nhét vào trong cái quần tam giác của cô ta. “Tôi nói cô có ‘công phu’ tốt, nên mới có được nhiều tin tức như vậy, tôi có nói sai sao?” Bộ dạng của Hoàng Bộ Tuyết lạnh lùng, giống như vô tội nói.

“Cô . . . Lão tổng, ông nhìn cô ta một chút đi, bản thân kém cỏi nhưng mà vẫn phách lối như vậy, tôi không hiểu ngài còn giữ cô ta lại để làm gì? Lãng phí tiền lương, tuyển một cộng tác viên ở bên ngoài còn có ích hơn cô ta nhiều!” Toàn Lộ Hình lôi kéo Tổng biên tập làm nũng khiến cho ‘phong cảnh’ lộ ra.

“Cô ấy . . .” Tổng biên tập đáng thương vừa mới mở miệng liền bị cắt ngang.

Hoàng Bộ Tuyết hô lên một tiếng đứng lên. “Cái gì gọi là kém cỏi? Cái gì gọi là lãng phí? Khi nào thì tới phiên cô chấm điểm bản tiểu thư đây, cô vẫn nên quản lý cho tốt dây lưng quần của cô thì hơn!”

“Cô . . .” Tổng biên tập vẫn không thể nào nói hết câu được.

“Lão tổng! Có cô ta thì không có tôi, có tôi thì không có cô ta.” Toàn Lộ Hình uốn éo cái mông, ngồi xuống cái ghế dựa ở bên cạnh liếc xéo Tổng biên tập một cái. “Ngài cứ xem đó mà làm thôi!”

“Ôi trời, ôi trời, các cô làm cái gì vậy chứ?” Quả là bi ai mà! Phải chờ cứng ông ta mới có cơ hội nói chuyện. “Đều là đồng nghiệp cả, cần gì phải âm ỉ như vậy.” Tổng biên tập đầu hỏi đi lại bên cạnh Hoàng Bộ Tuyết đang lạnh mặt kia khuyên như: “Hoàng Bộ Tuyết, tôi nói với cô chứ, đúng là có một chút quá đáng rồi, cô chịu uất ức một chút nói lời xin lỗi đi, tôi biết cô không được thăng chức nên tâm tình không được tốt, tôi sẽ cố gắng hết sức nghĩ biện pháp giúp cô, có được không?”

Ngay sau đó ông ta lại đi về phía Toàn Lộ Hình. “Lộ Hình à, cô là phóng viên lâu năm rồi, cũng phải thông cảm cho một người mới chứ.” Ông ta cũng thật sự không dễ dàng gì, hai vị này ông ta đều không đắc tội nổi.

“Vì mặt mũi của lão tổng, được rồi, gọi cô ta lại nói xin lỗi tôi đằng hoàng, mời tôi uống trà chiều, mọi chuyện bỏ qua.” Toàn Lộ Hình khinh thường so đo với cô.

“Được, như vậy . . .”

“Đừng có mơ tưởng!” Hoàng Bộ Tuyết lạnh mặt quật cường không phục.

“Hoàng Bộ . . .”

“Lão tổng, đừng bảo là tôi bắt nạt người mới, công việc làm không xong, lại không biết làm người, giữ cô ta lại có ích lợi gì?”

Thật sự là tức chết mà, quả thật muốn nhào tới xé nát miệng của cô ta ra, Hoàng Bộ Tuyết hất cằm lên. “Ai nói tôi làm không được?”

“Cô làm được? Nửa năm rồi, vẫn còn là chó săn, cô mà được, hừ!” Toàn Lộ Hình khinh miệt nói.

“Lão tổng, lần trước ông đã nói chỉ cần viết một bài viết phỏng vấn đúng không? Phỏng vấn nhân vật có được hay không?”

“Tùy tiện tìm một người để cho xong việc à?” Toàn Lộ Hình liếc xéo cô.

“Ai nói,” Hoàng Bộ Tuyết bật thốt lên: “Huyền Vũ Thác Hàn có được không?”

Bỗng nhiên cả căn phòng yên tĩnh, chợt vang lên tiếng cười âm ỉ.

“Trời ạ! Cô cũng có khả năng lựa người quá chứ, ai mà không biết Huyền Vũ Thác Hàn không tiếp nhận phỏng vấn.” Toàn Lộ Hình cười nói.

“Tôi đã quán lấy anh ta năm năm rồi, ngay cả giọng nói còn chưa nghe được, cô có thể làm được gì? Cô cho rằng cô là con gái, thì anh ta sẽ ưu đãi cô sao? Thôi đi, ai mà không biết là anh ta ghét nhất phụ nữ chứ!” Tiểu Cố cười tới mức ôm bụng kêu đau.

Lily cố nén cười, “Hoàng Bộ Tuyết, cô . . . Ừ, cô đã biến thành người khác rồi.”

“Tôi biết là cô nôn nóng, nhưng mà cũng không cần đói bụng ăn quàng như thế chứ?” Trầm Vân cũng đang cười.

“Hoàng Bộ Tuyết à! Nếu như cô thật sự có thể viết được một bài phỏng vấn anh ta, tôi chẳng những thăng chức cho cô lên làm phóng viên chính thức, còn cho cô mở một chuyên mục.” Tổng biên tập cười ra nước mắt.

“Còn có phòng làm việc riêng nữa.” Toàn Lộ Hình giễu cợt nói: “Lợi hại như vậy, có thể phỏng vấn được Huyền Vũ Thác Hàn, không cho cô ta phòng làm việc riêng sao được?”

“Tăng lương! Tăng lương!” Tiểu Hoàng cũng lên tiếng.

“Được, được, ha ha!” Tổng biên tập còn đang cười.

“Phóng viên chính thức, chuyên mục, phòng làm việc, tăng lương,” Hoàng Bộ Tuyết cười như không cười nhìn Tổng biên tập. “Không hối hận?”

“Không hối hận, không hối hận, ha ha ha.”

Lão tổng khốn kiếp cứ cười nhạo đi!

“Được!” Hoàng Bộ Tuyết ung dung nhìn sang Tiểu Cố. “Tiểu Cố, anh vẫn luôn liên lạc với thư ký của anh ta sao?”

“Đúng vậy, sao thế?”

Hoàng Bộ Tuyết cầm điện thoại lên đưa cho anh ta, “Gọi lại một lần đi.”

“Vô dụng thôi . . . , anh ta sẽ không nhận.”

“Anh không thử làm sao biết được.”

“Tiểu Cố, gọi một cuộc đi để cho cô ta chết tâm đi.” Toàn Lộ Hình nói.

Tiểu Cố nhún nhún vai nhận lấy điện thoại bắt đầu bấm một dãy số quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn được nữa, chỉ một lát sau, “A lô, thư ký Lâm hả? Tôi là Tiểu Cố . . . Đúng vậy, cô vẫn còn nhớ tôi chứ . . . Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi tổng giám đốc Huyền Vũ một chút anh ấy . . . Vẫn chưa được hả . . . À, xin đợi một chút.”

Tiểu Cố che tai nghe lại hỏi Hoàng Bộ Tuyết: “Không được, sau đó thì sao?”

“Anh kêu cô ta hỏi tổng giám đốc của cô ta một chút, điện thoại của Hoàng Bộ Tuyết anh ta có nhận hay không?” Hoàng Bộ Tuyết lạnh nhạt nói.

Tiểu Cố nghi ngờ liếc nhìn cô một cái. “Được rồi . . . A lô, thư ký Lâm, có thể làm phiền cô hỏi Tổng giám đốc Huyền Vũ của cô một chút, điện thoại của Hoàng Bộ Tuyết anh ấy có nghe hay không . . . Được, cảm ơn, làm phiền cô . . . “ Tất cả mọi người nhìn Tiểu Cố, còn anh ta thì nhìn Hoàng Bộ Tuyết.

“A lô, tôi ở đây . . . Cái gì?” Anh ta vô cùng kinh ngạc không quan tâm gì nữa kêu lên. “Anh ấy muốn nghe . . . Được, được, chúng tôi chờ.” Anh ta không biết làm sao nhìn Hoàng Bộ Tuyết. “Anh ta đang nghe điện thoại nhà. Bảo tôi chờ một chút.”

“Đợi lát nữa anh ta nghe điện thoại xong, chờ anh xác định đúng là anh ta thì sau đó chuyển điện thoại cho tôi.” Hoàng Bộ Tuyết lạnh lùng liếc nhìn bọn họ dạn dỏ.

“À, được. Tiểu Cố có chút bất lực trả lời, “A lô, à! Tổng giám đốc Huyền Vũ! A . . . tôi . . . tôi là . . . Xin, xin chờ một chút.” Anh ta gần như đem điện thoại ném cho Hoàng Bộ Tuyết.

Hoàng Bộ Tuyết lạnh lùng ung dung nhìn nãy ‘người đầu gối’ ở bốn phía, sau đó mới thông thả đưa tai nghe lên tai.

“A lô, trai đẹp, tôi là Hoàng Bộ Tuyết đây . . . Mới vừa rồi hả? Đó là đồng nghiệp của tôi, bọn họ không tin anh sẽ nhận điện thoại của tôi chứ sao . . . Đúng vậy, dám không nhận điện thoại của tôi anh liền thề thảm! Trai đẹp, anh có nhớ anh đã đồng ý tiếp nhận phỏng vấn của tôi hay không . . . Nhớ là được rồi . . . Lúc nào thì được? Đương nhiên là càng nhanh càng tốt chứ sao, thật ra thì, ngày mai phải duyệt bản thảo rồi, cho nên . . . Hôm nay? Bất cứ lúc nào cũng rảnh . . . Được! Chắc khoảng một tiếng đồng hồ nữa thì tôi có thể tới phòng làm việc của anh rồi . . . Chụp hình? Không cần, anh cứ đem bộ ảnh của anh ra cho tôi chọn một tấm là được rồi . . . Đó là đương nhiên . . . Còn nữa, trai đẹp, liên hoan ngày hôm qua A Hoa nói anh muốn mời A Hoa ăn bữa tiệc lớn ở Long Hà . . . Tôi cũng muốn ăn, hai suất nha . . . Được, lát nữa gặp, bye!”

Hoàng Bộ Tuyết ung dung cầm túi xách vung lên qua vai. “Các vị, tôi muốn đi ăn bữa tiệc lớn ở Long Hà. Lão tổng, đừng quên, phóng viên chính thức, chuyên mục, phòng làm việc riêng, còn có cả tăng lương nữa đó.”

Một, hai, ba . . . Người đầu gối!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Chương 159.2: Kết thúc vui mừng

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Cô tới đây làm gì?” Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng nhìn người phụ nữ ở trước bàn làm việc.

Dung nhan tuyệt đẹp, vóc người quyến rũ, đây là dáng người mà tất cả đàn ông – trừ Huyền Vũ Thác Hàn – nhìn thấy đều phải nhìn chăm chú, nước miếng chảy xuống vì thèm thuồng mỹ nữ tuyệt sắc này.

Đôi mắt to của Đường Hoan Tâm buồn bã nhìn anh. “Nghe nói anh đã cho ngưng lại dự án hợp tác của chúng ta? Tại sao?”

Mây rậm của Huyền Vũ Thác Hàn nhú lại không nói.

“Thác Hàn, chúng ta . . . Thật sự muốn đối xử với em như vậy sao? Chẳng lẽ anh thật sự chán ghét nhìn thấy em như vậy? Ghét tới mức không tiếc bỏ ra một khoản tiền lớn để bồi thường hợp đồng?” Cô ta chân chừ hỏi.

Anh bỗng nhiên đứng lên đi về phía quầy rượu, “Ngồi đi, rượu đó?”

“Được, cảm ơn.” Đường Hoan Tâm thật sự bất ngờ với hành động này của anh, nhưng mà vẫn nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sa lon.

Huyền Vũ Thác Hàn đặt ly rượu xuống chiếc bàn thấp ở trước mặt cô ta, rồi bản thân thì bung ly rượu của mình đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài.

Một lúc lâu, Đường Hoan Tâm ngập ngừng mở miệng, “Có phải em có chỗ nào khiến cho anh không hài lòng không? Anh nói cho em biết, em có thể sửa đổi mà.”

Anh vẫn trầm mặc uống rượu.

“Thác Hàn, em vì anh, học đại học quản trị doanh nghiệp, phí hết tâm tư tiếp quản công ty của ba em, chính là muốn khiến cho mình được xứng với anh hơn.”

“Đường Hoan Tâm.” Huyền Vũ Thác Hàn xoay người lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô ta. “Chuyện ngày hôm đó có phải do cô đã giờ trò không?”

“Tại sao?” Đường Hoan Tâm hỏi. “Tại sao anh lại cho rằng em là người đã làm? Chẳng lẽ cách sống của em anh còn không hiểu sao?”

“Cách sống của cô?” Anh cười nhạo một tiếng. “Chính vì tôi quá hiểu cách sống của cô, vì để đạt được mục đích mà không chừa bất cứ một thủ đoạn nào, điều này không cần tôi phải nói rõ ràng chứ.”

Đường Hoan Tâm nghẹn nghẹn, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Chuyện của ba anh, em rất xin lỗi, nhưng anh không thể nói đó là do em làm, anh biết mà, em yêu anh, em sẽ không làm chuyện tổn thương tới anh.”

“Xin lỗi?” Huyền Vũ Thác Hàn có chút giễu cợt nói. “Cô hãy từ bỏ đi, mặc kệ cô có làm hay không, nhưng tôi luôn hy vọng không phải dính dáng gì đến cô nữa.”

Trong mắt của cô ta lập tức tràn đầy nước mắt. “Thác Hàn, không nên như vậy, em . . . Em yêu anh lâu như vậy, ngay từ lần đầu tiên em gặp anh, em thật sự rất yêu anh, em không thể không có anh, em . . .”

“Tôi không yêu cô,” Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng cắt ngang lời tỏ tình của cô ta. “Vĩnh viễn cũng sẽ không yêu cô.”

“Thác Hàn . . .” Đường Hoan Tâm muốn đưa đôi tay run rẩy ra chạm vào anh.

“Đừng đụng vào tôi! Cô có biết tôi ghét nhất phụ nữ đụng vào tôi không!” Anh lập tức tránh ra quát lớn lên.

Cô ta nghẹn ngào nói: “Đừng như vậy, Thác Hàn, van xin anh, hãy cho em một cơ hội, em nhất định sẽ khiến cho anh yêu em một lần nữa mà.”

Huyền Vũ Thác Hàn chán ghét đi trở về ngồi xuống bàn làm việc. “Cô đi đi, tôi còn bận công việc, đừng làm phiền tới tôi.”

“Không, Thác Hàn, em không đi,” Đường Hoan Tâm không ngờ anh sẽ độc ác như vậy, khóc nói. “Anh không thể cứ như vậy mà đuổi em đi được, em vì anh làm nhiều như vậy, em yêu anh . . .”

Cửa phòng làm việc chợt mở ra, Hoàng Bộ Tuyết vừa đi vào vừa quay lại phía sau nói với thư ký Lâm: “Được rồi, được rồi, tự tôi có thể đi vào, cần gì phải thông báo? Lấy đầu ra làm thứ phiền phức như vậy . . . Hi! Trai đẹp, tôi tới rồi, đã đặt bữa tiệc lớn ở Long Hà chưa?”

“Tổng giám đốc, thực sự xin lỗi, cô ấy . . .” Thư ký Lâm ở phía sau vội vàng cúi đầu về phía trước lo lắng nói.

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi.” Đuổi thư ký Lâm đi ra khỏi đây, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn Hoàng Bộ Tuyết đang nghiêng mặt đánh giá nước mắt trên mặt của Đường Hoan Tâm, mà Đường Hoan Tâm cũng nhìn lại cô với địch ý.

“Hàn! Cô ấy là ai?” Đường Hoan Tâm hỏi.

“Hàn? Đây, trai đẹp, tên của anh từ khi nào lại ngắn như vậy chứ?” Miệng của Hoàng Bộ Tuyết thì hỏi, nhưng mà ánh mắt vẫn không ngừng soi ở trên mặt của Đường Hoan Tâm.

Không còn lạnh lùng giống như thái độ mà Huyền Vũ Thác Hàn đối xử với phái nữ như bình thường, anh dịu dàng nói: “Cô gọi tôi là anh Thác Hàn đi, không cần luôn miệng gọi tôi là trai đẹp.”

“Được. Nhưng anh cũng biết mà, tên của anh là A Hoa độc quyền, lúc tôi gọi có chút ỡng ẹo, gọi cả tên cả họ thì không được, cho nên không thể làm gì khác hơn là gọi anh là trai đẹp rồi, dù sao thì danh cũng xứng với thực mà. Vậy sau này sẽ gọi anh là anh Thác Hàn?”

Đường Hoan Tâm tràn ngập ghen tỵ với thái độ nhẹ nhàng mà Huyền Vũ Thác Hàn đối xử với Hoàng Bộ Tuyết, cho tới bây giờ anh chưa từng cho bất kỳ người phụ nữ sắc mặt tốt đâu, trước đây cũng vậy, cô ta là ai? Tại sao lại đối xử với cô ta dịu dàng như thế? Không phải anh ấy đã sớm có một người vợ rồi sao?

Oa, sức ghen của người phụ nữ này thật là lớn, có vấn đề! Hoàng Bộ Tuyết nghiêng người hỏi anh, “Trai đẹp . . . Không đúng, anh Thác Hàn, vị mỹ nữ này nhìn rất xứng với anh, cô ấy là ai vậy?”

“Tôi là mối tình đầu của anh ấy, cũng là người tình của anh ấy.” Cảm giác ghen tuông mãnh liệt khiến cho Đường Hoan Tâm không tự chủ được bật thốt lên.

“Đường Hoan Tâm” Huyền Vũ Thác Hàn hoảng sợ quát lên một tiếng.

“À . . . Thì ra là mối tình đầu kiêm người tình của anh Thác Hàn, chắc chắn, không đơn giản, thật sự không đơn giản.”

Hoàng Bộ Tuyết bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói. “Tôi nói anh Thác Hàn nghe nè, tôi muốn hoãn buổi phỏng vấn hôm nay lại, có lẽ anh

cũng muốn cùng với . . . Ừm, mỗi tình đầu kiêm người tình của anh gặp mặt, mà tôi thì sao đây, cũng muốn trở về hàn huyên với A Hoa một chút, rất lâu rồi không nói chuyện phiếm cùng cô ấy.”

“Không, Hoàng Bộ Tuyết, cô hãy nghe tôi nói . . .”

Đường Hoan Tâm vội vàng kéo Huyền Vũ Thác Hàn đang muốn đuổi theo Hoàng Bộ Tuyết. “Hàn.”

“Đừng đụng vào tôi!” Anh cố gắng hết sức để gạt cánh tay của Đường Hoan Tâm đang giữ chặt tay mình, còn cô ta thì chết cũng không chịu buông.

“Hai vị, sau này còn gặp lại.” Hoàng Bộ Tuyết nói xong chạy đi như một làn khói.

“Bộ Tuyết!” Huyền Vũ Thác Hàn quát to một tiếng, sau đó chợt trầm tĩnh lại, trầm tĩnh tới mức khiến cho người ta rợn tóc gáy, một cảm giác rét lạnh toát ra từ từng lỗ chân lông của anh. “Buông tay.”

Đường Hoan Tâm bị giọng nói lạnh lùng và vô tình của anh làm cho hoảng sợ lao đảo người, trong lòng cũng bị rét lạnh tới mức đau nhói. “Thác . . . Thác Hàn.”

“Cút! Vĩnh viễn đừng để cho tôi nhìn thấy mặt cô nữa, cút!”

Đường Hoan Tâm bị dọa sợ hãi tông cửa xông ra.

Đáng chết! Hi vọng tới kịp, thật đáng chết! Huyền Vũ Thác Hàn cũng hoảng hốt vội vàng xông ra.

Cuối cùng vị tổng giám đốc vĩ đại nào đó cũng phải làm tiểu quy đàn một lần . . .

Một con đường rộng mở, chiếc xe màu đen dừng lại ngay trước một ký túc xá có vạch đường cấm dừng cấm đỗ.

Thật phách lối! Chủ xe không biết là gần đây chính phủ đang cần tiền mặt để xoay vòng hay sao? Cứ mười phút thì lại có xe cần cầu tới để thực hiện chức trách của mình, mỗi lần sẽ có khoảng ba đến bốn chiếc tới, ngay cả xe máy cũng chạy không thoát. Cho dù chúng ta nộp thuế cho chính phủ bao nhiêu đi nữa cũng không đủ nhét đầy hầu bao của quan viên, một chút cũng không đủ.

Không sao cả, đi loại xe này không phải quan thì cũng là người phú quý, một ngàn hai, chuyện nhỏ. Hơn nữa, chưa chắc xe cần cầu dám kéo đi. Một số người đi qua thờ ơ nghĩ.

Huyền Vũ Thác Hàn gần như là chạy về phía lầu sáu, trên đường vẫn thu hút hoa bướm gì đó, mặc dù áo khoác tây trang, và cả vạt của anh không biết đã sớm ném chỗ nào rồi, cô áo sơ mi mở rộng, ống tay áo cũng được xắn lên cao, quần tây vốn thẳng thớm bây giờ cũng không ra hình dạng gì nữa, quả thực là lòi thối lếch thếch về nhà, nhưng mà ngoại hình cao to đẹp trai vẫn không thay đổi được, phong cách và khí chất tà mị tự nhiên trên người, hơn nữa còn thêm một phần cái đẹp của sa sút tinh thần nữa, khiến cho anh vẫn là tiêu điểm gây chú ý như trước.

“Làm thế nào? Làm thế nào?”

“Chị Hoa, bọn em cũng muốn giúp chị, nhưng năng lực của bọn em không đủ cao thâm, muốn giúp cũng không thể giúp được!”

Xá Cơ Hoa cào tóc, hoang mang và sợ hãi nói: “Làm sao chị biết được sẽ biến thành như vậy chứ?”

“Vừa rồi rốt cuộc cậu đã nhập cái gì vào? Hay là cậu ấn sai mã khóa rồi?”

“Minh đều làm theo từng bước mà, cũng làm theo chỉ dẫn mà các người dạy chứ sao.”

“Xong rồi! Lần này khẳng định là bị lỗi rồi . . . Còn bao nhiêu thời gian?”

“Không tới ba mươi phút.”

“Chết chắc.”

“Chết chắc thật sao?” Giọng nói ai oán vang lên!

“Chết chắc . . . A, cứu tính!”

“Há . . . A, anh Thác Hàn!”

Huyền Vũ Thác Hàn còn đang thờ hồn hển hển không biết đông tây nam bắc gì thì đã bị kéo lại ngồi trước bàn máy vi tính. “Vợ à, anh . . .”

“Chuyện gì cũng đừng nói, trước tiên hãy giải quyết giúp em cái này xong rồi hãy nói.” Xá Cơ Hoa vội vàng chỉ chỉ tung lung lên trên màn hình, rồi lấy thêm một mảnh giấy nam châm ra đưa cho anh. “Đó, còn có cả cái này nữa, cho anh . . . hai mươi phút, có đủ không?” Nhìn thấy anh gạt đầu lúc này mới thả lỏng người.

“Có thể hả? Được, anh có thể bắt đầu.”

Nhìn bộ dạng của Xá Cơ Hoa hình như vẫn chưa biết chuyện, Huyền Vũ Thác Hàn liền bình tĩnh lại bắt đầu xử lý. “Trò chơi này sao đây? Ai thiên tài tới mức có thể làm thành như thế này . . .”

Vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của người phụ nữ nào đó, Huyền Vũ Thác Hàn cau mày lại trong nháy mắt không dám lên tiếng nữa, anh không khỏi co đầu rụt cổ lại cố gắng nuốt mấy chữ còn dư lại, thiếu chút nữa thì nghẹn chết. “Anh lập tức làm, lập tức làm ngay đây.”

Đồng Thành thấy không nhịn được bật cười. “Trời đất ơi, anh Thác Hàn, anh đường đường là một tổng giám đốc vĩ đại, tại sao gặp phải chị A Hoa lại như chuột thấy mèo vậy?”

Vì vậy, nhóm năm người ở một bên vui vẻ nói chuyện phiếm.

Mười lăm phút sau: “Vợ à, được rồi.”

“Được rồi? Cho em xem nào!” Xá Cơ Hoa cầm lấy tờ giấy nam châm bảo bối, khẽ thở dài một hơi nói: “Cuối cùng cũng có thể lấy tiền rồi.”

“Anh Thác Hàn, có cầm theo bóp tiền không?” Hạ Tinh Vũ hỏi thẳng.

Huyền Vũ Thác Hàn cũng không thân quen với người này lắm, nhưng mà bạn của vợ mình, cũng coi như là bạn của mình, anh cười cười. “Có cầm theo.”

“Tốt quá!” Hạ Tinh Vũ hài lòng nhìn những người đồng nghiệp kiêm cấp dưới ở bên cạnh. “Các đồng chí, quyết định đi xem gì nào?”

“Yêu ở Ngũ Nguyệt Thiên. . . . .”

“ . . . . .”

Sau khi xem phim xong, đương nhiên là đi ăn, tiếp sau đó lại đi hát karaoke, lúc Huyền Vũ Thác Hàn đưa một đám bạn tốt của cô về đến nhà đã sắp mười một giờ.

“Rất gấp hả?” Còn ở phòng khách nhận fax Hoàng Bộ Tuyết nhìn Huyền Vũ Thác Hàn mặc áo sơ mi, quần tây nhẵn không thành hình dạng, có ngụ ý trêu đùa nói.

Hiểu rằng cô đang chinh anh, nhưng mà anh cũng chỉ có thể cười khổ nói: “Đúng vậy, rất gấp.”

Đầu óc của Xá Cơ Hoa mơ hồ không hiểu, nhìn bên này một chút, nhìn bên kia một chút. “Hai người đang nói cái gì vậy?”

“Không có gì,” Hoàng Bộ Tuyết lườm Huyền Vũ Thác Hàn một cái. “Chỉ là đang nói với vị chủ tịch vĩ đại nào đó, chuyện không thể kéo dài, càng kéo dài càng dễ xảy ra vấn đề.”

“Hả?” Xá Cơ Hoa nghe không hiểu, càng thêm mờ mịt không biết gì cả.

“A Hoa, cậu không cần phải hiểu, anh ấy hiểu là được.” Hoàng Bộ Tuyết ngạo nghễ nhìn anh. “Đúng không? Anh Thác Hàn?”

Lúc này Huyền Vũ Thác Hàn trừ gật đầu còn có thể làm gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Chương 159.3: Kết thúc vui mừng

Editor: Táo đồ phổ núi

Mới sáng sớm Xá Cơ Hoa đã bị hai người bạn tốt hẹn đi ra ngoài ăn bữa trưa, bởi vì bài báo lần trước, còn chưa kịp ngồi xuống đã bị oanh tạc một trận.

Đợi sau khi bữa ăn được đưa lên, Xá Cơ Hoa đảo đồa thức ăn của mình lên, không biết nên nhận tội từ đâu.

“Chuyện đó, hai người nói xem có phải là mình chuyện bé xé ra to rồi không? Hay là do mình quá đề ý?”

Chuyện tình cảm cô luôn luôn không rành lắm, lần này trong lòng phát sinh một cảm giác kỳ lạ kia, khiến cho cô có chút không biết làm sao, khó khăn nói ra vấn đề xong, Xá Cơ Hoa ngẩng đôi mắt xinh đẹp lên, cẩn thận quan sát phản ứng của hai người bạn thân.

“A Hoa, cậu bị làm sao vậy chứ? Bình thường vẫn luôn không bao giờ để cho bản thân chịu thiệt thòi chút nào, lần này cũng vậy không quan tâm sự thật là như thế nào, cứ để cho bên nhà chồng nhìn sắc mặt một chút, nếu không lẽ về sau thỉnh thoảng lại xuất hiện một bài báo như vậy, không bị tức chết

mới lạ đó.” Hoàng Bộ Tuyết rất rõ ràng những bài báo như vậy hơn nửa là bịa đặt, nhưng mà cô vẫn muốn suy nghĩ cho bạn mình mà nhắc nhở cô ấy một chút.

Về mặt của Hạ Tinh Vũ thì kinh ngạc, lúc nghe thấy lời của Hoàng Bộ Tuyết, không nhịn được mở miệng nói: “Thật ra thì mình cảm thấy người bên nhà chồng của A Hoa cũng rất được, mình nghe nói anh ấy vì chuyện lần này, chẳng những bị người trong nhà gây áp lực, hình như cũng bị mẹ Xá dạy dỗ nữa, có chút đáng thương.”

“Đàn ông nên bị mẹ vợ dạy dỗ một chút cũng là chuyện tốt, sau này sẽ biết thương vợ hơn.”

“Nói thì nói thế, nhưng mà không phải là quá độc ác rồi sao? Đúng không A Hoa?”

“Chuyện này sao . . . . .”

Hai người không hổ là bạn thân nhiều năm của Xá Cơ Hoa, nhìn bộ dạng áp a áp úng này của cô, liền biết cô có chuyện gì đó giấu trong lòng không chịu nói ra. “Có phải cậu còn giấu giếm chuyện gì không nói ra với bọn mình không? Nói mau! Chẳng thán được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!”

“Mình . . . . . Mình cảm thấy có thể mình . . . đã thích anh ấy một chút.” Gương mặt của Xá Cơ Hoa buồn bã, giống như không nghe thấy lời uy hiếp của Hoàng Bộ Tuyết.

“Thích anh ấy? Chuyện này cũng bình thường mà.”

“Hai người cũng đã tổ chức đám cưới rồi, con cũng có rồi, thích anh ấy thì có gì lạ đâu, nếu như cậu không thích anh ấy bọn mình mới cảm thấy lạ đó.” Hai người kích động tròn mắt lên.

“Nhưng mà, lần này cảm giác không chỉ giống như vậy, mà giống như . . .”

“Giống như cái gì?”

“Nói mau xem nào.”

Đối mặt với ánh mắt gay gắt của hai người bạn tốt, Xá Cơ Hoa cũng phải ngoan ngoãn thú nhận.

“Mình có cảm giác, hình như mình . . . . . Mình đã yêu anh ấy rồi.” Xá Cơ Hoa kiên quyết nói ra lời nói giữ trong lòng từ lâu.

Nếu như lại muốn cô cả ngày thờ ơ đối với ‘quấy rầy’ của Huyền Vũ Thác Hàn, thì cô thực sự không làm được, thần kinh của cô cũng sắp căng đứt ra rồi.

“Chỉ có vậy? Không có gì khác nữa?”

Vốn tưởng là sẽ nhận được phản ứng kịch liệt của bạn thân, dù sao thì trước đó bọn họ vẫn không hy vọng cô và Huyền Vũ Thác Hàn trở thành một đôi, nào ngờ bọn họ chỉ liếc nhìn cô một cái, ngay cả vẻ mặt giật mình cũng không hề có.

“Đúng vậy, chuyện này khiến mình nặng lòng rất nhiều ngày rồi, khó chịu muốn chết, bây giờ nói ra được đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng mà tại sao các cậu không có phản ứng gì thế?”

“Bọn mình còn phải có phản ứng gì nữa chứ? Chuyện này không phải rất bình thường sao?”

“Đúng vậy, chuyện này có gì đâu mà phải phản ứng.” Tình cảm có thể bồi dưỡng mà, hướng chỉ là ở cùng với một người đẹp trai như vậy, không yêu anh ấy mới khiến cho bọn họ cảm thấy kỳ lạ đó.”

“Nhưng . . . .”

“Nếu như vấn đề chỉ có vậy, thì không cần nhưng nhị gì nữa cả, chuyện này có gì hay đâu mà nhưng nhị, yêu thì yêu chứ sao. . . . .”

“Là như vậy sao?”

“Phải . . . .”

Vốn là ba người liên hoan, nhưng mà không ngờ lại gặp phải một người ngoài dự kiến.

“Ồ, các cậu nhìn xem, đây là ai vậy nhỉ?” Một giọng nói sắc bén đột nhiên vang lên.

Ba người nghe thấy tiếng nhìn lại, lúc nhìn thấy người đang đi tới xong, thì sắc mặt của Xá Cơ Hoa nhất thời biến đổi, nếu như không phải cô đang mang cái bụng bầu, cô thật sự muốn đứng lên cho mỗi người bọn họ một đấm, khiến cho răng của họ rơi đầy đất.

“Ôi trời, đây không phải là bạn học cũ của chúng ta sao? Đúng là ngoài ý muốn ha!” Tiếp tục mở miệng là một người đẹp trang điểm đậm, bên cạnh còn người đàn ông trẻ tuổi béo phì, nhìn bộ dạng giống như là một công tử nhà giàu mới nổi.

“Này, tự dung lại đeo một cục thủy tinh ở trên tay để làm gì vậy? Không sợ người ta cười vào mặt cho à?” Người mở miệng là hoa khôi của hệ quản trị doanh nghiệp, quét mắt nhìn lên tay của Xá Cơ Hoa, cười khinh bỉ nói.

Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ ở bên cạnh giận tái mặt, vô cùng căm ghét đối với nhóm người này, cuối cùng Hoàng Bộ Tuyết không nhịn được nữa: “Cô nói là thủy tinh thì là thủy tinh sao? Không thể là kim cương được hay sao?” Cô phản bác.

“Thật?” Vị hoa khôi hệ quản trị doanh nghiệp và mấy người bạn bên cạnh của mình cười nhạo lên một tiếng, “Bằng cô ta? Cầm cô ta đi mua cũng không mua được đâu.”

Tiếng cười không biết sống chết thật sự khiến cho người ta tức giận, Hoàng Bộ Tuyết chợt đứng lên đẩy cô ta một cái. “Cô có ý gì vậy?”

Hạ Tinh Vũ ở bên cạnh cũng đập một đập theo. “Có tin tôi bấm mặt cô ra làm nhân xá xú không!”

Xá Cơ Hoa vẫn ngồi tại chỗ, lửa giận mơ hồ hiện lên trong đáy mắt, nhưng mà trên mặt vẫn tĩnh táo khác thường, quay đầu nhìn vị hoa khôi này nói. “Miệng của cô thật sự rất thú!”

“Xá Cơ Hoa!” Hoa khôi kia quát to một tiếng, nhưng mà cô ta chưa kịp quát xong, một cuốn sách to vừa dày vừa nặng lập tức giáng lên đầu của cô ta, mặc dù hoa khôi này mang đôi giày cao gót rất cao, nhưng mà đầu của cô ta vẫn vừa vịn bị đập tới.

Mà vẫn chưa đủ cho người ta phản ứng kịp, ba người phụ nữ xinh đẹp ngay sau đó cũng lập tức tiến lên bổ xung thêm ‘vô ảnh cước’, trong nháy mắt, hoa khôi kia nhìn muốn nhếch nhác bao nhiêu thì nhếch nhác bấy nhiêu, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống dưới đất.

Xá Cơ Hoa chậm rãi đi về phía người đẹp đang trợn mắt há miệng lên kia, sau khi quan sát một lúc, hừ mũi khinh thường một tiếng. “Cũng chỉ là loại háo sắc trét một lớp don phấn dày lên mặt mà thôi.”

“Cô . . . . .”

“Tôi? Tôi làm sao nào? Còn các người đó, đừng nói tôi là bạn học không cảnh báo cho mấy người biết, các người cứ tìm những người già dối qua dối lại như vậy, cẩn thận cả bị AIDS đấy.” 1

Gương mặt của hoa khôi kia lập tức lúc trắng lúc xanh. “Xá Cơ Hoa, cô thật quá đáng!” Cũng bởi vì là lời nói thật nên mới khiến cho người ta tổn thương!

“Quá đáng? Sao như vậy được, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô thôi mà, ôi! Bây giờ người có lòng tốt lại không được đền đáp.” Xá Cơ Hoa bày ra bộ dạng buồn bã, mà những người xung quanh đứng xem vì câu nói này mà chuyển tầm mắt sang hoa khôi kia.

Về phần những người đàn ông đi cùng cô ta, mỗi người vốn định tiến lên làm anh hùng để tìm lại chút mặt mũi, nhưng mà nơi này là nhà hàng cao cấp, bọn họ chỉ cần quây một chút, một nhóm những nhân viên phục vụ kia sẽ tiến lên ngăn cản bọn họ, vì mặt mũi, những công tử nhà giàu mới nổi kia cũng chỉ có thể đứng xa một chút xem như không biết bọn họ.

Hoa khôi kia then quá hóa giận cũng không lựa lời quát lên: “Ít nhất thì tôi còn có rất nhiều người muốn, đáng vẻ này của cô, ngay cả một người đàn ông cũng không tìm được, cuối cùng không phải cần nhờ đến chúng tôi tìm đàn ông tới phá thân cô sao!”

“Đồ khốn kia cô mới nói gì hả?”

“Tôi muốn và nát miệng cô ra!”

Xá Cơ Hoa vội vàng nắm lấy tay của hai người bạn đang giận tím mặt của mình, “Muốn động thủ còn cần các cậu sao? Chẳng qua là bây giờ vì cục cưng của mình mà mình không thêm đề ý tới loại bà tám này, nhưng mà cô ta nói cũng là sự thật, mình làm gì có tài năng như bọn họ, mỗi ngày đối một người đàn ông, các cậu không phải không biết, chồng của mình quán mình mỗi ngày rất phiền, mình muốn có một chút thời gian riêng tư cũng rất khó.”

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ cho những người ở đây nghe rất rõ ràng.

Mà hai người kia, khỏi phải nói sắc mặt có bao nhiêu đặc sắc.

“Có muốn biết chiếc nhẫn kim cương này của mình từ đâu mà có không?” Xá Cơ Hoa lôi kéo hai người bạn thân của mình, ngồi lại vị trí giống như không có người ngoài ở đây.

“Chồng mình nói chiếc nhẫn này là dùng để cho mình dùng để phối với bộ quần áo này, mua ở Cartier.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Chương 159.4: Kết thúc vui mừng

Editor: Táo đồ phổ núi

Xá Cơ Hoa cười cười giờ tay ra quơ quơ trước mặt của hai người phụ nữ kia, rồi lại giờ lên trước mặt của mọi người, mà vừa hay bên cạnh bọn họ lại có một đôi vợ chồng trung niên, nhìn không giống như người thường.

“Là thật ư!” Người phụ nữ trung niên này nhìn một chút, cũng không biết là vô tình hay cố ý bật thốt lên.

“Cartier! Vua của các cửa hàng kinh doanh trang sức! Ôi trời ơi!! . . . . Trọng lượng bao nhiêu?” Hoàng Bộ Tuyết nắm lấy tay của Xá Cơ Hoa nhìn thật kỹ.

“Mười carat.”

“Oa! Hào phóng quá! Giỏi thật!” Hạ Tinh Vũ nói mập mờ.

Xá Cơ Hoa mỉm cười, chỉ nhìn những người ‘bạn học’ ở bên cạnh, không mặn không nhạt mở miệng.

“Anh ấy nói cái này chỉ dùng để phối hợp với quần áo của mình, trong nhà còn không biết bao nhiêu cái nữa.”

Thấy cô nói như vậy, sắc mặt của hai hoa khôi kia lập tức thay đổi rất nhiều, cuối cùng muốn bác bỏ cái gì đó, thì lại nhìn thấy mấy người đàn ông vẫn hay nói lời ngon tiếng ngọt càng lúc càng lần đi xa xa, nhất thời càng tức giận, mặt mũi không biết để đi đâu, cuối cùng rất dưới sự bàn luận sôi nổi của nhiều người, mấy người đó đành tức giận đi tới phòng bao ở bên kia.

Nhưng mà, mới vừa rồi Xá Cơ Hoa nói cũng không sai, trong tay cô nếu không có mấy chục cái nhẫn kim cương thì cũng có mười mấy cái rồi, dĩ nhiên, điều này là do người đàn ông nào đó vì muốn người phụ nữ của mình vui vẻ mà không tiếc bỏ tiền ra thu gom từ khắp các nước trên thế giới, đúng là đồ xa xỉ.

Về phần cơm trưa hôm nay, hình như có hơi náo nhiệt, nên cũng ngon miệng hơn!

. . . . .

“Ngô cho cậu, vây cá của mình, A Hoa, lấy tôm đi.”

“Vũ, cơm của cậu ăn không hết, cho mình một nửa đi.”

“Ai ăn bông cái?”

“Thịt bò, thịt bò của mình đâu?”

Chỉ một lát sau, rớt cục cũng chia của xong, ba người bắt đầu hưởng thụ ‘chiến lợi phẩm’ của mình.

“Tuyết, không phải cậu nói muốn nộp bài à? Sao lại có thời gian rảnh tới đây dùng cơm vậy?” Hạ Tinh Vũ vừa ăn vừa hỏi.

Hoàng Bộ Tuyết nuốt miếng thịt bò trong miệng xuống mới mở miệng nói: “Chồng của A Hoa gửi cho mình mấy tấm hình, đã cầm đi nộp rồi, anh ấy nói chờ anh ấy hết bận sẽ để cho mình viết bài phỏng vấn, cho nên tiền thưởng lần này cũng không ít, bữa nay mình sẽ mời khách.”

“Thật sao! Vậy được bao nhiêu tiền thưởng thế?” Xá Cơ Hoa lập tức hưng phấn chuyển sang hỏi Hoàng Bộ Tuyết.

Hoàng Bộ Tuyết cười cười giờ một tay lên. “Năm tám hình, năm trăm đồng, nhưng mà, nếu như bài phỏng vấn của chồng cậu đăng lên, khẳng định là tiền thưởng của mình không ít, đến lúc đó chúng ta lại đi ra ngoài ăn một bữa.”

“Năm tám hình năm trăm đồng?” Xá Cơ Hoa kêu lên: “Hình gì vậy? Nạm vàng hay sao?”

“A Hoa, không phải cậu không biết chồng mình có giá trị bao nhiêu chứ?” Hạ Tinh Vũ nói. “Ông trùm tổng giám đốc nổi tiếng trong giới thương trường, nghe nói riêng khuôn mặt của anh đã đáng giá một ngàn đồng rồi.”

“Một ngàn đồng?” Xá Cơ Hoa ngây ra, không phải chỉ là một tám hình thôi sao? Có giá trị như vậy à?”

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên, lạ thật, điện thoại ở đâu ra? Hạ Tinh Vũ nhìn về phía Hoàng Bộ Tuyết.

“Tuyết, chuông điện thoại của cậu à?”

“À!” Đột nhiên Xá Cơ Hoa nhớ tới cái gì đó, cầm túi xách lên, lục lọi ở bên trong một lúc, sau đó móc ra một chiếc điện thoại tình xảo ra.

Không sai, chính là cái điện thoại này của cô đã đổ chuông.

“A lô, Hàn Hàn à?” Xá Cơ Hoa vui vẻ hỏi, trong đầu không khỏi ‘lóc sáng’ lên vì mấy tấm hình một ngàn đồng kia, cho nên mới nói ra cách xưng hô ‘ghê tôm’ này.

“Là anh, vợ à, ăn cơm xong chưa?” Người đàn ông ở bên kia hình như rất hưởng thụ với cách xưng hô này của cô.

“Đang ăn nè.”

“Đang ăn? Ăn một bữa cơm mà lâu như vậy?”

“Đúng vậy, em đang ăn tôm, không hiểu sao lại nhớ tới tôm hùm.” Xá Cơ Hoa dùng đôi đũa gắp gắp con tôm.

“Chờ sau khi em sinh cục cưng xong, anh sẽ dẫn em đi Hawaii chỉ em cách lặn xuống biển, để cho em ăn tôm hùm cho đã ghiền, được không?”

“Được, được, anh nói rồi nhớ giữ lời tới lúc đó đừng có quên mất.” Gương mặt của Xá Cơ Hoa lập tức hưng phấn, nhìn hai người bạn cười khúc khích, nhưng mà bây giờ trong lòng cô còn có một chuyện vui vẻ hơn. T

“Chuyện gì đã đồng ý với em, anh tuyệt đối sẽ không quên.”

Hoàng Bộ Tuyết nắm lấy cánh tay của Xá Cơ Hoa, chỉ chỉ vào điện thoại rồi lại chỉ chỉ vào mình, Xá Cơ Hoa hiểu ý gật gật đầu. “Hàn Hàn à, Tuyết muốn nói chuyện với anh.”

“Hoàng Bộ Tuyết? Được.”

Xá Cơ Hoa đưa điện thoại cho Hoàng Bộ Tuyết, ngờ ngác hỏi: “Cậu muốn nói gì với anh ấy?”

Hoàng Bộ Tuyết làm một động tác tay ‘yên tâm’. “A lô, Tổng giám đốc lớn à, khi nào thì anh có thời gian rảnh? Bài phỏng vấn của tôi sao đây?”

“Chiều nay tôi rảnh, tới lúc đó cô hãy đến công ty của tôi đi.”

“Ồ, được rồi!”

Hoàng Bộ Tuyết im lặng một lúc rồi mới mở miệng, cô liếc về phía Xá Cơ Hoa. “Anh Thác Hàn à, anh có biết hôm nay A Hoa bị vũ nhục rất lớn không?”

Giọng nói của anh lập tức trầm xuống. “Ai dám bắt nạt cô ấy?”

“Anh không cần phải quan tâm là ai đâu, tóm lại, nếu như anh muốn xả giận giúp cô ấy, tốt nhất anh nên ra mặt, hơn nữa, tốt nhất là anh nên ăn mặc sao cho nhìn đẹp trai và sang trọng một chút, bởi vì có người cười nhạo là không ai muốn cô ấy.”

“Tôi hiểu rồi, nói cô ấy nghe điện thoại một chút được không?” Huyền Vũ Thác Hàn không vui nói.

Hoàng Bộ Tuyết đưa điện thoại cho Xá Cơ Hoa.

“Vợ à.” Táo đỏ le^e quy do^mn.

“Huyền Vũ Thác Hàn, anh ngàn vạn lần không được, em không muốn nổi tiếng đâu.” Mới vừa rồi mặc dù Xá Cơ Hoa rất tức giận, nhưng mà cô lại không thích bị người khác vây lại nhìn giống như một con khi.

“Anh sẽ đi đón em, nhân tiện mời mấy người bạn kia của em đi ăn tối.” Giọng điệu không hề khoan nhượng.

Xá Cơ Hoa âm thầm kêu khổ. “Huyền Vũ Thác Hàn, anh đừng nghe bọn họ nói bậy, thật sự không có việc gì đâu, anh không cần phải để ý tới, không phải chiều nay anh còn phải đi họp sao?”

“Em đang ở nhà hàng XX đúng không?”

“Chuyện của em em tự có cách giải quyết, không cần tới anh.”

“Bây giờ anh sẽ qua đó đón em.”

“Hàn . . .”

Cúp máy rồi! Xá Cơ Hoa quay đầu lại nhìn hai người đang cười hả hê, “Mình bị các cậu hại chết rồi!”. Cô ủ rũ cúi đầu cắt điện thoại.

Hoàng Bộ Tuyết lo lắng nhìn cô. “Sao vậy? Chẳng lẽ chồng cậu ra mặt giải quyết không tốt? Đáng người lại không khó coi, sợ cái gì, chờ một chút nữa khiến cho bọn họ tức chết.”

“Khó coi? Mình lại hy vọng gương mặt của anh ấy xấu xí một chút, như vậy thì sẽ ít phiền toái hơn.” Xá Cơ Hoa thầm nói.

Hoàng Bộ Tuyết vỗ ngực trấn an, “Chỉ hù dọa bọn họ một chút thôi, có gì mà phiền toái chứ? Mình xử lý như thế nào chứ.”

“Tùy cậu đấy! Không thèm nói với cậu nữa, ăn cơm nhanh lên.” Xá Cơ Hoa thờ ra.

“VẬY MỚI ĐÚNG CHỨ, MAU ĂN ĐI.

Một lát sau!

“Ồ? Tại sao lại yên tĩnh như vậy?” Ba người đang ăn thì cảm giác có chút kỳ lạ.

“Hình như mấy người ở đây đều nhìn ra bên ngoài, ngoài đó có chuyện gì à?”

Hạ Tinh Vũ cũng tò mò nhìn ra ngoài tìm kiếm mục tiêu khả nghi, nhưng mà bên tai không ngừng truyền tới những lời xì xào. “Oa! Trai đẹp! Quả thật là một người đàn ông vô cùng đẹp trai!”

Xá Cơ Hoa và Hoàng Bộ Tuyết nhìn theo ánh mắt của Hạ Tinh Vũ, “Ồi mẹ nó!”

Mọi người vẫn nhìn chằm chằm vào trận thế mà bốn chiếc xe limousine bày ra ở bên ngoài, và một người đàn ông từ trên xe bước xuống, khó trách lại yên tĩnh như vậy, mọi người đều bị mấy người đàn ông ngoài kia hấp dẫn.

Nhìn những người đàn ông đẹp trai ngồi ngời ngời kia, vừa nhìn đã biết là con lai, vẻ bề ngoài anh tuấn, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo, đôi môi đầy đặn hấp dẫn, cử chỉ ưu nhã, phong thái tự tin ngạo mạn, thái độ không coi ai ra gì.

Bốn trai đẹp, phong thái vô cùng đặc sắc, khó trách có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nói thật, đúng là rất bỏ mắt, đặc biệt là người đàn ông đi đứng trước kia.

Vóc người của anh cao lớn, mặc một chiếc quần jean màu đen bao lấy đôi chân thon dài rắn chắc, dưới chân đi một đôi ủng ngắn màu đen giống như một cao bồi vùng Texas của Mỹ, cổ áo của chiếc áo sơ mi đen ở bên trong chiếc áo vest phi hành gia hơi mở ra, để lộ cơ ngực rắn chắc, quần áo nhìn tùy ý khiến cho cảm giác lười biếng tà mị toát ra một cách tự nhiên nhưng lại làm tăng lên cảm giác phóng túng không kiềm chế được.

Hai ngón tay cái của anh móc vào túi quần, miến cưỡng bước nhanh về phía cổng của nhà hàng, đôi mắt thâm thúy nhìn ba người phụ nữ ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Chương 159.5: Kết thúc vui mừng

Editor: Táo đồ phổ nú

Trong nhà hàng vang lên những tiếng bàn tán to nhỏ, còn Xá Cơ Hoa thì thỉnh thoảng phát ra những tiếng thở dài nho nhỏ, người đàn ông chết tiệt này, biết ngay sẽ như vậy mà.

Cổng nhà hàng, bốn người đàn ông anh tuấn lạnh lùng vừa bước xuống xe, thì bốn phía đã có rất nhiều phụ nữ dừng chân lại nhìn bọn họ bằng ánh mắt si mê.

Nhưng cũng không biết tại sao lại trùng hợp như vậy, vị hoa khôi kia cũng vừa lúc đi ra khỏi phòng bao không biết để làm gì, cô ta nhìn thấy bốn người đang đi tới cổng của nhà hàng, thì cũng không biết xấu hổ đi về phía đó, khi bọn họ vừa đi vào, thì cô ta bày ra tư thế hấp dẫn nhất, quyến rũ mời chào. Sau đó không biết nói với bọn họ những gì mà người đàn ông dẫn đầu bị đụng vẫn không hề để ý một chút nào sau đó dường như cô ta kim lòng không được đặt tay lên cánh tay của anh, anh nhanh chóng hất ra, không nói một câu nào, vị hoa khôi kia lập tức lúng túng lùi lại mấy bước, nhưng mà vẫn không đành lòng nghiêng người lưu luyến nhìn anh, càng nhìn lại càng tròn tròn mắt lên, cuối cùng lúc bốn người đàn ông kia dừng lại thì mắt cũng sắp lọt tròng ra ngoài.

Tất cả mọi người không tự chủ được mà suy đoán, bọn họ là ai, tới tìm người hay ăn cơm? Không ngờ tới, vừa dừng lại trước ba người phụ nữ vừa mới ăn xong, vị thủ lĩnh kia gọi một câu “bà xã” thì những người phụ nữ ở đây không người nào không ao ước ghen tị?

Đặc biệt là vị hoa khôi kia!

Một bàn tay thon dài thông thả đưa về phía bên trái của Xá Cơ Hoa, ngón tay cung chiều lau thức ăn dính ở khóe miệng của cô.

Xá Cơ Hoa ngửa đầu về phía sau. “Sao anh lại tới đây? Không phải đã nói là đừng tới rồi sao?”

Huyền Vũ Thác Hàn nhanh chóng hôn lên môi của cô một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, mà ba người La Vũ Hiên đi theo anh cũng mỗi người tìm một vị trí để ngồi.

“Bà xã bị bắt nạt, có thể không tới được sao?”

“Rốt cuộc là người nào lại không biết điều như vậy, dám bắt nạt người phụ nữ của Huyền Vũ Thác Hàn?” . Giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng mà cũng đủ để cho mọi người ở đây đều nghe thấy.

Huyền Vũ Thác Hàn?

Bốn chữ, nhưng mà lại giống như một tiếng sấm sét khiến cho mọi người ở đây đều bị chấn động, mà vị hoa khôi kia tròn tròn mắt lên.

Huyền Vũ Thác Hàn? Ở đây ai không biết là điều đó có ý nghĩa gì?

Vào lúc Huyền Vũ Thác Hàn vừa dứt lời, không ít người dùng ánh mắt đồng tình để nhìn vị hoa khôi kia, cái tên Huyền Vũ Thác Hàn như tiếng sấm đánh bên tai, thủ đoạn của anh lại càng khiến cho người ta không thể không rung mình kinh sợ.

“Này, lúc các người vừa mới bước chân vào, không phải có người dâng lên lên tận cửa cho anh sao.” Hoàng Bộ Tuyết tròn mắt lên nhìn người đàn ông vừa tới gần cô nói.

Ánh mắt rét lạnh của Huyền Vũ Thác Hàn tùy tiện liếc một cái, sau đó đưa ánh mắt, La Vũ Hiên đứng lên: “Cho tôi ba phút.”

“Ừ!”

“Không đầy ba phút, thì thấy La Vũ Hiên quay trở lại: “Được rồi!”

“Được rồi?” Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ cùng nghi ngờ.

Nhưng mà bọn họ vừa nói ra khỏi miệng thì thấy cửa phòng bao bên cạnh mở ra, một nhóm người với sắc mặt xanh xanh tím tím bị bảo vệ nhà hàng ‘mời’ đi ra khỏi cửa nhà hàng, thật ra thì cũng không thể nói là mời, nói đơn giản chính là bị túm cổ ném ra ngoài.

Hành động này khiến cho không ít người ở đây biến sắc, kính sợ!

“Anh làm như thế nào vậy? Thật là lợi hại!” Đôi mắt của Xá Cơ Hoa sáng lên nhìn La Vũ Hiên hỏi, nhưng lại bị người đàn ông ở bên cạnh xoay đầu lại.

“Vợ à, không thể nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác như vậy, cũng không thể khen người đàn ông khác được.”

Cái gì? Có người đàn ông bá đạo như vậy sao?

Ba người đàn ông đang ngồi ở đây cảm thấy xấu hổ, còn hai người phụ nữ thì cảm thấy kinh ngạc! Mà nhân vật nữ chính thì lặng lẽ xem thường.

Chậm rãi nhìn xung quanh nhà hàng, bên ngoài có gần trăm ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào cô và Huyền Vũ Thác Hàn, “Lần sau anh khiêm tốn một chút được không? . . . . Em đã bảo anh không cần tới rồi mà.” Cô lầm bầm oán trách.

Huyền Vũ Thác Hàn đầu thêm quan tâm tới mấy ánh mắt kia, thấy trên đĩa của cô đã trống không, đột nhiên Huyền Vũ Thác Hàn ôm Xá Cơ Hoa đứng lên.

“Khó trách A Hoa không muốn anh tới đây . . . Nhìn tình hình này, thật sự là chấn động. Mình nghĩ tốt nhất là chúng ta nên rời khỏi đây thôi, nếu không đi, chúng ta sẽ bị bọn họ nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống.” Hoàng Bộ Tuyết nổi vạch đen, Hạ Tinh Vũ vội gật đầu phối hợp.

“Quả thật đúng như lời cậu nói!”

Hoàng Bộ Tuyết nhướng mày, nhưng không nói gì mà dẫn đầu đi ra ngoài, Huyền Vũ Thác Hàn kéo Xá Cơ Hoa đi ở chính giữa, dọc đường đi hấp dẫn không biết bao nhiêu là ánh mắt chăm chú nhìn vào Xá Cơ Hoa, và cũng có không ít ánh mắt hâm mộ nhìn vào Huyền Vũ Thác Hàn.

Hoàng Bộ Tuyết cười nói. “Nói một chút, đi tới chỗ nào để moi sạch ví tiền của tổng giám đốc đẹp trai thôi. Trai đẹp, mượn bà xã của anh một chút đi.” Cô nói xong liền kéo Xá Cơ Hoa về phía mình, sau đó ba người liền thì thầm to nhỏ tiến hành thảo luận hội nghị cấp cao của lịch trình ngày hôm nay.

Không bao lâu sau, Hoàng Bộ Tuyết xấu tính nhìn chăm chăm vào Huyền Vũ Thác Hàn. “Tôi nói nghe này trai đẹp!”

Huyền Vũ Thác Hàn kéo Xá Cơ Hoa về bên cạnh mình. “Có chuyện gì?”

“Ví tiền của anh . . . . .”

“Dày cộm”

Hai người cười gian nhìn nhau. “Đây chính là anh nói đây nha?”

“Những lời nói từ miệng của tôi không phải lời nói suông, cũng không cần phải trừ hao.” T

“Được! Rất sáng khoải!” Hoàng Bộ Tuyết hét lên một tiếng. “Vũ, gọi điện thoại kêu mọi người trong văn phòng, dù coi tiền như rác cũng không thành vấn đề . . . . . , đi! Hôm nay không vui không về.”

“Coi tiền như rác?” Huyền Vũ Thác Hàn ngạc nhiên.

Xá Cơ Hoa tròn mắt lên, nháy nháy mắt với anh. “Không phải là anh sao?”

Về phần đêm đó, một nhóm người, chơi đến điên cuồng, cũng không đạt tới mức độ coi tiền như rác, dường như không đủ giải ngứa, nhưng mà lúc sắp tàn cuộc, không biết Hoàng Bộ Tuyết cười hề hề thần bí nói cái gì đó bên tai của Huyền Vũ Thác Hàn, khiến cho lão đại nào đó cười rộ lên, ngay lập tức lên tiếng nói bài phóng vấn của cô, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm anh!

. . . . .

“Hả? Quần lót của em đâu?” Cô nhắc cái bụng tròn vo nằm sắp dưới giường lật ga giường lên tìm quần lót.

Huyền Vũ Thác Hàn vỗ vỗ vai của cô, cô ngẩng đầu lên, anh đưa cho cô một cái quần lót nhỏ đáng yêu.

“Anh biến thái à, làm gì mà lấy trộm quần lót của người ta chứ!” Cô đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen lên bắt mặn nói.

“Là em làm rớt ở bên kia đấy chứ, đúng rồi, vợ à, anh có một vấn đề muốn hỏi em. . . Đó là . . . . .”

“Đó là cái cọng lông à, có gì thì hỏi nhanh lên, em muốn đi tắm rồi!”

“Đó chính là . . . . . Có phải em đã yêu anh rồi hay không?” Đã cả đêm muốn nói lại thôi, cuối cùng lão đại nào đó vẫn không nhịn được mà mở miệng.

“Cái gì?” Vòi nước chảy rào rào, không nghe thấy rõ.

“Anh nói, vợ à, có phải em đã yêu anh rồi không?” Huyền Vũ Thác Hàn càng căng thẳng hơn hét lớn tiếng lên.

Sau nghe nói lớn tiếng lên như vậy, thì nghe thấy người trong phòng tắm dừng lại một chút, sau đó một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Đúng vậy! Làm sao?”

“À.” Huyền Vũ Thác Hàn sững sờ đáp lại một tiếng, sau đó nhú nhú mày, dùng sức nhéo lên đùi mình một cái . . . “A!” Rất đau! Không phải là mơ!

“Sao vậy?” Cô từ trong phòng tắm thò đầu ra. “Sao phải kêu lên sợ hãi như vậy?”

“Vợ à!” Anh không nhịn được mà vui mừng hét lên như điên. “Em thật sự yêu anh sao?”

“Chậm tiêu!” Xá Cơ Hoa lầu bầu một tiếng lui vào trong phòng tắm.

Huyền Vũ Thác Hàn giống như một đứa trẻ nhảy cẫng vào trong phòng tắm. “Vợ à, có thật không? Có thật là em yêu anh không?”

“Cút ra ngoài? Đừng có chọc phá em!”

“Không nên như vậy mà, vợ à, mau nói cho anh biết, có phải em yêu anh thật không?” l

“Em muốn đi tắm, anh không cần ở đây quấy rối em!”

“Vợ à, em chỉ cần nói một lần nữa cho anh biết là được rồi, để cho anh xác định chắc chắn một chút thôi mà.”

“Anh không thấy phiền à!”

“Vợ à . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Chương 159.6: Kết thúc vui mừng

Editor: Táo đỏ phổ núi

Kể từ ngày hôm đó trở đi, người đàn ông nào đó hề có thời gian đều mặt dày mày dạn bám ở bên cạnh cô, dù là bạn thân tụ tập, cũng thường có bóng dáng của anh đi theo, dần dần, mấy người Hoàng Bộ Tuyết cũng quen, mà cuối cùng, vốn là ba người lại biến thành sáu người, còn về phần một người

khác, dường như gần đây cũng không biết là đang bận rộn chuyện gì!

Thời gian cứ như vậy mỗi ngày trôi qua, bụng của Xá Cơ Hoa cũng từ từ lớn dần lên, cũng không biết có phải vì là có thai ba hay không, mà cái bụng rất lớn, điều này khiến trong lòng người đàn ông nào đó phải lo sợ mỗi ngày.

Dường như cứ mỗi tuần Huyền Vũ Thác Hàn phải đưa cô đi tới khoa phụ sản để kiểm tra, dự tính là hai tháng sau sẽ sinh

Khiến cho cuộc sống của Xá Cơ Hoa càng lúc càng thêm khổ sở!

Lúc ở nhà thì hỏi han ân cần, phía trước phía sau chỉ cần gió thổi cỏ hơi lay thì đã vội vàng cuống cuống ra lệnh cho cô nằm xuống.

Ăn ít một chút thì anh lại lo lắng hỏi han xem cô không khỏe chỗ nào không, có trời mới biết mỗi ngày anh cho cô ăn tới bảy tám lần, mỗi bữa như vậy sao ăn nhiều được chứ?

Cuối cùng ngay cả mối nhẩy mũi một chút anh đã bắt chấp đưa cô đi bệnh viện, hại cô xấu hổ không dám đối mặt với vẻ mặt muốn cười nhưng không dám cười của bác sĩ. Trời ạ! Cô sắp điên lên rồi.

Lúc ra khỏi cửa thì thôi rồi, xe riêng đưa đón không nói, còn đưa bữa trưa đặc biệt tới văn phòng của cô, điều này cũng quá khoa trương rồi!

Điều khiến cho người ta không chịu nổi nhất là gần đây anh lại dám để cho hai thuộc hạ đi theo cô bất cứ nơi đâu, mà hai người này lại tận tụy với chức trách của mình tới mức chỉ thiếu nước đi theo cô vào phòng thay đồ giúp cô thay quần áo luôn.

Cô trốn về nhà mẹ đẻ, thì mẹ cô lại thay đổi thái độ, còn vô cùng đồng ý với việc phái người đi theo bên cạnh cô, đi chơi với bạn, bọn họ lại nhân cơ hội cười nhạo cô, được rồi, cô không nhân nại được nữa, nếu không được tự do, chỉ bằng chết.

Vì vậy hôm nay cô quyết định nói thẳng ra với anh, Xá Cơ Hoa giống như một ngòi thuốc nổ vô cùng mạnh mẽ xông thẳng vào tòa nhà của tập đoàn Huyền Vũ, đi vào thang máy nhất nút thang máy, hai người theo đuôi liền bị nhốt ở bên ngoài thang máy, ha ha, cuối cùng cũng bỏ rơi được bọn họ.

“Lão đại, anh không nên xuất viện.” Long Húc Hàng lo lắng nhìn sắc mặt yếu ớt trắng bệch của Huyền Vũ Thác Hàn.

“Sao anh có thể vừa mới mổ xong đã đòi ra viện được, bác sĩ đã nói viện đạn chỉ cách tim có một centimet mà thôi, hơn nữa cũng đã tổn thương đến phổi của anh, anh sẽ có hiện tượng khó thở, mà cũng mất máu quá nhiều, nên . . . .”

“Cậu lại đang chất vấn quyết định của tôi rồi.” Huyền Vũ Thác Hàn nghiêng người dựa lên đầu giường mới được kê thêm trong phòng làm việc, đôi mắt khép hờ, vẻ mặt mệt mỏi, giọng nói yếu ớt, thờ hờn hờn nói.

“Tôi không dám, nhưng mà lão đại, nếu như cậu xảy ra chuyện gì không may . . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn thở dài. “Hàng, đừng nóng vội, cẩn thận một chút thì không sao cả, tôi không muốn cho A Hoa biết tôi đang bị thương, bây giờ cô ấy không được phép quá kích động, tôi phải nói dối cô ấy.”

“Nhưng mà lão đại, cậu không lừa được chị dâu đâu, sắc mặt của cậu quả thật nhìn vô cùng khó coi, hơn nữa cậu còn đứng không được vững, chị dâu mặc dù hơi thô lỗ, nhưng mà tuyệt đối không phải là một người ngốc.” Long Húc Hàng cố gắng hết sức để thuyết phục Huyền Vũ Thác Hàn trở lại bệnh viện.

“Tôi sẽ nghĩ cách, uống chút rượu khiến cho gương mặt đỏ lên một chút, trước tiên cậu cứ để cho tôi nghỉ ngơi một chút đã, để chuẩn bị tinh thần đối phó với A Hoa.” Huyền Vũ Thác Hàn nhắm đôi mắt lại không còn hơi sức nói.

“Lão đại . . .” Long Húc Hàng biết không có cách nào thuyết phục được Huyền Vũ Thác Hàn, bản thân đã sớm biết, đại ca đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể khiến cho anh thay đổi được.

“Được rồi, để tôi kiểm tra một chút xem vết thương của anh có còn chảy máu nữa không.”

Huyền Vũ Thác Hàn không có hơi sức để cãi cọ với Long Húc Hàng nữa, anh để mặc cho Long Húc Hàng cởi giày da của anh ra, để xuống dưới thảm, rồi lại mở cúc áo sơ mi ra, kiểm tra băng gạc . . . . .

‘Rầm’ một tiếng cửa phòng bị một lực rất mạnh đẩy ra đụng vào tường, Xá Cơ Hoa giống như chiếc đầu xe lửa lao tới, “Em cảnh cáo anh, Huyền Vũ Thác Hàn, anh nhất định phải . . . . Á! Anh bị làm sao vậy?”

Cô hoảng hốt chạy lại bên cạnh giường nhìn Huyền Vũ Thác Hàn với vẻ mặt tái mét, ngực của anh thì băng bó, muốn sờ nhưng lại không dám sờ vào, trong lòng vừa đau vừa lo lắng, cũng không biết có phải do đang mang thai hay không, mà vòi nước của cô lập tức mở ra, gương mặt của cô ngập tràn nước mặt, giống như vừa mới rửa mặt, “Huyền Vũ Thác Hàn, làm sao? Nói cho em biết, rốt cuộc là làm sao?”

Huyền Vũ Thác Hàn thất vọng trong đau khổ thảm than một tiếng, người tính không bằng trời tính, người phụ nữ này bình thường muốn cô tới cô đều không tới, lần này lại đứng lúc như vậy . . . . .

“Vợ à, không có chuyện gì lớn cả . . . .”

Long Húc Hàng không chút do dự cắt ngang: “Chị dâu, buổi sáng lão đại ra khỏi nhà trên đường bị người ta đánh lén, bị trúng hai phát đạn, đưa đến bệnh viện vừa mới mổ lấy đạn ra, lão đại liên vội vàng đòi xuất viện, bác sĩ nói vết thương của đại ca không nhẹ lại mất máu quá nhiều, đáng lý ra phải nằm viện để điều dưỡng, nhưng mà lão đại . . . .”

“Câm miệng!” Huyền Vũ Thác Hàn phẫn nộ quát. “Cậu không lên tiếng không ai nói cậu là người câm đâu!”

Một tiếng quát dữ dội này khiến cho Xá Cơ Hoa giật mình, cô lập tức nói với Long Húc Hàng: “Mau! Chúng ta đưa anh ấy đến bệnh viện, trước tiên cậu hãy kêu chuẩn bị xe đi.”

Huyền Vũ Thác Hàn dùng hết sức lực để quát âm lên kết quả chính là dẫn đến một trận ho khan kịch liệt. “Khụ khụ . . . Hàng . . . Khụ khụ . . . Không cần . . .”

Xá Cơ Hoa vỗ vỗ lên ngực tránh đụng tới vết thương của anh. “Đừng để ý lời nói của anh ấy, cứ làm theo lời của tôi, tất cả đã có tôi chịu trách nhiệm, còn không mau đi!”

Có chị dâu bảo đảm, hiệu quả hơn bất cứ điều gì, điều này bọn họ vô cùng rõ ràng, Long Húc Hàng coi mấy lời của Huyền Vũ Thác Hàn như gió thoảng bên tai, có nghe nhưng mà không vào, vội vàng đi kêu xe.

“Khụ khụ . . . . Vợ à . . . .”

“Tốt nhất anh đừng có nói nhiều, ngoan ngoãn trở lại bệnh viện, nếu không khi sinh cục cưng em cũng sẽ sinh ở nhà.”

Linh nghiệm còn hơn cả linh đan, Huyền Vũ Thác Hàn lập tức im lặng, một câu cũng không dám nói nhiều hơn.

Một giờ sau, anh đi vào lầu hai mươi của bệnh viện tưởng niệm mà tập đoàn Huyền Vũ đã xây dựng, đây là bệnh viện mà anh xây dựng lên để tưởng niệm ông nội của mình, lầu hai mươi là lầu dành riêng cho khách quý, rất ít người có thể vào ở, bình thường đều bỏ không, mà từ khi anh vào ở xong, thì cả lầu hai mươi đều có cảnh vệ canh gác, giống như lâm đại địch, nếu như không được sự cho phép, nửa bước cũng không bước vào được.

Mà Chu Hữu Mai biết được tình hình chạy tới, vội vội vàng vàng, nhưng mà, sau khi bà nội nào đó biết được dường như rất giận với cuộc đấu súng lần này, cuối cùng sau khi nói Hiên và Vũ đi điều tra xong, còn trực tiếp tìm cục trưởng cục công an thành phố. . . .

Xá Cơ Hoa đau lòng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt đang ngủ say của Huyền Vũ Thác Hàn. “Nói cho tôi biết tại sao anh ấy lại bị thương?”

“Chị dâu, lão đại đã dặn dò . . . .” Long Húc Hàng do dự.

“Anh ấy đã ngủ thiếp đi rồi, bây giờ tôi là lớn nhất, nói cho tôi biết đi!” Lần đầu tiên Xá Cơ Hoa dùng thân phận chị dâu một cách quyết đoán như vậy.

“Dạ, chị dâu.” Vì vậy Long Húc Hàng đem chuyện xảy ra với anh kể sơ lược một lần.

Thì ra ngày đó mấy người bị ném ra nhà hàng, trong đó có một người là con trai của lão đại của bang phái nào đó, bởi vì sau này Huyền Vũ Thác Hàn vẫn luôn ở khắp nơi đã kích những phú nhị đại của những gia tộc có tiền, mà cuối cùng đã khiến cho vị lão đại của bang phái kia chó cùng dút giậu, lúc này mới gây nên chuyện ngày hôm nay.

“Cho nên anh ấy mới đưa cận vệ và đội bảo vệ đến bên cạnh tôi, và để cho bản thân mình bị thương?”

Xá Cơ Hoa cũng không biết là nên vui mừng khi anh coi tính mạng của mình còn quan trọng hơn cả anh, hay là tức giận vì anh thật sự không coi trọng tính mạng của chính mình?

“Chị dâu,” Long Húc Hàng do dự một lúc mới nói. “Thật ra thì tính cách của lão đại vốn rất ma mãnh, có lúc vô cùng kiêu ngạo, lúc ở nước ngoài còn may, ở trong nước, ngoại trừ ra ngoài cùng tôi, lão đại luôn không thích có người khác đi theo bên cạnh, lão đại luôn nói nhiều người đi theo như vậy chỉ khiến cho người khác coi thường mà thôi.”

Xá Cơ Hoa bĩu môi xem thường. “Sĩ diện không cần mạng nữa có phải không?”

“Cũng không phải như vậy, chị dâu, bản lĩnh của lão đại chị không biết đâu, nếu không chị cũng sẽ không nói như vậy.” Long Húc Hàng tự hào nói: “Bản lĩnh của ba người chúng tôi không bằng một góc của lão đại, căn bản không có người lại gần anh ấy được, chẳng qua lão đại khiêm tốn, không muốn khoe khoang mà thôi.”

Lúc này, Huyền Vũ Thác Hàn đang ngủ chột cựa người, nhưng vì cử động mà động tới vết thương nên nhủ chặt mày lại, Xá Cơ Hoa thấy thế không khỏi xoa xoa mày rậm của anh. “Nhưng mà anh ấy vẫn bị thương.”

Long Húc Hàng có chút tự trách cúi đầu xuống. “Lần này là tôi đi ra ngoài làm việc cùng với lão đại, vì tôi không cảnh giác nên khiến cho lão đại phải bận tâm không cẩn thận mới bị trúng đạn.”

“Không phải tôi trách cứ anh, nhưng mà tôi tức giận vì anh ấy coi thường an toàn của bản thân.”

“Có lẽ . . . .” Long Húc Hàng muốn nói lại thôi nhìn cô.

Chương 203: Chương 159.7: Kết thúc vui mừng

Editor: Whiye Silk-Hazye

Xá Cơ Hoa dùng sức lau nước mắt: “Anh nói đi.”

“Chuyện mà lão đại đã quyết định thì không ai có thể thay đổi, sự cứng đầu và cuồng vọng của anh ấy không ai có thể tiêu trừ, nhưng mà. . .” Long Húc Hàng khẽ cắn răng, mặc kệ, sự an nguy của lão đại là quan trọng nhất, liền nói: “Nhưng mà đại tẩu có thể làm được.”

“Tôi?” Cô nghiêm túc nhìn Long Húc Hàng, suy nghĩ đến lời của anh: “Tôi không hiểu, tôi phải làm sao?”

“Lão đại vô cùng yêu thương chị, đây là chuyện mà mọi người đều biết, trên thực tế anh ấy. . . Ừ, ừ. . . Vẫn còn rất. . . Ừ. . . Nghe lời chị nói.” Anh vừa lúng túng vừa ấp a ấp úng nói.

Mặt của Xá Cơ Hoa đỏ lên mắng nói: “Nói bậy bạ không! Anh ấy mới không thêm nghe lời ta đâu, anh và anh ấy quen nhau lâu như vậy, có từng thấy qua anh ấy nghe lời của ai chưa?”

“Có chị!” Long Húc Hàng trả lời chắc như đinh đóng cột.

Mặt của cô càng đỏ hơn: “Đừng có nói bậy nữa, nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Đây chính là chuyện nghiêm túc a.” Anh nhin cười nói: “Chỉ cần đại tẩu chịu dây dưa với lão đại, để cho lão đại mang thêm nhiều người ở bên cạnh, lão đại anh ấy. . . Ừ. . . Không dám không nghe.”

“Cái này gọi là tôn trọng, hiểu không? Anh ấy tôn trọng tôi, cho nên mới chịu tiếp thu ý kiến của tôi, anh đi theo anh ấy còn lâu hơn tôi mà, cách làm người của anh ấy thế nào anh rõ ràng hơn tôi không phải sao.”

Xá Cơ Hoa quay đầu tránh né cái nhìn trâu chọc của anh nói: “Vốn chính là vậy mà, anh ấy kiêu ngạo cuồng vọng như vậy, là người buông thả không kềm chế được, làm sao có thể nghe ai lời của tôi chứ.”

“Đừng, đừng, là tôn trọng.” Long Húc Hàng vội vàng phụ họa nói: “Xin đại tẩu hãy khuyên nhủ lão đại, để lão đại đưa tới hai ba nhóm hộ vệ bên người. Nếu như đại ca ‘tôn trọng’ đại tẩu, nhất định sẽ nghe lời khuyên của đại tẩu.”

“Tôi biết rồi.” Xá Cơ Hoa trả lời. Cô nhìn gương mặt tuần tú không có chút huyết sắc nào của Huyền Vũ Thác Hàn, nhớ tới buổi sáng trước khi ra khỏi cửa, anh ấy còn luôn miệng lẩm bẩm dặn dò kêu cô phải chăm sóc thân thể của mình, dịu dàng chân thành hơn cô một lúc mới bằng lòng rời khỏi.

Lúc ấy cô dựa vào trong ngực của anh mà suy nghĩ, có thể dựa vào trên lồng ngực có thể khiến cho người ta có cảm giác vô cùng an toàn này cả đời, thật sự chính là chuyện vừa hạnh phúc lại mỹ mãn, ai ngờ còn chưa được một ngày, anh ấy đã ngã xuống.

Khiến cho lòng người chưa xót cảm động nhất chính là anh ấy bởi vì không muốn để cho cô lo lắng, không thêm để ý đến thương thế nghiêm trọng của mình mà kiên trì xuất viện. Trái lại chính cô ngoại trừ hộ vệ anh ấy phải đến bên cạnh cô khiến cô cảm thấy có chút mang đến chút khó chịu, thì luôn coi thường sự quan tâm chăm sóc của anh ấy, coi nhẹ ý tốt của anh ấy, Cô thật sự là một phụ nữ vừa ích kỷ lại ngây thơ mà! Cô âm thầm tự trách trong lòng.

Trước đây, đều là cô ý lại anh, mà anh lại không hề cầu mong cô hồi báo mà luôn tới chăm sóc, thương yêu cô, bây giờ, tới phiên cô tới chăm sóc cho anh.

Đôi môi đỏ mọng của Xá Cơ Hoa nhẹ nhàng lướt qua đôi môi tái nhợt của anh, sau khi hàng lông mi dài của anh hơi rung động một lúc thì chậm rãi mở mắt ra, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười mệt mỏi trấn an, ngay sau đó lại nhắm mắt lại ngủ thật say.

“Ngủ thật ngon đi, bây giờ đến lượt em tới chăm sóc anh.” Xá Cơ Hoa dịu dàng vuốt ve hai gò má của anh vô cùng kiên định nói.

Cô lại hôn một cái lên trán của anh sau đó đứng thẳng người lên, hít sâu một hơi rồi quay sang Long Húc Hàng nói: “Sau này cứ để cho người đi theo anh ấy, mặc kệ là hai nhóm hay ba nhóm, không được phép để cho anh ấy thích làm gì thì làm coi rẻ mạng của mình.”

“Em cho là em thắng anh sao?” Giọng nói yếu ớt từ trên giường truyền đến.

Xá Cơ Hoa vui mừng quay đầu lại: “Anh tỉnh rồi.” Một tay của cô nắm chặt tay của Huyền Vũ Thác Hàn, một tay khẽ vuốt gương mặt của anh.

“Cảm thấy như thế nào? Đờ hơn chút nào không?” Huyền Vũ Thác Hàn khẽ nghiêng đầu ở trên bàn tay đang phủ lên tay anh của Xá Cơ Hoa mà hôn

xuống.

“Anh vốn dĩ không có chuyện gì, là do các người quá khẩn trương.”

“Vậy sao?” Xá Cơ Hoa vô cùng xem thường bĩu môi: “Bác sĩ cũng đâu có nói như vậy. Bác sĩ nói anh bị thương tới phổi, cho nên phải nằm ở trên giường ít nhất ba tuần không cho phép xuống giường. . .”

“Ba tuần? Bác sĩ đang lừa gạt em đó! Anh mới không có. . .” Vừa nhìn thấy lông mày dựng thẳng, mắt hạnh tròn tròn của Xá Cơ Hoa anh vội vàng khép miệng không dám nói nữa.

“Anh có ý kiến gì sao?” Xá Cơ Hoa ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

Huyền Vũ Thác Hàn không nhận được nuốt nước miếng một cái: “Không có, anh không có ý kiến gì hết.”

Rồi lại không nhận được thấp giọng lẩm bẩm: “Dù như vậy, cho dù là có cũng không dám nói. Aiz. . .” Không nghĩ tới anh cũng có một ngày bị vợ mắng!

Mặt của Long Húc Hàng bởi vì nhận cười mà trở nên nhăn nhó có chút quái dị, mà La Vũ Hiền vừa mới chạy về thì trừng to hai mắt, kinh ngạc không dám tin nhìn đại ca luôn luôn trầm trầm khó chịu lại có thể nghe lời một người bề ngoài không thể nói là cực kỳ xinh đẹp, thoát nhìn cũng không có khôn khéo tài giỏi, lại càng không phải là một người dịu dàng hiền thực nhỏ bé như vậy, đây thực sự là chuyện khó tin mà!

Xá Cơ Hoa hoài nghi nhìn chằm chằm Huyền Vũ Thác Hàn nói: “Anh nói cái gì đó?”

Huyền Vũ Thác Hàn cả kinh, buột miệng nói ra: “Không có gì, không có gì. Anh chỉ là cử động miệng mà thôi, giống như con cá đó, miệng của nó cũng là lúc đóng lúc mở để hô hấp nha.”

Long Húc Hàng cũng không nhận được nữa điên cuồng chạy tới phòng khách bên ngoài cười trộm, La Vũ Hiền phốc một tiếng thì vội vàng mím chặt môi.

“Ách. “ Xá Cơ Hoa tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn anh một cái: “Thì ra tổng giám đốc Huyền Vũ đại nhân của chúng ta, chẳng qua là bất chúc học làm cá nha.”

La Vũ Hiền mãnh liệt xoay người ra sau, hai vai không ngừng run rẩy, mà ở phòng khách bên ngoài thì truyền tới tiếng cười càng lúc càng to hơn.

Huyền Vũ Thác Hàn lúng túng ho khan hai tiếng: “Khụ khụ, ừ, vợ, em còn có chuyện gì muốn phân phó cho Hàng không?”

Xá Cơ Hoa bật cười nói: “Không có, chỉ là, em muốn tuyên bố một lần nữa, mặc kệ là hainhôm hay ba nhóm, nhất định phải có người đi theo anh, anh có phản đối gì không?”

Huyền Vũ Thác Hàn lộ vẻ kinh ngạc nhìn cô một cái: “Không có, chỉ là. . .”

Khỏe miệng của Xá Cơ Hoa khẽ cong lên thành nụ cười giao hoạt, hai mắt vô tội nhìn qua anh: “Cũng không phải dụng ý đặc biệt gì đâu, chỉ là bắt đầu từ hôm nay, những người hộ vệ kia phải nghe theo lời dẫn của em một tác cũng không rời đi theo sát anh, nếu như anh đã đồng ý rồi, thì anh không thể tùy ý đuổi bọn họ đi đâu nha, nếu không chính là không nể mặt em đó!”

Hai hàng lông mày của Huyền Vũ Thác Hàn nhếch lên thật cao, anh giãy dụa lấy muốn chống người dậy, Xá Cơ vội vàng lác mạnh đầu giường một cái, để cho anh không đứng dậy được mà chỉ có thể nửa ngồi nửa nằm đối mặt nói với mọi người mà thôi.

“Đi theo bên cạnh anh?” Huyền Vũ Thác Hàn nguy hiểm híp hai mắt lại: “Anh có mấy người Hàng là đủ rồi, không cần một đồng người đi theo phía sau móng của anh nói nhiều.”

Hắn bướng bỉnh nói, mặc dù âm thanh hơi suy yếu, nhưng ngược lại khí thế ngạo mạn cuồng vọng không giảm đi nửa phần.

“Em mặc kệ, em muốn để cho bọn họ đi theo bên cạnh anh.” Mổ nữ vô cùng kiên trì nói.

Mặt của Huyền Vũ Thác Hàn lạnh lùng: “Thu hồi mệnh lệnh của em lại đi nếu không anh loại bỏ những người đó đấy.”

“Không muốn!” Xá Cơ Hoa cũng cố chấp giận dữ nhìn chằm chằm anh.

Gần như có thể cảm giác được tia lửa chớp động va chạm trong không khí, La Vũ Hiền và Long Húc Hàng từ phòng khách bên ngoài đi vào, không nhận được nín thở đứng yên không nhúc nhích trước bầu không khí căng co khiến cho người ta hít thở không thông này.

Một lúc sau, Xá Cơ Hoa xoay người đối mặt với cửa sổ, lúc này Huyền Vũ Thác Hàn mới ngẩng người, hai vai của cô đã bắt đầu run rẩy, tiếng khóc lóc chậm rãi từ không có rồi đến nhỏ nhỏ rồi to dần.

“Hu hu —— hu hu —— Chồng khi dễ vợ, hu hu —— chồng khi dễ vợ, hu hu —— “

Huyền Vũ Thác Hàn không biết nên khóc hay nên cười thở dài nói: “Vợ, đừng như vậy mà. . .”

“Em biết, em biết mà, anh bắt đầu ghét em rồi, còn nói gì mà yêu em, hu hu. . . Anh không còn thương em nữa, hu hu —— “

“Vợ, anh không có mà. . .” Anh luống cuống nhảy dựng lên kêu oan uống.

“Không sao cả, hu hu — em sớm đã chuẩn bị tâm lý, anh không cần phải lo lắng em, hu hu — Vũ nói lúc anh bỏ em thì mấy cô ấy sẽ an ủi em, hu hu — em sẽ trở về nói với mẹ em là chúng ta muốn ly hôn, hu hu —”

“Trời ơi! Anh đầu hàng, anh đầu hàng!” Huyền Vũ Thác Hàn nhục chí kêu to: “Em muốn làm thế nào thì làm thế đó, tùy em!”

“Thật sao?” Xá Cơ Hoa nghe vậy lập tức xoay người lại, gương mặt nở nụ cười đắc ý, chỗ nào có nước mắt cơ chứ? Ngay cả hơi nước cũng không có.

“Anh nói rồi thì không cho phép đổi ý nha!” Cô lại quay sang Long Húc Hàng và La Vũ Hiền đang nhìn trần trời: “Mấy anh cũng nghe rồi đó, phải giúp tôi làm chứng nha.”

Huyền Vũ Thác Hàn kinh ngạc nhìn chăm chăm cô thật lâu, mới ừ ừ cúi đầu thở dài vô cùng bất đắc dĩ nói: “Anh còn có thể làm gì nữa? Anh giống như Tôn Ngộ Không kia vậy, có bay cỡ nào đi nữa cũng không bay khỏi lòng bàn tay của Phật tổ Như Lai, ngoại trừ giờ hai tay đầu hàng ra thì anh còn có thể làm gì đây?”

Xá Cơ Hoa vui vẻ ôm cổ của Huyền Vũ Thác Hàn, hôn lên môi của anh một cái thật mạnh: “Hàn Hàn, em biết là anh hiểu em nhất mà!”

Anh không khỏi cười khở.

Tình huống thay đổi thành rất vui vẻ! Long Húc Hàng, La Vũ Hiền đều đồng loạt đồng cảm liếc mắt nhìn nhau.

. . .

Xá Cơ Hoa quả nhiên vô cùng sốt lòng chăm sóc 'Ông xã yêu dấu' của cô, về phương diện giải quyết chuyện ở công ty. Thì để cho Vũ và mấy cô ấy đi. . . Một bà nội lại mỗi ngày hầm đồ bỏ cách thủy địa sai người đưa đến, mà thức ăn của Xá Cơ Hoa cũng càng phải xem xét cẩn thận hơn.

Xá Cơ Hoa ngủ ở trên một giường bệnh chuẩn bị dành riêng người thân nhà.

Thật ra thì, nói là phòng bệnh thật sự là không đúng lắm, trừ thiết bị điều trị ra, cả phòng bệnh hoàn toàn bố trí giống ở nhà, phòng bệnh và phòng khách chỉ cách nhau bởi một cánh cửa, phòng khác thì giống hệt một loại phòng khách ở nhà.

Tất cả bố trí chẳng những đẹp mà cái gì cần có đều có, cô ở đây một tuần lễ lại cảm giác thoải mái giống như đang ở nhà.

Mới một tuần lễ, Huyền Vũ Thác Hàn đã bắt đầu ầm ĩ muốn xuất viện, xuất viện? Hừ! Ngay cả xuống giường đi lại cũng không được, còn tính toán muốn xuất viện sao? Trên tay còn đang treo ngược lên đó, người đàn ông này thật là ngây thơ, cật lực hiểu thấu, vô cùng nhảm chán!

Xá Cơ Hoa lấy điều khiển ti vi từ trong tay của Huyền Vũ Thác Hàn ra bấm ti vi tắt TV, lúc anh ngủ say đã bỏ xuống tất cả phòng bị, hồn nhiên giống như trẻ con vậy, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt, gò má cũng gầy đi rất nhiều, nhưng vẫn giống như trên ti vi hay nói, bộ dáng bị bệnh này còn có một phần chọc người thương tiếc, khiến cho người ta kim lòng không được muốn bảo vệ anh, chăm sóc anh, nếu anh ấy mà nghe được tất nhiên là sẽ không vui, ha ha! Ai bảo anh không có việc gì lớn lên đẹp trai như vậy làm gì.

. . .

“Vợ.” Huyền Vũ Thác Hàn vén chăn qua, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh anh nói: “Đi lên với anh, anh muốn ôm em một cái.”

Xá Cơ Hoa nghiêng đầu quan sát anh một cái, ngay sau đó nhún vai leo lên giường cẩn thận tránh chạm vào vết thương của anh dựa vào trong ngực anh.

Huyền Vũ Thác Hàn ôm lấy cô thỏa mãn nói: “Thật tốt!”

“Thác Hàn.”

“Hà?”

“Anh muốn con trai hay là con gái?”

“Đều tốt, chỉ cần là con của chúng ta, nam hay nữ không quan trọng.”

“Ách.”

Sau một lát — “Thác Hàn.”

“Hà?”

“Em muốn một bé trai, nếu như cả ba đều là con gái thì làm sao bây giờ?”

“Con gái không tệ nha, nhất là khi con gái nhỏ lớn lên dễ thương giống như em vậy rất hợp ý anh.”

“Mới không cần đâu, em muốn một bé trai bộ dạng giống như anh, như vậy lúc em muốn con gái, chỉ cần cho nó mặc thành con gái thì lập tức em đã có một bé gái, chờ em chơi chán bộ dạng con gái thì sẽ cho nó trở lại bộ dạng bé trai được rồi, anh nói có đúng hay không? Có phải em rất thông minh hay không?”

Con trai quá đáng thương, còn là sinh con gái tốt hơn, Huyền Vũ Thác Hàn âm thầm kỳ vọng.

Kết quả vẫn là như ý muốn của Huyền Vũ Thác Hàn, nằm viện không tới mười ngày thì xuất viện.

Huyền Vũ Thác Hà lại lấy được tự do lần nữa, mặc dù chỉ được phép đi lại trong nhà, hơn nữa phần lớn thời gian vẫn phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nhưng anh vẫn hết sức phấn khởi, vui mừng vì mình không còn bị bắt nằm ở trên giường bệnh ba tuần hay nhiều hơn nữa.

Vết thương của anh vẫn chưa cắt chỉ, mỗi ngày sẽ có bác sĩ từ bệnh viện kiểm tra vết thương của anh xem xem tốc độ hồi phục thế nào và thay băng vải cho anh.

Mới vừa về nhà ngày thứ hai, anh liền gạt Xá Cơ Hoa để Long Húc Hằng đỡ anh đi mấy vòng trong phòng ngủ, lấy tính tình quật cường của anh, tự nhiên không cho phép mình có yếu ớt mãi như vậy.

Mà bụng của Xá Cơ Hoa lúc này đã to, chẳng những khiến nàng thêm ăn, còn có hiện tượng thêm ngủ, thông minh như hán đương nhiên hiểu được nên nắm chắc cơ hội, chỉ cần cô ngủ, anh liền lập tức đi xuống giường, còn đi xuống lầu, cuối cùng còn chạy ra bên ngoài đi chung quanh nhà. . . Hít thở không khí tự do, hưởng thụ niềm vui khi được tự do, trong lúc rảnh rỗi anh còn âm thầm tìm hộ vệ luyện tay một chút, dĩ nhiên anh cũng sẽ không quên trở về giường trước khi cô tỉnh dậy.

Chẳng qua hôm nay, một vị lão đại nào đó giống như đã quên mất thời gian rồi!

“Huyền Vũ Thác Hàn. . .” Một giọng nữ nũng nịu giận dữ quát to từ xa xa truyền đến.

Trong nháy mắt về mặt lãnh khốc lạnh lùng của Huyền Vũ Thác Hàn thoáng qua một tia hoảng sợ: “Xong rồi! Mình quên mất thời gian rồi!”

“Huyền Vũ Thác Hàn! Anh lăn ra đây cho em!” Giọng nói càng lúc càng gần.

Một tia hoảng sợ hốt hoảng dần tăng lên, Huyền Vũ Thác Hàn nhìn nhìn bốn phía, chết sớm siêu sinh sớm cho nên anh không muốn chạy trốn!

“Anh nhất định phải chết! Huyền Vũ Thác Hàn!” Giọng nói không sai biệt lắm sắp đến nay trước mặt rồi.

Sau đó Huyền Vũ Thác Hàn làm ra một hành động khiến cho sau này anh đầm ngực dậm chân vô cùng hối hận phải vô cùng ngực dậm chân, về mặt lo sợ không yên của anh quay qua Ngân Long và đám hộ vệ cầu xin giúp đỡ nói: “Long, Thạch Hổ, giúp tôi một tay, nghĩ biện pháp đi.”

Có thể nhìn ra được Ngân Long, Thạch Hổ đang cực lực cố gắng nhịn được cười, về mặt của bọn họ không ngừng co rút, khóe miệng không ngừng co quắp: “Lão đại. . . Cái này. . . Chúng ta. . .”

“Tìm bọn họ giúp một tay, còn không bằng để em tới giúp anh không phải là tốt hơn sao?” Âm thanh cắn răng nghiền lợi từ phía sau anh vang lên.

Huyền Vũ Thác Hàn nhất thời khóe miệng co rút, chỉ là trên mặt nở ra nụ cười nhẹ nhàng xoay người!

Xá Cơ Hoa hơi quan sát khách tới chơi hôm nay một cái, liền trực tiếp đi tới trước người của Huyền Vũ Thác Hàn rồi dừng lại, không vui nhìn nửa người trên trống trơn của anh nói: “Sức khỏe của anh tốt rồi sao? Không nhịn được muốn khoe khoang một chút có phải hay không? Hay là muốn nhìn một chút coi có cô bé nào nhìn anh rồi không nhịn được chảy nước miếng?”

Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng lấy áo mà Ngân Long đưa qua mặc vào, vừa lúng túng vừa cười nói: “Vợ, em ngủ dậy rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Chương 159.8: Kết thúc vui mừng

Editor: Whiye Silk-Hazye

Xá Cơ Hoa tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn anh: “Đúng rồi, em ngủ no luôn rồi.” Cô vỗ vỗ bụng: “Bảo bảo cũng ngủ đủ rồi, còn anh? Anh có ngủ đủ hay không vậy?”

Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng ho một tiếng: “Khụ khụ. . . Cái này. . . A Hoa. . . Anh là. . .”

“Anh là cái gì hả?” Giọng nói mềm mại trong trẻo của Xá Cơ Hoa vang lên, hai mắt lại vô cùng tức giận.

“Anh . . .” Huyền Vũ Thác Hàn rồi rầm quét quanh bốn phía, lúc nhìn thấy Huyền Vũ Hạo Lỗi thì hai mắt lập tức sáng lên: “Có khách tới chơi, đứng rồi, anh có khách.”

Xá Cơ Hoa cũng nhìn hai người em họ của anh một cái mới miễn cưỡng nói: “Bọn họ tới làm gì?”

Huyền Vũ Thác Hàn nhún nhún vai.

“Các người tới làm gì?” Xá Cơ Hoa không khách khí chút nào hỏi. Nói giỡn! Bây giờ vết thương của Huyền Vũ Thác Hàn còn chưa khỏi mà, chẳng lẽ muốn đi so chiêu với bọn họ à?

“Cô là. . .” Vị em gái họ cho tới bây giờ chưa từng gặp không trả lời mà hỏi lại.

Huyền Vũ Thác Hàn ôm Xá Cơ Hoa đáp: “Bà xã của anh.”

“Ách thì ra chị dâu, khó trách anh lại sợ chị ấy như vậy.” Tiểu Ly cười nói.

Huyền Vũ Thác Hàn bối rối trừng cô một cái.

Tiểu Ly không thêm để ý nhìn Xá Cơ Hoa nói: “Chúng ta là đến thăm anh họ. . .”

“Chúng ta nghe nói anh họ bị thương, em ấy liền la hét muốn đến xem xem anh họ bị thương thế nào, cho nên. . .” Huyền Vũ Hạo Lỗi bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Là sao?” Xá Cơ Hoa đau lòng vuốt ve băng vải trước mặt của Huyền Vũ Thác Hàn nói.

Xá Cơ Hoa đột nhiên tức giận, khó khăn lắm mới bình ổn được lửa giận nói: “Hai viên đạn, trong đó một viên cách trái tim chỉ có 1cm mà thôi, nghĩ đến đây, trong lòng của tôi không nhận được muốn bắt người kia tới róc xương lóc thịt hún. Chết tiệt, thật con mẹ nó không phải là người mà!”

Mọi ánh mắt đều tập trung lên người của Xá Cơ Hoa, cô khẽ bĩu miệng: “Sao vậy? Trong lòng tôi khó chịu nha, mắng một tí không được à?”

“Được, được, dĩ nhiên là được.” Huyền Vũ Thác Hàn bật cười nói: “Em thích mắng thế nào thì mắng thế ấy, tùy em.”

“Mắng tên kia còn tiện nghi cho nó.” Xá Cơ Hoa đắc ý mắng tiếp: “Nếu để cho em gặp được tên kia, nếu có súng thì em sẽ cho tên đó bốn phát, còn nếu có dao thì em sẽ cho tên đó bốn nhát, không có gì cả, thì em sẽ cắn tên đó, hừ! Mọi thứ đều tăng gấp đôi.”

Huyền Vũ Thác Hàn thương yêu hôn nhẹ lên trán của cô: “Nếu như thật sự đến lúc đó, em xuống tay được mới là lạ.”

Xá Cơ Hoa liếc mắt nhìn anh một cái: “Đừng có xem thường em. . . Chỉ cần nghĩ đến mấy ngày anh nằm ở bệnh viện đó, hừ! Em tuyệt đối sẽ không nương tay.”

Những người đứng ở một bên không biết nên phản ứng thế nào mới phải.

“Nhưng anh không nỡ để cho hai tay của em dính máu.” Huyền Vũ Thác Hàn cầm tay của cô đưa đến bên miệng hôn xuống.

“Hơn nữa em còn đang có bảo bảo đó, cẩn thận hù dọa con gái của anh.”

“Là con trai.” Xá Cơ Hoa sửa chữa nói: “Em mới không có hù dọa con trai của anh nha, cái này gọi là thừa dịp dạy bảo, dạy cho con trai của anh, nếu ai dám tổn thương cha cả nó, hừ! Thì phải ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng người ta sử dụng bạo lực thì mình cũng phải sử dụng bạo lực để kết thúc!”

Huyền Vũ Thác Hàn cười càng vui vẻ hơn: “Vợ yêu của anh, em muốn làm gì? Muốn làm đại tỷ sao? Trong nhà có một người lão đại là anh còn chưa đủ sao?”

“Không thêm nghe anh nói nữa.” Xá Cơ Hoa liếc hún một cái, ngay sau đó dời chú ý lực sang Huyền Vũ Hạo Lỗi cùng Tiểu Ly, Cô lấy cùi chỏ chọc chọc Huyền Vũ Thác Hàn: “Này, Huyền Vũ Thác Hàn.”

“Hả?”

“Anh nói đi nếu không thì chúng ta sinh hai trai một gái thế nào? Bộ dáng của bọn họ xinh đẹp giống hai người bọn họ thì hay biết mấy đúng không?”

“Hả? Không thể, bộ dạng con gái của anh làm sao có thể xinh đẹp giống bọn họ được, phải giống như anh vậy. . .”

“Tùy tiện, chỉ cần đẹp là được!”

“Nhưng mà con trai. . .” Không cần xinh đẹp như vậy.

“Cứ quyết định như vậy, hai trai một gái!”

“Hà? Quyết định? Nhưng . . .” Chuyện này còn có thể là em muốn thế nào thì như thế đó sao?

“Nào, nào, chúng ta phải tâm sự thật tốt, các người nói các người là tôi thăm bệnh, vậy có mua đồ tôi không? Có đồ gì tốt không. . .” Một tay Xá Cơ Hoa kéo Huyền Vũ Hạo Lỗi một tay kéo Tiểu Ly đi vào phòng.

“Sao lại biến thành như vậy chứ?” Huyền Vũ Thác Hàn không tình nguyện nói nhỏ.

Ngân Long, Thạch Hồ ở một bên che miệng cười trộm.

. . .

Xá Cơ Hoa lại khôi phục đi Sự Vụ Sở, mặc dù Huyền Vũ Thác Hàn cũng không đồng ý cô có thai tới giai đoạn này nơi này rồi mà còn đi lung tung, nhưng mà cuối cùng không nhận được hành động cầu xin của cô cộng thêm nửa uy hiếp nửa đe dọa, lần nữa giờ hai tay đầu hàng.

Chỉ là, anh cũng không phải là vô điều kiện mà cho cô ra khỏi nhà, phải cho một hộ vệ đi theo chính là điều kiện quan trọng nhất của anh, trước không nói có còn tai họa ngầm nào hay không, quan trọng nhất là bụng của cô to như vậy, anh thật sự là không yên tâm chút nào!

Chỉ cần có thể đi Sự Vụ Sở là được, dù sao cũng là người của mình, quản chi đến chuyện anh phải bao nhiêu người đi theo, mặc dù chuyện này khá thu hút ánh mắt của mọi người, nhưng mà Xá Cơ Hoa chỉ cần nghĩ tới lời Huyền Vũ Thác Hàn nói, cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Anh nói — “Vợ, mặc kệ là trả thù hay là bắt cóc, nếu như những người đó thật sự bắt em tới uy hiếp anh, coi như là phải trúng mười phát đạn, anh cũng sẽ cam tâm tình nguyện chấp nhận.”

Mười phát súng! Đây không phải chết chắc rồi sao!

Cho nên, Xá Cơ Hoa không hề phản đối để cho một đám người đi theo phía sau mông của cô đi khắp nơi.

Buổi trưa, trong một chòi nghỉ mát hẻo lánh trong công viên, ba người đang vây quanh bàn dài ăn ngón nghiền, vẫn như cũ là món ăn Việt - Thái chân thống mà phòng ăn đưa tới, bốn phía ở chòi nghỉ mát bốn phía dù là chỗ sáng hay là chỗ tối đều đầy ắp người.

Phía xa có bóng dáng một đôi nam nữ đang từ từ đi tới, bọn họ quay đầu lại, nghi ngờ nhìn bốn phía đầy người.

Bọn họ chậm rãi đi dạo vào chòi nghỉ mát, thấy thức ăn tràn đầy trên bàn đá và ba người kia thì nhất thời có chút giật mình.

Hoàng Bộ Tuyết liếc mắt nhìn một cái nói: “Àch, là các người sao, các người không phải là hoa khôi của lớp A Hoa trước kia sao? Thế nào, lần này một đám tình cảm chạy tới công viên này hẹn hò chơi NP sao?”

Hoa khôi của lớp kia hận đến nghiền răng nghiền lợi, nhưng quay đầu lại nhìn bạn trai của mình, ban đầu Hiệu Thảo ở trong trường học, anh ta thật ra đã mê hoặc không ít người đâu, bọn họ và Xá Cơ Hoa còn cùng trường nữa, nghĩ tới đây, hoa khôi của lớp nhất thời làm bộ lộ ra dáng vẻ dịu dàng xinh đẹp.

“Chao ôi, hôm nay là ngày mấy vậy? Thế nào lại gặp bạn học cũ chứ, chắc chắn, các người ăn gì mà khoa trương như vậy.” Hoa hậu lớp nũng nịu hỏi.

Thật giả tạo!

“Mỗi ngày tôi đều ăn như vậy.” Xá Cơ Hoa miễn cưỡng trả lời.

Hoa hậu lớp bật cười nói: “Không thể nào, mỗi ngày đều ăn như vậy, người nào phụ trách vậy?”

Hạ Tinh Vũ chỉ chỉ Xá Cơ Hoa: “Chồng của cô ấy chứ sao, một người ăn bốn người bổ, chỉ là chút lòng thành thôi, đúng rồi, ngày đó cô bị ném ra ngoài như vậy, chắc chưa thấy chồng của cô ấy đúng không? Chắc chắn, thật đáng tiếc nha.”

“Chồng của cô ấy?” Hoa khôi của lớp kia hoài nghi quay sang nhìn quần áo phụ nữ có thai của Xá Cơ Hoa nói: “Lúc này tôi có nghe nói cô đào hôn, thế nào vào lúc này chẳng những đã kết hôn còn sắp sinh bảo bảo chứ?”

“Còn không phải là lên xe trước sau đó bỏ sung sao.” Người tên Hiệu Thảo không biết thế nào lại xía vào, cười khúc khích nói: “Tôi còn tưởng rằng trung trinh như thuận, còn không phải cũng thích chuyện này sao.”

Xá Cơ Hoa mới lười phải trả lời bọn họ, coi đám người đó thành chó sủa là được.

Hoa khôi của lớp đó không nhận ra được vẫn còn nói không ngừng: “Nhìn dáng dấp sức quyến rũ của cô không tốt nha, lúc trước anh không phải còn lừa gạt dụ dỗ cô ta thật lâu, tại sao không thấy cô ta lên giường của anh chứ?” Cô nói với bạn trai của mình, đối với chuyện này, cô vẫn còn một chút thắc mắc.

Chẳng qua là không chờ người tên Hiệu Thảo này mở miệng, thì bị giọng nói trả lời truyền đến từ phía sau.

“Bởi vì cô ấy chỉ lên giường của tôi mà thôi.” Giọng nói lạnh như băng trả lời.

Ban Thảo hoảng sợ nhanh chóng xoay người, sau đó liền si ngốc ngơ ngác nhìn bóng dáng thoi dài trước mắt.

“Ông xã, sao anh lại đến đây?” Xá Cơ Hoa đột nhiên cười tủm tỉm chạy về phía Huyền Vũ Thác Hàn.

“Trời ạ! Đừng chạy, cẩn thận bảo bảo kìa!” Huyền Vũ Thác Hàn vội vàng tiến lên ngăn Xá Cơ Hoa.

Người này chính là làm quá mà, Xá Cơ Hoa không để ý đến anh, chuyển sang phía sau hắn: “Các người cũng tới.”

“Chị dâu.” Tiểu Ly cười nói: “Chị cũng biết anh họ lo lắng cho chị nhất mà, chị cũng đừng trêu chọc anh ấy.”

Huyền Vũ Hạo Lỗi nhìn Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ vây ở chung quanh anh mỉm cười.

“Wow! Lại đôi tuần nam mỹ nữ nha!” Hạ Tinh Vũ chảy nước miếng nói.

“Anh Thác Hàn, giới thiệu một chút đi.” Hoàng Bộ Tuyết kêu lên.

Huyền Vũ Thác Hàn ôm Xá Cơ Hoa cười nói: “Đây là em trai họ của anh Huyền Vũ Hạo Lỗi, em gái họ Tiểu Ly. Cũng chưa kết hôn. Thế nào? Các người muốn tìm bạn trai sao?”

“Nhà anh sao sinh ra toàn tuần nam mỹ nữ vậy?” Hạ Tinh Vũ ngạc nhiên.

“Thật sự rất đẹp.” Hoàng Bộ Tuyết cũng rất thật lòng tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề ròi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Chương 159.9: Kết thúc vui mừng

Editor: Whiye Silk-Hazye

Hoàng Bộ Tuyết liếc xéo Hiệu Thảo: “Bây giờ cậu đã biết tại sao A Hoa nhà chúng ta muốn lên giường của anh ấy mà không lên giường của cậu rồi phải không? Luận về khuôn mặt, cậu hoàn toàn thua anh ấy, còn bàn về vóc người nha, cậu cũng không bằng, còn về thân phận. . . Vậy thì càng không cần phải nói nửa mớ công nói ra sẽ hù dọa cậu, nói thế nào đi nữa thì lên giường của anh ấy tương đối có lợi nha.”

“Cậu nói bây bạ gì đó?” Hạ Tinh Vũ thấy vậy mặt đen lại, nhất thời cười mắng.

“Tớ nào có nói bậy, vậy thì cậu cảm thấy lên giường của anh ấy không có lợi, chẳng lẽ muốn để A Hoa đổi người lên giường sao?” Về mặt của Hoàng Bộ Tuyết nghiêm chỉnh nói.

“Đừng có mơ!” Hai tay của Huyền Vũ Thác Hàn nắm chặt: “Cô ấy chỉ có thể lên giường của tôi, người đàn ông nào muốn kéo cô ấy lên giường của họ, tôi sẽ làm thịt người đó trước!”

Mặt của Xá Cơ Hoa đỏ bừng quát: “Các người im miệng hết cho tôi! Giường của ai tôi cũng không lên, tôi chỉ lên giường của mình!”

Huyền Vũ Thác Hàn hài lòng cười: “Rất tốt, giường của em chính là giường của anh, lên giường của em chính là lên giường của anh, kết quả chính là. . .”

Xá Cơ Hoa lập tức che kín miệng của anh lại.

Người chung quanh cười nghiêng ngả, ngay cả hộ vệ ẩn thân ở chỗ tối cũng không nhịn được lảng lạng cười trộm.

. . .

Sớm hơn ngày dự sinh một tuần lễ, vào một buổi chiều giữa tháng Xá Cơ Hoa bắt đầu đau bụng sinh.

Trong phòng chờ sinh, Xá Cơ Hoa bình tĩnh chờ đợi bão bão ra đời, Huyền Vũ Thác Hàn lẳng lặng nắm tay của cô không nói một tiếng, bởi vì thật sự là không cần anh nói cái gì cả, trong phòng đã có quá nhiều người nói chuyện rồi, ồn ào lộn xộn giống như một cái chợ.

Đối với người có kinh nghiệm từng trải mà nói, ví dụ như Xá Thanh Hoac và Chu Hữu Mai, người nói nhiều nhất ví dụ như là Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tinh Vũ.

Đây là chuyện lớn của nhà họ Huyền Vũ, bởi vì Huyền Vũ Thác Hàn chính là con trai độc nhất trong nhà, cho nên sinh con dưỡng cái chính là trách

nhệm của con cháu nhà họ Huyền Vũ. Việc này giống nhau cũng là chuyện lớn của nhà họ Xá, bởi vì đây là đứa cháu ngoại đầu tiên.

Cho đến đi vào phòng sinh, Huyền Vũ Thác Hàn thủy chung nắm chặt tay của Xá Cơ Hoa không rời, bệnh viện đặc biệt chuẩn bị một cái ghế cho anh.

Mà Xá Cơ Hoa thì sao, từ đầu tới cuối cô không hề nói lời nào.

Lúc đau bụng sinh cô nhắm chặt hai mắt lại, mím môi kiềm chế, trong lòng âm thầm đếm số, chờ con đau qua đi, thì mở mắt cho Huyền Vũ Thác Hàn đang vừa khăn trương lại khổ sở áy náy một nụ cười an ủi.

“Hít thở, dùng sức đi. . . Thả lỏng người. . . Đứng rồi dùng sức đi. . . Thả lỏng. . . Tốt rồi, một lần cuối cùng, dùng sức đi. . .”

Sáng hôm sau, sau khi Xá Cơ Hoa trải qua mười bảy giờ cố gắng, khiến cho trong lòng Huyền Vũ Thác Hàn kinh hoàng khiếp sợ đã thuận lợi sinh bé trai, năm phút sau, một bé gái cũng xuất hiện, lại qua ba phút nữa, một bé trai khác cũng chui ra.

Thật tốt quá! Vợ à, quả thật đúng như tâm nguyện của em, sinh ba: hai trai một gái, lúc Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thấy ba đứa trẻ thì vô cùng vui mừng nghĩ.

Không sai biệt lắm thì tất cả đứa bé mới sinh đều có bộ dáng giống nhau, nhăn nhúm giống như ông lão nhỏ vậy, da thịt hồng hồng còn giống như thịt heo, ánh mắt vừa phồng lên đáng vẻ giống như là chưa ngủ đủ, lỗ mũi nho nhỏ, dù sao thì muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, đủ để khiến cho người ta hồi hận khi sinh xong “cục” thịt này.

Cho nên, bằng chứng chính là ba bảo bảo liên tục khiến cho mọi người ngạc nhiên.

Đường nét giống như người nước ngoài vừa rõ ràng lại sắc sảo, hai mắt to tròn, phía trên còn có hai hàng lông mi rậm lại chớp chớp, sóng mũi cao thẳng phối hợp với đôi môi đỏ mọng, da thịt trắng nõn mềm mại và hai má hồng, không giống trẻ sơ sinh, lại tương đối giống như là búp bê.

Lại đến thời gian thăm bảo bảo, bên ngoài cửa sổ thủy tinh phòng chăm sóc trẻ mới sinh đã có đầy người, cha, mẹ, ông nội, bà nội, anh trai, chị gái. . . Dù sao chính là một đám người linh tinh.

Chỉ là, kỳ quái là, tất cả mọi người đều chen chúc ở cùng một chỗ, nhìn cùng một cái phương hướng, không nhìn thấy được em trai, em gái mà mình muốn ôm còn kêu cha gọi mẹ.

Sau đó Huyền Vũ Thác Hàn và Xá Cơ Hoa kỳ quái nhìn họ.

“Bọn họ đang nhìn cái gì vậy?” Xá Cơ Hoa thật muốn đi tham gia náo nhiệt, nhưng mà cánh tay của cô bị một đứa bé cầm chặt làm thế nào cũng không bỏ ra được.

Huyền Vũ Thác Hàn hừ một tiếng: “Nhàm chán!”

Xá Cơ Hoa liếc mắt xem thường nhìn anh: “Anh thì có hơn chắc!”

Một người phụ nữ đứng ở trong góc phía sau cũng không quên liếc nhìn hai người bọn họ một cái, đột nhiên giật mình xoay người lại buột miệng kêu to: “Cha của bảo bảo sao? Cha của bảo bảo ở đó kìa!”

Tất cả tầm mắt trong nháy mắt chuyển tới trên người của Huyền Vũ Thác Hàn, anh không khỏi cau mày.

“A! Thật sự là giống nhau như đúc nha.”

“Oa! Thật là một người đàn ông xinh đẹp! Bảo bảo lớn lên cũng sẽ xinh đẹp như vậy!”

Một người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi trong tay lôi kéo một bé trai vừa dễ thương lại mũm mĩm khoảng chừng bốn năm tuổi đi tới trước mặt của Huyền Vũ Thác Hàn, ngượng ngùng mở miệng nói: “Đây là con trai của tôi, năm nay năm tuổi, chồng tôi là thành viên ban giám đốc của XX, không biết có thể. . . gả mỹ nữ này cho con trai của nhà tôi hay không?”

“Hả?” Xá Cơ Hoa há to miệng, nhất thời Huyền Vũ Thác Hàn cũng sợ hết hồn.

“Không được! Con thích cô ấy, cha của ta nói cô ấy lớn lên sẽ làm vợ của con!” Một bé trai khoảng sáu, bảy tuổi lập tức xông lên kháng nghị nói, một bé trai nữa vô cùng lúng túng đi theo phía sau cha mình.

“Khụ khụ. . . Cái này. . . Tôi là tổng giám đốc của nhựa Đại dương, có thể hay không. .... ừ..... .. Bây giờ con của tôi rất thích vị mỹ nữ này. . . Cho nên. . . Nếu như có thể. . .”

“Hả?” Miệng của Xá Cơ Hoa cảm đã khép lại, Huyền Vũ Thác Hàn cau mày liên tục.

Một người đàn ông trẻ tuổi lịch sự tuấn tú cùng với người vợ có dung mạo thanh lệ cũng đi tới: “Tiên sinh, xin ngài hãy xem một chút.” Anh ta chỉ vào một bé gái nhỏ nhắn dễ thương bên trong cửa sổ thủy tinh nói: “Đó là con gái của tôi, nhỏ hơn con trai của ngài tám ngày, hi vọng ngài có thể cho con gái của tôi một cơ hội, để cho bọn họ có thể. . .”

“Hả?” Xá Cơ Hoa hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Huyền Vũ Thác Hàn không biết làm sao lôi kéo cô lặng lẽ lui lại từng bước.

“Không, trong bụng của tôi là con gái, hai tháng nữa là sẽ ra đời. . .”

“Con gái yêu của tôi. . .”

“Con gái của tôi. . .”

Kết quả hai người cái gì cũng không nhìn không nghe liền chạy trốn chết.

Chỉ là, sau đó Xá Cơ Hoa lại đắc ý, ba bảo bối kia của cô đáng tiền như vậy sao? Vậy sau này. . . Ha ha. . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Chương 159.10: Kết thúc vui mừng

Editor: Heisall

p/s: Xá Cơ Hoa sinh được 3 đứa con, 2 trai 1 gái, theo từ tự gọi là lão Đại (con trai đầu), lão Nhị (con gái thứ hai), lão Tam (con trai thứ ba).

Chẳng qua, rất nhiều chuyện đều không hoàn mỹ giống như trong tưởng tượng, sinh ra rồi đến nuôi dưỡng, cái này gọi là sinh con thì dễ nuôi con mới khó, đặc biệt là ba đứa.

Vài tháng sau, trong phòng làm việc của tổng giám đốc!

Huyền Vũ Thác Hàn gần như không nghe Long Húc Hàng ở bên cạnh nói cái gì, mà là không nhúc nhích nhìn chăm chăm đứa bé trong ngực, đứa bé này có một cái đầu thật to, tóc rất mềm, gương mặt rất giống anh, thân thể đứa bé mềm mại giống như cánh hoa, làn da mịn màng làm cho người ta không dám dùng sức đụng vào, ôm vào trong ngực giống như là ôm một ngọn lửa nhỏ, ấm áp dễ chịu.

Đây là con của anh, trong thân thể này chảy một nửa dòng máu của anh, không biết có phải là cha con nên huyết mạch tương liên hay không, giờ phút này toàn thân anh đều đang sôi trào, cánh tay ôm đứa bé cũng không nhịn được mà khẽ run. . . . .

Trong mấy tháng này, anh gần như không có cơ hội nào để ôm ba cục cưng của mình, mỗi ngày đều bị lão phạt gia nhà anh và mẹ vợ đại nhân còn có tam cô lục bà tranh tranh nhau bông bế, mãi mới chờ đến lúc mẹ vợ đại nhân có việc, vì thế lúc này anh mới được ôm cục cưng lão Tam.

Thời khắc này kích động lòng người biết bao, nhưng cho tới bây giờ Huyền Vũ Thác Hàn chưa từng tiếp xúc qua với một đứa bé nhỏ như vậy, nên lúc này lại nhất thời đang không biết phải làm cái gì.

“Lão đại.” Nhìn thấy tình huống như thế, Long Húc Hàng lo lắng kêu lên.

Không phải Lão đại nhìn đến ngu người rồi đó chứ? Từ sáng sớm, sau khi anh ta đi vào thì đã thấy lão đại cứ ngơ ngác nhìn mãi vào cục cưng trong ngực, ngay cả anh muốn ôm một chút cũng bị lão đại hất tay đánh ra, nhưng còn công việc, lão đại thể nhưng cứ trì hoãn mãi là sao? Mấy người bọn cũng biết việc lão phạt gia luôn tranh giành mấy đứa cháu trong nhà, quả thực là kịch liệt đến toát mồ hôi hột, lần này lão đại được ôm lão Tam, không phải là kích động đến ngu luôn rồi chứ?

Long Húc Hàng chỉ vừa nghĩ đến, trên mặt liền bắt đầu đỏ mồ hôi lạnh.

“Ưm ưm. . . . .”

Khi Long Húc Hàng đang kích động, một âm thanh giòn giã vang lên ngắt lời bọn họ, lúc này lão Tam nằm trong ngực ba mình lên tiếng, cười ra tiếng, trong đôi mắt thật to lộ ra ánh sáng long lanh, cái miệng nhỏ xinh xắn mở ra, lộ ra nằng lợi màu hồng mềm mại.

Nghe được tiếng cười của đứa bé, Long Húc Hàng cùng Huyền Vũ Thác Hàn đều kinh ngạc giống nhau, anh từ từ nhìn về phía lão Tam ở trong ngực lão đại, nhìn thấy nụ cười thuần khiết không chút bụi bấn ấy thì anh bỗng khựng lại.

Nói thật ra, khi anh vừa thấy đứa nhóc này, anh cũng thích đến không bỏ được, nhất là khi nó cười, giống như có ma lực xoa dịu lòng người, quả thật đáng yêu như thiên sứ! Làm anh cũng rất muốn ôm. . . . .

“Oa oa ——”

Lão Tam nằm trong ngực Huyền Vũ Thác Hàn hiển nhiên không biết trong lòng hai người bên cạnh kia rồi rầm đến dường nào. Nó bình dị gần gũi, theo thói quen thường ngày cho ‘ông chú’ xa lạ một nụ cười thật tươi, bởi vì nó biết rõ, chỉ cần nó cười một tiếng, thì những ‘chú, dì’ kia nhất định sẽ vứt bỏ

gương mặt nghiêm túc, lần nào cũng giống như có phép thuật, biến ra cho nó rất nhiều món ăn ngon này nọ, huống chi bây giờ nó cũng đói bụng rồi.

Nhưng ——

Nó đã cười thật lâu như vậy rồi, sao ‘ông chú’ mặc bộ đồ đen này lại không lấy mấy món ăn này nọ ra cho nó chứ, mới vừa rồi bị ‘ông chú’ này đánh thức, nên bây giờ bụng của nó rất đói, thế mà ‘ông chú’ này còn không cho nó ăn cái gì hết!

Lão Tam đưa hai cánh tay nhỏ mủm mĩm ra, muốn sờ lên mặt người kia, nhưng bởi vì tay của nó rất ngắn, làm thế nào cũng không với tới được mặt của người đàn ông kia.

Thấy không chiếm được đồ ăn ngon, ngược lại lão Tam rất thông minh, liền thay đổi phương pháp, ngoe đầu, thuận thực kê mặt lên bộ ngực của người đàn ông, đôi tay cũng theo quán tính sờ lên trên, sau khi tìm được một vị trí, cái miệng nhỏ nhắn trắng nõn liền mở ra, cách một lớp âu phục thật dày, bắt đầu mút mát. . . . .

“Chụt chụt ——” Cục cưng bảy tháng ra sức bú mút, khiến cho hai người đàn ông kinh ngạc đến ngây người.

Mới vừa rồi mặt Long Húc Hàng còn rất rối rắm, lúc này thì kinh sợ đến cầm cũng rơi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn đứa bé không ngừng bú mút ở trong ngực lão đại. . . . .

Tên nhóc này cho rằng trên người lão đại sẽ có sữa ư, trời ạ, anh không nhìn lầm chứ? Bây giờ Lão đại lại bị một đứa bé mới mấy tháng coi thành bình sữa?

“Xi ——”

Long Húc Hàng giật mình, trên mặt xuất hiện một chút sợ hãi, sau đó bật cười ra tiếng, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt của lão đại, rất thức thời nhanh chóng che miệng lại, nhìn ra ngoài cửa, thật may là những quản lý cao và Hiền không có ở đây, nếu không khi bọn họ nhìn thấy bộ dạng này của lão đại, không biết lão đại có trực tiếp giết người diệt khẩu không nữa?

Lúc này Huyền Vũ Thác Hàn cũng kinh ngạc đến nỗi không thể nhúc nhích, nhìn tên nhóc trong ngực không ngừng lục lọi trên ngực mình, anh cũng không biết nên làm sao mới phải, hiện tại nên buông nó ra hay là tiếp tục để cho nó mút như vậy?

Âu phục màu đen cũng bởi vì nước miếng của cậu nhóc mà ướt một mảng nhỏ, cậu nhóc ra sức hút mạnh, một sức lực nho nhỏ lực không ngừng kích thích tinh thần của Huyền Vũ Thác Hàn, như dòng nước xuyên thấu qua ngực, chảy vào tim của anh.

Dòng nước ấm áp mà xa lạ xuất hiện trong đáy lòng, giờ phút này Huyền Vũ Thác Hàn kích động đến thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

“Ô oa oa ——” Có lẽ là mút một lúc lâu, cũng không mút ra được chút sữa nào, rốt cuộc lão Tam cũng nóng nảy, cất tiếng khóc.

Lão Tam này không khóc cũng còn may, tiếng khóc vừa cất lên liền hù chết người, Huyền Vũ Thác Hàn cùng Long Húc Hàng cũng bị tiếng khóc của cậu nhóc làm sợ hết hồn, không biết tại sao mới vừa rồi đứa bé còn rất tốt, bây giờ gương mặt lại thay đổi rồi?

“Hàng, sao vậy, làm thế nào. . . . .” Huyền Vũ Thác Hàn luống cuống kêu, anh luôn hô mưa gọi gió nhưng trên phương diện chăm sóc trẻ con này thì lại là con số không, mặc dù lúc trước anh không được ôm mấy cục cưng thì cũng oán trách không ít, nhưng đến khi thực sự ôm được rồi thì cảnh tượng lại như vậy. . . . .

“Tại sao nó khóc, có phải là bị bệnh hay không?”

Trong trí nhớ của anh, chỉ khi bị bệnh thì đứa bé mới có thể khóc ——

“Có phải là đói bụng không?”

“Đói bụng? Vậy cậu còn không nhanh cho người chuẩn bị đồ ăn.” Huyền Vũ Thác Hàn luống cuống tay chân, vội quát lên.

“À, tôi lập tức cho người đi chuẩn bị.” Không ngập ngừng, Long Húc Hàng nhanh chóng đứng dậy vọt ra khỏi phòng làm việc, rồi gọi mấy thư ký đi chuẩn bị.

Bị tiếng khóc kia quấy đến rối rắm, Huyền Vũ Thác Hàn cũng học dáng vẻ dỗ dành đứa bé của mấy người phụ nữ ở nhà, vội vàng lắc lư rồi đi tới đi lui ở trong phòng làm việc, nhưng tiếng khóc kia vẫn còn ‘kinh thiên động địa’ như vậy, làm cho những quản lý cấp cao và thư ký đi ngang qua cửa phòng làm việc đều chú ý tới.

Qua một lúc lâu, một bình sữa được trình lên.

“Nhóc con, bú sữa đi!” Long Húc Hàng cẩn thận nhét núm vú cao su vào miệng lão Tam, đứa bé mới vừa khóc lớn lập tức ngưng tiếng khóc, hai cánh tay nhỏ bé nhanh chóng ôm lấy bình sữa, bắt đầu ra sức bú mút.

“Thật sự là đói bụng.” Long Húc Hàng không kiềm chế được bật cười, nhìn cậu nhóc kia uống sữa giống như bị bỏ đói lâu rồi, hai con mắt đen mở to giống như vẫn còn rất tò mò nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh, nơi nào đó trong lòng Long Húc Hàng không khỏi mềm xuống.

“Đưa tôi.” Huyền Vũ Thác Hàn cười châm biếm đoạt lấy bình sữa trong tay Long Húc Hàng, tự tay mình dứt cho đứa bé, thỉnh thoảng còn vỗ nhẹ lên tay đứa bé, anh mới là ba của đứa bé.

Cậu nhóc nằm trong ngực, chuyển sự chú ý từ Long Húc Hàng sang người anh, đôi mắt to đen láy nhìn anh, không sợ người lạ một chút nào.

“Um um ——” Cậu nhóc vừa bú sữa, vừa lăm bằm lâu bầu không biết muốn nói gì, hai cái chân ngắn có chút không yên cứ đá lên cánh tay của Huyền Vũ Thác Hàn.

Cậu nhóc ôm bình sữa bú, đáng yêu giống như chú sóc con.

Nhìn thấy hình ảnh này, lòng Huyền Vũ Thác Hàn cũng trở nên ấm áp, trên mặt có chút thú vị khẽ nở nụ cười. . . . .

“Lão đại, anh nhìn đứa bé này. . . . . Tôi có thể ôm một cái không?” Mắt Long Húc Hàng nhìn có chút đỏ, tay chân ngứa ngáy.

Nhưng, anh lại có dự cảm, về sau mấy cậu nhóc này nhất định sẽ có bộ dạng yêu nghiệt như lão đại, khi bước vào cuộc sống của bọn họ chắc chắn sẽ dẫn tới một trận sóng lớn ngập trời!

“Không được, muốn ôm thì tự mình sinh đi.” Một lão đại nào đó rất sắc bén, trực tiếp cự tuyệt, loại chuyện độc quyền này, anh đã đợi hơn mấy tháng mới thừa cơ có được, tại sao có thể chia cho người đàn ông khác được chứ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 207: Kết thúc vui mừng (11)

Chương 159-11: Kết thúc vui mừng (11)

Editor: Heisall

Cậu nhóc mới ra đời gần tám tháng, gần đây không ngờ lại hiếu động như vậy, lượng hoạt động lượng kèm theo sức ăn chọt tăng mạnh lên gấp mấy lần, số lần ngã nhào cũng càng ngày càng nhiều, bởi vì cậu nhóc này càng ngày càng không thỏa mãn với kiếp sống như loài “bò sát” của mình (cậu nhóc đang tuổi bò), nên muốn tiến hóa thành loài “linh trưởng” (ý nói cậu nhóc muốn đứng và đi bằng 2 chân).

Ở lần ngã nhào thứ N, trên khuôn mặt thiên sứ của cậu nhóc rớt cuộc cũng phủ lên một tầng tức giận, nhưng vẫn nhất quyết không buông tha ý nghĩ muốn vịn ghế đứng thẳng lên, kết quả hai chân mềm nhũn vô lực, nặng nề ngã ngồi lên sàn nhà một lần nữa.

Cậu nhóc nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, nhìn sau lưng thì thấy ba mình đang ngồi trên đất xem tài liệu, rốt cuộc cậu nhóc cũng khóc “Oa ——” một tiếng, dùng cách này để hấp dẫn sự yêu thương của ba mình.

“Ngoan nào~” Huyền Vũ Thác Hàn nghe được tiếng khóc, buông tài liệu trong tay xuống, nhưng không lập tức đi đến ôm cậu nhóc, mà là vỗ lên cái đầu nhỏ của nó, lấy một cây kẹo que từ trong túi ra, dúi đi sự chú ý của nó.

Quả nhiên lão Tam Huyền Vũ Già Diệp đang ngồi trên đất lập tức ngừng tiếng khóc, vui mừng bò về phía Huyền Vũ Thác Hàn, trong miệng càng không ngừng phát ra tiếng “Ồ oa ô oa ——”, nước miếng càng giống như đoạn trân châu, chảy vào trong yếm.

Nhìn thấy đồ ăn sắp đến tay, nhưng không ngờ tới cái kẹo que kia lại đột nhiên bị đưa lên cao, lão Tam bò dưới đất có giờ cánh tay dài lên cũng với không tới cái kẹo que kia.

“Hu hu ——” Gương mặt đang vui vẻ lại lộ ra một chút đáng thương, thấy ba vẫn không có ý định đưa cho mình, Huyền Vũ Già Diệp ra sức nắm lấy quần áo của Huyền Vũ Thác Hàn, bắt đầu leo lên người của anh, 2 chân như có kỳ tích đứng thẳng lên.

Lần đầu tiên trong đời đứng thẳng, cũng chỉ vì muốn cướp cây kẹo que trong tay ba mình.....

Cậu nhóc ngược đầu, ra sức nắm lấy tay Huyền Vũ Thác Hàn, vừa mới đứng lên một lát, thân thể liền mất đi thăng bằng, cả người té vào trong vòm ngực bên trái của ba.

“Ồ oa oa a ——” Không được ăn ngon, uống công lại còn vấp ngã, ra quần chưa thắng trận đã chết, nước mắt lăn dài đầy áo, lão Tam đáng thương lại một lần nữa khóc thành tiếng.

“Có tiến bộ.” Huyền Vũ Thác Hàn mỉm cười ôm con trai lên, bóc giấy bọc bên ngoài kẹo que, nhét kẹo que vào miệng con trai, lúc này lão Tam mới ngừng khóc, nghiêm túc ngậm kẹo.

“A ——”

Khi hai cha con đang yêu thương thăm thiết, thì đột nhiên căn phòng bên cạnh truyền đến một tiếng thét chói tai đầy tức giận, hai cha con liếc mắt nhìn nhau, Huyền Vũ Thác Hàn không biết chuyện gì đành ôm con trai đi về phía căn phòng truyền ra tiếng kêu lạ.

“Vợ à, em kêu cái gì vậy?” Huyền Vũ Thác Hàn mở cửa phòng, hỏi đầu sỏ gây ra tạp âm ở bên trong.

“Huyền Vũ Già Diệp!” Trong phòng, người phụ nữ nào đó kêu tên cúng cơm của con trai bảo bồi nhà mình rồi chỉ vào những mảnh giấy vụn tràn ngập trên giường!

Cả người bộc phát ra tức giận đủ để thiêu đốt tất cả những vật nằm trong phạm vi vài trăm dặm, hai con mắt nhuộm lửa hừng hực, hung hăng nhìn chăm chăm vào tên nhóc gây chuyện đang nằm trong ngực Huyền Vũ Thác Hàn!

“Ừnh ——” Đứa nhỏ nằm trong ngực giống như cũng cảm giác được có chuyện không ổn, sắc mặt mẹ không tốt, liền khê kêu một tiếng, vội vàng nghiêng đầu chui vào bên trong áo khoác ngoài của ba, không dám nhìn gương mặt như bốc lửa của mẹ, chỉ lộ ra một cặp mông đầy thịt.

Nhìn con trai một chút, lại nhìn Xá Cơ Hoa một chút, Huyền Vũ Thác Hàn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, kỳ quái hỏi: “Tiểu Diệp làm sao thế?”

“Chính anh nhìn đi!” Xá Cơ Hoa đang cầm những mảnh giấy vụn, uất ức muốn khóc, cô tốn rất nhiều buổi tối mới làm được một chương bút ký này, vậy mà khi cô vừa tỉnh dậy, toàn bộ đã biến thành một đồng mảnh vụn nằm tán lạn ở trên giường, mà đầu sỏ gây nên chuyện đã sớm bỏ trốn mất dạng, biến mất không thấy bóng dáng gì nữa, trời ơi, cô sinh con ra là để phá hoại như vậy sao?

“Huyền Vũ Già Diệp, lần này con thật sự đáng ăn đòn, con nói xem nên làm cái gì bây giờ!” Xá Cơ Hoa như Mẩu Dạ Xoa (ý chỉ những người phụ nữ hung dữ đánh đá) đứng chống nạnh nhìn chăm chăm vào Huyền Vũ Già Diệp đang co rút thành một cục, tức giận la hét, điệu bộ này thật sự giống như muốn trói con trai mình lại đánh cho 30 roi vậy.

Đã hiểu tình hình, Huyền Vũ Thác Hàn theo bản năng càng giấu con trai vào sâu trong ngực, chỉ sợ hơi lửa (giận) sẽ lan đến gần một cộng lông măng của nó, nhàn nhạt nhìn qua đồng giấy vụn trên giường, Huyền Vũ Thác Hàn thờ ơ nói: “Không phải chỉ là một chương bút ký thôi à, sao lại làm quá lên như vậy! Làm lại một quyển nữa là được rồi.”

Sau đó không chờ Mẩu Dạ Xoa phát uy, đã nhanh chóng ôm con trai chuồn đi mất!

“A a —— hai người các người khiến tôi tức chết rồi!” Trong biệt thự Tiêu Vân Các, vang lên tiếng gầm thét của Xá Cơ Hoa, cả tòa nhà như có chút rung động.

Huyền Vũ Già Diệp mạo hiểm tránh được một kiếp, đợi sau khi sóng yên biển lặng, mới dám chui đầu ra từ trong quần áo của ba mình.

“Sau này không được xé bản bút ký của mẹ nữa biết không?” Huyền Vũ Thác Hàn giơ con trai lên cao, giận tái mặt “cảnh cáo” nó.

Không biết cậu nhóc tám tháng tuổi có nghe hiểu hay không, nhưng Huyền Vũ Già Diệp lại hướng về phía Huyền Vũ Thác Hàn cười “Hi hi ——”, hai con ngươi đen lúng liếng giống như rất thành công sau một trò đùa ranh mãnh, đứa nhỏ đáng yêu, làm cho anh không thể tức giận được, Huyền Vũ Thác Hàn thương yêu hôn cục cưng một cái, còn có ý xấu hùa theo: “Muốn xé cũng phải xé giấy tờ.....”

“Hi hi ——” Cậu nhóc nằm trong ngực hưng phấn đập đập hai chân.

Thật là tức chết cô, tức chết cô mà!

.....

Xá Cơ Hoa ôm một chồng sách tham khảo giáo dục con nhỏ, từ thư viện của đại học X chạy ra, tâm tình vốn không tốt, bây giờ lại thấy bầu trời giăng đầy mây đen, trong lòng càng thêm u ám!

Thấy mưa rào còn kèm theo sấm chớp sắp cuốn tới, Hạ Tinh Vũ cùng cô đi ra từ thư viện cũng không vui lắm bầm một câu: “Động một chút là trời mưa, đáng ghét chết đi được, A Hoa, nếu không chúng ta đến quán trà gần đây tránh một chút đi.”

“Không, tớ muốn về nhà nhanh một chút, lão Tam còn đang chờ tớ về.”

“Aiz ~” Nói đến ba đứa nhóc đáng yêu nhà Huyền Vũ, hai mắt Hạ Tinh Vũ liền tỏa sáng, kích động nắm lấy hai tay của Xá Cơ Hoa kêu lên: “Đã rất lâu rồi tớ chưa thấy cục cưng lão Tam rồi, không biết cậu nhóc có quên người mẹ nuôi số một này không nữa, rốt cuộc cậu mang theo lão Tam nhà chúng ta đi dân đi nơi nào vậy? Tớ và Tuyết nhớ cậu lắm có biết không!”

Nói đến chuyện này, Hạ Tinh Vũ nghĩ đến việc gần như ngày nào cũng đến nhà tổ Huyền Vũ để đưa tin liên đây bụng tức..., phải biết hiện tại ba đứa bé là bảo bối của nhà Huyền Vũ nhưng hai người bọn họ là mẹ nuôi, cũng thương bọn chúng vô cùng.

“Lần sau có cơ hội lại mời các cậu đến làm khách, hiện tại thật sự không được.” Hừ, mời các cậu cứ đi theo Huyền Vũ Thác Hàn mà tranh thủ tình cảm?! Không bị người đàn ông Huyền Vũ Thác Hàn kia đánh chết mới là lạ!

“Được rồi, được rồi, dù sao tớ còn có lão Đại và lão Nhị, tớ nói cho các cậu biết, ngày hôm qua nụ hôn đầu của lão Đại đã trao cho tớ rồi, ha ha ha.....”

“Này, đừng nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghi của con tớ, chờ bọn nó lớn một chút, một nụ hôn trị giá ngàn vàng....”

“Cậu.....”

.....

Chỉ là, trong khoảng thời gian này lão Đại và lão Nhị còn chưa về nhà, thì lão Tam lại xảy ra một chuyện vô cùng ‘đen đui’!

Vào một ngày kia, lão Tam đáng yêu nhất của chúng ta đang nằm trên mặt đất, thích thú chơi với một trái bóng! == (bộ dạng của cậu nhóc cũng giống trái bóng)

Một người mẹ nào đó đang đứng bên cạnh liễu mạng già để tính sổ sách, thím Luru và bác Phúc đều ở trong phòng bếp, hết sức chuyên chú chuẩn bị đồ ăn cho vị thiếu gia nhỏ này, cho nên trong đại sảnh tạm thời chỉ còn lại một mình Huyền Vũ Già Diệp, tự động coi người phụ nữ đứng bên cạnh giống như không khí.

“Phi phi ——” Huyền Vũ Già Diệp giữ lại nước miếng, học tư thế vỗ mông của con cộp mới vừa thấy trên ti vi, càng không ngừng đập vào trái bóng tròn còn lớn hơn so với đầu nó, thân thể nhỏ bé tròn trịa, thỉnh thoảng lại bò tới đây, sợ ý một chút, quả bóng kia liền lăn lông lốc về phía cửa.

“Oa oa ——” Lão Tam cực cung phần khởi tiến lên, hưng phấn đến chảy nước miếng, dùng hai tay hai chân nhanh chóng đuổi theo quả bóng kia, nó mới tám tháng tuổi, mà bò còn nhanh hơn chạy, không mất bao lâu đã bò ra khỏi cửa.

Lúc này một người đàn ông bắp thịt cuồn cuộn đứng trông tại cửa vừa lúc cúi đầu xuống, liền nhìn thấy “hai quả bóng” cùng nhau lăn từ phòng ra đây.
==

“Oa oa ——” Huyền Vũ Già Diệp thành công bắt được quả bóng, tò mò ngẩng đầu nhìn người đứng ở cửa, toàn thân mặc quần áo màu đen, mang kính mắt lớn, giống như ông Thần giữ cửa, nhất thời mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn chăm chăm không rời.

Không biết tại sao, lão Tam nhìn thấy gương mặt hung dữ này, đúng chuẩn ông chú xấu xa lại không hề sợ hãi, hơn nữa, gương mặt xinh đẹp mủm mủm của Huyền Vũ lão Tam nhà chúng ta đột nhiên nở nụ cười, nước miếng cũng cuồn cuộn chảy vào trong cái yếm màu hồng, hai tay hai chân mập mạp còn hưng phấn vỗ lên quả bóng kia, điều này làm cho trên đầu vệ sĩ canh cửa nhất thời chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Nó đang cười với mình ư?

Nhưng, tại sao.....

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Chương 159.12: Kết thúc vui mừng

Editor: Heisall

Liếc mắt một cái cũng có thể biết được đây là một anh chàng cơ bắp “độc thân”, từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành vệ sĩ, có thể chạm vào đao kiếm, súng đạn, nhưng không biết phải đụng vào một đứa bé như thế nào?

Đối mặt với mưa bom bão đạn thì anh chàng cơ bắp cũng không nháy mắt một cái, nhưng đối mặt với một đứa bé mới tám tháng tuổi thì lại bối rối ~

Anh chàng cơ bắp giống như Thần giữ cửa, đứng ở đó chuyển động cũng không được, không biết nên làm sao mới phải, thỉnh thoảng lại liếc mắt xuống nhìn trộm cậu nhóc đang ôm trái bóng đó, làm thế nào đây, nó đang cười với anh, anh cũng muốn cười với nó một cái, nhưng làm thế nào để cười~

A, nó thế mà lại bò đến bên chân anh, khi bàn tay nhỏ bé mềm mại đụng phải mắt cá chân anh, anh chàng cơ bắp chợt co quắp lại, trên đầu càng đổ nhiều mồ hôi lạnh hơn.

“Nha nha. . . . .” Huyền Vũ Già Diệp cảm thấy “ông chú” cứ đứng im không nhúc nhích này vô cùng thú vị, đối với cái gì cậu nhóc cũng tò mò, nên liền bò đến bên chân của anh, thỉnh thoảng túm lấy ống quần của anh lắc lắc, thắc mắc, sao “ông chú” này không để ý tới mình~ liền lắc mạnh hơn, ai đó vẫn không để ý tới nó ~

“Oa ——” Huyền Vũ lão Tam ngửa đầu lên, ngược nhìn “ông chú” này.

Huyền Vũ lão Tam không biết, trong lòng của “ông chú” mà nó cho là không để ý tới nó, giờ phút này đang giằng giụa mảnh liệt, anh chàng cơ bắp nhìn đứa bé đáng yêu, bắp thịt trên mặt đều đỏ đến lỗ tai rồi, một cử động nhỏ cũng không dám, cứ đứng im ở nơi đó, mắt không nhìn được nhìn về phía Huyền Vũ lão Tam~

Ôi —— đáng yêu quá!

Anh ta vẫn đang nhìn cậu bé, cậu bé cũng đang nhìn anh ta, cậu bé này rốt cuộc muốn làm gì?

Oa! Bàn tay nhỏ bé còn sờ vào trong quần nữa ——

Oa! Nó lại bứt lông chân của anh nữa!

Trên chân cảm thấy tê tê dại dại, khiến anh chàng cơ bắp đang đứng thẳng cũng muốn nhũn ra, thiếu chút nữa té lăn trên đất, gương mặt của anh chàng cơ bắp càng thêm đỏ.

“Ha ha ha ——” Nhìn thấy ông thần giữ cửa này rốt cuộc cũng nhúc nhích, Huyền Vũ Già Diệp hưng phấn cười to, đôi đen mắt to tròn lúng liếng, không ngừng đi chuyển xoay quanh “ông chủ”~

“Ếc. . . . . cậu mau trở lại phòng đi!” Anh chàng cơ bắp từ từ nặn ra một câu nói nhẹ nhàng, gọi cậu nhóc đang chơi đùa với chân của mình nhanh chóng bò vào, nhưng cậu nhóc nghe không hiểu, bàn tay nhỏ mềm mại vẫn vuốt bắp chân anh như cũ. (thật là háo sắc --)

Cậu nhóc ngược cái đầu lớn nhìn về phía anh ta cười ngây ngô lộ ra cái răng cửa nho nhỏ.

“Mau trở về đi!” Nét mặt của anh chàng cơ bắp xem ra có chút cảm giác cường bức, “Uy hiếp” cậu nhóc quay trở vào nhà, kết quả lại rước lấy nụ cười rộ rỡ như ánh nắng mặt trời của cậu bé.

“. . . . . Mau trở về!”

“Ha ha ha ——”

“Trở về đi!”

“Hi hi hi ——”

“Xin cậu đấy, cậu nhóc, mau trở về đi thôi ~” Anh chàng cơ bắp hết ý kiến, cái vật nhỏ này rốt cuộc muốn anh làm gì đây?

“Oa oa ——” Huyền Vũ lão Tam vui vẻ càng sáp lại gần anh chàng cơ bắp, giờ hai cánh tay nhỏ bé mập mập muốn anh bế, kết quả vừa sợ ý một chút, không để ý tới bên cạnh là bậc thang, thân thể nhỏ bé phịch một cái, rớt xuống bên ngoài ——

“Tiểu tử tông của tôi ời!” Anh chàng cơ bắp lạnh tay lẹ mắt, đỡ được cậu nhóc, lúc này cậu nhóc mới không ngã trên mặt đất, tình huống mới vừa rồi dọa trái tim của anh chàng cơ bắp cũng nhảy ra ngoài, nhưng cậu nhóc đang nằm trong ngực anh chàng cơ bắp giống như chơi rất vui vẻ, hưng phấn giờ hai tay ra, bày tỏ sự thắng lợi của mình.

Đứa bé mềm mại nằm trong ngực, ôm cực kỳ thoải mái, nên anh chàng cơ bắp lại đỏ mặt một lần nữa, muốn ôm tiểu bảo bối trở về phòng, kết quả cậu nhóc đột nhiên ôm lấy cổ của anh chàng cơ bắp, hôn đầy nước miếng lên mặt của anh ta...

“Ha ha ha ——” Chưa hết, cậu nhóc còn bật cười vui vẻ.

Anh chàng cơ bắp ngu người, sống nửa đời người chưa từng có ai hôn mình. Anh ta là cô nhi, từ nhỏ đã chịu rất nhiều ức hiếp từ người khác, bởi vì thật sự không chịu được nghèo khổ, anh ta liền chạy khỏi cô nhi viện, bắt đầu lăn lộn vào xã hội, những người như bọn họ, bình thường đều bị mọi người ghét bỏ, cùm từ “cặn bã của xã hội” cũng liền đeo lên đầu bọn họ, ngay lúc anh ta bất mãn với xã hội này thì lại được tập đoàn Huyền Vũ thu nhận, bắt đầu tiếp nhận huấn luyện làm vệ sĩ. . . . . Cho nên cái gì là tình yêu, là tình thân, hoặc các loại tình bạn linh tinh gì đó, anh ta không cần biết, cũng không có tư cách biết, cho tới nay luôn cô đơn một thân một mình, trải qua bao nhiêu tuổi xuân. . . . .

“Thiếu gia nhỏ, sau này đừng bò ra bên ngoài nữa được không, rất nguy hiểm”

Đối mặt với cậu nhóc này, giọng nói của anh chàng cơ bắp cũng mềm mại hơn, nhẹ nhàng dãn dò, không biết nó có hiểu không, anh ta liền tranh thủ khoảng thời gian khó có được này, cũng bắt đầu đùa giỡn với cục cưng lão Tam, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu này, thật là muốn nheo một cái ~

Gương mặt lão đại (cha) luôn âm u bất định, cười lên còn kinh khủng hơn không cười, đùa một chút cũng không vui, nhưng cậu nhóc này lại không giống vậy, lớn lên giống lão đại bọn họ không nói, nhưng về mặt thì tươi cười cả ngày ——

Đáng yêu chết mất. . . . .

Anh chàng cơ bắp len lén nhìn bốn phía xung quanh một cái, sau khi xác định xung quanh không có ai, không nhịn được làm bầm nhu miêng ra, muốn hôn lên mặt của cậu nhóc một cái ——

Kết quả một âm thanh lạnh lùng vang lên từ sau lưng đã cắt đứt hành động của anh ta!

“Cậu muốn làm gì con trai tôi!” Âm thanh lạnh lùng, tiết lộ lão đại đang rất khó chịu, cả người anh chàng cơ bắp cứng đờ, trên đỉnh đầu lại chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, lúng túng xoay người, chỉ thấy lão đại của anh ta mang theo cấp trên của bọn họ, khí thế hùng hổ đứng ở sau lưng!

Mới vừa rồi không phải không có ai ư, sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều người mặt sắt như vậy chứ!

“Nha Nha ——” Nhìn thấy baba quen thuộc, Huyền Vũ Già Diệp hưng phấn nhào qua, muốn ba mình ôm, Huyền Vũ Thác Hàn lạnh mặt ôm con trai qua, nặng nề liếc nhìn gò má của cậu nhóc một chút, sau đó trừng mắt liếc nhìn anh chàng cơ bắp đang đỏ mồ hôi lạnh rùng rùng, rồi bước vào trong nhà.

Hừ, muốn hôn con trai anh ư, nghĩ khá lắm.

Long Húc Hàng cũng theo sát bước chân lão đại, không có ý tốt trừng mắt với anh chàng cơ bắp, ngay cả anh cũng chưa từng hôn lão Tam đấy, cái người này lại muốn “Phạm Thượng” ư? Đợi thêm một ngàn năm nữa đi!

Hừ ~

Anh chàng cơ bắp làm bộ đáng thương nhìn bóng dáng cục cưng “biến mất”, không khỏi chảy xuống hai dòng nước mắt đàn ông.

Ô ô ô ô, mới vừa rồi cục cưng vẫn còn nằm trong tay mình, tiếc quá~

Quyết định, sau này có chết cũng phải bảo vệ cho cục cưng được an toàn, phải hy sinh cái mạng này cũng được, ai dám động đến cục cưng của anh ta, anh ta sẽ sống chết cùng người đó!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 209: Chương 159.13: Kết thúc vui mừng.

Editor: Heisall

.....

“Ô ô ô ô ô oa oa oa ——” Đứa bé khóc suốt không ngừng, là tiếng vang duy nhất trong căn nhà này, Xá Cơ Hoa không biết làm sao vội vàng đỡ dành lão Tam, thỉnh thoảng lại hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì khóc của cậu nhóc.

Trời ạ, sao bác sĩ còn chưa tới, đứa bé khóc không ngừng, có phải bị té nên bị gì rồi hay không?

Xá Cơ Hoa nhìn Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa chạy về, Huyền Vũ Thác Hàn bước nhanh vòng qua người giúp việc, đi tới bên cạnh Xá Cơ Hoa, vươn tay qua muốn ôm con trai, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, lão Tam vừa khóc vừa giang hai tay ra với Huyền Vũ Thác Hàn, thân thể nhỏ bé rơi vào trong ngực cha, nằm trong vòm ngực rộng lớn khốc, Huyền Vũ Thác Hàn nhẹ nhàng vuốt ve sau ót của cậu nhóc, dịu dàng an ủi: “Ngoan nào, con trai té có một cái, không sao đâu, đừng khóc. . . . .”

“Ô ô ô ô ——” Đầu của Huyền Vũ Già Diệp bị té đau, vùi vào trong ngực, vẫn còn khóc đứt quãng ah ah umm umm, phải một lát sau mới chậm rãi dừng lại. Cậu bé núp ở trong ngực Huyền Vũ Thác Hàn, hai bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt cổ áo của ba mình, uất ức ôm lấy anh, cái miệng nhỏ nhắn mới vừa rồi còn không ngừng khóc lóc, đột nhiên lại khạc ra hai chữ rất rõ ràng: “Ba —— ba ——”

Nghe được tiếng gọi nhỏ nhỏ, cả người Huyền Vũ Thác Hàn ngẩn ra, kinh ngạc nhìn cục cưng nhỏ đáng yêu ở trong ngực.

Xá Cơ Hoa đứng chung một chỗ với Huyền Vũ Thác Hàn cũng không thể tưởng tượng nổi, tròn to hai mắt, không thể tin được chữ “ba” mới vừa rồi là phát ra từ miệng của tên nhóc này.

“Cục cưng, con mới vừa gọi cái gì?” Huyền Vũ Thác Hàn ra sức kiềm chế sự kích động trong lòng, nâng đứa bé ở trong tay lên cao, khát vọng nhìn nó, mong đợi âm thanh mới xuất hiện vừa rồi không phải là anh nghe nhầm: “Cục cưng, ngoan, gọi một lần nữa cho ba nghe một chút.”

“Hi hi ——” Huyền Vũ Già Diệp bị nâng lên thật cao, vui vẻ lộ ra nụ cười, trong đôi mắt sung húp vì khóc vẫn còn nước mắt, thấy mình bị nâng lên thật cao, cậu nhóc cực kỳ hưng phấn, dùng sức đạp hai cái chân béo ụt ịt.

Ưu điểm lớn nhất của Huyền Vũ Già Diệp chính là cười đáng yêu, mặc kệ một giây trước xảy ra chuyện gì đó khiến cậu bé khóc đến long trời lở đất, khi thế ngất trời, thì một giây sau chỉ cần đỡ dành cậu bé, cậu sẽ lập tức vứt bỏ những không vui lúc trước mà cười với anh, chính vì cậu bé có tính tình này, cho nên mới khiến những người đã từng gặp qua cậu bé, đều phải móc tìm móc phổi ra với cậu bé.

“Ngoan, con gọi một lần nữa đi, gọi ba —— ba, gọi đi, ba —— ba —— cục cưng ngoan, nghe lời, mau gọi một tiếng nữa ——”

Huyền Vũ Thác Hàn vẫn chưa từ bỏ ý định, hết sức chuyên chú dụ dỗ con trai, muốn đào ra một tiếng “ba” nữa từ miệng con trai. Nhưng Huyền Vũ Già Diệp chỉ vui vẻ cười đùa, làm thế nào cũng không chịu gọi một tiếng nữa, nhìn gương mặt lo lắng của ba, cậu bé lại cười khúc khích.

“Oa ma oa ma ——”

“Không phải oa ma, là ba —— ba, cục cưng, chỉ cần kêu một lần nữa là được rồi.”

“Hi hi ——”

Gio cái răng cửa ra cười khúc khích, là lời đáp lại duy nhất.

“Con ——” Huyền Vũ Thác Hàn thua trận, lúc này mới bất đắc dĩ buông tha, lại ôm cục cưng nhỏ trở về, hết sức thương yêu, vờn tay gõ nhẹ lên đầu Huyền Vũ Già Diệp một cái, thờ dài.

Anh đang nghĩ, có phải nên chuyển về nhà rồi hay không, anh nhớ lão Đại và lão Nhị rồi!

. . . . .

Huyền Vũ Thác Hàn có chuyện đi ra ngoài, Xá Thanh Hoa vẫn luôn oán giận không vui vì con rể chiếm đoạt quá nhiều thời gian của cháu trai, không chịu nhường cục cưng cho bà một chút nào, rốt cuộc đã được như ý nguyện liền ôm cháu trai mà quan tâm yêu thương.

Đã nhiều ngày không được ôm nó rồi, thẳng nhóc thế mà không có quên bà, vừa nhìn thấy bà, liền thân thiết chui vào trong ngực bà, ôi, thật là cảm động muốn chết!

Gần tối Xá Thanh Hoa ôm cháu gái và cháu trai, bảo tài xế lái xe đến công ty đón người, thật sự là đã lâu rồi chưa nhìn thấy lại cảnh tượng mấy bà cháu yêu thương nhau đi đón mẹ kết thúc công việc, trừ Xá Cơ Hoa thể hiện sự cảm động ra bên ngoài, thì người thứ hai kích động phải kể tới những người mẹ nuôi rồi các đi các chú thương bọn họ đến nỗi ruột gan đứt từng khúc.

Cái này còn chưa tính, hôm nay khi bóng dáng mẹ Xá ôm lão Nhị và lão Tam vừa xuất hiện ở cửa công ty thì những cô gái tựa như lang sói đang đói khát, lập tức kích động nhào tới, làm bộ như muốn đụng ngã lão Nhị và lão Tam, có nhiều chị gái xinh đẹp thương yêu như vậy, lão Tam lại rất vui vẻ, lộ ra khuôn mặt tươi cười vô hại, hào phóng lấy đôi môi đầy nước miếng thơm lên má những cô gái tiến đến gần.

Về phần lão Nhị, hình như thích trai đẹp hơn, cho nên ở giữa mọi người, Đồng Thành liền được chọn, nhưng trái tim của Đồng Thành đã tan chảy vì đứa bé xinh đẹp này rồi. . . . .

Mới có tám tháng tuổi mà đã được hoan nghênh như vậy, nếu những đứa bé này trưởng thành, thì còn đến mức nào nữa!

Xá Cơ Hoa thấy tình huống như thế, giả bộ bất đắc dĩ thờ dài một cái, ai bảo cô sinh được những đứa con xinh đẹp như vậy chứ ~ trong lòng sung sướng muốn điên rồi.

“Mẹ ——” Lão Tam đang hưởng thụ sự ôm ấp của nhiều chị xinh đẹp, liền nhìn thấy mẹ đi ra từ trong phòng làm việc, lập tức vui vẻ giang hai cánh tay, thân thể nhỏ bé nghiêng về phía mẹ mình, cậu bé muốn nhanh chóng được mẹ một cái.

Cục cưng nhỏ mới tám tháng, nhưng năng lực học tập rất mạnh, sau khi gọi ra tiếng “ba” đầu tiên, hướng dẫn sơ qua một chút thì đã có thể rất dễ dàng gọi “mẹ”.

Xá Cơ Hoa không kịp chờ đợi, liền ôm con trai qua từ trong tay mẹ mình, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, lão Tam y hệt như một con sóc ôm mẹ của mình làm nũng, dán mặt mình vào mặt mẹ, yêu thương nhau, không ngừng kêu lên từ mà mấy ngày nay mình mới học được:

“Mẹ —— mẹ —— mẹ ——”

Cảnh tượng mẹ con gắn bó, khiến không biết bao nhiêu người khác ghen đến chết, các cô gái tha thiết trông mong nhìn lão Tam, không được rồi..., họ cũng rất muốn thân thiết với cục cưng nhỏ như vậy, thật là muốn nghe bổi bở nhỏ gọi các cô một tiếng “mẹ” mà~

Gương mặt các cô gái như oán phụ, nhưng cánh đàn ông cũng không khá hơn chút nào..., nối đuôi nhau thành một đoàn nấp ở phía sau cây cột lớn, nước mắt lưng tròng nhìn ‘người tình trong mộng’ của mình thân thiết với ‘người đàn ông’ khác, mà đám người bọn họ lại chỉ có thể núp ở phía sau nhìn, nhìn cô bé ở trong ngực Đồng Thành cười khanh khách, bọn họ cũng rất muốn nghe cô bé gọi mình một tiếng “ba”~

“Được, đi nhanh thôi, trời đã tối rồi.” Mẹ Xá tiến lên, tách hai mẹ con yêu thương đến buồn nôn ấy ra.

Mẹ Xá ôm cháu trai và cháu gái của mình tới đón con gái cũng vì có nguyên nhân, hôm nay là sinh nhật Xá Cơ Hoa.

Hai mẹ con cũng không nói với người khác, sinh nhật thôi mà, chỉ cần hai mẹ con các cô được sum vầy một chút là được. Từ trước tới nay, đều trải qua như vậy, trước kia có một người anh kết nghĩa, nhưng năm nay lại có thêm ba đứa nhóc đáng yêu giống như sóc con này, mặc dù lão Đại bị bà nội của nó thể chết cũng không chịu buông tay, không mang ra được, nhưng tương đối mà nói, sẽ khá náo nhiệt.

“Diệp Diệp, Tâm Tâm, đừng đi mà, để cho tôi ôm một lát nữa~” Nhìn bốn người nhà Xá Cơ Hoa ngồi lên chiếc xe limousine đang dừng sát ở một bên, các cô gái nước mắt lưng tròng, rất luyến tiếc.

5555555555, thật đáng yêu, họ muốn gần gũi hơn chút nữa..., không cần phải đi nhanh như vậy đâu~

“Ngại quá ——” Lão Tam nghịch ngợm nằm trên vai của mẹ, quay đầu, vờn tay, cùng những chị xinh đẹp đứng ngoài cửa kia nói gấp lại, lão Tam cười lên, cặp mắt xinh đẹp giống như trăng lưỡi liềm, thành công khiến những cô gái kia say đắm đến té xỉu!

Hôm nay, trạm thứ nhất của bốn bà cháu: đi siêu thị mua đồ!

“Mẹ ——” Trong miệng lão Tam ngâm một cây kẹo que ngọt ngào, ngồi trong xe đẩy dành cho con nít của siêu thị, lão Nhị được mẹ Xá ẵm trong ngực.

Huyền Vũ lão Tam vừa nghiêng đầu nhìn sau lưng mẹ một chút, vừa đưa cánh tay nhỏ bé tò mò chỉ vào hàng hóa trên kệ, những thứ lung linh kia toàn là sản phẩm quái vật Nha Nha, thành công dẫn tới nhiều ánh mắt ước ao.

Hôm nay lão Nhị không dễ dàng gì mới tới, nên hai mẹ con định trải qua thật vui vẻ, mua nhiều món ăn về nhà, để mẹ Xá xuống bếp nấu một bữa cơm thật ngon, bốn người vui vẻ thân thiết, vậy là mãn nguyện rồi.

“Tiểu Diệp, ăn cái bắp có được không?” Xá Cơ Hoa ném một cây bắp cho con trai, hỏi thăm ý kiến cậu bé, kết quả lại làm cho cậu nhóc vui vẻ biến cây bắp thành trái bóng lăn chơi.

“Ừm —— rau cần cũng rất có dinh dưỡng.” Xá Cơ Hoa tự nói tự chọn, lại ném một bó rau cần vào trong giỏ xách, Huyền Vũ Già Diệp bị rau cần chọc vào lỗ mũi, không nhìn được hắt xì một cái.

“Con bé này, sao lại đưa đồ ăn cho Tiểu Diệp chơi!” Mẹ Xá hưng hăng gõ lên đầu con gái một cái, cẩn thận bỏ cây bắp trong tay cục cưng vào giỏ thức ăn, mà Huyền Vũ lão Nhị ở trong ngực bà lại đỏ mắt nhìn em trai đang ngồi trên xe đẩy, uốn éo người muốn ngồi lên xe.

Cuối cùng Xá Thanh Hoa cũng phải đi đẩy một chiếc xe.

“Huhu ~” Bị mất “đồ chơi”, cậu nhóc khóc ra thành tiếng, Xá Cơ Hoa lạnh tay lẹ mắt lấy cây kẹo que trong tay Huyền Vũ Già Diệp nhét vào trong miệng cậu bé, Tiểu Diệp mới “hu” mấy tiếng, lập tức lại bắt đầu thỏa thích mút kẹo rồi.

Lấy phương thức giống nhau, lại lựa chọn rau tốt hơn một chút, đẩy xe đến khu bán thịt.

“Ê a ——” Cục cưng rất có chủ kiến chỉ vào một hộp đựng đùi gà được đóng gói tinh xảo, không chịu thu tay lại, Xá Cơ Hoa đang chọn móng heo, thuận tay lấy một hộp.

“Mẹ!” Ông trời làm chứng, không thể tưởng tượng được cậu bé lại gọi một tiếng nịnh hót như vậy, chỉ bởi vì mẹ của cậu bé chọn xong thịt ngon, đi ngang qua khu đồ ăn vặt mà lại “không để tâm”, quên chọn cho con trai mấy món ăn vặt, định đi thẳng đến quầy tính tiền.

Mà con gái ngồi trên xe đẩy bên cạnh cũng rất ăn ý, đều chỉ vào đồ ăn vặt giống vậy rồi gọi mẹ.

“Con trai, con gái à, không phải trong tay các con đã có kẹo que rồi sao? Ăn nhiều đồ ăn vặt sẽ bị sâu răng đó, không dễ dàng gì các con mới được một cái răng cửa dài như vậy, nếu cái răng này bị sâu đục hổng, thì những ngày kế tiếp các con phải làm sao bây giờ . . . .”

Xá Cơ Hoa nói liên tục không ngớt với cậu nhóc, nhưng người ta cũng không thèm liếc cô lấy một cái, khi thấy hai cặp mắt sáng ngời to tròn sắp có khuyh hướng bùng nổ vòi rồng ——

“OK, hôm nay liền thỏa mãn các con ——” Xá Cơ Hoa thua trận, chọn vài món ăn vặt trên kệ hàng, Huyền Vũ Già Diệp cùng Huyền Vũ Tâm vui vẻ rạo rực, chủ động ôm một hộp bánh bích quy Tiểu Hùng ném vào trong giỏ xách. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Chương 159.14: Kết thúc vui mừng.

Editor: Heisall

Đang nhìn hai bên có chỗ trống hay không, Xá Cơ Hoa cùng lão Tam đứng đợi một bên, chờ mẹ Xá mua đồ dùng hàng ngày ở trên lầu đi xuống thì cùng nhau tính tiền, không ngờ ngay lúc này lại gặp được người quen.

“Ừm ——” Huyền Vũ Già Diệp vừa nhìn thấy Đường Hoan Tâm, lập tức hú lên quái dị, thân thể nhỏ bé rụt vào xe, tỏ vẻ rất sợ hãi người phụ nữ này.

Bởi vì trước đây không lâu, người phụ nữ này có đến công ty tìm ba của cậu bé, mặc dù cậu không rõ ba mình đã nói với cô ta cái gì, nhưng cậu bé lại nhớ cô ta đã quắc mắt trừng mình, trí nhớ của trẻ con rất mạnh.

“Thật là trùng hợp, cô cũng tới mua đồ sao?” Xá Cơ Hoa gật đầu với người phụ nữ trước mặt một cái, trong lòng buồn bực, thì ra loại phụ nữ xinh đẹp

này cũng sẽ tự mình đến siêu thị mua đồ?

“Ồ.” Đường Hoan Tâm mặc một chiếc váy lụa viền ren màu trắng, mái tóc đen như mực tùy ý xõa ở sau ót, cô ta trang điểm khéo léo đứng trước mặt Xá Cờ Hoa, ngược lại Xá Cờ Hoa lại có chút tùy ý.

Xá Cờ Hoa cúi đầu nhìn gói đồ trong tay cô ta, một gói băng vệ sinh!

Xem ra là người đẹp này nửa đường gặp chuyện “ngoài ý muốn” rồi, cho nên mới bất đắc dĩ chạy vào siêu thị mua đồ dùng khẩn cấp.

“Đứa bé thật đáng yêu.” Đường Hoan Tâm quay đầu nhìn Tiểu Diệp ngồi ở trên xe đẩy, kết quả Tiểu Diệp núp ở trong xe len lén chống lại ánh mắt của cô ta, bộ dạng giống như chuột thấy mèo, vội vàng uốn éo đi chuyển thân thể, đưa PP (mông) về phía cô ta.

“Cảm ơn.” Cũng không phủ nhận, bởi vì cô gái nào đó vô cùng tán thành lời nói của cô ta.

Mấy đứa bé nhà mình, có đứa nào không phải vừa đáng yêu vừa thông minh chứ?

Đường Hoan Tâm lạnh nhạt gật đầu, sau đó liền xoay người đi tính tiền.

Nhìn thấy cốp mẹ đi, lúc này Tiểu Diệp mới xoay người lại, cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra nhìn xung quanh một chút, xem thử người phụ nữ kia có phải đã đi thật hay không.

“Thật không có lễ phép!” Xá Cờ Hoa gõ nhẹ lên cái đầu tròn tròn y hệt quả bóng của cậu bé mà dạy dỗ, Huyền Vũ Già Diệp cười “khanh khách” một tiếng, trung ra một nụ cười như thiên sứ với mẹ mình.

Không lâu sau, mẹ Xá xách một đồng lớn gì đó đi xuống, bốn bà cháu cùng nhau đi tính tiền, khi nhân viên bán hàng thấy hai đứa bé ngồi trên xe đẩy cười rạng rỡ như mùa xuân thì hai mắt không nhìn được mà tỏa sáng: “Ồi . . . . Đáng yêu quá!”

“Cảm ơn.” Xá Cờ Hoa nở nụ cười, sau đó lấy ví ra tính tiền.

Ha ha, có ai không thích người khác khen con của mình chứ. Cả nhà mua một đồng lớn đồ, mà Xá Cờ Hoa ôm một đứa bé, mẹ Xá cũng ôm một đứa, nên chỉ có thể bảo tài xế đến xách đồ giúp, bốn người vui vẻ đi ra khỏi siêu thị.

Buổi tối, trong nhà của bốn người náo nhiệt khác thường, chủ yếu là bởi vì trong phòng chất đầy một đám người mặc áo đen! --

Huyền Vũ Thác Hàn vốn bận chuyện, nên hai mẹ con Xá Cờ Hoa quyết định chỉ có bốn người yên lặng ăn một bữa cơm, nhưng lại không biết người nào thông báo ra ngoài chuyện hôm nay là sinh nhật Xá Cờ Hoa. Ngân Long lập tức phát huy bản lĩnh tam công lục thức* của mình, triệu tập các anh em không có chuyện gì quan trọng, cùng nhau chúc mừng sinh nhật với “chị dâu” của bọn họ.

*Tam công lục thức cũng cùng nghĩa với tam cô lục bà: ý nói là nhiều chuyện.

Một đám người to con đông nghịt, vừa đi lên liền chúc: “Thọ tỷ Nam Sơn, phúc thọ an khang” ... linh tinh đủ thứ, khiến cho Xá Cờ Hoa mới 23 tuổi bị dọa sợ đến nổi thiếu chút nữa phải có người cõng đi.

Những người này căn bản đều là người trong giới hắc đạo, nên không biết những người lớn tuổi mới chúc câu “Thọ tỷ Nam Sơn, phúc thọ an khang” đó.

Tình huống này khiến gương mặt Xá Cờ Hoa rút gân, lại không tiện đuổi bọn họ ra ngoài, nên hai mẹ con đành mời bọn họ ngồi xuống, rồi cùng nhau ăn bữa tối.

“Phúc thọ” cũng còn được, chỉ cần trong miệng bọn họ đừng nhảy ra câu: “ở trên trời an khang” là coi như cảm ơn trời đất rồi.

Tiểu Diệp Diệp và tiểu Tâm Tâm ngồi trong lòng Xá Cờ Hoa, trên đầu đội một cái mũ hình chóp làm bằng giấy, hưng phấn nhìn cái bánh sinh nhật thật to đặt giữa bàn, Xá Cờ Hoa cầu nguyện xong, liền cùng hai cục cưng thổi nến, xung quanh lập tức vang lên tiếng vỗ tay rầm rầm.

Mẹ Xá chia bánh ngọt ra làm nhiều miếng nhỏ, sau đó chuyển từng miếng qua, thật may là bọn họ mua cái bánh ngọt cũng tương đối lớn, chia cho hai mươi mấy người cũng tạm được.

Một đám đàn ông có chút xấu hổ nhận lấy miếng bánh ngọt trong tay mẹ Xá, ngồi bên cạnh ăn, Xá Cờ Hoa nhìn bọn họ chuyên tâm ăn bánh ngọt, trong đôi mắt cũng từ từ ửng hồng, hơi xúc động, sợ là đã rất lâu rồi những người này chưa được trải qua sinh nhật của mình.

“Mẹ ——” Xá Cờ Hoa bị giọng nói mềm nhũn ở trong ngực cắt đứt suy nghĩ, cô vừa cúi đầu nhìn, liền thấy tiểu Tâm Tâm cũng cầm một cái thìa nhỏ nghiêng đầu cười với mình, một khuôn mặt nhỏ nhắn, khóe miệng dính đầy bơ trắng, thật đáng yêu.

Xá Cờ Hoa khẽ cười một cái, thương yêu dựa lên trán của cô bé, sau đó thân thiết nói: “Tâm Tâm đáng yêu quá!”

“Ừ ——” Mà lúc này, lão Tam lại không vui lòng rồi, cũng nắm thìa nhỏ quơ quơ, sau đó cọ cọ vào mặt của Xá Cờ Hoa, toàn bộ bơ đều cọ hết lên trên mặt cô.

Điều này lại làm cho mọi người ở đây cười một trận!

.....

Đang lúc một đám người náo nhiệt tụ tập chung một chỗ, một trận cuồng phong đã lặng lẽ cuốn đến trước cửa nhà bọn họ.

Huyền Vũ Thác Hàn bận việc vội vàng chạy về, nhìn thấy mấy anh em của mình tụ tập chung một chỗ, chính giữa còn có một bàn thức ăn ngon, trong nháy mắt cảm thấy có chút ngại ngùng.

Các anh em vốn đang thả lỏng, theo sự xuất hiện của Huyền Vũ Thác Hàn mà nhất thời yên tĩnh, liền buông bánh ngọt trong tay xuống, đứng lên xoay người về phía lão đại hành lễ.

Huyền Vũ Thác Hàn trầm mặc, không phản ứng gì, nhưng trong lòng lại cực kì ghen ghét. ....

“Ba ——” Không khí trong phòng lắng xuống, chỉ có một âm thanh yếu ớt vang lên, lão Tam đội mũ quả dưa lập tức nhiệt tình chui ra từ trong ngực mẹ, dọc theo sàn nhà nhanh chóng bò về phía Huyền Vũ Thác Hàn, rút cuộc hình như là bò quá nhanh, nên trong lúc nhất thời thân thể nhỏ bé khó làm chủ được tốc độ, cậu nhóc nào đó liền bổ nhào, té trên sàn nhà, khuôn mặt nhỏ bé đập mạnh xuống. ....

.....

Thật may là, vì con trai và con gái của mình đang tuổi bò, lại sợ đầu gối của chúng bị đau, nên Huyền Vũ Thác Hàn đã sớm hạ lệnh trái một lớp thảm Ba Tư thật dày lên sàn nhà, nếu không khi cậu bé này té ngã, khẳng định sẽ đau mấy ngày.

“.....” Huyền Vũ Thác Hàn trầm mặc nhìn con trai té nhào xuống đất giống như con ếch con, thật lâu cũng chưa ngồi dậy, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nên sững sờ đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích.

Mọi người xung quanh cũng cảm thấy kỳ lạ đối với hành động này, cả căn phòng, tất cả lớn nhỏ chừng hai mươi đôi mắt cũng đồng loạt nhìn chằm chằm cậu nhóc giống như con khỉ trên sàn nh, cũng yên lặng không tiếng động ——

“Hất xì ——” Cậu nhóc nằm trên mặt đất thật lâu, lúc này mới bò dậy, trên chóp mũi dính mấy sợi lông, cậu nhóc hất hơi một cái thật lớn! Đôi mắt đen lúng liếng nhìn quanh bốn phía, thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình, cậu nhóc liền vội vàng lăn một vòng đứng dậy, nửa đi nửa bò đến bên chân của Huyền Vũ Thác Hàn, bàn tay nhỏ bé mềm mại ôm đùi của ba một cái, vui vẻ đứng vụt lên, gọi một tiếng “ba ——” rất vui vẻ.

Toàn bộ lại yên tĩnh một lát ——

“Ha ha ha ——” Một người mẹ nào đó có ý xấu dần dần cười như điên, theo sát là một nhóm anh em lớn ở trong phòng không nhịn được nhẹ giọng cười, nhìn đôi mắt tỏa ra tình yêu thương dạt dào của Huyền Vũ Già Diệp.

“Ừ ——” Đại khái cũng ý thức được mọi người xung quanh đang cười mình, Huyền Vũ Già Diệp uất ức trốn ra sau chân của ba mình, giấu khuôn mặt nhỏ bé trắng mềm ở phía sau.

Huyền Vũ Thác Hàn cúi người xuống, bế cậu nhóc từ phía sau ra ngoài, ôm ở trong tay, giờ thật cao, mắt nhìn thẳng vào cậu nhóc, trên người đã hoàn toàn không còn sát khí như lúc vừa mới bước vào nhà nữa.

“Con trai là phải luôn té ngã.” Huyền Vũ Thác Hàn thưởng cho con trai một cái hôn, cho đến khi nước miếng của cậu nhóc dính lên mặt mình mới bỏ qua.

Huyền Vũ Thác Hàn không hà tiện chút nào khi thể hiện tình cảm dịu dàng của mình, khiến xung quanh chấn động đến ngu người, ôm con trai ngay trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mọi người, đi tới bên cạnh cái bàn, ngồi xuống, anh nhìn cái bánh kem lớn cắm đầy 23 ngọn nến, cái gì cũng không nói, bụng cái đĩa qua, dứt từng miếng bánh ngọt cho Tiểu Diệp cùng Tâm Tâm cũng đang dính vào trong lòng anh.

Hành động này thành công khiến mọi người xung quanh rớt cằm, bình thường khi lão đại làm việc, cả ngày dính chung một chỗ với đứa bé còn chưa tính, hiện tại lại thể hiện tình cảm dịu dàng như vậy, thật sự là. .... Không thể tin được mà ——

Lão đại là như vậy ư?

Xá Cơ Hoa tròn mắt há mồm nhìn người đàn ông bên cạnh dứt từng miếng bánh ngọt cho con trai và con gái ăn, từ đầu tới cuối đều không nói với cô một câu, cô bức ròi đó.

Chẳng lẽ anh không nhìn thấy cái bánh sinh nhật thật lớn sau lưng mình ư? Chẳng lẽ anh không nhìn thấy trên bánh ngọt có cắm 23 ngọn nến mà không phải là một ngọn há? Chẳng lẽ anh hoàn toàn không nhìn thấy trên người Xá Cơ Hoa cô dán chữ “thọ tinh”* sao?

*thọ tinh là chỉ người được chúc mừng sinh nhật

Anh lại có thể tinh bơ phớt lờ mọi thứ!

Hu hu —— người đàn ông đáng chết, cho dù không nói gì, thì cũng phải tặng quà sinh nhật chứ?

Mẹ nó, anh ta không nhìn thẳng vào cô! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Xá Cơ Hoa nổi giận ngay tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Chương 159.15: Kết thúc vui mừng.

Editor: Heisall

Mặc dù cảnh tượng ba cha con rất hài hòa, nhưng càng làm nổi lên cơn lửa giận của Xá Cơ Hoa, tâm tình vốn đang vui vẻ thì bắt đầu dần dần lắng xuống thấp, bánh sinh nhật ngọt ngào cũng không còn bất kỳ mùi vị gì.

Bên này cảnh xuân rực rỡ, cha con hài hòa, thì bên kia gió lạnh cô đơn, kéo theo một mảng đen thật lớn làm bối cảnh sân khấu, muốn bản thân có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Người đàn ông này thật sự không có lương tâm, đứa bé còn ở trong bụng thì cô chính là bảo vật, cô sinh đứa bé ra rồi thì chính là cỏ rác mà, hừ! Ai mà thêm!

Ban đêm, thật vất vả mới dỗ được Tiểu Diệp và Tâm Tâm đi ngủ, sau khi đặt hai đứa bé vào giường dành riêng cho bọn chúng, Xá Cơ Hoa liền thở ra một hơi dài, sau đó cực kỳ mệt mỏi vào phòng tắm rửa, vừa ra khỏi lập tức chui vào trong chăn, ngủ mê man.

Trong lòng buồn buồn, cứ có cảm giác mắc nghẹn trong ngực không xả ra được, càng lúc càng khó chịu, ngủ mơ mơ màng màng, trong bóng tối, cô có cảm giác thân thể của mình rơi vào trong một vòm ngực cường tráng, nóng bỏng tay, từ phía sau ôm cô, hai tay không an phận luôn vào trong áo ngủ, sau đó nhóm lên một tình cảm mãnh liệt.

“Ừm . . . . .” Ngực bị chèn ép hơi đau, mơ hồ rên nhẹ một tiếng, đột nhiên thân thể của cô bị người ta lật lại, xoay đầu cô lại, dán xuống một nụ hôn nóng bỏng.

Lần này, Xá Cơ Hoa hoàn toàn tỉnh giấc, mở mắt ra, đã nhìn thấy gương mặt tuấn tú phóng lớn, đang thờ hờn hờn nhìn cô, Xá Cơ Hoa tỉnh lại từ trong giấc mộng, đôi bàn tay kia ở trên thân thể cô tới tới lui lui cũng bắt đầu không khách khí lột áo ngủ của cô ra, sau đó đè cả người lên.

“Ừm . . . . . anh . . . . . Ừm ——” Xá Cơ Hoa bị hôn sấp không thở nổi, cả người đều bị người đàn ông đáng chết này vây ở trong chăn, quần áo trên người đã sớm bị cởi sạch sẽ.

Xá Cơ Hoa vừa ra tiếng liền bị Huyền Vũ Thác Hân dùng môi chặn lại, hôn thật dài một lát, anh mới buông cô ra, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Em muốn đánh thức con hả?”

“ . . . . .” Chết ngay tại chỗ, Xá Cơ Hoa không còn gì để nói.

Trong bóng tối Huyền Vũ Thác Hân không tiếng động nhếch môi cười, sau đó đôi tay lại bắt đầu xâm lược, vuốt ve da thịt trơn mịn, dưới sự xoa nắn của anh, da thịt trắng như tuyết nhanh chóng nhuộm lên một màu đỏ hồng xinh đẹp, ở trong tối lấp lánh dưới ánh trăng, là vẻ đẹp chết người, mỗi móng càng thêm khiêu khích hôn thẳng xuống phía dưới . . . . .

Xá Cơ Hoa mê man, mở to hai mắt, yên lặng thờ từng ngậm hôn hờn, nghiêng đầu nhìn ánh trăng bạc bên ngoài cửa sổ, mặc cho người đàn ông đáng chết không có lương tâm này điên cuồng ở trên người mình.

Trong đêm tối, kích thích làm anh nóng lên như một ngọn đuốc, cũng chỉ trong thời điểm người người ngủ say, anh mới có thể từ từ để lộ ra ý muốn của mình với cô . . . . .

Người đàn ông này thật sự quá hèn hạ rồi.

Anh dựa vào cái gì mà có thể khống chế tâm tình của cô trong tay như vậy chứ, tại sao không nói bất kỳ điều gì, mà lại dùng loại phương pháp này hi vọng cô tha thứ ư?

“Hèn hạ . . . . .” Ngay khi lý trí sắp đi gần tới bờ vực chuẩn bị sụp đổ, Xá Cơ Hoa cắn răng, cúi đầu phun ra hai chữ, sau đó lại bị một đợt tình cảm càng mãnh liệt và điên cuồng hơn cuốn lấy.

“Vợ ơi, anh yêu em, rất thích . . . rất thích . . . . .”

Huyền Vũ Thác Hân giữ chặt thân thể của cô, mồ hôi lăn xuống không ngừng theo động tác của anh, nhỏ xuống vô cùng quyến rũ, càng kích thích dục vọng dâng trào lên cao. . . . .

Kết quả, vào ngày hôm sau, người phụ nữ nào đó nhắc lại chuyện cũ, còn người đàn ông nào đó thì bị đá khỏi giường, quần áo và giày cũng bị ném ra khỏi phòng, mà người đàn ông nào đó sau một đêm mất hồn, từ đó phòng không gổi chiếu!

Cho đến. . . . . Cho đến. . . . . Một ngày, nữ chính nào đấy đột nhiên vừa từ bên ngoài trở lại, đã chạy thẳng tới thư phòng cười hí hì, nắm chặt vai của nam chính nào đấy chưa thỏa mãn dục vọng.

Hôm nay trời trong nắng ấm, sau giữa trưa ánh mặt trời rực rỡ, ở Tiêu Vân Các bên cạnh hồ bơi xa hoa sang trọng.

Huyền Vũ Thác Hàn mới vừa bị bắt được ở thư phòng, cho rằng cô gái nhỏ tốt cuộc cũng chịu hóa giải những giận hờn lúc trước với anh, cho anh trở về phòng ngủ, không ngờ còn chưa nói được câu nào, đã bị cô kéo thẳng đến hồ bơi, sau đó còn đích thân cởi quần áo giúp anh.

Dĩ nhiên, những chuyện như vậy phải tự mình ra tay thì sẽ tương đối mau hơn, cho nên, người đàn ông nào đó vô cùng tự giác, chỉ một giây đồng hồ đã lột sạch sẽ quần áo trên người, sau đó cặp mắt sáng lên nhìn thẳng vào người phụ nữ nào đấy.

Nhưng, hình như vị lão đại bị bỏ ‘đói’ rất nhiều ngày này đã hiểu nhầm rồi.

Xá Cơ Hoa cười khanh khách, không đợi anh lại gần, đã trực tiếp nhét một cái quần lót bó sát người vào người anh, sau khi nói anh mặc vào, liền kéo anh đứng sang một bên, không được cử động.

Sau đó, cũng không biết Xá Cơ Hoa lấy ra một cái máy chụp hình từ nơi nào, đôi mắt phát sáng nhìn Huyền Vũ Thác Hàn còn “háo sắc” hơn so với anh.

“Nhanh, đứng ngay ngắn vào.”

Huyền Vũ Thác Hàn quét mắt nhìn chính mình, sau đó nhìn vào khuôn mặt hào hứng bùng bùng của cô gái, nhất thời sắc mặt tối sầm: “Vợ, em đang làm gì thế?”

Hình như tâm tình của Xá Cơ Hoa rất tốt, thấy anh không chịu hợp tác, không đứng ngay ngắn, nhất thời quát lên: “Đương nhiên là chụp hình rồi, nhanh lên, đứng ngay ngắn vào, chớ lộn xộn.”

“Chụp hình?” Nghe vậy Huyền Vũ Thác Hàn nổi đầy vạch đen, nhất thời vung tay lên: “Em muốn chụp hình thì cứ chụp, tại sao phải bắt anh cởi quần áo?” Còn lại anh hiểu sai ý.

“Đừng cử động!”

Huyền Vũ Thác Hàn dừng động tác lại, còn chưa kịp phản ứng, Xá Cơ Hoa đã bấm tách tách mấy cái.

“Em làm gì thế?” Huyền Vũ Thác Hàn vừa muốn nói gì đó, Xá Cơ Hoa liền vội vàng vui mừng: “Hàn Hàn, anh thật đẹp trai, đừng động. . . đừng động, để em chụp thêm vài bức.”

“Hàn Hàn. . . . .”

“Hàn Hàn. . . . .”

“Đứng, đứng, chính là như vậy, ừ, hai chân mở rộng chút nữa, đứng rồi, đứng. . . . . Hàn Hàn, anh giỏi quá.”

Mỗi một tiếng gọi kích thích vang lên, đều khiến Huyền Vũ Thác Hàn vốn định không quan tâm tới lại hành động mất thể diện như vậy, khi tiếng của cô vang lên trong không trung là anh lại không tự chủ được liền làm theo lời cô nói.

Chỉ thấy lão đại đứng bên cạnh hồ bơi, cả người chỉ mặc một cái quần lót, gương mặt tuần tú đen sì, lộ ra vóc người trắng kiện hoàn mỹ, lại tạo dáng thành rất nhiều tư thế mạnh mẽ quái dị.

Nửa giờ sau. . . . .

“Em. . . . .”

“Thêm một lần nữa, lần này phải mạnh mẽ hơn nữa. . . . . Oh, đừng động, cái tư thế này thật là quá tuyệt vời. . . . . Quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi.”

Một giờ đồng hồ sau!

“Đứng đứng, tới một chút. . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn kiên nhẫn chịu đựng nửa ngày, rốt cuộc không nhịn được nữa: “Cô gái đáng chết, rốt cuộc em muốn làm gì? Muốn chụp hình anh để giải nỗi nhớ thì cũng không cần phải bày ra những tư thế đáng ghét như vậy, trở về phòng trực tiếp làm không phải tốt hơn ư?”

Thật sự là không chịu nổi mà, nếu để cho anh em bên nhìn thấy anh như vậy, anh còn có thể ra đường gặp người sao? Còn gì uy tín của người làm lão đại như anh nữa?

Hơn nữa cô gái này còn dùng âm thanh để hấp dẫn anh, làm cho lòng anh nhột nhạt khó nhịn, còn muốn anh phải làm ra những động tác đáng ghét này nữa chứ, nếu như cô muốn anh ‘yêu’ cô, thì cứ trực tiếp nói ra, anh vô cùng vui vẻ làm cô hài lòng!

Chỉ là, không đợi người đàn ông nào đó nghĩ xong, đã nghe giọng nói bất mãn của cô gái nào đó: “Kêu la cái gì, ai nói chụp cho tôi nhìn? Thân xác của anh có thể kiếm tiền, bên ngoài biên tập tạp chí cũng đã đưa đến 1000 tệ rồi, anh đứng ngay ngắn lại đi, để tôi chụp thêm vài bức nữa.”

Khi cô không nói lời nào còn may, chỉ thấy cô vừa nói như thế, lão đại nào đó luôn tự mình đa tình, nhất thời tức giận muốn rút gân rồi!

“Xá. . . . . Cơ. . . . . Hoa. . . . .” Một tiếng rống vang lên, nóc hồ bơi bằng thủy tinh rung động thiếu chút nữa rơi xuống.

“Hét cái gì mà hét, tôi cũng không điếc, không phải chỉ chụp anh mấy tấm hình thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ, cùng lắm thì tôi tìm bọn Húc, Hằng, nghe nói tư liệu của bọn họ cũng rất đáng tiền!”

“Xá Cơ Hoa, em dám. . . . .” Âm thanh này, so với âm thanh mới vừa rồi còn oanh động hơn!

Gương mặt Huyền Vũ Thác Hàn đen như sặc bắt được cô gái dám can đảm có dự định nhìn người đàn ông khác khóa thân, tức giận muốn bắt cô gái chết tiết ấy lại rồi đánh mạnh vào mông cô một trận, ấy thế mà, anh thật sự làm như vậy.

“Dám. . . . .”

Huyền Vũ Thác Hàn trực tiếp cúi người khiêng cô gái vẫn còn định mạnh miệng lên, đi thẳng về phía phòng ngủ, trên đường vẫn không quên đánh lên cái mông tròn của cô hết cái này đến cái khác. . . . . Nhưng đánh là giả còn sờ mới thật.

“A. . . . . Huyền Vũ Thác Hàn, anh khốn kiếp. . . . . Buông tôi ra. . . . .”

Con mẹ nó! Anh thế mà lại đánh mông cô?

“Vợ, cho anh một chút yên tĩnh. . . . .” Huyền Vũ Thác Hàn đen mặt, lại vỗ một cái lên cái đầu đang ngóc lên của cô.

“A. . . . . Buông tôi ra. . . . .” Rõ ràng là anh ta không nói đạo lý, lại còn trút giận lên người cô, tên khốn kiếp này. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 212: Chương 159.16: Kết thúc vui mừng.

Editor: Heisall

Cô gái nào đó rất tức giận vì bị khiêng trên vai, lập tức dùng tay nắm chân đá, nếu như không phải Huyền Vũ Thác Hàn vội nắm chặt mông cô, chỉ sợ hiện tại cô đã ngã xuống rồi.

“A! Vô lễ. . . . .”

Vô lễ?

“Xá Cơ Hoa, tốt nhất em hãy ngoan một chút cho anh, nếu không đừng có trách.” Huyền Vũ Thác Hàn nghiêm mặt, khi cô lớn giọng kêu vô lễ, gân xanh cũng mờ mờ nhảy lên.

Với vợ của mình, mà bị nói là vô lễ? Đáng chết, anh luôn quang minh chính đại. . . . .

“Anh muốn đánh tôi thật sao? Được lắm! Anh đánh đi, đánh.” Cô gái nào đó bị vác lên vai, tức muốn chết vẫn không nhận thua mà rống lên nói, còn không quên tay nắm chân đá.

“Em rất muốn anh đánh em phải không? Được, anh liền để em ném thử!” Nhìn bộ dạng khiêu khích này của cô, Huyền Vũ Thác Hàn tức muốn chết, thở phì phò khiêng cô đi.

“Này, anh muốn mang tôi đi đâu?”

“Hung hăng đánh em một trận!” Huyền Vũ Thác Hàn đi vào phòng, liền để cô từ trên vai xuống, nhưng anh lại kéo tay cô đi về phía phòng ngủ.

“Anh...anh. . . . . Anh muốn đánh tôi, thì ở chỗ này là được rồi!” Làm gì phải kéo cô vào trong phòng chứ?: “Thế nào? Sợ bị người khác nhìn thấy à?” Sau khi Xá Cơ Hoa sinh con, rõ ràng ngực đã lớn thêm không ít, cô mới không sợ anh!

Huyền Vũ Thác Hàn vừa nhìn, trông mắt sáng bóng một cái, cái gì cũng không nói, khẽ kéo cô đi nhanh vào trong phòng, sau đó vút thẳng cô lên giường lớn, giương ư! Là sao?

Xá Cơ Hoa giật mình, có cái gì đó không đúng, lập tức đứng dậy muốn mở cửa xông ra, thế nhưng anh lại ý vào vóc người to cao lực lưỡng, chặn cửa lại, không để cho cô đi ra ngoài.

“Anh muốn làm gì?” Anh rút cuộc muốn làm gì? Tại sao muốn nhốt cô chứ?

“‘muốn’ ‘hung hăng’ ‘đánh’ em.”

“Anh. . . . .” Xá Cơ Hoa tức giận lại đánh lại đá anh, làm cho không khí trở nên rất nóng. . . . .

. . . . .

“Cô có nghe được gì không?” Chu Hữu Mai dán lỗ tai lên cánh cửa, cau mày hỏi chị Liễu đứng bên cạnh.

Bởi vì mặc dù một lão Phật gia đã giữ được cháu nội lớn (lão Đại) ở bên cạnh nên mừng rỡ không ngậm miệng được, nhưng bà vẫn có ý định với lão Nhị lão Tam. Không những thế, bà trực tiếp ôm cháu ngoại lớn, rồi cho một nhóm người lập tức đánh tới trước ôm sau đánh, nếu như không phải tên nhóc thúi kia nói ở chỗ này để cháu dâu đi làm gần hơn, thì bà đã sớm cho người gọi bọn họ chuyển về rồi, chứ một tuần lễ mới có một ngày cả nhà đoàn tụ, thật sự bà chưa thỏa mãn.

Nhưng không ngờ, bà vừa đến, chỉ thấy hai đứa cháu nội của bà đang ở cùng bác Phúc, thím Lưu và một đám hộ vệ vây quanh, chơi vui vẻ, còn cha mẹ chính hiệu thì không thấy đâu, đây không phải là quá vượt quyền rồi hả?

Cho nên lão Phật gia yêu cháu như mạng này đã trực tiếp dẫn theo chị Liễu đánh tới cửa phòng, vì vậy liền nghe được bên trong kêu đánh kêu giết!

“Bình bình bang bang, nghe giống như là đang đánh nhau vậy!” Chị Liễu cũng học Chu Hữu Mai, dán sát lỗ tai vào trên cánh cửa nghe lên tình trạng bên trong.

“Cái gì? Tên nhóc thúi kia thật sự đánh A Hoa sao? Cái thằng nhóc hồ đồ này! Nó cũng không nhìn xem A Hoa đã lập bao nhiêu công lao cho nhà Huyền Vũ chúng ta, đau chết đi sống lại sinh cho nhà Huyền Vũ chúng ta thêm ba đứa cháu nội, con bé đều không có nửa câu oán hận, cũng không cầu xin báo đáp, cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy là sao?”

Cái thằng Thác Hàn này thật là quá đáng! Nói gì thì bà cũng sẽ không trơ mắt nhìn nó bắt nạt A Hoa được.

“Tên nhóc thúi, mở cửa cho ta, ta không cho phép con đánh A Hoa, con có nghe không? !” Lão Phật gia ở ngoài cửa phòng gầm thét, bà tuyệt đối không biết thật ra người bị đánh là cháu trai bà, chứ không phải cháu dâu bảo bối của bà.

Nhưng, không biết trong phòng cách âm quá tốt hay là thật sự không nghe thấy, bên trong chẳng có một chút phản ứng nào, lão Phật gia vốn định đập cửa vào, ngay lúc này người giúp việc lại chạy đến nói với bà, không biết vì sao ba cháu nội bảo bối của bà lại đang đánh nhau thành một mớ hỗn loạn.

Lão Phật gia vừa nghe xong, đầu còn quần được đôi vợ chồng kia ở bên trong đám đá cái gì, nhất thời chạy cực nhanh xuống đến xe lửa cũng không nhanh như vậy.

Bên trong phòng, Xá Cơ Hoa đánh loạn một lúc, Huyền Vũ Thác Hàn vẫn không chút động đậy, để cho Xá Cơ Hoa đánh tới khi đau tay, đánh tới mệt rồi ngồi bệt dưới đất.

“Đánh đủ chưa?”

“Còn chưa đủ!” Xá Cơ Hoa vệt chết còn cứng mồm, đến lúc này rồi mà cô còn không chịu buông tha vẫn ‘khi dễ’ người đàn ông của cô, anh cho là anh dễ cô đánh nấy cái như vậy, thì cô sẽ tha thứ cho anh, cái gì cũng không tính toán nữa phải không?

Hừ! Anh đừng mơ tưởng: “Tôi nghỉ ngơi một chút, chờ tôi nghỉ đủ sẽ đánh tiếp!”

“Được, cho dù em muốn đánh bao lâu, anh đều nghe theo ý của em.” Đối với hành vi ‘ác liệt’ của mình trong đêm sinh nhật cô lần trước, Xá Cơ Hoa muốn xử anh thế nào, anh đều không có bất kỳ câu oán hận: “Nhưng có thể nhân dịp lúc này em đang nghỉ ngơi hãy nghe anh nói một câu có được không? Đêm sinh nhật của em. . . . .”

“Tôi không muốn nghe!” Xá Cơ Hoa bịt lỗ tai lại, không muốn nghe anh giải thích bất kỳ điều gì, anh đã ăn cô sạch sẽ, chẳng khác gì ‘cưỡng bức’, vậy thì còn gì để giải thích đây?

“Em muốn anh đè em ở trên giường, buộc em nghe, thì em mới đồng ý để cho anh giải thích sao?” Huyền Vũ Thác Hàn kéo ống tay áo, bộ dạng như muốn cưỡng ép.

“Anh cút đi, anh cậy sức mình lớn hơn tôi, anh cho rằng anh như vậy là rất giỏi sao?”

“Anh không nói mình giỏi, anh chỉ muốn cho em hiểu một chuyện, đêm hôm đó là do anh ghen, cho nên mới không nhịn được như vậy!” Là do cô ngay cả một câu cũng không chịu nghe anh nói, ép anh không thể không lựa chọn loại phương thức này, mới có thể làm cho cô chịu nghe anh giải thích.

“Ghen? Ăn dấm chua cái đầu mẹ anh ấy, chẳng lẽ anh ăn dấm chua một lần thì tôi liền phải ngoan ngoãn để cho anh ‘cưỡng bức’ hả? Cút. . . . .”

“Cái này cũng không thể nói là ‘cường bức’ được, em là vợ anh, chúng ta làm chuyện kia là rất bình thường, hơn nữa, ngày sinh trên chứng minh thư so với sinh nhật của em còn cách tới một tháng nữa, em lại không nói với anh, tất cả mọi người đều biết, chỉ có không biết, em nói anh có thể không tức giận sao?”

Đêm đó thấy cô cùng một nhóm thủ hạ của anh nói cười vui vẻ ăn mừng sinh nhật, thiếu chút nữa anh đã chết đuối trong vại dấm chua rồi, hiện tại nhớ lại cũng còn rất tức giận.

Nhưng, sau đó anh đã rất cố gắng sử dụng hết tất cả các cách để khiến cho cô vui vẻ, nhưng cô cứ làm bộ mặt hung thần ác sát không thèm để ý tới, làm cho phiền muộn đến nổi bạc mấy sợi tóc rồi.

“Được rồi! Không cần nói nữa.” Lời nói của anh hợp tình hợp lý, cô còn có thể nói cái gì nữa đây? Cho nên. . . . .

“Vợ à, em tha thứ anh rồi hả? Vậy anh muốn trở về phòng ngủ.” Huyền Vũ Thác Hàn cực kỳ kinh ngạc và vui mừng, nhưng sau đó cô lại ném ra một câu nói: “Muốn tôi tha thứ ư? Được. . . . . Anh cho tôi tiền đi!”

“Cái gì?” Tại sao giữa bọn họ lại đột nhiên kéo tới vấn đề tiền bạc?

“Mấy ngày trước không phải anh đã nói, chỉ cần tôi tha thứ cho anh, tôi muốn cái gì anh đều sẽ cho tôi sao? Nếu vậy. . . . . Cho tôi tiền đi!” Xá Cơ Hoa đuổi thẳng tay xin tiền anh.

“Em như vậy rõ ràng vẫn còn giận anh!”

“Tôi không có.” Cảm được tiền, cô còn tức cái gì? Vui mừng còn không kịp!: “Có phải anh đổi ý rồi hay không? Không muốn cho tôi tiền?”

“Tiền hoàn toàn không phải vấn đề!”

“Vậy vấn đề là gì?” Cô không hiểu, lúc thì anh nói muốn cho cô tiền, lúc thì lại không cho, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Hai người bọn họ lên giường, cô đòi anh tiền, làm vậy cứ có cảm giác không đúng thế nào ấy, chẳng lẽ việc cô không muốn rời xa anh là giả?: “Vợ à, em nói cho anh biết đi, em có yêu anh không?”

“Con cũng đã sinh cho anh rồi, còn yêu hay không yêu gì nữa, hơn nữa, tại sao lại hỏi tôi cái vấn đề này? Chẳng lẽ tôi yêu anh, là anh có thể yêu tôi sao?”

“Anh yêu em!” Nếu anh không thương cô, làm gì phải quấn lấy cô cả ngày lẫn đêm?

“Vậy vị tiểu thư mới tình đầu của anh thì sao đây? Không phải anh yêu cô ta sao?”

Cái gì mà vị tiểu thư mới tình đầu chứ? Anh từng nói anh yêu người phụ nữ khác lúc nào? . . . . . Đáng chết, có phải cái cô Hoàng Bộ Tuyết đó nói linh tinh cái gì với cô rồi không?

Thật ra thì lần trước, khi ba người liên hoan vì Hoàng Bộ Tuyết được lĩnh tiền thưởng, vui mừng uống một chút rượu, không cẩn thận nói lộ ra một câu, mà cũng đủ để cô đoán ra được chuyện trước kia của anh cùng người phụ nữ xinh đẹp ấy.

Vốn cho là không có gì, nhưng sự thật lại luôn nghĩ tới, cô rất tức giận, tức giận sắp nổ tung!

“Vợ à, anh. . . . .”

“Cho tôi tiền đi! Tôi mặc kệ anh yêu ai, hứ!” Ít nhất còn có tiền trong người, cô tương đối có cảm giác an toàn.

Huyền Vũ Thác Hàn trừ đen mặt, vẫn là mặt đen.

“Em muốn tiền?” Thực sự chỉ muốn tiền thôi à?

“Đúng.”

“Không cần anh?”

“Đúng!” Xá Cơ Hoa nói chắc chắn như đinh chém sắt, điều này làm cho người đàn ông nào đó tức muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Chương 159.17: Kết thúc vui mừng.

Editor: Heisall

Huyền Vũ Thác Hàn biết cô gái Xá Cơ Hoa này yêu tiền, căn bản là yêu tiền còn nhiều hơn yêu anh, điểm này từ khi mới biết cô anh cũng đã rất rõ ràng, nhưng thật đáng chết, bây giờ anh lại hận không thể đốt hết tất cả tiền trên thế giới này, không giữ lại một đồng, để xem cô thích cái rắm gì!

Một lão đại nào đó không ngờ, anh lại có một ngày như vậy, anh thế mà lại đi ghen với tiền, mùi dấm chua dâng lên ngùn ngụt. . . . .

“Được! Vậy anh cho em tiền, toàn bộ gia sản của anh đều cho em hết.”

“Hả? Anh muốn làm gì?”

Xá Cơ Hoa nhìn chằm chằm vào Huyền Vũ Thác Hàn đột nhiên nở nụ cười, anh thế nhưng thừa dịp họ đang nói chuyện, lén la lén lút leo lên giường của cô! Cái tên lưu manh này!

“Anh muốn làm gì? Không được cởi quần áo của tôi. . . . . Không được cởi!” Xá Cơ Hoa bị sự ‘háo sắc’ của anh dọa sợ đến thét chói tai: “Anh muốn làm gì? Không cần nói, không có tiền thì rút ngay cho tôi. . . . .”

“Nhưng vừa rồi em hấp dẫn anh như vậy...anh không kịp đợi!” Anh cởi quần áo của mình ra thật nhanh, đè cả người lên, ngăn chặn đường cong uyển chuyển của cô lại.

“Tiền tại trong túi anh có 72,000 tệ.”

“Chùng đó so với giá trị con người anh cũng không đủ, đừng cho là tôi không biết!”

Ai da! Cô thật ồn ào mà: “Vợ à, rốt cuộc lúc nào thì em mới có thể ngậm miệng ngoan ngoãn để cho anh hôn? Chúng ta đã lâu như vậy rồi không hôn nhau, chẳng lẽ em không muốn sao?” Huyền Vũ Thác Hàn hung hăng hôn môi của cô, đầu lưỡi xông vào bên trong miệng cô, liếm láp địa phương mềm mại ấy.

Cô thơm quá, rất ngọt. . . . . rất tốt!

“Đến đây, ngoan ngoãn nghe lời, cho anh xem em có nhớ anh hay không?” Anh chen người vào giữa hai chân cô, liên động tay động chân.

“Huyền Vũ Thác Hàn. . . . .”

“Sao vậy?” Một tên vô lại nào đó tiếp tục xâm thành chiếm đất, mà người phụ nữ mới vừa thua trận chỉ vì tiền, cũng không biết là vì xấu hổ hay là tức giận, mà cả khuôn mặt đỏ bừng, nặng nề thờ đốc!

“Ngậm cái miệng của anh lại, anh làm gì mà nói ra những lời ghê tởm như vậy hả?”

“Em không thích sao?”

“Có quý mới thích!”

“Vậy sao thân thể của em lại có phản ứng vậy? Nhìn xem. . . . .” Anh đưa bàn tay dính đầy nước của mình lên.

“Anh. . . . . Cút ngay. . . . .” Nhưng cô còn chưa nhìn, đã bị người đàn ông trực tiếp ngăn chặn lại!

“Muốn biến, thì cũng phải là cái mềm của chúng ta biến chứ!” Người đàn ông tà ác nào đó vừa khàn khàn nói xong, liền bắt đầu ăn ngay!

Sau giữa trưa vốn còn cãi nhau ầm ĩ, bây giờ ở nơi này lại bắt đầu một trận ‘chiến’ khác, âm thanh ‘ừm ừm’ mờ ám tràn ngập khắp căn phòng. . . . .

. . . . .

Hôm nay, trời trong nắng ấm, nhưng đối với những người có chuyện, thì dù là ở dưới ánh mặt trời xinh đẹp, hay trong gió đông lạnh, cũng không có tâm tình thưởng thức.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Huyền Vũ.

“Lão đại, anh phải lấy uy nghiêm của anh tới cứu chúng tôi! Chúng tôi không chịu nổi nữa rồi!”

Long Húc Hàng, La Vũ hiên, Hạ Tuyên Vũ khó có khi cùng xuất hiện một lúc, nhưng hình như sắc mặt tái mét, lúc trắng lúc xanh.

Huyền Vũ Thác Hàn đang xem văn kiện, nghe vậy thì ngẩng đầu, lạnh nhạt quét mắt qua ba người vừa hùng hùng hổ hổ xông vào: “Sao?”

“Lão đại, anh xem một chút đi!” Long Húc Hàng vội đưa tờ báo sáng nay lên, trên trang bìa có một dòng tit thật to: “Chuyện tình phong lưu của bốn

nhân vật lớn của tập đoàn Huyền Vũ.”

“Chị dâu nguy hiểm sự thật, ở trên các tờ tạp chí lớn cổ động ồn ào, đã bôi nhọ hết hình tượng của chúng ta rồi, lão đại, anh phải phụ trách đi.” La Vũ Hiên cùng Hạ Tuyên Vũ vội vàng nói.

Bởi vì các tạp chí đều đồng loạt đưa tin, nên những người phụ của bọn họ đều cự tuyệt nghe điện thoại, đến cửa phòng cũng không cho vào, đây không phải là hủy hoại hình tượng của bọn họ, hủy hoại ‘hạnh phúc’ của bọn họ sao?

Huyền Vũ Thác Hàn liếc mắt xem thường: “Vậy thì có sao đâu? Chị dâu của các cậu đã thích, vậy thì các cậu giúp tôi đi thu mua những tòa soạn kia đưa cho cô ấy, coi như là tặng quà Valentine trước cho cô ấy.”

Nếu cô gái kia nhận được quà anh tặng, không biết có tự động ôm ấp yêu thương anh không đây? Lần trước để cho cô chụp một xấp hình ở nhà, cô liền tự mình dâng lên một nụ hôn, vậy lần này sẽ. . . . . Hắc hắc. . . . .

Ba người vừa thấy nụ cười đậm đặc kia! gương mặt hạnh phúc lay động, đột nhiên có kích động muốn đánh người, đây mà là anh em sao? Cái tên thấy sắc quên bạn mà. . . . .

Cuối cùng vẫn là Long Húc Hàng nhảy ra: “Lão đại, sao anh lại biến thành bất lực thế này hả? Ở trên tạp chí, chị dâu tuyên bố rằng anh bị bất lực kia!”

Bất lực? !

“Cái gì. . . . .?”

Người đàn ông nào đó vừa rồi còn bình tĩnh ảo tưởng như thường, thì bây giờ bỗng nhảy dựng ra khỏi ghế, rống lên: “Người phụ nữ đáng chết. . . . . Các người nhanh chóng thu mua lại tất cả các tờ tạp chí cho tôi, lập tức cho người sửa thành một đêm bảy lần!”

“Lão đại, cái này căn bản không phải là vấn đề máu chó. Vợ là phải trông nom và dạy bảo mới được.” La Vũ Hiên nghĩ đến chuyện người phụ nữ của anh đuổi anh ra khỏi phòng, anh liền tức giận, lần này không khiến lão đại trở thành người chồng mạnh mẽ là không được, hai người khác vội vàng gạt đầu phụ họa.

Huyền Vũ Thác Hàn đập bàn một cái rầm, sắc mặt không thể đen hơn được nữa: “Yên tâm, lần này thế nào cũng phải quản giáo, cô gái kia thật sự vô pháp vô thiên mà.”

Ba người nghe vậy, vô cùng vui mừng, bởi vì lão đại của bọn họ cuối cùng cũng xuất ra khí phách đàn ông rồi, thật sự không thể nghĩ đến chính là, ba người lại bị câu nói tiếp theo của anh nhấn chìm xuống dưới.

“Lại dám nói tôi bất lực ư? Hừ, tối nay trở về nhất định phải làm cho cô ấy ba ngày ba đêm không xuống giường được, để xem lần sau cô ấy chọn làm bảy lần hay là mãi liệt hơn!”

“Bóp bóp bóp” Ba vạch đen trực tiếp nện lên mặt của ba người. . . . .

. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đè rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Chương 159.18: Kết thúc vui mừng.

Editor: Heisall

Kết thúc:

“Hai vị tiểu thiếu gia, xin các cậu hãy ngoan ngoãn ngồi im để thay quần áo có được hay không?”

Âm thanh ai oán yếu ớt vang lên.

Năm sáu người làm nữ xinh đẹp vây quanh giường, nhìn Huyền Vũ Già Hằng và Huyền Vũ Già Diệp nhảy tới nhảy lui ở trên giường nệm, vẻ mặt bất đắc dĩ muốn khóc, muốn bò lên giường giữ bọn họ lại nhưng không có can đảm đó.

“Tất cả mọi người đang chờ các cậu, nếu không thay sẽ không tới kịp, ngoan ngoãn nghe lời được không?”

“Không!”

Không để ý tới đám người các cô đang khỏ sở cầu xin bọn chúng, Huyền Vũ Già Hằng và Huyền Vũ Già Diệp quả quyết cự tuyệt.

Đám người làm nữ hai mặt nhìn nhau, rồi nhìn lại hai đứa bé đang vui vẻ ồn ào một chút, ngay cả ý nghĩ muốn chết đều đã có, bình thường khi ở trước mặt người khác rõ ràng là rất biết điều và nghe lời là thế, vậy mà ở sau lưng lại có tình hành hạ bọn họ?

“Không phải bình thường Đại thiếu và Tam Thiếu rất quần lấy các người sao? Các người cũng không có biện pháp dụ dỗ bọn họ hả?” Một nữ giúp việc nhìn hai cô gái nhỏ xinh đẹp đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

“Làm gì có biện pháp nào?” Hai cô gái nhỏ nhún nhún vai, trên mặt của hai người đều là vẻ mặt khóc không ra nước mắt như nhau: “Cũng không nghĩ xem là con của ai, có ai dám động đến bọn họ chứ.”

“Thiếu phu nhân đâu?” Người làm nữ tên Tiểu Hoa lấy cùi chỏ thúc vào người làm nữ tên tiểu Thu đứng bên cạnh.

Tiểu Thu liếc cô một cái: “Cô nói thử xem? Nếu có thể gọi thiếu phu nhân tới, chúng ta còn phải ở nơi này giằng co từ sáng sớm đến giờ sao?”

Tiểu Hoa không hiểu cau mày: “Tại sao không gọi được? Tôi đi gọi cô ấy.”

Bàn tay trắng nõn lau cái trán, mắt tiểu Thu tròn trắng liên tục, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đau lòng nói: “Tiểu Hoa, cô mới tới làm sao? Cô ấy và thiếu gia ở chung một chỗ, nếu như cô không sợ chết, thì cô hãy đi đi!”

Nghe vậy, Tiểu Hoa co rúm lại một chút, ngượng ngùng cười cười: “Ha ha . . . . . tôi không đi đâu, vậy lão phu nhân đâu?”

“Có thể tìm chúng ta đã tìm hết rồi, cũng không thấy bóng dáng lão phu nhân.”

“Ôi!” Tiểu Hoa gât đầu: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao nữa? Tiếp tục dây dưa cùng bọn họ chứ sao!” Tiểu Thu liếc mắt nhìn Huyền Vũ Già Hằng và Huyền Vũ Già Diệp ở trên giường cầm gối vỗ vào đầu nhau, lại một lần nữa bị đánh bại.

“Hai cục cưng còn chưa thay quần áo xong hả?”

Giọng nói trong trẻo vang lên ở cửa ra vào, Chu Hữu Mai dắt công chúa Già Diệp Tâm đã ăn mặc chỉnh tề đi vào phòng, đôi mắt tươi cười đầy cung chiều nhìn hai đứa bé đang chơi đùa trên giường.

“Chào lão phu nhân.”

Đám người làm nữ khẽ khom lưng cúi đầu, cung kính hành lễ, đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc cứu tinh cũng tới rồi.

“Bà nội.”

Lão Đại và lão Tam đồng thời dừng động tác đùa giỡn lại, nhào vào lòng Chu Hữu Mai, kéo bà cúi xuống rồi đặt lên gương mặt bà một nụ hôn.

“Thời gian sắp tới rồi, cha mẹ các đang chờ đấy, sao còn chưa thay quần áo vậy chứ?” Chu Hữu Mai nhìn quần áo trên người bọn họ, rồi lại nhìn qua bộ âu phục nhỏ trên tiểu Thu cùng Tiểu Hoa một chút: “Nếu không thích thì bà nội sẽ chọn cho các con bộ quần áo khác nhé?”

“Không phải.” Huyền Vũ Già Diệp và Huyền Vũ Già Hằng vô cùng đáng yêu lắc đầu một cái.

“Vậy sao lại không thay vào?”

“Tiểu Diệp không muốn đi.” Huyền Vũ Già Diệp chu đôi môi đỏ hồng đáng yêu, buồn buồn mở miệng.

“Tại sao?” Chu Hữu Mai nhíu mày.

“Bởi vì hội bạn học của mẹ chắc chắn có rất nhiều người, tiểu Hằng và tiểu Diệp không biết bọn họ, sẽ sợ.” Khuôn mặt nhỏ bé tuần mỹ của Tiểu Hằng nhăn nhó.

Chu Hữu Mai cùng chị Liễu liếc mắt nhìn nhau, dùng ngón trỏ chỉ vào cái mũi cao của bọn họ: “Hai đứa tiểu quý như các cháu mà lại sợ à? Các cháu không ngoan rồi! Lại nói dối với bà nội.”

“Chỉ là tiểu Hằng và Tiểu Diệp không muốn đi mà thôi!” Huyền Vũ Già Diệp và Huyền Vũ Già Hằng phồng hai cái má phúng phính lên, thoát khỏi ngực của bà, ngồi ăn vạ ở trên giường.

“Nói cho bà nội biết, tại sao không muốn đi? Có phải có ai bắt nạt cục cưng nhà chúng ta không?”

Chu Hữu Mai ngồi xuống bên cạnh Huyền Vũ Già Hằng, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

“Bởi vì. . . . .,” Huyền Vũ Già Hằng cắn cắn cánh môi: “Bởi vì tiểu Hằng và tiểu Diệp không muốn bị nước miếng rửa mặt..., thôi lắm.”

“Hả. . . . .!” Chu Hữu Mai cùng chị Liễu sững sốt, một giây kế tiếp liền cười ra tiếng: “ha ha. . . . .chỉ vì nguyên nhân này mà hai cục cưng của bà vui đầu ở trong phòng giận dữ hả?”

“Bà nội cảm thấy nguyên nhân này rất buồn cười sao?” Huyền Vũ Già Diệp mở hai mắt thật to nhìn Chu Hữu Mai và chị Liễu, vẻ mặt như bị tổn thương, chỉ chút nữa thôi là sẽ khóc.

“Không, không!”

Thấy thế, Chu Hữu Mai vội vàng kéo Huyền Vũ Già Diệp qua, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

“Đứa nhỏ ngốc, không muốn người khác hôn, thì đừng cho hôn!”

“Được không ạ?” Huyền Vũ Già Diệp và Huyền Vũ Già Hằng kinh ngạc, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, chớp đôi mắt to, mặt vẻ rất đáng yêu.

“Dĩ nhiên có thể! Cục cưng không biết đẩy thôi, ba của các con ấy, khi còn bé cũng không thích người khác đụng vào, cho nên nó không đáng yêu chút nào, không đáng yêu như ba cục cưng nhà chúng ta.”

“Có thật không?” Hai cậu nhóc chớp chớp đôi mắt to, thật đáng yêu ah.

“Thế nào, hai cục cưng đã có thể ngoan ngoãn đi thay quần áo chưa! ?” Chu Hữu Mai nhìn bọn họ, gương mặt nở nụ cười dịu dàng.

“Dạ!” Lão Đại và lão Tam gật đầu.

Thấy thế, Tiểu Hoa cùng tiểu Thu chuẩn bị xong quần áo liền đến gần bọn họ.

Thay bộ âu phục nhỏ, Huyền Vũ Già Diệp Huyền Vũ Già Hằng vốn xinh đẹp đáng yêu càng thêm đẹp trai, hiển nhiên, hai tiểu vương tử, Huyền Vũ Già Hằng là một thân màu đen, Huyền Vũ Già Diệp là một thân màu trắng, ngay cổ áo còn thắt một cái nơ nhỏ đáng yêu, đôi mắt phượng xinh đẹp trên gương mặt trắng nõn mềm mại lấp lánh ánh sáng.

Chu Hữu Mai hài lòng nhìn bọn họ.

Có lẽ thật sự là có liên hệ máu mủ! ? Bọn họ còn nhỏ tuổi như vậy mà đã toát ra một loại khí thế vương giả bức người, đợi qua một thời gian nữa, bọn họ sẽ không thua gì ba mình!

“Chúng ta đi xuống thôi!” Mỗi tay Chu Hữu Mai kéo một đứa, còn tiểu công chúa được chị Liễu ôm!

Nói đến cũng thấy lạ, từ nhỏ cô bé Tâm Tâm này trừ trai đẹp cùng mẹ của cô bé ra, từ bà nội đến mấy dì mấy chị gì đó, cô đều không chủ động đi tranh thủ tình cảm, thậm chí khi được ôm cũng sẽ mắc cỡ ngại ngùng muốn dựa vào lòng trai đẹp.

Đúng là đồ mồ hôi! Từ khi phát hiện ra chuyện này, đã khiến Xá Cơ Hoa phiền não thật lâu, chỉ sợ cô ôm sai con rồi, bởi vì cô không hề nhớ khi còn bé cô lại có tính “háo sắc” như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Chương 159.19: Kết thúc vui mừng.

Editor: Heisall

Lần này là hội bạn học tiểu học họp lớp, nghe nói là trường học xây dựng lại, cho nên phần lớn đều đến, nghe nói lần này tương đối ngoại lệ, có thể đưa người thân bạn bè theo, bởi vì sau khi tốt nghiệp đến giờ, không biết đã qua bao nhiêu khóa rồi, kết hôn sinh con nhất định không ít rồi.

Lần này Xá Cơ Hoa trở lại trường học cũng không đi một thân một mình, theo phía sau cô rất nhiều người, trợn thế hù chết người!

Xá Cơ Hoa mặc một cái quần jean trắng bạch kết hợp với áo sơ mi, trên eo thắt một dây nịt, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, hai sợi dây tua rua vừa thô vừa dài đong đưa ở sau lưng, mọi chuyện đã có người lo nên Xá Cơ Hoa tự hoạt động, không lo lắng, thành thoi đi dạo quanh sân trường, đây cũng là cách ăn mặc thời học sinh của cô, đủ nhớ chuyện xưa .

Nhưng trên đoạn đường này, thật sự gặp không ít bạn học cũ, chỉ là thái độ hoàn toàn khác với trước kia.

“Hi, Xá Cơ Hoa, cậu đã đến rồi à? Nghe nói cậu kết hôn sinh con rồi hả, là con trai hay con gái?”

“Xá Cơ Hoa, cậu xinh hơn rồi đó.”

“Xá Cơ Hoa, nghe nói chồng cậu vừa giàu vừa đẹp trai, gọi tôi đây để chúng tôi nhìn một chút!”

“Xá Cơ Hoa, hiện tại cậu là bạn học nổi tiếng nhất đó.”

Xá Cơ Hoa cười híp mắt, trả lời từng vắn đề một không dứt, bỗng dừng —

“A Hoa! Cậu còn ở đây làm gì vậy?” Hoàng Bộ Tuyết cực kỳ tức giận rống to chạy tới: “Con trai con gái nuôi của chúng tôi đâu? Nghe nói cậu đưa bọn chúng đến, đang ở đâu vậy? Nhanh đưa tôi đi gặp.” Cô lôi kéo Xá Cơ Hoa đi.

“Nói cho cậu biết, khiến cho con trai con gái nuôi của tôi thua thiệt, hắc hắc, tất cả trách nhiệm đều thuộc về cậu!”

“Hả? Tại sao có thể như vậy?”

Hoàng Bộ Tuyết liếc cô một cái: “Tại sao không thể? Bọn họ là con trai con gái nuôi của tôi, cậu có hiểu hay không?”

“Nhưng . . . . .” Xá Cơ Hoa cảm giác mình có phần uất ức, cô mới mẹ ruột mà người ta xem cô như mẹ ghẻ vậy đó hả?

“Nhưng, nể tình chúng ta là bạn nhiều năm, tôi quyết định cho cậu một cơ hội chuộc tội.” Hoàng Bộ Tuyết khẳng khái hào phóng nói.

Chuộc tội? Cô làm gì sai chứ?: “Hả?”

Hạ Tĩnh Vũ xông tới trước mặt: “Cậu nói cho cậu ấy biết rồi hả?”

Hoàng Bộ Tuyết lắc đầu.

“Nói cho tôi biết cái gì?” Xá Cơ Hoa có chút không hiểu, ngây ngốc hỏi.

“Hôm nay không phải trường học muốn tổ chức họp trường sao? Chúng tôi muốn chụp mấy tấm hình ấy mà.”

“À, tôi biết rồi!” Xá Cơ Hoa bình tĩnh hiểu ra nói: “Vậy các cậu chụp đi, trường học cũng không có quy định không thể chụp hình.”

Hoàng Bộ Tuyết và Hạ Tĩnh Vũ nhìn chăm chú một cái, rồi cùng nói: “Sai!”

Xá Cơ Hoa sững sờ: “Sai? Vậy muốn tôi làm cái gì?”

“Chuẩn bị người!” Hai người gần như đồng thời mở miệng.

“Hả, chuẩn bị người? Ai vậy? Tôi không được sao?”

“Cần cậu làm gì?” Hạ Tĩnh Vũ im hơi lặng tiếng bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng Xá Cơ Hoa.

“A!” Xá Cơ Hoa vỗ ngực: “Cậu muốn hù chết tôi à?”

Hoàng Bộ Tuyết bật cười nói: “Mới như thế mà đã bị hù đến vậy, quá giả dối rồi đó?”

Xá Cơ Hoa liếc xéo cô một cái: “Rốt cuộc muốn tôi làm cái gì, chuẩn bị người, chuẩn bị ai vậy?”

Hai người âm mưu nhìn chăm chăm vào Xá Cơ Hoa.

“A Hoa, đây chính là một cơ hội để cậu đền bù đó.”

“Chờ chút nữa nhớ đưa chồng của cậu đến trước ống kính của chúng tôi nha.”

“Đúng vậy, tôi muốn dùng gương mặt của chồng cậu làm trang bìa cho tiểu thuyết.”

“Nhưng . . . . .”

“ . . . . .”

Một lúc sau.

“Vợ à, em hăm hại anh.” Gương mặt tuần tú của Huyền Vũ Thác Hàn đen sầm, trầm giọng nói.

“Sao chứ, không phải chỉ bị chụp vài tấm hình thôi ư, cũng không phải chưa từng chụp qua.” Xá Cơ Hoa chột dạ, ray rứt ngập ngừng nói, nhưng ngoài mặt vẫn cho là đúng.

Huyền Vũ Thác Hàn nhìn thấy cô tuy nói cứng như vậy nhưng lại không dám nhìn thẳng vào anh, không khỏi thở dài không thôi, ôm cô vào trong ngực:

“Thôi, lần sau nên thành thật nói cho anh biết đó.”

Xá Cơ Hoa có chút lúng túng gật đầu một cái.

“Này, trai đẹp, chờ vợ dụ dỗ vợ mình, nhìn vào máy chụp hình của chúng tôi cười một cái nào.”

Hoàng Bộ Tuyết mở miệng cười lớn, từ sau khi thấy Huyền Vũ Thác Hàn đến đây thì chưa từng đóng lại, bởi vì cũng không biết nguyên nhân là gì, Huyền Vũ Thác Hàn vốn đã đồng ý chỉ cần cô cần liền có thể phóng vấn, nhưng đột nhiên lại hủy bỏ, ngay cả tấm ảnh chụp cũng không cho!

Thật là ngoài dự liệu, Huyền Vũ Thác Hàn tuần mỹ, chẳng những đưa tới sự hâm mộ của một nhóm lớn các cô gái, ngay cả phong cách lạnh lùng tự cao tự đại của anh cũng hấp dẫn không ít người hâm mộ nam.

“Trai đẹp, cười một cái thôi.”

Nhìn thấy càng ngày càng nhiều người, sao anh có thể cười được? Nếu như không phải vì cô gái trong ngực, anh đã sớm bỏ đi rồi, nếu không liền kêu người đến đuổi bọn họ đi.

“Đừng lạnh lùng như vậy chứ, cười một cái đi..., trai đẹp.”

Trời ạ! Người của toàn trường đều tới sao?

“A Hoa, bảo chồng của cậu cười một cái đi.”

Xá Cơ Hoa giựt giựt khoe miệng, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, đôi mắt to ai oán nhìn thẳng vào anh, làm bộ đáng thương.

Huyền Vũ Thác Hàn lắc đầu một cái rồi bật cười nói: “Em ăn hết anh rồi đó!”

Khi anh nở nụ cười, một loạt tiếng thét chói tai vang lên —

“A! Có người té xiù!”

“Mau đưa vào phòng y tế.”

“Không được..., nhiều người quá, chen ra không được.”

“Tại sao lại như vậy. . . . .”

“Có người té xiù, mau nhường đường!”

“Vậy mà cũng có người té xiù!”

“A. . . . . Cứu mạng. . . . .”

Bên này náo nhiệt như vậy, trong sân trường phía bên hai vị tiểu soái ca kia, hình như cũng náo nhiệt không thua kém chỗ này!

Một đám người làm thành một vòng tròn, đoán chừng bên trong chính là hai nhân vật chính.

Xác thực, Huyền Vũ Già Diệp và Huyền Vũ Già Hằng sắp nổi giận.

“Nào. . . . . gọi đi đi, gọi đi, đi liền cho các con ăn kẹo!”

“Gọi chị nào, chị sẽ cho các em thật nhiều đồ chơi đẹp.”

“Hôn đi một cái, đi sẽ đưa các con đến chỗ này chơi vui lắm.”

Huyền Vũ Già Diệp và Huyền Vũ Già Hằng khinh bỉ trong lòng, những người phụ nữ này coi bọn họ là cái gì chứ? Con nít ngây thơ dễ dụ ư?

“Nghe mẹ các em nói, các em gọi là Huyền Vũ Già Diệp và Huyền Vũ Già Hằng đúng không? Chị gọi các em là Tiểu Diệp Diệp và tiểu Hằng Hằng có được hay không?”

“Đa cục cung thật mịn, khiến đi chỉ muốn nhéo thôi.”

“Chị muốn hôn. . . . .”

“Đáng yêu quá, cục cung đến đây ôm một cái nào!”

Huyền Vũ Già Diệp cùng Huyền Vũ Già Hằng liếc mắt nhìn nhau, ngay trước khi một đoàn ma trảo rơi xuống, đã nắm tay nhau đẩy vòng vây chạy ra bên ngoài.

“Cục cung đừng chạy!” Sau lưng, một đám phụ nữ nùng nịu kêu lên.

Không chạy mới ngu đó! Bọn chúng cũng không có thời gian chơi cùng họ.

Huyền Vũ Già Diệp và Huyền Vũ Già Hằng quay đầu lại, nhếch môi lên, lạnh lùng nở một nụ cười tà mị, chân vẫn không ngừng bước đi.

Mà đám phụ nữ kinh khủng phía sau lưng vẫn đuổi theo tới cùng, nhưng hai vị Tiểu Soái Ca cũng mệt không ít, sau khi thoát được, trong lòng bọn họ liền thề, sau này trừ mẹ và em gái (chị gái), bọn họ tuyệt đối sẽ không gần gũi với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Thật sự là quá kinh khủng, đặc biệt là một đám phụ nữ như sói như hổ. . . . .

Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Suyt! Đại ca bị đề rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.